

Giới thiệu Độc Thủ Phật Tâm

Tác phẩm Độc Thủ Phật Tâm thuộc thể loại truyện kiếm hiệp là tác phẩm được nằm trong những tác phẩm ưng ý nhất của tác giả Trần Thanh Vân. Truyện kể rằng Địa Ngục Thư Sinh, một danh xưng rùng rợn, nổi khiếp sợ của võ lâm. Chàng vang danh chốn giang hồ vì "độc thủ", một cánh tay độc, một bàn tay của Tử Thần, hề xuất ra là đối thủ sẽ như đã nhận được trát gọi của Diêm Vương. Tuy "độc thủ" nhưng lại "phật tâm", một môn võ công tối độc, nhưng chỉ dùng để trừ gian vệ đạo.

Tại sao chàng lại đi luyện một môn võ công âm độc này, để rồi sẽ có nhiều di hại về sau ? Ác ma trong truyện này là ai mà lại có thể hiểu rất rõ về chàng và vì sao lại nhất định phải tiêu diệt chàng? Thiên Đài Ma Cơ, vu vật của võ lâm, là một yêu nữ hay là một cô gái phóng khoáng nhưng đáng được tôn trọng và sẵn sàng hy sinh cho tình yêu.

Liệu có đúng là như vậy không, mời mọi người cùng theo dõi để tìm được câu trả lời chính xác cho bản thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bữa yến thịt người - Chàng cụt tay mê người quốc sắc

Mái hiên đối diện với một khu vườn hoa rậm rạp. Cách bố trí theo lối cổ, vừa thanh đạm vừa u nhã, lấm vẻ nên thơ.

Dưới mái hiên bày một tiệc rượu. Một lão già mặt đỏ tuổi trạc năm mươi ngồi ở thủ vị. Lão hé một nụ cười nham hiểm, đưa mắt nhìn ra vườn hoa, lối đi trải đá trắng ngỗng. Đường như lão đang đợi ai.

Tiếng bước chân nhỏ nhẹ trước xa sau gần tiến lại. Trên lối đi ngoài vườn hoa, một chàng trai văn sĩ đứng tuổi xuất hiện. Người này khép nép tiến vào trong hiên nhìn lão già mặt đỏ, kính cẩn thi lễ hỏi :

- Chàng hay Bảo chủ có việc chỉ?

Lão già mặt đỏ đột nhiên thu miệng cười lại xòe tay ra bình tĩnh đáp :

- Mời nhà thầy ngồi xuống đây.

Văn sĩ trung niên khép nép nói :

- Tiểu nhân không dám.

Lão già mặt đỏ lại nói :

- Thầy cứ ngồi xuống. Bữa nay ta có đôi lời muốn nói với nhà thầy. Trước khi nói chuyện ta hãy ngồi tiếp nhà thầy uống mấy chén đã.

Văn sĩ trung niên được kêu là nhà thầy khép nép ngồi xuống một bên, vẻ mặt chàng rất đổi bằng khoán lo lắng. Chàng đưa mắt nhìn xuống bên dưới đường như không muốn chạm vào mục quang của lão già.

Lão già mặt đỏ lại nói :

- Mời nhà thầy cạn chén. Nhà thầy bắt tất phải câu nệ. Đây là mấy món ăn tinh khiết mà ta đã đặc biệt sai nhà bếp nấu nướng cho khéo. Những món ăn này vừa ngon vừa thơm. Thầy cứ nếm xem sẽ biết.

Văn sĩ trung niên đứng dậy uống cạn chén rồi cầm hồ rót rượu. Mục quang chàng vừa chạm vào mục quang đối phương, chàng vội nhìn ra chỗ khác, vẻ mặt lại càng xao huyền hơn.

Lão già ra chiều niềm nở tươi cười, ân cần mời mọc.

Rượu đã vài tuần, văn sĩ trung niên trong lòng nóng nảy không nhịn được nữa cất tiếng hỏi :

- Bảo chủ có điều chỉ dạy bảo xin chỉ thị cho hay.

Lão già mặt đỏ hỏi lại :

- Nhà thầy nhập môn bản bảo được năm năm rồi nhỉ?

Văn sĩ trung niên ngập ngừng đáp :

- Dạ! Đúng thế.

Lão già mặt đỏ lại hỏi :

- Nhà thầy không đúng họ Thảm thì phải?

Văn sĩ trung niên bắt giác ngừng đầu lên, vẻ sợ hãi lộ ra khỏe mắt. Người run lẩy bẩy. Bây giờ nhìn rõ trên má văn sĩ có một vết sẹo lớn bằng nửa bàn tay. Giả tí không có vết sẹo mặt này thì thật là một chàng trai tuấn mỹ.

Nét mặt vẫn tươi cười lão già nói tiếp :

- Thượng Quan Hoành! Bản Bảo chủ khen cho tinh thần nhà thầy rất kiên nghị. Nhà thầy đã thay mặt đổi tên nằm vùng trong bản bảo năm năm trời. Mãi đến đêm qua nhà thầy có cuộc hội ngộ lén lút với phu nhân Chúc Diễm Hoa ngoài vườn hoa, bản Bảo chủ mới hiểu rõ đầu đuôi, chà!...

Văn sĩ trung niên vẻ mặt trước còn kinh hãi chuyển sang oán hận sâu cay. Vết sẹo cũng đỏ bùng lên, chàng mở miệng toan nói lại thôi.

Lão già mặt đỏ bây giờ lộ vẻ ân hận nói tiếp :

- Thượng Quan Hoành! Bản Bảo chủ rất lấy làm thẹn với nhà thầy. Nhưng sự thực đã thành sự thực, không còn cách nào vẫn hồi được nữa...

Văn sĩ trung niên hai mắt chiếu ra những tia oán độc, nghiến răng hỏi :

- Chẳng lẽ Bảo chủ lại không biết là Chúc Diễm Hoa đã kết hôn và mang thai...

Lão già mặt đỏ ngắt lời :

- Lúc bản Bảo chủ phát giác ra thì đã chậm mất rồi. Vợ chồng nhà thầy tình trọng nghĩa sâu, nên bản Bảo chủ muốn cho hai người đoàn tụ vĩnh viễn không phải xa rời để chuộc lại lỗi xưa. Sau này nhà thầy muốn tìm đến trả thù thì bản Bảo chủ vui lòng đón tiếp. Bây giờ nhà thầy có thể rời khỏi bản bảo.

Văn sĩ trung niên biến đổi sắc mặt mấy lần, sau chàng mới ngáp ngừng thốt ra câu hỏi :

- Thượng Quan Hoành này cảm ơn Bảo chủ và xin hỏi nàng...

Lão già mặt đỏ ngắt lời :

- Y ở ngoài bảo chờ nhà thầy. Nhà thầy đi đi!

Văn sĩ trung niên chấp tay cáo từ trở gót đi ra. Chàng ra đến cổng trang, bắt giác ngửa mặt lên trời thở dài nói :

- Năm năm trời sống trong cảnh đau thương ai lại ngờ có ngày này. Nhưng...

Đột nhiên có tiếng gọi :

- Bát đệ!

Văn sĩ quay đầu nhìn lại. Trước mặt chàng là một võ sĩ trung niên người cao lớn khỏe mạnh. Mắt gã lộ vẻ thâm lương quái dị. Văn sĩ ngáp ngừng :

- Đại ca! Đại ca!...

Võ sĩ trung niên chặn lời :

- Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Hai người sóng vai đi trên đường lớn. Văn sĩ nói :

- Đại ca! Tiểu đệ không kịp từ biệt đã ra đi. Xin đại ca lượng thứ cho.

Võ sĩ nói :

- Bát đệ! Từ nay bát đệ liệu mà xa chạy cao bay, tìm nơi hẻo lánh để mà ẩn thân.

Văn sĩ nói :

- Đại ca! Tiểu đệ cùng tiện nội phải sống trốn bấy lâu chỉ vì khối thịt đó...

Võ sĩ nói :

- Chuyện đó rồi sau sẽ tìm biện pháp. Bây giờ bát đệ phải mau đi ẩn mình để tránh cái chết đã.

Văn sĩ sùng sốt hỏi :

- Tránh cái chết ư?

Võ sĩ đáp :

- Ngu huynh vâng lệnh Bảo chủ tiền chân bát đệ một quãng. Bát đệ có biết vụ này thế nào không?

Văn sĩ trung niên đột nhiên ngừng bước run lên hỏi :

- Phải chăng đại ca vâng lệnh Bảo chủ đi giết tiểu đệ?

Võ sĩ đáp :

- Chính là thế đó.

Văn sĩ hỏi lại :

- Sao đại ca còn chưa hạ thủ?

Võ sĩ đáp :

- Bát đệ! Nếu ngu huynh hạ thủ thì đã chẳng nói cho bát đệ hay.

Văn sĩ hỏi :

- Nếu đại ca tha tiểu đệ thì trở về phúc trình với lão thất phu đó thế nào?

Võ sĩ lại nói bằng một giọng cương quyết :

- Dĩ nhiên tiểu huynh phải xa chạy cao bay để thoát khỏi cái ổ đầy tội lỗi này. Bát đệ bất tất phải quan tâm, tiểu huynh tự biết lo liệu lấy mình.

Văn sĩ trung niên như bị rần rần, giật nảy mình lên cất giọng run run :

- Đại ca! Nàng...

Võ sĩ da mặt co rúm lại. Hồi lâu gã nghiêng răng nói :

- Bát đệ! Ta nói thật cho bát đệ hay, có điều hiện giờ bát đệ phải nhẫn nại. Nàng chết rồi. Vừa lúc bát đệ ngồi trên tiệc rượu thì thức nhắm là thịt nàng nấu lên đó...

Văn sĩ thét lên một tiếng, miệng hộc máu tươi, rồi chàng nôn oẹ lên một hồi. Hai tay chàng nắm lấy tóc mà giật đứt cả một mảng da đầu, máu chảy đầy mặt. Người chàng lao đảo muốn té, tình trạng thê thảm khiến người nhìn thấy không khỏi rùn mình. Bất giác chàng la lên như người điên :

- Hay lắm! Hay lắm! Ta cùng nàng đúng là từ nay được đoàn tụ. Ta... đã ăn thịt nàng ha ha!...

Tiếng cười như điên khùng. Bóng người dần dần nhỏ đi. Sau chỉ còn một chấm đen rồi mất hút...

Non xa ngậm cười, khe rừng gọn sóng. Ngọn gió hiu hiu, vòm trời trong sáng. Thật là một ngày tươi đẹp trong tiết trọng Xuân.

Trên đường quan lộ đi phủ Khai Phong. Năm người kỵ mã, lỏng buông tay khẩu thả ngựa từ từ dong ruổi.

Đi đầu là một chàng thư sinh mặt đẹp như ngọc, áo quần bảnh bao. Tuổi chàng trạc độ hai mươi một hai mươi hai. Chàng thư sinh này đẹp thì đẹp thật, nhưng trên mí mắt ẩn hiện quầng đen. Tay áo trái chàng phất phơ ai nhìn cũng rõ là chàng đã cụt mất một cánh tay.

Người kỵ mã thứ hai là một lão già áo đen mặt mũi hồng hào như trái táo chín mọng. Mày rậm mắt thô, vẻ người lăm liệt, khiến ai trông thấy cũng phải khiếp sợ.

Sau cùng là ba gã thiếu niên mặt mũi xinh tươi, ăn mặc ra kiểu thị đồng.

Lão già áo đen toét miệng cười cất giọng bô bô :

- Nhị công tử! Xem chừng mặt trời lặn bọn mình mới vào đến thành Khai Phong. Việc cầu thân đành phải đợi đến sáng mai...

Độc Tỷ thư sinh lạnh lùng đáp :

- Kê làm con không dám trái lệnh phụ thân. Nhưng lòng ta không muốn đi cầu thân chút nào.

Lão già áo đen không cười nữa, vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Nhị công tử! Nhà họ Tưởng ở phủ Khai Phong giàu có vào bậc nhất thiên hạ mà Tưởng Úy Dân chỉ sinh hạ được một cô gái...

Độc Ty thư sinh chặn lời :

- Phương tổng quản! Nhà họ Tưởng giàu nhất thiên hạ chẳng can dự gì đến mình. Tổng quản coi ta là người tàn tật thế này mà đi cầu hôn, nếu đối phương không ưng thì thật là mất mặt.

Lão già áo đen ngập ngừng nói :

- Lão phu xem chừng không có lý nào thế được...

Độc Ty thư sinh vẫn điềm nhiên hỏi lại :

- Sao Tổng quản dám chắc vậy?

Lão già áo đen đáp :

- Tưởng Úy Dân cùng tôn đại nhân là chỗ thâm giao. Mười năm trước ông ta đến chơi, trăm trò khen ngợi nhân phẩm của nhị công tử. Có thể nói là hôn sự đã quyết định từ ngày ấy rồi, bây giờ chỉ còn việc theo đúng lễ số để thực hiện mà thôi...

Độc Ty thư sinh ngắt lời :

- Nhưng mười năm trước ta đã thành tàn tật thế này đâu?

Lão già áo đen nói :

- Cái đó có quan hệ gì? Nhưng..

Giữa lúc ấy bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập. Ba con ngựa hồng từ phía trước chậm chậm đi đến. Người đi đầu là một nữ lang áo hồng chừng mười bảy mười tám tuổi. Theo sau là hai thiếu nữ áo xanh ăn mặc ra vẻ thị tỳ.

Độc Ty thư sinh đưa mắt nhìn ra, bất giác dừng cương. Thị tuyền chàng không tài nào rời khỏi nữ lang áo hồng được nữa.

Nàng mắt hạnh mày liễu, miệng như ngọc dao, mũi như ngọc quỳnh. Thân hình vừa phải. Lớn một chút thì béo quá, nhỏ một chút lại thành gầy. Sương in mặt tuyết pha thân. Thật là một tấm dung nhan khuynh quốc.

Chỉ trong chớp mắt ba con ngựa đã tới gần trước mặt. Nữ lang áo hồng lộ vẻ tức mình, nàng đảo mắt nhìn Độc Ty thư sinh, nhú cặp lông mày, bắt ngựa sang mé bên vượt đi.

Thị tỳ áo xanh đi sau cùng phì một tiếng miệng lẩm bẩm :

- Dòm người đầu lại có kiểu ấy? Mắt long lên như kẻ cướp, đáng móc đi mới phải.

Thị vừa nằng thì người cũng vừa lướt qua. Một trong ba tên thị đồng bên này cũng tức giận lẩm bẩm :

- Con tiện nhân này, cần phải cho thị một bài học mới được.

Độc Ty thư sinh quay lại quát :

- Đừng nói nhảm!

Tên thị đồng vội cúi đầu xuống không dám nói gì nữa.

Lão già áo đen đưa mắt nhìn Độc Ty thư sinh đang đứng ngây người ra. Lão nói :

- Nhị công tử! Chúng ta tiếp tục hành trình đi chứ!

Độc Ty thư sinh hững hờ đáp :

- Việc cầu thân này ta bỏ quách đi.

Lão già áo đen sừng sốt hỏi :

- Sao? Nhị công tử! Công tử... không đi cầu thân nữa ư?

Độc Ty thư sinh chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời.

Lão già áo đen vội xuống ngựa hốt hoảng hỏi :

- Chẳng lẽ công tử coi là trò đùa ư?

Độc Ty thư sinh lạnh lùng đáp :

- Phương tổng quản! Tổng quản đưa ba gã quay về đi thôi.

Lão già áo đen hỏi :

- Nhị công tử! Bây giờ công tử bảo lão phu về trình chủ nhân thế nào được?

Độc Ty thư sinh đáp :

- Tổng quản cứ nói là ta bảo về, thế thôi!

Lão già áo đen trán toát mồ hôi, trợn mắt há miệng không thốt ra lời..

Nguyên Độc Ty thư sinh vốn không ưng thuận kết thân với nhà họ Tưởng ở phủ Khai Phong, nhưng chàng không thể trái lệnh phụ thân, đành phải miễn cưỡng lên đường. Bây giờ hình ảnh nữ lang áo hồng kia đã in vào tâm khảm chàng, khiến chàng phản kháng mạnh hơn. Chí nguyện của chàng là phải chính mình ưng thiếu nữ nào, thì mới có thể kết bạn trăm năm được.

Từ thuở nhỏ, Độc Ty thư sinh được cưng chiều và nuôi thành tính bướng bỉnh, muốn làm gì cũng tự ý mình. Sở dĩ ý định phản kháng của chàng trở nên mãnh liệt vì chàng chưa gặp tiểu thư nhà họ Tưởng lần nào, chẳng hiểu xấu đẹp ra sao. Còn nữ lang áo hồng này đã xuất hiện trước mắt, chàng không muốn để sênh mất.

Độc Ty thư sinh giơ tay lên nói :

- Phương tổng quản! Tổng quản về trình gia phụ là ta bỏ đi rồi.

Lão già áo đen tiến lại gần nắm lấy áo chàng khiếp sợ đáp :

- Nhị công tử! Công tử không nên làm thế.

Ba gã thị đồng chỉ đứng thộn mặt ra không dám chõ miệng vào.

Độc Ty thư sinh trừng mắt hỏi :

- Phương tổng quản! Tổng quản còn chưa biết tính nết ta hay sao?

Cặp mắt chàng chiếu ra những tia hung dữ, khiến lão già áo đen bất giác buông tay lùi lại.

Độc Ty thư sinh khề thúc hai vế vào bụng ngựa, rượt theo nữ lang áo hồng.

Lão già áo đen vừa hấp tấp nhảy lên lưng ngựa, vừa quay lại bảo ba gã thị đồng :

- Chúng ta phải rượt theo công tử.

Bốn con ngựa lao mình vọt đi.

Nữ lang áo hồng không chạy nhanh lắm, mà Độc Ty thư sinh lại ruổi ngựa đuổi rất gấp, chàng đuổi chẳng bao lâu đã kịp nàng.

Khi gần tới nơi, Độc Ty thư sinh giựt mạnh dây cương cho ngựa lao đi hơn trượng rồi bắt ngựa quay lại đứng chắn đường.

Ba con ngựa hồng dừng lại. Hai ả thị tỳ xông lên. Một ả mày liễu dựng ngược, tức giận lớn tiếng hỏi :

- Các hạ chắn đường làm chi vậy?

Độc Ty thư sinh không thèm ngó đến thị nữ áo xanh, chàng nhìn nữ lang áo hồng, ngồi trên lưng ngựa, nghiêng mình thì lễ nói :

- Cô nương cho tại hạ biết quý danh để tiện xưng hô.

Nữ lang áo hồng mặt lạnh như tiền, vẫn ngậm miệng không trả lời.

Thị nữ áo xanh lại quát hỏi :

- Tên cuồng đồ này ở đâu đến đây? Sao ngươi dám vô lễ với tiểu thư ta?

Độc Tỷ thư sinh ngó thị bằng con mắt lạnh lùng đáp :

- Ngươi đừng có hể mở miệng là mắng người.

Thị tỷ xẵng giọng hỏi lại :

- Ta mắng ngươi thì đã sao?

- Ngươi muốn chết phỏng?

- Chính ngươi mới là kẻ muốn tìm cái chết.

Thị nữ áo xanh nóng mặt, vung kiếm toan động thủ. Nữ lang áo hồng vội xua tay ngăn lại, nàng đảo cặp mắt rất xinh đẹp nhìn Độc Tỷ thư sinh hỏi :

- Các hạ có thái độ này là nghĩa làm sao?

- Tại hạ...

Độc Tỷ thư sinh ấp úng nói được hai tiếng rồi không biết đáp thế nào nữa.

Nữ lang áo hồng lại hỏi :

- Các hạ định làm gì, sao không nói ra?

Độc Tỷ thư sinh ngập ngừng :

- Tại hạ... Chỉ muốn thỉnh giáo phượng danh của cô nương.

Nữ lang áo hồng lại hỏi bằng giọng lạnh lẽo hơn :

- Tất phải có nguyên nhân gì chứ?

Độc Tỷ thư sinh hơi đỏ mặt lên rồi thản nhiên đáp :

- Tại hạ muốn giao kết với cô nương.

- Giao kết ư? Hừ! Chắc các hạ coi lầm người mất rồi.

- Coi lầm người thế nào? Cô nương nói thế là nghĩa làm sao?

Nữ lang áo hồng dần giọng :

- Bà cô nương không phải là phượng liễu ngõ hoa tường.

Độc Tỷ thư sinh vội giải thích :

- Không phải thế. Cô nương hiểu lầm ý tại hạ. Thực tình tại hạ...

Nữ lang áo hồng chặn lời :

- Các hạ tránh ra!

Nàng vừa nói vừa vung cây nhuyễn tiên dài tám thước phóng ra. Thế roi cực kỳ ghê gớm.

Độc Tỷ thư sinh biến sắc, chàng vươn tay ra nhằm chụp lấy bóng roi.

Cây nhuyễn tiên này là một thứ khí giới thuộc về ngoại môn. Nếu không có tuyệt nghệ tương đương, quyết không dám sử dụng. Thế mà Độc Tỷ thư sinh dám vươn tay không ra bắt, đủ tỏ thân thù chàng cũng không phải tầm thường.

Nhưng bóng roi vọt ra nhanh như chớp, mới đến nửa chừng đã biến thế.

Đột nhiên đầu roi nhằm quất vào chân ngựa đối phương.

Độc Tỷ thư sinh chỉ có một tay, đã phóng chiêu bắt roi, dĩ nhiên chàng phải buông cương ngựa ra. Bây giờ chàng muốn giục ngựa né tránh cũng không

kip nữa.

Véo một tiếng! Chân ngựa bị roi quất trúng. Con vật đau quá nhảy chồm lên vọt về phía trước.

Độc Tý thư sinh vươn tay ra nắm sừng dây cương không kèm ngựa lại được. Chàng đành phục xuống yên để mặc cho nó muốn chạy đi đâu thì đi.

Không hiểu ngựa chạy đã được bao nhiêu dặm đường, tính nó thuận lại. Độc Tý thư sinh liền tuột người xuống ôm lấy cổ ngựa rồi toàn thân rớt xuống đất nắm chắc lấy bờm con vật.

Chàng cúi xuống nhìn thấy đuôi ngựa máu chảy đầm đìa, da thịt nứt ra dài hơn một thước. Phát roi vừa rồi quả là ghê gớm!

Độc Tý thư sinh bật lên tiếng cười mỉa mai. Chàng lấy thuốc rịt cho ngựa. Hiển nhiên nếu không để nó nghỉ một lúc thì chẳng tài nào dong ruổi được nữa.

Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi lấy những vật trọng yếu buộc trên lưng nó ra cất vào bọc, đoạn chàng khẽ vỗ vào mông để cho nó muốn đi đâu thì đi.

Đây chính là tự chàng gây ra lầm lỗi, nhưng chàng cũng tức mình không thể bỏ qua được.

Độc Tý thư sinh đảo mắt nhìn bốn phía thấy toàn là hoang dã, chàng không biết mình ở chỗ nào. Dù chàng muốn chạy đi đón đường nữ lang cũng không phân biệt được phương hướng. Chàng đứng ngăn người ra một lúc rồi phỏng đoán phương hướng mình vừa chạy tới, cứ nhắm phía đó mà chạy bừa để quay trở lại.

Độc Tý thư sinh chạy được một lúc, ngo thấy đường quan đạo ở ngay phía trước, lại phấn khởi tinh thần.

Bất thành linh hai tiếng rú rừng rợn chói tai từ đằng xa vọng lại.

Độc Tý thư sinh chấn động tâm thần, bất giác chàng dừng bước lại. Hai tiếng rú thê thảm dứt rồi im bật, chẳng thấy tâm hơi gì nữa. Chàng băng mình chạy về phía rừng rậm ở mé hữu.

Độc Tý thư sinh vừa vào khu rừng này, thì một thảm cảnh bỗng hiện ra trước mắt.

Bất giác chàng đứng thộn mặt ra.

Nguyên hai ả thị nữ áo xanh chàng vừa gặp lúc này, cả người lẫn ngựa đều bị đánh chết ở trong rừng. Người, ngựa đều bị ngũ quan ứa máu, xem chừng đã uống mạng vì một chương lực ghê gớm. Độc Tý thư sinh tự hỏi :

- Còn thiếu nữ áo hồng đâu rồi?

Nghĩ tới thiếu nữ áo hồng, Độc Tý thư sinh không khỏi bàng hoàng. Tuy chàng chưa quen biết nàng, mới ngẫu nhiên gặp nhau một lần, lại bị nàng đánh một roi trúng ngựa, thế mà chàng rất quan tâm đến nàng. Mỗi tâm lý này, thật là kỳ diệu khôn lường.

Bỗng một tràng cười the the từ trong khu rừng gần đó nổi lên.

Độc Tý thư sinh không nghĩ ngợi gì nữa, nhảy xổ về phía phát ra thanh âm.

Giữa rừng, bốn tên mặt mũi hung ác, mình mặc áo trắng, đang vây thiếu nữ áo hồng.

Thiếu nữ áo hồng hoa dung thất sắc, tóc rối trâm nghiêng, miệng ứa máu tươi. Xem chừng nàng đã trải qua một trận kịch chiến.

Một người áo trắng bật tiếng cười trâm trâm hỏi :

- Con nha đầu kia! Ngươi đã chịu xưng ra chưa?

Thiếu nữ áo hồng lớn tiếng hỏi lại :

- Xưng cái gì?

Người áo trắng cười hi hi nói :

- Đừng giả vờ nữa. Thạch Phật chứ còn cái gì?

Thiếu nữ áo hồng buông thông :

- Ta không biết.

Người áo trắng dằn giọng hỏi :

- Ngươi tưởng nói vậy mà xong được ư?

Thiếu nữ áo hồng nghiêng răng đáp :

- Ta không biết thì bảo là không biết chứ sao!

Một người áo trắng khác lên tiếng :

- Phí lời với thị làm chi nữa? Cứ đưa thị về cung là xong.

Gã áo trắng nói trước lại lên tiếng :

- Hừ! Con nha đầu này! Ngươi hãy theo bản sứ giả đi thôi!

Thiếu nữ áo hồng nghiêng răng nói :

- Bọn ngươi đừng hòng bắt ta đi theo.

- Nhưng ngươi không tự chủ được đâu.

Gã vừa nói vừa vươn tay ra chụp thiếu nữ áo hồng. Thế chụp bí hiểm vô cùng.

Thiếu nữ áo hồng rung tay một cái. Cây nhuyễn tiên khác nào con linh xà vọt ra nhằm chụp vào cổ tay đối phương, nhưng đầu roi đến giữa đường lại biến thể nhắm điểm vào huyệt Thất Khảm.

Gã áo trắng vươn tay trái ra bắt ngọn roi, còn tay phải vẫn tiếp tục chụp tới.

Thiếu nữ áo hồng rung tay một cái, cây nhuyễn tiên co về, rồi lại vọt ra nhằm thẳng huyệt Khí Hải đối phương đâm tới, đồng thời người nàng lạng đi nửa thước, vừa tránh khỏi chiêu trào hiểm ác của đối phương.

Gã áo trắng chụp sừng mà ngọn roi đâm tới huyệt Khí Hải nhanh như chớp. Gã lại thi triển thân pháp cực kỳ mau lẹ để tránh khỏi ngọn roi của đối phương. Lúc gã xoay mình né tránh, đồng thời gã đánh ra một chưởng phản kích. Thế chưởng nặng như non, uy thế cực kỳ mãnh liệt.

Thiếu nữ áo hồng bị hất lùi lại ba bốn bước. Người loạn choạng đứng không vững.

Mặt nàng lợt lạt.

Gã áo trắng khác thấy thiếu nữ áo hồng bị hất lùi lại, liền đưa tay ra chụp.

Một tiếng quát khùng khiếp vang lên, khiến cho bốn gã áo trắng đồng thời sững sốt.

Một chàng thư sinh cụt tay mặt đẹp như ngọc xuất hiện trong trường như ma quỷ hiện hình.

Thiếu nữ áo hồng quay lại nhìn xem ai. Bốn mắt vừa chạm nhau, bất giác nàng lại nghiêng răng, nhưng Độc Tỷ thư sinh mỉm cười gật đầu.

Bốn gã áo trắng cặp mắt sáng quắc hung dữ đảo nhìn Độc Tỷ thư sinh. Một tên băng mình lại cất tiếng the thé hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi cũng đến nộp mạng đó ư?

Độc Tỷ thư sinh mặt đầy sát khí hỏi lại :

- Phải chăng các ngươi là bốn vị sứ giả tàn ác ở Ngũ Lô cung?

Gã áo trắng cười khanh khách đáp :

- Chính thị, ta khen cho tiểu tử là người có kiến thức. Nhưng ngươi đã dính vào công việc của bọn ta, thì đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây.

Độc Tỷ thư sinh gần giọng hỏi lại :

- Có thiệt thế không?

- Ngươi tưởng ta nói đùa ư?

Gã chưa dứt lời đã phóng tay ra chụp nhanh như chớp.

Độc Tỷ thư sinh buông tiếng cười lạt, rồi không né tránh cũng không đón đỡ.

Gã áo trắng vận thêm ba thành kinh lực, nhằm chụp vào tay áo thùng thình bên trái của Độc Tỷ thư sinh.

- Ủi chao!

Tiếng rú chưa dứt, gã áo trắng lùi lại luôn mấy bước, người gã xiên đi hai vòng rồi ngã lún xuống đất chết không kịp ngáp.

Không ai hiểu gã áo trắng làm sao mà phải uổng mạng, vì chẳng ai nhìn thấy Độc Tỷ thư sinh đã động thủ.

Thiếu nữ áo hồng lộ vẻ cực kỳ kinh hãi.

Ba gã áo trắng kia liền bao vây lại... Về mặt chúng cực kỳ hung ác, tựa hồ ba con thú dữ, chỉ muốn chop lấy mồi mà cắn xé.

Độc Tỷ thư sinh về mặt vẫn thản nhiên nói :

- Nếu ba người không muốn chết thì rút sớm đi là hơn.

Một gã áo trắng lớn tuổi hơn lớn tiếng quát :

- Thằng lỏi con! Mi đã dùng độc thủ gì để giết người.

Độc Tỷ thư sinh buông thõng :

- Ngươi có mắt thì hãy nhìn coi.

Gã áo trắng lại hỏi :

- Người là đệ tử môn phái nào?

- Ngươi không đáng hỏi đâu.

Một gã áo trắng khác tức giận gầm lên, vung chưởng nhằm đánh vào cạnh sườn Độc Tỷ thư sinh. Độc Tỷ thư sinh hơi nghiêng người đi một chút. Phát chưởng đánh trúng vào bên tay cụt. Độc Tỷ thư sinh run người lên một cái.

- Oẹ!

Tiếng rú lại vang lên. Gã áo trắng vừa ra tay ngã ngửa ra mà chết. Lại một sự không ngờ, vì chàng Độc Tỷ thư sinh chưa ra tay mà sao đối phương đã uổng mạng.

Gã áo trắng lớn tuổi nhất, vẻ mặt cực kỳ khủng khiếp run lên hỏi :

- Phải chăng... ngươi là Địa Ngục thư sinh?

- Phải rồi!

Gã áo trắng khác bất giác lùi lại một bước. Hai gã nhìn nhau một cái, không nói câu gì. Đột nhiên mỗi gã cấp thi thể một đồng bọn chạy đi như bay.

Thiếu nữ áo hồng sắc mặt xám xanh, nghiêng rặng hỏi :

- Té ra các hạ là Địa Ngục thư sinh khét tiếng võ lâm?...

Độc Tỷ thư sinh ngắt lời :

- Không dám!

Thiếu nữ áo hồng lại hỏi :

- Các hạ định làm gì đây?

Độc Tỷ thư sinh ngăn người ra hỏi lại :

- Cô nương hỏi thế là nghĩa gì!

- Các hạ cứ tự hỏi mình sẽ biết.

- Tại hạ thực tâm muốn kết bạn với cô nương.

- Nam nữ thọ thọ bất thân. Vậy kết bạn thế nào được?

Độc Tỷ thư sinh đáp ngay :

- Đã là nhi nữ giang hồ, sao cô nương còn câu nệ thói thường tình như vậy?

Thiếu nữ áo hồng lại hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Phải chăng mục đích các hạ cũng là muốn lấy Thạch Phật?

Độc Tỷ thư sinh đáp :

- Thạch Phật là gì? Tại hạ bữa nay mới nghe thấy danh từ này. Thực tình chưa hiểu là gì?

Thiếu nữ áo hồng cười lạt nói :

- Tâm ý của Tư Mã Chiêu đến người qua đường cũng biết. Nhưng ta nói cho các hạ hay! Dù các hạ hùng thủ đoạn gì, cũng đừng hòng được toại nguyện.

Địa Ngục thư sinh vội nói ngay :

- Cô nương! Tại hạ xin thanh minh lại lần nữa là không có ý vậy đâu.

- Vậy xin các hạ tùy tiện đi thôi!

- Xin cô nương cho biết cách xưng hô.

Thiếu nữ áo hồng lạnh lùng đáp :

- Ta không nói đâu.

Địa Ngục thư sinh năn nỉ :

- Sao cô nương lại cự tuyệt người ở xa hàng ngàn dặm.

- Ta không quen làm bạn với bọn sài lang.

Địa Ngục thư sinh biến sắc, mắt chàng lại lộ sát khí, nhưng chỉ thoáng qua rồi tan đi ngay, chàng hỏi lại :

- Cô nương bảo tại hạ là sài lang ư?

Thiếu nữ áo hồng đáp :

- Cứ coi thủ pháp của các hạ giết người, ta tưởng hai chữ sài lang cũng chưa đủ hình dung các hạ.

Địa Ngục thư sinh rất bức mình, chàng lạnh lùng nói :

- Tại hạ không giết họ, thì cô nương đã thành thượng khách ở tòa Ngũ Lô cung rồi.

Thiếu nữ áo hồng ngơ ngác hỏi :

- Các hạ nói vậy thì ra đã cứu ta ư?

Địa Ngục thư sinh đáp :

- Đó chẳng qua là chuyện ngẫu nhiên, tại hạ không có ý kể ơn với cô nương đâu.

Thiếu nữ nói :

- Vậy cái ơn đó, các hạ muốn ta phải làm gì?

Địa Ngục thư sinh đáp :

- Cô nương đừng nghĩ thế.

Thiếu nữ áo hồng lại hỏi :

- Vậy các hạ có ý mưu đồ chuyện gì?

Địa Ngục thư sinh hơi bẽn lèn đáp :

- Tại hạ chỉ muốn biết cô nương là ai mà thôi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thiên Đài Ma Cơ

Thiếu nữ áo hồng hỏi :

- Chỉ có vậy thôi ư?

Địa Ngục thư sinh đáp :

- Đúng thế!

Thiếu nữ áo hồng lại hỏi :

- Mục đích các hạ muốn biết ta để làm gì?

Địa Ngục thư sinh tuy tính tình quật cường từ nhỏ, nhưng với câu chuyện chung tình thì chàng lại ngượng ngùng.

Thiếu nữ áo hồng lạnh lùng tiếp :

- Nếu các hạ không nói ra thì ta xin cáo từ. Cái ơn cứu mạng ta đã ghi lòng.

Nàng nói xong định trở gót đi ngay.

Địa Ngục thư sinh toan ngăn nàng lại, nhưng chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi thủ tiêu ý định đó, chàng đứng ngây người ra nhìn bóng hồng cho tới khi mất hút. Rồi chàng nở một nụ cười mai mỉa là mình đã bỏ việc đến Tường phủ cầu thân, đã phản kháng phụ mệnh, để rước lấy một trường vô thủ vị.

Nhưng thiếu nữ áo hồng cả về mặt hồn giận hay vui mừng đã in sâu vào óc chàng.

Con người ta ai cũng bị một nhược điểm chi phối, nếu không có nhược điểm này thì thật là hoàn mỹ, cái gì mà người không lấy được thì coi rất trọng rất quý.

Địa Ngục thư sinh bất giác buột miệng tự nhủ :

- Rồi một ngày kia nàng sẽ phải về tay ta.

Đột nhiên một thanh âm kiều mỵ lên tiếng :

- Không ngờ Địa Ngục thư sinh cũng là một giống đa tình.

Địa Ngục thư sinh giật mình hỏi lại :

- Ai đó?

Thanh âm kia đáp :

- Thiên Đài Ma Cơ, xin thi lễ.

Âm điệu quyến rũ tưởng chừng như nắm chắc lấy trái tim người ta.

Một vị nữ lang trạc ngoài hai mươi, cực kỳ xinh đẹp xuất hiện. Đầu mày cuối mắt nàng khiến cho người ta phải ngây ngất. Cặp má hồng đầy xuân sắc rất đôi yêu kiều.

Toàn thân nàng từ trên xuống dưới chỗ nào cũng đầy vẻ khuê gôi.

Địa Ngục thư sinh chấn động tâm thần hỏi :

- Tôn giá là Thiên Đài Ma Cơ ư?

Thiên Đài Ma Cơ lưng uốn éo, người núng nính, trước ngực gồ lên hơi thở phập phồng. Nàng tha thướt dời gót mấy bước rồi cất tiếng oanh thoả thê :

- Chẳng lẽ còn là giả được ư?

Địa Ngục thư sinh cảm thấy đầu óc bâng khuâng nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng hỏi :

- Tôn giá có điều chi dạy bảo?

Thiên Đài Ma Cơ cười khanh khách đáp :

- Tự cô đa tình thường dễ hận, chết đi mang cả xuống diêm đài.

Địa Ngục thư sinh lại hỏi :

- Tôn giá nói vậy là nghĩa làm sao?

Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :

- Hiền đệ...

Địa Ngục thư sinh ngắt lời :

- Ai là huynh đệ với tôn giá?

Thiên Đài Ma Cơ lại lên giọng rất náo nùng :

- Úi chà! Ngươi đừng hung dữ thế có hay hơn không? Năm nay ta đã hai mươi lăm, vậy kêu ngươi bằng hiền đệ có chi là quá.

- Tôn giá cũng vì cái đó...

- Ta còn có việc khác quan trọng nữa.

- Việc gì quan trọng?

Thiên Đài Ma Cơ nghiêm trang đáp :

- Hiền đệ hãy cho ta biết rõ vấn đề! Hiền đệ thực lòng yêu con nhỏ đó, hay là chỉ vì Thạch Phật?

Địa Ngục thư sinh chợt động tâm. Thực ra chàng chẳng hiểu Thạch Phật là gì. Vừa rồi bốn tên sứ giả Ngũ Lôi cung thì hai tên trốn thoát, hai tên bị giết cũng đều vì Thạch Phật mà ra hết. Như vậy, Thạch Phật há chẳng là một vật kỳ trân trong võ lâm ư? Tuy nhiên, bữa nay chàng mới gặp mặt Thiên Đài Ma Cơ lần đầu. Còn trước kia chỉ nghe danh mà thôi. Vật này đã làm cho biết bao nhiêu võ sĩ thanh niên phải điên đảo thần hồn. Nhưng thân thù nàng cao thâm quá đỗi nên nàng chỉ như một đóa mai cô độc kích thích, mà không ai dám sờ tay vào, không ai dám thân cận. Địa Ngục thư sinh đã để trái tim vào người khác nên đối với Thiên Đài Ma Cơ chàng hồ hững như không, cất giọng lạnh lùng hỏi lại :

- Tôn giá hãy nói rõ, yêu nàng thì sao mà vì Thạch Phật thì sao?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Đây là một vấn đề rất trọng yếu. Hiền đệ cần tỏ rõ thái độ trước?

Địa Ngục thư sinh hỏi lại :

- Nếu tại hạ không muốn nói rõ thì sao?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Sau này hiền đệ sẽ phải hối hận.

- Sao mà phải hối hận?

- Nếu hiền đệ không trả lời ra vấn đề này, thì cuộc đàm thoại giữa chúng ta đến đây là chấm dứt.

Địa Ngục thư sinh xoay chuyển ý nghĩ một chút rồi hỏi :

- Tại hạ muốn biết trước vụ Thạch Phật đó là thế nào?

Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :

- Sao! Hiền đệ không biết vụ Thạch Phật là gì ư?

- Đúng thế!

- Nếu vậy thì huynh đệ yêu nàng thật hay sao?

- Có thể nói như vậy.

Thiên Đài Ma Cơ trên mặt thoáng qua một nét khác lạ. Cặp mắt như nước hồ thu nhìn vào khuôn mặt tuấn mỹ của Địa Ngục thư sinh hồi lâu, rồi bật tiếng cười hích hích nói :

- Nhưng nàng không yêu hiền đệ đâu!

Địa Ngục thư sinh sững sốt hỏi :

- Tại sao vậy?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Một là cái nhũ hiệu của hiền đệ đã biểu lộ xuất thân ở nơi bất chính. Hai là tuy hiền đệ được người đời tặng cho ba chữ Mỹ Nam Tử, nhưng...

Địa Ngục thư sinh ngắt lời :

- Tử chi chẳng được hoàn toàn phải không?

- Chính là thế đó!

Địa Ngục thư sinh cười ha hả nói :

- Tại hạ không để ý đến điều này.

- Nhưng người ta lại để ý tới thì làm thế nào?

Địa Ngục thư sinh hỏi lãng sang chuyện khác :

- Bây giờ nói đến vụ Thạch Phật được chưa?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Câu chuyện dài lắm, mà nơi đây có hai xác chết, ngồi lại phát ngán. Vậy chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện có hay hơn không?

- Thế cũng được!

Hai người đi vào rừng sâu, ngồi xuống phiến đá lớn bằng phẳng. Một cơn gió thoảng qua, đưa mùi hương xạ ngát ngào vào mũi Địa Ngục thư sinh, khiến cho chàng ngây ngất tâm thần. Bất giác, chàng đưa mắt nhìn đối phương thấu vào đến làn da, khiến mặt nàng đỏ lên. Nàng mỉm cười nói :

- Trước là kẻ tiểu nhân, rồi sau mới thành quân tử được. Khi ta đem bí mật về câu chuyện Thạch Phật nói ra rồi, liệu hiền đệ có biến đổi chủ ý không?

Địa Ngục thư sinh đáp :

- Tại hạ tưởng không đến nỗi thế.

Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :

- Thực ra cái đó cũng chẳng có gì quan hệ cho lắm...

Địa Ngục thư sinh thúc giục.

- Xin nói vào chính đề đi thôi!

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Hiền đệ đã nghe ai nói đến Bạch Thạch am bao giờ chưa?

Địa Ngục thư sinh trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Bạch Thạch am phải chăng là thánh địa dưới con mắt của giới võ lâm, và người ta kêu bằng Thiên Hạ Đệ Nhất am?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Đúng đấy! Sở dĩ Bạch Thạch am được coi là thánh địa, vì chủ nhân am này là Bạch Thạch thần ni, bản lãnh thông huyền. Bất luận là ai, cũng không dám mạo phạm tới người. Theo lời đồn thì sở dĩ Bạch Thạch thần ni luyện được bản lãnh cao thâm phi thường là vì bà có một pho Thạch Phật...

Địa Ngục thư sinh hỏi xen vào :

- Pho Thạch Phật đó huyền diệu đến thế ư?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ta cũng không biết rõ nội tình, có điều, đó đúng là một sự thực.

Địa Ngục thư sinh thúc giục :

- Thế rồi sao nữa?

- Năm trước đây, có người vô tình phát giác ra Bạch Thạch thần ni viên tịch rồi, tin đó đồn ra ngoài. Từ đấy rất nhiều nhân vật giang hồ tìm đến dò thám bí mật về pho tượng Thạch Phật mà chẳng ai thu được kết quả nào hết.

Địa Ngục thư sinh hỏi :

- Tại sao họ lại kiếm thiếu nữ áo hồng kia?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Vì nàng là truyền nhân của Bạch Thạch thần ni.

Địa Ngục thư sinh la lên :

-Ồ! Không phải rồi!...

Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :

- Sao lại không phải?

Địa Ngục thư sinh đáp :

- Thiếu nữ áo hồng đã là truyền nhân của Bạch Thạch thần ni, mà Bạch Thạch thần ni công lực thông huyền, vậy truyền nhân của Thần ni tất phải là tay ghê gớm. Có lý đâu nàng lại không địch nổi mấy tên sử giả của Ngũ Lôi cung?

Thiên Đài Ma Cơ trầm ngâm một chút rồi nói :

- Cái đó khó mà giải thích được, hoặc giả tư chất nàng có giới hạn.

Địa Ngục thư sinh cãi liền :

- Nếu nàng tư chất tầm thường thì khi nào Bạch Thạch thần ni lại chịu thu nạp về làm môn hạ?

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Hiện đệ nói vậy cũng phải. Có thể là thiếu nữ áo hồng mới nhập môn và chưa lĩnh hội được chân truyền. Có điều chính mắt ta thấy một mình nàng chống chọi với bốn sử giả mà không bị mất mạng về Ngũ Lôi chưởng, thì nàng cũng không phải hạng tầm thường. Bốn sử giả liên thủ đột kích mà chịu được thì trên chốn giang hồ thật chẳng có mấy người.

Địa Ngục thư sinh trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Tôn giá cũng được nhìn thấy pho Thạch Phật rồi ư?

Thiên Đài Ma Cơ không ngần ngại gì đáp ngay :

- Đúng thế!

Địa Ngục thư sinh lạnh lùng nói :

- Cứ bản lãnh của tôn giá, đã là Thiên Đài Ma Cơ thì chuyện đối phó với thiếu nữ áo hồng dĩ nhiên không thành vấn đề, muốn hạ thủ lúc nào chẳng được. Hà tất còn phải...

Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :

- Có hai nguyên nhân khiến ta không thể hạ thủ được.

- Những nguyên nhân nào?

- Một là quái nhân Vô Tình Tẩu biệt tích giang hồ từ lâu nay lại xuất hiện. Có người thấy lão đang theo đuổi thiếu nữ áo hồng. Bản lãnh quái nhân này đã đến độ xuất thần nhập hóa và nổi tiếng là tay thủ đoạn độc ác.

Địa Ngục thư sinh hỏi ngay :

- Tôn giá không dám gây sự với lão chăng?

- Ta tin rằng chẳng có mấy người muốn gây sự với lão. Nhưng đó còn là vấn đề không quan trọng lắm.

- Còn nguyên nhân gì nữa?

- Nguyên nhân chủ yếu chính là hiền đệ đó.

Địa Ngục thư sinh sùng sốt hỏi :

- Là tại hạ ư?

- Đúng thế! Hiền đệ! Ta không muốn xung đột với hiền đệ, nên...

Địa Ngục thư sinh hồ hững ngất lời :

- Nên tìm tại hạ để thương lượng phải không?

Thiên Đài Ma Cơ khẽ hừ một tiếng rồi nói :

- Ta bị người kêu bằng Ma Cơ, mà hiền đệ lại là Địa Ngục thư sinh. Vậy chúng ta là những nhân vật đồng loại. Hơn nữa, ta chẳng để ý đến người bị cụt một tay.

Nàng nói xong trên môi nhoeo một nụ cười mê hồn.

Câu nói của nàng đã rõ lắm rồi. Nàng để ý đến Địa Ngục thư sinh mà chàng vẫn giả vờ hỏi lại :

- Tôn giá chưa nói tới, tìm tại hạ với mục đích gì?

- Để cùng người hợp tác.

- Hai chữ hợp tác định nghĩa thế nào?

- Chúng ta mỗi người đều vì nhu cầu của mình.

- Tôn giá nghĩ vậy chẳng hóa ra là ngậy thơ lắm ư?

- Nhất định không phải thế. Công lực tà môn của hiền đệ có thể đối phó được với Vô Tình Tẩu. Ta chỉ lấy Thạch Phật, còn Hồng y nữ để dành cho người.

Địa Ngục thư sinh nổi lên tròng cười rộ nói :

- Tôn giá tính khéo đấy! Tại hạ phải ngăn chặn Vô Tình Tẩu, còn tôn giá nhận lấy phần đối phó với thiếu nữ áo hồng. Ha! Ha!...

Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :

- Cái đó chẳng có chi đáng cười. Một khi mà thiếu nữ áo hồng lọt vào tay Vô Tình Tẩu, thì dĩ nhiên Thạch Phật không giữ được, mà tính mạng nàng khó bề an toàn. Vậy kết quả có được gì không?

Địa Ngục thư sinh cười lạt hỏi :

- Chẳng lẽ tại hạ không thể giúp nàng để đối phó với Vô Tình Tẩu được ư?

- Không được hẳn chứ?

- Sao lại kỳ vậy?

- Vì nếu người không chống lại nổi thuật Thiên Chấn của Vô tình Tẩu thì dù có công lực gì cũng uổng mà thôi.

Địa Ngục thư sinh lạnh lùng hỏi :

- Chẳng lẽ tôn giá chống được thuật Thiên Chấn của Vô Tình Tẩu?
- Dĩ nhiên là được.
- Thế thì sao tôn giá không tự mình hạ thủ.
- Cũng không được.
- Tại sao vậy?
- Ta tuy có thể phá giải thuật Thiên Chấn của Vô Tình Tẩu, nhưng công lực không đủ địch lại đối phương. Chỉ có cách là ta đem thuật phá giải truyền lại cho hiền đệ. Rồi hiền đệ dùng tà công thì có thể đối phó được với quái nhân đó.

Địa Ngục thư sinh ngấm ngấm lo sợ cho thiếu nữ áo hồng, vì nàng là cái đích để bao nhiêu mũi tên nhắm bắn vào. Chẳng không biết còn bao nhiêu người theo dõi nàng, liền lạnh lùng hỏi :

- Sao tôn giá lại biết tại hạ sau khi hiểu phép phá giải thuật Thiên Chấn mà không đi giúp nàng để đối phó lại với tôn giá?

Thiên Đài Ma Cơ cười rất tươi đáp :

- Hiền đệ đúng là con người thành thật khá ái. Nhưng hiền đệ không thể làm như thế được.
- Tại sao vậy?
- Ngươi đã thành thật, ta bắt tất phải úp mở làm chi. Nàng đã lọt vào tay ta rồi.

Địa Ngục thư sinh đứng phắt dậy run lên hỏi :

- Sao? Thiếu nữ áo hồng đã lọt vào tay tôn giá rồi ư?

Thiên Đài Ma Cơ chậm rãi đáp :

- Hiền đệ bắt tất phải hoang mang. Ta không đụng đến chân lông nàng đâu. Mục đích của hiền đệ chỉ là con người nàng thôi chứ gì?

Địa Ngục thư sinh mặt đầy sát khí, cất giọng lạnh như băng nói :

- Thế thì tại hạ phải giết tôn giá.

Thiên Đài Ma Cơ tuyệt không lấy thế làm giận. Nàng nói :

- Nếu ngươi giết ta, thì nàng nhất định phải chết. Huống chi, đã chắc gì ngươi giết được ta. Ta có thể nói trắng ra, hiện giờ giữa nàng và ngươi chưa có chút liên quan nào đáng kể. Ngươi yêu nàng, nhưng vị tất nàng đã yêu ngươi.

Địa Ngục thư sinh háng đặng mày tiếng rồi nói :

- Tại hạ có tính không ưa để kẻ khác mai mỉa trên cột.

Thiên Đài Ma Cơ lạnh lùng nói :

- Không ai trên cột hiền đệ đâu. Mỗi người làm tùy theo khả năng và hưởng theo nhu cầu. Chỉ có vậy thôi.

Địa Ngục thư sinh dịu giọng hỏi :

- Hiện giờ nàng ở đâu?

Thiên Đài Ma Cơ đáp bằng một giọng thành thực :

- Hiện giờ tạm thời ta không thể cho hiền đệ hay được.

Địa Ngục thư sinh nghi ngờ hỏi :

- Tôn giá định làm gì nàng?

Thiên Đài Ma Cơ thần nhiên đáp :

- Chẳng làm gì cả. Ta chỉ cần nàng nói Thạch Phật lạc lõng nơi đâu. Khi vật đổ vào tay ta rồi là nàng được trả tự do tức khắc.

Địa Ngục thư sinh xằng giọng hỏi :

- Nếu nàng không chịu tiết lộ thì sao?

Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười bí mật đáp :

- Ta đã có biện pháp khiến cho nàng phải nói ra.

Địa Ngục thư sinh hỏi ngay :

- Tôn giá dùng cực hình để bức bách nàng phải cung xưng chứ gì?

Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu đáp :

- Đó là một kế hoạch bản cùng, ta không thích dùng đến.

Ngừng một chút nàng nói tiếp :

- Không chừng Vô Tình Tẩu sẽ đến bây giờ. Muốn bảo vệ cho sinh mạng nàng được an toàn, ngươi cần học ngay lấy phương pháp hóa giải thuật Thiên Chấn.

Địa Ngục thư sinh lại hỏi :

- Thiên Đài Ma Cơ! Nếu tại hạ phát giác ra tôn giá bày trò, hý vọng quỷ thần để lừa tại hạ thì sao?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Đối với người khác thì còn có thể, nhưng đối với ngươi thì không có đâu...

Địa Ngục thư sinh lại hỏi :

- Tại hạ khuyên tôn giá một câu là nên bỏ ý nghĩ về Thạch Phật đi được không?

- Bỏ ư? Bỏ cũng được nhưng phải có điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Ngươi cũng bỏ thiếu nữ áo hồng.

- Không được đâu.

Thiên Đài Ma Cơ cười nói :

- Nếu vậy thì dĩ nhiên ta cũng không thể bỏ Thạch Phật được.

- Tôn giá mà cố chấp như vậy thì sau này tất phải hối hận.

Thiên Đài Ma Cơ nghiêm trang nói :

- Hiền đệ! Ngươi đừng lạnh nhạt vô tình như thế nữa! Bây giờ hiền đệ hãy nghe lời ta. Thuật Thiên Chấn là một thứ nội công tối cao, nó có thể làm tổn thương đến tâm mạch, làm hoang mang thần trí. Biện pháp duy nhất để phản kháng là phong tỏa huyết Thính Căn cùng bảo vệ tâm mạch. Nhưng cách phong tỏa huyết của hiền đệ thì không thể chống lại được đối phương khi hắn hạ độc thủ. Vậy phải lấy nguyên tắc chân khí nội lực mà hóa giải mới có công hiệu. Đây ta đọc khẩu quyết cho hiền đệ...

Nàng nói xong liền đọc khẩu quyết về cách hóa giải thuật Thiên Chấn cho Địa Ngục thư sinh nghe hết một lượt.

Địa Ngục thư sinh là người thông minh tuyệt đỉnh. Chẳng nghe qua đã lĩnh hội được ngay, nhưng đáp bằng một giọng lạnh như băng :

- Tại hạ không muốn tiếp tục.

Thiên Đài Ma Cơ chau mày nói :

- Hiền đệ! Nếu hiền đệ không nghe lời ta, mà Vô Tình Tẩu xuất hiện thì hiền đệ không cứu nổi nàng đâu.

Địa Ngục thư sinh nói :

- Cái đó là chuyện khác. Bây giờ tại hạ mong rằng tôn giá giao nàng cho tại hạ.

Thiên Đài Ma Cơ từ từ đứng lên rồi hỏi :

- Nếu ta không chịu thì sao?

Địa Ngục thư sinh mắt lộ sát khí xẵng giọng :

- Nếu tôn giá không chịu, thì tại hạ phải giết tôn giá.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Liệu ngươi có làm được không?

Địa Ngục thư sinh nói bằng một giọng cương quyết :

- Tôn giá hãy thử coi!

Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :

- Ngươi giết được ta rồi thì dĩ nhiên thiếu nữ áo hồng cũng không toàn mạng. Vậy ngươi được cái gì?

Địa Ngục thư sinh trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Thiên Đài Ma Cơ! Tôn giá thật là độc ác, nhưng Địa Ngục thư sinh này cũng chẳng phải là người lương thiện đâu. Tôn giá đừng quên rằng giữa tại hạ và thiếu nữ áo hồng trên thực tế chưa có mối liên quan gì. Vậy tại hạ giết tôn giá hay tôn giá hạ sát nàng cũng là một vụ buôn bán không đến nỗi lỗ vốn. Vậy tôn giá hãy tính kỹ đi.

Thiên Đài Ma Cơ có biến đổi sắc mặt nhưng chỉ trong nháy mắt nàng đã khôi phục lại nụ cười mê hồn nói :

- Hiền đệ chưa chắc đã hạ sát nổi ta, mà ta muốn giết thiếu nữ áo hồng thì thật dễ như trở bàn tay. Vậy hiền đệ cũng nên tính toán cho kỹ để sau này khỏi hối hận.

Địa Ngục thư sinh cười gằn đáp :

- Tại hạ trước nay vẫn không ưa để người uy hiếp.

Thiên Đài Ma Cơ vẫn giữ vẻ mặt tươi cười nói :

- Còn ta không bao giờ chịu đi buôn lỗ vốn cả.

Địa Ngục thư sinh hỏi :

- Vậy bây giờ chúng ta động thủ hay sao?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ta đã nói là không muốn xảy chuyện xung đột với hiền đệ, và ta kiên quyết giữ nguyên tắc đó.

Địa Ngục thư sinh dần từng tiếng :

- Tại hạ e rằng tôn giá không thể tự chủ để nói sao làm vậy được đâu.

Giữa lúc ấy, bất thành linh có hai bóng người vọt tới.

- Huych huych hai tiếng! Cả hai người cùng ngã lăn ra.

Thiên Đài Ma Cơ la hoảng :

- Thôi hỏng mất rồi!

Đoạn nàng tung mình vọt đi như bay.

Địa Ngục thư sinh sững sốt. Chàng đảo mắt nhìn hai người nằm lăn dưới đất xem là ai, thì thấy hai thiếu nữ mặc võ phục, ngũ quan ưa mầu và đã chết rồi. Chàng không còn thì giờ để suy nghĩ, hấp tấp rượt theo Thiên Đài Ma Cơ.

Chương 3: Tìm Thạch Phật quái nhân xuất hiện

Địa Ngục thư sinh chạy xuyên qua rừng rậm luôn một mạch chừng được mấy dặm.

Chàng nhìn ra tận ngoài rừng thì bốn bề quanh quẽ không một bóng người.

Giữa lúc chàng đang nghỉ hoặc, bất thành linh có thanh âm trầm trầm lọt vào tai.

- Thông thả đã.

Địa Ngục thư sinh liền dừng chân. Chàng nghe rõ thanh âm gọi mình là tiếng Thiên Đài Ma Cơ. Nàng ẩn mình sau một gốc cây lớn, đang đưa tay ra vẫy chàng.

Địa Ngục thư sinh hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Thiên Đài Ma Cơ vẫn giữ giọng trầm trầm :

- Đừng có lớn tiếng. Ngươi lại đây mà coi!

Địa Ngục thư sinh chạy tới :

Thiên Đài Ma Cơ đưa tay ra toan nắm lấy Địa Ngục thư sinh. Chàng ngất lên :

- Đừng đụng vào mình tại hạ.

Thiên Đài Ma Cơ ngạc nhiên, nàng rút tay về ra chiều bẽn lẽn hỏi :

- Ngươi đừng khinh người thái quá! Ngươi đã coi ngoài rừng, vậy có thấy gì không?

Địa Ngục thư sinh cũng tựa vào một gốc cây rậm rạp gần chỗ Thiên Đài Ma Cơ.

Chàng nhìn qua kẽ lá ra ngoài thì chỉ thấy một vùng cỏ rậm.

Gần ven rừng có mấy chục bóng người lỏ nhỏ. Trong đó hai gã áo trắng cắp một thiếu nữ áo hồng. Màu hồng và màu trắng phân biệt rõ rệt đập ngay vào mắt chàng.

Địa Ngục thư sinh vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay. Hai gã áo trắng chính là hai tên sứ giả ở Ngũ Lôi cung bị chàng đánh và chạy trốn lúc nãy.

Trước mặt hai gã áo trắng là một lão già mặc bạch bào.

Mấy chục người áo đen quây lại thành hình bán nguyệt để vây bọn bạch bào và lão già.

Bao nhiêu người áo đen, vạt áo đằng trước đều thêu bằng chỉ trắng một con chim ưng rất lớn đang xòe cánh. Một lão già áo đen đang đứng đối diện với lão già mặc bào trắng.

Thiên Đài Ma Cơ hạ thật thấp giọng nói :

- Những người áo đen đó là thuộc hạ bang Thần Ứng, còn lão bạch bào là Bạch Sát Thần Trịnh Côn, làm vệ đội thống lĩnh tại Ngũ Lôi cung. Lão là một tay cao thủ vào bậc nhất nổi tiếng võ lâm hiện nay.

Địa Ngục thư sinh lạnh lùng nói :

- Tại hạ biết rồi. Tôn giá kêu tại hạ đứng lại là có ý gì?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Trước là để xem vụ nhiệt náo này, sau là để chờ cơ hội ra tay.

Địa Ngục thư sinh nói :

- Nhưng tại hạ không nhẫn nại được.

Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :

- Lại còn nhiều tay cao thủ ẩn nấp trong bóng tối. Họ cũng đều vì Thạch Phất mà đến. Hiền đệ muốn giết người thì cứ giết cho bằng thích, còn muốn cứu thiếu nữ áo hồng thì e rằng khó lắm.

Địa Ngục thư sinh buông thông :

- Chưa chắc.

- Người đừng tự tin thái quá.

Bây giờ Địa Ngục thư sinh mới trấn định tinh thần, phân tích tình trạng trước mặt, chàng cho rằng Thiên Đài Ma Cơ đã kiềm chế thiếu nữ áo hồng, rồi trao lại cho bọn thủ hạ trông coi. Đoạn nàng đến đàm phán với mình để đưa ra điều kiện. Còn hai tên sứ giả ở Ngũ Lô cung, sau khi gặp Bạch Sát Thần Trịnh Côn, bèn cùng nhau quay trở lại. Mục đích của chúng có thể là kiếm chàng để báo thù cho hai tên sứ giả đã bị chàng đánh chết. Rồi ngẫu nhiên chúng gặp hai tên thủ hạ của Thiên Đài Ma Cơ và thiếu nữ áo hồng. Chúng liền phóng chưởng đánh chết hai thiếu nữ kia để cướp lấy thiếu nữ áo hồng. Cứ coi tình trạng hai thiếu nữ bị thảm tử, thì đúng là chúng đã bị chết về Ngũ Lô chưởng..

Địa Ngục thư sinh còn đang suy nghĩ, bỗng nghe Vệ đội thống lãnh Bạch Sát Thần Trịnh Côn lớn tiếng nói :

- Hồng đường chủ! Đừng làm tổn thương đến tình cảm giữa hai bên.

Lão già áo đen được kêu bằng Hồng đường chủ cười đáp :

- Trịnh thống lãnh! Đây là địa hạt của tề bang..

Bạch Sát Thần Trịnh Côn ngắt lời :

- Nhưng tại hạ đã tìm ra được người.

Hồng đường chủ cãi lại :

- Trong quần hạt của tề bang, chẳng thể để người ngoài xâm phạm vào.

Bạch Sát Thần Trịnh Côn hỏi :

- Theo ý Hồng đường chủ thì phải thế nào?

- Bây giờ các hạ để thiếu nữ đó lại, bản nhân sẽ kính cần tiễn hành các hạ quay về.

Trịnh Côn xẵng giọng :

- Liệu Hồng đường chủ có làm được thế chăng?

- Các hạ muốn nhìn thấy sự thực ư?

Trịnh Côn cười đáp :

- Chẳng phải là bản nhân coi thường các hạ đâu, nhưng các hạ không chịu nổi một đòn của bản nhân.

Hồng đường chủ tức giận quát lên :

- Họ Trịnh kia! Người đừng dờ dỗi dưới mắt không người ra nữa!

- Bản nhân nói thực đó.

- Hãy coi chưởng đây.

Hồng đường chủ vừa nói vừa phóng chưởng đánh vào Bạch Sát Thần Trịnh Côn.

- Bình!

Một tiếng nổ rùng rợn. Bạch Sát Thần Trịnh Côn lùi lại một bước dài. Hắn chịu tiếp một đòn chứ không phản kích. Hắn cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Hồng đường chủ! Đường chủ muốn bắt buộc bản nhân phải giết người chăng?

- Đừng có ngông cuồng!

Hồng đường chủ vừa quát vừa phóng chương lần thứ hai.

Bạch Sát Thần Trịnh Côn vùng chương lên phản kích đánh rầm một tiếng như sấm sét. Tiếp theo là một tiếng rú rùng rợn.

Hồng đường chủ loạng choạng người đi mấy bước, ngũ quan ứa máu tươi, rồi ngã lảo ra.

Địa Ngục thư sinh bất giác buột miệng la lên :

- Ngũ Lôi chương thật là bá đạo.

Bang chúng bang Thần Ứng phần nộ gầm lên :

Ba bóng người vượt đám đông nhảy xổ ra. Ba thanh trường kiếm vùng lên. Khí thế cực kỳ mãnh liệt nhắm chụp xuống Bạch Sát Thần Trịnh Côn.

Lại mấy tiếng rú thê thảm chói tai vang lên. Ba tên kiếm thủ bị hất ngược lại. Xem chừng cũng không thể sống được nữa.

Tiếng quát tháo ầm ầm. Lại mười mấy tên kiếm thủ chia nhau ra nhảy xổ vào Bạch Sát Thần cùng hai tên sứ giả đang cấp thiếu nữ áo hồng.

Địa Ngục thư sinh vừa cất bước vừa nói :

- Đây là cơ hội rất tốt...

Bất thành linh một tiếng quát làm chấn động toàn trường.

- Hãy dừng tay!

Bang chúng trong Thần Ứng vội vàng lùi lại. Một lão già oai phong lẫm liệt, vạt áo trước ngực thêu một con Phi Ưng từ từ bước vào trong trường.

Bạch Sát Thần Trịnh Côn chấp tay nói :

- Bang chủ giá lâm có điều chi dạy bảo?

Người mới đến đó chính là Thần Ứng bang chủ Cổ Ngọc Sanh. Lão đáp :

- Chương lực của Trịnh thống lĩnh thật là bá đạo!

- Không dám! Tại hạ lâm vào tình trạng bất buộc phải động thủ! Mong rằng Bang chủ lượng xét cho.

Thần Ứng bang chủ Cổ Ngọc Sanh đáp :

- Học nghệ không tinh thì chết chứ còn trách ai được. Có điều ở trong quân hạt bản bang mà Trịnh thống lĩnh làm như vậy thì dường như miệt thị bản bang không có người...

Bạch Sát Thần Trịnh Côn ngắt lời :

- Bang chủ dạy thế thì tại hạ còn biết nói sao?

Cổ Ngọc Sanh nói :

- Quý hội cùng bản bang trước nay không có liên quan gì. Nếu Trịnh thống lĩnh để người lại rồi rút lui, thì bản tòa bỏ vụ này không nói đến nữa.

Bạch Sát Thần Trịnh Côn trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Xin Bang chủ tha thứ cho. Tại hạ không thể vâng lời được.

- Được lắm! Vậy bản tòa muốn lĩnh giáo Ngũ Lôi chương của Trịnh thống lĩnh.

Bạch Sát Thần Trịnh Côn nghiêng rằng nói :

- Tại hạ vâng mệnh trên làm việc, đâu dám để nhục đến sứ mạng, đành chịu liều mạng để bồi tiếp Bang chủ.

- Hừ! Người động thủ đi!

- Xin Bang chủ ra chiêu trước.

- Người đừng giả vờ làm bộ khiêm tốn nữa. Mấy nhân mạng của bản bang cần phải được phúc đáp bằng cách nào...

Bạch Sát Thần Trịnh Côn ngắt lời :

- Tại hạ xin thất lễ.

Lão vừa nói vừa phóng Ngũ Lôi chuông, thế mạnh bằng vạn cân đánh tới.

Thần Ưng bang chủ đẩy song chuông ra đón tiếp.

Một tiếng nổ trời long đất lở! Đá chạy cát bay. Cả một vùng cỏ cũng tung lên. Hai bên đều lùi lại một bước dài, tinh thể vẫn quân bình, nội lực hai người cùng kinh tâm động phách.

Bạch Sát Thần Trịnh Côn trong lòng đã thấy hơi run. Lão lại vung chuông lên.

Một tràng cười hô hô như xé bầu không khí bay bổng lên mây từ đằng xa vọng lại.

Tiếng cười càng lại gần càng mãnh liệt khác nào tiếng sét vang rền không ngớt, như đánh vào từng người trong không trường.

Thiên Đài Ma Cơ đứng ở trong rừng run lên nói :

- Đó là thuật Thiên Chấn. Vô Tình Tẩu đến nơi rồi!

Địa Ngục thư sinh tưởng chừng như mạng tai mình bị thủng. Tâm mạch rung động, khí huyết nhộn nhạo cả lên. Chẳng liên theo những khẩu quyết mà Thiên Đài Ma Cơ vừa truyền thụ cho để phong tỏa huyết đạo, thì quả nhiên thấy đỡ bị uy hiếp nhiều...

Trong không trường, bang chúng bang Thần Ưng tới tấp ngồi xuống đất. Mặt lộ vẻ đau khổ vô cùng.

Bang chủ Cổ Ngọc Sanh và Bạch Sát Thần Trịnh Côn cũng biến đổi sắc mặt, người lão đảo không ngớt. Hai tên sứ giả cấp thiếu nữ áo hồng bắt giác buông tay ra rồi từ từ ngồi xuống.

Tiếng cười vẫn mãnh liệt chẳng suy giảm chút nào, tựa hồ làn sóng biển gầm thét lên đùng đùng.

Bọn đệ tử bang Thần Ưng kém công lực, kế tiếp nhau ngã ra. Miệng mũi đều đỏ máu tươi.

Cổ Ngọc Sanh cùng Trịnh Côn trán toát mồ hôi nhỏ giọt, xem chừng không chống được bao lâu nữa. Nếu tiếng cười còn tiếp tục, thì bao nhiêu người trong trường khó lòng có lấy một người thoát chết.

Địa Ngục thư sinh ngó thấy cũng kinh hồn táng đờm, mới biết sự lo xa của Thiên Đài Ma Cơ không phải là thừa. Chẳng rất để ý đến thiếu nữ áo hồng. Nhưng lạ thay dường như nàng không có cảm giác gì hết, cứ trân trân đứng ý ra không lên tiếng mà cũng không nhúc nhích.

Thiên Đài Ma Cơ lại lên tiếng :

- Hồngбет rồi! Thiếu nữ áo hồng đã bị họ điểm huyết kiếm chế, không thể cử động được nữa, song thuật Thiên Chấn vẫn làm cho nàng bị thương tổn, ta e rằng tính mạng nàng khó nổi bảo toàn...

Địa Ngục thư sinh xoay chuyển ý nghĩ. Chẳng toan bằng mình nhảy ra.

Giữa lúc ấy tiếng cười đột nhiên đình chỉ. Một lão già đầu râu tóc bạc, mặt đỏ đầu hói. Kiểu đi như nước chảy, mây trôi. Lão lạng vào không trường.

Thiên Đài Ma Cơ khẽ nói :

- Vô Tình Tẩu đó!

Vô Tình Tẩu đứng giữa trường vừa vẩy tay vừa lạnh lùng hỏi :

- Không cút đi! Còn đứng lại chờ chết hay sao?

Thần Ưng bang chủ Cổ Ngọc Sanh chuyển động thân hình, đi đầu tiên ra phía ngoài trường. Những tên thuộc hạ của lão đều táng đờm kinh hồn hấp tấp cất bước theo sau. Chúng mang xác chết hoặc đỡ người bị thương ừn ừ kéo đi.

Vệ đội thống lãnh Ngũ Lôi cung là Bạch Sát Thần Trịnh Côn cùng hai tên sứ giả đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi rút lui vào rừng.

Bây giờ Vô Tình Tẩu mới đi về phía thiếu nữ áo hồng.

Địa Ngục thư sinh đứng trước tình hình này, chẳng thể không xuất hiện. Chẳng không hiểu mình có đấu được với Vô Tình Tẩu hay không, nhưng chàng vì thiếu nữ áo hồng tất phải mạo hiểm một phen. Người chàng vừa chuyển động thì Thiên Đài Ma Cơ khẽ hỏi :

- Hãy chờ một lúc nữa xem sao đã!

Bỗng một quái vật trên trắng dưới đen, tròn ủng như trái cầu thịt, lăn vào trong trường.

Địa Ngục thư sinh định thần nhìn kỹ lại thì là một quái nhân lùn tịt và béo sung béo sả. Mái tóc bạc của lão chia ra hai bên, rũ xuống mang tai dài hơn một thước.

Lão mặt áo đen nhưng ở xa trông nửa trắng nửa đen. Lão chẳng giống một ai hết, trông chừng dưới gầm trời này không tìm đâu ra một người có tướng quái dị như lão.

Lúc quái nhân mở miệng thì cũng chỉ như tiếng người thường. Lão nói :

- Lão Đệ! Lão đệ bắt tất phải vội vàng. Chúng ta hãy bàn định với nhau đã.

Vô Tình Tẩu quay phắt lại, biến sắc, run lên hỏi :

- Táng Thiên Ông! Thiên Ông còn chưa chết ư?

Ba chữ Táng Thiên Ông khiến Địa Ngục thư sinh cùng Thiên Đài Ma Cơ đều chấn động tâm thần. Hai người đưa mắt nhìn nhau và cùng có một cảm giác là quái vật khủng khiếp này trước kia chỉ nghe tiếng đồn, bây giờ vẫn còn sống ở nhân thế, mà lão xuất hiện chỉ vì pho Thạch Phật.

Theo lời đồn thì quái vật này đã có từ sáu chục năm trước đây. Quái vật lấy chữ Ông để tự xưng. Người vô lâm cả đàn bà, trẻ con đều biết tiếng. Những nhân vật hắc đạo nghe danh đều mất vía. Chính ra hiện nay lão phải quá trăm tuổi. Không ngờ lão mai danh ẩn tích mấy chục năm, rồi đến bây giờ lại xuất hiện.

Vô Tình Tẩu đứng ngẩn người ra một lúc rồi lớn tiếng hỏi :

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Táng Thiên Ông cười ha hả đáp :

- Lão đệ! Lão đệ cùng ta sắp chết cả rồi. Ta khuyên lão đệ nên bỏ tham tâm đi một chút.

Vô Tình Tẩu hỏi :

- Các hạ nói thế là có ý gì?

- Ta muốn rằng lão đệ buông tay đừng để ý đến Thạch Phật Thạch Phiến gì nữa.

- Nếu không thế thì sao?

- Đánh là phải đánh nhau.

- Thắng phụ được giải quyết bằng cách nào?

- Bên bại thì chạy đi.

- Còn bên thắng thì sao?

- Lấy con nhỏ kia đem đi!

Vô Tình Tẩu cười ha hả nói :

- Táng Thiên Ông! Mồm miệng các hạ có vẻ đàng hoàng lắm, nhưng khí cốt lại rất hèn hạ. Nói qua nói lại, các hạ vẫn còn thèm khát Thạch Phật mà tới đây...

Táng Thiên Ông ngắt lời :

- Lão đệ! Lão đệ đừng tưởng mình đã là giới lắm rồi. Giữa ta và lão đệ đừng hòng chám müt vào đó.

Vô Tình Tẩu sừng sốt hỏi :

- Các hạ bảo sao?

- Con tiểu nha đầu này, tuy công lực tầm thường, nhưng thị có chỗ dựa lưng mạnh lắm. Chúng ta không thể ăn đứt được đâu.

- Câu nói đó còn vu vơ lắm. Thị dựa vào ai? Nhân vật nào mà dám coi Táng Thiên Ông không vào đâu?

- Bất tất phải biết là ai, nhưng đó là điều ta nói thực.

Vô Tình Tẩu nhìn thẳng vào mặt Táng Thiên Ông hỏi :

- Các hạ đã sợ người đó sao không bỏ đi mà còn dính vào cho bận tâm?

Táng Thiên Ông lắc đầu nói :

- Không được! Không được! Vụ này ta nhất định phải can thiệp.

- Nếu can thiệp không được thì sao?

- Sẽ có người khác can thiệp. Nhưng bản nhân tự tin không đến nỗi không xong.

Vô Tình Tẩu dần giọng :

- Dù sao, bản nhân quyết không để cho bất cứ ai dính vào Thạch Phật.

Táng Thiên Ông lê con người tròn ửng như trái cầu lại gần nói :

- Xem chừng giữa chúng ta đến phải đánh nhau mất.

Trong rừng, Thiên Đài Ma Cơ cúi đầu sẽ bảo Địa Ngục thư sinh :

- Hai lão khọm này mà đánh nhau thì rất có lợi cho chúng ta.

Địa Ngục thư sinh hững hờ đáp :

- Đừng nói đến hai chữ chúng ta. Tại hạ không ưng hợp tác với tôn giá.

Thiên Đài Ma Cơ hơi biến sắc rồi hỏi móc :

- Hà tất ngươi phải làm bộ thủy chung với thiếu nữ áo hồng. Chưa chắc nàng đã tiếp nhận mối tình cảm của ngươi đâu.

Địa Ngục thư sinh thẹn quá hóa giận quát lên :

- Im miệng ngay! Việc của ta, ta không muốn ai dính vào.

Chường phong nổ ầm ầm nghe đinh tai nhức óc. Hai lão quái đã xảy cuộc động thủ thì tình thế rất là rùng rợn. Nếu không trông thấy thì không thể tin được. Trong vòng mười trượng, cành cây gãy nát ngổn ngang.

Giữa lúc ấy có tiếng gọi từ đằng xa vọng lại :

- Địa Ngục thư sinh! Qua bên này!

Địa Ngục thư sinh giật mình quay lại hỏi :

- Ai đó?

- Người đến đòi nợ.

- Nợ gì?

- Ngươi hãy qua bên này rồi sẽ nói cũng chưa muộn.

Địa Ngục thư sinh băng mình vọt về phía rừng sâu. Mấy bóng trắng đã đứng chờ đó.

Rõ ràng là bọn Bạch Sát Thần Trịnh Côn. Nhưng bọn này tăng lên đến tám người.

Địa Ngục thư sinh vừa dừng chân, thì bọn người áo trắng liền bao vây chàng vào giữa.

Bạch Sát Thần Trịnh Côn nhe răng cười, coi bộ rất hung dữ. Hấn hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Phải chăng ngươi đã hạ sát hai vị sứ giả của bản cung?

- Phải rồi!

- Hai mạng người đó ngươi tính sao?

- Theo ý kiến các hạ thì phải làm gì?

- Nợ máu thì phải trả bằng máu.

Địa Ngục thư sinh mặt lộ sát khí hỏi :

- Tại hạ e rằng mỗi ngày một nợ nhiều thêm.

Bảy tên áo trắng nghe chàng nói vậy, tức giận gầm lên một tiếng, toan xông vào động thủ. Nhưng Bạch Sát Thần Trịnh Côn đã quát lên :

- Ngươi chớ có ngông cuồng. Hãy nạp mạng cho lão phu đi!

Song chương vừa vung lên, thì một trận gió ầm ầm nổi dậy như sấm sét, nhằm Địa Ngục thư sinh đánh tới. Thế chương cực kỳ mãnh liệt, khiến người ta phải lắc đầu lè lưỡi.

Địa Ngục thư sinh vung chương lên để nghênh địch.

Tiếng nổ như sấm vang. Địa Ngục thư sinh loạng choạng người đi. Bạch Sát Thần cũng phải lùi lại một bước.

Hai tên áo trắng đứng sau hắn nhân lúc Địa Ngục thư sinh loạng choạng người đi, phóng chương ra tập kích. Thế chương vô cùng mãnh liệt.

Địa Ngục thư sinh lao đảo người về mé hữu, thì ba gã bên này lại phóng chương đánh ra. Thế là phía sau lưng và một bên chàng bị những luồng kinh khí nặng như non hất lại đến bên Bạch Sát Thần.

Bạch Sát Thần đã thù thế chờ đợi, liền phóng chương đánh ra.

Hai tên áo trắng phía chính diện lại phát chương đánh tới.

Những luồng kinh khí khấp khểnh giao nhau mà cuốn lại như con gió lốc, làm cho khí huyết Địa Ngục thư sinh phải nhộn nhạo. Mắt đỏ đom đóm. Người chàng xiên đi đảo lại.

Tám người áo trắng liên thủ và sử chương pháp Ngũ Lô, sức mạnh có thể hất gò đất thành bình địa. Thế mà Địa Ngục thư sinh không hề bị thương. Nguyên một điểm này cũng đủ khiến cho người ta phải hãi hùng. Địa Ngục thư sinh sát khí đằng đằng, nhảy xổ vào Bạch Sát Thần.

Bạch Sát Thần vung song chương lên phản kích, khiến cho Địa Ngục thư sinh phải lạng người sang mé tả. Mé hữu và phía sau, bốn tên áo trắng lại phát chương đánh tới.

Huych! huych! Hai tiếng vang lên. Hai gã áo trắng ngã lăn ra. Địa Ngục thư sinh cũng bị luồng kinh lực ghê gớm hất mạnh đi.

Bạch Sát Thần la lên :

- Phải vậy hăm gã, đừng cho gã tiến gần lại.

Chương phong rít lên ầm ầm như sấm sét, xô đẩy hết lớp này đến lớp khác. Luồng kinh khí này nặng tới vạn cân.

Địa Ngục thư sinh bị chấn động, đầu nhức, mắt hoa, khí huyết nhộn nhạo cả lên.

Hiển nhiên Địa Ngục thư sinh chỉ đánh gần mới có lợi. Người nào đã bị chàng đánh trúng, thì không ai thoát khỏi. Kẻ đối đầu với chàng, nhất là Bạch Sát Thần. Chương lực của hắn đã mãnh liệt phi thường, mà kinh khí dày đặc khiến chàng cơ hồ nghẹt thở. Chàng không còn cách gì phản kích được nữa, bất cứ về phía nào.

Bất thành linh một bóng người vọt vào không trường nhanh như điện chớp.

- Ủi chao!

Một tiếng rú khùng khấp từ miệng Bạch Sát Thần Trịnh Côn phát ra. Làn chương phong ghê gớm tự nhiên mất hết uy lực. Địa Ngục thư sinh nghiêng rống nhảy vọt ra ngoài vòng chiến.

Huych! Huych! Hai gã áo trắng ngã lăn ra, rồi tiếp tục những tên khác cũng ngã theo.

Chỉ trong chớp mắt, ngoài Bạch Sát Thần, không một tên nào thoát khỏi.

Địa Ngục thư sinh đảo mắt nhìn quanh thì thấy Bạch Sát Thần mặt đầy sát khí, đang dò từng bước một về phía Thiên Đài Ma Cơ.

Thiên Đài Ma Cơ vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, nhìn Địa Ngục thư sinh mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Người trong kiệu là ai?

Bạch Sát Thần dường như đã phát giác ra Thiên Đài Ma Cơ, hấn vội nghiêng người đi. Địa Ngục thư sinh nhìn hấn bằng cặp mắt hung dữ, nhảy xổ lại. Bạch Sát Thần không nói nửa lời, băng mình chạy vọt đi.

Địa Ngục thư sinh quát lên :

- Chạy đi đâu?

Chàng băng người đi toan rượt theo, nhưng Thiên Đài Ma Cơ vội lạng người ra chắn chàng lại, nói :

- Đừng đuổi hấn nữa, phải tính đến việc chính quan trọng hơn.

Địa Ngục ngừng lại đáp :

- Tôn giá đã gia ơn viện trợ cho, sau này tại hạ sẽ có ngày báo đáp.

Thiên Đài Ma Cơ vẫn nhìn chàng bằng con mắt quuyến rũ nói :

- Việc nhỏ mọn đó có chi đáng kể mà hiền đệ phải bận tâm. Tiệm tay ta thường cho hấn một đòn mà chơi.

Nàng vừa nói vừa đảo mắt nhìn bảy xác chết mình mặc áo trắng rồi tiếp :

- Hiền đệ! Người chết tuyệt không có thương tích chi hết. Hiền đệ đã dùng thứ công lực gì vậy?

Địa Ngục thư sinh vẫn mặt lạnh như tiền đáp :

- Về điểm này, tại hạ không thể trình bày được.

Giữa lúc ấy, một bóng người từ từ lướt qua bên mình Địa Ngục thư sinh. Chàng run lên nói :

- Đây là Vô Tình Tẩu. Xem chừng Táng Thiên Ông thắng rồi.

Chàng vừa dứt lời, một bóng người tròn ửng vọt tới, chính là Táng Thiên Ông.

Nhưng không thấy bóng thiếu nữ áo hồng đâu.

Thiên Đài Ma Cơ buột miệng hỏi :

- Lạ thật! Thế này là nghĩa làm sao?

Địa Ngục thư sinh không nghĩ ngợi gì nữa, chàng vọt ra đón đầu Táng Thiên Ông, khoanh tay nói :

- Xin chào lão tiền bối.

Táng Thiên Ông dừng bước, đảo mắt nhìn chàng hỏi :

- Phải chăng các người đã nấp ở trong rừng để theo dõi vụ nhiệt náo này? Sao các người lại chạy tới đây giết người?

Địa Ngục thư sinh cùng Thiên Đài Ma Cơ không khỏi chấn động tâm thần, vì hành tung mình đã lọt vào mắt đối phương từ lúc nào rồi.

Táng Thiên Ông hỏi tiếp :

- Ai đã giết người?

Địa Ngục thư sinh thần nhiên đáp :

- Văn bối!

- Danh hiệu ngươi là chi?

- Địa Ngục thư sinh!

- Hừ! Địa Ngục thư sinh! Té ra là ngươi, lão gia thường nghe nói ngươi giết người không để dấu vết, và chưa ai sống sót sau khi bị đòn của ngươi.

Lão vừa nói vừa nhìn Địa Ngục thư sinh bằng những tia mắt kỳ dị. Lão ngắm nghía Địa Ngục thư sinh từ đầu xuống tới gót chân, rồi lại đảo mắt nhìn bảy xác người áo trắng.

Lão nhún tít cặp lông mày trắng, ra chiều suy nghĩ. Hiển nhiên một bậc kỳ nhân cũng không hiểu chỗ bí mật về thủ pháp giết người của Địa Ngục thư sinh. Nguyên lão muốn giữ thể diện của bậc tiền bối nên không thêm hỏi vặn nữa. Lão nheo mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ, rồi hỏi Địa Ngục thư sinh?

- Y có phải là vợ ngươi không?

Thiên Đài Ma Cơ che miệng mà cười. Nàng không tỏ ra thừa nhận, mà cũng không phủ nhận.

Địa Ngục thư sinh lạnh lùng đáp :

- Y không có liên quan gì đến tại hạ. Y là Thiên Đài Ma Cơ...

- Thiên Đài Ma Cơ ư?

- Đúng thế!

Táng Thiên Ông đột nhiên vung tay ra chụp vào cổ tay Thiên Đài Ma Cơ. Cử động của lão mau lẹ. Rõ ràng lão định nắm cổ tay nàng mà lại đổi ra chụp vào huyết Kiên Tinh.

Địa Ngục thư sinh xiết nổi nghi ngờ. Chẳng không hiểu tại sao lão quái này lại ra tay một cách đột ngột.

Thiên Đài Ma Cơ chỉ vận đi vận lại một cái, thân pháp rất kỳ ảo. Người đã lạng ra xa tới tám thước.

Táng Thiên Ông kinh ngạc, trợn mắt lên hỏi :

- Con nha đầu kia! Té ra ngươi là truyền nhân của mục đó ư? Mục còn sống hay chết rồi?

Thiên Đài Ma Cơ vẫn nở nụ cười quyến rũ trên môi đáp :

- Lão nhân gia đã chết thể nào được? Phải chăng lão tiền bối...

Táng Thiên Ông ngắt lời :

- Hiện giờ mục ở nơi đâu?

- Xin miễn thứ cho vấn bối không thể trình bày được.

- Hừ! Thôi được!

Rồi lão quay lại hỏi Địa Ngục thư sinh :

- Còn thằng nhỏ này, ngươi chặn đường ta làm chi?

- Xin hỏi tiền bối, thiếu nữ áo hồng đâu rồi...?

- Ngươi hỏi thị làm chi?

Địa Ngục thư sinh ngáp ngừng :

- Cái đó...

Táng Thiên Ông cười ha hả nói :

- Ngươi muốn sống, thì đừng hỏi lời thôi nữa. Lão gia không có thì giờ nói chuyện nhảm với ngươi.

- Lão tiền bối...

Địa Ngục thư sinh chưa dứt lời thì Táng Thiên Ông tròn ửng như quả cầu vọt đi mất tăm.

Địa Ngục thư sinh đứng thộn mặt ra không nói gì nữa. Chẳng xoay chuyển ý nghĩ, rồi bằng mình xuyên vào rừng, chạy về phía bãi cỏ rậm. Nơi đây bốn

bề hoang vu tịch mịch, nào thấy bóng hồng đâu. Ngoài ra không còn tông tích một ai khác. Chàng tự hỏi :

- Vụ này là thế nào đây? Thiếu nữ áo hồng đi đâu mất rồi?

Địa Ngục thư sinh đứng thộn mặt ra đương trường. Chàng cảm thấy một nỗi buồn man mác, rồi chàng lại cười cho hành động lẩn thẩn của mình đã đi theo dõi thiếu nữ áo hồng một cách vô lý và mang cực nhục vào thân.

Thiên Đài Ma Cơ cất giọng buồn buồn hỏi :

- Hiền đệ! Hiền đệ thất vọng phải không?

Địa Ngục thư sinh quay lại lạnh lùng đáp :

- Tôn giả đừng nói những lời vô vị nữa. Ai là anh em với tôn giả? Mời tôn giả tùy tiện đi thôi.

Thiên Đài Ma Cơ biến sắc nói :

- Ngươi chẳng nên mở miệng nói những câu cặn tàu, ráo máng.

Địa Ngục thư sinh không muốn tranh biện nữa, chàng búng mình vọt đi ngay. Phía sau chàng còn vang lên điệu cười mai mỉa của Thiên Đài Ma Cơ. Nhưng chàng cũng đáp tai cái tróc cảm đầu chạy miết.

Địa Ngục thư sinh chạy được một lúc, rồi sực nhớ ra không biết mình chạy đi đâu về đâu? Chàng đã bỏ việc đi cầu thân ở phủ Khai Phong, mà trở về nhà thì không biết nói với phụ thân thế nào được.

Bức màn đêm buông xuống. Ở nơi thôn dã, những ngọn đèn dầu lác đác chiếu ra ánh sáng lu mờ.

Địa Ngục thư sinh cứ theo con đường nhỏ hoang vu mà đi, chẳng có mục đích gì.

Chàng nghĩ lại cuộc hành trình nửa ngày vừa qua chẳng ăn thua gì, chỉ rước thêm được cái hình ảnh thiếu nữ áo hồng in vào trong óc, tẩy không sạch, mãi không đi.

Địa Ngục thư sinh tiếp tục đi chừng một trống canh, thì trước mắt đột nhiên hiện ra một ngôi chùa rất lớn, cách kiến trúc rất là hùng vĩ, nhưng không hoang phế, tới tận không còn chút nào mỹ quan nữa. Trong chùa có ánh đèn thấp thoáng chiếu ra.

Bất giác chàng đi tới ngoài cổng chùa thì dừng chân lại.

Trên cổng có treo một tấm biển thiếp vàng đã mục nát, chàng nhìn lơ mơ thấy năm chữ Sắc Kiến Thanh Nguyên Tự. Phía dưới đề niên hiệu về triều đại nào không nhìn rõ nữa.

Địa Ngục thư sinh dừng lại một chút, rồi toan trở gót đi ngay, thì đột nhiên để mắt đến phía trong cổng chùa nằm dài bốn xác chết. Chàng động tính hiếu kỳ, cất bước tiến vào trong cổng. Chàng xuyên qua một tòa viện, lại thấy mấy xác chết nữa. Những người bị nạn, toàn thân mặc võ phục đen.

Trong điện ánh đèn sáng tỏ, nhưng tuyệt không có tiếng người. Bầu không khí chết chóc rùng rợn bao phủ lên người chàng, khiến chàng không khỏi ớn da gà.

Địa Ngục thư sinh ngần ngừ một lúc, rồi băng mình vào điện giữa. Chàng vừa đảo mắt ngo quanh lại càng thêm bờ vía. Một luồng hàn khí ớn lạnh xương sống rồi lan ra toàn thân. Chàng thấy mười mấy chiếu, hãy còn la liệt rượu và thức nhắm ăn uống chưa hết còn bỏ lại đó. Bên tiệc rượu nằm lấm bầy tám cái thầy ma, không một người sống sót.

Địa Ngục thư sinh người run bần bật nghĩ thầm :

- Đây hẳn là nơi trọng địa của một bang phái giang hồ. Không hiểu sao họ lại bị tập thể đồ sát? Người hạ độc thủ là nhân vật thế nào? Vì chuyện trả thù hay là...

Địa Ngục thư sinh cúi xuống kiểm điểm thi thể, thì những xác chết không có thương tích chi hết, chẳng hiểu họ chết trong trường hợp nào?

Địa Ngục thư sinh coi kỹ lại một lúc nữa. Đột nhiên chàng tái mặt, lão đảo người lùi lại mấy bước, miệng lẩm bẩm :

- Phải chăng là... Nhưng tại sao?

Chàng đứng thộn mặt ra, người run lấy bầy. Chàng nhìn thấy khắp viện ngổn ngang xác chết, mà không khỏi chau mày tự hỏi :

“Bọn này có đáng chết không? Chắc hẳn họ đã làm điều gì tàn nhẫn.”

Chàng giải thích như vậy, rồi trở gót toan ra khỏi chùa...

Địa Ngục thư sinh vừa xoay mình, thì đột nhiên như bị điện giật, đầu óc suýt nữa mê đi. Số là phía ngoài điện giữa, cách chừng vài trượng một bóng

hồng thấp thoáng

Chính là thiếu nữ áo hồng mà chàng đang mang nặng mối chung tình. Sự xuất hiện đột ngột của thiếu nữ áo hồng khiến chàng giật mình kinh hãi tự hỏi :

“Tại sao nàng xuất hiện nơi đây, vào lúc này? Những người bị giết kia có gì liên quan đến nàng không? Mặt nàng sao lại đầy sát khí và lộ vẻ căm hờn? Cặp mắt trong sáng kia, vì lẽ gì chiếu ra những tia lửa hận kinh hồn? Vụ này là thế nào đây?”

Địa Ngục thư sinh cất bước trầm giọng tiến lại hỏi :

- Tại hạ không ngờ được cùng cô nương tương kiến ở nơi đây...

Thiếu nữ áo hồng hần học ngắt lời :

- Địa Ngục thư sinh! Thủ đoạn của ngươi thật là tàn ác!...

Địa Ngục thư sinh giật mình hỏi ngay :

- Cô nương bảo sao?

Thiếu nữ áo hồng dần giọng :

- Ta bảo ngươi không còn nhân tính chi nữa.

- Tại hạ vừa mới tới đây. Vụ này...

- Câm miệng đi! Đừng nói nữa! Chính mắt ta từng trông thấy ngươi giết người mà không để chút dấu vết gì. Sự thực đã bày ra trước mắt, co cãi cũng bằng thừa. Vì lẽ gì mà ngươi hạ độc thủ thế này?

Địa Ngục thư sinh nhăn nhó đáp :

- Đây không phải là hành vi của tại hạ.

- Vậy thì ai là hung thủ?

- Cái đó... Tại hạ cũng không biết.

- Đã dám giết người, sao lại không dám thừa nhận.

- Tại hạ thừa nhận giết người đã nhiều, quyết chẳng bao giờ hạ thủ rồi lại chối cãi. Vụ này đích xác không phải là hành vi của tại hạ.

- Vậy ngươi đến đây làm chi?

- Tại hạ ngẫu nhiên vào đây.

- Hừ!

Một tiếng háng dặng tỏ ra nàng đã phủ nhận lời biện bạch của Địa Ngục thư sinh.

Kể ra Địa Ngục thư sinh bản tính cuồng ngạo, chàng không muốn biện bạch.

Nhưng tình trạng trước mắt, không giống mọi khi. Đối phương là một cô gái mà hình bóng đã in vào tâm khảm chàng.

Lúc này dù là Địa Ngục thư sinh muốn nói rõ sự lòng cũng không thể được. Chàng thấy rất bức mình, nghiêm trọng nhất là nàng cả quyết là chàng đã hạ độc thủ. Một chuyện này đủ làm tan vỡ tâm nguyện chàng đến triệt để. Chàng không dám nghĩ thêm hậu quả sẽ tới đâu.

Sau một lúc trầm lặng nặng nề, Địa Ngục thư sinh không nhẫn nại được nữa, chàng cất tiếng hỏi :

- Phương danh cô nương là gì?

Thiếu nữ áo hồng hậm hực đáp :

- Ngươi bắt tất phải biết làm chi. Ta không nói đâu.

Địa Ngục thư sinh phải nghiêng răng, hết sức nhẫn nại, không cho con xúc động nổi lên. Chàng lại hỏi :

- Vậy cô nương cùng những người chết đây có mối liên quan gì?

Thiếu nữ áo hồng mắt hạnh tròn xoe lớn tiếng đáp :

- Ta là người trả thù cho bọn họ.

Địa Ngục thư sinh bất giác lùi lại một bước nói :

- Tại hạ trịnh trọng thanh minh, người đã hạ thủ không phải tại hạ.

- Hơn một trăm nhân mạng, mà ngươi chỉ chối một câu như vậy mà xong được ư?

Địa Ngục thư sinh ra chiều khó chịu đáp :

- Tại hạ không biết nói thế nào hơn được.

- Máy người bị hạ sát, mình không thương tích, lại không có triệu chứng gì tỏ ra bị thuốc độc. Thủ pháp giết người này mà không phải ngươi, thì ai vào đây?

- Cô nương đã nhận định cách này, thì tại hạ chẳng còn biết giải thích thế nào được nữa.

- Tức là ngươi thừa nhận rồi phải không?

- Tại hạ không nói là thừa nhận.

- Thừa nhận hay không thì cũng vậy mà thôi.

Địa Ngục thư sinh tức quá đáp :

- Tại hạ có nhần nại cũng chỉ đến một trình độ nào thôi...

Bất thành linh có tiếng bước chân rầm rộ vọng tới. Một cỗ kiệu hoa do bốn đại hán áo đen khiêng thẳng vào trong điện. Theo sau cỗ kiệu là mười mấy người áo đen, cả già lẫn trẻ. Cỗ kiệu đặt xong, bốn người khiêng thõng tay chia ra đứng hai bên.

Thiếu nữ áo hồng lật đật, rào bước đến trước kiệu đứng ngoài rèm nói nhỏ một hồi, rồi vịn tay vào thành kiệu mà đứng.

Địa Ngục thư sinh trong lòng nghi hoặc, chàng không hiểu người trong kiệu là ai?

Hết thấy bọn người áo đen nhìn Địa Ngục thư sinh bằng con mắt căm hờn, dường như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Bầu không khí trầm lắng tịch tịch nhưng chứa đầy sát khí vô hình. Hồi lâu, lâu lắm, trong kiệu mới có thanh âm một người đàn bà cực kỳ nghiêm trọng hỏi vọng ra :

- Ngươi là Địa Ngục thư sinh?

- Chính là tại hạ!

- Nói rõ lai lịch đi!

- Về điểm này, tại hạ không thể tuân mệnh được.

- Hừ! Ngươi đã dùng thủ đoạn tàn khốc, sát hại hơn trăm mạng, thì phải có nguyên nhân gì chứ?

- Tại hạ đã mấy lần thanh minh là không hạ thủ vụ này.

- Ngươi có gì để chứng minh không?

- Bằng nhân cách của tại hạ.

Người trong kiệu cười ha hả nói bằng một giọng khinh miệt :

- Chà! Địa Ngục thư sinh mà cũng nói đến nhân cách!

Địa Ngục thư sinh xám mặt lại ra chiều tức giận. Chàng không thể nhịn được một sự khinh miệt quá đáng này.

Một lần sát khí bao phủ trên mi mắt chàng, khiến người trông thấy không rét mà run. Chàng tiến thêm hai bước về phía kiệu hoa, hỏi bằng một giọng lạnh như băng :

- Cách xưng hô tôn giá thế nào đây?

- Ngươi không đáng hỏi!

Địa Ngục thư sinh không nhẫn nại được nữa. Chàng vung chưởng đánh vào cửa kiệu. Chàng phóng chưởng đang con tức giận, đã dùng đến mười thành công lực. Phát chưởng nặng đến muôn cân.

Bọn áo đen quắc mắt tức giận, nhưng chỉ hắng dặng một tiếng, chứ không ai động thủ.

Thiếu nữ áo hồng vẻ mặt vẫn lạnh như tiền. Rèm kiệu lung lay tựa hồ trận gió thoảng qua. Phát chưởng của Địa Ngục thư sinh khủng khiếp là thế mà như muối bỏ bể, tiêu tan mất hút.

Địa Ngục thư sinh kinh hãi run lên, vì công lực người trong kiệu cao thâm đến độ ra ngoài sự tưởng tượng của mình. Chàng sợ nhớ lời Táng Thiên Ông bảo Vô Tinh Tâu: Con nhỏ này có chỗ tựa ghế gồm lắm. Lão với ta đều không gây sự được với y đâu... Câu này quả nhiên đúng sự thực.

Trong lúc thảng thốt, Địa Ngục thư sinh không biết làm thế nào. Coi tình hình này, chàng tự biết mình còn kém xa. Nhưng bản tính cuồng ngạo, chàng không nghĩ tới việc bỏ chạy. Huống chi ở trước mặt thiếu nữ áo hồng, khi nào chàng lại chịu tỏ ra khiếp nhược.

Người trong kiệu lại lên tiếng :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi nên nói thực đi thôi.

- Tại hạ chẳng có điều chi mà nói.

- Thế ra ngươi muốn chết phải không?

- Cái đó chưa chắc!

- Ngươi chưa thấy quan tài nên không sa lẹ.

Rèm kiệu lay động, một luồng cương phong ào ào xô ra. Địa Ngục thư sinh vung chưởng lên đón. Chưởng lực đụng nhau đánh sầm một tiếng như sét nổ lung trời.

Địa Ngục thư sinh loạng choạng lùi lại hơn mười bước. Mặt chàng lợt lạt, khoé miệng ứa máu. Từ ngày chàng ra đời, đây là lần đầu tiên chàng đụng phải một tay đối thủ khủng khiếp, không còn đất để trả đòn được nữa.

Thiếu nữ áo hồng cất giọng lạnh như băng :

- Địa Ngục thư sinh! Các hạ nên nói thật đi là hơn.

Địa Ngục thư sinh tia mắt hướng về thiếu nữ áo hồng, thấy nàng đẹp như hạt sương trong buổi sớm, nhưng mặt nàng đầy vẻ cừu hận. Nàng vẫn xinh đẹp kinh người, một vẻ đẹp cao quý thanh khiết, vẻ đẹp ít thấy trong các cô gái khác. Thật là cái đẹp siêu phàm, khiến cho Địa Ngục thư sinh phải điên đảo tâm thần. Những nỗi hờn giận, những luồng sát khí vừa tiếp xúc thiếu nữ áo hồng đã tiêu tan hết. Chàng không sao hiểu được phản ứng này. Ngọn lửa kiêu ngạo bừng bừng không thể bốc lên trước mặt nàng. Thật là một điều vi diệu phi thường.

Địa Ngục thư sinh vuốt máu trên miệng, nhăn nhó đáp :

- Cô nương! Tại hạ chỉ có một câu: Người hạ thủ, không phải là tại hạ.

Trong kiệu thanh âm nghiêm khắc vọng ra :

- Kiểm tra kỹ lại đi thể những anh em bị tử nạn.

Một tiếng dạ ran, mười mấy người áo đen lập tức lật những thi thể khám nghiệm, soi mói từng tí, cả chỗ bí hiểm cũng không bỏ qua. Sau một lúc lâu, mọi người đều phúc đáp :

- Tuyệt không có một chút thương tích nào hết.

Địa Ngục thư sinh ngẩng mặt nhìn bóng đêm. Da mặt chàng hơi co lại. Chàng biết rõ nguyên nhân, mà không tiện nói ra.

Người trong kiệu lại lên tiếng :

- Đưa kiệu tiến lên.

Bốn đại hán áo đen nhanh như chớp, chia nhau giữ bốn đòn kiệu, khiên lên vọt tới trước mặt Địa Ngục thư sinh.

Người trong kiệu biến đổi thanh âm cực kỳ lạnh lẽo nói :

- Địa Ngục thư sinh! Vụ bí mật này, trừ phi khám phá ở trong mình ngươi, không còn cách nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Người thần bí hạ sát thư sinh

Địa Ngục thư sinh hững hờ nói :

- Tại hạ e rằng tôn giá phải thất vọng mất.

Người trong kiệu nói vọng ra :

- Người chờ đó mà coi sẽ rõ.

Mấy luồng kinh phong rít lên veo veo như xé bầu không khí từ trong kiệu bắn ra.

Địa Ngục thư sinh vọt người sang né bên xa tám thước để né tránh. Động tác của chàng nhanh như điện chớp, nhưng thủ pháp của người trong kiệu lại mau lẹ không biết đến thế nào mà nói. Nó tuyệt diệu ở chỗ dự đoán được phương hướng mà đối phương né tránh. Cùng một lúc, mấy luồng kinh phong bắn xéo ra.

Địa Ngục thư sinh tuy né tránh, mà vẫn bị kinh phong bắn trúng người chàng không thiên lệch một chút nào. Chàng cảm thấy toàn thân chấn động, khí huyết lập tức trời ngược lên. Khắp trong thân chàng tựa hồ bị ngàn con rắn cắn vào, khiến chàng nhức nhối đau khổ vô cùng, không bút nào tả xiết.

Địa Ngục thư sinh mồ hôi trán nhỏ giọt, bộ mặt anh tuấn của chàng không giữ được nguyên hình. Người chàng run lên bần bật và co quắp lại. Chàng nghiêng chặt hai hàm răng để mà chịu đựng, chứ không bật lên tiếng rên la. Hai mắt chàng đỏ sọng, tưởng chừng như sắp phun máu ra, bỗng hoa lên dần dần rồi tối sầm lại.

Huych! Chàng ngã lún xuống đất, gãy giữa mấy cái, rồi chàng lại gắng gượng lom còm đứng dậy. Chàng muốn lớn tiếng thóa mạ, mà không thốt ra lời. Người chàng run rẩy, loạn choạng, giật từng con đùng đùng tựa hồ mắc chứng động kinh.

Người trong kiệu lại lên tiếng hỏi :

- Người đã chịu nói chưa?

Địa Ngục thư sinh hần học, gắng gượng lên tiếng :

- Không!... Không..

Huych! Chàng lại ngã lún ra.

Địa Ngục thư sinh mấy phen gắng gượng đứng lên rồi lại té xuống. Sau người chàng co quắp, hơi thở hồng hộc, mũi miệng ứa máu tươi đỏ lôm.

Người trong kiệu cũng cảm hận đến cực điểm, xẵng giọng hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Ta không ngờ người đối với bản thân cũng tàn nhẫn đến thế!

Địa Ngục thư sinh ráng đề tụ khí lực rú lên thê thảm :

- Ta mà... không chết... thì thề rằng... quyết giết người.

Người trong kiệu quát bảo thuộc hạ :

- Thử lục tìm trong người gã xem có thấy cái gì để chứng minh thân thế gã không?

Một lão già áo đen vâng dạ tiến ra. Lão đến bên Địa Ngục thư sinh cúi xuống, đưa tay ra sờ soạng. Bỗng lão rú lên một tiếng :

- Úi chao!

Rồi ngã ngửa về phía sau. Lão giãy đành đạch mấy cái rồi tắt thở.

Diễn biến này, khiến cho mọi người trong không trường đều táng đờm kinh hồn. Chẳng ai hiểu vì sao mà lão già áo đen kia lại bị chết một cách mau lẹ đến thế.

Một tiếng háng giọng đầy vẻ căm phẫn, khiến người nghe thấy đều phải sợ hãi rụng rời.

Bức rèm kiệu vén lên. Một luồng cương phong vọt ra như con gió lốc, cuồng người Địa Ngục thư sinh tung lên cao hơn trượng, rồi lại hất xuống đất đánh bình một tiếng. Chẳng ai nghe thấy chàng phát ra một tiếng la, tiếng rú, chỉ thấy chàng yên lặng mà không nhúc nhích.

Người trong kiệu thét lên để ra lệnh :

- Lột xác gã đi!

Lập tức hai tên áo đen chống kiếm nhảy xô ra...

Bỗng có tiếng quát :

- Hãy dừng tay!

Hai gã áo đen nghe tiếng quát, giật mình đứng ngẩn ra. Một bóng người hạ xuống nhanh như chớp, mọi người định thần nhìn lại, thì ra một người đàn bà ăn mặc rất diêm dúa.

Người trong kiệu quát hỏi :

- Ai đó?

Người mới đến đáp cộc lốc :

- Thiên Đài Ma Cơ.

Người trong kiệu hỏi :

- Mục đích ngươi đến đây làm chi?

Thiên Đài Ma Cơ hững hờ đáp :

- Tôn giá làm như vậy, chẳng là quá quắt lắm ư?

Người trong kiệu lại hỏi :

- Vậy ngươi tính thế nào?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Địa Ngục thư sinh tính tình ngang chướng, nhưng không phải cốt cách kẻ tiểu nhân. Chẳng khi nào y giết người, mà không chịu nhận.

Người trong kiệu cười hỏi :

- Phải chăng ngươi cùng một phe phái với gã?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Lai lịch y thế nào tại hạ cũng không biết. Có điều y cùng tại hạ chia tay chưa đầy nửa khắc. Tại hạ vừa thấy gã vào trong miếu, rồi tôn giá cùng đoàn tùy tùng bất chợt đến ngay. Tôn giá thử tưởng tượng trong khoảng thời gian chưa uống cạn chén trà, mà đã có thể hạ sát được một chàng thiếu niên cao thủ, võ công địch nổi trăm người ư?

Người trong kiệu đáp :

- Vấn đề này không phải là vấn đề thời gian, mà là vì gã đã giết người một cách tàn nhẫn.

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Bản nhân làm chứng cho y. Kẻ giết người quyết không phải là y.

Người trong kiệu xẵng giọng :

- Vậy ngươi có dính líu vào vụ này chăng?

Thiên Đài Ma Cơ tức giận, nét mặt xám xanh, nàng rít hai hàm răng lại, lớn tiếng hỏi :

- Phải chăng tôn giá ý mình võ công cao cường, mà nói đặt để nên điều?

Người trong kiệu lạnh lùng đáp :

- Nếu ngươi có dự phần, thì không trốn thoát đâu. Nội vụ này sẽ được tra xét minh bạch.

Địa Ngục thư sinh bỗng cựa mình một cái.

Thiên Đài Ma Cơ đưa mắt nhìn chàng ra chiều đau xót. Nàng quay lại bảo thiếu nữ áo hồng :

- Cô nương! Chắc cô chưa quên y đã cứu cô thoát khỏi bàn tay sứ giả ở Ngũ Lô cung?

Thiếu nữ áo hồng biến sắc đáp :

- Tại hạ vẫn nhớ, không bao giờ quên được. Nhưng hơn trăm mạng người...

Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :

- Sự thực chưa có gì chứng minh là y đã hạ thủ.

Thiếu nữ áo hồng nói :

- Hiện chỉ có mình y ở đây. Hơn nữa, vị này vừa táng mạng, mà hình dạng cũng chẳng khác gì những người kia. Chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ chứng minh, trừ phi tôn giả có cách giải thích nào khác.

Thiên Đài Ma Cơ cương quyết đáp :

- Bản nhân chẳng có gì giải thích. Nhưng tin chắc không phải y hạ thủ. Bản nhân bảo đảm như vậy...

Người trong kiệu ngắt lời bằng một giọng khinh miệt :

- Thứ như ngươi không xứng đáng để bảo đảm.

Thiên Đài Ma Cơ giờ tay lên hỏi :

- Bằng cứ vào cái này được chăng?

Nàng cặp một phiến ngọc to bằng nửa bàn tay vào khe ngón tay giữa và ngón tay trỏ. Giữa phiến ngọc có dùi thủng ba lỗ.

Người trong kiệu kinh hãi la lên :

- Tam Chi Quyết!

Thiên Đài Ma Cơ lạnh lùng hỏi lại :

- Phải rồi! Tôn giả có nhận biết vật này ư?

Người trong kiệu ngấp ngừng hỏi :

- Ngươi là... truyền nhân của lão nhân gia đó ư?

Thiên Đài Ma Cơ đáp cộc lốc :

- Phải!

Thế rồi hai bên không nói gì nữa. Sau một khắc trầm lặng, người trong kiệu lên tiếng bằng một giọng trịnh trọng :

- Được rồi! Ta nể ngươi có tín vật đó, mà tạm thời buông tha cho gã. Nhưng không phải có thể là xong đâu...

Thiên Đài Ma Cơ liền nói ngay :

- Nếu sau này quả nhiên Địa Ngục thư sinh có dính líu đến vụ công án này, thì tại hạ sẽ phụ trách việc đưa y đến đây để tôn giả tùy tiện xử trí.

Người trong kiệu nói :

- Được rồi! Bây giờ ngươi có thể đưa gã rời khỏi nơi đây.

Thiên Đài Ma Cơ ngấp ngừng :

- Nhưng huyết đạo y đã bị kiềm chế.

Người trong kiệu đáp :

- Gã được giải khai rồi. Nếu không thì mạng y cũng chẳng còn nữa.

Thiên Đài Ma Cơ lộ vẻ rất phức tạp. Nàng ngán người ra một lúc, rồi đột nhiên cúi xuống toan ôm chàng lên.

Lúc này, Địa Ngục thư sinh mở mắt ra. Chàng cất giọng run run :

- Đừng đụng vào tại hạ!

Tay phải chàng chống xuống đất, lão đảo đứng lên.

Thiên Đài Ma Cơ vẻ mặt sững sờ tựa hồ như oán hận. Nàng máy môi toan nói gì lại thôi.

Địa Ngục thư sinh đảo cặp mắt oán hờn, căm hận, hết nhìn cổ kiệu diêm dúa lại nhìn bọn người áo đen. Chàng lại ngó thiếu nữ áo hồng một lúc, rồi quay lại nói với Thiên Đài Ma Cơ :

- Món ân tình này, tại hạ xin ghi vào tâm khảm.

Chàng nói xong, loạng choạng bước đi ra ngoài cửa miếu.

Thiên Đài Ma Cơ biến sắc thành rất khó coi. Vẻ lạnh lùng của Địa Ngục thư sinh làm tổn thương đến lòng tự ái của nàng. Nàng ngán người ra một lúc, rồi cất bước rụt theo.

Ngoài miếu, trăng sao đầy trời chiếu ánh sáng huyền ảo xuống cả một vùng. Tuy hiện đang tiết trọng xuân và ngọn gió đêm vẫn còn thổi mạnh.

Thiên Đài Ma Cơ theo sau Địa Ngục thư sinh một lúc. Nàng không nhận được nữa, lên tiếng :

- Hiền đệ! Hiền đệ bị nội thương nặng lắm đó, cần phải tìm cách điều trị ngay đi!

Địa Ngục thư sinh dù có lạnh lùng đến đâu, cũng không thể làm lơ trước tấm lòng tha thiết ân cần của nàng. Chàng liền dừng bước lại nói :

- Đa tạ cô nương có dạ quan hoài. Tại hạ hiểu rồi!

Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :

- Bên kia có nhà nông hộ, chúng ta vào đó nhờ họ, để trị thương được chăng?

Địa Ngục thư sinh ngập ngừng đáp :

- Tại hạ... đây mình máu me, không khỏi khiến cho người ta phải kinh hãi. Vào đó không tiện.

Thiên Đài Ma Cơ lưỡng lự một lát rồi nói :

- Vậy... chúng ta vào khu rừng trước mặt kia.

Địa Ngục thư sinh hững hờ đáp :

- Tại hạ không dám quấy nhiễu cô nương nữa, và xin cho cáo biệt.

Thiên Đài Ma Cơ đưa mắt nhìn Địa Ngục thư sinh bằng con mắt hờn giận. Nàng lạnh lùng hỏi :

- Huynh đệ không thềm đi với ta ư?

Địa Ngục thư sinh lạt lẽo đáp :

- Không phải thế. Tại hạ không muốn nợ ai quá nhiều.

Thiên Đài Ma Cơ hần học hỏi :

- Vậy ra ta hay gây vào những việc không đâu ư?

Địa Ngục thư sinh đáp :

- Cô nương đã nói vậy, thì tại hạ chẳng biết phải trả lời thế nào được.

Thiên Đài Ma Cơ xẵng giọng :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi tưởng ta hạ tiện lắm phải không? Hừ!...

Giọng nói đầy vẻ oán hờn, nàng trở gót đi ngay. Chớp mắt đã biến vào trong bóng đêm mờ ảo.

Địa Ngục thư sinh toan gọi nàng đứng lại, nhưng rồi chàng nhẩn nại không lên tiếng. Chàng đã biết rõ tâm ý nàng, nhưng chàng không ưa tính nết kiêu kỳ, lãng mạn của nàng.

Địa Ngục thư sinh lắc đầu mấy cái, rồi lại đi vào khu rừng rậm gần đó.

Chàng bị nội thương nghiêm trọng, lại khôn nổi khí huyết trời ngược, không sao chống nổi. Nếu không có lòng cao ngạo, thì chàng đã không cử động được nữa rồi.

Hiện giờ, điều cần cấp nhất là phải trị thương, ngoài ra nhất thiết chàng không nghĩ tới việc gì nữa.

Địa Ngục thư sinh tổn thất rất nhiều hơi sức mới loạng choạng đi tới được khu rừng. Ngồi xuống dưới bóng cây, chàng tưởng chừng như mình đã dùng đến hơi sức cuối cùng. Toàn thân rã rời, chàng có cảm giác xương thịt bị tan nát hết.

Địa Ngục thư sinh thở hồng hộc một lúc, rồi móc lấy hai viên thuốc chữa thương uống, đoạn nhắm mắt hành công.

Bất thành linh, một bóng người cao lớn như quý mị chuồn vào trong rừng. Hắn đảo mắt nhìn quanh một lượt, rồi tiến về phía Địa Ngục thư sinh.

Địa Ngục thư sinh đang hành công đến chỗ khẩn yếu, nên có người tiến vào mà chàng cũng không hay.

Người kia đột nhiên dơ tay lên nhằm đánh vào Địa Ngục thư sinh...

Lúc này, hắn chỉ khẽ đưa ngón tay một cái là chàng bị tẩu hỏa nhập ma hay bị chết liền.

Địa Ngục thư sinh sắp mất mạng về tay con người thần bí thì xảy chuyện bất ngờ, khiến bóng người này thu tay về. Dường như có điều gì suy nghĩ, người đó đứng yên

lặng một lúc rồi lại giơ tay lên lần thứ hai..

- Hà Hà!...

Một tiếng cười lạt vọng lại. Bóng người này phản ứng rất mau lẹ. Hắn xoay mình nhảy xổ về phía phát ra thanh âm nhanh như chớp, đồng thời cất tiếng hỏi :

- Ai?

Tiếp theo một bóng người tha thướt từ sau một gốc cây xuất hiện. Người thần bí ra chiều kinh ngạc la lên :

- Hừ! Thiên Đài Ma Cơ!

- Đúng rồi! Các hạ là cao nhân phương nào?

Nguyên Thiên Đài Ma Cơ tức mình bỏ đi rồi. Thủy chung nàng vẫn chẳng yên lòng, liền lén lén quay trở lại thì gặp người thần bí này đang hạ thủ gia hại Địa Ngục thư sinh.

Nàng sợ làm chàng kinh động mà bị tẩu hỏa nhập ma, nên bật lên tiếng cười lạt dẫn dụ người thần bí rời xa chàng.

Nhờ có bóng trắng, Thiên Đài Ma Cơ nhìn qua kẽ lá thấy có bóng người che mặt mặc áo cẩm bào.

Thiên Đài Ma Cơ bị đối phương gọi trúng tên hiệu, mà nàng lại không nhận ra đối phương là ai, nên tâm thần nàng không khỏi chấn động.

Người che mặt mặc áo cẩm bào cất tiếng hung dữ :

- Con nha đầu kia! Lão phu là ai ngươi bắt tất phải hỏi làm chi, vì chính ngươi đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây nữa.

Thiên Đài Ma Cơ cười khanh khách hỏi :

- Tại sao vậy?

- Chẳng tại sao cả.

Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :

- Dù hạng cùng hung cực ác đến đâu, khi giết người cũng phải có duyên cớ. Sao các hạ...

Người mặc áo cẩm bào ngắt lời :

- Đừng rườm rà nữa. Lão phu muốn giết ai là giết, chả cần phải mượn cớ này cớ nọ. Hiện giờ lão phu nhận thấy cần phải giết ngươi.

Thiên Đài Ma Cơ dương cặp mày liễu lên hỏi :

- Phải chăng các hạ nhận thấy tại hạ làm trở ngại việc hạ sát Địa Ngục thư sinh của các hạ.

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :

- Có thể như vậy.

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Địa Ngục thư sinh dùng thủ đoạn tàn nhẫn, giết người không để vết tích, thì các hạ giết y để trừ hại cho bạn giang hồ cũng là một việc đường hoàng, tương các hạ chả cần phải giết kẻ khác để bịt miệng...

Người che mặt mặc áo cẩm bào cười ha hả ngắt lời :

- Con tiện tỳ kia! Mi coi lão phu là hạng người nào? Mi tha thiết với thằng lỏi kia, mà gã đối với mi lại quá vô tình. Vừa lúc này, mi ôm mối thù hận bỏ đi, rồi quanh trở lại phải không?

Thiên Đài Ma Cơ biến đổi sắc mặt. Nàng tự hỏi :

- Xem chừng con người thần bí này đã biết rõ hết bao nhiêu việc vừa xảy ra, nhưng mình không hiểu hắn có tình hạ sát Địa Ngục thư sinh vì mục đích gì?

Nàng biết rằng có hỏi hắn cũng chẳng thêm trả lời, nhưng nàng cố ý kéo dài thời gian, hy vọng Địa Ngục thư sinh đến lúc tỉnh lại đã xong việc hành công. Nàng liền tủm tỉm cười hỏi :

- Tại hạ coi chừng các hạ là con người có tâm huyết thì phải?

Người thần bí lạnh lùng đáp :

- Cái đó đã dĩ nhiên. Hà tất mi còn phải hỏi?

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Coi bề ngoài các hạ không phải bọn tầm thường, thì tất trong võ lâm hẳn có địa vị tương đương, tương các hạ chẳng đến nỗi nhân lúc người ta nguy ngập mà động thủ gia hại.

Người che mặt mặc áo cẩm bào bật lên tiếng cười hung dữ đáp :

- Mi lầm rồi! Lão phu không tính đến chuyện đó.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi khích :

- Ô! Phải chăng các hạ sợ y tỉnh lại, không địch nổi y hay sao?

Người che mặt mặc áo cẩm bào cười khẩy đáp :

- Mi cho là thế cũng không sao. Có điều cả mi lẫn thằng lỏi kia đều đáng chết.

Thiên Đài Ma Cơ không có biện pháp nào nữa. Nàng cho là con người thần bí này tàn nhẫn vô cùng, dù có nói gì cũng bằng phí lời.

Chợt nảy ra một ý nghĩ, nàng nói :

- Các hạ nên lưu danh lại để tại hạ có chết cũng biết mình chết về tay ai?...

Người che mặt mặc áo cẩm bào quát mắt lên đáp :

- Tiểu tiện nhân! Mi là con quý hồ đồ.

Thiên Đài Ma Cơ cũng xẵng giọng :

- Các hạ nên lịch sự một chút. Đừng mở miệng mắng người một điều tiện nhân, hai điều tiện nhân.

Lão già che mặt cười gằn hỏi :

- Phải chăng mi định kéo dài thời gian. Ha Ha!...

Lão vừa nói vừa giơ tay ra chụp xuống Thiên Đài Ma Cơ. Chiêu thảo của lão nhanh như điện chớp, mà kỳ dị vô cùng.

Thiên Đài Ma Cơ đã chuẩn bị từ trước. Nàng thấy bóng người đối phương chuyển động, liền giơ tay lên ném ra một nắm kim nhỏ như mưa tưới xuống. Thứ ám khí này nhỏ như lông trâu, bao trùm một phạm vi đường kính dài chừng một trượng. Người đứng cách gang tấc dĩ nhiên là không khỏi bị thương.

Tuy nhiên, lão già che mặt mặc áo cấm bảo vẫn lờ đi như không biết, và vẫn tiếp tục đưa ngón tay ra chụp tới.

Lão già che mặt mặc áo cấm bảo bị đến hơn phân nửa đám kim bắn trúng, nhưng cổ tay Thiên Đài Ma Cơ bị lão nắm chặt.

Lão già che mặt mặc áo cấm bảo rùng mình một cái. Bao nhiêu mũi kim nhỏ tới tấp rớt xuống đất.

Thiên Đài Ma Cơ sợ hết hồn, vì thứ ám khí của nàng đó là Tổ Nữ thần châm, người võ lâm nghe tiếng đều phải kinh hồn táng đờm. Mỗi lần nàng có thể phóng ra từ mười mũi đến một trăm mũi không chừng. Ai bị trúng ám khí này, thì thần châm theo máu chu lưu trong người. Nếu không cứu trị kịp thời, người đó sẽ bị xuyên thủng trái tim mà chết. Từ ngày nàng bôn tẩu giang hồ đến nay, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải tay đối thủ không bị thương về thần châm. Nàng càng kinh hãi hơn, vì đối phương run người một cái làm cho những mũi thần châm đã trúng vào người lại rớt xuống được. Đó là điều nàng không thể tưởng tượng được.

Người che mặt mặc áo cấm bảo nắm được tay Thiên Đài Ma Cơ rồi bóp mạnh một cái. Lập tức nàng cảm thấy chân khí mất hết, không đề tỵ nội lực được nữa.

Người che mặt mặc áo cấm bảo bật lên tròng cười quái gở.

Tiếng cười the thé, thêm vào mục quang kỳ dị của lão, khiến cho Thiên Đài Ma Cơ cảm thấy lão là con người thần bí sặc mùi tà dâm, lòng nàng không khỏi run sợ.

Người che mặt mặc áo cấm bảo đưa tay ra vuốt má Thiên Đài Ma Cơ, nhìn nàng bằng con mắt tà dâm.

Sau khi hần nhìn thân thể nàng từ trên xuống dưới, rồi miệng lẩm bẩm :

- Giết thị đi chẳng là phí của trời lắm ư? Trời đã sinh ra vu vật, mình nên hưởng thụ một phen mới phải...

Thiên Đài Ma Cơ sắc mặt lợt lạt.

Người che mặt mặc áo cấm bảo ra chiều đắc ý nói :

- Con tiểu hồ ly này! Tuy lão phu tuổi đã lục tuần, nhưng cách thủ tiếp nam nữ dám tự khoe mình là tay cao thủ đệ nhất thiên hạ. Mí không tin thì thử nếm mùi sẽ biết lời nói của lão phu không sai sự thực. Ha Ha!...

Giọng nói tà dâm, tiếng cười bỉ ổi chẳng khác gì những roi đòn đánh vào trái tim Thiên Đài Ma Cơ. Nhưng nàng đã tự xưng Ma Cơ, thì không phải là chuyện ngẫu nhiên. Dĩ nhiên nàng phải có bản lĩnh gì. Nàng liền nở một nụ cười rất quyến rũ hỏi :

- Có thật thế không?

Đầu mày cuối mắt nồng nàn, khóe mắt lẳng lơ khiến cho người ta phải tiêu hồn.

Người che mặt mặc áo cấm bảo cười rộ đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Sự thực sẽ chứng minh điều đó.

Thiên Đài Ma Cơ liền nói :

- Vậy các hạ hãy buông tay ra!

Người che mặt mặc áo cấm bảo lại cười ha hả nói :

- Cái đó thì không được đâu. Lão phu coi người đã nhiều rồi, có lý đâu còn không biết con hồ ly quý mỵ

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Các hạ sợ, không dám buông tay ư?

Lão già che mặt đáp :

- Lão phu hãy phế trừ võ công của mi và thu thập thẳng lời kia, xong rồi sẽ cùng mi... Ha! Ha!...

Thiên Đài Ma Cơ lớn tiếng :

- Lão phí bỏ công lực ta thì thà rằng giết ta đi còn hơn.

Lão già che mặt lại nói :

- Muốn chết không bằng ghét sống. Mi cứ yên tâm, xong việc rồi lão phu đằng nào cũng phải giết ngươi.

Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :

- Lão mà buông tha ta, thì nhất thiết điều gì ta cũng nghe hết...

Lão già che mặt cười khằng khặc nói :

- Cái đó không được đâu. Mi theo hay không chẳng phải là quyền ở mi.

Lão vừa nói vừa phồng ngón tay điểm vào người Thiên Đài Ma Cơ rồi buông tay ra.

Thiên Đài Ma Cơ ngồi phệt ngay xuống.

Lão già che mặt mặc áo cẩm bào xoay mình tiến về phía Địa Ngục thư sinh.

Địa Ngục thư sinh có biết đâu tử thần đã vươn tay ra sắp nắm lấy chàng lối đi.

Thiên Đài Ma Cơ thấy vậy, mắt muốn tóe lửa. Nàng đưa ngón tay lên điểm vào mấy chỗ huyết đạo để tự giải khai, rồi xoay mình đứng lên nhảy xổ vào lão che mặt mặc áo cẩm bào...

Cùng một lúc, bỗng nghe tiếng rú thê thảm vang lên. Địa Ngục thư sinh bị hất ra ngoài một trượng.

Người che mặt mặc áo cẩm bào nghiến người đi, thì gặp lúc Thiên Đài Ma Cơ nhảy vọt đến. Lão bật tiếng la hoảng : “Ái chà!” rồi vung chưởng đánh ra.

Huych một tiếng! Thiên Đài Ma Cơ bị hất té ngược lại. Bên kia Địa Ngục thư sinh không thấy động tĩnh gì nữa. Dường như chàng đã chết rồi.

Lão già che mặt run lên nói :

- Con hồ ly này! Té ra mi không sợ điểm huyết...

Thiên Đài Ma Cơ giơ tay lên. Một vật lấp lánh có ánh sáng, vọt ra khỏi tay nàng bay tới trước mặt người mặc áo cẩm bào. Lão kinh hãi la lên :

- Thất Toàn Phi Nhận.

Lão vừa la vừa vọt người đi. Ánh sáng lấp lánh kia đột nhiên liệng vun vút trên không thành đường cánh cung, rồi vẽ thành một vòng tròn, hai vòng tròn, ba vòng tròn... vòng tròn này chưa tiêu tan thì vòng thứ hai đã xuất hiện. Những vòng tròn kết hợp thành những vòng ánh sáng dày đặc và bậc lên những tiếng vo vo như xé bầu không khí, khiến người nghe không khỏi kinh tâm động phách.

Người che mặt mặc áo cẩm bào né tránh vào khe hở của những vòng ánh sáng.

Lão rú lên một tiếng thì đồng thời những vòng ánh sáng kia cũng tiêu tan. Tầm khấn bịt mặt lão đổ lồm một miếng. Trên đầu rõ ràng có một vết máu rộng đến ba tấc.

Thiên Đài Ma Cơ lớn tiếng quát :

- Thử một lần nữa xem sao? Ta không tin là mạng lão lại lớn đến thế.

Nàng vừa quát vừa giơ tay lên...

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bị mả mai nữ hiệp đau lòng

Người che mặt mặc áo cẩm bào thủ pháp còn mau lẹ hơn Thiên Đài Ma Cơ, nàng chưa kịp phóng Thất Toàn Phi Nhận ra, thì hấn đã vọt người nhảy lên cao nhanh như chớp, phóng song chưởng từ trên không đánh xuống.

Thiên Đài Ma Cơ vừa phóng phi nhận ra, thì luồng kinh lực của đối phương nặng hàng vạn cân đã đánh tới người nàng.

Huych! Nàng ngã lăn ra.

Ngon phi nhận đang vạch trên không thành hình cánh cung, mà người che mặt mặc áo cẩm bào đã vọt ra ngoài phạm vi tia sáng. Phi Nhận Thất Toàn tự nhiên rớt xuống đất.

Người che mặt mặc áo cẩm bào tiến gần lại chỗ Thiên Đài Ma Cơ, thì thấy miệng mũi nàng đã ứa máu ra và đã tắt hơi rồi.

Hắn ngưng một lúc, rồi cất giọng trầm trầm :

- Con tiện tỳ này! Mì xuống dưới Âm phủ mà kết mối duyên ương với thằng lòi kia.

Dứt lời, hắn vọt mình đi luôn.

* * * * *

Trong rừng tịch mịch quanh què, âm thầm chết chóc.

Chỉ có tiếng gió thổi lá cây rì rào càng tăng thêm vẻ thần bí rừng rợn.

Chừng nửa khắc sau, hai tên áo đen đi tuần vào rừng. Một tên la hoảng :

- Hãy coi kia! Cái gì đó?

Chúng băng mình vọt lại, tên kia nói :

- Ủa! Té ra lại là thằng lòi đó!

Gã kia lại hỏi :

- Ai vậy?

Gã này đáp :

- Địa Ngục thư sinh.

Cả hai gã cùng kinh hãi lùi lại hai bước. Chúng ngưng thần nhìn một lúc không thấy động tĩnh gì, một gã lớn mật lại tiến vào. Gã quan sát một lúc nữa, rồi đánh bạo đưa tay ra sờ. Gã kinh hãi la lên :

- Hắn chết rồi!

Gã kia nói :

- Ồ! Bên này là Thiên Đài Ma Cơ... Thị cũng chết rồi.

- Lạ thiệt! Cả hai cùng chết trong khu rừng này, chẳng hiểu ai đã hạ thủ?

- Hay là lão...

Gã kia chặn lời :

- Câm miệng đi! Ngươi muốn chết hay sao mà dám lẻo mép?

Tên này cười một cách rất khà ồ, nói :

- Hi hi! Ngươi coi đó. Mụ này tuy tắt hơi rồi. Nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Hà hà!... Thiệt khiến cho người ta không ngăn nổi cỏi lòng.

Gã kia quát mắng :

- Lý nhị! Má má mi vô phước hay sao, mà mi lại có ý nghĩ đoạn tử tuyệt tôn như vậy.

- Lão Vương! Tinh thực mà nói, khi thì còn sống, dù ngươi có muốn ngủ hơi cũng không được...

Gã được kêu bằng lão Vương hỏi :

- Ngươi muốn gian dân cả xác chết nữa chẳng?

Lý nhị nhăn nhó cười đáp :

- Hà hà! Cái đó... sờ soạng thì một lúc cũng hay lắm rồi.

Gã liền tiến lại bên Thiên Đài Ma Cơ, cúi lom khom, giờ tay ra...

- Úi chao!

Tiếng rú thê thảm rợn người, như xé bầu không khí tịch mịch lúc đêm khuya. Lý nhị ngã ngựa người ra, mặt mũi gã biến thành một đồng máu thịt bầy nhầy, gã chết ngay lập tức.

Lão Vương hồn vía lên mây. Gã tự hỏi :

- Chẳng lẽ xác chết còn giết người được ư?

Thiên Đài Ma Cơ đột nhiên lù lù đứng dậy. Gã áo đen được kêu bằng lão Vương thực mạng chạy trốn chết.

Gã chạy đến trước khu rừng, thì có tiếng lạnh lùng quát lên :

- Đứng lại!

Gã áo đen lại một phen bỏ vía, lông tóc đứng dựng cả lên. Gã nhìn ra thì người đứng trước mặt là Thiên Đài Ma Cơ, miệng mũi nàng còn đầy vết máu đỏ lôm

Gã áo đen hai chân nhũn ra, ngồi phệt ngay xuống. Gã há miệng cứng lưỡi hồi lâu mới thốt ra được câu hỏi :

- Ngươi... là người hay là ma quỷ?

Thiên Đài Ma Cơ đáp bằng một giọng lạnh lùng ghê rợn :

- Người với quỷ chẳng khác nhau mấy.

Gã áo đen sợ hết hồn, ấp úng :

- Chẳng lẽ... Ngươi chưa chết ư? Nhưng... rõ ràng ngươi đã... tắt hơi rồi kia mà?

Thiên Đài Ma Cơ cười khăng khặc đáp :

- Thiên Đài Ma Cơ mà chết dễ như vậy, thì cái danh hiệu Ma cơ đốt quách đi cho rồi!

Vừa dứt lời, nàng phóng chưởng đánh ra.

Gã áo đen mới kêu lên được nửa tiếng đã chết nhăn thân ra rồi.

Thiên Đài Ma Cơ trở gót chạy vào rừng, đến trước thi thể Địa Ngục thư sinh. Nước mắt chan hòa, miệng lẩm bẩm :

- Ngươi kết thúc cuộc đời thế này ư?

Nàng ngồi phệt xuống, đưa tay ra...

Bất thành linh có thanh âm lạnh lẽo quát lên :

- Đừng đụng vào người gã!

Thiên Đài Ma Cơ giật mình rút tay lại. Nàng nhảy vọt đi, thì thấy một mục đàn bà đứng tuổi, vẻ mặt hiền từ, đứng cách nàng không đầy năm thước.

Người đàn bà này đến đây từ lúc nào Thiên Đài Ma Cơ không phát giác ra được, thì đã biết công lực mục cao thâm vô hạn.

Nàng nhớ lại Địa Ngục thư sinh cũng đã ngăn trở nàng đừng đụng chạm vào người chàng. Bây giờ mục này đến đây một cách đột ngột, cũng không cho nàng đụng vào tử thi của Địa Ngục thư sinh là nghĩa làm sao? Mục này là ai?

Thiên Đài Ma Cơ càng ngẫm nghĩ lại càng nghi hoặc, nàng cất tiếng hỏi :

- Cách xưng hô tiền bối thế nào đây?

Người đàn bà kia đáp :

- Bắt tất nhắc đến tên họ ta mà làm chi nữa.

Thiên Đài Ma Cơ ngạc nhiên hỏi :

- Sao tiền bối lại ngăn trở vẫn bối đừng đụng vào y.

- Hừ!

- Tại sao vậy?

Người đàn bà đứng tuổi không trả lời, mặt từ từ bước tới đưa tay ra sờ soạng vào người Địa Ngục thư sinh...

Thiên Đài Ma Cơ không nhin được nữa, liền nói ngay :

- Lúc y đang hành công trị thương, liền bị một người che mặt mặc áo cấm bào làm chấn động tâm mạch mà chết.

Người đàn bà đứng tuổi buồn rầu thở dài. Hai hạt lệ từ khoé mắt ứa ra. Mặt nói bằng một giọng thê lương :

- Thật là tội nghiệp!

Thiên Đài Ma Cơ tròn mắt lên nhìn đối phương ra chiều kinh dị hỏi :

- Tiền bối có nhận biết y ư?

Người đàn bà đứng tuổi buồn bã đáp :

- Há chỉ phải quen biết mà thôi. Y là...

Mặt ngừng lại không nói nữa. Thiên Đài Ma Cơ liền hỏi :

- Giữa tiền bối và y có mối liên quan gì.

Người đàn bà đứng tuổi thở dài đáp :

- Ôi! Còn nhắc đến làm chi nữa?

Lời nói úp mở của người đàn bà khiến cho Thiên Đài Ma Cơ rất khó chịu.

Tuy Địa Ngục thư sinh đã chẳng yêu, chẳng được câu nói lấy lòng nhưng nàng yêu chàng bằng một mối tình tha thiết.

Mối tình của con người ta thật khó mà biết đường mò. Thiên Đài Ma Cơ chính mình cũng không hiểu tại sao đối với anh chàng cụt tay thần bí lại chung tình đến thế! Phải chăng tính cách hai người có chỗ thông cảm nhau? Hoặc giả Địa Ngục thư sinh có chỗ đáng để cho đàn bà yêu mến. Nói rút lại, Thiên Đài Ma Cơ đã vừa ý Địa Ngục thư sinh. Bây giờ chàng chết đi, nàng tưởng chừng như bị vỡ mộng, một giấc mộng cực kỳ ngắn ngủi.

Nàng một tự chủ được, bất giác buột miệng la lên :

- Vẫn bối phải báo thù cho y!

Người đàn bà trung niên chăm chú nhìn Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Người định báo thù cho y?

- Phải rồi!

- Khó lắm! Khó lắm!

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Tiền bối có biết lai lịch người che mặt mặc áo cấm bào không?

Người đàn bà kia thở dài nói :

- Hỡi ôi! Đây là một mối oan nghiệt còn nói chi nữa? Ngươi cùng thằng lòi này...

Thiên Đài Ma Cơ nhăn nhó cười ngất lời :

- Giữa vãn bối và y không có mối quan hệ chi hết, chỉ là bè nước gặp nhau mà thôi.

- Có thể thôi ư?

- Đúng vậy đó.

Người đàn bà kia lại hỏi :

- Dường như ngươi cũng mất mạng rồi?

Thiên Đài Ma Cơ ngất lời :

- Nhưng vãn bối đã sống lại.

- Sư phụ ngươi là ai?

- Gia sư ngăn cấm không được nhắc nhở đến tên huy.

Người đàn bà đứng tuổi lại sờ thi thể Địa Ngục thư sinh hết một lượt, rồi nói :

- Đây là số mệnh, chết là giải thoát được bao nhiêu mối oan kết. Hỡi ôi! Gã không nên chết...

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Tại sao gã không nên chết? Còn gì mà không chết?

Người đàn bà nói :

- Sinh cơ gã chưa mất hết. Có điều...

Thiên Đài Ma Cơ động tâm hỏi :

- Y còn hy vọng sống được không?

Người đàn bà đáp :

- Có chứ! Nhưng ta chỉ biết là sinh cơ của gã chưa hoàn toàn tiêu diệt.

- Tại sao vậy, khắp thiên hạ chỉ có... cái đó là hoàn hồn cho gã được thôi.

Thiên Đài Ma Cơ cặp mắt sáng lên, nàng không chờ được nữa nóng nảy hỏi ngay :

- Cái đó là vật gì?

Người đàn bà kia hững hờ đáp :

- Thôi chẳng nói nữa. Những của báu trong trời đất tự nhiên mà gặp chứ không thể cầu được. Huống chi, một chút sinh cơ của gã sắp tuyệt diệt đến nơi rồi.

Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :

- Xin tiền bối cứ nói rõ cho nghe.

Người đàn bà ngập ngừng đáp :

- Cái đó là Thạch Long huyết tương. Ta cũng chỉ nghe đồn nó là một vật dị hảo...

Thiên Đài Ma Cơ, trong lòng xúc động, miệng lẩm bẩm câu :

- Thạch Long huyết tương... Thạch Long huyết tương..

Người đàn bà đứng tuổi lại trào lệ ra. Về mặt vô cùng thâm, mụ nói :

- Cô nương! Tuy cô không thừa nhận có mối liên quan với gã, nhưng nét mặt của cô nương đã tố cáo sự thực với ta rồi. Ta không thể ở đây lâu được.

Vậy cô liệu mà chôn cất cho gã. Có điều cô phải nhớ kỹ điểm này, là chớ có đụng vào nửa người bên trái gã. Cô phải nhớ kỹ đừng quên. Ta đi đây!

Mụ nói xong, từ từ đứng dậy, mắt mụ bỗng đắm đắm nhìn vào thi thể Địa Ngục thư sinh. Mụ sa nước mắt nói :

- Hải tử! Lượng thứ cho ta... ta...

Đoạn dưới mụ nghẹn ngào nói không ra tiếng.

Bóng người thấp thoáng mụ đi vun vút như quỷ mỵ.

Thiên Đài Ma Cơ giạt mình la lên :

- Tiền bối đừng đi vội!

Nhưng tiếng la của nàng không có phản ứng gì. Người đàn bà đứng tuổi bí mật kia đã đến đột ngột mà ra đi cũng đột ngột.

Thiên Đài Ma Cơ lại ngồi bên Địa Ngục thư sinh, ngơ ngẩn xuất thần.

Đột nhiên nàng nghiêng răng nói :

- Ta hãy làm thế thử coi.

Nàng liền vén tay áo để lộ cánh tay trắng như búp măng và đánh bạo dùng móng tay bấm đứt huyết quản. Máu tươi trong huyết quản chảy ra. Một tay nàng cậy hàm răng Địa Ngục thư sinh, nàng để cổ tay vào miệng chàng cho máu tươi chảy vào, nàng lại lặc đầu Địa Ngục thư sinh cho máu trôi xuống cổ họng.

Trong khoảng thời gian chừng uống cạn nửa chén trà, Địa Ngục thư sinh nuốt xuống mười hớp máu tươi.

Thiên Đài Ma Cơ thở phào một cái, ngăn máu lại không cho chảy ra nữa, rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng điều dưỡng chừng nửa giờ, mở mắt nhìn Địa Ngục thư sinh thì vẫn là tấm thân lạnh cứng, tuyệt vô động tĩnh, nàng không khỏi tuyệt vọng thở dài lầm bầm :

- Xem chừng không cách nào cứu vãn được nữa rồi.

Giữa lúc ấy, Địa Ngục thư sinh đột nhiên cựa quậy. Nàng tưởng mình mất hoa, ngưng thần nhìn kỹ lại thì quả nhiên thấy ngực chàng hơi thoi thóp. Nàng mừng rỡ vô cùng, đưa tay ra sờ ngực chàng.

Đột nhiên nàng nhớ tới lời cảnh cáo của người đàn bà đứng tuổi lúc ra đi, nàng vội rút tay về đưa lên sờ mũi thì quả nhiên thấy hơi thở phập phủ.

Nàng lầm bầm :

- Y sống lại rồi! Thạch Long huyết tương quả nhiên có thể cải tử hồi sinh mà sao mình không nghĩ tới. Nếu không có người đàn bà thần bí kia nhắc nhở, thì y bị chết oan rồi.

Giọng nàng nói run run. Nét mặt nàng như đóa hoa xuân thoáng lộ màu sắc khác lạ. Dĩ nhiên Địa Ngục thư sinh không cảm giác được thái độ của nàng, chàng chưa sống lại hẳn, còn nàng đã cảm thấy trong lòng phấn chấn vô cùng.

Thiên Đài Ma Cơ muốn đem chân nguyên của mình để trợ lực cho Địa Ngục thư sinh mau tỉnh, nhưng nàng nhớ tới lời cảnh cáo của người đàn bà thần bí, không dám tiếp xúc thân thể với chàng, mà chỉ chờ chàng tự mình phục hồi dần dần.

Tại sao không thể đụng vào nửa người bên trái của Địa Ngục thư sinh? Chàng có tà môn công phu gì mà giết người không để dấu vết? Những chi tiết này đối với nàng hoàn toàn bí mật.

Thời gian lặng lẽ trôi rất chậm chạp, mà lòng người nóng nảy vô cùng!

Những chòm sao di chuyển dần dần, ngọn gió lạnh thấu tâm can báo cho biết trời sắp sáng rồi.

Địa Ngục thư sinh mở bừng mắt ra, chàng thấy bên mình có bóng người lơ mơ. Đầu óc chàng vẫn còn mê man, bàng hoàng, như có như không.

Lại một lúc lâu, bóng người trước mắt chàng dần dần rõ rệt. Chàng đã phục hồi ý thức, miệng lầm bầm :

- Đúng y rồi.

Chàng chống tay ngồi dậy.

Thiên Đài Ma Cơ mừng rỡ khôn xiết nói :

- Huynh đệ! Người sống lại rồi...

Địa Ngục thư sinh đầu óc bần thần, chàng chỉ nhớ được mình vào rừng chữa nội thương rồi đột nhiên gặp người đến tập kích. Còn về sau chàng không nhớ gì nữa. Ba chữ sống lại rồi khiến cho chàng kinh dị vô cùng. Chàng lên tiếng hỏi :

- Sao? Cô nương bảo tại hạ sống lại rồi?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Đúng thế! Huynh đệ đã chết đi một lần.

Địa Ngục thư sinh sững sốt hỏi :

- Vụ này là thế nào đây?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Huynh đệ đang hành công, thì đột nhiên có người cao lớn che mặt, mặc áo cấm bảo...

Địa Ngục thư sinh hỏi xen vào :

- Người che mặt mặc áo cấm bảo ư?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Đúng thế!

Địa Ngục thư sinh thúc giục :

- Rồi sau sao nữa?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Hắn toan nhằm huynh đệ hạ thủ, lần thứ nhất thì ta vừa chạy tới nơi. Ta dẫn dụ hắn ra xa. Nhưng... ta không phải là đối thủ của hắn. Cả môn ám khí rất lợi hại của ta là Tổ Nữ thần châm cũng vô hiệu...

Địa Ngục thư sinh ngắt lời :

- Úi chà! Hắn là nhân vật thế nào?

- Hắn không chịu nói rõ lại lịch, mà cũng chẳng cho hay vì nguyên nhân gì, hạ độc thủ gia hại huynh đệ...

Địa Ngục thư sinh thấy Thiên Đài Ma Cơ ngừng lại, liền giục :

- Rồi sau sao nữa?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Hắn kiếm chế ta rồi điểm vào tãn huyết, may mà ta tự giải huyết xung mạch được, nên không bị hại...

Địa Ngục thư sinh lại giục :

- Còn gì nữa?

- Lần thứ hai hắn hạ thủ, nhưng ta giải huyết xung mạch không kịp, nên không ngăn trở hắn được. Song ta có một thứ ám khí khác đã thương được hắn, trên đầu hắn còn lại vết tích. Hắn quay lại nhắm ta hạ độc thủ. Ta liền dùng thuật bế huyết phong mạch trả tử để gạt hắn...

Địa Ngục thư sinh xen vào hỏi :

- Cô nương có bị thương không?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ta bị thương trí mạng, nhưng chỉ trong nháy mắt là khỏi được ngay.

Địa Ngục thư sinh đứng lên hỏi bằng giọng mỉa mai :

- Cổ tích của cô nương đã nói hết chưa?

Thiên Đài Ma Cơ nghe giọng nói có điều khác lạ, nàng biến sắc hỏi :

- Cổ tích nào? Huỳnh đệ hỏi thế là có ý gì?

Địa Ngục thư sinh thân nhiên đáp :

- Chuyện cổ tích rất ly kỳ, rất động tâm. Chà! Tại hạ đêm qua nhờ on đại thư tiếp viện, sau này sẽ có ngày báo đáp. Tưởng cô nương chẳng nên theo dõi tại hạ...

Thiên Đài Ma Cơ sùng sốt hỏi :

- Ta... theo dõi hành tung người?

Địa Ngục thư sinh nói :

- Đó là tại hạ đã nói một cách lịch sự.

- Nếu không lịch sự thì sao?

- Cô nương đừng giãy dụa với tại hạ nữa. Đối với cô nương tại hạ chẳng có chút cảm giác hứng thú nào.

Thiên Đài Ma Cơ tức quá, người run bần bật, sắc mặt lợt lác.

Địa Ngục thư sinh lại tiếp :

- Cô nương nói là có người cao lớn che mặt, mặc áo cẩm bào, thì người ấy tại hạ nhận biết...

Thiên Đài Ma Cơ tức giận đến cực điểm hỏi :

- Người quen biết hần?

- Hừ! Chẳng những quen biết mà thôi, lại còn có mối quan hệ sâu xa nữa. Lão già mặc Thiên cảm y không sợ đao kiếm, lại kỵ cả ám khí, nước, lửa, nên Tổ Nữ thần châm của cô nương không đã thương được.

Thiên Đài Ma Cơ áp ứng...

- Ủa! Người...

Địa Ngục thư sinh cười lạt ngắt lời :

- Nói trắng ra cho cô hay, người đó chính là phụ thân của tại hạ. Phụ thân mà giết con ư? Thế là câu chuyện cổ tích của cô nương không cần đánh vào đã tự vỡ rồi.

Thiên Đài Ma Cơ loạng choạng lùi lại mấy bước. Nàng run lên hỏi :

- Hần là... Phụ thân người?

- Đúng thế!

- Nhưng hần có ý giết người thiệt...

Địa Ngục thư sinh ngắt lời :

- Cô nương bắt tất phải nói nữa.

Thiên Đài Ma Cơ sắc mặt lợt lác, nàng lại lác hần giọng đi nói :

- Địa Ngục thư sinh! Lời ta nói đây là sự thực, còn tin hay không là quyền ở người. Biết đâu người này chẳng cải trang làm lệnh tôn, hay ăn mặt giống lệnh tôn.

Địa Ngục thư sinh cười ruồi đáp :

- Trong thiên hạ ít khi có sự trùng hợp như vậy.

Thiên Đài Ma Cơ tức mình hỏi :

- Ta còn để lại dấu vết trên đầu hần thì sao?

- Về điểm này, tại sẽ điều tra cho biết rõ.

- Còn nữa!...

Địa Ngục thư sinh gạt đi :

- Xin lỗi cô nương! Tại hạ còn có nhiều việc gấp phải làm ngay, không đủ thì giờ nhàn rỗi để bồi tiếp cô nương được nữa!

Thiên Đài Ma Cơ muốn kể lại câu chuyện người đàn bà đứng tuổi thần bí xuất hiện, nhưng bị Địa Ngục thư sinh nói mấy câu lạnh nhạt, vô tình khiến nàng cảm hận đầy ruột. Vành mắt đỏ hoe, nàng thét lên :

- Địa Ngục thư sinh! Người chỉ là một giống động vật có máu lạnh, tuyệt không một chút nhân tính...

Địa Ngục thư sinh hắng giọng một tiếng, lạnh lùng nói :

- Dù như vậy cũng không sao. Xin chào cô nương.

Dứt lời, người chàng đã vọt ra xa mấy trượng. Hai lần thấp thoáng rồi bóng người mất hút.

Thiên Đài Ma Cơ khác nào cảnh hoa gió dập mưa vùi, mắt nàng tròn lên muốn rách cả mí ra. Nàng đã liều mạng cứu Địa Ngục thư sinh, đem máu mình để vẫn hồi kiếp sống cho chàng. Nàng không ngờ lại đi đến kết quả này. Nỗi oán hận trong lòng không bút nào tả xiết, nàng tung mình về phía chàng vừa mất hút, dậm chân hét lên :

- Ta mà không giết được người, thì quyết chẳng làm người nữa.

* * * * *

Nhắc lại Địa Ngục thư sinh vọt người đi như bay. Trong thâm tâm chàng cũng cảm thấy mình đối với Thiên Đài Ma Cơ có điều quá tệ. Nhưng chàng bản tính lạnh lùng cao ngạo, không muốn đối với người khác bằng bộ mặt giả dối lấy lòng ai.

Địa Ngục thư sinh thấy Thiên Đài Ma Cơ kể chuyện có người che mặt mặc áo cẩm bào muốn giết chàng, thì chàng động tâm cho ngay là nàng muốn đạt tới một mục đích gì, nên bịa đặt ra một thiên cổ tích. Thiên cổ tích này hoàn toàn không hợp tình lý, mà nàng lại nói chắc như đóng đinh. Nàng còn bảo trên đầu đối phương còn lưu lại vết thương, thì đây là một điều then chốt còn phải điều tra để chứng minh. Nếu quả đúng có vụ này, thì con người che mặt mặc áo cẩm bào kia là một kẻ vô si nào đó đã giả mạo phụ thân chàng.

Trên thế gian làm gì có chuyện cha giết con thì cả ngàn lần không ai tin được.

Đêm tàn canh cạn, trời đã sáng bạch.

Địa Ngục thư sinh xuống khe suối rửa mặt và gột rửa những vết máu trên quần áo, rồi chàng tiếp tục thượng lộ.

Bụi bốc tung bay! Mấy người kỵ mã đang phóng nước đại đi tới. Địa Ngục thư sinh liền tránh sang bên đường. Tiếng ngựa hí vang, vó ngựa dồn dập. Mấy người kỵ mã đi tới bên chàng thì dừng lại. Một người cất tiếng hỏi :

- Có phải Từ Văn đó chăng?

Địa Ngục thư sinh kinh hãi hết chỗ nói. Từ ngày chàng len lỏi vào chốn giang hồ, chưa một ai kêu tên gọi họ chàng. Trong võ lâm, có thể nói là không một ai biết rõ tính danh chàng. Bất giác chàng ngẩng đầu trông ra. Chàng sợ hết hồn như con hươu lạc lõng đâm quáng đâm quàng.

Người đó chẳng phải ai xa lạ, mà chính là một nhà giàu nhất ở phủ Khai Phong, tên gọi Trương Úy Dân. Có thể gọi hắn là Trung Nguyên Nhất Bá. Tuy đã lâu ngày không gặp, nhưng chàng vẫn nhớ bộ mặt hống hách của hắn, nhất là bộ râu dài chòm xuống bụng thì chẳng bao giờ chàng quên được.

Địa Ngục thư sinh chuyển này đường xa diệu vợi, đến để cầu thân. Nhưng chàng gặp thiếu nữ áo hồng rồi cải biến lòng dạ. Chàng chẳng hiểu đối phương có biết vụ này không, nếu lão hỏi tới thì khó mà ứng phó được.

Chàng vừa nghĩ, vừa tiến lại thì lễ nói :

- Tiểu đệ là Từ Văn. Xin vấn an Trương thúc thúc.

Trương Úy Dân cười khanh khách nhảy xuống ngựa. Theo sau lão là tám tên gia đinh đều võ phục cũng hấp tấp xuống ngựa.

Trương Úy Dân liền hỏi :

- Hiền khê! Cận nhật lệnh tôn có mạnh giỏi không?

- Nhờ trời gia phụ vẫn bình yên.

Tướng Úy Dân lại nói :

- Thâm thoát đã năm sáu năm trời! Hiền khê đã trưởng thành rồi. Ô hay! Hiền khê...

Địa Ngục thư sinh Từ Văn bắt giặc lùi lại một bước, trong lòng hồi hộp hồi ngay :

- Tướng thúc thúc có điều chi chỉ giáo?

- Cánh tay hiền khê...

- Tiểu diệt luyện công sơ ý bị hư rồi.

- Hư rồi! Sao lại thế được?

Từ Văn không trả lời. Lòng chàng rất nao núng, chỉ sợ đối phương hỏi rõ căn nguyên.

Tướng Úy Dân nhìn tay áo trái Từ Văn bay phát phơ, lão biến sắc mặt, miệng lẩm bẩm :

- Vụ này làm sao? Vụ này làm sao?

Bổng lão trừng mắt lên nhìn thẳng vào mặt Từ Văn, trầm giọng hỏi :

- Sao hiền khê một mình đi trên đường Khai Phong này?

Từ Văn áp ứng đáp :

- Một là đi du lịch cho rộng kiến văn... Hai là... để làm một việc riêng...

- Tập võ phải không?

- Đúng thế!

- Lệnh tôn ngày trước đặt tên cho hiền khê là Văn là có ý bỏ võ theo văn, không ngờ hiền khê lại biến đổi tâm trạng.

- Mục đích của gia phụ cũng muốn cho tiểu diệt tập chút kỹ thuật để phòng thân. Thực ra...

Một tên gia đình la lên :

- Chính y đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Giả bị mê vào trong hồ huyết

Tướng Úy Dân quay lại mắng tên gia đình :

- Quân vô lễ này! Có chuyện chi mà nguoi hốt hoảng như vậy?

Tên gia đình sợ hãi cúi đầu xuống, miệng áp ứng :

- Tiểu nhân mấy bữa nay nghe tin đồn đại rất nhiều về một nhân vật tướng mạo giống Từ công tử...

Tướng Úy Dân hỏi :

- Nhân vật nào vậy?

- Địa Ngục thư sinh!

Tướng Úy Dân sùng sốt :

- Sao? Địa Ngục thư sinh ư?

Tên gia đình khép nép đáp :

- Đúng thế! Xin lão gia tha tội cho tiểu nhân đã vô ý lỡ lời.

Tướng Úy Dân cặp lông mày nhăn tít lại, lão đảo mắt nhìn Từ Văn, run lên hỏi :

- Địa Ngục thư sinh là hiền kẻ ư?

Từ Văn sững sờ một chút, rồi thành thực đáp :

- Chính phải!

Tướng Úy Dân phưỡn bộ râu dài ra, hồi lâu không nói gì. Bốn chữ Địa Ngục thư sinh chẳng khác gì yêu ma quỷ quái làm cho lão ngơ ngác. Lão nguyên là một nhân vật hành vi quang minh chính đại, nhân nghe danh hiệu chàng không khỏi chấn động.

Lão không ngờ anh chàng Từ Văn mà lão đã lựa làm rể đông sàng lại là Địa Ngục thư sinh, một thanh niên ưa dùng thủ đoạn khủng khiếp để giết người.

Từ Văn đứng đối diện một bậc ngang hàng cha mẹ, chàng cảm thấy như ngồi trên đồng gai, song cũng miễn cưỡng nở một nụ cười nói :

- Nếu Tướng thúc thúc không còn điều chi chỉ giáo, thì tiểu đệ xin cáo từ.

Tướng Úy Dân ra chiều kinh ngạc hỏi lại :

- Hiền kẻ không đến tậ xá ư?

Địa Ngục thư sinh đáp :

- Để ngày khác, tiểu đệ sẽ xin đến bái yết.

Tướng Úy Dân chú ý nhìn Từ Văn. Lão muốn nói gì nhưng lại thôi. Hồi lâu lão vẫy tay bảo chàng :

- Vậy hiền kẻ đi đi!

Từ Văn khom lưng thi lễ chạy đi, tựa hồ tên tù phạm được lệnh phóng thích. Chàng bụng bảo dạ :

- Lão không đề cập đến việc hôn nhân là may. Xem chừng hôn sự mà lão đã chủ động từ sáu năm trước đây, có thể kể như là kết thúc rồi. Trước đây sáu năm, mình là một chàng thiếu niên anh tuấn, tài hoa phong nhã, nhưng ngày nay mình đã thành người cụt tay, thêm vào cái ngoại hiệu chói tay. May mình đi đến giữa đường kịp thay đổi chủ ý, nếu cứ đến cầu thân thì không chừng đã bị một phen bẽ mặt.

Thiếu nữ áo hồng, con người tươi đẹp, lại hiện ra trong đầu óc Từ Văn, bất giác chàng bật lên tiếng cười vô vị. Chàng không phân biệt được cảm giác của mình nên vui hay là nên buồn. Lại còn vụ bí mật về Thạch Phật khiến chàng xiết nổi nghi ngờ.

Từ Văn liên tưởng đến mấy người đi theo mình là Tổng quản Phương Đại Khánh cùng ba tên gia đồng. Bây giờ chắc họ về đến nhà rồi. Không hiểu phụ thân chàng khi được tin này sẽ phản ứng bằng cách nào.

Từ Văn nhớ đến phụ thân, chàng liên tưởng đến Thiên Đài Ma Cơ. Theo lời nàng, thì người che mặt mặc áo cẩm bào đúng là phụ thân chàng. Mỗi khi lão gia ra ngoài vẫn ăn mặc như vậy. Nếu lời Thiên Đài Ma Cơ đúng sự thực, thì khó mà đoán được vì lẽ gì lão gia lại có hành động như vậy.

Chàng cho là một câu chuyện buồn cười, tất nhiên không phải sự thực. Chàng tự hỏi :

- Trên chốn giang hồ có nhân vật nào khác mặc áo cẩm bào? Hẳn là ai? Tại sao lại nhân lúc mình đang ở trong hoàn cảnh nguy nan mà hạ độc thủ?

Từ Văn vừa đi vừa ngẫm nghĩ, ngón ngang trăm mối trong lòng. Bất giác chàng bỏ đường quan đạo đi vào giữa cánh đồng rộng mênh mông, chung quanh không có người? Bỗng chàng giật mình tỉnh táo lại, liền dừng bước.

Mặt trời đã lên cao ba sào. Ánh dương quang chói nất. Chàng nhận định phương hướng, toan trở gót quay trở về đường quan đạo, thì bất thành linh một cổ kiệu nhỏ còn cách mấy chục trượng đang ào ào đi tới. Những người kiêng kiệu hiển nhiên là những tay cao thủ trong võ lâm.

Từ Văn tâm thần chấn động. Nhớ tới hôm trước ở trong chùa Thanh Nguyên, chàng cùng thiếu nữ áo hồng đã thấy cổ thái kiệu. Không hiểu có phải là cổ kiệu này chăng?

Thủ pháp của người trong kiệu khiến chàng phải kinh hãi. Đồng thời mối hận trong lòng cũng bốc lên ngàn ngút. Chàng nghĩ đến kẻ thù trước mắt mình không địch nổi, nhưng cũng phải điều tra cho biết lai lịch đối phương.

Đồng thời chàng vẫn không quên mối tình với người thiếu nữ áo hồng. Chàng liền bằng mình rượt theo.

Vượt hết một khu đồng nội. Phía trước hiện ra một khu rừng xanh om, rậm rạp.

Chiếc kiệu nhỏ kia đã chuồn vào trong rừng mất hút.

Từ Văn cũng chạy vào trong khu rừng này. Trong rừng đầy bụi rậm chông gai, dây leo chằng chịt tỏ ra đã hoang vắng lâu ngày, ít có người lui tới. Giữa rừng thấp thoáng có một đoạn đường đồ nát.

Từ Văn tự hỏi :

- Phải chăng đây là một phân chi bí mật của bang phái nào trên giang hồ?

Chàng nghĩ ngay, nếu mình mạo muội xông vào là điều tối kỵ trên chốn giang hồ.

Hơn nữa, chàng lại không phải là tay đối thủ của người trong kiệu. Nhưng đã tới đây, lại trở về không thì chàng chẳng chịu cam lòng.

Giữa lúc ban ngày ban mặt, nếu trong rừng có bố trí cơ quan canh gác, thì dĩ nhiên hình tích chàng đã lọt vào mắt họ. Như vậy là biến thành cuộc xâm nhập đường hoàng mà không phải là cuộc ngấm ngầm dò thám. Chàng chẳng thể không nghĩ đến hậu quả.

Bản tính cuồng ngạo, Từ Văn ít khi suy nghĩ đắn đo. Sau một lúc lo âu, chàng lại có chủ quan đắc thắng, cất bước đi vào...

Khu rừng này âm u tịch mịch, không có đến cả một con đường nhỏ. Chàng dẫm lên cỏ rậm dây leo mà tiến.

Giữa rừng là một tòa cổ miếu, tường đổ ngói vỡ cỏ cao ngập mắt. Bất giác chàng la thảm :

- Lạ thật! Cổ kiệu nhỏ rõ ràng tiến vào khu rừng này, mà sao không thấy vết chân người? Vậy cổ kiệu đi về đâu? Xem chừng trong vụ này có điều chi quái gở?

Sau một lúc ngần ngừ, chàng vọt mình vào trong miếu, thì thấy điện đài lệch lạc, tượng thần vỡ lở, khắp nơi mảng nhện chằng chịt, cát bụi ngập đến mắt cá chân. Thật là một cảnh hoang tàn rừng rợn.

Từ Văn lại tiến vào tầng nữa, mắt chàng bỗng sáng lên. Trong bụi cỏ rậm, có đặt một cổ kiệu nhỏ, nhưng cổ kiệu này không phải là cổ thái kiệu mà chàng đã gặp ở chùa Thanh Nguyên hôm qua. Lòng chàng đã bớt được nửa phần xao xuyến, nhưng lại nảy ra nhiều mối nghi ngờ. Chàng tự hỏi :

- Đã có cổ kiệu, tất phải có người. Nhưng người hiện ở đâu? Sao lại không thấy có cuộc phòng bị người ngoài xâm nhập?

Từ Văn động tính hiếu kỳ muốn dò la cho biết rõ ngọn ngành. Chàng chạy lại bên kiệu vén rèm lên coi, thì ra là chiếc kiệu bỏ không. Nhưng trong kiệu vẫn thoang thoảng mùi hương xạ. Chàng đoán ngay là cổ kiệu của người đàn bà. Không còn nghi ngờ gì nữa.

Đột nhiên phía sau chàng có tiếng động nhỏ nhẹ. Chàng giả vờ như không nghe thấy gì. Một thanh âm chói tai lên tiếng :

- Ông bạn cao hứng nhỉ? Phải chăng tòa pháp miếu này đã khiến ông bạn nổi lên mối u tình luyến tiếc thời xưa.

Từ Văn thùng thảng quay mình lại, thì thấy trước mặt mình xuất hiện một lão già mình mặc áo đen, thân hình gầy khẳng gầy kheo, trông chừng như những đầu xương muốn lộ hết ra ngoài. Mặt lão đầy vẻ âm thầm nhan hiểm.

Lão già áo đen vừa nhìn rõ mặt Từ Văn đã biến sắc, cất giọng run run hỏi :

- Phải chăng ông bạn là...

Từ Văn lạnh lùng ngắt lời :

- Tại hạ là Địa Ngục thư sinh.

Lão già áo đen “Ừa!” lên một tiếng, rồi lùi lại một bước hỏi :

- Ông bạn đến đây có việc chi?

Từ Văn không trả lời. Chàng hỏi lại :

- Cách xưng hô các hạ thế nào đây?

Lão già lạnh lùng đáp :

- Lão phu là Thi Nhất Hạo.

Từ Văn lại hỏi :

- Đây là phương nào?

Lão già ngập ngừng :

- Đây là một tòa phá miếu...

Từ Văn cười lạt nói :

- Sự thật không phải chỉ có thế...

Lão già ngắt lời :

- Vậy ông bạn cho nơi đây là cái gì?...

Từ Văn hỏi :

- Người trong kiệu đâu rồi?

Lão già áo đen mở một nụ cười bí mật, hỏi lại :

- Người trong kiệu nào?

Từ Văn chau mày nói :

- Các hạ đừng bắt tại hạ phải động thủ giết người. Nói rõ đi là hơn.

Lão già áo đen biến sắc, hỏi lại :

- Giữa ông bạn và người trong kiệu có mối liên quan gì?

Từ Văn hơi xẵng giọng :

- Cái đó các hạ bắt tại hạ phải hỏi làm chi. Tại hạ chỉ cần biết y hiện ở đâu mà thôi.

Lão già áo đen ngập ngừng :

- Ông bạn là...

Từ Văn gạt phắt đi :

- Đừng rườm rà nữa!

Lão già áo đen đưa tay lên sờ cái đầu đã trụi tóc đến quá nửa. Lúc lão giơ tay lên thì một mùi thơm khác lạ bỗng xông vào mũi Từ Văn.

Từ Văn hắng giọng một tiếng. Chàng giơ tay lên toan phóng chuông, nhưng trong đầu óc vụt qua một ý nghĩ, chàng lại thu tay về. Người chàng lão đảo hai cái, rồi sắc mặt lộ vẻ băng khuôn.

Lão già áo đen lùi lại hai bước, nhìn Từ Văn chòng chọc một lúc. Đột nhiên lão bật lên tràng cười khanh khách hỏi :

- Địa Ngục thử sinh! Người đã biết đây là đâu chưa?

Từ Văn ngậy mặt ra, miệng áp ứng hỏi lại :

- Đây là... đâu?

Lão già đáp :

- Đây là Tụ Bảo hội.

Từ Văn bản thân ngập ngừng :

- Tụ Bảo hội... ư?... Tại sao tại hạ nhưc đầu quá?...

Lão già nói :

- Ông bạn hãy theo ta!

Lão nói xong, cất bước đi trước. Lão đi vào trong điện bụi cát dày đến một tấc.

Từ Văn chân bước loạng choạng, dường như chẳng phải khó nhọc mới lê gót đi được. Miệng chẳng nói làm nhảm :

- Các hạ!... Các hạ!... Đưa tại hạ đi đâu đây?... Lạ quá! Chẳng lẽ tại hạ mắc bệnh rồi ư?

Mấy tiếng lách cách vang lên! Chiếc bàn thờ trước khán xích ra một bên, để lộ một cái cửa tối om. Bên trong thấp thoáng có những bậc đá.

Từ Văn bàng hoàng tiến vào trong cửa, theo bậc đá mà đi xuống chừng ba trượng là hết. Trước mắt chàng đột nhiên có ánh minh châu sáng rực như ban ngày. Tất cả những cảnh vật, dù nhỏ bé đến đâu, ở trong đường hầm do những phiến đá xếp thành đều trông rất rõ không sót mây may.

Cứ cách mấy trượng lại có hai tên áo đen tay cầm trường kiếm đứng hai bên. Sự canh phòng rất là nghiêm cẩn.

Những tay kiếm thủ áo đen thấy lão già đi qua đều nâng kiếm thi lễ.

Chỉ trong chớp mắt đã hết quãng đường hầm sáng sủa, tới trước một khuôn cửa đen sì. Đứng ngoài trông vào thấy những cây cột đá thẳng tắp cùng những cửa đá trùng điệp. Không ai ngờ ở dưới tòa phá miếu này lại có tòa nhà mà cách kiến trúc vĩ đại đến thế.

Trên cửa khảm vô số hạt minh châu soi rõ ba chữ lớn Tự Bảo hội.

Trước cửa, mười hai tên kiếm thủ đứng hai dãy thành hình chữ bát. Tên nào cũng mặt xéch, mày rậm, trông tựa như tám pho tượng đá.

Một chàng thiếu niên trạc hai mươi tuổi, mình mặc áo trắng, dong mạo thoát tục, xuất hiện đứng bên cửa.

Lão già áo đen vội chấp tay thi lễ nói :

- Thịnh an Thiếu hội chủ.

Gã thiếu niên áo trắng ngó Từ Văn từ trên xuống dưới một lượt, rồi nói :

- Gã là ai vậy?

Lão già áo đen đáp :

- Gã là Địa Ngục thư sinh.

Gã thiếu niên áo trắng ra chiều kinh hãi hỏi :

- Sao? Gã là Địa Ngục thư sinh ư?

- Chính gã!

- Gã đến đây làm chi?...

- Gã nói là vì muốn kiếm người trong kiệu mà tới đây. Ty tòa xin đưa vào để tùy Thiếu hội chủ phát lạc.

- Được rồi! Thi đường chủ! Đường chủ đem gã vào phòng mật thứ hai để thẩm vấn.

Lão già áo đen khom lưng nói :

- Ty tòa xin tuân lệnh!

Gã thiếu niên áo trắng lại đảo mắt nhìn Từ Văn lần nữa, rồi trở gót quay đi.

Lão già áo đen vẫy Từ Văn nói :

- Ông bạn hãy theo ta!

Từ Văn tròn cặp mắt ngơ ngẩn nhìn lão già áo đen rồi cất bước đi theo. Hai người đi vòng vèo mấy dãy hành lang đến trước một gian thạch thất cửa đóng kín mít.

Lão già áo đen gõ cửa ba cái. Cánh cửa sắt từ từ mở ra.

Bầu không khí trong căn nhà có vẻ kỳ bí khác thường. Trước mặt kê một chiếc công án. Sau công án là một bà già chừng năm mươi tuổi ngồi đó. Mụ này ăn mặc rất diêm dúa xa hoa diêm lệ. Đứng bên mụ là gã thiếu niên áo trắng vừa rồi được kêu là Thiếu hội chủ. Đối diện với công án đặt bốn cái ghế. Trên ghế thứ ba một thiếu nữ vận cung trang, mặt mũi thất sắc, tuổi chừng mười bảy mười tám. Dung nhan thiếu nữ thật xứng với bốn chữ nguyệt thẹn hoa nhường.

Phía sau thiếu nữ là hai gã hán tử áo đen khoanh tay thị lập.

Trước tình trạng này, Từ Văn biết là nơi pháp đường thẩm vấn phạm nhân.

Lão già áo đen cúi đầu khom lưng đi vào. Lão cung kính thi lễ trước mặt phụ nhân nói :

- Nội đường là Thi Nhất Hạo xin tham kiến Hội chủ!

Mụ kia ừ một tiếng rồi đưa cặp mắt âu yếm nhìn Từ Văn. Mụ nói tiếp :

- Ngươi để gã ở đây cho bản tòa thân hành xử trị, còn ngươi có thể rút lui.

Lão già áo đen dạ một tiếng rồi rút lui.

Thi Nhất Hạo vừa ra khỏi thì cánh cửa sắt tự động đóng lại.

Từ Văn ngơ ngẩn đứng ở phía trong cửa.

Tự Bảo hội chủ đảo cặp mắt sắc như dao nhìn Từ Văn hỏi :

- Ngươi là Địa Ngục thư sinh ư?

Từ Văn băng khuôn gặt đầu.

Tự Bảo hội chủ lại nói :

- Ngươi hãy ngồi xuống đó!

Từ Văn ngậy người ra như tượng gỗ ngồi xuống chiếc ghế bên thiếu nữ vận cung trang.

Tự Bảo hội chủ lại hỏi :

- Ngươi vì nàng mà lại đến đây ư?

Từ Văn ngơ ngác hỏi lại :

- Nàng ư?

- Giữa ngươi với nàng có mối quan hệ gì?

- Nàng... Tại hạ không quen biết.

Tự Bảo hội chủ lộ vẻ ngạc nhiên, giựt giọng hỏi :

- Thế này là nghĩa làm sao?

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Tại hạ... vì động tánh hiếu kỳ mà đi theo cổ kiệu vào đây.

- Ủa!

Tự Bảo hội chủ nghiêng đầu nhìn gã thiếu niên áo trắng, gặt đầu nói :

- Chúng ta hãy tiếp tục xử trí con nhỏ này đã.

Thiếu nữ vận cung trang từ lúc Từ Văn vào nhà đến giờ vẫn không ngoảnh đầu nhìn ra.

Tự Bảo hội chủ về mặt hiền hòa nhìn thiếu nữ vận cung trang hỏi :

- Cô nương! Cô nương tên gọi Tường Minh Châu ư?

Thiếu nữ đáp :

- Chính phải!

Tự Bảo hội chủ hỏi :

- Cô nương là con một của Tường Úy Dân phải không?

Thiếu nữ đáp :

- Chính phải!

Từ Văn không khỏi chấn động tâm thần. Người chàng hơi phát run, nhưng không một ai hay biết.

Gã thiếu niên áo trắng xen vào :

- Tường cô nương! Ta khuất tất cô nương ở đây mấy bữa, nhưng bảo đảm cho cô không ai được đụng đến một chân lông, sợi tóc của cô cả. Cô nương là hồn ngọc báu trên tay một nhà giàu nhất phủ Khai Phong. Phụ thân cô chắc chả tiếc gì năm hạt minh châu, một trăm đỉnh vàng đem đến đây để chuộc cô an toàn trở về nhà.

Từ Văn lại run lên, nhưng nét mặt không lộ vẻ gì cả.

Tường Minh Châu buồn rầu hỏi :

- Thế ra các vị bắt người để đòi tiền chuộc ư?

Tự Bảo hội chủ cười khanh khách đáp :

- Cô nương ơi! Bản tòa nhất sinh ngoài châu báu ra không thích gì hết. Tôn chi của bản hội là như vậy, nên mới kêu là Tự Bảo hội. Vậy cô bảo ta bắt người đòi tiền chuộc kẻ ra cũng đúng.

Tường Minh Châu đưa đẩy cặp mắt thất thần, môi hồng mấp máy, nhưng không nói gì.

Tự Bảo hội chủ nhìn gã thiếu niên bảo :

- Đem thị xuống, và nhớ rằng đừng đụng đến thị. Đó là lẽ luật của bản hội. Người đã biết rồi không được phạm vào.

Gã thiếu niên đáp :

- Hải nhi xin tuân lệnh!

Gã quay lại bảo mấy tên hán tử áo đen :

- Các người ở lại đây. Bản thiếu chủ thân hành đưa thị đi.

Đoạn gã tiến lại hai bước, bảo Tường Minh Châu :

- Không còn việc gì nữa, cô nương hãy theo tại hạ.

Từ Văn lạnh lùng lên tiếng :

- Khoan đã!

Thanh âm chàng tuy trầm trầm, nhưng nghe choang choảng, tỏ ra nội lực rất thâm hậu, mà hoàn toàn không phải là tiếng nói của người thần trí thất thường. Ngoại trừ một mình Tường Minh Châu vẫn hoang mang ngơ ngác, còn bốn người kia đều cả kinh thất sắc.

Gã thiếu niên áo trắng cặp mắt tròn xoe nhìn Từ Văn chòng chọc hỏi :

- Người... nói gì vậy?

Nét mặt Từ Văn lại ra chiều ngớ ngẩn. Chàng cất giọng lạnh lùng như trước đáp :

- Tại hạ nói là hãy khoan lại một chút để hỏi cho rõ.

Gã thiếu niên ngạc nhiên hỏi :

- Hỏi rõ chuyện gì?

Từ Văn buông thông :

- Chẳng lẽ bản nhân đến đây mắt công không ư?

- Người!...

Tự Bảo hội chủ run lên nói :

- Địa Ngục thư sinh! Người già vờ khéo đấy!...

Từ Văn đột nhiên đứng dậy, đảo mắt nhìn khắp trong phòng một lượt rồi nói :

- Vèn vèn một chút chất độc mê thần thì làm gì được tại hạ.

Nguyên lúc vào miếu, lão già áo đen kia nghe tiếng Địa Ngục thư sinh đã đủ run sợ không dám động thủ với chàng, lão liền tung thuốc độc mê thần ra. Chàng già vờ trúng độc để trà trộn vào hang cọp. Chàng không bao giờ ngờ tới người thiếu nữ bị cướp kia lại là Trương Minh Châu mà chàng phải vâng lệnh cha đi cầu thân.

Chỉ trong khoảnh khắc, Từ Văn đã nhìn rõ nàng một cách chân thiết. Về dung nhan, nàng là người diễm lệ phi thường, nhưng hình ảnh thiếu nữ áo hồng đã in sâu vào tâm khảm từ trước và giữ chủ vị mất rồi, nên chàng đối với sự phé bỏ việc hôn nhân này chẳng lấy gì làm hối tiếc. Hơn nữa dọc đường đã gặp Trương Úy Dân. Lão thấy chàng bị cụt một tay liền tỏ vẻ lãnh đạm, nên ý định thoái hôn càng cương quyết. Có điều hai bên đã là thông gia, trên đạo nghĩa chàng chẳng thể ngồi nhìn mà không cứu viện.

Trương Úy Dân không phải hạng tầm thường, thế mà Tụ Bảo hội dám cướp con gái lão làm con tin, để bắt lão đem một số lớn vàng bạc châu báu đến chuộc về thì thật là một vụ động trời.

Hai gã hán tử áo đen len lén đến phía sau Từ Văn đưa tay ra toan chụp... Tụ Bảo hội chủ liền quát lên :

- Không được động thủ!

Nhưng đã chậm mất rồi. Từ Văn vừa quay lại, thì một tiếng rú thê thảm vang lên.

Hai gã hán tử áo đen ngã ngửa người ra, chết ngay lập tức. Trên người chúng tuyệt không có một vết thương tích. Chẳng ai nhìn rõ Từ Văn hạ thủ bằng cách nào.

Gã thiếu niên áo trắng la lên một tiếng kinh hoàng.

Tụ Bảo hội chủ đập bàn quát :

- Địa Ngục thư sinh! Người dám vào tận đây giết người ư?

Từ Văn hắng giọng một tiếng rồi đáp :

- Làm gì mà dám với chẳng dám. Bản nhân xin cảnh cáo tôn giá đừng có đụng vào Trương Úy Dân.

Tụ Bảo hội chủ rít lên the the :

- Mi đã chết đến gáy mà còn nói khoác, sao không biết nhục? Ta cho mi hay chỗ này với địa ngục chẳng khác gì nhau.

- Úi chao!

Tiếng la chưa dứt, Từ Văn đã dùng thủ pháp chớp nhoáng nắm được cổ tay gã thiếu niên áo trắng.

Tụ Bảo hội chủ lại quát lên :

- Buông tay ra!

Từ Văn thần nhiên nói :

- Đâu có chuyện dễ dàng thế được?

- Mi... định làm gì y?

- Làm gì ư? Tôn giá có đưa bản nhân cùng Trương cô nương rời khỏi nơi đây, thì bản nhân mới trả lại người sống.

Gã thiếu niên áo trắng đã được nhìn rõ hai tên thủ hạ vừa bị mất mạng bằng một thủ pháp thần bí của đối phương thì hồn vía lên mây. Mặt gã không còn hột máu.

Tụ Bảo hội chủ vừa chuyển động thân hình đã nắm được tay Trương Minh Châu.

Mụ nói :

- Địa Ngục thư sinh! Nếu mi muốn cho nàng sống, thì lập tức phải buông tay ra.

Chương 8: Bối thất tình Ma Cơ uất hận

Từ Văn không kịp đề phòng đối phương ra tay một cách đột ngột. Chẳng ngán người ra một chút rồi trong đầu óc chẳng lóe lên một tia sáng. Chẳng quyết định đi một nước cờ kỳ tuyệt. Chẳng liên giả vờ không để ý gì, đáp ngay :

- Nếu Hội chủ cho là cuộc tính toán hợp lý, thì chúng ta thực hành một việc trao đổi.

Tụ Bảo hội chủ hỏi lại :

- Trao đổi thế nào?

Từ Văn đáp :

- Công tử đây với tiểu thư họ Trương kia giá trị ngang nhau...

Tụ Bảo hội chủ ngắt lời :

- Thế thì làm sao?

Từ Văn đáp :

- Lấy mạng đổi mạng.

Tụ Bảo hội chủ biến sắc hỏi :

- Mi muốn cho nàng phải chết chăng?

Từ Văn thần nhiên đáp :

- Y chết, thì lệnh công tử cũng không sống được.

- Địa Ngục thư sinh! còn chính mi nữa thì sao?

Từ Văn thần nhiên đáp :

- Tại hạ không nghĩ gì đến chuyện sống chết.

Tụ Bảo hội chủ hỏi :

- Nếu lại thêm một mạng của mi nữa thì chẳng hóa ra cuộc giao dịch này mi bị lỗ vốn hay sao?

Từ Văn thần nhiên đáp :

- Dù bị lỗ vốn, tại hạ cũng ưng chịu.

Tụ Bảo hội chủ nghiêng răng nói :

- Ta cho mi thắng cuộc, nhưng núi cao sông rộng, bản tòa còn có lúc đòi món nợ này.

Từ Văn cười khăng khặc đáp :

- Tại hạ sẵn sàng đón tiếp tôn giá bất cứ lúc nào.

Tụ Bảo hội chủ nói :

- Vậy ngươi buông tha y ra và lãnh người đem đi.

Từ Văn hỏi lại :

- Tôn giá lấy gì làm bảo chứng cho tại hạ?...

Tự Bảo hội chủ tức mình nói :

- Chà! Địa Ngục thư sinh! Mi coi thường ta quá. Chẳng lẽ bản tòa lại thất tính với mi chẳng?

- Vậy thì hay lắm!

Chàng vừa nói vừa buông tay thiếu niên áo trắng ra.

Gã thiếu niên vọt mình lại phía sau, rồi lớn tiếng quát :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi nhất định phải chết.

Tự Bảo hội chủ liền quát lên :

- Không được bạo động! Để cho chúng đi!

Thiếu niên áo trắng hẳn học nhìn Từ Văn chòng chọc, nhưng không nói gì nữa.

Tự Bảo hội chủ cũng buông tha Tường Minh Châu, mụ đẩy nàng về phía Từ Văn nói :

- Ngươi chớ quên rằng món nợ này là cả hai mạng người đó.

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Nếu tại hạ có là người mau quên, thì tôn giá nhắc nhở cũng được chứ sao.

Tự Bảo hội chủ thét lên :

- Đưa bọn chúng ra đi!

Câu nói này, mụ có ý sai bảo gã thiếu niên áo trắng. Gã miễn cưỡng ra mở cửa sắt.

Từ Văn toan đưa tay ra dắt Tường Minh Châu, nhưng lại rút tay về nói :

- Tường cô nương! Chúng ta đi thôi.

Tường Minh Châu chẳng có chủ ý gì, nàng thấy Từ Văn bảo đi, liền cất bước chạy ngay không ngần ngại gì cả.

Ra khỏi nhà đại sảnh đã thấy lão già áo đen, tức Nội đường Đường chủ Thi Nhất Hạo chờ sẵn ở ngoài cửa đường hầm. Lão giơ tay ra nói :

- Mời hai vị theo lão phu.

Hai người đi theo Thi Nhất Hạo. Đường đi vòng vèo, khác với lối đi vào. Chẳng bao lâu đã nghe tiếng nước chảy róc rách. Trước mắt Từ Văn hiện ra một lạch nước rộng lớn đến hơn trượng. Nước chảy réo lên. Bên lạch nước đã buộc sẵn một con thuyền nhỏ.

Thi Nhất Hạo trở vào con thuyền nói :

- Mời hai vị xuống thuyền đi!

Từ Văn nhìn xuống khe nước chau mày hỏi :

- Lạch nước này đi tới đâu?

Thi Nhất Hạo đáp cộc lốc :

- Thông với nhân gian!

Từ Văn mắt đầy sát khí, chàng nói gần từng tiếng :

- Lão họ Thi kia! Tại hạ có giết lão chỉ dễ như trở bàn tay.

Thi Nhất Hạo bất giác lùi lại một bước, dựng mặt lên nói :

- Địa Ngục thư sinh! Nếu bản hội không muốn tha ngươi, thì dù ngươi có bản lĩnh nghiêng trời cũng đừng hòng rời khỏi bí cung trong lòng đất này.

Từ Văn đã biết trong tòa nhà dưới lòng đất này bố trí rất nhiều cơ quan nguy hiểm, mà chàng muốn giữ cho Tường Minh Châu được an toàn nên phải cố nhẫn nại, nếu không thì chàng đã động thủ rồi. Bây giờ chàng phải cố nén lòng, và trước tình thế cấp bách, không thể câu nệ đường lối nam nữ thọ thọ

bất thân. Chàng nắm lấy tay Tường Minh Châu nhảy xuống thuyền.

Thi Nhất Hạo còi dây cho con thuyền nhỏ thuận giòng trôi đi.

Lạch nước trong lòng đất khúc rộng, khúc hẹp, lại đi vòng vèo. Hai người chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách mà giờ bàn tay cũng không trông rõ ngón. Con thuyền nhỏ buộc vào một sợi dây lớn, thả cho chảy xuôi giòng nên không sợ bị lật úp.

Hai người ngồi đối diện trong con thuyền nhỏ. Bốn đầu gối cơ hồ chạm nhau. Mùi u hương của thiếu nữ đưa ra từng cơn khiến cho Từ Văn không khỏi đầu óc băng khuôn. Trước đây hai ngày, nếu chàng không thay đổi chủ ý thì ngay bây giờ nàng đã thành vợ chàng rồi, mà hiện nay thành thế mỗi người một ngã. Sở dĩ chàng cứu nàng là chỉ vì đạo nghĩa.

Giã tử Tường Minh Châu ở vào trạng thái thông thường, thì hoàn cảnh không giống thế này. Nhưng nàng lại bị thuốc mê như ngây như dại, khiến cho Từ Văn cũng tránh được những sự phiền nhiễu vô vị.

Không hiểu lạch nước dưới lòng đất này dài bao nhiêu, mà cũng chẳng hiểu đi về phương hướng nào. Một lúc lâu mới phát hiện ra ánh sáng mờ mờ.

Ùm một tiếng! Con thuyền nhỏ vọt ra cửa lạch nước. Từ Văn ở trong bóng tối đã lâu, bây giờ gặp ánh dương quang khiến chàng lóa mắt. Chàng phải nhắm mắt lại một lúc rồi mới mở ra, thì thấy con thuyền nhỏ đã tựa vào bờ một con sông lớn. Phía sau chàng là cửa lạch nước ngầm. Nếu không chính mình đi trên lạch nước này, thì chẳng ai ngờ nó lại là đường giao thông của một bang phái giang hồ.

Từ Văn nhắm tay Tường Minh Châu nhảy lên bờ. Con thuyền nhỏ lại từ từ được kéo ngược giòng về trong động rồi mất hút.

Tường Minh Châu đưa cặp mắt lơ lơ nhìn Từ Văn, nhưng nàng vẫn không nói câu nào.

Từ Văn dắt nàng đến một gốc cây rậm rạp, rồi lấy một viên thuốc màu hồng đưa cho nàng nói :

- Cô nương hãy uống thuốc này đi!

Tường Minh Châu ngơ ngẩn đón lấy viên thuốc hỏi :

- Thuốc gì đây?

Từ Văn đáp :

- Thuốc giải.

Tường Minh Châu tần ngần hỏi lại :

- Thuốc... giải... ư?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi! Cô nương trúng phải thuốc mê thần của Tụ Bảo hội. Thuốc này có thể giải được. Vậy cô nương uống đi!

Tường Minh Châu dường như hơi có chút cảm giác. Nàng gật đầu bỏ thuốc vào miệng nuốt đi.

Từ Văn lặng lẽ đứng bên để xem phản ứng.

Chẳng bao lâu, Tường Minh Châu đã biến sắc mặt, vẻ ngẩn ngơ dần dần mất đi.

Cặp mắt trong sáng bắt đầu long lanh. Nàng ngó Từ Văn, trước còn kinh hãi nghi ngờ, sau chìm đắm vào những mối suy nghĩ mừng lung...

Từ Văn biết thuốc giải đã sinh hiệu lực, liền lên tiếng hỏi :

- Tường cô nương! Cô còn nhớ những việc đã qua không?

Tường Minh Châu chau mày ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Ta chỉ nhớ mang máng. Phải chăng công tử đã cứu ta?

Từ Văn đáp :

- Đó chẳng qua là sự ngẫu nhiên mà thôi.

Nàng liền chấp tay xá dài nói :

- Tiểu nữ xin kính tạ ơn đức cứu mạng!

Từ Văn cũng thi lễ đáp :

- Cô nương bắt tất phải khách sáo. Việc nhỏ mọn này có chi đáng kể. Tại hạ đã nói là một chuyện ngẫu nhiên mà thôi.
- Công tử thiệt quá khiêm. Xin cho biết cao tính đại danh.

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Tại hạ... bị người ta khoác cho cái ngoại hiệu bất nhả là... Địa Ngục thư sinh.

Tướng Minh Châu bắt giác buột miệng la lên :

- À! Phải rồi! Phải rồi! Lúc ở trong bí thất tiểu nữ nhớ mang máng bọn họ đã xưng hô công tử như vậy.

Từ Văn lại hỏi :

- Cô nương còn có chỗ nào khó chịu nữa không?

Tướng Minh Châu đáp :

- Bây giờ khá lắm rồi.
- Tại sao cô nương lại lọt vào tay Tụ Bảo hội?

Tướng Minh Châu ra chiều căm phẫn, hằn học đáp :

- Bữa trước đây gặp tiết Thanh Minh tiểu nữ đi tảo mộ. Đang lúc thưởng ngoạn hoa cỏ trong vườn thì đột nhiên thấy hai người áo đen xuất hiện. Tiểu nữ chưa kịp hỏi lai lịch, thì mũi ngửi thấy một mùi khác lạ rồi mê đi chẳng biết gì nữa, để mặc chúng muốn làm gì thì làm.

Từ Văn gật đầu nói :

- Thủ đoạn của bọn Tụ Bảo hội thật khiến cho người ta rất căm tức! Mục đích của bọn chúng là nhằm lấy châu báu trong tôn phủ. Hiện giờ chắc đối phương đã đưa tin đến lệnh tôn rồi. Vậy cô nương nên về ngay đi.

Tướng Minh Châu đưa mắt nhìn quanh một lượt, rồi nói :

- Nơi đây còn cách phủ Khai Phong chừng hơn trăm dặm, xin mời công tử dời gót ngọc đến tề xá để gia phụ được tạ ơn.

Từ Văn vội đáp :

- Tại hạ hiện có việc gấp đang chờ đợi. Xin để ngày khác hãy đến quấy nhiễu.

Tướng Minh Châu ngờ ngác hỏi :

- Công tử không chịu chiều cổ cho ư?

Từ Văn đáp :

- Sao cô nương lại nói thế? Tình thực là như vậy.

Tướng Minh Châu đảo mắt nhìn thấy tay áo bên trái Từ Văn phát phơ, liền thành thực hỏi :

- Tay trái công tử...?

Từ Văn gượng cười đáp :

- Tại hạ luyện công thành tàn tật.
- Đó là một điều bất hạnh cho người võ sĩ.

Từ Văn lại giục :

- Cô nương! Chúng ta thượng lộ đi thôi!

Tướng Minh Châu lại hỏi :

- Công tử không chịu đến tề xá bâng hoàng mấy bữa ư?

Thực tình tại hạ có việc cấp bách. Tâm thịnh tình của cô nương, tại hạ xin tâm lãnh là đủ.

Tướng Minh Châu hỏi bằng một giọng rất ân cần :

- Công tử đi về phương nào, liệu có thể cho tiểu nữ hay được chăng?

Từ Văn ngăn người ra một chút, rồi buột miệng đáp :

- Tại hạ qua sông Hoàng Hà ngược lên phía Bắc.

Tướng Minh Châu nói :

- Tiểu nữ có chút vật mọn kính tặng để tỏ tác thành, mong công tử đừng từ chối.

Nàng nói xong, tháo chiếc vòng ngọc một bên tay rồi tiếp :

- Dọc hai bờ Nam Bắc sông Hoàng Hà, công tử lấy cái này làm hiệu, thì bất luận đưa tới đâu cũng lấy được tiền.

Từ Văn lùi lại một bước đáp :

- Tại hạ đã đem đủ tiền chi dụng. Háo ý của cô nương xin tâm lãnh mà thôi.

- Công tử khách khí đến thế ư?

- Tại hạ chẳng có lý do nào để tiếp nhận hậu lễ này được.

- Gọi là chút lòng thành, sao công tử lại nỡ từ chối?

Từ Văn cương quyết đáp :

- Tại hạ xin tâm lãnh mà thôi!

Tướng Minh Châu liền hỏi :

- Vậy tiểu nữ xin để làm kỷ niệm được chăng?

Trong lòng Từ Văn đã quyết định không nhận tặng vật của đối phương, nhưng lại sợ cự tuyệt hoài khiến cho nàng phải phiền lòng. Chàng đâm ra ngần ngừ.

Tướng Minh Châu tay cầm chiếc vòng tay cũng ở vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Một nàng thiếu nữ đã tặng vật cho chàng trai chưa từng quen biết một vật gì đeo ở trong người, chẳng nhiều thì ít cũng là có tác dụng.

Giữa lúc ấy một bóng người xuất hiện đột ngột. Chính là Thiên Đài Ma Cơ.

Từ Văn chau mày chưa kịp lên tiếng, thì Thiên Đài Ma Cơ đã cười khanh khách hỏi :

- Huynh đệ! Cô nương đây là ai?

Nàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Tướng Minh Châu đầy vẻ ghen tức.

Linh cảm mau lẹ của đàn bà con gái là theo ánh mắt. Tướng Minh Châu dường như biết ý, vội hỏi :

- Công tử? Vị này là...

Từ Văn xúc động tâm linh, chợt nghĩ ra một kế liền tủm tỉm cười nói theo :

- Vị này là Thiên Đài Ma Cơ, thanh danh lừng lẫy trên chốn giang hồ.

Rồi chàng quay lại giới thiệu :

- Cô nương đây là thiên kim tiểu thư của Tướng tiền bối ở phủ Khai Phong.

Thiên Đài Ma Cơ toan bật lên tiếng ái chà, thì Từ Văn đã cướp lời :

- Thư thư! Tiểu đệ đang định đi kiếm thư thư.

Tiếng gọi thư thư khiến cho Thiên Đài Ma Cơ nức lòng hỏi dạ. Những vẻ lạnh lùng, cùng thái độ vô tình của Từ Văn bữa trước nàng quên sạch. Nàng hớn hờ tươi cười hỏi :

- Huynh đệ định kiếm ta ư?

- Chính thế!

- Có việc chi vậy?

- Để lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện.

Tướng Minh Châu đưa mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ rồi hai tay nâng vòng ngọc đưa lên nói :

- Xin công tử nhận cho.

Từ Văn lùi lại một bước đáp :

- Tại hạ đã nhất định không khi nào dám nhận.

Thiên Đài Ma Cơ chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao, bất giác sắc mặt biến đổi.

Tướng Minh Châu vẫn nằn nì. Nàng nói :

- Công tử ơi! Đưa tay ra dễ, mà đưa về rất khó.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc, bụng bảo dạ :

- Tướng Minh Châu khi về tới nhà, kể lại chuyện với phụ thân nàng là Tướng Úy Dân, nàng chỉ nói ra bốn chữ Địa Ngục thù sinh là thân thể mình đã bị bại lộ. Chiếc vòng tay này là tín vật để đi lấy tiền khắp hai mặt Nam Bắc sông Hoàng Hà thì thật là của báu, đáng giá liền thành. Mình chỉ vô tình mà cứu nàng, có lý đâu lại thu nhận được?

Nhưng câu nói đưa tay ra dễ, rút tay về khó khiến cho chàng khó nổi chối từ, làm cho chàng khó nghĩ. Chàng tính rằng muốn cho đối phương hạ đài gấp rút, chi bằng hãy tạm thu nhận rồi hãy sai người nhà đi suốt ngày đêm để trả lại cũng chẳng sao.

Nghĩ thế rồi, chàng vừa đưa tay ra đón lấy vòng ngọc vừa nói :

- Cô nương đã tận tình cô chấp, tại hạ đành tạm thu nhận.

Tướng Minh Châu lật đặt lên tiếng cáo biệt, rồi băng mình chạy vụt đi... Coi thân pháp nàng, thì bản lĩnh cũng không phải tầm thường.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi bằng một giọng chua cay :

- Huynh đệ thu nhận kỷ vật của y ư?

Từ Văn sùng sốt đáp :

- Kỷ vật gì đâu? Tiểu đệ đã báo tạm thời thu nhận, rồi sẽ tìm cách trả lại cho y.

Thiên Đài Ma Cơ bĩu môi nói :

- Chà! Đầu lại có chuyện kỳ đến thế được? Ai đòi trai gái tặng vật cho nhau rồi còn đem trả lại bao giờ?

Từ Văn đổi giọng :

- Đó là việc riêng của tại hạ.

Thiên Đài Ma Cơ nghiêng răng hỏi :

- Vừa rồi người bảo tìm ta có việc gì?

Từ Văn trắng trợn đáp :

- Chẳng có việc chi hết. Mục đích của tại hạ là tổng khứ nàng đi cho xong.

Thiên Đài Ma Cơ sùng sốt hỏi :

- Tổng khứ y ư? Người đã thu nhận vật kỷ niệm của y rồi...

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Xin lỗi cô nương! Tại hạ phải đi trước.

Thiên Đài Ma Cơ mảy liễu dựng ngược, nàng đứng chắn trước lối đi hỏi :

- Người làm thế này là có ý gì?

- Chẳng có ý gì cả.

- Phải chăng người có ý tìm ta để chế giễu?

- Đó là cô nương tự ý đến đây chứ tại hạ có mời đâu. Tại hạ xin hỏi cô nương tới đây làm chi?

- Địa Ngục thư sinh! Người khinh người quá tệt!

Vành mắt đỏ hoe, cổ họng dường như bị tắc nghẽn, nàng không nói thêm được nữa.

Trong lòng Từ Văn không khỏi có chút hối hận. Chẳng tự trách đã vì đối phó với Tường Minh Châu mà gọi Thiên Đài Ma Cơ bằng thư thư. Tuy nhiên ngoài mặt vẫn lạnh như tiền. Chẳng hề hờ hởi hỏi :

- Cô nương định làm gì?

Thiên Đài Ma Cơ tức giận, run lên bần bật. Nàng nghiêng răng nói :

- Ta muốn giết người!

- Liệu cô nương có làm được không?

- Người hãy thử coi sẽ biết.

Nàng giơ bàn tay nhỏ nhắn lên nhằm đánh trúng trước ngực Từ Văn.

Bình! Từ Văn lùi lại một bước. Chẳng chịu đựng phát chương của đối phương, không né tránh mà cũng không phản kích.

Thiên Đài Ma Cơ nào phải hạng tầm thường. Phát chương của nàng đánh cho Từ Văn hoa mắt, khí huyết đảo ngược, chẳng không khỏi nổi sát khí, cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Người không biết đường tiến thoái ư?

- Người bảo sao?

- Người đừng tưởng ta không dám giết người.

Thiên Đài Ma Cơ vẻ mặt đau khổ vô cùng. Bây giờ chỉ thấy nàng oán hận chứ không còn vẻ kiêu kỳ mê hoặc nữa.

Đây là lần đầu tiên Từ Văn phát giác ra nàng đẹp vô cùng, đẹp đến nỗi làm cho người ta phải rung động. Nếu bảo thiếu nữ áo hồng là một đóa hoa bách hợp, thì Thiên Đài Ma Cơ cũng là một bông mai côi nở nhụy. Cái đẹp của nàng có vẻ kích thích, nhưng chỉ thoáng qua một cái là đã mất tiêu.

Bỗng thấy tâm thần tha thướt của nàng băng ra xa hai trượng. Hai tay nàng nắm hai thứ ám khí, nàng cất giọng đau khổ quát hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Chúng ta đứng cách nhau bấy nhiêu, chắc người không thể giết người được nữa. Người có xác nhận điều đó không?

Từ Văn chấn động tâm thần đáp :

- Người hãy thử đi coi.

Thiên Đài Ma Cơ mặt đầy sát khí. Nàng giơ hai tay lên nói :

- Người không còn cơ hội nữa đâu. Ta nói cho người hay, người không tài nào trốn thoát được hai thứ lợi khí giết người của ta là Tổ Nữ thần châm và Thất Toàn Phi Nhạn cùng phóng ra một lúc.

Từ Văn trong lòng xao xuyến vô cùng. Thực tình, ở khoảng cách xa này, chẳng không có cách nào để hạ thủ giết người được, mà nàng phóng ám khí lại rất vừa tầm.

Ám khí Tổ Nữ thần châm đã từng khiến cho vệ đội thống lĩnh Bạch Sát Thần Trinh Côn phải ôm thương chạy trốn, chính mắt Từ Văn đã trông thấy. Còn Thất Toàn Phi Nhạn theo lời nàng, lại là một thứ lợi khí đã đã thương người che mặt mặc áo cẩm bào. Nếu người đó chính là phụ thân chàng mà còn bị thương, thì quyết nhiên chàng không thể đối phó được.

Một ý nghĩ vụt qua trong đầu óc chàng là phải hạ thủ trước mới thắng được.

Thiên Đài Ma Cơ lại nói :

- Địa Ngục thư sinh! Chẳng phải ta muốn kể ân huệ với ngươi, nhưng nếu không có ta thì ngươi đã bị giết chết về tay người che mặt mặc áo cẩm bào rồi, chứ đâu còn được sống đến bây giờ... Vậy mà ngươi không có lấy một chút lòng thủy chung...

Từ Văn lại một phen chấn động tinh thần, vì nàng nói ra về thành thực, chứ không có gì giả trá hết. Bất luận người che mặt mặc áo cẩm bào lai lịch ra sao, nhưng nàng đối với chàng đã có ơn cứu mạng là chuyện thật.

Từ Văn nghĩ vậy, bao nhiêu sát khí đều tiêu tan hết. Chàng trầm giọng hỏi :

- Chẳng lẽ chuyện đó có thật ư?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Tin hay không là tùy ở ngươi. Ta không có ý kể công với ngươi đâu.

Từ Văn hỏi :

- Ta muốn có bằng chứng xác thực thì làm thế nào?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ngươi đi kiếm người che mặt mặc áo cẩm bào sẽ rõ. Nhưng...

- Nhưng làm sao?...

- Ta e rằng ngươi không còn có cơ hội nào nữa.

- Tại sao vậy?

Thiên Đài Ma Cơ lớn tiếng đáp :

- Vì ta đã quyết tâm giết ngươi.

Từ Văn lại nổi sát khí. Chàng nhảy xổ đến nhanh như điện chớp...

Thiên Đài Ma Cơ vung tay một cái, một trận mưa kim nhỏ như lông tơ chụp xuống mặt Từ Văn. Chàng đau nhức tựa hồ như bị ong đốt. Chân lực phát tiết hết. Người chàng ngã lộn ra.

Véo! Một vật sáng loáng bay tới. Thiên Đài Ma Cơ phóng Thất Toàn Phi Nhạn ra.

Lại vù một tiếng! Phi Nhạn xoay quanh yết hầu Từ Văn. Chàng cúi đầu xuống.

Lưỡi phi nhạn lướt qua đầu chàng. Từ Văn vừa kịp phát giác thì lưỡi phi nhạn thứ hai bay đến rít lên veo véo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Giữ lời hứa hào kiệt cứu cừu nhân

Từ Văn hôn vía lên mây. Người chàng đã trúng phải mấy mũi Tổ Nữ thần châm khí huyết bị ngăn trở lưu thông nên không thể tự chân lực được. Chàng dương mắt lên nhìn vòng ánh sáng sắp quàng tới nơi mà không có cách nào né tránh được, chứ đừng nói đến chuyện đỡ gạt...

Giữa lúc sống chết chỉ còn chừng sợi tóc, thì lưỡi phi nhạn bắt ngờ lại bay trở về trong tay Thiên Đài Ma Cơ.

Thiên Đài Ma Cơ lạnh lùng nói :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi đã trải qua một lần chết rồi đó.

Từ Văn sợ quá mồ hôi ướt đầm, nhưng vẫn giờ giọng cuồng ngạo hỏi :

- Sao ngươi còn chưa hạ thủ?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Hừ! Ngươi tưởng khó chết lắm ư? Ngươi đã trúng phải Tổ Nữ thần châm, nguyên một món đó cũng đủ làm cho ngươi mất mạng rồi.

Từ Văn gượng cười đáp :

- Nếu ta không chết thì ta phải giết ngươi...

Dứt lời, chàng xoay mình loạng choạng bước đi.

Thiên Đài Ma Cơ lớn tiếng hỏi :

- Ngươi muốn chết thiệt ư?

Từ Văn lờ đi như không nghe tiếng. Chàng gắng gượng chạy về phía trước...

Cử động như vậy, những mũi thần châm sẽ theo máu lưu thông đâm vào tâm mạch, chọc thủng trái tim mà chết.

Thiên Đài Ma Cơ lại quát :

- Đứng lại!

Nàng vừa quát vừa vọt người lên trước chặn đường.

Từ Văn đành dừng bước lại, run lên hỏi :

- Ngươi định làm gì?

Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :

- Ngươi muốn chết ư?

Từ Văn cười lạt hỏi :

- Thế là nghĩa gì?

Thiên Đài Ma Cơ thộn người ra, nét mặt xám xanh, nàng nói :

- Để ta lấy thần châm ra cho ngươi.

Từ Văn rất nổi ngạc nhiên, nhưng chàng vẫn lạnh lùng đáp :

- Ta không cần!

Thiên Đài Ma Cơ hừ một tiếng. Nàng vung chưởng đập một cái. Từ Văn lập tức té lền.

Thiên Đài Ma Cơ đưa tay phải ra. Nàng vận công lực, lòng bàn tay nổi lên sắc tía.

Nàng để cách không ba tấc, soi khắp người Từ Văn. Những mũi kim nhỏ như lông trâu trắng từ người Từ Văn dần dần bị hút ra lòng bàn tay nàng.

Công việc này chỉ trong khoảnh khắc là xong.

Đang lúc Thiên Đài Ma Cơ phát huy công lực kỳ môn hút thần châm trong người Từ Văn ra, chàng đột nhiên tỉnh lại. Vừa ngó thấy Thiên Đài Ma Cơ cúi xuống bên mình, chàng quát lên :

- Ngươi muốn chết chăng?

Chàng co người lại rồi đứng lên.

- Úi chao!

Thiên Đài Ma Cơ rú lên một tiếng thê thảm, rồi ngã lảo ra.

Từ Văn thấy trong người thoải mái, chân khí lưu thông như trước. Những nỗi đau đớn như kiến đốt ong châm đều mất hết. Chàng đưa mắt nhìn thấy lòng bàn tay Thiên Đài Ma Cơ có thần châm dính vào, bất giác toàn thân chấn động. Chàng buột miệng la lên :

- Ta làm rồi!

Đoạn chàng giờ ngón tay ra điểm vào người Thiên Đài Ma Cơ. Lúc ngón tay sắp chạm vào con người rất hấp dẫn này, chàng ngán mặt ra. Ngón tay dừng lại không điểm xuống nữa.

Bộ mặt anh tuấn của chàng biến đổi mấy lần. Trái tim chàng tưởng chừng như muốn nhảy vọt ra ngoài.

Chàng không thể chần chờ được nữa, tay điểm xuống như mưa vào khắp ba mươi sáu đại huyệt trong người Thiên Đài Ma Cơ. Chàng lại lấy ba hoàn thuốc trắng nhét vào miệng nàng, rồi nhẹ nhàng điểm vào huyệt hầu kết cho thuốc trôi xuống cổ họng.

Động tác của Từ Văn chỉ trong khoảnh khắc, mà chán chàng đã toát mồ hôi. Ngón tay vừa chạm vào làn da mịn màng phát sinh một cảm giác vi diệu tựa hồ vẫn chưa tiêu tan.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Thiên Đài Ma Cơ thờ phào một cái, mở bừng mắt ra.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Người cũng đã trải qua một lần chết rồi đó!

Thiên Đài Ma Cơ đứng dậy. Nàng lộ vẻ băng khuôn, nhưng nghĩ mãi mà không hiểu tại sao mình lại té xuống. Nàng chỉ còn nhớ mang máng là người mình bị đụng nhẹ vào Từ Văn một chút, rồi tự nhiên mình bị mất tri giác.

Từ Văn lại nói tiếp :

- Người cũng là một người chết đi sống lại dưới bàn tay bản nhân. Thế là chúng ta chẳng ai nợ ai nữa. Thôi ta tạm biệt, sau này còn có ngày gặp nhau.

Chàng băng mình chạy đi như bay.

Thiên Đài Ma Cơ về mặt ai oán, buông tiếng thở dài rồi cũng bước đi.

Nhắc lại Địa Ngục thư sinh Từ Văn chạy rất nhanh một mạch. Chừng một giờ thì chàng đến đường quan đạo, rồi chàng đi chậm lại. Chàng không biết mình nên về nhà hay là nên tiếp tục đi nữa?

Thân hình, tướng mạo chàng, cùng cách phục sức như vậy mà đi trên đường quan đạo thật khiến cho người phải chú ý, nhưng chàng cũng chẳng quan tâm đến, chỉ nghĩ đến tâm sự mình.

Bất thình lình có tiếng rên la lọt vào tai Từ Văn, bất giác chàng đảo mắt nhìn ra thì thấy dưới gốc cây tùng bên đường, một người áo đen nằm đó. Người này đội nón vành rộng che hết cả đầu lẫn mặt. Tiếng rên la chính ở miệng hắn phát ra.

Từ Văn cho là một người đi đường ngẫu nhiên bị cấp bệnh mới ngã lăn ra bên đường rên rỉ. Chàng đưa mắt ngó người áo đen một cái rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Tiếng rên la càng thê thảm hơn, dường như hấn đau khổ vô cùng.

Từ Văn đi được mấy trượng rồi không ngăn nổi tính hiếu kỳ, chàng trở gót quay lại đến bên người đó.

Người áo đen dường như đã phát giác ra có ai tới gần, liền ngừng lại không rên nữa. Song hấn vẫn giãy giụa không ngớt, hiển nhiên hấn cố nhịn đau.

Từ Văn cất tiếng hỏi :

- Ông bạn! Vụ này là thế nào đây?

Người áo đen cất giọng run run hỏi lại :

- Phải chăng tôn giá là khách đi đường?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế!

Người áo đen bỏ cái nón vành rộng che mặt đi. Hấn dương cặp mắt thất thần lên ngó Từ Văn một lúc, rồi lại lấy nón đẩy lên mặt.

Từ Văn chỉ ngó qua một cái cũng đã nhận ra người này tuổi chừng năm chục. Má bên phải lão có một vết sẹo lớn bằng nửa bàn tay, đập vào mắt chàng.

Động tác của lão áo đen khiến cho Từ Văn không nhẫn nại được nữa. Chàng toan trở gót bỏ đi...

Lão áo đen lại cất tiếng hỏi :

- Tiểu hữu là ai?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ là Địa Ngục thư sinh.

Lão áo đen sùng sốt :

- Sao?... Tôn giá là Địa Ngục thư sinh ư?

Từ Văn thân nhiên đáp :

- Đúng thế!

Lão áo đen nói :

- Vậy xin mời tôn giá tùy tiện.

Từ Văn rất lấy làm kỳ. Câu này phản lại, đã làm tiêu tan ý định ra đi. Chàng muốn gặng hỏi cho biết rõ :

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

Người áo đen đáp :

- Đã không đồng đạo, thì không thể mưu sự với nhau được.

Từ Văn lại hỏi :

- Phải chăng các hạ tự coi mình là bậc chính nhân quân tử?

Người áo đen không trả lời. Nhưng lão hắng giọng một tiếng dường như có sự gì đau khổ.

Từ Văn nói lảng sang chuyện khác hỏi :

- Các hạ bị bệnh hay là bị thương?

Người áo đen nghiêng răng ken két, lạnh lùng đáp :

- Tiểu hữu nên tùy tiện đi thôi!

- Tại hạ mà muốn đi, thì các hạ không giữ được. Còn tại hạ không muốn đi, thì các hạ có thúc giục cũng bằng thừa.

Người áo đen hỏi lại :

- Vậy tiểu hữu định thế nào?

Từ Văn đáp :

- Các hạ có danh hiệu gì không xin cho biết rõ?

Người áo đen đáp :

- Không có!

Từ Văn nổi nóng. Chàng vung tay một cái, hất chiếc nón che mặt của người áo đen ra xa mấy trượng, hỏi bằng một giọng lạnh như băng :

- Phải chăng các hạ cho rằng không đáng nói với tại hạ?

Người áo đen mắt tròn xoe ra chiều căm hận đến cực điểm. Lão lồm cồm bò dậy, nhưng chưa ngồi yên được thì lại té xuống.

Từ Văn đảo mắt nhìn người áo đen rồi buộc miệng :

- Các hạ trúng phải chất kịch độc làm cho thủng ruột.

Người áo đen kinh ngạc miệng há hốc ra, hồi lâu mới thốt nên lời :

- Sao tiểu hữu lại biết được?

Từ Văn đáp :

- Các hạ trúng phải chất kịch độc này mà không bỏ mạng ngay đương trường thì nội lực cao thâm ghê gớm lắm...

Người áo đen ngo ngoác :

- Tiểu hữu...

Từ Văn ngắt lời :

- Các hạ bắt tất phải kinh dị. Tại hạ có hiểu được ít nhiều về các chất độc.

Người áo đen sừng sốt :

- Ủa. Tiểu hữu...

Từ Văn hỏi ngay :

- Tuy các hạ vận động nội lực để chặn đứng chất độc không cho xông vào tâm mạch, song cũng không sống được lâu. Chỉ trong vòng nửa khắc là các hạ trở về Tây Thiên. Các hạ bị trúng độc bao lâu rồi?

- Năm ngày.

- Năm ngày rồi ư?

Từ Văn run lên. Đối phương trúng độc năm ngày không chết đã ra ngoài sự phỏng đoán của chàng.

Người áo đen lăm bằm :

- Ta... cũng tự biết là không xong rồi. Trời ơi! Chết mà không nhắm mắt! Chết mà không nhắm mắt!

Từ Văn vội hỏi :

- Các hạ bị ai hạ thủ?

Người áo đen đáp :

- Kẻ thù.

- Ai vậy?

- Về điểm này thứ cho bản nhân không thể nói được.

Từ Văn cúi xuống lấy tay sờ kinh mạch đối phương. Rồi chàng lại tròn mắt, toàn thân run bần bật lùi lại mấy bước. Lòng chàng nảy ra mấy ý nghĩ quái dị. Chàng nhận thấy đây là thủ pháp của phụ thân chàng mà đối phương lại bảo là kẻ thù. Vậy hẳn đã có thù gì với phụ thân mình? Mình có nên giết hẳn để tiêu diệt kẻ thù không, hay là để mặc cho chất độc phát tác rồi tự nhiên hẳn chết.

Một ý nghĩ khác vụt tới, chàng tự hỏi :

- Hay là ta cứu hẳn.

Rồi chàng lại bật cười lăm bằm :

- Sao mình có ý nghĩ kỳ khôi đi cứu mạng cho kẻ thù của phụ thân?

Chàng có biết đâu rằng sở dĩ chàng nảy ra ý nghĩ này vì chàng biết phụ thân mình không phải là hạng chính nhân quân tử, hoặc vì người áo đen kia vô tội, hoặc vì một duyên cớ nào khác về ân oán. Con nhà võ, thì chẳng ai thoát khỏi cái vòng ân oán.

Từ Văn tính tình lạnh nhạt, quật cường cũng do hoàn cảnh gây nên. Nhưng phía sau tính cách này vẫn ẩn dấu bản chất thiện lương trời sinh. Cái bản chất thiên nhiên đó bị tính cách hậu thiên kiềm chế, song cũng có lúc tự nhiên bộc lộ ra ngoài. Cái đó làm cho chàng thành người thiện ác lẫn lộn, nhiều khi mình tự mâu thuẫn với mình. Dĩ nhiên là cái mâu thuẫn không lộ ngoài, nên người ngoài khó mà phát giác được. Nếu không thế, thì chàng đã chẳng bị bạn giang hồ khoắc cho cái ngoại hiệu Địa Ngục thư sinh.

Trong con mắt các bạn đồng đạo, chàng đã thành một nhân vật đáng khùng khiếp.

Vừa rồi người áo đen đã bảo chàng không phải bạn đồng đạo thì không mưu việc với nhau để tả thân thể chàng.

Từ Văn không nhìn được nữa lại hỏi :

- Kẻ thù của các hạ là một nhân vật đáng sợ lắm phải không?

Người áo đen nghiêng răng đáp :

- Hắn là một tên ác ma hèn hạ đê tiện. Cả người ta lẫn quỷ thần đều căm phẫn. Hắn không đáng làm người.

Từ Văn khác nào bị một đòn nặng đánh vào trái tim, chàng lại hỏi :

- Các hạ bảo chết không nhắm mắt được là vì có thù hận gì vậy?

Người áo đen đáp :

- Ta bắt tất phải nói với tiểu hữu điều đó.

Từ Văn nói :

- Các hạ nói ra biết đâu chẳng có lợi cho mình.

Người áo đen đáp :

- Ta cũng chẳng thấy chi có lợi khi phải trông cậy vào người.

Từ Văn hỏi :

- Giả tỷ tại hạ chữa được chất độc trong người các hạ thì sao?

Người áo đen mắt sáng lên, cất giọng run run hỏi :

- Tiểu hữu có thể giải được chất kịch độc này ư?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế! Tại hạ giải độc cho các hạ cũng dễ như giết các hạ vậy.

Người áo đen ngẩn mặt ra. Trong mắt lão có những tia sáng van xin rất mãnh liệt.

Miệng lão lẩm bẩm :

- Ta cần phải sống nữa... Ta cần phải sống nữa...

Từ Văn quyết định rồi hỏi :

- Các hạ hãy nói rõ nguyên nhân, rồi tại hạ giải độc cho...

Người áo đen lại hỏi :

- Điều kiện chi có thể thôi ư?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi! Cái đó cũng coi như là điều kiện.

Người áo đen nói :

- Vậy bản nhân nói cho tiểu hữu hay: Kẻ thù của bản nhân là Bảo chủ Thất Tinh bảo.

Từ Văn run lên hỏi :

- Phải chăng là Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong?

- Phải rồi! Chính là lão thất phu đó.

Từ Văn lại hỏi :

- Các hạ có thù gì với y?

Người áo đen nghiêng răng đáp :

- Mối thù cướp vợ, tuyệt đường nối dõi.

Từ Văn bắt giác lùi lại một bước. Mối thù cướp vợ diệt đường nối dõi là thù chẳng đội trời chung. Chàng nghĩ tới phụ thân đã làm những việc quý thần cũng phải căm phẫn, thì trong lòng lại nổi lên những điều mâu thuẫn: Cứu lão này, tức là bảo toàn cho kẻ thù đáng sợ của nhà mình, mà giết lão thì trái lại với điều mình đã hứa giải độc cho lão. Hai ý nghĩ xung đột nhau khiến chàng phải đau khổ. Chàng không hiểu tại sao đột nhiên mình lại nảy ra tấm lòng từ thiện mà không quyết tâm hạ sát người áo đen này?

Từ Văn cất tiếng hỏi :

- Tôn danh các hạ là gì?

Người áo đen đáp :

- Thượng Quan Hoành!

Từ Văn nhắc lại :

- Thượng Quan Hoành! Thượng Quan Hoành!

Lão già áo đen nói :

- Tiểu hữu! Nếu tiểu hữu giải được chất kịch độc cho bản nhân, thì bản nhân tất có ngày báo đáp.

Từ Văn tròn mắt lên đáp :

- Tại hạ phải giết tôn giá...

Người áo đen bấp thịt giật đùng đùng, dương mắt lên đăm đăm ngó Từ Văn, dường như lấy làm lạ là sao ngôi hung tinh này lại biến đổi ý kiến chóng thế?

Từ Văn lại nói tiếp :

- Nhưng tại hạ đã hứa lời giải độc cho tôn giá thì phải giữ lời. Thuốc giải độc đây, tôn giá hãy cầm lấy.

Từ Văn vừa nói vừa lấy một viên thuốc trắng ra, đưa qua cho người áo đen.

Người áo đen đón lấy viên thuốc cầm trong tay nói :

- Tiểu hữu! Bản nhân xin ghi nhớ món ân tình này.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Tôn giá bắt tất phải nhớ ơn làm chi. Lần sau gặp mặt, tại hạ sẽ đòi mạng tôn giá đó.

Người áo đen chưng hửng. Nhưng lão cũng cầm viên thuốc bỏ vào miệng nuốt xuống.

Từ Văn ngừng đầu trông lên trời, bụng bảo dạ :

- Bây giờ mình biết làm thế nào đây? Tại sao mình lại cứu kẻ thù? Vụ này nếu đồn đại ra vào chốn giang hồ há chẳng thành chuyện khó tin ư?

Người áo đen bây giờ đã ngồi dậy được. Lão vận động nội công để trục xuất chất độc ra ngoài. Từ Văn đảo cặp mắt nhìn quanh, tự nhủ :

- Bây giờ ta giết lão vẫn còn kịp.

Chàng tiến gần lại chỉ còn cách người áo đen chừng một với tay... Chàng giơ tay lên, nhưng rồi lại hạ xuống..

Bất thình lình trong chỗ cảnh lá rậm rạp ngay trên đầu chàng, có tiếng người hùng hắng ho.

Từ Văn giật mình kinh hãi, vội nhảy vọt đi, lùi lại ba trượng.

Bỗng thấy một bóng đen từ ngọn cây rút xuống đánh huych một tiếng. Chàng định thần nhìn lại, tâm thần cực kỳ chấn động.

Một lão già quái dị đầu bạc, người tròn ửng như quả cầu thịt đang lao đảo đứng lên.

Lão vừa phui bụi vừa nhìn Từ Văn nhe răng ra cười hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi đã cứu y, sao còn muốn giết y?

Quái nhân này là Táng Thiên Ông lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ sáu chục năm về trước. Lão quái ẩn thân trên ngọn cây mà Từ Văn không phát giác ra được.

Chàng ngỡ ngác hỏi :

- Việc này có liên quan gì đến các hạ?

Táng Thiên Ông cười khanh khách đáp :

- Thằng lỏi con gỏi thiệt! Ngươi dám đối lời với lão gia ư? Nếu lão gia không nghĩ tình ngươi đã cứu y, thì lão gia đập chết ngươi đó. Thôi! Ngươi đi đi!

Từ Văn thấy quái nhân nói vậy thì lửa giận bốc lên đùng đùng. Chàng ngao nghể hỏi lại :

- Nếu bản nhân không đi thì sao?

Táng Thiên Ông dần giọng đáp :

- Lão gia đã muốn ngươi đi, thì ngươi muốn đứng lại cũng không được đâu.

Dứt lời Táng Thiên Ông vung bàn tay ngăn ngùn và to tướng ra quạt một cái. Một làn cuồng phong ầm ầm xô tới. Từ Văn bị đẩy mạnh loạng choạng người đi, phải lùi lại bảy tám bước mới đứng vững.

Bản tính quật cường bị kích động, Từ Văn vừa đứng vững lại, nhảy xổ về phía Táng Thiên Ông.

Táng Thiên Ông vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích...

Lúc hai người sắp đụng mạnh vào nhau, không hiểu Táng Thiên Ông chuyển động thế nào mà người lão đã thay đổi phương vị như ma quỷ xuất hiện.

Từ Văn chưa kịp tấn công, thì bóng người đã mất hút. Chàng còn đang xoay chuyển ý nghĩ, bỗng một luồng kinh lực từ phía sau xô lại.

Bình! Từ Văn bị hất té ra ngoài ba trượng, nhưng chàng không bị thương. Chàng xoay mình đứng phắt dậy, mắt muốn tóe lửa.

Giữa lúc ấy, người áo đen đã đứng dậy được. Hắn thấy Táng Thiên Ông đứng bên vọi thì lễ nói :

- Lão tiên bối! Đây là lần thứ hai vãn bối trở lại làm người trên thế gian.

Táng Thiên Ông hỏi :

- Kết quả thế nào?

Người áo đen đáp :

- Vãn bối theo dõi hai ngày đêm mà không đuổi kịp. Chẳng ngờ sau mười năm không gặp mặt, hắn đã học được nghề dùng độc. Vãn bối đột nhiên trúng phải chất độc, nên để hắn tẩu thoát mất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Giữa canh khuya cầm bào hạ thủ

Táng Thiên Ông trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Hừ! Lưới trời lồng rộng, tuy thưa mà khó lọt. Chỉ còn là vấn đề thời gian chưa hiểu lúc nào mà thôi.

Người áo đen đảo mắt nhìn quanh, phát giác ra Từ Văn đứng ngoài xa mấy trượng, hắn liền lên tiếng gọi :

- Địa Ngục thư sinh! Mỗi ân tình của tiểu hữu, sau này sẽ xin báo đáp.

Táng Thiên Ông hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Thằng lòi này hành động kỳ dị khó mà lường được. Vừa rồi gã lại toan giết người đó...

Từ Văn không nói nữa lời, trở gót đi luôn. Chàng ngẫm nghĩ tới mấy câu của hai người vừa nói chuyện với nhau, nhận thức rằng trong bảo đã phát sinh biến cố, mà phụ thân chàng không phải là đối thủ của người áo đen tên gọi Thượng Quan Hoành kia. Như vậy là chàng đã bảo toàn tính mạng cho kẻ thù ghê gớm. Nhưng bản tính ngang ngạnh, chàng vẫn không hối hận. Chàng cũng biết rằng nếu mình ra tay hạ sát người áo đen thì Táng Thiên Ông quyết chẳng buông tha.

Chàng tự nghĩ :

- Giả tỷ người áo đen không được thuốc giải độc môn của mình, thì hẳn nhất định phải chết không còn nghi ngờ gì nữa. Nếu mình không trót lỡ lời thì chẳng khi nào lại cấp thuốc giải cho hắn. Mặt khác, nếu đối phương biết rõ lai lịch của mình thì hậu quả khó mà biết trước được. Thượng Quan Hoành và Táng Thiên Ông đã là những nhân vật cùng phe, thì dĩ nhiên hẳn cũng chẳng phải hạng tâm thường. Hắn nói là có mối thù đoạt thể, diệt tự với phụ thân mình thì hành vi của phụ thân quả là không thể tha thứ được. Nhưng đạo làm con biết hành động thế nào cho phải?

Từ Văn bỗng động lòng cố hương. Chàng quyết định trở về nhà. Thế rồi chàng nhắm đường Thất Tinh bảo mà tiến.

Từ Văn chạy luôn mấy ngày đêm về đến quê hương cố thổ mà trong lòng một khối hồi hộp lo âu. Chuyến này chàng đi Khai Phong để cầu thân, nhưng giữa đường thay đổi ý định, đành chỉ việc cầu hôn, bây giờ một biết về nói thế nào với phụ thân.

Nhưng dù sao chàng cũng chẳng thể không ra mắt phụ thân được.

Tòa Thất Tinh bảo đồ sộ đã hiện ra trước mắt Từ Văn. Chàng tiếp tục chạy đến trước cổng vào, trong lòng xao xuyến vô cùng!

Từ Văn rất lấy làm kỳ là sao trước bảo lại không thấy bóng người. Chàng định nhìn ít ra trong phạm vi mười dặm ngoài Thất Tinh bảo, phải gặp người ra đón mình rồi.

Cánh cổng vẫn bỏ ngõ, mà bên trong tịch tịch không có tiếng người. Một linh cảm bất tường đè nặng lên đầu óc chàng.

Trống ngực đánh thành thình, Từ Văn đột nhiên xông vào trong bảo như người phát điên. Mùi hôi thối của tử thi xông vào mũi. Bất giác chàng hồn lạc phách bay, chạy nhanh vào nhà. Trên ngõ đi vào, xác chết ngổ ngang, vết máu tím bầm đóng lại thành một bức tranh thương tâm thảm mục.

Thất Tinh bảo đã xảy ra một cuộc đổ máu hải hùng. Mất Từ Văn trọn lên cơ hồ rách cả mí ra. Chân chàng bước lao đảo chạy về phía nhà chính sảnh...

Lại một thảm cảnh nữa lọt vào mắt chàng. Chàng cảm thấy trời đất quay cuồng.

Phân hồn như đã lìa khỏi xác, chàng đứng ngẩn người ra ở trước thềm, người chàng lão đảo muốn té.

Hai bên tả hữu, mỗi bên ba cột hành lang lớn hai người ôm không xuể, đã cột sáu xác chết tất cả. Sáu xác chết này đều là những tay cao thủ bậc nhất trong bảo mà phụ thân chàng đã lựa làm tâm phúc, gọi là Thất Tinh bát tướng. Xác chết nào mắt cũng trợn ngược.

Trong viện, ngoài hiên, chỗ nào cũng rải rác có xác chết, và toàn là người chấp sự trong bảo. Từ Văn lảo bầm :

- Đây là một tấm thảm kịch kinh hồn, một cuộc đồ sát có kế hoạch.

Chàng cất tiếng gọi :

- Mẫu thân! Mẫu thân!

Rồi chạy vào hậu viện. Phía ngoài hậu viện trái lại không có một vết máu nào, mà cũng không một xác chết, song cũng tịch tịch quanh quẽ.

Từ Văn tự hỏi :

- Chẳng lẽ mẫu thân mình đã may mà thoát nạn? Nhưng còn bọn nha hoàn bộc phụ đâu?

Từ Văn thần thờ đi sục tìm khắp các phòng nhỏ, viện lớn, trong vườn hoa cũng như các lối đi mà chẳng phát giác ra điều chi mới lạ. Nước mắt bây giờ mới trào ra...

Trời tối, rồi trời lại sáng...

Từ Văn bi thương đến cùng cực rồi kể tiếp đến mối cảm hận vô biên. Chàng la lên mấy tiếng :

- Phải báo thù! Phải báo thù...

Kẻ thù, theo chàng nghĩ, chính là Thượng Quan Hoành mà chàng đã cứu sống một cách phản tình lý. Dĩ nhiên còn một thiếu số viện thủ nữa, không chừng Táng Thiên Ông cũng là một người trong bọn này.

Từ Văn rời khỏi bảo chưa đầy một tháng đã xảy ra biến cố khủng khiếp này, thì ai mà lường được?

Phụ thân chàng, theo chỗ Táng Thiên Ông cùng Thượng Quan Hoành nói chuyện với nhau, hiển nhiên hãy còn sống ở nhân thế. Còn mẫu thân thì chưa rõ sinh từ thế nào? Lạc lõng nơi đâu? Cốt nhục tình thâm, nỗi bi thống trong lòng Từ Văn không bút nào tả xiết!

Từ Văn rất lấy làm kỳ ở chỗ bang chúng Thất Tinh rất đông, số người bị nạn nhiều lắm là một hai phần. Vậy mà sao không ai mai táng cho những người xấu số?

Chàng cố nén cơn bi thiết để mai táng hết cho các tử thi, rồi rời khỏi mảnh đất thương tâm này. Chàng đem theo một mối cừu hận rất thâm trọng.

Công việc đầu tiên của Từ Văn là chàng tìm đến phụ thân để cùng nhau mưu cuộc báo thù.

Dọc đường, chàng nghĩ bụng :

- Tuy Thất Tinh bảo cũng là một Bang, nhưng mấy năm nay ít tham dự vào những chuyện hoạt động trên chốn giang hồ. Bữa trước chàng ra đi, phụ thân đã ra nghiêm lệnh là không được thổ lộ thân thế. Vì vậy trên chốn giang hồ chỉ nghe tên Địa Ngục thư sinh mà chẳng ai hiểu lai lịch chàng. Chàng quyết định tìm kẻ báo thù.

Quyết định rồi, chàng chưa vội điều tra tin tức của phụ thân, mà nóng lòng báo thù trước. Chàng liền dấu kín thân thế mình, đồng thời biến đổi cả tính cách, tìm đường thân cận với kẻ thù, để nhằm chờ cơ hội hạ thủ.

Đêm đã hầu tàn, trong một gian phòng nhà lữ quán, đèn lửa sáng trưng, một chàng thiếu niên thư sinh cút một tay ngồi bên cửa sổ, có lúc chau mày nghiêng rặng, có lúc cúi đầu thờ dài, vẻ mặt rất khô khan lạnh lẽo. Chàng chính là Địa Ngục thư sinh Từ Văn, gia đình vừa gặp cơn thảm biến.

Mấy bữa nay chàng không biết đói khát là gì, mà ngủ cũng không yên giấc. Lòng chàng se lại. Nỗi bi phẫn hành hạ chàng đến mất cả vẻ tinh anh. Chàng tựa hồ cái xác không hồn.

Tinh lực của con người có hạn. Tâm linh bị hao mòn còn khổ hơn là nhục thể bị hành hạ.

Bất giác Từ Văn gục xuống bàn mà ngủ. Vì mỗi một quá độ, mà tai chàng mất cả minh mẫn.

Một bóng người cao lớn như ma quỷ hiện hình đứng ở phía sau chàng.

Dưới ánh đèn sáng có thể nhìn rõ người đó mình mặc cẩm bào, che mặt bằng tấm khăn lụa màu. Trên đỉnh đầu để lộ mớ tóc đã hoa râm.

Từ Văn hơi thờ trầm trọng, tiếng ngáy pho pho. Chàng đang ngủ say. Có người đứng đằng sau mà chàng không phát giác ra.

Người che mặt mặc áo cẩm bào từ từ đưa tay lên, nhắm sau lưng Từ Văn toan đánh xuống, dường như hấn do dự điều gì nên chưa hạ thủ ngay. Tình trạng này kéo dài đến nửa khắc. Trong thời gian này, người che mặt mặc áo cẩm bào đưa tay lên rồi lại buông xuống có đến mười lần.

Từ Văn vẫn chưa biết một tí gì.

Sau cùng người che mặt mặc áo cẩm bào dường như đã quyết định, phóng chưởng đánh xuống.

Từ Văn không kịp kêu lên một tiếng đã ngã lăn xuống đất, miệng trào máu tươi ra.

Nhưng chàng chưa chết, mở bừng mắt ra. Toàn thân chàng co rúm lại trông mà phát khiếp. Cặp mắt chàng trở lên như muốn vọt ra ngoài. Chàng thu hết tàn lực run lên cất tiếng gọi :

- Gia gia!... Sao gia gia lại muốn giết hài nhi?

Người che mặt mặc áo cẩm bào không trả lời. Người hấn run lẩy bẩy, nhưng bàn tay lại đưa lên...

Từ Văn chợt nhớ tới những lời Thiên Đài Ma Co, đột nhiên chàng tỉnh ngộ về vụ người che mặt mặc áo cẩm bào đã một lần toan giết mình. Chàng nghĩ ngay người này không phải phụ thân, tuy thân hình và y phục hấn không có chỗ nào khác...

Chàng quát hỏi :

- Người là ai?

Đối phương vẫn không mở miệng.

Từ Văn gắng gượng trỗi mình đi, chỉ muốn tiến lại gần vài thước. Nếu chàng tiếp xúc được bất cứ một bộ phận nào trong thân thể đối phương, là lập tức có thể kiếm chế hấn được ngay.

Nhưng chàng lại nghĩ rằng thế cũng chẳng ích gì, vì mình chỉ chuyển động thân hình một cái là phát chưởng của đối phương đã phóng tới nơi.

Từ Văn rú lên được một tiếng “Úi chao” phá tan bầu không khí tĩnh mịch trước lúc bình minh. Ngũ quan chàng ứa máu ra. Chàng giẫy giụa mấy cái rồi nằm yên.

Người che mặt mặc áo cẩm bào cúi xuống sờ mạch trái tim thấy chàng đoạn khí rồi. Hắn lại lặng lẽ ra đi cũng như lúc hắn đến.

Tiếng rú của Từ Văn đã kinh động đến phòng khách bên cạnh, mọi người hấp tấp mở cửa ra xem. Một người la hoảng :

- Xảy ra án mạng rồi!

Lát sau, một tiếng bước chân nhộn nhịp, tiếng người nói xôn xao đều đổ đến căn phòng này.

Chủ quán cũng la thất thanh :

- Nhân mạng chí trọng! Tiểu nhị! Người mau đi đến báo quan khám nghiệm.

Rồi y chấp tay xin các vị lữ khách rút lui để y đóng cửa phòng lại.

Các khách điếm liền giải tán, nhưng lại ra chỗ khác, tùm nãm tụ ba, thì thầm bàn tán.

Cứ bề ngoài mà coi thì Từ Văn chỉ là một chàng thư sinh phiêu bạt, đồng thời lại cụt một tay, cái chết của chàng thật khiêu ứa máu tựa hồ trúng độc, chứ không phải là cái chết vì có kẻ mưu đồ tài lợi hay vì thù hận. Thật là một án mạng đầy bí ẩn.

Một biết thời gian trôi qua đã bao lâu, Từ Văn hồi tỉnh lại, chàng phát giác ra mình nằm ở cửa phòng, đầu gối lên vũng máu. Đột nhiên chàng nhớ lại màn kịch bị người che mặt mặc áo cẩm bào đánh ngã.

Ánh sáng ban ngày đã chui qua cửa sổ vào phòng, khiến cho ánh đèn trở nên ảm đạm.

Từ Văn trở mình ngồi nhồm dậy. Người chàng cũng không thấy đau đớn gì cho lắm. Đó là một chuyện lạ chàng không thể ngờ tới được. Vì chàng nhớ rõ phát chương thứ nhất của đối phương đã đánh chàng học máu miệng, ngã lăn ra không dậy được.

Phát chương thứ hai tuy vừa phóng ra chàng đã hôn mê bất tỉnh, nhưng trong lúc chớp nhoáng này, chàng nhớ lại tình trạng đó là một đòn trí mạng.

Chàng lại nghĩ :

- Đối phương đã cố ý hạ sát mình thì dĩ nhiên chẳng chịu nương tay. Mình chưa uống thuốc mà cũng chưa trị thương, có sao thương thể lại không trầm trọng? Đúng là trong vụ này có điều gì quái quái.

Chàng tự hỏi :

- Phải chăng lại là nàng?

Từ Văn chợt nhớ đến Thiên Đài Ma Cơ. Lần trước nàng đã vận công trị thương cho chàng trong khi bị đột kích. Theo lẽ ra chàng không tài nào sống được nữa, thế thì phải gặp kỳ tích gì, chàng mới phục hồi sinh mạng được. Lần trước chàng đã tưởng Thiên Đài Ma Cơ vì có sự mưu đồ, mà bịa ra chuyện động trời. Bây giờ chàng vừa trải qua sự thực đủ chứng minh lời nàng chẳng có điều chi giả trá.

Từ Văn nghĩ vậy rồi lẩm bẩm :

- Ngoài nàng ra, còn ai có bản lĩnh khiến cho mình sống lại được? Nhưng nàng đâu?

Rồi chàng chợt cảm thấy mình đối với nàng bằng một thái độ lạnh lẽo tàn khốc...

Từ Văn nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chưa có điều gì chứng minh vụ này. Ý niệm chàng lại chuyển tới người che mặt mặc áo cẩm bào. Chàng tự nhủ :

- Dĩ nhiên hắn không phải phụ thân mình. Trong thiên hạ, người cha nào dù độc dữ đến đâu cũng chưa từng có ai giết con. Huống chi mình lại không có lý do làm cho phụ thân nổi sát khí. Vậy đối phương là nhân vật thế nào? Tại sao hắn lại trá hình làm phụ thân? Vì lẽ gì hắn muốn giết mình?

Bao nhiêu câu hỏi rất nhiều kẻ, chàng không nghĩ ra được, liền lắc đầu đứng dậy.

Toàn thân chàng có một thứ cảm giác nhẹ nhàng. Chàng rửa mặt mặc quần áo, toan mở cửa...

Đột nhiên ngoài cửa phòng có tiếng người huyên náo. Một người nói :

- Trình đại gia! Vào khoảng canh năm, trong căn phòng này có người thất khiêu ứa máu mà chết.

Tiếp theo là tiếng người khác hỏi lại :

- Sự thực có đúng thế không?

Người trước lại lên tiếng :

- Tiểu nhân khi nào dám nói dối?

Tiếng người nói sau lại cất lên :

- Hãy mở cửa cho ta khám nghiệm tử thi rồi sẽ liệu.

Từ Văn sững sốt. Chàng không muốn để những người này làm phiền nhiễu, liền mở cửa sổ phía sau, nhảy vọt lên mái nhà, nhẹ nhàng rời khỏi quán trọ.

Chủ quán mở khóa đẩy cửa phòng ra, bọn sai dịch gõ tác [1] ủa vào. Bất giác họ đều thộn mặt ra. Trong phòng trống không chẳng có một ai, chỉ còn mây vũng máu đọng trên mặt đất tím bầm.

Tên đứng đầu bọn sai dịch là sư gia Tam Giác Nhân quay lại quát hỏi chủ quán :

- Vụ này là thế nào đây?

Chủ quán run cầm cập đáp :

- Tiểu nhân không biết. Rõ ràng... xác chết vẫn ở trong phòng lúc khóa lại... Các vị lữ khách đều chứng kiến.

Tam Giác Nhân cười gằn hỏi :

- Theo lời người thì người chết rồi, sống lại trốn đi hay sao?

Chủ quán ấp úng :

- Cái đó... cái đó...

Tam Giác Nhân lại quát :

- Phải chăng người đã hủy thi thể cho mất tích?

Chủ quán hai đầu gối nhũn ra quỳ ngay xuống, sắc mặt lợt lạt, mồ hôi nhỏ giọt. Gã run lên đáp :

- Xin đại gia minh xét. Tiểu nhân một biết vụ này ra sao?

Tam Giác Nhân quát đồng bọn :

- Trói gã lại đem về nha môn thẩm vấn.

Một tên sai dịch dạ một tiếng, tay cầm xiềng sắt rung lên một cái, toan quàng vào cổ chủ quán...

Giữa lúc ấy một người đàn bà xinh đẹp lạ thường xuất hiện ngoài cửa phòng, cất giọng trong trẻo nói :

- Hãy khoan! Làm gì mà vội thế?

Tên sư gia Tam Giác Nhân quay đầu nhìn lại, đột nhiên biến sắc.

Người đàn bà này chính là Thiên Đài Ma Cơ. Thiết là một chuyện ngẫu nhiên rất ly kỳ. Nàng cùng Từ Văn, kẻ trước người sau vào trọ một gian phòng trong quán. Bao nhiêu việc xảy ra từ ban đầu, nàng hoàn toàn biết rõ. Nhưng nàng không muốn chạm mặt Từ Văn, vì lòng tự tôn. Tấn kịch mấy bữa trước khi nào đã phai lạt được.

Thiên Đài Ma Cơ có một sắc đẹp kiều mỵ và vô cùng hấp dẫn, khiến cho mọi người đều ngây mặt ra.

Thiên Đài Ma Cơ thấy sư gia chân tay luống cuống liền bảo :

- Thấm Bá Cương! Kính mừng các hạ đã đổi làm nghề sư gia. Người khác không biết đã đánh, chẳng lẽ các hạ lại còn không hiểu những chuyện kỳ bí trên chốn giang hồ? Sao các hạ còn đốt lửa tự thiêu làm chi? Chủ quán là kẻ vô tội, các hạ liệu đó mà làm việc.

Nàng nói xong thoăn thoắt bỏ đi.

Gã sư gia họ Thấm định thần lại, rồi vẫy tay bảo thuộc hạ :

- Về Nha thôi!

Nhắc lại Từ Văn rời khỏi lữ quán, chàng chạy một mạch ra khỏi tòa thị trấn. Trong đầu óc chàng vẫn lập lòe bóng người che mặt mặc áo cảm bào giả mạo làm phụ thân, đã mấy phen định giết chàng mà chàng chẳng hiểu là ai?

Chàng chỉ có một đường lối giải thích là mình đã vô ý gây nên cừ hận với người nào đó, hấn sợ mình hạ thủ tàn sát, nên mới cải trang làm phụ thân để dễ bề động thủ.

Rồi chàng lại tự hỏi :

- Sao đối phương biết rõ thân thể mình mà bí mật cái trang làm phụ thân? Đây là một điều bí mật khó hiểu...

Bất thành linh phía sau lưng chàng có thanh âm một người đàn bà rất quen tai cất lên gọi :

- Địa Ngục thư sinh! Khoan rồi hãy chạy!

Từ Văn bất giác dừng bước, quay đầu nhìn lại. Chàng không khỏi phát ón, vì người này chính là Thiên Đài Ma Cơ. Nàng chẳng khác một oan hồn một tiêu tan, cứ lẩn quất ám ảnh chàng. Chàng không nhìn nàng, song chợt nhớ ra trong mình mang nặng mối huyết cừu, tự mình đã quyết tâm cải biến tác phong, thay đổi thành người khác để tiện việc báo thù. Thế thì Thiên Đài Ma Cơ cũng có giá trị để mà lợi dụng.

Người ta thường nói, thay đổi bộ mặt giang sơn còn dễ hơn biến cải tính nết một con người. Biến đổi tính cách con người quả là khó thật. Nhưng Từ Văn đã gặp hoàn cảnh phi thường đã kích, vì muốn đạt tới mục đích đặc biệt nên không thể theo thường tình mà nói được.

Chàng liền chậm rãi hỏi lại :

- Cô nương có điều chi chi bảo?

Thiên Đài Ma Cơ đã dự bị cách tiếp đãi với con người lạnh nhạt. Nàng không ngờ thái độ của Từ Văn bữa nay lại ra ngoài sự tiên liệu của mình. Nàng mỉm cười đáp :

- Bữa nay dường như ngươi khác hẳn mọi ngày.

Từ Văn cười nói :

- Tại hạ chợt nhớ tới thái độ đối xử với cô nương có điều quá tệ.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Tại sao vậy?

Từ Văn ngập ngừng :

- Việc đã qua tại hạ có chỗ hiểu lầm.

- Ngươi muốn nói về điều chi?

- Vụ người che mặt mặc áo cẩm bào.

- Bây giờ ngươi đã tin chưa?

- Tại hạ tin rồi! và thế rằng quyết điều tra cho rõ người ấy là ai? Hẳn hạ thù giết tại hạ với mục đích gì?

Thiên Đài Ma Cơ trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Dường như lần trước ngươi bảo ta người đó là phụ thân ngươi thì phải?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế. Đó là tại hạ theo lời cô nương miêu tả, nhưng đến sáng sớm hôm nay...

Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :

- Ngươi chứng thực đối phương không phải là lệnh tôn chứ?

Từ Văn ngạc nhiên la lên :

- Ô hay! Cô nương cũng biết ư?...

Thiên Đài Ma Cơ cười đáp :

- Vụ này ta đã nhìn rõ toàn bộ.

- Ủa! Thảo nào...

- Thảo nào làm sao?

- Tại hạ đã tự liệu tất mình phải chết...

- Mà rồi ngươi lại sống phải không?...

Từ Văn trong lòng nổi lên mối tình cảm kích, nhưng vẫn không để lộ ra ngoài mặt. Chàng xá dài nói :

- Tại hạ kính cần tạ ơn cô nương đã cứu viện cho.

Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười bí mật nói :

- Ta chỉ đứng bằng quan thôi chứ không ra tay. Sự thực ta không phải là đối thủ của người che mặt mặc áo cẩm bào...

Từ Văn ngắt lời :

- Nhưng tại sao tại hạ đã chết rồi mà sống lại được?

Trên môi Thiên Đài Ma Cơ vẫn giữ nụ cười bí mật, nàng ngắt lời :

- Chắc rồi đây ngươi còn gặp nhiều trường hợp tương tự.

- Tại hạ vẫn không hiểu...

- Thôi... Không nói chuyện đó nữa. Say này ngươi sẽ rõ.

Từ Văn trong lòng ôm mối hoài nghi, chàng không thể đoán được ý nghĩa trong lời nói của đối phương. Nguyên người chàng rất tuấn tú, có điều trên mí mắt chàng thỉnh thoảng lại nổi gân guốc vì tính khí quật cường, khiến cho vẻ đẹp bị giảm bớt đi. Ngày nay chàng vì muốn báo thù, đã quyết tâm cải biến tính cách, tranh thủ mối hảo cảm với người ngoài. Bao nhiêu tính chất lạnh lùng cấu kính, chàng thu hết lại. Tuy lúc này chàng cực kỳ tiêu tụy mà vẫn không che lấp mất vẻ phong lưu tự nhiên. Chỉ có điều đáng tiếc duy nhất là chàng cụt một tay.

Thiên Đài Ma Cơ dĩ nhiên đã ngó thấy chỗ tàn khuyết của chàng, mà vẫn say mê điên đảo. Đó là một điều khiến cho người ta khó lòng hiểu được. Và lại thiên hạ sự nhiều khi ra ngoài đạo lý thông thường, nhất là mối tình yêu nam nữ càng khó nổi đo lường. Những người này đổ cho chữ duyên là hết. Đáng tiếc Từ Văn đối với nàng không một chút lòng luyến ái, chàng còn chán ghét nàng vì thái độ lăng mạn.

Bỗng nàng cất tiếng hỏi :

- Huynh đệ! Ngươi có tiếp nhận cách xưng hô này chăng?

Từ Văn tuy trong lòng mắng thầm con người vô sĩ, nhưng ngoài miệng niềm nở đáp ngay :

- Được chứ!

- Thế thì sao ngươi không kêu ta là đại thư.

Từ Văn dè dặt đáp :

- Kể về niên canh, thì cách xưng hô như vậy cũng chẳng có điều chi trái với tình lý.

- Thế thì ngươi ưng thuận rồi.

- Dạ

Thiên Đài Ma Cơ lại hớn hở trong lòng. Hai má ửng hồng, mày xinh như vẽ, khóe thu ba dễ làm say đắm lòng người, về điểm này chính Từ Văn cũng không phủ nhận.

Thiên Đài Ma Cơ bỗng ngăn người ra rồi hỏi :

- Huynh đệ! Đường như ngươi có tâm sự gì trầm trọng phải không?

Từ Văn có tật, gạt mình. Chàng hơi nhíu cặp lông mày hỏi lại :

- Sao đại thư lại hỏi thế?

Thiên Đài Ma Cơ không trả lời câu hỏi của chàng, nàng hỏi lại :

- Đêm qua ngươi ở trong lầu quán, lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, khi lại thở ngắn thở dài. Huynh đệ không phủ nhận điều đó chứ?

Từ Văn chạm phải vết thương lòng, cơ hồ sa lệ, nhưng chàng cố nín nhịn, nở một nụ cười gượng gạo đáp :

- Đó là tiểu đệ nhớ đến mấy việc bất như ý gần đây...

[1] Công sai chuyên khám nghiệm tử thi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phát Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Cực lòng ai theo đuổi cái vô tình

Từ Văn trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp :

- Thực ra cũng chẳng có chi đáng kể. Mình đã là người võ lâm, thế nào chả có lúc thất bại.

Thiên Đài Ma Cơ cặp mắt lạnh lùng. Tuy nàng chưa thỏa mãn về câu giải thích này, nhưng cũng không bài bác vào đâu được. Nên hỏi lảng sang chuyện khác :

- Dường như huynh đệ biến đổi tính tình khá nhiều một cách đột ngột?

Từ Văn đáp :

- Thực thế ư? Nếu đúng, thì đó là kết quả của sự lịch duyệt.

Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :

- Huynh đệ đã tìm được manh mối gì về người che mặt mặc áo cẩm bào chưa?

- Tiểu đệ chưa được đầu mối chi hết.

- Huynh đệ muốn báo thù hấn phải không?

- Dĩ nhiên!

- Việc này... khó đấy.

- Khó lắm ư?

- Hừ, mất ta đã thấy hai lần. Cả huynh đệ và ta hợp sức, e rằng cũng không địch nổi hấn. Ta đã nghĩ rất nhiều về người này, mà không rõ lai lịch. Những tay cao thủ võ lâm như vậy cũng không có mấy.

- Cái đó đã hấn. Người này giỏi còn có người khác giỏi hơn. Trái núi nọ đã cao nhưng còn núi khác cao hơn. Nếu hấn là người ít khi bôn tẩu giang hồ thì mình khó mà biết được.

Từ Văn tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ khác. Nguyên chàng cho là đối phương sở dĩ nguy trang làm phụ thân mình, để dễ bề hạ thủ mình. Nhưng bây giờ thì sự phỏng đoán của chàng đã bị lật đổ, vì bản lãnh đối phương muốn hạ sát mình chẳng khó khăn gì, thì hà tất hấn phải làm như vậy? Còn một điều khó khăn hơn nữa là đối phương tuyệt không mở miệng, cũng không nói rõ vì nguyên nhân gì, hạ thủ giết chàng? Đây là một điều hiếm thấy trong võ lâm. Chàng tự hỏi :

“Chẳng lẽ đây đúng là phụ thân mình? Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua, chàng nhất quyết không thể có chuyện cha giết con được.”

Thiên Đài Ma Cơ bỗng hát hàm hỏi :

- Huynh đệ! Người có thể cho ta biết rõ lai lịch được chăng?

Từ Văn chấn động tâm thần, tìm lời thoái thác :

- Đại thư! Xin đại thư lượng thứ cho tiểu đệ. Theo lời sư huấn, hiện giờ tiểu đệ chưa thể trình bày được.

Thiên Đài Ma Cơ cũng chẳng nghĩ ngợi gì về câu trả lời này. Nàng nói :

- Vậy thì thôi... Ta cũng có chỗ khổ tâm như vậy.

Đĩ nhiên câu này đã cáo tố Từ Văn bắt tất hỏi đến lai lịch nàng nữa. Chàng liền nói :

- Đại thư! Chúng ta gặp nhau thật khéo quá nhỉ!

- Có lẽ đúng thế! Ta định đi đến một nơi tham dự đại điển, không ngờ kẻ trước, người sau cùng vào một lữ điểm. Như vậy có kỳ không?

Từ Văn hỏi :

- Đại thư định đi tham dự cuộc lễ gì?

- Huynh đệ đã nghe nói tới hội Vệ Đạo bao giờ chưa?

- Tiểu đệ chưa từng nghe thấy.

- Ba ngày nữa, hội này cử hành đại lễ dựng Tổng đàn, họ mời tất cả những kẻ sĩ các bang phái nổi tiếng trên chốn giang hồ đến dự lễ.

- Đại thư cũng được mời ư?

- Phải rồi!

- Thế thì đại thư cũng là một kẻ sĩ nổi tiếng...

Thiên Đài Ma Cơ hờn mát nói :

- Huynh đệ! Ngươi đừng nói những câu khách sáo này với ta.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng tự nhủ :

- Nếu mình cũng được đi tham dự cuộc đại điển này thì không chừng sẽ chạm trán kẻ thù, hay ít ra là mình cũng mượn cơ hội để thám thính...

Chàng nghĩ vậy liền hỏi :

- Phải chăng hội Vệ Đạo này mệnh danh như vậy để hành động diệt trừ tà ma, bảo vệ đạo lý?

- Đại khái là như vậy.

- Hội chủ là nhân vật thế nào?

- Huynh đệ hãy coi đây!

Nàng vừa nói vừa cầm tấm thiệp hồng đưa cho Từ Văn. Từ Văn đón lấy coi. Trên thiệp viết :

Đã một trăm năm nay, võ đạo suy đồi, chính nghĩa không được biểu dương. Võ đức đã bại hoại, thì lễ tiết đương nhiên phải khiếm khuyết. Tà ma ngày một nổi lên, đạo lý ngày một giảm sút. Vì vậy mà có cuộc tập hợp nghĩa sĩ thiên hạ tổ chức thành hội Vệ Đạo để chấn chỉnh võ đức, diệt trừ quỷ mỵ. Nay xin đính ước vào giờ Tý, ngày Đinh Sửu, mượn núi Đồng Bách để cử hành đại lễ lập Tổng đàn.

Kính thỉnh hiệp giả quang lâm.

Hội chủ hội Vệ Đạo kính mời!

Trên thiệp không nêu rõ Hội chủ là ai. Kiểu thiệp này khác với đường lối thông thường. Từ Văn trả lại thiệp mời cho Thiên Đài Ma Cơ. Về mặt nghi ngờ chàng hỏi lại :

- Hội chủ là ai?

Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu đáp :

- Ta cũng không biết.

- Hiện nay còn cách ngày ước hội ba bữa, liệu đến núi Đồng Bách còn kịp không?

Thiên Đài Ma Cơ gật đầu đáp :

- Nếu đi suốt ngày đêm thì có thể kịp được.

- Vậy đại thư lên đường đi thôi...

- Huynh đệ không đi ư?

Từ Văn muốn đi lắm, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ hỏi :

- Tiểu đệ không được mời thì làm thế nào?

Thiên Đài Ma Cơ cười đáp :

- Chắc người đưa thiệp không tìm được đến huynh đệ. Chẳng lẽ có lý nào họ lại không mời Địa Ngục thư sinh. Huynh đệ cứ đi đi, ta bảo đảm cho, không ai dám cản trở đâu.

Từ Văn vẫn dè dặt hỏi lại :

- Liệu có được không?

Thiên Đài Ma Cơ cười lớn tiếng hơn đáp :

- Sao lại không được? Huynh đệ quả nhiên thay đổi rất nhiều, hành động không giống trước chút nào cả.

Từ Văn ngáp ngừng hỏi :

- Hội của họ đã mệnh danh là Vệ Đạo, thì mục đích cố nhiên là để trừ ma. Đại thư! Xin đại thư tha thứ cho tiểu đệ nói thẳng. Cả đại thư lẫn tiểu đệ đã nổi tiếng là tà ma trên chốn giang hồ, chẳng hiểu trong tai mắt họ, mình có phải là kẻ sĩ chính đạo không?

Thiên Đài Ma Cơ nổi lên một tràng cười rộ đáp :

- Huynh đệ! Chúng ta đã làm điều gì ác đức, cả người lẫn thân không dung thứ cho đâu? Ngoại hiệu là ngoại hiệu, con người là con người. Chúng ta càng nên đi, để coi cho biết những kẻ tự mệnh danh là nghĩa sĩ Vệ Đạo, xem mặt mũi bọn họ ra sao?

- Vậy thì chúng ta đi thôi!

* * * * *

Núi Đồng Bách ở vào giữa hai đất Dự, Ngạc. Mấy bữa nay các nhân vật võ lâm lục tục kéo đến. Người đông như nước chảy. Trong đám này có cả chàng thư sinh cụt tay, đi song song với một cô gái nhan sắc tuyệt luân. Đó chính là Từ Văn và Thiên Đài Ma Cơ đến tham dự cuộc đại điển lập Tổng đàn hội Vệ Đạo.

Có nhiều người đã biết hai nhân vật này, họ chỉ liếc mắt nhìn hai người, rồi ra chiều kính trọng quý thần mà phải xa lánh không dám lại gần.

Thiên Đài Ma Cơ chỉ cần có Từ Văn đi bên là đủ, còn ngoài ra nàng chẳng cần để ý gì hết...

Từ Văn trong lòng lại có hoài bão khác...

Ngoài cửa núi đã dựng Nghinh Tân Các. Đây là một nhà rạp dựng lên lúc lâm thời.

Khách tới nơi, vào trong nhà rạp nghỉ chân, uống trà rồi mới lên núi. Ra khỏi Nghinh Tân Các, trên đường lên núi có một lão già áo đen thống lãnh tám tên đệ tử chuyên việc đón khách.

Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ nghỉ chân một lúc rồi mới ra khỏi Nghinh Tân Các lên núi...

Lão già áo đen tự giới thiệu :

- Tội nhân là Ngô Nhất Phong, Đường chủ Hắc Kỳ đường hội Vệ Đạo, phụ trách việc đón khách, xin hai vị cho coi thiệp mời.

Thiên Đài Ma Cơ cười rất tươi hỏi :

- Nếu không có thiệp mời thì sao?

Lão áo đen đáp :

- Xin thứ cho tội nhân không thể đón tiếp được.

Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :

- Đối tượng của thiệp mời là những nhân vật thế nào?

Lão già áo đen đáp :

- Hết thấy những môn phái, bang hội, cùng hiệp sĩ nổi tiếng trong võ lâm.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi vặn :

- Thế nào mới được kể là hiệp sĩ nổi tiếng?

- Cái đó... Xin lượng thứ cho bản nhân không tiện phúc đáp.

Thiên Đài Ma Cơ hát hàm hỏi :

- Cái tên Địa Ngục thư sinh liệu có đủ tư cách dự hội không?

Hắc Kỳ đường chủ Ngô Nhất Phong nghe nói biến sắc. Bất giác lão để ý ngó Từ Văn hồi lâu không trả lời. Hiển nhiên lão đã nhận ra lai lịch hai người, nhưng vì chức phận không đủ để quyết định được.

Giữa lúc ấy, một tên áo đen từ trên núi chạy như bay tới nơi, nhìn Ngô Nhất Phong thì lễ nói :

- Bẩm Đường chủ! Đệ tử vâng mệnh có lời thưa cùng Đường chủ.

Ngô Nhất Phong “Ừ” một tiếng rồi lùi lại.

Gã áo đen nhìn lão nói nhỏ mấy câu, đoạn quay đầu trở về trên núi.

Ngô Nhất Phong rào bước đến trước mặt Từ Văn chấp tay nói :

- Thiếp mời có chỗ sơ sót. Tội Hội chủ rất lấy làm hối hận. Xin mời thiếu hiệp!

Từ Văn thật đã không ngờ. Chàng đưa mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ.

Thiên Đài Ma Cơ liền đưa thiếp mời mình ra. Nàng dương cặp mày liễu lên quay lại bảo chàng :

- Huynh đệ! Chúng ta lên núi đi!

Từ Văn gật đầu, rồi cùng Thiên Đài Ma Cơ sóng vai mà đi, trong lòng vẫn ôm mối hoài nghi, tự hỏi :

- Vệ Đạo hội chủ đã truyền lệnh mời mình dự hội, và lại ngỏ lời xin lỗi thì thật khó mà hiểu được ý họ. Hội chủ là nhân vật thế nào? Bốn chữ Địa Ngục thư sinh đều bị giang hồ coi là ma quỷ hóa thân, hội này đã mệnh danh là Vệ Đạo, thì họ cần gì kết nạp mình? Hay là bên trong có điều chi ngoắt ngoéo?

Thiên Đài Ma Cơ đắc ý, tươi cười hỏi :

- Thế nào? Ta nói là bảo đảm cho ngươi được dự hội. Huynh đệ! Tiếng tăm ngươi quả đã vang dội.

Từ Văn “Ồ” một tiếng rồi đáp :

- Đáng tiếc là mình không ở trong chính đạo.

- Cái gì mà chính đạo với tà đạo? Trong võ lâm, phần nhiều là những quân tham danh hão huyền, cùng những phường khẩu thị tâm phi. Ngoài mặt ra tuồng đạo đức mà trong lòng chứa đựng mưu thâm, đáng ghét có thừa. Huynh đệ hà tất phải tự ty như vậy?

- Đại thư nói đúng đó!

Đường lên núi ngoằn ngoèo, đi quanh một trái núi cao lên tới đỉnh. Trước mắt hai người hiện ra một khu đất bằng phẳng tựa vào hai bên núi cao chót vót. Xa xa đã nhìn thấy tường đỏ núi xinh, nhà liền như bát úp.

Từng bọn tân khách đến coi lễ ùn ùn đi qua.

Thiên Đài Ma Cơ cùng Từ Văn thung thình như người đi du sơn ngoạn thủy. Thực ra Từ Văn trong dạ cực kỳ hồi hộp. Chàng ngẫm nghĩ, nếu gặp bọn Thượng Quan Hoành, Tăng Thiên Ông, người che mặt mặc áo cam bào cũng ở cả đây, thì nên hành động cách nào? Dùng sức để đối phó thì e rằng chí lớn chưa xong, người đã chết rồi.

Nếu dùng trí để cho bọn họ không lọt lưới được thì lại là thủ đoạn độc ác. Chàng chỉ sợ mình không kiềm chế được cơn lòng để mưu việc lớn.

Hai người chuyển hết một vòng trái núi thì còn cách những phòng ốc mới dựng rất gần. Nơi đây, làn sóng người đi lại không ngớt.

Trước mắt là một khu rừng trúc rất thưa, phong cảnh cũng có vẻ mỹ quan.

Đột nhiên Từ Văn dừng bước lại, cặp mắt nhìn chòng chọc vào mé hữu khu rừng trúc.

Một bóng người áo hồng nhỏ nhắn đang đứng trên một phiến đá cao trội lên, tựa hồ ngắm nhìn sơn cảnh. Làn gió núi thổi bật tà áo hồng để làn da trắng như tuyết nửa ẩn nửa hiện.

Từ Văn bác giác quen mình. Trái tim chàng đã bay sang bên bóng người thiếu nữ áo hồng.

Thiên Đài Ma Cơ đã phát giác ra màn kịch như đâm vào trái tim này, song nàng vẫn nhẹ nhàng hỏi :

- Huynh đệ! Người làm sao vậy?

Từ Văn quên hết buột miệng đáp :

- Đúng nàng rồi! Người thiếu nữ áo hồng. Bữa nay tiểu đệ phải hỏi cho ra lai lịch nàng.

Thiên Đài Ma Cơ biến sắc, nàng vừa tức giận, vừa buồn rầu, nhưng Từ Văn không biết tới. Chàng cất bước đi lại chỗ người thiếu nữ áo hồng đứng. Chàng quên cả công lực cao thâm khôn lường của người trong kiệu, và quên luôn cả thái độ thiếu nữ áo hồng đối với mình lần trước.

Thiên Đài Ma Cơ tưởng chừng như trái tim tan vỡ. Nàng phát giác ra Từ Văn đối với mình không một chút tình yêu, mà trái tim chàng đã buộc chặt vào thiếu nữ áo hồng kia. Nàng hần học dậm chân, buồn rầu tự hỏi :

- Tại sao mình lại là cái kén tằm để tự buộc mình?

Từ Văn quên cả sự hiện diện của Thiên Đài Ma Cơ. Chàng cố rào bước đi tới.

Lúc gần đến phía sau thiếu nữ áo hồng, chàng đảo mắt nhìn quanh, bất giác thộn mặt ra.

Bên tảng đá lồi ra sau bụi trúc rậm còn có một người, mà là một chàng thiếu niên áo trắng, mặt mũi tuấn tú.

Chàng thiếu niên này, đối với Từ Văn cũng chẳng xa lạ gì, gã là Thiếu hội chủ hội Tụ Bảo. Bất giác con ghen lại nổi lên. Hội Tụ Bảo ở chốn giang hồ có thể nói là một tổ chức hạ lưu. Họ không cần lựa chọn thủ đoạn để cướp đoạt. Mới đây họ đã bắt Tường Minh Châu, con gái nhà giàu nhất ở phủ Khai Phong để đòi tiền chuộc. Đại khái hành động của chúng là như vậy. Hồng Y thiếu nữ, một tiên nương giáng trần, mà để cho bọn người này đụng chạm vào là một điều tiết mạt.

Gã thiếu niên áo trắng quay đầu lại, nhìn thấy Từ Văn, liền biến sắc la lên :

- Địa Ngục thư sinh!

Thiếu nữ áo hồng nghe tiếng quay lại thì vừa đứng nhìn thẳng vào mặt Từ Văn. Mắt Từ Văn chạm vào mắt thiếu nữ áo hồng. Chàng run lên như bị điện giật. Cảm giác của chàng phảng phất như trong cõi trời đất chỉ có một người đẹp là nàng.

Thiếu nữ áo hồng sụ mặt ra nói :

- May được gặp các hạ đây!

Từ Văn chỉ có một tay, chàng đành gật đầu khom lưng thi lễ :

- Quả là một cuộc hạnh ngộ!

Gã thiếu niên áo trắng chạy lại bên thiếu nữ áo hồng hỏi :

- Vi muội! Vi muội quen biết y ư?

Nghe tiếng kêu Vi muội, đủ biết mối quan hệ giữa hai người không phải là tầm thường. Từ Văn cảm thấy đau lòng.

Thiếu nữ áo hồng đưa mắt nhìn gã thiếu niên áo trắng mỉm cười đáp bằng một giọng rất dịu dàng :

- Đây là ân nhân của tiểu muội.

Gã thiếu niên lại hỏi :

- Y là ân nhân của Vi muội ư?

Thiếu nữ áo hồng đáp :

- Có thể nói là như vậy.

- Nhưng y...

Gã nói đỡ câu, liền đưa mắt nhìn Từ Văn.

Thiếu nữ áo hồng hỏi ngay :

- Y làm sao?

Gã thiếu niên áo trắng đáp :

- Y là kẻ thù của tiểu huynh.

- Thù ư? Thù thế nào?

- Y thiện tiện sẵn vào tề hội để cướp người và giết người.

- Ủa!

Từ Văn không nhẫn nại được nữa. Lửa giận bốc lên đùng đùng hiện ra khóe mắt.

Chàng nhìn thiếu niên áo trắng chăm chăm, lạnh lùng hỏi :

- Ngươi đã là cái thá gì?

Thiếu niên áo trắng dường như có ý khiếp sợ Từ Văn, không dám nói gì.

Thiếu nữ áo hồng ra chiều tức giận nói :

- Địa Ngục thư sinh! Không nên cứ mở miệng mắng người.

Từ Văn mắt dường như tóe lửa, nhưng chàng cố nhịn hỏi :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo phương danh cô nương?

Thiếu nữ áo hồng đáp ngay :

- Tại hạ họ Phương tên gọi Từ Vi.

Từ Văn lại hỏi :

- Sao Phương cô nương lại giao thiệp với hạng người này?

- Các hạ kêu y bằng hạng người này là có ý gì?

- Gã là hạng dê hèn trên chốn giang hồ.

Thiếu niên áo trắng không nhịn được nữa. Gã mỉa mai :

- Địa Ngục thư sinh! Nhã hiệu của các hạ thật là cao quý, ít thấy trên chốn giang hồ.

Từ Văn mặt lộ sát khí, dần từng tiếng :

- Hạng người như ngươi, không đáng nói câu này.

Thiếu nữ áo hồng cũng ra chiều tức giận lên tiếng :

- Tại hạ nhờ ơn các hạ cứu viện, sau này sẽ có ngày báo đáp...

Từ Văn nói :

- Tại hạ không bao giờ mong sẽ được báo đền hết.

- Đó lại là chuyện khác. Phải chăng các hạ đến đây để dự hội?

- Đúng thế!

- Sao các hạ không vào hội trường đi?

Từ Văn cảm tức vô cùng. Thái độ cự tuyệt người ngoài ngàn dặm này làm thương tổn rất nhiều đến lòng tự ái của chàng. Chàng nghiêng răng sa sầm nét

mặt nói :

- Phương cô nương! Tại hạ xin có lời trung cáo là cô nương phải đề phòng cẩn thận dã tâm của bọn lang sói, đề khỏi hối hận về sau...

Dứt lời chàng trở gót toan đi.

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng nói :

- Hạng người này cũng đến tham dự đại lễ lập đàn của hội Vệ Đạo thì thật là điểm nhục.

Câu nói mặt sát này, dù ai cũng không chịu nổi, huống chi con người tính tình cao ngạo như Từ Văn. Tuy chàng đã thề hết sức thay đổi tính tình, chuyên tâm vào việc báo thù, nhưng người ta cũng có lúc không thể nhẫn được. Kẻ thất phu bị sỉ nhục còn tuốt gươm đứng dậy, thì Từ Văn chịu sao nổi? Chàng quay phắt người lại, tròn mắt nhìn thiếu niên áo trắng hỏi :

- Người muốn chết chẳng?

Thiếu niên áo trắng không khỏi run lên.

Hồng y thiếu nữ Phương Từ Vi nói xen vào :

- Các hạ đến đây là khách, xin các hạ tự trọng. Nơi đây không phải là chỗ giết người.

Câu nói này rõ ràng nàng lấy địa vị chủ nhân. Từ Văn động tâm tự hỏi :

- Phải chăng nàng là một phần tử trong hội Vệ Đạo! Có thể nàng cùng Hội chủ có mối liên quan gì? Lần trước ở trong chùa Thanh Nguyên, nàng cùng đường với người trong kiệu, vậy người trong kiệu kia cũng ở trong hội Vệ Đạo rồi. Xem chừng hội Vệ Đạo lại lịch không phải tầm thường.

Từ Văn không kể gì đến lời châm chọc của đối phương, buột miệng hỏi :

- Phải chăng vị cô nương đây là chủ nhân ở chỗ này?

- Y chỉ là một nửa.

Từ Văn ngăn người ra suy nghĩ.

Thiếu niên áo trắng đầy vẻ nhỉnh hót nhìn thiếu nữ áo hồng hỏi :

- Vi muội! Bên kia cảnh sắc thanh mà không tục. Chúng ta qua bên đó nên chăng?

Thiếu nữ áo hồng khẽ gạt đầu, đưa cặp mắt hữu tình nhìn thiếu niên áo trắng rồi quay lại nhìn Từ Văn bằng con mắt nẩy lửa nói :

- Xin các hạ tự tiện.

Dứt lời, nàng cùng thiếu niên áo trắng sóng vai mà đi.

Giả tí Từ Văn còn giữ tính cách như ngày trước, thì gã thiếu niên đó khó mà thoát chết, nhưng chàng đã biến đổi tính nết, có thể nói chàng đã thâm trầm hơn nhiều.

Chàng cho là giết người ở đây rất bất tiện, và sẽ ảnh hưởng lớn đến kế hoạch báo thù của mình.

Từ Văn trông bóng một đỏ một trắng dần dần đi xa ra mà lòng chàng se lại...

- Huynh đệ!

Đây là thanh âm của Thiên Đài Ma Cơ. Không biết nàng đã đến sau lưng Từ Văn từ lúc nào?

Từ Văn quay lại mỉm cười.

Đây là một nụ cười đau khổ, nụ cười này để tự mỉa mai mình. Nhưng Thiên Đài Ma Cơ không để ý phân tích cái cười của chàng, vẫn tỏ ra con người ôn nhu, nàng nói :

- Giờ cử hành đại lễ sắp đến rồi.

Hai mối quan hệ này thật là vi diệu. Từ Văn để ý đến Phương Từ Vi, mà Phương Từ Vi đối với chàng chẳng những không chút hảo cảm, lại còn có vẻ chán ghét nữa là khác. Thế mà chàng cam tâm nhận nhục. Một đảng Thiên Đài Ma Cơ chung tình với chàng, thì chàng lại chẳng động tâm chút nào, song nàng vẫn giữ một mực quyến luyến không chịu xa rời. Kết quả vụ này sẽ ra sao? Cái đó khó mà biết được.

Từ Văn dần dần bình tĩnh lại, chàng phát giác ra vừa rồi chàng đã nóng giận vô ích.

Người chàng còn đeo mối thù lớn, song thân chàng lạc lõng nơi đâu chẳng rõ. Thế mà chàng còn bắt chước thói nữ nhi so kè từng chút, thì đâu phải hành vi của bậc trí giả?

Ý niệm này vừa thông suốt, chàng bình tĩnh lại hỏi Thiên Đài Ma Cơ :

- Đại thư! Đại thư nhận thấy hành vi của tiểu đệ là ngu muội lắm phải không?

Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười rất hấp dẫn đáp :

- Không phải đâu! Nam nữ yêu nhau đó là thiên tính. Có điều không thể miễn cưỡng được.

Câu nói của nàng dĩ nhiên Từ Văn đã hiểu ý ngay, chàng không muốn bàn luận sâu xa về vấn đề này, e rằng đưa đến cục diện bế bång. Vì chàng không yêu nàng, chàng ghét thái độ phóng đảng của nàng. Chàng liền chuyển sang chuyện khác nói :

- Đại thư! Tiểu đệ còn nhớ khi ở chùa Thanh Nguyên, Đại thư có đưa vòng ngọc ra để thư tín với người trong kiệu. Đại thư có thể nói cho tiểu đệ nghe được chăng?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Đó là tín vật của sư môn.

Từ Văn lại hỏi :

- Lệnh sư tất nhiên là một nhân vật phi thường?

- Huynh đệ lại quá khen rồi!

Dường như Thiên Đài Ma Cơ không muốn nói đến chuyện này, Từ Văn cũng không tiện hỏi nhiều nữa. Chàng nói :

- Chúng ta đi thôi!

Phía trước Tòa đại sảnh là một không trường, rộng chừng mấy mẫu. Phía Bắc không trường này dựng một tòa đài rộng đến năm trượng, cao ba trượng sáu thước.

Khói trầm nghi ngút, đèn nến thấp lên. Những đồ cúng lễ xếp cao như núi.

Trên đài, hai hán tử trung niên khăn áo chỉnh tề, chia ra đứng hai bên. Xem chừng đây là hai vị lễ sinh xướng lễ. Hai bên bày tám cái ghế Thái sư, thì trên bảy cái đã có bảy lão già ngồi. Chỉ một ghế đầu mé bên trái còn bỏ trống.

Mười sáu tên đệ tử chấp sự chia ra thị lập hai bên đài.

Dưới chân đài chỉ thấy đầu người ló nhỏ đen sì, nhưng ai nấy đều yên lặng không một tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Giữa hội trường hào kiệt gặp quái nhân

Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ chia nhau tìm chỗ ngồi, theo hai đoàn nam nữ riêng biệt.

Mục quang của Từ Văn trước hết đổ ý đến bảy lão già ở trên đàn, trong đó có cả Vô Tình Tẩu lẫn Táng Thiên Ông. Lòng chàng trở nên hồi hộp. Chàng muốn tìm con người mà mình đã giải độc cho là Thượng Quan Hoành. Nhưng không thấy hân đâu.

- Phải chăng Thất Tinh bảo có liên quan đến hội Vệ Đạo?

Trong đầu óc Từ Văn nảy ra câu hỏi này, bất giác chàng phát run, vì nếu thực như vậy, thì cuộc báo thù của chàng thành rất khó khăn.

Trên đài ngồi bảy lão già, chàng e rằng không một người nào mình có thể địch nổi.

Trong này đã có cả Táng Thiên Ông cùng Vô Tình Tẩu, thì những người kia không cần hỏi cũng biết đều là những nhân vật phi thường.

Chàng lại tự hỏi :

- Ghế đầu mé bên trái hầy còn bỏ trống, chẳng hiểu là để dành cho ai?

Đột nhiên một cổ kiệu hoa đi thẳng lên đài. Bảy lão già đều đứng dậy nghênh tiếp.

Dưới đài nổi lên một trận xôn xao.

Đầu óc Từ Văn lập tức căng thẳng. Chàng lăm bằm :

- Bữa nay chắc mình được nhìn rõ chân tướng người trong kiệu.

Nhưng chàng đã thất bại. Cổ kiệu hoa đặt xuống bên cái ghế đầu hàng đầu mé tả, mà người trong kiệu vẫn không lộ mặt ra.

Những người đến dự hội, đối với cổ kiệu thần bí này, hiển nhiên đều không rõ lai lịch. Những tiếng hỏi nhón nhau ồn ào nhộn lên một lúc.

Cổ kiệu xuất hiện khiến cho bầu không khí đang nghiêm trang lại quét thêm một nước sơn huyền bí.

Beng! Beng! Beng! Ba tiếng thanh la nổi lên khiến cho những thanh âm khác dừng lại hết.

Phía sau đàn, âm nhạc du dương nổi lên, một lão già tuổi ngoài năm mươi, mình mặc áo tía do bốn cặp đồng tử đi trước dẫn lên đàn. Bộ mặt lão này trầm lặng không lộ vẻ gì. Có điều cặp mắt lão sáng như điện. Từ đằng xa đã nhìn thấy thần quang loang loáng ghê người.

- Phải chăng đây là Hội chủ hội Vệ Đạo?

Từ Văn muốn đem câu hỏi này hỏi những người bên cạnh, nhưng chàng đảo mắt nhìn quanh thì người nào cũng lộ vẻ kinh nghi. Hiển nhiên không một ai hay lai lịch lão Hội chủ này.

Từ Văn đành chờ đợi sự giới thiệu của Tổng hội. Nhưng sự thực lại không thế. Hai người lễ sinh đã bắt đầu cuộc đại diễn lập đàn.

Từ Văn cảm thấy dường như có cặp mắt sắc bén đang nhìn mình. Chàng động tâm nghiêng mình nhìn lại, thì thấy một người đàn bà ở phe nữ, ngồi chỉ cách một lối đi về phía bên kia. Người đàn bà mặc áo xanh và che mặt cũng bằng tấm sa xanh. Mụ vừa mới rời nhãn quang nhìn ra chỗ khác. Từ Văn ngó cách phục sức thì đoán người đàn bà này vào trạc trung niên. Chàng tự hỏi :

- Mụ là ai?

Trong ký ức chàng dường như không có hình ảnh người đàn bà mặc áo xanh này.

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ, thì mục quang đối phương lại vọt tới nhìn chàng.

Dưới làn sa mặt, mà ánh mắt mụ vẫn sắc bén như tên, thì đủ biết công lực mụ đã đến trình độ khôn lường.

Người đàn bà áo xanh che mặt rời khỏi chỗ ngồi, từ từ đi ra ngoài hội trường. Lúc ra đi, mụ khẽ giơ tay lên một cái.

Từ Văn trong lòng nghi hoặc. Sau khi xoay chuyển ý nghĩ, chàng cũng đứng lên đi ra ngoài hội trường...

Lúc này trên đàn cuộc lễ đang tiến hành đến giai đoạn trịnh trọng. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn về cuộc lễ, không ai để ý tới hai người đã rời khỏi hội trường. Đúng lý ra, đó là một hành vi bất kính.

Phía Đông hội trường là một khu rừng xanh.

Người đàn bà áo xanh che mặt không quay lại, cứ đi thẳng vào rừng, dường như mụ đoán thế nào Từ Văn cũng theo sau.

Nguyên chung quanh hội trường đều bố trí các trạm gác, nhưng vì lễ tỏ ra tôn trọng tân khách, những trạm canh đều rút lui. Khi hai người rời khỏi, hội trường không còn bóng người nào.

- Phải chăng người là Địa Ngục thư sinh?

Thanh âm mụ lạnh lẽo ghê tai.

Từ Văn ngáp ngừng đáp :

- Phải rồi! Xin hỏi tôn giá...

Người đàn bà áo xanh che mặt ngắt lời :

- Người bắt tất phải hỏi đến lai lịch lão thân. Bây giờ người hầy cho ta hay người ở môn phái nào? Sư thừa là ai?

Từ Văn thấy thái độ thiếu lịch sự của đối phương đã hơi khó chịu, song chàng cố nhẫn nại, nhưng cũng xẵng giọng :

- Thái độ của tôn giá như vậy, chẳng hóa ra là dưới mắt không người ư?...

Người đàn bà áo xanh che mặt hững hờ đáp :

- Lão thân hỏi người như vậy đã lịch sự lắm đấy!

Từ Văn không nhẫn nại được nữa, chàng tức mình hỏi :

- Nếu không lịch sự thì làm thế nào?

- Bảo người phải quỳ xuống mà trả lời.

Tính khí quật cường của Từ Văn đang bị dẹp xuống, lại muốn nổi dậy. Chàng phải cố nén lòng, bụng bảo dạ :

- Đây cũng là một cuộc thí nghiệm, nếu mình không chịu đựng được, thì sớm muộn gì cũng xảy ra việc lỗi thời. Mình đã quyết chí báo thù thì phải rèn luyện thân mình, chịu đựng cả những việc không ai chịu đựng được.

Chàng nghĩ tới đây, liền bình tĩnh lại, thản nhiên đáp :

- Tôn giá có điều chi chỉ giáo?

Người đàn bà áo xanh che mặt nhắc lại :

- Người hãy cho lão thân biết lai lịch, cùng sự thừa.

Từ Văn đáp :

- Về điểm này xin tôn giá tha lỗi, tại hạ không thể trình bày được.

Người đàn bà áo xanh gằn giọng :

- Người dám chống lại ta ư?

Từ Văn chỉ nghiêng răng mà nét mặt vẫn không lộ vẻ gì giận dữ. Chàng đáp :

- Trong võ lâm, ai nấy đều có điều cấm kỵ. Tương tôn giá không nên miễn cưỡng bức bách người vào tình trạng khó khăn.

Người đàn bà áo xanh trầm lặng một lúc rồi hỏi :

- Nghe nói người có thủ pháp giết người rất kỳ bí. Kẻ bị chết không để lại một dấu vết hoặc trạng thái nào. Vậy bây giờ người hãy thử một đòn cho ta coi.

Từ Văn ngập ngừng :

- Cái đó...

Mụ già áo xanh che mặt thúc giục :

- Động thủ đi! Người động thủ đánh lão thân đi!

Thái độ và giọng nói ngang ngạnh này khiến cho người ta cười dở khóc dở. Nhưng Từ Văn lại không nghĩ thế. Trong lòng chàng sinh ra hồi hộp. Vì chàng biết đây không phải là chuyện ngẫu nhiên, hẳn đối phương có mưu đồ việc gì. Điều mà chàng chú ý đề phòng nhất, là chỉ sợ người ta biết rõ lai lịch mình. Chàng nghiêm sắc mặt nói :

- Tại hạ không có lý do gì để động thủ với tôn giá.

- Nhưng lão thân muốn người phải ra tay thì sao?

Từ Văn kính cẩn đáp :

- Xin tha thứ cho tại hạ không thể tuân mệnh được.

- Nếu vậy thì lão thân phải ra tay hay sao?

- Tôn giá có thể cho tại hạ biết rõ nguyên nhân được chăng?

- Đừng rườm lời nữa...

Chưa dứt lời, mụ đã đưa tay ra chụp Từ Văn. Thế chụp của mụ kỳ bí, ít có trong thiên hạ. Từ Văn nhận thấy muốn né không đường, muốn tránh không xong.

Chàng còn đang tính toán thì cổ tay đã bị mụ nắm rồi. Lúc này chàng có thể thừa cơ hạ độc thủ, nhưng chàng vẫn nhẫn nại để mặc đối phương nắm giữ. Chàng cho là dù mình có hạ độc thủ, chưa chắc đã làm gì được đối phương mà chính mình bị trúng kế để lộ liễu hình tích.

Mụ đàn bà áo xanh che mặt bóp mạnh năm ngón tay. Từ Văn đau thấu tâm can, mồ hôi trán nhỏ giọt lớn bằng hạt đậu, song chàng nghiêng răng chịu đựng, không bật lên tiếng rên la.

Người đàn bà áo xanh cất giọng lạnh ghê người hỏi :

- Ngươi đối với chính bản thân mình mà cũng tàn nhẫn đến thế ư?

Từ Văn nét mặt xám xanh hỏi lại :

- Ý tôn giá muốn mưu đồ chuyện gì?

- Ta chỉ muốn hiểu rõ lai lịch ngươi.

- Nếu vậy thì tôn giá phải thất vọng mất.

- Ngươi muốn chết chăng?

- Sống chết đối với tại hạ cũng chẳng có chi là nghiêm trọng.

- Hừ! Ngươi thật là cuồng ngạo hết chỗ nói.

Dứt lời mụ buông tay ra.

Từ Văn lùi lại hai bước, đứng ngẩn ra nhìn đối phương...

Người đàn bà áo xanh che mặt hất hàm hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi có biết Thiên Đài Ma Cơ không?

Từ Văn chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Chắc đây mới là chính đề. Chẳng hiểu mụ có chuyện gì với Thiên Đài Ma Cơ?

Chàng gật đầu đáp :

- Tại hạ có biết!

- Ngươi có yêu thị không?

Từ Văn ngập ngừng :

- Cái đó...

Mụ áo xanh che mặt gạt phứt đi :

- Đừng cái đó cái kia gì nữa. Ngươi có yêu y không thì nói huych toẹt ra cho lão thân biết.

Trong lúc thần thốt, Từ Văn không hiểu nên trả lời thế nào. Bảo là yêu nàng thì thực tình chàng chẳng yêu chút nào. Còn nói là không yêu thì chàng lại không hiểu ý đối phương mưu đồ ra sao? Đây là lần đầu tiên chàng nghĩ tới chuyện cân nhắc lợi hại. Sau một lúc trầm ngâm chàng lại hỏi :

- Giữa tôn giá cùng Thiên Đài Ma Cơ có mối liên can thế nào?

- Cái đó ngươi không cần hỏi.

- Tôn giá hỏi đến mối tình riêng nam nữ của người khác, hẳn là có lý do?

- Dĩ nhiên!

- Xin tôn giá cho biết...

- Lão thân chỉ cần ngươi trả lời một cách thành thật chứ không muốn ngươi rườm lời.

Từ Văn nửa úp nửa mở :

- Giữa tại hạ và nàng mới là chỗ bạn hữu, chưa tính đến chuyện yêu đương.

Mụ áo xanh tròn mắt lên hỏi :

- Ngươi có biết, nếu không được y cứu cho thì ngươi đã mất mạng rồi không?...

Từ Văn thân nhiên đáp :

- Tại hạ là người ân oán phân minh, có ơn phải trả, có oán phải đền.

- Ngươi định trả ơn bằng cách nào?

- Cái đó còn tùy ở cơ hội.

- Ngươi có biết là y yêu ngươi rồi không?

- Mỗi tình nam nữ không thể nào miễn cưỡng được.

Mụ đàn bà áo xanh che mặt giần giọng hỏi :

- Ngươi nói vậy tức là ngươi không vừa ý y chứ gì?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ không nói thế.

Mụ đàn bà áo xanh đột nhiên đổi giọng rất gắt gao :

- Tiểu tử! Ngươi thật là một đứa giảo quyệt, khéo nói. Y có chỗ nào không xứng đáng? Y đã không chê ngươi thân thể tàn tật, mà ngươi còn hành hạ y hay sao?

Từ Văn thở mạnh một hơi. Chàng tự hỏi :

- Mụ quanh đi quẩn lại té ra là chuyện này. Phải chăng mụ là sư phụ của Thiên Đài Ma Cơ? Ở trên thế gian làm gì có chuyện sư phụ cưỡng bách người ngoài phải yêu đồ đệ mình bao giờ?

Chàng thân nhiên đáp :

- Xin tha thứ cho tại hạ không thể trả lời được.

- Ngươi không trả lời không xong. Ngươi có yêu hay không, phải nói cho dứt khoát.

Từ Văn hỏi lại :

- Nếu tại hạ bảo không thì sao?

Mụ áo xanh hằm hằm đáp :

- Lão thân đập chết ngươi. Y đã cứu ngươi, bây giờ lão thân lại giết ngươi, thế là hòa.

Từ Văn tức quá không biết nói thế nào. Đột nhiên chàng tự hỏi :

- Đây phải chăng là Thiên Đài Ma Cơ cố ý bày ra trò này để mong đạt mục đích. Nếu đúng thế thì nàng thật là con người ti tiện.

Từ Văn bình tĩnh đáp :

- Mỗi tình nam nữ yêu nhau là ở chỗ chân thành, đâu có thể là chuyện miễn cưỡng được.

Coi chừng mụ áo xanh che mặt lại muốn ra tay, thì giữa lúc ấy bất thành linh một trận cười vang tai nổi lên từ phía sau vọng lại.

Mụ áo xanh che mặt không ngoảnh đầu lại, miệng cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Ai?

Một thanh âm khàn khàn đáp :

- Trên rừng có cỏ thụ ngàn năm, dưới thế tìm đâu ra người trăm tuổi. Câu nói đó là lầm vậy. Lão phu ngán mình thọ mạng quá dài, ngờ đâu có người lại chẳng muốn xa rời nhân thế. Ha! Ha! Ha!...

Tiếng cười chưa dứt, một quái vật xuất hiện, người tròn ửng như trái banh thịt, nửa trên trắng, nửa dưới đen, lão chính là Táng Thiên Ông.

Từ Văn trong lòng run sợ, chàng tự hỏi :

“Nghe giọng lười lão này, thì dường như mụ già áo xanh kia đã ngoài trăm tuổi. Tuy mặt mụ đã che bằng tấm sa xanh, nhưng thân hình mụ không có vẻ chi là già nua tuổi tác cho lắm, như thế mới thật là kỳ. Theo chỗ mình đoán thì mụ mới cỡ năm chục, đề đâu đã linh trăm”

Mụ áo xanh che mặt vẫn không nói gì, chỉ đưa cặp mắt sắc bén thấu qua tấm khăn sa nhìn chăm chú vào Táng Thiên Ông.

Táng Thiên Ông lại cười ha hả nói :

- Thiên Đài cố hữu! Nếu cố hữu không còn nguyên tính tình ngày trước, vì cô ả mà ra đòn đó, thì lão phu cũng không dám mạo nhận. Tuế nguyệt vô tình, mấy chục năm lặng lẽ trôi qua, mà tác phong của cố hữu chẳng khác ngày xưa, thật là một chuyện đoạt quyền tạo hóa...

Mụ đàn bà áo xanh cất giọng lạnh như băng ngắt lời :

- Lão quái! Ngươi còn có cái đó không?

Táng Thiên Ông vuốt mấy sợi tóc bạc trên đầu đáp :

- Lão Kiền Bà! Tính nết mụ vẫn chưa có gì thay đổi.

Nghe Táng Thiên Ông kêu ba chữ Lão Kiền Bà Từ Văn đoán chắc mụ là sư phụ của Thiên Đài Ma Cơ, và chủ nhân chiêu Tam Chi Quyết. Vì chàng nhớ rõ Táng Thiên Ông cùng Vô Tình Tẩu vì thiếu nữ áo hồng Phương Từ Vi đã cùng nhau động thủ. Lúc bỏ đi, lão cố ý ra tay để điều tra lộ số võ công của Thiên Đài Ma Cơ, lão nói :

- Té ra ngươi là truyền nhân của Lão Kiền Bà...

Chàng hồi tiếc mình chưa được giàu lịch duyệt, không đoán được lai lịch mụ. Có điều chàng chắc chắn mụ không phải là nhân vật tầm thường.

Mỗi người có một cái tính. Câu đó quả đúng thiệt. Mụ là người tuổi cao, địa vị lại vào hàng trưởng bối mà vẫn nhúng tay vào việc tư tình nhi nữ của đồ đệ...

Táng Thiên Ông đảo mắt nhìn Từ Văn.

Từ Văn nhớ tới mối thù nhà, máu chàng sôi lên sùng sục, nhưng chàng tự nhắc luôn mấy tiếng :

“Nhẫn nại, nhẫn nại. Nếu không thì đừng hòng báo được thù.”

Chàng lăm lăm một mình :

- Nếu Táng Thiên Ông cùng Thượng Quan Hoành là một bè với nhau, thì vụ đồ máu ở Thất Tinh bảo, tất nhiên hẳn cũng là một tên hung thủ.

Nghĩ tới đây, Từ Văn bụng bảo dạ :

- Vụ này mình phải mưu đồ chậm chạp, không nên nóng nảy. Đồng thời lời nói cùng hành động phải cẩn thận mới được, quyết không thể để lộ hình tích.

Nghĩ vậy chàng nhìn Táng Thiên Ông kính cẩn thi lễ hỏi :

- Lão tiên bối! May cho tại hạ được ra mắt lão tiên bối.

Táng Thiên Ông cất giọng hách dịch :

- Tiểu tử! Ngươi cũng đến tham gia đại điển ư? Đi vào uống mấy chén đã!

Từ Văn liền hỏi :

- Xin hỏi lão tiên bối, Hội chủ hội Vệ Đạo là vị cao nhân nào vậy?

Táng Thiên Ông đáp :

- Hiện giờ chưa thể công khai được.

Từ Văn sừng sốt, chàng cố giữ vẻ thân nhiên hỏi :

- Tại hạ không hiểu có một vị họ Thượng Quan tên Hoành bữa nay có đến đây không?
- Chắc có!

Lão nói tiếp :

- Tiểu tử! Lại đây! Bữa nay ngươi là quý khách của Hội chủ.

Từ Văn nghi ngờ, ngập ngừng hỏi :

- Văn bối... mà được là quý khách của Hội chủ ư?
- Đúng thế!
- Tại hạ nghĩ rằng không có thể...

Táng Thiên Ông ngắt lời :

- Việc gì cũng có thể hết! Lại đây!

Mụ áo xanh che mặt lạnh lùng lên tiếng :

- Khoan đã!

Táng Thiên Ông lên giọng quái gở hỏi :

- Còn chuyện gì nữa?

Mụ áo xanh che mặt đáp :

- Lão thân còn có việc chưa giải quyết xong.
- Còn việc gì chưa giải quyết?
- Không can gì đến lão quái ngươi. Lão đi đi!
- Lão Kiên Bà! Đừng thổi cho nước hồ xuân phải chau mặt. Câu chuyện của bọn nhỏ, thì để cho chúng tự giải quyết lấy. Cần chi mụ phải nhúng vào?
- Nói bậy! Đối với lão thân mà gã không thèm nói rõ thân thế. Cái đó...

Táng Thiên Ông ngắt lời :

- Lão Kiên Bà! Mụ mà không hỏi được lai lịch gã thì quả là đáng mắc cỡ thật...
- Phải rồi!

Chưa dứt lời mụ đã vung chưởng đánh Từ Văn...

Táng Thiên Ông đưa tay ngăn lại nói :

- Lão Kiên Bà! Mụ không sợ mất tiếng tăm ư? Thành nhỏ này có tánh quật cường, mà mụ toan dùng cách áp bức, bắt gã thổ lộ lai lịch là mụ vụn vặt!

Mụ áo xanh che mặt tức giận hỏi :

- Lão quái! Muốn đánh nhau chăng?

Táng Thiên Ông cười khanh khách đáp :

- Sáu mươi năm trước đánh hoài rồi, bây giờ lão phu chả hứng thú gì nữa.
- Nếu vậy thì lão tự tiện đi thôi!
- Nhưng trong mình lão phu còn có sứ mạng.
- Sứ mạng gì?

- Đón khách cho Hội chủ.

- Đón ai?

- Đón mụ và thằng nhỏ này, cả hai vị...

Từ Văn trong lòng ngờ vực vô cùng. Chàng tự nghĩ :

- Mình không thể nào là quý khách mà một người có địa vị như Táng Thiên Ông lại vâng lệnh ra đón. Nhất là đồng thời lão đón mình và cả mụ áo xanh che mặt này nữa, tựa hồ xếp vào đồng hạng với nhau thì lại càng kỳ! Hội chủ là ai? Lai lịch thế nào?

Mình chưa biết mặt mũi ra sao, vì lẽ gì y lại đón mình? Hay là mình đã có ơn viện trợ cho thiếu nữ áo hồng là Phương Tử Vi. Mặt khác Phương Tử Vi tự nhận là nửa phần chủ nhân. Từ điểm này, không còn một lý do nào khác.

Nghĩ tới Phương Tử Vi, Từ Văn liên tưởng đến Thiếu hội chủ hội Tự Bảo cùng đường lối với nàng thì tâm lòng ghen tức lại nổi lên. Chàng mắng thầm :

- Thằng lỏi ti tiện đó xứng đáng với con người ngọc là Phương Tử Vi thế nào được!

Bỗng mụ áo xanh che mặt kiêu ngạo đáp :

- Lão thân chẳng muốn làm quý thân quý thích gì hết! Lão quái! Lão cứ tự tiện đi thôi!

Táng Thiên Ông háng giọng một tiếng nói :

- Lão Kiền Bà! Mình đã đến đây cũng phải vào xem sao chứ? Sao mụ lại câu chấp như vậy?...

Mụ áo xanh che mặt ngắt lời :

- Lão quái im miệng đi! Lão thân đã làm gì, không muốn cho người ngoài chõ miệng vào.

Táng Thiên Ông móc :

- Lão Kiền Bà không làm khó dễ thằng nhỏ này không được hay sao?

Mụ áo xanh che mặt tức mình đáp :

- Đến lão quái còn chẳng đáng cho lão thân làm khó dễ, huống chi là gã.

- Nếu vậy thì sao không kết thúc đi.

- Lão quái! Lão mà còn bô bô lỗ miệng thì đừng trách lão thân không nể mặt.

Táng Thiên Ông cười hỏi :

- Coi bộ mụ muốn tỷ thí với lão phu chăng?

- Lão quái nói vậy cũng không sao.

Táng Thiên Ông cười ha hả nói :

- Lão Kiền Bà! Lão phu đã bảo bây giờ không thích đánh nhau nữa.

Rồi lão quay sang bảo Từ Văn :

- Tiểu tử! Chỗ này không có việc gì nữa. Vậy ngươi đi đi!

Từ Văn chẳng cần coi hai bên kết thúc ra sao. Vừa nghe Táng Thiên Ông nói vậy, chàng trở gót đi luôn.

Người đàn bà áo xanh che mặt quát lên :

- Đứng lại!

Mụ lạng người chắn đường.

Táng Thiên Ông cũng lạng người ra cản mụ, cho Từ Văn đi.

Từ Văn né tránh khỏi rồi băng mình lướt đi. Phía sau chàng nghe tiếng gió cuốn ào ào. Chàng biết là hai lão quái vật đang động thủ với nhau rồi.

Lúc này người trong hội trường đã vắng teo, chỉ còn trơ trọi đàn dài dưới bóng tịch dương.

Từ Văn liền đi vào nhà rạp giữa không trường.

Một hán tử áo đen ra đón, chấp tay hỏi :

- Phải chăng các hạ là Địa Ngục thư sinh?

Từ Văn đáp :

- Chính thị tại hạ!

Gã áo đen nói :

- Xin các hạ đi theo tại hạ.

Từ Văn được hán tử dẫn vào nhà rạp, rồi xuyên qua mấy tầng cửa lầu tới một đại điện lớn. Trong điện treo đèn kết hoa đã bày tới hàng trăm bàn tiệc, tiếng cười nói pha lẫn với tiếng sai quyền hành lệnh.

Trong tòa điện này không thấy khách đàn bà, chắc họ được tiếp đãi riêng một nơi khác.

Từ Văn đảo mắt nhìn quanh một lượt, để ý kiểm Thượng Quan Hoành, nhưng chàng đã thất vọng. Chàng đi qua các bàn mà chẳng thấy bóng Thượng Quan Hoành đâu.

Chỉ trong chớp mắt chàng được dẫn tới mái hiên nhà chính sảnh...

Từ Văn rất lấy làm kỳ, chàng không hiểu họ định dẫn mình đến đâu.

Tiền hiên nhà chính sảnh đã bày năm bàn. Từ Văn không cần hỏi cũng biết ngay năm bàn này dành cho những nhân vật có địa vị cao trọng nhất.

Từ Văn còn đang nghi hoặc, thì thấy gã áo đen quay vào phía chính giữa khom lưng nói :

- Tiểu nhân đã mời khách đến rồi!

Rồi gã lùi lại đứng sang một bên.

Một người ngồi chủ vị bàn tiệc chính giữa đứng lên giang tay ra nói :

- Xin mời tiểu hữu vào tiệc.

Người này hiển nhiên là Hội chủ hội Vệ Đạo.

Từ Văn có cảm giác như người được sủng ái dị thường, vì chàng không ngờ tới mình được tiếp đãi vào hạng thượng tân.

Sự thực không để chàng do dự, chàng liền nghiêng mình đáp :

- Tại hạ không dám thọ lãnh tấm lòng quá yêu của tôn giá.

Người kia nói :

- Tiểu hữu bất tất phải khách sáo. Xin mời ngồi vào cho.

Mọi người trên bàn tiệc đều đứng dậy, mắt ngó Từ Văn. Trong đầu óc người nào cũng tự hỏi :

- Tại sao Địa Ngục thư sinh được mời làm thượng tân? Hội chủ có liên quan gì với chàng?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Mở Hình đường vệ đạo trừ gian

Từ Văn rất đổi kinh nghi. Đối diện với chàng là một vị Hội chủ chưa từng quen biết. Chàng không biết đáp thế nào, đành khiêm nhượng một lúc rồi ngồi xuống chiếc ghế đầu hàng phía tả còn bỏ trống.

Trong những người cùng một bàn, chàng chỉ nhận biết Vô Tình Tẩu, còn ngoài ra toàn người xa lạ.

Vệ Đạo hội chủ về mặt lúc nào cũng trầm trọng khiến cho mọi người bắn khoăn không được tự nhiên.

Một bát yến sào hơi bốc lên ngùn ngụt đặt ở giữa bàn. Từ Văn hít một hơi rồi chau mày, xuyết nửa buộc miệng la hoảng. Vì chàng được huấn luyện đến một khứu giác đặc biệt, phác giác ra trong bát canh này đã bị người bỏ thuốc độc, mà là thứ thuốc độc vô hình, man tính nên bất luận là ai cũng không ngửi thấy được.

Những người ngồi tiệc đây toàn là những nhân vật nổi tiếng trên chốn giang hồ.

Đại đa số là chương môn một phái hay bá chủ một phương, bao quát cả những hào khách bảy tỉnh phía Nam và sáu tỉnh phía Bắc. Nếu ngộ độc chết hết, thì hậu quả chưa biết đâu mà lường.

Từ Văn toan nói huych toẹt ra, nhưng một ý nghĩ khác ngăn chàng lại.

Thứ thuốc độc này chế tạo theo phương pháp bí mật độc đáo của một nhà. Trừ phụ thân chàng. Chàng chắc trên chốn giang hồ không người thứ hai nào bào chế được nữa. Chàng tự hỏi :

- Mục đích của phụ thân hạ độc để làm gì? Báo thù chăng? Chẳng lẽ những người ngồi đây toàn là kẻ thù?

Chàng nhớ đến vụ độc án tại chùa Thanh Nguyên rồi không thể tự giải quyết được có nên ngăn trở vụ thảm độc này đừng để xảy ra không?

Giữa lúc chàng đang ngẫm nghĩ, thì một lão già gầy khẳng gầy kheo, mặt mũi hốc hác đột nhiên thét lên :

- Yến sào có độc!

Tiếng la của lão làm cho những tân khách ngồi bên cạnh nghe thấy, lập tức nhốn nháo cả lên.

Những người ngồi cùng bàn đều cả kinh thất sắc, đồng thanh la hoảng :

- Chết độc ư?

Vệ Đạo hội chủ về mặt vẫn trơ trơ không hề biến đổi, quay lại khẽ bảo tên đệ tử đứng chầu chực bên cạnh :

- Đứng lấy món này lên nữa! Kêu Tổng quản vào đây.

Bữa tiệc này có đến trăm bàn, muốn ngăn lại không phải chuyện dễ. Nhưng dường như đối phương đã đề phòng xảy chuyện bất ngờ, nếu không thế, thì sao chỉ một bàn đầu đặt trước, rồi sau mới đặt đến các bàn khác?...

Từ Văn ngẫu nhiên đưa mắt nhìn lão già gầy khẳng kheo. Lòng chàng kinh hãi vô cùng! Vì chất độc này không màu sắc, không mùi vị, trừ người hiểu cách chế tạo độc được mới có khứu giác đặc biệt để ngửi thấy, còn người ngoài bất luận là ai cũng không tài nào phát giác ra được. Lão già này là ai mà cũng biết chất độc này?

Vệ Đạo hội chủ nhìn lão già nói :

- Thật là quân ma quỷ để hèn. Chúng làm cho mình phải hổ thẹn...

Vệ Đạo hội chủ đứng lên trịnh trọng nói :

- Xin các vị cứ yên tâm dự tiệc cho vui vẻ. Chẳng có chuyện gì đâu.

Những tiếng huyền não dần dần lắng xuống.

Từ Văn không nhận được, lại đưa mắt nhìn lão già gầy nhom.

Lão già gầy nhom cũng chăm chú nhìn Từ Văn rồi chậm rãi hỏi :

- Nghe nói tiểu hữu cũng sành về môn chất độc phải không?

Từ Văn ngấm ngấm kinh hãi nghĩ bụng :

- Mình chỉ giải độc cho Thượng Quan Hoành và biểu diễn thủ pháp trừ độc cho Tụ Bảo hội coi, ngoài ra chưa tiết lộ với ai, lão già này căn cứ vào đâu mà hỏi vậy?

Nghe lão nói mấy câu này dường như có điều bí ẩn? Hay là...

Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa nghiêng mình hỏi lại :

- Tại hạ chỉ biết chút ngoài vỏ mà thôi có chi là sành sỏi? Các hạ nghe ai nói vậy?

Lão già cười ha hả đáp :

- Tiểu hữu ơi! Trên chốn giang hồ, bất cứ việc gì cũng không thể giữ bí mật tuyệt đối được.

Từ Văn trong lòng xao xuyến...

Vệ Đạo hội chủ trở vào lão già gầy nhom nói :

- Tiểu hữu! Đề bản tòa giới thiệu: Vị này là một người đồng đạo trong phép dùng chất độc hiện nay, danh hiệu lão là...

Từ Văn chợt nhớ tới một người liền hỏi ngay :

- Phải chăng là Thôi Vô Độc tiền bối?

Vệ Đạo hội chủ gật đầu đáp :

- Phải rồi! Tiểu hữu đoán đúng đó.

Từ Văn nghiêng mình thi lễ nói :

- Văn bối thất kính mất rồi!

Thôi Vô Độc cười ha hả nói :

- Không dám! Không dám!

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng đã nghe phụ thân đề cập đến vị Phong Trần dị nhân này là một tay Độc đạo.

Nguyên tên lão là Thôi Vô Độc. Vì lão tính tình cổ quái, không kết giao với bất cứ một ai nên lấy hiệu là Ngô Độc. Lão rất sành về Độc đạo, chẳng một chất độc nào là lão không hiểu. Nhưng suốt đời lão chưa từng dùng độc hại ai. Ngô Độc với Vô Độc, thanh âm gần giống nhau. Bạn đồng đạo võ lâm kêu lão là Thôi Vô Độc nên cái tên chính là Ngô Độc ít người nói tới.

Từ Văn còn nghe nói lão này đi ẩn từ mười năm trước, không hỏi gì đến thế sự. Vệ Đạo hội chủ mời được lão xuống núi thật không phải chuyện dễ dàng.

Vệ Đạo hội chủ nâng cốc lên nói :

- Thôi lão huynh chuyến này đã khải khái hạ sơn, nhận giữ chức Tổng đàn Chương lệnh cho bản hội, bản tòa lấy làm vinh hạnh lắm. Mời các vị nâng cốc để mừng cho võ lâm hưng thịnh.

Từ Văn cùng mọi người nâng cốc lên.

Thôi Vô Độc trở vào bát yến sào hỏi :

- Chắc tiểu hữu cũng biết chất độc này?

Từ Văn cố làm bộ ngỡ ngác cười nói :

- Chất độc này không màu sắc, không mùi vị, văn bối không hiểu được.

Giữa lúc ấy một người đứng tuổi mặc áo lam lật đặt đến trước tiệc thi lễ nói :

- Tổng quản là Cổ Kim Nhân tham kiến Hội chủ.

Vệ Đạo hội chủ hỏi :

- Cổ tổng quản! Trong món ăn có người hạ độc là nghĩa làm sao?

Cổ Kim Nhân đáp :

- Dạ! Ty chức xin chịu tội thất sát.

Vệ Đạo hội chủ lại hỏi :

- Cổ tổng quản có biết người hạ độc là ai không?

Cổ Kim Nhân ngập ngừng đáp :

- Cái đó... ty chức chưa được chứng có chắc chắn, không dám nói càn.

- Như vậy Cổ tổng quản đã tìm ra được đầu mối rồi chăng?

- Đúng thế!

- Truyền lệnh cho Văn đường chủ tại Hình đường thân hành dẫn bọn đệ tử đến đây nghe lệnh. Đồng thời lập tức giam người khả nghi lại.

- Ty chức xin tuân lệnh dụ.

Tổng quản Cổ Kim Nhân khom lưng thi lễ rồi đi ra.

Từ Văn trong lòng thắc mắc vô cùng. Chàng tự hỏi :

- Hội chủ đã hạ lệnh cho Hình đường cùng chấp sự chuẩn bị việc chấp pháp. Chất độc này rõ ràng là độc môn của phụ thân. Vậy ai đã hạ độc?

Lát sau một lão già râu quăn, mày rậm mắt thô, theo sau là bốn đại hán to lớn đều mặc áo lụa hồng lại đến trước tiệc. Đứng đầu là một lão già lên tiếng :

- Hình đường Văn Giới Sơn xin chờ lệnh!

Vệ Đạo hội chủ nói rất khẽ :

- Đường chủ lập tức chuẩn bị một cuộc thẩm vấn sau khi tan tiệc.

- Tuân lệnh dụ!

Văn Giới Sơn và bốn tên chấp sự cùng thi lễ rồi lúc lui.

Tiệc tan vào lúc giữa canh hai. Tân khách có người được đón về khách xá nghỉ. Có người xuống núi ngay đêm. Chỉ trong khoảnh khắc, mười phần đã giải tán đến tám.

Từ Văn có mục đích riêng. Chàng không quyết định là ra đi hay ở lại.

Vệ Đạo hội chủ đột nhiên quay lại bảo chàng :

- Tiểu hữu! Mời tiểu hữu ngồi lại để cội tề hội mở cuộc thẩm vấn.

Từ Văn không khỏi ngạc nhiên. Theo về luật giang hồ, thì các bang phái mở hình đường là một cuộc bí mật, không khi nào để người ngoài tham dự. Chàng không biết làm thế nào cho tiện, mà đoán không ra đối phương có mục đích gì. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ đối phương đã nhận ra lai lịch của mình và nghi mình là người hạ độc?

Nhưng vừa rồi đối phương đã hạ lệnh rõ ràng là giam giữ người hạ độc...

Vệ Đạo hội chủ hất hàm hỏi :

- Tiểu hữu thấy có điều trái với thường tình phải không? Nguyên bản hội lập đàn đã xảy ra chuyện không may. Nếu không phát giác ra để ngăn ngừa kịp thời cho đồng đạo đến tham dự hội bị hại, thì bản tòa thành người thiên cổ tội nhân trong võ lâm. Vì thế mà việc mở công đường đêm nay, có mời các vị trưởng môn các phái chứng kiến.

Từ Văn thờ phào một cái. Trong lòng ngờ vực chàng hỏi :

- Ủa! Tại hạ vào hàng mật lưu trên chốn giang hồ, sao lại lọt vào mắt xanh của Hội chủ ?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Tiểu hữu bất tất phải quá khiêm. Mời tiểu hữu đi theo bản tòa.

Từ Văn trong lòng kinh nghi, nhưng rất muốn biết người hạ độc là ai? Chàng không nói gì nữa.

Đây là một gian sảnh đường khá rộng, có thể chứa cả trăm người. Trong sảnh đường hai ngọn nến lớn bằng cánh tay trẻ con thấp lên sáng rực. Ba chiếc công án đều trải lụa hồng bày thành hình chữ phẩm.

Trên án chính giữa khói hương nghi ngút, có đặt một chiếc bài vị trên đề hai chữ Thiên Địa. Đây là một chỗ khá đặc biệt. Thông thường môn phái nào mở hình đường chỉ đặt thân vị tổ sư phái đó.

Nơi đây đặt bài vị Thiên Địa, chắc là để tỏ ra theo ý trời đất mà hành động cho hợp với tôn chỉ của hội.

Còn án hai bên là tọa vị của Vệ Đạo hội chủ, án mé hữu rõ ràng là cổ kiệu bí mật kia.

Phía sau Vệ Đạo hội chủ là chỗ ngồi cho bảy lão già lúc thi hành đại điển lập đàn.

Trong bảy lão già này có Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông và Thôi Vô Độc.

Từ Văn nghĩ tới mục đàn bà áo che mặt, chàng tự hỏi :

- Không hiểu sau khi mình đi rồi, hai lão quái vật đó hạ màn bằng cách nào?

Mé tả giáp vách là chỗ ngồi dành cho Từ Văn và những nhân vật đầu não, hoặc đại biểu các môn phái.

Đối diện với công án là chỗ ngồi của Hình đường chủ Văn Giới Sơn. Tám tên đệ tử áo đỏ đứng ưỡn ngực ra rất nghiêm trang.

Trong sảnh đường yên lặng như tờ, tường chừng mũi kim rớt cũng nghe rõ. Thình thoảng mới có một hai tiếng hoa đèn nổ lách tách để điểm xuyết khung cảnh trầm tịch.

Bầu không khí trầm trọng khiến mọi người cơ hồ nghẹt thở.

Đột nhiên ngoài cửa sảnh đường có người lớn tiếng nói :

- Hồ hương chủ đang chờ lệnh bái kiến!

Vệ Đạo hội chủ trầm giọng đáp :

- Vào đi!

Một lão già mình mặc áo đen, sắc mặt xanh lè, cúi đầu tiến vào. Theo sau lão là hai đại hán mặc áo đỏ. Hiển nhiên người mặc áo đen kêu bằng Hồ hương chủ đó là người bị giải đến. Chẳng cần nói cũng biết lão là đối tượng trong vụ mở công đường này.

Lão già áo đen chân bước lão đảo đi đến trước án hồng. Lão vẫn cúi đầu. Hai gã hán tử mặc áo đỏ lui về đứng nguyên chỗ đứng cùng hàng với tám tên đệ tử pháp đường.

Bầu không khí im lặng bây giờ thay vào bằng một bầu không khí nghiêm trọng.

Hình đường Đường chủ Văn Giới Sơn lớn tiếng quát :

- Mở công đường.

Mười tên đại hán mặc áo đỏ hô lên :

- Mở... công đường!

Lão già áo đen run bắn người lên.

Bao nhiêu người trong hội trường đều hồi hộp trong lòng, mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

Hình đường tuy không oai nghiêm như ở các nha môn, nhưng sát khí nghiêm trọng hơn nha môn nhiều.

Vệ Đạo hội chủ vẻ mặt tuy không biến đổi, nhưng da mặt co rúm lại hai ba lần.

Lão cất tiếng nghiêm trọng hỏi :

- Ngô hương chủ! Hương chủ đã biết tội chưa?

Lão già áo đen bỗng ngẩn đầu lên, cất giọng run run hỏi lại :

- Ty thuộc không hiểu đã phạm tội gì?

Vệ Đạo hội chủ lại hỏi :

- Trước khi ngươi gia nhập bản hội, đã từng tuyên thệ trước thiên địa là bất luận trong trường hợp nào ngươi vẫn giữ thân phận một đệ tử trong bản hội. Ngươi có thừa nhận điều đó không?

- Ty thuộc xin thừa nhận!

- Vậy ngươi hãy quì xuống trước thần bài Thiên Địa.

Lão già áo đen co đầu quì xuống trước hương án. Không hiểu lão vô tình hay hữu ý, nghiêng đầu đưa mắt nhìn Từ Văn.

Chỉ một cái liếc mắt của lão cũng đủ khiến cho toàn thân Từ Văn run lên như bị điện giật. Chàng đã nhận ra Hương chủ họ Ngô kia là ai rồi. Tuy ngoài mặt chàng vẫn trấn tĩnh, mà trong lòng sủi lên sùng sục tựa dầu sôi. Chàng không biết làm thế nào cho phải.

Vệ Đạo hội chủ chờ cho lão áo đen quì xuống, rồi lại hỏi :

- Ngươi hạ độc vào món ăn để mưu đồ sát hại tân khách đến tham dự hội nghị là do ai sai khiến?

Ngô hương chủ đáp :

- Ty thuộc thực không biết gì về vụ này.

Vệ Đạo hội chủ nói :

- Ngô Côn! Ngươi đừng quên là đã phát thệ. Vậy trước Thiên Địa thần bài đây ngươi thừa nhận đi là hơn.

- Xin Hội chủ minh xét!

- Hừ! Ngô Côn! Dư trăm đệ tử bản hội bị độc sát ở chùa Thanh Nguyên phải chăng là kiệt tác của ngươi?

- Oan uổng cho ty thuộc.

Người trong kiệu lớn tiếng :

- Lấy bằng chứng cho hắn coi!

Từ Văn giật mình đánh thót một cái. Đối phương đã có chứng cứ mà chàng đột nhiên lẫn mò vào Thanh Nguyên tự vừa đúng lúc phát sinh vụ huyết án. Chàng bị người trong kiệu coi là hung thủ, may có Thiên Đài Ma Cơ đem tín vật của sư môn ra đảm bảo để giải vây cho chàng. Té ra những người bị hại đều là đệ tử của hội Vệ Đạo.

Vệ Đạo hội chủ cười lạt luôn mấy tiếng, hỏi :

- Ngô Côn! Có phải tên thực ngươi là Ngô Côn không?

Lão già toàn thân run lẩy bẩy. Lão không trả lời, đưa mắt nhìn Từ Văn.

Từ Văn trong lòng hồi hộp không yên. Chàng sợ lão áo đen cung xưng lai lịch của mình, thì cục diện bữa nay rất nguy hiểm. Cứ coi bản lãnh người trong kiệu, Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông cũng đủ biết công lực Hội chủ tất nhiên phi thường, mà chàng bất luận đối với ai cũng không địch nổi.

Vệ Đạo hội chủ cất tiếng gọi :

- Văn đường chủ!

Văn Giới Sơn đáp :

- Có ty tòa đây!

Vệ Đạo hội chủ nói :

- Mở mắt nà hắn ra!

- Xin tuân lệnh!

Hình đường chủ Văn Giới Sơn khoa chân bước ra...

Lão già áo đen đứng dậy vung chưởng đánh vào Vệ Đạo hội chủ...

Người trong kiệu khẽ quát lên một tiếng, một luồng cương phong quái dị từ cửa kiệu hất ra. Chưởng lực của lão áo đen bị tiêu tan lập tức...

Văn Giới Sơn nhảy phốc lại, phóng ngón tay đâm vào cánh tay lão già áo đen. Lão rít lên một tiếng, người nhún ra ngồi phệt xuống đất.

Văn Giới Sơn đưa tay quét vào mắt lão áo đen. Tầm mắt nà rút xuống để lộ bộ mặt hiền lành, cặp mắt sắc xảo ra.

Vệ Đạo hội chủ lạnh lùng nói :

- Vị này là Tổng quản Thất Tinh bảo Phương Bình Chiếu.

Câu nói vừa thốt ra khỏi miệng Vệ Đạo hội chủ khiến cho cử tọa đều kinh hãi.

Trong bọn tân khách có cả Nhất Tâm đại sư, trụ trì tại La Hán đường chùa Thiếu Lâm.

Nhà sư niệm Phật hiệu, rồi cất tiếng lạnh lạnh như chuông đồng hỏi :

- Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong hành động khiến cho người ta và quý thần phải phẫn nộ là có ý gì?...

Vô Tinh Tẩu lên tiếng xen vào :

- Lòng người như biển khôn dò. Mục đích của y có thể là muốn một mình giữ ngôi bá chủ võ lâm.

Chương giáo phái Võ Đang là Chân Như đạo trưởng trầm giọng hỏi :

- Nghe nói Tổng đà bang Thất Tinh đã bị phá hủy. Bang này cơ hồ bị tiêu diệt. Phải chăng đó là thủ đoạn của Từ Anh Phong?

Từ Văn đau lòng như cắt. Chẳng nhớ đến tấn thâm kích ở Thất Tinh bảo mà chẳng không nhìn, nhưng chẳng dám nói gì, cũng không dám lộ vẻ xúc động ra ngoài mặt vì lòng chàng thiết tha với chuyện báo thù.

Người trong kiệu lạnh lùng nói :

- Xin Hội chủ chiếu theo luật lệ bản hội mà xử trí.

Câu nói này có ý nhắc hội Vệ Đạo mở pháp đường, thì người ngoài không có quyền chõ miệng vào.

Chương giáo phái Võ Đang biết mình nói ra không phải lỗi. Ai nấy đều lên tiếng.

Vệ Đạo hội chủ lớn tiếng hỏi :

- Phương Bình Chiếu! Bản tòa vẫn kêu ngươi bằng Ngô hương chủ. Ngươi đã biết tội chưa?

Phương Bình Chiếu cất giọng thâm trầm đáp :

- Muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý. Món nợ này sẽ có người ra tay thanh toán...

Vệ Đạo hội chủ ngắt lời :

- Ngươi cầm miệng đi! Lúc gia nhập bản hội ngươi đã từng tuyên thệ. Bất chấp lại lịch thể nào, ngươi cũng phải tiếp thụ qui luật của bản hội xử trí. Văn đường chủ!...

Văn Giới Sơn vội đáp :

- Ty tòa đây!

Vệ Đạo hội chủ hỏi :

- Đệ tử bản hội mà lỗi thể phản hội thì nên xử trí cách nào?

Văn Giới Sơn đáp :

- Trong điều thứ nhất nội quy đã ấn định. Kẻ nào phản bội bản môn là phải chết.

- Vậy Văn đường chủ đem hấn xuống!

- Tuân lệnh dụ.

Văn Giới Sơn vẫy tay một cái. Hai tên đệ tử Hình đường tiến ra, mỗi tên một bên ôm xóc Phương Bình Chiếu lôi đi.

Từ Văn tuy không hiểu phụ thân mình phái Phương tổng quản đến nằm vùng trong Vệ Đạo hội, và hại lần hạ độc với mục đích gì? Nhưng cứ nhìn tình trạng này mà xét đoán, thì có thể dính đến một vụ báo thù nào đây. Không chừng Vệ Đạo hội chủ cũng là một trong đám hung thủ gây ra vụ đổ máu tại Thất Tinh bảo. Chàng không nín nhịn được nữa liền đứng phắt dậy...

Vệ Đạo hội chủ trầm giọng hỏi :

- Phải chăng tiểu hữu có điều chi muốn nói?

Từ Văn nuốt huyết lệ vào bụng, cố đè nén nỗi lòng oán độc, cười gượng đáp :

- Tại hạ có việc phải làm, muốn xin Hội chủ cho từ biệt trước.

Đương nhiên đây là một câu nói trái với bản ý của chàng. Nhưng chàng không biết mượn cớ gì để rút lui. Chàng muốn cứu Phương tổng quản, nhưng xem tình thế không làm gì được. Chàng lại không nỡ mắt nhìn thấy người nhà mình bị xử tử. Chàng chỉ có một cách là lánh đi.

Vệ Đạo hội chủ cười sang sảng đáp :

- Tiểu hữu cứ tùy tiện. Bản tòa phái người tiễn chân. Khi nào có cơ hội, tiểu hữu lại đến chơi, bản tòa cực lực hoan nghênh...

Người trong kiệu cũng nói tiếp :

- Bữa trước tại chùa Thanh Nguyên lão thân có sự hiểu lầm, thiếu hiệp liệu có nguyên lượng cho không?

Từ Văn trong lòng căm hận, nhưng ngoài miệng chỉ đáp cho xuôi :

- Tôn giá dạy quá lời. Câu chuyện nhỏ mọn đó tôn giá bắt tất phải quan tâm.

Phương Bình Chiêu bị đưa ra khỏi Hình đường, kết quả thế nào không cần hỏi cũng biết rồi.

Từ Văn ruột nóng như lửa đốt, chàng khó mà lưu lại trong chốc lát. Chàng khom lưng thi lễ rồi khỏi Hình đường lật đật đi ra ngoài.

Từ Văn vừa ra tới quảng trường, liền thấy một gã áo đen chạy tới trước mặt cung kính nói :

- Xin thiếu hiệp chờ một chút, để tiểu nhân sắp ngựa.

Từ Văn xua tay đáp :

- Không cần đâu!

Chàng chạy băng mình đi. Bao nhiêu mối cừu hận chồng chất trên đầu khiến chàng cơ hồ nghẹt thở. Chàng những muốn tuyên chiến giết một hồi cho sướng tay, nhưng sự thực không thể làm được. Chàng cần phải theo kế hoạch đã định trước để báo thù.

Bắt đầu từ bữa nay chàng tin là phụ thân mình đang ở trong bóng tối bắt đầu hoạt động. Chàng còn đau khổ ở chỗ không xác định được kẻ thù là ai?

Từ Văn ra khỏi cửa núi, chàng thở một hơi dài để trút oán khí trong lòng.

Đột nhiên mé bên chàng cách đó không xa có bóng người thấp thoáng, rồi biến vào trong rừng mát. Trong lòng đang đầy nỗi oán thù mà không có chỗ nào phát tiết, chàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, rồi nhảy xổ vào rừng.

Một bóng người cao lớn đứng sừng sững trước mặt. Chàng nhờ ánh trăng xuyên vào kẽ lá, nhìn rõ đối phương là người che mặt mặc áo cẩm bào.

Từ Văn không kịp suy nghĩ gì nữa, liền nhảy xổ tới hạ thủ nhanh như chớp.

Đối phương la lên :

- Văn nhi! Ngươi điên rồi sao?

Từ Văn nghe thanh âm, vội dừng thế công, kinh hãi la hỏi :

- Có phải gia gia đấy không?

- Ta đây mà! Ngươi làm sao vậy?

- Gia gia ơi!...

Chàng kêu bằng một giọng như đứa nhỏ bị oan khuất gặp gia nương. Không nhịn được, nước mắt tầm tã như mưa.

Người che mặt mặc áo cẩm bào ngập ngừng hỏi :

- Hải tử! Ngươi!...

- Gia gia! Thất Tình bảo...

- Người biết rồi hay sao?
- Đúng thế! Hung thủ là ai?
- Là người hội Vệ Đạo.

Từ Văn la lên :

- Trời ơi!... bọn chúng ư?

Mắt chàng đang sáng sát khí, bầu nhiệt huyết sôi lên sùng sục.

Người che mặt mặc áo cẩm bào lại hỏi :

- Hải tử! Sao ngươi vừa thấy mặt ta lại toan hạ thủ?

Từ Văn hậm hực đáp :

- Gia gia! Có kẻ mạo xưng giả trang làm gia gia, và hai lần định hạ sát hải nhi...

Người che mặt mặc áo cẩm bào sững sốt hỏi :

- Sao? Có người mạo xưng hình tượng ta ư?
- Đúng thế! Hắn giả trang rất giống khó mà nhận ra chân giả.
- Có lẽ là hành vi của hội Vệ Đạo...
- Không thể được!
- Tại sao vậy?

- Bữa nay hải nhi được bọn họ tiếp làm thượng khách. Chúng không hiểu gì lai lịch của hải nhi.

Người che mặt mặc áo cẩm bào chau mày nói :

- Hải tử! Ngươi lầm rồi, bọn giang hồ quỷ quyệt vô cùng. Chắc là đối phương tính toán chuyện gì đó.

Từ Văn ngẫm nghĩ một chút, chàng cho lời nói của phụ thân là phải, vì chẳng có duyên cớ gì mà họ đã mời chàng vào hạng quý tân lại mời chàng vào coi mở Hình đường, thì tất bên trong có nhiều điều ngoắt ngoéo.

Lòng chàng nghĩ vậy, người chàng không tự chủ được nữa, toàn thân run lên bần bật. Lửa hận thù như đốt cháy tâm can.

Từ Văn chợt nhớ ra điều gì, hất hàm hỏi :

- Gia gia! Vệ Đạo hội chủ là nhân vật thế nào?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :

- Hiện giờ chưa thể xác định được. Có lẽ hắn là một trong những kẻ thù ngày trước...

Từ Văn hỏi :

- Tại sao gia gia lại không biết hắn?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :

- Hải tử! Đây không phải là chân tướng hắn đâu, hắn đeo mặt nạ rồi đấy.

Từ Văn ồ lên một tiếng, rồi nói :

- Thảo nào trông mặt hắn rất không thuận mắt. Gia gia thử đoán xem ai? Bản lĩnh hắn như vậy thì trong võ lâm chẳng có mấy người...

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :

- Bức tranh vân cầu vẽ người tan thương. Sự biến ảo trên đời khó mà lường được. Một tay đại ma đầu ngày nay có thể là một tên vô danh tiểu tử ngày trước. Biết đâu mà đoán được?

- Bọn Táng Thiên Ông cũng một bè với hung thủ ư?
- Đúng thế!
- Có một người tên gọi Thượng Quan Hoành. Phải chăng hấn là nguyên hung?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đột nhiên lùi lại một bước, run lên hỏi :

- Người có biết Thượng Quan Hoành ư?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Ma Cơ hiển kế bắt con tin

Từ Văn thấy phụ thân lộ vẻ kinh ngạc, chàng không khỏi sợ run, đành phải nói thật :

- Trước đây mấy bữa, hải nhi thấy có một người ngất xỉu bên đường, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Hải nhi nhân lúc nhất thời không chịu suy nghĩ đã cứu sống hấn.

Người che mặt mặc áo cẩm bào hỏi lại :

- Người có biết lai lịch hấn không?

Từ Văn đáp :

- Hải nhi không biết.

Người che mặt mặc áo cẩm bào gật đầu đáp :

- Phải đó! Hấn chính là nguyên hung.

Từ Văn hỏi lại :

- Thượng Quan Hoành là ai?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :

- Hấn là một tên bạn đồ, đứng vào hạng cuối cùng trong Thất Tinh bát tướng.

Từ Văn mắt tròn tròn xoe. Chàng không ngờ Thượng Quan Hoành là lão bát trong Thất Tinh bát tướng. Chàng chỉ nhớ trong tám người này sau còn lại sáu!

Chàng lại hỏi :

- Đứng đầu Bát tướng là ai?

Người che mặt mặc áo cẩm bào nghiêng răng đáp :

- Hơn mười năm trước đây hấn cùng Thượng Quan Hoành sinh lòng phản bạn rồi thoát ly bản bảo.

Từ Văn lại hỏi :

- Thượng Quan Hoành tàn sát bản bảo, giết hết lục tướng là vì lẽ gì?
- Đến bây giờ ta cũng chưa biết nguyên nhân. Phải hỏi hấn mới được.
- Gia gia đã giao thủ với hấn chưa?
- Có rồi. Nhưng hấn không nói rõ nguyên nhân. Có điều công lực hấn cao thâm ra ngoài sự tiên liệu của ta. Ta chắc hấn không nhất tâm..

- Theo ý gia gia, phải chăng Thượng Quan Hoành là một hội viên của hội Vệ Đạo?

- Có lẽ đúng thế.

Từ Văn sực nhớ ra điều gì, vội hỏi :

- Gia gia! Phương tổng quản...

Người che mặt mặc áo cẩm bào vội hỏi ngay :

- Phương tổng quản làm sao?

Từ Văn đáp :

- Y hạ độc bị phát giác, phải chịu hy sinh rồi!

Người che mặt mặc áo cẩm bào run bần bật, lớn tiếng hỏi :

- Y đã nói những gì?

Từ Văn đáp :

- Y không nói chi hết.

Người che mặt mặc áo cẩm bào thở phào một cái nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Ta thế báo thù cho y. Thực ra... Hỡi ôi! Đây cũng chỉ là thêm một nét bút vào cừu hận ngày trước.

Từ Văn lại hỏi :

- Gia gia đến đây tiếp ứng cho y phải không?

Người che mặt mặc áo cẩm bào chỉ ậm ừ chứ không trả lời.

Từ Văn lại nói :

- Gia gia...

Người che mặt mặc áo cẩm bào vội hỏi ngay :

- Ngươi muốn nói gì?

- Xin tha thứ hải nhi lớn mặt hỏi gia gia một điều: Bữa nay đến dự hội, hầu như đông đủ những nhân vật đầu não các môn phái, nếu Phương tổng quản hạ độc thành công thì...

Người che mặt mặc áo cẩm bào ngắt lời :

- Hải tử! Chủ trương của gia gia là tha mình phụ thiên hạ còn hơn để thiên hạ phụ mình.

Từ Văn thấy rõ phụ thân có dạ gian hùng. Tuy chàng nghe trái tai, nhưng người thốt ra câu này lại là phụ thân, chàng không biết nói thế nào.

Sau một lúc trầm lặng, Từ Văn xúc động hỏi :

- Gia gia! Mẫu thân đâu rồi?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :

- Ta đang tìm y đây.

Từ Văn lại hỏi :

- Mẫu thân có bị thương gì không?

- Dĩ nhiên là không, nhưng về sau thì khó mà biết được.

Từ Văn nghiêng răng ken két, chàng cắn hận đến cực điểm, hỏi :

- Gia gia tính thế nào?

- Phải trả thù.

- Trả thù bằng cách nào?

- Ta đã có xếp đặt. Hay hơn hết là bây giờ ngươi hãy chờ cơ hội tiêu diệt kẻ thù, đừng giảm bớt lực lượng của cừu gia. Nhưng cần nhớ điều then chốt là chớ để lộ hình tích gì.

- Hải nhi đã hiểu rồi!

Người che mặt mặc áo cẩm bào ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Chúng ta không thể công khai đi một đường để giữ chắc thân thể cho bí mật. Khi nào có việc cần, ta sẽ phái người đến liên lạc với ngươi...

Từ Văn ngập ngừng :

- Gia gia! Còn có một điều...

Người che mặt mặc áo cẩm bào hỏi ngay :

- Điều gì?

- Việc cầu thân ở phủ Khai Phong...

Người che mặt mặc áo cẩm bào gạt đi :

- Nhà tan người chết. Hãy xếp chuyện đó lại. Hải tử trân trọng giữ mình. Gia gia đi đây!

Người che mặt mặc áo cẩm bào vừa dứt lời đã băng mình đi ngay.

Từ Văn chợt nhớ tới Thiên Đài Ma Cơ đã nói là nàng đã thương người che mặt mặc áo cẩm bào còn để lại dấu vết trên đầu. Vừa rồi chàng quên chưa coi lại. Dĩ nhiên sinh lòng ngờ vực phụ thân là một việc đáng buồn cười, nhưng cũng nên nói rõ mới phải, để phụ thân biết chừng, căn cứ vào điểm này mà kiểm tra kẻ đã giả mạo người...

Cốt nhục lìa tan. Có nhà mà không về được. Thật là một chuyện thê thảm trên thế gian.

Từ Văn bản thân đứng trong khu rừng tối tăm. Chàng cố gắng bình tĩnh lại, xếp đặt những mối suy nghĩ cho có thứ tự. Chàng tự hỏi :

- Kế hoạch của phụ thân ra sao? Mình nên hành động thế nào? Biết đi đâu để tìm kiếm mẫu thân? Nguyên hung là Thượng Quan Hoàn ẩn mình ở xứ nào? Mình đã biết hắn là kẻ dối đầu với phụ thân mà còn giữ tính bướng bỉnh cứng đầu, thì thật là hoang đường. Nếu mình sớm biết nghĩ như bây giờ, đã không gây nên điều đáng tiếc này.

Từ Văn nghĩ tới kẻ thù, đầu óc trầm trọng. Chàng biết đã sinh chuyện với những nhân vật ghê gớm mà tính đến việc báo thù thật không phải chuyện dễ dàng. Phụ thân chàng dường như còn có ân khúc gì, nên không chịu nói rõ nguyên nhân sự kết thù gây oán...

Từ Văn lại nghĩ đến thiếu nữ áo hồng Phụng Từ Vi. Chàng thấy thiếu nữ ra chiều thân mật với gã thiếu niên áo trắng Thiếu hội chủ hội Tự Bảo, thì vừa phần hận vừa ghen tức. Bây giờ chàng thủ tiêu ý nghĩ này rồi, Phụng Từ Vi đã thừa nhận dự phần chủ nhân hội Vệ Đạo, mà hết thấy nhân vật hội này đều là hung thủ làm máu đổ chan hòa tại Thất Tinh bảo. Tình với thù chẳng thể đi đôi.

Bất giác chàng liên tưởng đến Trương Minh Châu. Chàng liền móc trong bọc lấy cái vòng tay bằng ngọc biếc của Trương Minh Châu tặng cho, ra coi. Chàng có thể cầm cái vòng tay này đến các tiệm đổi tiền trên hai bờ Nam Bắc sông Hoàng Hà tùy ý lấy bao nhiêu tiền cũng được. Thật là một bảo vật vô giá!

Lúc này chàng mới xem kỹ, thì vòng tay chẳng có chỗ nào kỳ dị. Nó chỉ như thứ ngọc thường. Chàng coi đi ngắm lại chẳng thấy chỗ nào làm ám hiệu. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ nhà họ Trương không sợ có người chế tạo vòng giả ư?

Bất thành linh một bóng người lướt tới nhanh như điện chớp, nhanh đến độ không thể nào nhanh hơn được nữa, nhanh như ma quỷ hiện hình. Nhưng Từ Văn cũng không phải là tay tầm thường, dường như chàng có bản năng thiên nhiên hạ sát thủ. Bóng người không dừng lại, thoáng cái đã mất hút.

Từ Văn chấn động tâm thần. Đột nhiên chàng đã phát giác ra vòng ngọc trong tay đã không cánh mà bay. Chàng kinh hãi vô cùng, vì cái vòng này mà lọt vào tay bọn giáo quyết giang hồ, thì hậu quả không biết đâu mà lường. Chàng chắc đối phương đã biết việc Trương Minh Châu tặng vòng ngọc cho mình, và ngồi ở trong bóng tối dòm ngó từ lâu rồi.

Từ Văn lớn tiếng quát :

- Quân chuột nhắt kia, sao dám vuốt râu hùm?

Chàng nhảy vọt đi, đuổi theo bóng người vừa mất hút.

Trời đêm tối đen như mực, lại cây rừng rậm rạp âm u, thị tuyến lơ mờ, mà muốn rượt theo còn người thân pháp như vậy thì chẳng có tia hy vọng nào.

Từ Văn đuổi theo ra ngoài rừng thì thấy một quảng trống mù mịt, có bóng người nào đâu?

Từ Văn tức quá, toàn thân run bần bật. Chàng dừng bước đứng thờ người ra. Chàng càng kinh hãi hơn, vì đây là lần đầu tiên mà sát thủ của chàng đã mất tác dụng. Chàng cho là một sự tuyệt đối không thể có được. Bất luận là tay cao thủ đến đâu, trừ phi không dụng phải chăng nói làm chi, một khi đã trúng vào tay chàng, thì quyết nhiên không còn sự may mắn nào thoát khỏi. Thế mà bóng người này rút lui được một cách an toàn mới thật là kỳ! Ngoài trừ phụ thân chàng, Từ Văn không nghĩ ra được người nào khác trên chốn giang hồ, đã trúng phải sát thủ của chàng mà không mất mạng đương trường. Người này thật ghê gớm vô cùng!

Phải chăng đây cũng là một tay kiệt tác trong hội Vệ Đạo?

Bóng người lướt qua lẹ quá, chàng chưa kịp nhìn thân hình đối phương. Rồi đây chàng biết trả lời Trương Minh Châu ra sao? Đó mới là vấn đề cực kỳ nan giải.

Chàng nghĩ mãi, thì người biết mình có vòng tay này chỉ một mình Thiên Đài Ma Cơ. Nhưng nàng không chống nổi sát thủ của mình. Đồng thời thân pháp nàng không mau lẹ đến thế được.

Từ Văn hồi hận mình không cự tuyệt Trương Minh Châu, mà lại nhận lấy cái vật vô dụng đối với mình này.

Giữa lúc chàng không có chủ định, thì đột nhiên bên tai có tiếng gió rút lên. Một bóng người lao đi như bay ở ngoài mấy trượng.

Từ Văn động tâm, lớn tiếng quát :

- Đứng lại!

Bóng người dừng lại. Từ Văn nhảy xổ tới. Chàng nhìn lại bất giác hồi hộp trong lòng, vì đối phương chính là Thiên Đài Ma Cơ. Quả nhiên nàng là âm hồn bất tán.

Thiên Đài Ma Cơ lên tiếng :

- Huynh đệ! Nếu huynh đệ không lên tiếng gọi thì chúng ta lại có chỗ hiểu lầm.

Từ Văn trong lòng đang lúc phiền muộn, chàng hậm hực hỏi :

- Đại thư rượt theo tiểu đệ đến đây phải không?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Phải rồi!

- Đại thư có điều chi chỉ giáo?

Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :

- Dường như huynh đệ tức mình lắm phải không?

Từ Văn chợt nhớ tới sư phụ nàng là người đàn bà áo xanh che mặt. Bây giờ chàng bị đoạt mất vòng tay, phải chăng đúng là hành vi của mẹ? Thân pháp của mẹ cao thâm khôn lường có lẽ đúng lắm. Thiên Đài Ma Cơ đã biết vụ bí mật này thì không giữ được, nàng cáo tố với sư phụ. Tiền bạc làm mờ ám lòng người. Chiếc vòng kia lại là vật báu vô giá, trách nào họ chẳng tham tâm?

Từ Văn nghĩ vậy liền hỏi :

- Sư phụ của đại thư đâu?

- Gia sư ư?

- Hừ! Người đàn bà áo xanh che mặt đó.

- Huynh đệ! Gia sư bản tính cổ quái. Xin huynh đệ đừng để tâm đến việc xảy ra trong rừng ngoài hội trường.

Từ Văn trong lòng cười thầm, chàng hững hờ đáp :

- Tiểu đệ có để tâm đâu!

- Vậy thì hay lắm!

- Xin hỏi tôn hiệu lệnh sư là gì?

- Về điểm này, xin huynh đệ thông cảm cho. Gia sư không muốn ai nhắc đến danh hiệu, mấy chục năm người không bước chân vào chốn giang hồ nữa.

Từ Văn ngăn người ra, nhưng chàng vẫn bám riết vấn đề không chịu buông tha.

Chàng lại hỏi :

- Vậy lần này lệnh sư lại ra khỏi Đông Sơn hẳn là có việc?

- Có đấy! Nhưng là việc riêng của lão nhân gia.

Từ Văn nghe nàng nói thế, không hỏi vặn nữa, chàng đổi giọng hỏi :

- Lệnh sư vẫn còn ở trong núi chứ?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Không có đâu! Lão nhân gia cùng Táng Thiên Ông động thủ. Sau đó lão nhân gia bỏ đi ngay, chứ không tham dự đại hội. Huynh đệ! Đường như huynh đệ có tâm sự gì thì phải?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Cũng có một chút.

Thiên Đài Ma Cơ thân nhiên hỏi lại :

- Huynh đệ có thể nói cho đại thư hay được không?

Từ Văn đáp :

- Vừa rồi tiểu đệ bị người đoạt mất chiếc vòng tay bằng ngọc biếc mà Tướng Minh Châu cô nương đã tặng cho.

Thiên Đài Ma Cơ sùng sốt hỏi :

- Sao? Bị đoạt mất rồi ư?

- Chính thế!

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Ai mà dám đoạt vật ở trong tay Địa Ngục thư sinh thì thiệt là họ không muốn sống nữa. Huynh đệ! Hình dạng người đó thế nào?

Từ Văn hai mắt chiếu ra những tia sáng như sao lúc đêm tối. Chàng nhìn thẳng vào mặt Thiên Đài Ma Cơ, tựa hồ như muốn soi thấu tận tâm can nàng, để xem nàng giả vờ hay nói thật. Chàng thừng thẳng đáp :

- Người này thân pháp xuất quỷ nhập thần, tiểu đệ không nhìn rõ dong mạo đối phương.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi bằng một giọng đầy vẻ kinh hãi :

- Không hiểu là nhân vật phe phái nào?

Từ Văn đáp :

- Tiểu đệ nghĩ mãi không ra.

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Hẳn đối phương biết rõ giá trị chiếc vòng tay kia nên họ mới hạ thủ...

Từ Văn ngắt lời :

- Nhưng vụ này chẳng có một ai hay...

Thiên Đài Ma Cơ dường như hiểu ý Từ Văn, hỏi :

- Huynh đệ! Phải chăng huynh đệ cho đó là hành vi của gia sư?

Từ Văn đáp :

- Tiểu đệ không nói vậy!

Thiên Đài Ma Cơ lên giọng quả quyết :

- Huynh đệ! Vụ này đại thư quyết đem sinh mạng ra bảo đảm đây không phải là hành động của gia sư.

Thái độ trịnh trọng của Thiên Đài Ma Cơ khiến cho Từ Văn chẳng thể không tin được. Chẳng đã toan nói ra người kia đúng phải sát thủ của chàng mà vẫn không bị tổn thương. Nhưng chàng lại sợ tiết lộ bí mật bản thân nên đành nhin, không nói nữa.

Thiên Đài Ma Cơ cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi hỏi :

- Huynh đệ! Thân pháp của người đó mau lẹ một cách kỳ dị phải không?

- Phải rồi! Người đó nhanh như ma quỷ xuất hiện.

Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :

- Chẳng lẽ... là y?

Từ Văn hỏi ngay :

- Y... là ai vậy?

Thiên Đài Ma Cơ trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Huynh đệ có nghe ai nói đến Diệu Thủ tiên sinh bao giờ chưa?

Từ Văn gật đầu đáp :

- Tiểu đệ đã nghe qua. Theo lời đồn, thì người đó hành tung thấp thoáng, lại thiện nghề thay đổi bộ mặt, nên ít người biết chân tướng y.

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Về thân thủ thì trên đời ít có người sánh kịp Diệu Thủ tiên sinh. Và lại đôi tay không của y có thể đuổi mây, bắt gió, bản lãnh kỳ bí khôn lường.

- Đại thư nhận đây là hành vi của y?

- Ta phỏng đoán như vậy mà thôi.

Từ Văn liền hỏi :

- Làm thế nào mà kiếm được y?

- Khó lắm. Nhưng...

- Nhưng làm sao?

Thiên Đài Ma Cơ chao mày ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Muốn kiếm y thật khó hơn lên trời, chỉ có cách bức bách y xuất hiện...

Từ Văn hỏi ngay :

- Làm thế nào để bức bách y?

Thiên Đài Ma Cơ chậm rãi đáp :

- Bắt người làm con tin.

Từ Văn sững sốt hỏi :

- Sao? Bắt người làm con tin ư?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Trừ cách này, không còn đường lối nào khác.

Từ Văn ngẫm nghĩ một lúc rồi ngập ngừng nói :

- Làm như vậy tổn thương đến chính đạo...

Thiên Đài Ma Cơ nổi lên tròng cười khanh khách. Nàng cười lẫn cười lộn, khiến cho đôi ngọc phong rung động kịch liệt.

Từ Văn tâm tư có điều mê loạn một chút. Chàng liền nghiêm sắc mặt lạnh lùng nói :

- Có chi mà đáng cười?

Thiên Đài Ma Cơ gắng ngừng tiếng cười đáp :

- Huynh đệ! Ngoại hiệu của chúng ta ở trong con mắt mọi người dường như không phải là võ sĩ chính đạo, hà tất huynh đệ phải cố giữ tư cách chính đạo?

Từ Văn đáp :

- Người ta coi mình thế nào thì mặc người ta.

Thiên Đài Ma Cơ có vẻ không hài lòng nói :

- Huynh đệ! Đó là việc riêng của huynh đệ. Đại thư chỉ biết đưa ra ý kiến mà thôi.

Từ Văn cứng họng, không biết trả lời ra sao. Chàng nghĩ thầm :

- Mục đích của mình chỉ là lấy về một vật đã bị mất cắp đi, chứ không có việc mưu đồ chuyện bắt lương. Và lại đối phương đã ra tay cướp đoạt, thì mình bắt giữ một con tin cũng chẳng hề gì.

Chàng nghĩ vậy rồi dịu giọng hỏi :

- Đại thư! Bắt ai làm con tin?

Tiếng xưng hô đại thư không phải do bản tâm chàng, nhưng chàng chỉ muốn lấy lòng mà thôi. Con người chưa mất lương tri mà tính cách và ngoại sự gây nên xu hướng về điều ác, thường có hiện tượng mâu thuẫn. Có lúc làm việc tàn ác khôn lường! Có lúc tự nhiên biểu lộ tư tưởng về chính đạo. Hiện giờ Từ Văn cũng ở vào tình trạng mâu thuẫn này.

Thiên Đài Ma Cơ cười ruồi một tiếng, nàng bước gần lại hai bước neho mắt lên nói :

- Huynh đệ! Huynh đệ đừng trách ta. Ta tán thành ý kiến của huynh đệ. Tuy người ngoài coi ta là Ma Cơ, nhưng người là người, mà ta là ta. Bản tính ta không làm việc đại ác, nhưng người đã coi ta là Ma Cơ thì ta phải dùng thái độ Ma Cơ để đối với người...

Từ Văn nghe nàng nói nhiều không khỏi chán tai. Chàng liền giục :

- Đại thư! Đại thư hãy nói về việc chính đã!

Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :

- Huynh đệ cũng nhận là cách này có thể làm được chứ?

Từ Văn buông thõng đáp :

- Làm được!

Thiên Đài Ma Cơ khẽ nói :

- Được rồi! Ta nói cho huynh đệ hay một câu chuyện bí mật trong võ lâm, trừ ta ra tưởng không còn người thứ hai nào biết nữa! Diệu Thủ tiên sinh có người ngoại thất, ngụ ở...

Từ Văn ngắt lời :

- Ngoại thất ư? Vậy ra y có gia thất?

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Huynh đệ hãy nghe ta nói đã. Ngoại thất của y trú ngụ trong thành Chính Dương. Mụ sinh hạ một thằng con năm nay chừng mười tuổi. Y yêu thằng con

này như tính mạng...

Từ Văn lại hỏi :

- Sao đại thư biết được vụ này?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Hai năm trước ta có việc đến Chính Dương, nhân rượt theo kẻ địch mà vào lầm một tòa nhà lớn rồi phát hiện chủ nhân nhà này chỉ có hai mẹ con. Bọn thủ hạ toàn đàn bà con gái. Cách bài trí trong nhà cũng vào hạng khá. Khéo sao một lão già lụ khụ không qua cửa chính, lại vượt tường mà vào. Thân pháp lão nhanh như điện chớp. Ban đầu ta cho là hạng trộm cắp. Nhưng ta đã lầm lớn. Lúc nghe đối phương nói chuyện, mới biết lão già kia là một nhân vật oai danh chấn động giang hồ. Lão chính là Diệu Thủ tiên sinh...

Từ Văn ngắt lời hỏi :

- Y là một lão già lụ khụ ư?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Đó không phải là chân tướng y. Khi đó ta nghĩ rằng một thiếu nữ chẳng nên dò hỏi chuyện tư bí ẩn của người ta, ta liền lui ra. Bây giờ xảy ra vụ này khiến cho ta nảy ra biện pháp đó.

Từ Văn trầm giọng hỏi :

- Theo ý đại thư thì ta bắt giữ thằng con cùn của y hay sao?

Thiên Đài Ma Cơ gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Từ Văn trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Hà tất ta phải thêm việc cho bận. Chúng ta đến tòa nhà đó chạm trán y là hay, mà không gặp thì mình dùng cách ôm cây đợi thỏ...

Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu nói :

- Nếu thế thì huynh đệ coi Diệu Thủ tiên sinh thương quá. Y hóa thân rất nhiều cách, mà cơ trí lại hơn đời. Nếu không tóm được chỗ yếu hại của lão, thì đừng hòng mà hạ thủ.

Từ Văn nói :

- Được rồi! Vậy chúng ta hãy đến Chính Dương đã.

Thiên Đài Ma Cơ vội nói :

- Khoan đã!

Từ Văn ngạc nhiên hỏi :

- Đại thư còn có chuyện gì nữa?

Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :

- Ta đến kiểm huynh đệ còn có việc khẩn yếu khác nữa...

Từ Văn sừng sốt hỏi :

- Việc gì?

Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :

- Huynh đệ còn nhớ câu chuyện liên quan đến Thạch Phật không?

Từ Văn ngờ ngác hỏi :

- Thạch Phật? Câu chuyện thế nào?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi đã đem chỗ chôn dấu Thạch Phật bảo cho Thiếu hội chủ hội Tụ Bảo là Lục Quân hay.

Từ Văn nghe Thiên Đài Ma Cơ nói tới Thiếu hội chủ hội Tụ Bảo liền hỏi ngay :

- Gã thiếu niên áo trắng tên gọi Lục Quân ư?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Phải rồi!

Từ Văn lại hỏi :

- Nàng bảo cho gã biết thì sao?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Nghe đồn Thạch Phật là vật chí bảo vô giá mà để lọt vào tay Tụ Bảo hội...

Từ Văn ngắt lời :

- Cái đó chưa chắc.

- Tại sao vậy?

- Hội Vệ Đạo còn những tay cao thủ tuyệt thế, chẳng lẽ họ ngồi yên để bọn hội Tụ Bảo lấy được ư?

- Vấn đề không phải như vậy. Lục Quân giả mạo là con một vị cố phủ doãn phủ Từ Châu. Phương Tử Vi không biết lai lịch gã, mà gã dùng hết cách để dẫn dụ nàng. Mục đích của gã là Thạch Phật. Hai người đó đã xuống núi Đồng Bách rồi. Số phận Phương Tử Vi chưa biết ra sao. Còn hội Vệ Đạo, tuy có nhiều tay cao thủ, nhưng e rằng trong lúc nhất thời chưa phát giác ra.

Trước mắt Từ Văn lại lập lòe bóng người thiếu nữ áo hồng đẹp như thiên tiên là Phương Tử Vi. Chàng ngẩn ngẩn như tự cảnh cáo mình: “Đối phương là cừu gia. Y sống hay chết chẳng liên quan gì đến mình.”

Nhưng trong tiềm thức chàng dường như có vật gì xua động, khiến chàng không kiềm chế được. Mặt khác gã thiếu niên áo trắng dê hèn kia càng khiến cho chàng không chịu nổi.

Chàng tự hỏi :

- Thiên Đài Ma Cơ hấp tấp đang đem đến kiếm mình để nói việc này vì mục đích gì? Đáng lý nàng cấm hận Phương Tử Vi mới phải, vì cô kia là tình địch của nàng.

Bụng nghĩ vậy, chàng buột miệng hỏi :

- Đại thư! Dường như đại thư có ý yêu cầu tiêu diệt đến cứu Phương Tử Vi để nàng thoát khỏi tay Lục Quân phải không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thiên Đài Ma Cơ tái chiến

Thiên Đài Ma Cơ đáp ngay :

- Chính phải! Huynh đệ yêu nàng lắm kia mà?

Từ Văn ngờ ngác hỏi lại :

- Đại thư! Đại thư có cấm hận nàng không?

- Sao ta lại hận nàng, ta thương nàng thì có.

- Thương ư? Tại sao đại thư lại thương nàng?
- Vì nàng bị kẻ khác lừa gạt mà nàng không tự biết.

Câu này khiến cho lửa ghen trong lòng Từ Văn cháy lên bùng bùng. Cảm tình của con người thật là kỳ quái. Chàng yêu Phương Tử Vi, vì nàng mà bỏ việc cầu hôn ở phủ Khai Phong, nhưng nàng lại không yêu chàng. Bây giờ chàng biết nàng là một phần tử trong bọn cừu gia, nhưng chàng không ngăn nổi được tính hờn ghen. Chính chàng cũng không tự hiểu tại sao mình lại mất hết tính cương cường ngày trước mà dứt khoát phứt bỏ mối tình duyên ái đôn phương này.

Chàng tự hỏi :

- Phải chăng Thiên Đài Ma Cơ cố ý tỏ ra thái độ này để lấy thoái làm tiến? Nếu quả thế, thì tâm cơ nàng rất sâu xa.

Đối với Thạch Phật, Từ Văn chẳng thấy chút chi hứng thú. Đó là một điểm khác với mọi người.

Sau chàng lại hỏi :

- Đại thư có ý hỏi đến Thạch Phật đó không?
- Ta không nghĩ đến.
- Tiểu đệ cũng vậy.
- Bây giờ huynh đệ tính sao?

Từ Văn hỏi lại :

- Sao đại thư không đem việc này tố cáo cho hội Vệ Đạo, để bọn họ xử trí với nhau?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ta không muốn giao thiệp với bọn người đó.
- Thế thì sao đại thư lại báo cho tiểu đệ?...

Thiên Đài Ma Cơ giận dỗi đáp :

- Huynh đệ! Người đừng quanh co nữa. Ta biết trái tim người để vào người Phương Tử Vi rồi.

Đột nhiên thanh âm nàng trở nên ai oán nói tiếp :

- Đối với ta, chính ra người không muốn nhìn gì đến, hoặc vì người cho ta là một người đàn bà kém đức, hoặc vì ghét ta tính tình phóng đãng. Người có thân cận ta cũng chỉ là cái bề ngoài.

Từ Văn ngấm ngầm kinh hãi. Chàng ghê cho Thiên Đài Ma Cơ không phải là cô gái tâm thường. Chàng liền ngắt lời :

- Đại thư! Đại thư hiểu lầm rồi...

Thiên Đài Ma Cơ phất tay áo màu biếc ngắt lời :

- Huynh đệ! Người đừng phủ nhận, mà cũng khỏi phải giải thích. Hãy nghe ta nói đây: Dù ta biết rõ như vậy, song ta vẫn theo người đi một đường. Trước kia ta đã nói chúng ta đồng loại cùng trong tà môn. Nhưng đó chỉ là câu nói đùa, người không phải tà môn. Ta đã hiểu thấu rồi, trong thiên hạ chỉ có mối tình nam nữ là không thể miễn cưỡng được. Ta không có hy vọng hảo huyền mà chỉ cần người thủy chung coi ta là một người bạn. Có thể người tưởng ta mưu đồ chuyện gì, ta nói trắng cho người hay là không có chi cả. Ta muốn thành toàn cho người. Sở dĩ ta cho người hay vụ bí mật này là hy vọng Phương Tử Vi nhân đó mà biến cải thái độ đối với người.

Từ Văn cảm động sâu sa. Chàng tự thẹn mình đối với nàng có điều không được quang minh, gần như là dè hèn. Chàng tự trách mình đã coi nàng quá tầm thường như một cô gái lãng mạn trắng hoa.

Nhưng một ý nghĩ khác lập tức đánh đổ quan niệm này. Chàng cho là trong thiên hạ mười cô gái thì có đến chín đứa dạ hờn ghen. Giữa đôi trai gái, ngoài ái tình ra ít khi có bề hữu nghị. Sự thực tình hữu nghị giữa trai gái khó lòng giữ được lâu bền.

Nhất là cái danh hiệu Thiên Đài Ma Cơ càng khó tin nàng có bụng dạ như vậy.

Tuy Từ Văn nghĩ thế nhưng chàng cũng không bài bác. Chàng đối với nàng vẫn không có tình yêu. Cái quan niệm đầu tiên lọt vào đầu óc con người bao giờ cũng làm chủ tình thế, gây cho chàng một thành kiến khó lòng di dịch. Chàng không dám tin nàng là con người thuần nhất.

Tuy nhiên miệng chàng vẫn nói :

- Đại thư! Tiểu đệ cảm kích vô cùng!

Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :

- Huỳnh đệ nói vậy có phải là lời chí thành không?

Từ Văn nóng cả mặt mày khẽ đáp :

- Đúng thế!

- Được rồi! Bây giờ chúng ta đi thôi!

- Đi đâu?

- Chúng ta đi ngăn cản Lục Quân, không để gã đưa Phương Tử Vi vào bí thất của hội Tụ Bảo.

Từ Văn động tâm nghĩ thầm :

- Đúng thế thật! Nếu Phương Tử Vi bị đưa vào bí thất hội Tụ Bảo thì coi như người hỏng rồi. Bất luận lúc này mình đối với nàng bằng thái độ nào, cũng không thể để nàng lọt vào tay quân tiểu nhân Lục Quân được.

Chàng liền hỏi :

- Bây giờ còn kịp không?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Có thể kịp được! Chúng ta cứ nhắm về phía bí thất của hội Tụ Bảo mà rượt nhất định phải kịp.

Từ Văn vẫn ngần ngại chưa quyết, chàng tự hỏi :

- Hành động này có ý nghĩa gì không?

Giả tỷ chàng được tin này nửa khắc trước, thì chàng rượt theo ngay không nghĩ ngợi gì. Từ lúc phụ thân cho hay nàng là cừu gia, nên chàng đã cải biến tư tưởng.

Chàng cứu Thượng Quan Hoành thì hẳn là tên trùm tội lỗi. Bây giờ chàng lại đi cứu Phương Tử Vi thì nàng cũng là một phần tử trong cừu gia. Thế mới khó nghĩ. Nhưng trong tiềm thức dường như có một lực lượng thúc đẩy khiến chàng không thể kháng cự được.

Sau chàng uể oải gật đầu đáp :

- Nào chúng ta đi!

Hai người băng mình đi ngay đêm, hết sức chạy thật nhanh.

Hai người chạy chừng một trống canh, thì trời đã hé sáng. Tiếng gà xao xác trong thôn nổi lên từng hồi.

Đến lúc trời sáng tỏ, hai người tìm vào một cái quán để ăn uống. Thứ quán giữa đồng không mông quạnh này, từ lúc gà gáy đã có nhiều người đầu đội, vai mang vào nghỉ ngơi. Tuy trời còn sớm mà trong quán tiếng nói đã ồn ào. Hai người tìm vào một bàn trong góc nhà ngồi xuống. Hồi lâu mới thấy một tên tiểu nhị áo đầy dầu mỡ đến trước bàn khách. Gã đặt hai đôi đĩa và đĩa chén xuống, rồi hỏi :

- Hai vị đến sớm nhỉ? Dùng cơm hay uống rượu.

Từ Văn đưa mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ rồi quay lại hỏi tiểu nhị :

- Có cháo không?

Tiểu nhị đáp :

- Có! Cháo bột và bánh bao...

Từ Văn nói :

- Tốt lắm! Ngoài cháo ra còn thứ gì ngon nữa lấy cho mấy món. Chúng ta ăn cả cháo lẫn bánh bao.

- Xin hai vị chờ một chút, sắp được cả rồi.

Lúc ấy bỗng nghe trong đám khách hàng có tiếng nói ồm ồm :

- Một đôi vừa đi, lại đôi khác tới. Đôi nào trông cũng ngon lành khiến cho người ta chảy nước miếng, nhưng có điều đáng tiếc...

Nói tới đây họ dừng lại. Dĩ nhiên họ muốn nói về Từ Văn bị cụt một tay.

Thiên Đài Ma Cơ khẽ bảo Từ Văn :

- Huynh đệ đã nghe thấy chưa? Đôi phương vừa đi khỏi. Chỉ trong vòng một giờ là ta đuổi kịp.

Hai người ăn qua loa cho xong rồi ra cửa lên đường. Hai người rượt thêm năm chục dặm nữa vẫn chưa thấy bóng gã thiếu niên áo trắng Lục Quân và thiếu nữ áo hồng Phuong Từ Vi đâu cả.

Từ Văn nóng nảy hỏi :

- Chẳng lẽ mình đuổi quá đi rồi, hay là họ đi vào đường rẽ nào...

Thiên Đài Ma Cơ ngẩng đầu trông trời chiều nói :

- Lúc này bắt quá mới vào khoảng giờ tỵ. Chúng ta hãy đuổi theo một lúc nữa rồi sẽ tính.

Hai người gia tăng cước lực chạy thật nhanh. Bây giờ đã gần tới giờ ngọ. Phía trước hiện ra một khu rừng rậm, vừa trúc vừa bách xen lẫn nhau. Trong rừng ẩn hiện một đoạn tường đỏ, dường như là một tòa ni am.

Từ Văn dừng bước hỏi :

- Chúng ta có vào coi không? Đôi phương ở đây nghỉ chân cũng chưa biết chừng.

Vừa dứt lời, bỗng thấy một bóng người nhỏ nhắn xinh đẹp thấp thoáng cái đã mất hút.

Từ Văn không nói gì nữa, nhảy vọt vào rừng.

Trong rừng quả có một am viện rất xinh xắn. Trên cổng am treo chiếc biển vàng, đề ba chữ: Tổng Từ am. Chàng chắc bên trong có Tổng Từ nương nương. Chàng đi thẳng đến trước thềm, thì thấy một cô bé tay cầm phát trần xuất hiện. Cô gơ tay lên hỏi :

- Thí chủ đi đâu?

Từ Văn coi bộ tiểu ni cô khỏe mắt đầy vẻ xuân tình, hai mắt ửng hồng ra chiều phóng đảng, không phải là hạng người tâm niệm thanh tu. Chàng liền buông thõng hai tiếng :

- Tìm người!

Tiểu ni cô lộ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Thí chủ kiếm ai?

Từ Văn đáp :

- Một trai một gái.

- A di đà Phật! Am điền là chốn thanh tu làm gì có trai gái ở đâu đến? Phải chăng thí chủ...

Từ Văn ngắt lời :

- Tại hạ muốn vào am điều tra...

Tiểu ni cô chặn lời :

- Thí chủ! Trong am cấm chỉ đàn ông bước chân vào.

Bóng người thấp thoáng, Thiên Đài Ma Cơ tiến lại cười nói :

- Chắc bản nhân thì vào được!

Nàng chưa dứt lời, đã khoa chân muốn bước vào...

Tiểu ni cô cầm ngang cây phát trần chặn lại nói :

- Cả vị nữ thí chủ này nữa! Xin biết tự trọng mới được.

Thiên Đài Ma Cơ xẵng giọng :

- Cửa phật là nơi tiếp thụ hương hoa thập phương, sao tiểu sư phụ lại ngăn trở bản nhân?

Tiểu ni cô đáp :

- Thí chủ làm rồi! Bồn am không nhận của bố thí.

- Bỏ lệ đó đi!

Thiên Đài Ma Cơ vừa dứt lời, lại toan sấn vào.

Tiểu ni cô biến sắc, lớn tiếng hỏi :

- Thí chủ muốn cậy mạnh chăng?

Thiên Đài Ma Cơ không thêm đề ý, nàng nói :

- Muốn sao cũng được.

Miệng nói chân vẫn bước đều. Người nàng xông thẳng vào cây phát trần.

Tiểu ni cô rung cổ tay một cái. Cây phát trần bằng đuôi ngựa biến thành một nắm cung châm, nhắm bổ vào mặt Thiên Đài Ma Cơ. Chiêu thức đã lợi hại, lại mau lẹ vô cùng.

Thiên Đài Ma Cơ vùng chường lên hỏi :

- Tiểu sư phụ làm như vậy há chẳng mất thể thống người xuất gia ư?

Phát chường của nàng đánh ra khiến cho tiểu ni cô không đứng vững, loạng choạng người đi. Thiên Đài Ma Cơ liền vọt vào.

Tiểu ni cô trợn mắt lên nhìn sau lưng nàng và vẫn đứng yên trong công am.

Trong am có tiếng quát nắng, tiếp đến tiếng rú vang lên.

Từ Văn cất bước sấn vào...

Ni cô quát lên :

- Thí chủ hãy dừng bước!

- Muốn chết hay sao?

Tiểu ni cô thấy cặp mắt Từ Văn lộ đầy sát khí, bất giác lùi lại một bước.

Từ Văn nhảy vọt tiến vào. Chàng thấy một thiếu nữ áo xanh nằm lẩn dưới đất. Còn Thiên Đài Ma Cơ thì bị một vị lão ni trạc tuổi bảy mươi cùng bốn tên tiểu ni bao vây.

Hai bên đứng đối lập chứ chưa động thủ.

Từ Văn vừa dừng chân, thì tiểu ni cô đã tiến đến phía sau. Cây phát trần phát ra kinh phong veo veo, nhắm đánh vào sau gáy chàng.

Từ Văn né tránh rồi quay lại quát lên :

- Tại hạ cảnh cáo ni cô một lần nữa. Nếu còn hung hăng ắt là phải chết!

Năm vị ni cô vừa già vừa trẻ đứng trong trường đều đảo mắt nhìn ra.

Tiểu ni cô ngoài này vờ như không nghe tiếng.

Sẻnh một đòn, cô lại tiến vào vùng chường bên trái ra đánh nhanh như điện chớp.

Từ Văn mặt lạnh như tiền. Chàng không nói nữa mà cũng không nhúc nhích. Chàng chờ cho ni cô đến gần liền phóng chường đánh ra.

- Ủi chao!

Tiểu ni cô rú lên một tiếng rồi ngã quay xuống đất lăn đi hai vòng, đoạn nằm yên không nhúc nhích.

Năm vị ni cô ở trong hiện trường cả kinh thất sắc. Vị lão ni cô mặt lộ sát khí run lên hỏi :

- Thí chủ cho biết danh hiệu.

Từ Văn đáp :

- Tại hạ là Địa Ngục thư sinh.

Bốn chữ Địa Ngục thư sinh vừa thốt ra, lão ni cô lộ vẻ kinh hãi. Còn bốn tên tiểu ni cô đều sợ hết hồn tránh sang hai bên.

Thiên Đài Ma Cơ vọt người đi, tiến vào Phật đường.

- Ngăn y lại!

Lão ni vừa quát lên, thì bốn tên tiểu ni cô vọt ra chặn đường.

Thiên Đài Ma Cơ vẫn không ngoảnh đầu nhìn lại, phóng song chưởng ra hai bên.

Bốn tên tiểu ni cô rú lên một tiếng, chúng đều bị hất lùi lại.

Thiên Đài Ma Cơ bóng người thấp thoáng rồi mất hút vào trong cửa ngõ. Bốn tên tiểu ni cô tức giận quát lên một tiếng, nhảy xô tới.

Lão ni trở vào mặt Từ Văn quát hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi định làm gì?

- Tại hạ kiểm người.

- Thí chủ kiểm ai?

- Gã tiểu tử họ Lục.

- Ngươi khinh người quá lắm! Dám sấn vào giết người...

Từ Văn trở vào thì thấy thiếu nữ áo xanh nằm dưới đất, cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Thiếu nữ tục gia này là ai?

Lão ni trợn mắt lên đáp :

- Bất luận y là ai thì ngươi và con tiện nhân kia cũng phải thường mạng.

- Tại hạ xin hỏi lão ni một lần nữa: Gã tiểu tử họ Lục và thiếu nữ áo hồng có vào am này không?

Lão ni không trả lời, mụ quát lên :

- Địa Ngục thư sinh! Cửa Phật là chốn thanh tu, há để ngươi đến đây ô nhục?...

Mụ xúc động quá, người run lên bần bật.

Từ Văn cũng cảm thấy hành động của mình có điều lỗ mãng. Tuy bọn nữ nhi này không phải là người xuất gia biết giữ thanh qui, nhưng mình dùng bạo lực bức bách tra hỏi Lục Quân thì cũng hơi quá. Có thể đối phương không hiểu Lục Quân là ai, mà chàng đã đánh chết một người, nên trong lòng hối hận.

Sau viện lại vọng lên hai tiếng rú thê thảm. Chắc bốn tên thiếu ni đã bị hại về tay Thiên Đài Ma Cơ rồi.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, thì lão ni đã giong hai chưởng lên.

Từ Văn toan phản kích, bỗng thấy phát chưởng của đối phương không có kinh lực xô ra, mà có mùi hương quái dị xông vào mũi. Bất giác chàng cười khanh khách nói :

- Người xuất gia mà cũng dùng chất độc ư? Đáng tiếc là mụ đã tìm lầm đối tượng.

Lão ni vẻ mặt kinh hãi, run lên hỏi :

- Ngươi không sợ độc ư?

Từ Văn cười khanh khách đáp :

- Nói về dùng độc, thì mụ chỉ là hạng múa rìu qua mắt thợ.

Lão ni lùi lại một bước dài. Tay phải từ từ giơ lên. Lúc mụ đưa tay lên tới ngang đầu, thì từ cổ tay trở ra đã biến thành sắc tím đen, phối hợp với bộ mặt ghê gớm của mụ trông mà phát khiếp.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Hắc sát thủ! Đạo hạnh của mụ mới được năm thành.

- Nạp mạng đi!

Tiếng quát chói tai vừa dứt. Bàn tay tím đen của mụ chụp xuống Từ Văn nhanh như cắt, chiêu thức kỳ bí và độc địa vô cùng. Xem chừng thủ pháp của lão ni không phải hạng tầm thường.

Từ Văn coi chiêu thức của đối phương không vào đâu.

Những ngón tay tím đen của lão ni chụp xuống Từ Văn. Đầu ngón tay xuyên qua áo vào trong. Từ Văn vẫn thản nhiên nói :

- Thực ra tại hạ không muốn giết tôn giá.

Lão ni háng giọng một tiếng, rồi đột nhiên vùng chường bên trái ra chém tới.

Cử động này của lão ni dường như ra ngoài sự tiên liệu của Từ Văn, nhưng chàng phản ứng thần tốc, đón đỡ thì không kịp, song hạ sát thủ lại có thừa.

Bình...

Tiếp theo là một tiếng rú khủng khiếp. Từ Văn miệng hộc máu tươi, chàng bị hất ra ngoài một trượng.

Đồng thời, lão ni cũng phải lùi lại liền mấy bước. Tay mụ run lên trở vào mặt Từ Văn giữa lúc chàng vừa đứng lên. Mụ ra chiêu khủng khiếp la lên :

- Ngươi... ngươi...

Bóng người thấp thoáng vượt tường mà đi.

Từ Văn ngạc nhiên. Đây là lần thứ hai chàng hạ sát thủ không công hiệu. Lần thứ nhất chàng đánh vào người thần bí đoạt vòng tay ngọc. Từ ngày ra đời tới nay, mới có hai lần này. Còn ngoài ra, ai đã trúng phải là chết liền.

Từ Văn đứng ngẩn người ra một lúc. Chàng sức nhớ đã lâu không nghe tiếng Thiên Đài Ma Cơ. Thật là một điều quái dị. Chẳng lẽ nàng đã gặp chuyện bất trắc rồi...

Từ Văn nghĩ tới đây, chàng liền chạy vào hậu viện. Giữa đám hoa cỏ xanh tươi, lộ ra ba gian nhà tịnh xá, trước tịnh xá bày ra bốn xác chết tiều ni. Bốn bề im lặng như tờ.

Từ Văn băng mình chạy vào đến dãy hành lang trước tịnh xá, chàng dòm qua cửa sổ thì thấy màn là nệm gấm thoang thoang mùi hương, chẳng có vẻ chi là chỗ xuất gia. Cửa Phật là nơi thanh tịnh mà đây là nơi sặc mùi trần tục.

Gian giữa sảnh đường, cách bố trí rất tinh vi chẳng khác nhà sang trọng ngoài đời.

Phía trong còn một phòng ngủ nữa, cách bài trí cũng tương tự. Cả ba gian đều trống rỗng không một bóng người.

Từ Văn nhăn tít cặp lông mày, không biết làm thế nào. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ Thiên Đài Ma Cơ không cáo từ đã bỏ đi?

Bản lãnh và cơ trí nàng như vậy thì đối phương khó lòng hại nàng được. Nhưng hiện nàng ở đâu?

Chàng còn đang kinh nghi bỗng nhìn thấy trong sảnh đường treo trên vách một bức vẽ tượng Phật Quan Âm. Chàng từ từ cảm bức hình đưa sang một bên, thì lộ ra một cái cửa ngầm vừa một người đi lọt.

Từ Văn trong lòng hồi hộp. Chàng thủ thế chờ đợi.

Một bóng người từ trong cửa ngầm xuất hiện, nàng chính là Thiên Đài Ma Cơ.

Từ Văn kinh ngạc hỏi :

- Vụ này là thế nào đây?

Thiên Đài Ma Cơ thoăn thoắt đi ra trở về phía sau nói :

- Dưới đất còn có một tòa nhà đường hoàng lắm, chẳng kém chi phủ đệ Vương công.

Từ Văn hỏi :

- Đại thư có phát hiện ra được điều gì chẳng?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Trong đó là Phân đà của hội Tụ Bảo.

Từ Văn sững sốt hỏi :

- Sao? Phân đà của hội Tụ Bảo ư?

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Huynh đệ! Huynh đệ cứ tiến vào mà xem.

Từ Văn hỏi :

- Tình trạng trong đó ra sao?

Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười thần bí đáp :

- Ngươi cứ vào coi sẽ rõ.

Từ Văn lại hỏi :

- Đây đã là một Phân đà của hội Tụ Bảo, vậy gã tiểu tử họ Lục tất vào đây mới phải?

Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :

- Gã đã vào rồi, song lại đi ngay.

- Đi rồi ư?

- Đúng thế!

Từ Văn lại hỏi :

- Còn Phương Tử Vi đâu?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Huynh đệ cứ vào coi sẽ rõ.

Từ Văn không hiểu Thiên Đài Ma Cơ thôi thúc mình vào trong bí thất là có ý gì?

Nhưng chàng nổi tính hiếu kỳ đưa mắt nhìn cô gái đầy vẻ kiêu ngạo một cái rồi cất bước tiến vào nhà bí thất.

Chàng xuyên qua cửa ngách rồi thấy nàng bọc đá khá dài. Đi hết bọc đá thì trước mặt hiện ra một đường hầm đá trắng rộng rãi phẳng phiu.

Đường hầm này chỉ dài chừng mười trượng. Tận đầu đường hầm là ba gian thạch thất bày thành đường cánh cung như một tòa viện có ba phòng. Khu giữa là một cái sân nhỏ. Gian nhà trước mặt, ngoài cửa treo bức rèm châu. Còn hai gian kia thì cửa phòng đóng kín.

Từ Văn ngần ngừ một chút rồi cất bước tiến vào gian giữa có rèm châu buông rũ xuống.

Chàng nghĩ thầm :

- Thiên Đài Ma Cơ đã bảo mình vào đây điều tra thì tất trong này có điều chi khác lạ.

Từ Văn mở bức rèm châu lên. Một mùi thơm mát xông vào mũi chàng. Cảnh trần thiết trong nhà cực kỳ xa xỉ. Những hạt châu chiếu ra ánh sáng ngũ sắc. Bàn ghế toàn tay thợ khéo chế tạo. Trên bàn bày toàn đồ cổ ngoạn quý giá.

Mé trong kê một cái giường lớn bằng gỗ từ đàn, điêu khắc rất tinh vi.

Trướng gấm buông rủ. Đúng là tình trạng một khuê phòng của nhà đại phú.

Ni am mà có nhà bí thất như thế này thì những câu chuyện bí ối khác không cần hỏi cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Am Bạch Thạch thần bí khủng khiếp

Đột nhiên Từ Văn đề mắt đến trước giường có một vũng đỏ tươi. Máu! Đúng là máu tươi lênh láng đọng lại chưa khô. Chàng cảm thấy trong lòng hồi hộp, nháy xò lại, vén màn gấm lên...

Từ Văn bậc tiếng la hoảng :

- Trời ơi!

Chàng lùi lại mấy bước. Bộ mặt anh tuấn đỏ bừng như gấc chín.

Nguyên chàng đã nhìn thấy trên giường có hai xác chết, một nữ ni nhỏ tuổi và một đại hán to lớn. Cả hai cùng lửa thề. Máu từ nửa người dưới chảy ra ròng rọc.

Từ Văn trước nay chưa từng nhìn thấy cảnh này. Chàng đứng thộn mặt ra.

Hồi lâu chàng mới định thần lại và biết đôi nam nữ này đã do Thiên Đài Ma Cơ hạ sát. Tình trạng lửa lò nàng tự thẹn không tiện nói ra, mới giục chàng vào coi.

Từ Văn háng giọng một tiếng, vung chưởng đánh ra. Bao nhiêu đồ cổ ngoạn bắn tung toé, rớt đầy mặt đất vỡ tan tành. Đây là chàng giận cá chém thớt. Chàng nhìn thấy cảnh bí ối kia mà phát cáu, hành động vô ý thức.

Từ Văn trở gót ra cửa. Chàng vào gian đầu, bắt giắc chàng lại giặt mình kinh hãi.

Trong nhà này, một thi thể thiếu nữ áo xanh nằm lẫn ra đó. Cách ăn mặc của thiếu nữ này hoàn toàn giống như thiếu nữ bị chết ngoài kia, phía trước Phật đường.

Theo lời Thiên Đài Ma Cơ thì Tổng Từ am này là một Phân đà của Tụ Bảo hội, còn hai thiếu nữ áo xanh bị giết kia dĩ nhiên là đệ tử của hội đó. Đáng tiếc là mụ lão ni đã chạy thoát rồi.

Chàng chuyển mình rẽ sang gian thạch thất đầu kia. Gian này cũng giống như gian giữa. Cách bày trí cũng cực kỳ xa xỉ! Trên bàn đặt một lò hương, khói còn bốc lên nghi ngút. Màn gấm nửa vén nửa buông, nệm gối lung tung. Xem chừng người trong nhà này vừa mới rời khỏi nơi đây.

Từ Văn thấy không còn gì đáng coi nữa, liền ra khỏi nhà bí thất.

Thiên Đài Ma Cơ đón chàng cười hỏi :

- Huynh đệ thấy thế nào?

Từ Văn hần học đáp :

- Đây là cái ổ dâm ác, phóng hỏa đốt quách đi cho rồi!

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Ta cũng tính thế!

Từ Văn lại hỏi :

- Sao đại thư biết am này là Phân đà của Tụ Bảo hội?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Huynh đệ coi xác chết thiếu nữ áo xanh kia, thị đã cung xưng ra cả hai đều là thị tỳ của Lục Quân.

Từ Văn lại hỏi :

- Đại thư có biết tin tức gì về Phương Tử Vi không?

- Có! Y mới rời khỏi nơi đây chừng một giờ.

- Y cùng đi với gã tiểu tử Lục Quân hay sao?

- Chúng không cần đi cùng đường với nhau, vì Phương Tử Vi đã thành một vật trong tay Lục Quân rồi..

Từ Văn nghe nói trong lòng rất lấy làm khó chịu.

Cảm tình của con người thật là kỳ quái!

Từ Văn biết rõ thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi là một kẻ thù, chàng đã quyết tâm chặt đứt tơ tình duyên ái đầu thương. Thế mà câu chuyện xảy ra như vậy chàng lại không thể tự chủ được. Trước nay chàng vẫn lạnh nhạt quật cường. Nhưng giờ chàng không chặt đứt mối tơ tình mềm nhũn.

Chàng trầm mặt, đứng ngẩn người ra.

Thiên Đài Ma Cơ tủm tủm cười nói :

- Huynh đệ! Chúng ta rượt theo chứ?

Từ Văn ngơ ngẩn nhắc lại :

- Rượt theo?

- Ủ! Không dễ lọt vào tay gã họ Lục kia được.

- Lọt vào tay gã cái gì?

- Thạch Phật!

Từ Văn chẳng để ý gì đến Thạch Phật. Chàng nghe Thiên Đài Ma Cơ nói vậy, hững hờ đáp :

- Cái đó chúng ta bắt tất phải phí tâm. Tụ Bảo hội tuy có chí tụ tích những của báu thiên hạ, nhưng báu vật này thì họ không lấy được đâu, vì những lão quái vật ở hội Vệ Đạo, bất cứ một lão nào cũng đủ tranh dành với họ được.

Thiên Đài Ma Cơ gật đầu nói :

- Huynh đệ nói vậy là phải, nhưng cái mạng của Phương Tử Vi khó mà giữ được...

Từ Văn lại lạnh lùng đáp :

- Việc đòi nợ máu, cũng có người đòi cho rồi.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Vậy mục đích của chúng ta đến đây để làm gì?

Từ Văn sững sờ một chút rồi đáp :

- Tiểu đệ định giết thẳng lời họ Lục.

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Chúng ta phải đuổi gấp ngay, không thì chậm mất.

Từ Văn lặc lặc nói :

- Dù mình không đuổi kịp, thì Tụ Bảo hội cũng chưa dọn đồ đi đâu được ngay.

Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu nói :

- Huynh đệ! Chúng ta không đến Tụ Bảo hội.

Từ Văn ngơ ngác hỏi :

- Vậy chúng ta đi đâu?
- Chúng ta đến Thiên hạ Đệ nhứt am!
- Phải chăng Đại thư muốn nói là Bạch Thạch am?
- Đúng đó!
- Chẳng lẽ gã họ Lục...

Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :

- Theo lời cung xưng của ả thị tỳ áo xanh, thì Lục Quân đã cùng Phuong Tử Vi đi lấy vật báu. Khi ta ở núi Đồng Bách nghe tin Phuong Tử Vi đã tiết lộ chỗ chôn giấu Thạch Phật ở Bạch Thạch am phía sau núi Bạch Thạch.

Từ Văn giương cặp lông mày lên hỏi :

- Thạch Phật là một vật báu trọng yếu của sư môn Phuong Tử Vi, thì sao y lại tiết lộ chỉ chỗ cất giấu cho người ngoài hay?...

Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười thâm trầm ngắt lời :

- Mỗi tình trai gái thật là vi diệu, nhất là một thiếu nữ chưa đi sâu vào quãng đường đời lại càng khó nói.

Câu nói của nàng có ý tỏ ra mối quan hệ giữa Lục Quân và Phuong Tử Vi đã đến chỗ sâu xa. Từ Văn nghe rất chói tai. Chàng cảm thấy trong lòng xúc động khó bề áp chế. Đó là nhược điểm thông thường của con người.

Chàng hỏi :

- Đại thư có biết rõ Bạch Thạch am ở chỗ nào không?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ta biết rồi. Nếu đi suốt đêm, thì chỉ sáng sớm mai là tới nơi.
- Vậy chúng ta đi thôi!
- Hãy đốt cái ổ hồ ly này đã!

Từ Văn cầm đèn châm vào bức màn khảm thò, chỉ trong nháy mắt, thế lửa bốc lên ầm ầm.

Hai người rời khỏi Tổng Tử am, chạy thẳng về phía Đông.

Mặt trời mới mọc. Làn sương mù còn dày đặc. Trên con đường ruột dê, hai bóng người đang lao đi rất mau. Đó chính là Địa Ngục thư sinh Từ Văn và Thiên Đài Ma Cơ.

Thiên Đài Ma Cơ giơ tay trở một tòa nhà sắc trắng trên sườn núi, nói :

Đó là Bạch Thạch am mà võ lâm kêu bằng Thiên hạ Đệ nhứt am.

Từ Văn chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã tới trước am, thấy cổng đóng chặt. Toàn am do những phiến đá trắng hình vuông xếp thành. Bóng tùng xanh ánh vào, khiến người ta có cảm tưởng đây là một nơi tiên cảnh thần bí.

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Huynh đệ! Chúng ta quanh ra phía sau núi mà lên.

Từ Văn đưa mắt nhìn cổng am hỏi :

- Chúng ta không vào am chiêm ngưỡng một chuyến ư?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Am này trước nay không cho người ngoài vào làm tiết mạo chốn thanh tu. Tuy vị thần ni ở đây đã viên tịch rồi, nhưng ta nên tôn trọng luật lệ này là hơn.

Từ Văn gật đầu đáp :

- Thôi thế cũng được!

Giữa lúc ấy, Từ Văn chợt trông thấy dưới chân núi có mấy bóng người đang khiên một cỗ kiệu nhỏ chạy lên như bay. Bất giác chàng buột miệng la :

- Người trong kiệu. Không ngờ hội Vệ Đạo cũng đã phong thanh đến đây rồi.

Thiên Đài Ma Cơ đưa mắt nhìn xuống núi mấy lần, nói :

- Họ đã đuổi tới đây. Vậy chúng ta không cần phải ra tay.

Từ Văn lại có ý nghĩ khác, chàng không muốn chạm mặt với người hội Vệ Đạo ở đây, vội hỏi :

- Đại thư! Chúng ta hãy lánh đi, đại thư tính thế nào?

Thiên Đài Ma Cơ trong lòng ngờ vực đưa mắt nhìn Từ Văn, nhưng nàng cũng đáp :

- Được rồi! Chúng ta tạm ẩn mình vào trong bụi trúc kia.

Hai người vạch lá chui vào, mỗi người ẩn một chỗ. Từ Văn sức nhớ tới điều chi, lại cất tiếng hỏi :

- Đại thư! Hội chủ hội Vệ Đạo là nhân vật thế nào?

Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :

- Huỳnh đệ đã được mời vào hạng thượng tôn và ngồi cùng bàn với y kia mà?

Từ Văn đáp :

- Tiểu đệ không biết lai lịch y, mà cũng chẳng hiểu tại sao mình lại được họ tôn làm thượng tôn.

- Thế thì kỳ nhỉ?

- Đại thư có biết rõ lai lịch y không?

Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng đáp :

- Nếu y để lộ chân tướng mà ra mặt thì có thể...

Từ Văn sững sốt ngắt lời :

- Sao? Vậy ra không phải chân tướng y ư?

Thiên Đài Ma Cơ thần nhiên đáp :

- Không phải đâu! Y đeo mặt nạ đấy!

Từ Văn la lên :

- Ủa! Thảo nào tiểu đệ thấy sắc mặt y âm đạm và trầm trệ ra chiều dị dáng. Nhưng y đã khiến cho bọn quái vật như Táng Thiên Ông, Vô Tình Tẩu phải nghe lệnh, thì tất nhiên phải là một nhân vật phi thường...

- Dĩ nhiên là thế!

Tiếng gió veo veo! Bảy tám bóng người vọt tới trước am. Cỗ kiệu nhỏ cũng đến nơi ngay.

Từ Văn định thần nhìn qua kẽ lá, chàng không khỏi ngạc nhiên vì cỗ kiệu nhỏ này không phải là cỗ kiệu mà chàng đã đoán trước. Trong bọn tùy tùng, chàng chẳng quen mặt một tên nào, không hiểu đám này ở đâu lại.

Cỗ kiệu nhỏ đặt xuống trước am. Bọn tùy tùng là ba lão già và năm hán tử, thống tay đứng nghiêm chỉnh trước kiệu.

Trong kiệu có thanh âm một người đàn bà dường như chàng đã nghe quen tai.

- Hà đường chủ! Đường chủ dẫn người vào xục tìm đi!

Một lão già mặt nhọn tai vênh, dưới cằm lún phún mấy sợi râu chuột, khom lưng đáp :

- Trình Hội chủ! Mấy chục năm nay không ai dám bước chân vào trong am này.

Từ Văn chợt tỉnh ngộ. Người trong kiệu này là Hội chủ Tụ Bảo hội. Chàng lăm bằm :

- Không ngờ Hội chủ Tụ Bảo hội vì Thạch Phật mà thân hành đến đây.

Tụ Bảo hội chủ lạnh lùng hỏi :

- Hà đường chủ! Nhưng đây là một mệnh lệnh thì sao?

Đường chủ họ Hà run lên kính cẩn đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh dụ!

Lão vẫy tay một cái. Ba tên tráng hán xoay mình theo lão họ Hà đi tới cổng am.

Đường chủ họ Hà nom nớp đứng trước cổng ngần ngừ hồi lâu, rồi đánh liều giơ tay lên đẩy cửa. Không ngờ cổng chỉ khép hờ, hần vừa đặt tay vào đã mở tung ra ngay.

Phía trong cổng, hoa cỏ chỉnh tề. Những bậc đá và lối đi toàn một màu trắng tinh, không nhuộm bụi trần, dường như có người sửa sang quét tước luôn, nhưng sao lại quanh què không một bóng người?

Phía trong cổng dựng một tấm bia vuông bằng đá trắng, trên có khắc một hàng chữ :

Đây là tỉnh địa dành cho bậc chân tu. Kẻ phạm tục hãy dừng bước!

Hà đường chủ cùng ba tên đệ tử đăm đăm nhìn tấm bia, ngần ngừ không dám tiến bước...

Tụ Bảo hội chủ ở trong kiệu lại lên tiếng hỏi :

- Hà đường chủ! Bạch Thạch thần ni đã viên tịch rồi. Ngươi còn sợ gì nữa?

Hà đường chủ lộ vẻ khùng khiếp quay lại, run lên đáp :

- Bẩm Hội chủ! Đó chỉ là nghe đồn...

Tụ Bảo hội chủ lớn tiếng ngắt lời :

- Ngươi muốn kháng lệnh chăng?

- Ty tâu không dám.

Tụ Bảo hội chủ hắng giọng một tiếng, rồi gọi :

- Lý đường chủ đâu?

Một lão già khác mặt lưỡi cây khoa chân bước ra, hướng về cửa kiệu khom lưng đáp :

- Có ty tâu đây!

- Ngươi vào thám thính xem!

- Xin tuân lệnh!

Lý đường chủ trở gót, ngừng đầu lên đi thẳng đến cổng am...

Hà đường chủ vừa sợ luật lệ của bản hội, vừa lo cho thân mình, lão vọt người tiến vào am trước.

Bình!

Tiếp theo là một tiếng rú thê thảm! Hà đường chủ bị hất vọt ra té xuống đất đánh huych một cái không dậy được nữa.

Lý đường chủ cùng ba tên đệ tử đứng thộn mặt ra. Chân tưởng chừng như đã mọc rễ, không lay chuyển được nửa bước.

Từ Văn đưa mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ khẽ hỏi :

- Chẳng lẽ Bạch Thạch thần ni vẫn còn sống ở thế gian?

Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu tỏ ra không hiểu. Nàng lộ vẻ kinh nghi, khủng khiếp.

Cứ coi cách phản ứng của người phía trong, thì Bạch Thạch thần ni quả nhiên là một nhân vật trên đời có một.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, bỗng chàng quay lại nhìn Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Đại thư! Bất luận người trong am chính là Bạch Thạch thần ni hay là người nào khác, nhưng Thạch Phật đã là vật của Thần ni thì Lục Quân đi chuyển này dù có Phương Tử Vi đồng hành cũng chẳng khác gì đến đây để tìm lấy cái chết.

Thiên Đài Ma Cơ mới nói :

- Ta có bảo không phải thế đâu? Phương Tử Vi tuy bị gã kia lừa gạt, nhưng khó lòng qua được tai mắt mấy lão quái hội Vệ Đạo.

Tự Bảo hội chủ dường như cũng bị tình trạng bất ngờ làm chấn động tâm thần. Hồi lâu mụ không nói gì, mãi sau mới cất tiếng hỏi :

- Trong am có vị cao nhân nào đó?

Không có tiếng người đáp lại.

Lúc này Hà đường chủ đã run rẩy đứng lên được, miệng ấp úng :

- Bẩm Hội chủ! Ty tòa...

- Ngươi làm sao?

- Mất hết công lực rồi.

Tự Bảo hội chủ lại hỏi :

- Ngươi có nhìn rõ người hạ thủ không?

Hà đường chủ đáp :

- Không! Ty tòa vừa vào khỏi cổng am liền bị ngay một luồng chưởng phong hất ngược trở ra.

Tự Bảo hội chủ lại lên tiếng hỏi :

- Ông bạn nào ở trong am sao không xuất hiện để nói chuyện?

Vẫn không có tiếng phản ứng.

Bầu không khí trong trường cực kỳ thần bí, khủng khiếp...

Tự Bảo hội chủ nói :

- Lý đường chủ! Các người hãy lui ra!

Lý đường chủ cùng ba tên đệ tử nghe nói khác nào được lệnh đại xá, vội nhảy vọt trở ra.

Tự Bảo hội chủ hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Bằng hữu! Ông bạn bắt tất dấu đầu hổ đuôi. Đã không có người xuất hiện thì bản tòa xin cáo từ!

Rồi mụ bảo thủ hạ :

- Hà đường chủ dẫn hai tên đệ tử xuống núi trước đi. Còn ngoài ra hãy theo bản tòa ra phía sau núi.

Dứt lời, đoàn người chia hai ngã rời khỏi cổng am.

Từ Văn hỏi Thiên Đài Ma Cơ :

- Chúng ta làm gì bây giờ?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Đi coi vụ náo nhiệt này cũng vui đấy.

Hai người liền theo mé bên kia Bạch Thạch am chạy lên núi Bạch Thạch.

Đỉnh núi đá trắng trùng điệp, cỏ không mọc được. Ngoài sườn lác đác có mấy cây tùng đứng sừng sững như những chiếc lọng khổng lồ.

Những tảng đá trắng mọc lên cao ngất, rải rác đến mấy mẫu, toàn là những tảng hình thù quái dị trông như thú chạy, chim bay. Tảng nằm phục xuống, tảng nằm ngửa ra. Có tảng như đang nhảy lên, thật là lắm kiểu. Người nhìn thấy không khỏi khen cho tạo vật thần kỳ.

Chính giữa là một tòa liên đài. Trên đài mọc lên một tòa bảo tháp cao hơn trượng.

Mặt chính tòa tháp có khảm một tấm bia đá. Trên bia khắc một hàng chữ bản :

Đây là thành Xá Lợi của Bạch Thạch thần ni

Từ Văn lẩm bẩm :

- Té ra Bạch Thạch thần ni viên tịch, di cốt táng ở chỗ này.

Đỉnh núi như một tiên cảnh huyền diệu, nhưng bị bao phủ một bầu không khí thần bí.

Phía sau đỉnh núi này còn một ngọn cao chót vót đột khởi đến tận tầng mây. Ngọn này vách dựng đứng và cách Bạch Thạch phòng chừng bảy tám trượng. Đứng trên ngọn núi trông xuống dưới không biết tới đâu là cùng tận.

Trên đỉnh Bạch Thạch bóng người chấp chùng có đến năm chục. Xem chừng Tự Bảo hội vì pho Thạch Phật chí bảo đồn đại trong võ lâm, mà phát động toàn bộ những phần tử tinh nhuệ đến đây.

Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ len lén đi lên đến đỉnh núi thì ẩn thân vào trong hốc đá.

Thiếu hội chủ Tự Bảo hội là Lục Quân cùng thiếu nữ áo hồng Phương Từ Vi sóng vai mà ngồi trên lưng một phiến đá hình con rồng.

Tự Bảo hội chủ đã rời khỏi kiệu, hiện thân ngồi bên hai người này trên một khối đá lồi ra ngoài. Phía sau ba người đứng hàng mấy chục đệ tử, già có trẻ có.

Phía sau liên đài bảo tháp, bảy tám đại hán to lớn đứng đầu cầm thiết chử hoặc câu liêm.

Một lão già áo đen chậm chạp đi tới. Lão dừng chân ở cách bảo tháp chừng năm mươi trượng.

Lục Quân nghiêng đầu nhìn Phương Từ Vi ôn tồn hỏi :

- Vi muội! Đúng rồi chứ?

Phương Từ Vi ngậy người ra gạt đầu.

Lục Quân lớn tiếng ra lệnh :

- Đào xuống đi! Làm cho thật lẹ!

Những tiếng búa bỗ chan chất. Bụi đá bay lên mù mịt!

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Đại thư! Phương Từ Vi đã bị ngoại vật kiềm chế bản tính.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Người nhìn thấy rồi chứ?

Từ Văn cả quyết đáp :

- Không thể sai được!

Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :

- Bây giờ huynh đệ tính sao?

Từ Văn đáp :

- Hãy đập chết thằng lòi họ Lục kia trước...

Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu nói :

- Khoan đã!

Từ Văn hỏi ngay :

- Đại thư còn có cao kiến gì?

Xem chừng trong vụ này lắm chuyện ngoắt ngoéo. Người ở trong Bạch Thạch am vừa rồi ra tay phé bỏ công lực của Hà đường chủ, thì bất tất là ai song cũng cùng phe với Phương Tử Vi. Hắn đã biểu lộ một bản lĩnh kinh người mà sao không xuất hiện để ngăn trở? Phương Tử Vi đã là truyền nhân của Thần ni thì dĩ nhiên có mối liên quan mật thiết với người trong bóng tối vừa động thủ kia...

Từ Văn ngắt lời :

- Theo ý đại thư thì sao?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ta hãy xem tấn kịch này ra sao đã. Mần chót chắc còn lắm chuyện hay.

Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Tụ Bảo hội chủ đã biết rõ mưu đồ của mình có người phát giác, mà mụ vẫn cứ hành động không ngần ngại chi hết, thì tất mụ ý vào điều chi đó?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ta cũng nghĩ thế!

Sự thực đã ra ngoài điều tiên liệu của hai người, lâu lắm vẫn chẳng thấy một người nào xuất hiện ngăn trở.

Một phiến đá tảng vừa mọc lên, liền có tiếng người la kinh hãi :

- Thạch Phật!

Tụ Bảo hội chủ quát :

- Tránh ra!

Tiếng quát chưa dứt mụ đã vọt đến chỗ vừa quát lên. Bấy tám đại hán liền động thân nhất tề lùi lại.

Tụ Bảo hội chủ chăm chú nhìn thạch huyệt, mụ bật lên tràng cười đắc ý.

Những hạt châu xanh biếc trên đầu mụ long lanh dưới ánh mặt trời.

Bao nhiêu đệ tử Tụ Bảo hội có mặt tại trường đều ngẩng mặt đợi chờ.

Tụ Bảo hội chủ cúi xuống, thò tay ra nhắc lấy pho tượng Phật bằng thạch, cao chừng hai thước. Pho tượng này do một tay danh thần được khắc ra, đứng xa trông như người sống.

Từ Văn run lên nói :

- Bọn chúng đã lấy được Thạch Phật rồi!

Thiên Đài Ma Cơ hứ một tiếng rồi nói :

- Ta coi có điều không đúng.

Từ Văn hỏi :

- Không đúng ở chỗ nào?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Người không coi trước ngực pho tượng kia có một lỗ thùng bằng nắm tay đầy ư? Ta chắc có điều chi khác lạ đây.

Từ Văn cất tiếng khen :

- Mục lực của đại thư thật là tinh xảo. Kiến thức của đại thư cũng cao hơn người một bậc.

Lời ca ngợi này quả là tự nội tâm Từ Văn phát ra. Từ ngày chàng thay đổi tính tình, đây là lần thứ nhất chàng ca ngợi người khác. Trước kia vốn tính lạnh lùng, bất luận ai thế nào chàng cũng không mở miệng.

Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười sung sướng hỏi :

- Huynh đệ! Có phải ngươi mĩa mai đó chăng?

Từ Văn thành thực đáp :

- Không phải thế! Đó là chân tâm của tiểu đệ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Ba quái nhân tranh dành Thạch Phật

Trong khi hai người đang nói chuyện với nhau, thì thấy Tụ Bảo hội chủ cầm Thạch Phật ngấm đi ngấm lại, lộ vẻ nghi ngờ quay lại hỏi thiếu nữ áo hồng :

- Phương cô nương! Thạch Phật sao lại không có ruột?

Phương Từ Vi vẻ mặt vẫn thản nhiên đáp :

- Tiểu muội không biết.

Tụ Bảo hội chủ lại hỏi :

- Lúc cô nương thấy Thạch Phật lần đầu cũng thế này hay sao?

Phương Từ Vi đáp :

- Đúng thế!

Giữa lúc ấy Tụ Bảo hội chủ đột nhiên la hoảng, Mụ chỉ còn tay không. Đứng cách mụ ngoài ba trượng là một lão già lưng còng, tay đang cầm pho tượng Phật đó.

Lão già lưng gù xuất hiện lúc nào, và đã đoạt Thạch Phật trong trường hợp nào, chẳng một ai nhìn thấy.

Từ Văn kinh hãi hỏi :

- Lão gù kia là ai?

Thiên Đài Ma Cơ giọng nói run run khẽ đáp :

- Coi thân thủ này, thì không khéo lão là...

Nàng chưa nói dứt lời thì Tụ Bảo hội chủ nét mặt hầm hầm lớn tiếng :

- Diệu Thủ tiên sinh! Bây giờ ngươi đã biến đổi ăn cắp thành cướp giết rồi ư?

Lão lưng gù cười khàn khàn hỏi lại :

- Quách Vân Hương! Mụ căn cứ vào đâu mà nhận định lão phu là Diệu Thủ tiên sinh?

Tụ Bảo hội chủ xẵng giọng :

- Trên chốn giang hồ chẳng lẽ còn người thứ hai nào, có chân tay trộm cướp này sao?

Lão lưng gù cười khẩy nói :

- Dù tôn giá có đoán trúng đi... nhưng này! Quách hội chủ! Tôn giá thóa mạ lão phu chân tay trộm cướp thì tôn giá đã có gì cao cả hơn?

Tụ Bảo hội chủ nói :

- Các hạ giao trả bản Hội chủ vật đó đi là hơn.
- Nếu không trả thì sao?
- Bản Hội chủ thề rằng sẽ không tha các hạ đâu.

Lão lưng gù cười khẩy đáp :

- Cái đó lão phu không để ý.

Từ Văn nghe nói đối phương là Thần Thâu Diệu Thủ tiên sinh, tiếng tăm chấn động giang hồ, thì lửa giận bốc lên ầm ầm. Chẳng không nghi ngờ gì nữa. Người đoạt vòng tay ngọc của chàng tất nhiên là lão. Cứ coi vụ này cũng đủ chứng minh. Chẳng liên nhào người vọt ra.

Tụ Bảo hội chủ Quách Văn Hương buột miệng la lên :

- Địa Ngục thư sinh!

Mặt mũi đầy sát khí.

Từ Văn đảo mắt nhìn mũi, rồi tiến về phía Diệu Thủ tiên sinh.

Diệu Thủ tiên sinh đảo mắt nhìn ra hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi cũng thích pho Thạch Phật này chăng?

Từ Văn xẵng giọng đáp :

- Tại hạ không có ý ấy!

Diệu Thủ tiên sinh hỏi lại :

- Vậy ý ngươi muốn gì?

Từ Văn tròn mắt lên đáp :

- Các hạ đã biết rồi, sao còn giả vờ hỏi?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Dường như lão phu cùng tôn giá chưa có chuyện gì với nhau kia mà?...

Từ Văn tức mình đáp :

- Hừ! Các hạ nói thế thì đúng là hạng trộm gà trộm chó, chỉ đáng là kẻ mặt lư trên chốn giang hồ.

Diệu Thủ tiên sinh quát mắt lên nói :

- Địa Ngục thư sinh! Câm miệng đi! Ngươi ăn nói với lão phu phải giữ lễ độ một chút.
- Lễ độ ư? Các hạ có đáng không đã?

Diệu Thủ tiên sinh vô cùng nghi hoặc, lão chăm chú nhìn Từ Văn một hồi rồi nói :

- Tiểu tử! Có chuyện gì rồi hãy nói. Ngươi hãy chờ lão phu thu xếp chuyện bên này đã.

Từ Văn mắt tức lửa, nói bằng một giọng lạnh như băng :

- Các hạ đừng hòng đánh bài tẩu mã...
- Chớ nói giỡn! Diệu Thủ tiên sinh này mang cái chiêu bài đó, không phải là vô giá trị như ngươi đã nghĩ đâu.
- Được rồi! Vậy các hạ tính xong chuyện bên ấy đi.

Diệu Thủ tiên sinh đưa mắt sang nhìn Tụ Bảo hội chủ rồi cười hì hì nói :

- Quách Vân Hương! Mười năm luyện tập, tôn giả đã thành tài, tiểu yêu biến thành đại quái. Tôn giả ngang nhiên mở Tổng đàn để làm Hội chủ. Tôn giả có biết qui củ về những chuyện ăn cắp lừa gạt không?

Tự Bảo hội chủ biến sắc hỏi :

- Qui củ thế nào?

- Môn có môn qui, gia có gia pháp. Nghề không đạo cũng có quy củ rất sâu xa, gói vào tám chữ.

Tự Bảo hội chủ nghe Diệu Thủ tiên sinh nhắc tới tám chữ, sợ quá loạng choạng lùi lại một bước dài. Dưới trường mộ có mấy chục tên đệ tử ai cũng biến sắc run lên.

Diệu Thủ tiên sinh lớn tiếng quát hỏi :

- Tôn giả thuộc vào hạng nào trong tám chữ?

Tự Bảo hội chủ run lên đáp :

- Lôi, Điện, Phong, Hỏa, Sơn, Thủy, Thổ, Mộc. Trong bốn chữ dưới bản Hội chủ chiếm chữ Sơn.

Diệu Thủ tiên sinh cười nói :

- Đạo hạnh tôn giả kém nhiều. Bản nhân chiếm chữ Điện trong bốn chữ trên.

Tự Bảo hội chủ mặt xám như tro tàn, cúi xuống nói :

- Xin tha thứ cho tại hạ, vì không biết nên đã mạo phạm.

- Quách Vân Hương! Bản nhân muốn đem Thạch Phật đi.

- Không được!

Diệu Thủ tiên sinh chau mày nói :

- Lão phu biết trong lòng ngươi có ý bất phục. Vậy nói trắng cho ngươi hay : Bạch Thạch thần ni là người ai cũng kính trọng. Bạch Thạch Am là nơi thánh địa, cả hai bên Bạch đạo và Hắc đạo đều không dám mạo phạm. Ngươi bức bách bọn thủ hạ phải sấn vào trong am, đó là lỗi ở ngươi..

- Dạ!...

- Còn nữa. Cửa am ta đã để ký hiệu biểu thị bằng chữ Điện, mà ngươi không xem xét, còn lên tiếng đòi người trong am phải xuất hiện. Thế thì ngươi ngu quá, không thể tha thứ được...

Tự Bảo hội chủ lại đáp một tiếng :

- Dạ!...

Diệu Thủ tiên sinh nói tiếp :

- Bây giờ ngươi hãy đi coi ký hiệu ở trên mặt đá hình tam giác kia.

Tự Bảo hội chủ ngẩng đầu hướng về phía vừa đào lên để lấy Thạch Phật. Mụ khẽ la một tiếng rồi lùi lại ba bước.

Diệu Thủ tiên sinh nói ra về giáo huấn thuộc hạ :

- Theo luật lệ của Không đạo, thì đồng đạo không được xâm phạm lẫn nhau. Ngươi cũng là người biết chữ. Thế mà ngươi đã phạm thượng.

Tự Bảo hội chủ mất hết oai phong. Người mụ run lật bật.

Diệu Thủ tiên sinh khoa tay nói :

- Nghĩ đến ngươi vì vô tâm mà phạm lỗi lầm. Thôi ngươi đi đi!

- Tạ ơn thượng bối!

Mụ nói xong, quát bọn đệ tử tùy tùng :

- Xuống núi đi!

Lục Quân tay dắt Phương Tử Vi. Hai người đứng dậy sóng vai...

Từ Văn đột nhiên băng mình đến trước mặt Lục Quân lạnh lùng quát lên :

- Lừa nàg lại!

Phương Tử Vi ngó Từ Văn một cái, nhưng không phản ứng. Về mặt nàg cũng giống như về mặt Tường Minh Châu lúc bị hội này bắt cóc đi.

Thiếu niên áo trắng Lục Quân nghiêng rắg hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi căn cứ vào điều chi?

- Chẳng căn cứ vào điều chi hết!

- Ngươi đừng ý có tuyệt kỹ rồi lán áp người quá. Địa Ngục thư sinh! Ta nói cho ngươi hay là nàg không yêu ngươi đâu.

Câu này khác nào lưỡi dao đâm vào tim Từ Văn, chàng quát hỏi :

- Ngươi muốn chết chẳng?

Tự Bảo hội chủ tiến lên một bước nói :

- Địa Ngục thư sinh! Lần trước ngươi xông vào bản hội giết người, cướp con tin, món nợ đó đã đến lúc phải thanh toán rồi!

Từ Văn nghiêng mình sang một bên rồi hỏi :

- Hay lắm! Bây giờ tính thế nào?

Tự Bảo hội chủ đáp :

- Giết người thì phải thường mạng.

Từ Văn nói :

- Tại hạ người còn thì mạng sống hãy còn. Tôn giá có bản lãnh thì cứ lấy. Mời tôn giá ra tay!

Đường chủ họ Lý và một lão già khác đột nhiên tiến lại. Còn mười mấy tên đệ tử Tự Bảo hội tản ra bao vây. Người nào cũng tay cầm trường kiếm.

Bầu không khí trong hiện trường lâm vào tình trạng khẩn trương.

Diệu Thủ tiên sinh lên tiếng :

- Tiểu tử! Món nợ giữa chúng ta đành để ngày khác. Lão phu không thể chờ lâu được.

Từ Văn vọt người trở lại, vội nói :

- Khoan đã...

Chàng chưa dứt lời, thì một luồng gió đã xô tới.

Nguyên Tự Bảo hội chủ thừa cơ lúc chàng sơ hở, liền ra tay đánh ngay.

Từ Văn không ngờ đối phương động thủ một cách quá đột ngột. Người chàng đang vọt đi, thêm vào chưởng lực đẩy mạnh. Thân hình chàng lao đi như tên bắn sắp đập vào tháp liên đài. Với sức độn này ai cũng cho là chàng nếu chẳng chết tăt cũng bị thương nặng...

Nhưng một luồng gió ôn hòa chênh chếch thổi tới, khiến cho sức mạnh giảm đi quá nửa.

Từ Văn sắp độn vào tháp đá, thì đột nhiên cảm thấy thế lao mình giảm bớt. Trong lúc vội vàng, chàng liền thuận đà biến đổi chiêu thức, phóng chưởng đẩy ngược lại cho người hạ xuống.

Nhưng chàng cũng kinh hãi thất sắc.

Người tiếp tay cho Từ Văn chính là Diệu Thủ tiên sinh.

Từ Văn định thần nói :

- Đa tạ các hạ đã ra tay viện trợ!

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Người bắt tất phải cảm ơn ta. Con tiện hồ ly cùng đi với người quả là dày công tu dưỡng. Thị cố nín hơi không chịu xuất hiện.

Lời Diệu Thủ tiên sinh nói đây dĩ nhiên là để trở vào Thiên Đài Ma Cơ.

Từ Văn nghe lão nói, biết vậy chứ không để ý.

Một tiếng cười vang, Thiên Đài Ma Cơ xuất hiện. Người nàng đẹp lồ lộ khiến cho kẻ hữu tâm không khỏi mơ màng.

Diệu Thủ tiên sinh chăm chú nhìn Từ Văn hỏi :

- Tiểu tử! Chuyện này là thế nào đây?

Từ Văn toan trả lời thì một tràng cười ồm ồm đình tại nhức óc đột nhiên vọng lại.

Tiếng cười như xé không gian vọt đi, khiến cho làn không khí chung quanh chuyển động kịch liệt.

Thiên Đài Ma Cơ buột miệng nói :

- Vô Tình lão nhi đã đến đó!

Bao nhiêu người trong trường đều bị tiếng cười khủng khiếp làm cho tái mặt. Chỉ có Diệu Thủ tiên sinh là còn giữ được vẻ tự nhiên.

Từ Văn liền thi triển phép hóa giải thuật Thiên Chấn mà Thiên Đài Ma Cơ đã truyền thụ cho chàng cách đây không lâu, để chống lại thanh âm. Quả nhiên khí huyết chàng bình tĩnh trở lại.

Chỉ trong chốc lát, bọn đệ tử Tụ Bảo hội công lực kém, đều lộ vẻ đau khổ vô cùng.

Tiếng cười vừa dứt, trong hiện trường lại thêm ra hai quái nhân, họ chính là Vô Tình Tẩu và Táng Thiên Ông.

Từ Văn tựa hồ bị lửa giận đốt cháy tâm can, nhưng ngoài mặt không lộ vẻ gì.

Chàng tự biết mình không phải là đối thủ với hai tên lão quái này.

Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông hai người đứng hai bên Diệu Thủ tiên sinh.

Hiển nhiên nhị quái cũng vì Thạch Phật mà đến.

Tụ Bảo hội chủ vẫy tay một cái. Cả đoàn mấy chục người len lén rút lui ra ngoài.

Lục Quân cũng dắt Phụng Tử Vi lui ra.

Từ Văn lớn tiếng quát :

- Gã họ Lục kia! Người toan chuồn đi nhưng không dễ đâu.

Chàng băng mình nhảy xổ tới, nhưng Lý đường chủ cùng một lão già khác đồng thời quay lại phát chiêu ra ngăn trở.

Từ Văn lạng người đi một cái, tránh khỏi chiêu phong phía chính diện. Đồng thời chàng phóng chiêu phản kích.

- Oẹ oẹ!

Tiếp theo là hai tiếng rú khủng khiếp. Hai lão già ngã lộn ra, tất hơi tức khắc.

Tụ Bảo hội chủ quát lên một tiếng, nhảy xổ về phía Từ Văn. Song chiêu của mụ phát huy hết công lực đánh ra.

Mụ đã làm chủ một bang hội, thì dĩ nhiên công lực không phải tầm thường. Phát chiêu mụ phóng ra giữa lúc tức giận, tưởng chừng như lay non, chuyển núi.

Từ Văn bị hất lui lại mấy bước. Người chàng đập vào một mỏm đá. Khí huyết nhộn nhạo cả lên. Lục Quân dắt Phụng Tử Vi chạy về phía trước. Gã vượt bọn thù hạ lao đi.

Một tiếng hô lớn :

- Tránh ra!

Thiên Đài Ma Cơ vừa quát vừa vung tay một cái. Một nắm Tố Nữ Thần Châm tung ra. Tiếng rú, tiếng rên vang dội hòa lẫn với nhau. Mười mấy tên đệ

tử Tụ Bảo hội nằm lăn dưới đất.

Thiên Đài Ma Cơ vọt lên đón đầu Lục Quân, nàng thét lớn :

- Gã họ Lục kia! Buông y ra!

- Không được!

- Hội Vệ Đạo sẽ bắt các ngươi mà mổ.

Lục Quân cặp mắt ti hí ngăm ngía Thiên Đài Ma Cơ từ trên đầu xuống tới gót chân.

Thiên Đài Ma Cơ cười tươi như hoa xuân, lên giọng rất quyến rũ :

- Thiếu hội chủ! Thiếu hội chủ quả là một nhân vật rất phong lưu đài các!

Lục Quân cười híp mắt lại :

- Cô nương đúng là một vị tiên giáng trần, khiến ai trông thấy cũng phải tiêu hồn.

Thiên Đài Ma Cơ càng cười tươi hơn. Lưng liễu mềm mại tiến về phía trước một bước nói :

- Thiếu hội chủ thật là người thâm tình.

Lục Quân giương cặp lông mày lên đáp :

- Dĩ nhiên! Tại hạ đâu có trơ như gỗ đá kiểu thằng lỏi cụt tay kia được!

- Hay quá!

Thiên Đài Ma Cơ nhanh như chớp chụp xuống cổ tay Lục Quân.

Lục Quân né người đi, kéo Phuong Tử Vi đưa ra chắn trước người gã, rồi cười lạt nói :

- Thiên Đài Ma Cơ! Tại hạ không đến đây quá ngu ngốc chẳng biết gì.

Thiên Đài Ma Cơ lại chụp nhanh như chớp. Lục Quân chưa dứt lời thì tay nàng đã chạm vào vai Phuong Tử Vi.

Bình!

Phuong Tử Vi thuận tay phóng ra một chưởng làm cho Thiên Đài Ma Cơ phải lùi lại ba bước. Phuong Tử Vi ra tay quá đột ngột nên Thiên Đài Ma Cơ không ngờ tới, thành ra cười dở khóc dở.

Bên kia Tử Văn cùng Tụ Bảo hội chủ vẫn đánh nhau kịch liệt.

Dường như Tụ Bảo hội chủ biết rõ Tử Văn chỉ hạ sát thủ được vào người đứng gần, thủy chung mục vẫn giữ khoảng cách khá xa, mục toàn dùng chưởng lực cách không đánh ra để công kích.

Hai người không thể tranh thắng bại trong một thời gian ngắn.

Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông để hết tinh thần vào việc thi triển khinh công quán thế để uy hiếp Thần Thâu Diệu Thủ tiên sinh.

Cả hai bên vẫn dằn co và chẳng ai nói câu nào. Nhưng cả ba đều hiểu rằng nếu hai lão quái dùng công lực thì thừa sức kiềm chế để hạ sát Diệu Thủ tiên sinh, nhưng hai lão vẫn dè dặt không hạ thủ, vì sợ mình sơ ý sẽ bị đối phương tẩu thoát hay vì vẫn chưa hết lòng hù kỵ. Dĩ nhiên hai lão đã tính toán rồi.

Thiên Đài Ma Cơ đột nhiên biến sắc nói :

- Lục Quân! Nhất định ngươi phải chết!

Giữa lúc ấy, một lão bà tóc bạc, mình mặc áo sắc sỡ, xuất hiện bất thình lình như quỷ mỵ. Mục xuất hiện vô cùng đột ngột chẳng ai biết từ phương nào. Tường chừng mục đã đến đây từ trước.

Thiên Đài Ma Cơ không khỏi kinh ngạc. Mắt nàng ngẫu nhiên chạm phải mục quang đối phương, toàn thân nàng chấn động như bị điện giật. Bất giác nàng lùi lại mấy bước.

Mục quang của mục già có một lực lượng làm cho người ta phải khiếp đảm và cảm thấy mình bé nhỏ yếu đuối...

Mục già mặc áo sắc sỡ đảo mắt nhìn quanh, rồi ngó Lục Quân chằm chặp. Mục hé đôi môi khô nứt cất giọng lạnh lùng nói :

- Gã mất chuột kia! Còn chưa buông tay ra ư?

Lục Quân vừa nghe nói quả nhiên buông tay, tựa hồ ánh mắt cùng lời nói của mụ có một mãnh lực huyền bí không ai kháng cự được.

Mụ già lại nói :

- Bữa nay lão bà không muốn mở sát giới, nên lưu cái mạng nhỏ bé của ngươi lại đó.

Dứt lời, mụ cắp lấy Phương Tử Vi vọt đi nhanh như điện chớp.

Thiên Đài Ma Cơ lăm bắm như nói để mình nghe :

- Đúng mụ! Đúng mụ rồi! Không ngờ mụ cũng gia nhập hội Vệ Đạo...

Giữa lúc ấy trong trường có tiếng người nôn ọe. Thiên Đài Ma Cơ quay đầu lại xem thì ra Từ Văn đang thổ huyết. Chàng lùi lại luôn mấy bước.

Thiên Đài Ma Cơ xao xuyến trong lòng, vội băng mình tới hỏi bằng một giọng rất quan thiết :

- Huynh đệ! Có nguy hiểm lắm không?

Từ Văn nghiêng răng, giờ tay lên vuốt miệng đáp :

- Không có gì quan trọng!

Chỉ trong chớp mắt, Tụ Bảo hội chủ đã lao người đi như bay xuống núi, để lại hơn mười xác chết.

Từ Văn hần học nói :

- Món nợ này sớm muộn gì rồi cũng phải thanh toán. Đại thư! Phương Tử Vi đâu rồi?

Thiên Đài Ma Cơ mặt hoa biến sắc, trong lòng chua xót nhưng cũng đáp bằng một giọng rất ôn tồn :

- Y được người đồng bọn đem đi rồi!

Từ Văn tự trách mình sao lại quan tâm đến đối phương làm chi? Nàng ta đã ở trong phe của kẻ thù..

Chàng vừa đảo mắt nhìn vào mé trường bên kia, thì thấy Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông đang nhìn chòng chọc vào mặt Diệu Thủ tiên sinh.

Khóe mắt Diệu Thủ tiên sinh hơi lộ vẻ nóng nảy. Hắn bị hai lão quái này giám thị.

Tuy thân pháp thông huyền nhưng hắn lại không dám vọng động, vì lỡ chạy không thoát thì cũng bị tổn thương đến thanh danh.

Hồi lâu Táng Thiên Ông lên tiếng :

- Ông bạn! Để Thạch Phật lại đó, rồi thượng lộ đi!

Diệu Thủ tiên sinh cười khanh khách đáp :

- Nếu tại hạ xuống núi tay không là trái với lời tổ huấn.

- Liệu ông bạn có đem đi được chăng?

- Có thể!

Vô Tình Tẩu lạnh lùng nói :

- Ông bạn hãy thử đi coi! Lão phu không chờ lâu được.

Diệu Thủ tiên sinh thân nhiên hỏi :

- Sao hai vị không động thủ?

Táng Thiên Ông lặng người đi như một trái banh thịt đáp :

- Ông bạn! Hai bên liệu đây mà làm chó không tuyên bố trước.

Từ Văn kinh ngạc đưa mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ để hỏi nàng họ đang giở trò gì? Sao cả hai bên cứ dằn co hoài, chẳng ai muốn ra tay trước!

Thiên Đài Ma Cơ hiểu ý chàng liền lắc đầu để tỏ ra là nàng cũng không hiểu.

Trong hiện trường bao phủ một làn không khí thần bí.

Diệu Thủ tiên sinh cảm Thạch Phật giờ lên, cất giọng thâm trầm hỏi :

- Nhị vị nhất định không buông tha tại hạ ư?

Vô Tình Tẩu đáp :

- Trừ phi ông bạn chịu để Thạch Phật lại, không thì đừng hòng chạy thoát.

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Tại hạ đã nói là không được đâu.

Vô Tình Tẩu hỏi :

- Đánh nữa hay sao?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Nếu nhị vị còn thích, thì tại hạ cũng xin bồi tiếp.

Vô Tình Tẩu lại hỏi :

- Nếu lão phu phát huy toàn lực thì triển thuật Thiên Chấn, còn Táng Thiên Ông huynh phóng Táng Thiên thần chương thì ông bạn có biết hậu quả sẽ đến thế nào không?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Tại hạ tin chắc rằng có thể đấu với một trong hai vị.

Vô Tình Tẩu hỏi gặng :

- Nếu như thế thì ông bạn được ích gì?

Từ Văn sinh lòng ngờ vực. Chàng nghe hai người nói mà chẳng hiểu gì, tự hỏi :

- Chẳng lẽ Diệu Thủ tiên sinh có sát thủ gì khiến cho hai nhân vật võ công tuyệt thế phải e dè chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chấn hàng sâu hào kiệt sứt bỏ mình

Một cảm giác khiến cho Từ Văn càng thêm nghi hoặc là vừa rồi chàng bị một phát chương của Tụ Bảo hội chủ đánh lên không đã khiến chàng thổ máu tươi. Chàng tự biết thương thế mình khá nặng, nhưng hiện giờ dường như khí huyết lưu thông thư thái không có gì ngăn trở và tuyệt không thấy triệu chứng bị thương. Chàng không uống thuốc, không điều dưỡng, thương thế tự nhiên bình phục thật là một điều kỳ dị.

Dĩ nhiên chàng để bụng không nói cảm giác này ra.

Táng Thiên Ông xẵng giọng hỏi Diệu Thủ tiên sinh :

- Lão Thâu nhi! Ngươi định liều mạng với Thạch Phật ư?

Diệu Thủ tiên sinh không nghĩ ngợi gì đáp ngay :

- Đúng thế! Nhưng trong hai vị thì chỉ còn một vị sống sót mà thôi, có khi chết cả đôi cũng chưa biết chừng.

Táng Thiên Ông nói :

- Lão phu sống mãi cũng chán rồi. Bây giờ lão phu bồi tiếp ngươi đây!

Diệu Thủ tiên sinh cười khanh khách nói :

- Hay lắm! Tại hạ mà được chết cùng không tay cự phách, thì còn gì đáng tiếc nữa...

Táng Thiên Ông hô :

- Lão phu sắp ra tay đây!

Giữa lúc ấy bất thành linh một giọng nói âm ớ, nhưng kinh lực khá mạnh vang lên :

- Người chết lưu danh, lão Thâu nhi chết như vậy cũng được là an ủi rồi.

Tiếng nói vừa dứt thì một người xuất hiện. Rõ ràng một văn sĩ trung niên, mình mặc áo màu lam. Cặp mắt tinh anh sắc sảo. Có điều nước da hơi lợt không xứng với đôi mắt. Tú sĩ tay cầm quạt dấy to gấp đôi quạt thường. Hắn còn cắp một cái cặp sách.

Diệu Thủ tiên sinh nhìn văn sĩ bằng cặp mắt nghiêm trang hỏi :

- Ông bạn là cao nhân phương nào?

Văn sĩ trung niên đang phe phẩy cây quạt, gấp lại nói :

- Tại hạ là Thất Tinh cổ nhân!

- Sao? Thất Tinh cổ nhân ư?

- Chính thị!

- Tại hạ chưa từng nghe qua.

- Lão Thâu nhi! Lão đã ăn cắp mọi vật khắp thiên hạ mà lại không biết người thiên hạ.

- Chà! Ông bạn nói có lý!

Từ Văn nghe đối phương báo danh tánh thì toàn thân đột nhiên tê dại, đó là sự phản ứng của trực giác. Vì chàng xuất thân ở Thất Tinh bảo, mà phụ thân chàng lại là Thất Tinh bảo chủ, chàng không khỏi ngạc nhiên tự hỏi :

- Chẳng lẽ Thất Tinh cổ nhân cũng có mối quan hệ với Thất Tinh bảo?

Rồi chàng theo đuổi những hình ảnh trong ký ức, nhưng không tìm ra manh mối gì.

Có điều chàng liên tưởng đến Thất Tinh bảo gặp thảm họa máu đỏ chan hòa.

Mẫu thân chàng lạc lõng nơi đâu chàng cũng không hay. Hiện giờ kẻ thù đang trong gang tấc mà chàng chẳng làm gì được, cả thân thể mình cũng không dám tiết lộ, thì mỗi đau khổ đó không bút nào tả xiết.

Những biến chuyển tâm lý này của Từ Văn dĩ nhiên Thiên Đài Ma Cơ không hay biết được, vì nàng chưa hiểu thân thể chàng.

Thất Tinh cổ nhân đảo cặp mắt sắc bén nhìn Từ Văn, hai luồng mục quang vừa đụng nhau. Từ Văn bắt giác run lên, vì đôi mắt đối phương lộ đầy sát khí.

Mục quang Thất Tinh cổ nhân nhìn ra chỗ khác rồi, mà Từ Văn vẫn chưa hết run sợ. Chàng không hiểu đối phương vì lẽ gì đã nhìn chàng bằng khóe mắt này?

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Huynh đệ có biết lai lịch người này chăng?

- Tiểu đệ không hay.

- Người này không phải hạng thiện lương.

Từ Văn gật đầu đáp :

- Tiểu đệ cũng có cảm giác như vậy.

Thất Tinh cổ nhân cười lật nói :

- Thiên địa tuần hoàn. Tại hạ đi chuyến này kẻ cũng không uống.

Tảng Thiên Ông cùng Vô Tinh Tẩu đưa mắt nhìn hấn ra chiều chán ghét.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi tiếp :

- Thất Tinh cổ nhân! Ngươi chuẩn bị làm gì đây?

- Phải chăng ông bạn muốn có vật đại giá?

- Đương nhiên trong thiên hạ chẳng có vật gì không khó nhọc mà lấy được bây giờ.

- Theo ý các hạ thì sao?

- Rút lui là hơn.

- Nếu không thì sao?

- Các hạ sau này có hối, cũng không kịp nữa.

- Tại hạ không bao giờ hối hận hết!

- Bữa nay các hạ sẽ rút kinh nghiệm..

- Lão Thâu nhi! Tinh thực mà nói, bữa nay các hạ lâm vào thế cời hổ không xuống được nữa. Ai muốn đoạt được vật báu thì phải liều mạng, có đúng thế không?

Diệu Thủ tiên sinh gật đầu đáp :

- Ông bạn nói câu này thật chí lý!

- Tại hạ xin khuyên các hạ thôi đi là hơn..

- Bằng hữu, các hạ định cùng Thạch Phật sống chết chăng?

- Nếu quả có người nguyện ý bồi tiếp, thì tại hạ quyết chẳng chối từ.

Thất Tinh cổ nhân quay ngang ra nhìn Vô Tinh Tẩu trầm giọng hỏi :

- Tiền bối đức cao trọng vọng. Hai phe Hắc Bạch cùng khâm phục, chẳng lẽ lại..

Vô Tinh Tẩu xua tay ngắt lời :

- Nơi đây không phải là chỗ để các hạ nói sao nên vậy.

Thất Tinh cổ nhân hắng giọng nói :

- Tiền bối nên biết điều một chút.

- Hay hơn hết là các hạ mau rời khỏi nơi đây.

- Trước nay tại hạ không chịu ai bài bác đâu.

- Nếu vậy thì ngươi tự lượng quá cao.

- Kẻ sĩ chỉ có thể bị giết chứ không chịu nhục.

Vô Tinh Tẩu nói bằng một giọng ôn tồn :

- Ngươi nên nhượng cho lão gia một chút.

Đó là theo trật tự tôn ti trong võ lâm. Ngươi làm như thế cũng chẳng lớn lên hay nhỏ đi.

Thất Tinh cổ nhân cũng không vừa, hấn đáp :

- Mình có biết tự trọng thì người ta mới trọng mình. Tiền bối cũng đừng ngó Thạch Phật là tự mình làm mất địa vị đó.

Vô Tình Tẩu quát mắt lên hỏi :

- Ngươi dám giáo huấn lão gia chăng?
- Sự thực là như vậy!
- Sư phụ ngươi là ai?
- Về điểm này xin miễn cho tại hạ không thể trình bày được.

Vô Tình Tẩu xẵng giọng :

- Thế thì lão gia phải cho ngươi một bài học...
- Tại hạ quyết không trốn tránh.

Vô Tình Tẩu tức quá, râu tóc đứng dựng cả lên. Lão phóng chưởng nhằm Thất Tinh cổ nhân đánh tới. Lòng bàn tay vừa giơ lên, kinh khí đã xô ra nghe như sấm động gió reo. Khí thế thật là khủng khiếp!

Thất Tinh cổ nhân vùng chưởng lên nghênh địch.

Sấm một tiếng chấn động! Những luồng kinh khí vọt ra bốn phía.

Thất Tinh cổ nhân phải lùi lại hai bước.

Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ kinh hãi vô cùng, vì Thất Tinh cổ nhân tiếp được phát chưởng của Vô Tình Tẩu mà không tổn thương gì thì công lực hấn trong võ lâm chưa được mấy người.

Vô Tình Tẩu cười khanh khách nói :

- Lão gia không ngờ ngươi vào hạng tiểu bối mà công lực không phải tầm thường. Chẳng trách ngươi ngông cuồng. Bây giờ lại tiếp một chưởng nữa của lão gia.

Tiếng nói vừa dứt thì phát chưởng cũng phóng ra.

Một luồng kinh khí mạnh tựa lay non xô vào Thất Tinh cổ nhân, rồi chụp hấn vào trong. Phát chưởng này so với phát trước còn kinh hãi hơn nhiều.

Tà áo lam phát phới, Thất Tinh cổ nhân vọt đi như quỷ mị ra ngoài tám thước. Thân pháp của hấn nhanh như điện khiến người nhìn thấy phải lè lưỡi.

Bình! Một tiếng rùng rợn vang lên. Đá vụn tung bay. Một tảng đá lớn bằng cả người ôm bị rung động vỡ tan thành đồng đá vụn.

Trong lúc ấy bỗng nghe Táng Thiên Ông lớn tiếng quát :

- Chạy đi đâu?

Từ Văn ngẩng đầu ra coi thì Diệu Thủ tiên sinh đã mất hút không còn thấy bóng trong hiện trường nữa. Thân pháp lão Thâu nhi này đã đến mức thông huyền kỳ ảo trên đời có một.

Táng Thiên Ông cũng mất hút trong chớp mắt.

Vô Tình Tẩu bỏ Thất Tinh cổ nhân co giò rượt theo xuống núi.

Trên đỉnh núi còn lại Thất Tinh cổ nhân, Từ Văn, Thiên Đài Ma Cơ và hơn mười xác chết của bọn Tụ Bảo hội để lại.

Từ Văn rất buồn bã. Chàng chưa kịp tra hỏi Diệu Thủ tiên sinh về chiếc vòng tay ngọc thì đối phương đã đi mất. Muốn tìm được thật khó vô cùng vì lão hóa trang đến hàng trăm hàng ngàn kiểu, mà khinh công lại tuyệt thế vô song.

Dù có gặp lão vị tất đã nhận ra được. Chân tướng cùng lai lịch lão, tướng khắp võ lâm chẳng một ai hay. Còn muốn rượt theo lão thì dĩ nhiên là một chuyện hảo huyền.

Thiên Đài Ma Cơ vui vẻ bảo Từ Văn :

- Huynh đệ! Chúng ta đi thôi!

Thất Tinh cổ nhân cất giọng âm trầm nói :

- Khoan đã!

Từ Văn động tâm, song ngoài mặt vẫn lạnh lùng hỏi lại :

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Thất Tinh cố nhân đảo cặp mắt sáng như dao ngó Từ Văn mấy lượt, rồi gằn từng tiếng :

- Phải chăng ngươi là Địa Ngục thụ sinh?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Chính là tại hạ.

Thất Tinh cố nhân lại hỏi :

- Ta nghe nói ngươi giết người không để dấu vết, có thực vậy chăng?

Từ Văn hỏi lại :

- Các hạ hỏi thế lá có ý gì?

Thất Tinh cố nhân hững hờ đáp :

- Bản nhân muốn hỏi thử cho biết.

Từ Văn cười lạt hỏi :

- Các hạ chán sống rồi ư?

Thất Tinh cố nhân cười khẩy đáp :

- Ngươi muốn nói thế nào cũng được.

Từ Văn cất giọng hiên ngang nói :

- Tại hạ không muốn giết người một cách vô lý...

Thất Tinh cố nhân xẵng giọng ngắt lời :

- Tiểu tử! Ngươi đừng ngông cuồng khoác lác nữa.

Mấy bữa nay Từ Văn đầy dạ oán hờn không nơi phát tiết. Bây giờ chàng lại bị đối phương trêu chọc, ngọn lửa vô hình bốc lên rần rần. Chàng trầm giọng hỏi :

- Phải chăng các hạ có ý muốn thử tài cao thấp?

Thất Tinh cố nhân giữ giọng thản nhiên đáp :

- Đối với ngươi mà nói đến chuyện đó thì không đáng. Vì tánh hiếu kỳ thúc đẩy, bản nhân muốn nghiệm coi chơi mà thôi.

Từ Văn dè nén tâm lòng tẩm tức đã lâu, bây giờ muốn bùng lên. Chàng trợn mắt nói :

- Tại hạ nhắc lại một lần nữa. Các hạ đừng xem sanh mạng như trò đùa.

Thất Tinh cố nhân cười ha hả đáp :

- Vô tình lão nhi mà còn chẳng làm gì được bản nhân. Bộ ngươi đã thấm vào đâu?

Từ Văn nghiêm giọng hỏi :

- Các hạ muốn chết thật ư?

Thất Tinh cố nhân nói :

- Ngươi hãy thử đi coi!

Từ Văn không nhẫn nại được nữa. Người chàng nhảy vọt tới, đồng thời phóng sát thủ ra nhanh như chớp đánh tới đối phương.

Thất Tinh cố nhân chỉ đứng cười khẩy, không né tránh mà cũng không phản kích...

Từ Văn phóng sát thủ ra không thấy đối phương phản ứng, thì không khỏi chấn động tâm thần. Thế là lại một người nữa không coi sát thủ của chàng vào đâu, và đây là người thứ ba. Bất giác chàng đứng ngẩn người ra.

Bình!

Thất Tinh cố nhân phóng chương đánh trúng vào trước ngực Từ Văn.

Từ Văn rú lên một tiếng thê thảm. Người chàng bị hất tung đi đụng vào phiến đá lớn cách xa ngoài ba trượng, rồi bật trở lại té xuống đất. Máu miệng vọt ra như suối.

Thiên Đài Ma Cơ bật lên tiếng la hoảng. Hai tay nàng thò vào bọc.

Thất Tinh cố nhân bật lên tiếng cười hung dữ. Hắn lại ra tay nhanh như chớp.

Thiên Đài Ma Cơ rên lên một tiếng. Người nàng nhũn ra, ngã lăn xuống đất.

Thất Tinh cố nhân nắm lấy Từ Văn đã bị trọng thương giờ lên, lướt tới phía sau đỉnh núi liệng xuống vực thẳm.

Thiên Đài Ma Cơ bị kiềm chế huyết đạo không nhúc nhích được. Nàng thấy Từ Văn bị liệng xuống khe núi thì tưởng chừng như trái tim tan vỡ. Lửa giận công tâm, nàng oẹ lên một tiếng rồi miệng phun máu tươi ra.

Thất Tinh cố nhân quay về chỗ cũ. Cặp mắt loang loáng nhìn Thiên Đài Ma Cơ chăm chăm không chớp. Mực quang hắt dần dần biến đổi, thú tánh nguyên thủy lộ ra mặt...

Thiên Đài Ma Cơ nhìn đối phương biết là hẳn định làm ầu. Nhưng nàng không có cách nào phản kháng được. Mắt nàng tối sầm lại suýt nữa ngất đi. Tuy người nàng không nhúc nhích được, nhưng nàng còn có thể mở miệng gầm lên :

- Người định giờ trò gì?

Thất Tinh cố nhân bật lên tràng cười rộ ra chiều đắc ý.

Thiên Đài Ma Cơ nghe tiếng cười này chẳng khác tiếng ma gào lúc canh khuya, khủng khiếp vô cùng.

Soạt! Vạt áo trước ngực bị xé rách. Luồng gió lạnh thổi vào đôi ngọc phong trắng bóng lộ ra.

Thất Tinh cố nhân cười ha hả nói :

- Trời sinh ra vu vật để cho mình hưởng. Chuyến đi này không uống, quả là không uống!

Thiên Đài Ma Cơ khác nào bị đoạt mất linh hồn còn trơ lại phần xác thịt.

Bàn tay ma quỷ tiếp tục sờ soạng...

Nàng như một người chết rồi! Một cái chết rất tàn khốc. Một sự thực đáng sợ chưa từng có đã phát sinh. Lưỡi nàng cứng đơ, mặt xám như tro tàn. Môi nàng run lên mà không nói ra tiếng.

Ngày thường cặp mắt kiêu mị của nàng khiến người ta điên đảo thần hồn, lúc này trợn lên như trông muốn vọt ra ngoài.

Bất thành linh Thất Tinh cố nhân rút tay co người lại. Hắn trần trần ngó Thiên Đài Ma Cơ. Trên lưng nàng lộ ra một mảnh ngọc quyết. Miệng hắn lẩm bẩm :

- Tam Chỉ Quyết! Thị là truyền nhân của mụ rồi...

Mực quang hắt biến đổi mấy lần, dường như khó mà bỏ được miếng thịt cừu ngon lành, nhưng hắn ra chiều úy kỵ...

Thiên Đài Ma Cơ đề tụ độc môn huyền công để liều mạng mong tự giải khai huyết đạo. Tuy cách này nhọc lòng vô ích, nhưng ai đã lâm vào tuyệt cảnh cũng chẳng bỏ qua bất cứ một hy vọng cầu sinh nào. Đó là bản năng thiên nhiên của con người.

Lúc nàng phát giác ra đối phương có điều úy kỵ liền lên tiếng :

- Các hạ muốn sinh cường để thỏa mãn thú dục nhất thời thì rồi đây sẽ gặp phải cuộc báo phục nghiêm trọng.

Thất Tinh cố nhân trầm tư một lúc. Hắn không gì nói nữa, đột nhiên băng mình vọt đi.

Thiên Đài Ma Cơ chết hệt. Mảnh hồn phiêu diêu quay về với thể xác. Nàng khẩn cấp vận công thúc đẩy huyết đạo. Chừng khoản uống cạn tuần trà, huyết đạo tự giải khai. Nàng đứng dậy buộc lại vạt áo trước ngực. Nước mắt tầm tã tuôn rơi.

Thiên Đài Ma Cơ nghĩ tới Từ Văn. Nàng không ngờ cuộc đời chàng lại đến kết quả này. Nàng yêu chàng tha thiết và mong có một ngày kia sẽ được báo đáp lại tình yêu này. Bây giờ tia hy vọng mong manh của nàng cũng bị tan vỡ.

Thiên Đài Ma Cơ cất bước nặng nề như đeo ngàn cân, trong lòng nổi lên nỗi bi ai vô tận. Nàng lần từ bước một ra sườn núi, ngồi xuống nhìn vực sâu không đáy, tan nát gan vàng, đầu óc trống rỗng.

Nước mắt ướt cả vạt áo. Ngon gió núi thổi lật là tà áo gấu quần, càng làm cho nỗi cô tịch thêm phần lạnh lẽo.

Không hiểu thời gian đã qua bao lâu, một thanh âm khàn khàn bên mình nàng cất lên :

- Phải chăng cô nương là Thiên Đài Ma Cơ?

Thiên Đài Ma Cơ đang ở trong tình trạng băng khuôn vô ý thức, đột nhiên quay về thực tại. Nàng giật mình kinh hãi, ngoảnh đầu lại coi.

Bỗng nàng la lên một tiếng :

- Trời ơi!

Đồng thời nàng băng mình lùi lại mấy bước.

Trước mặt nàng, người che mặt mặc áo cẩm bào đứng sững.

Chính người này đã hạ độc thủ cùng nàng và Từ Văn. Nàng đã thi triển Thất Toàn Phi Nhạn để đả thương nơi đỉnh đầu đối phương, nhưng về sau Từ Văn không thừa nhận sự thực này.

- Phải hán chăng?

Nàng vừa tự hỏi vừa đưa mắt nhìn đỉnh đầu đối phương, nhưng hán đã bịt đầu bằng tấm khăn vuông, nàng không nhìn thấy chi hết.

Người che mặt mặc áo cẩm bào lại cất tiếng hỏi :

- Phải chăng cô nương là người mà võ lâm kêu là Thiên Đài Ma Cơ?

Nàng chẳng thể không trả lời, liền áp ứng đáp :

- Phải rồi! Các hạ...

Người che mặt mặc áo cẩm bào không để cho nàng nói hết câu, đã hỏi tiếp :

- Cô nương có quen biết Địa Ngục thư sinh không?

Thiên Đài Ma Cơ trong lòng thâm trầm, tay nàng bất giác sờ đến ám khí, nàng hỏi lại :

- Bản nhân có quen biết y. Các hạ có điều chi dạy bảo?

- Lão phu muốn tìm gã.

Thiên Đài Ma Cơ sững sờ hỏi :

- Sao? Các hạ... muốn tìm y?

Người che mặt mặc áo cẩm bào nói :

- Chính thế! Lão phu nghe nói cô nương cùng gã đi tới đây, nên lão phu mới tìm đến...

Thiên Đài Ma Cơ nghiêng răng hỏi lại :

- Các hạ hỏi làm chi?

Người che mặt mặc áo cẩm bào trầm ngâm một lúc, rồi cất cao giọng trang nghiêm hỏi lại :

- Cô nương có biết mối liên quan giữa lão phu và gã thế nào không?

Thiên Đài Ma Cơ động tâm đáp :

- Đó là một điều mà tại hạ đang muốn hỏi các hạ.

Người che mặt mặc áo cẩm bào ngấm ngấm một chút rồi đáp :

- Y là con trai lão phu.

Thiên Đài Ma Cơ toàn thân run bắn lên, giật giọng hỏi :

- Con trai các hạ?

- Đúng thế! Gã đâu rồi?

Thiên Đài Ma Cơ nghẹn ngào đáp :

- Y... y chết rồi!

Người che mặt mặc áo cẩm bào kêu rống lên :

- Sao? Cô nương nói lại lần nữa!

Thiên Đài Ma Cơ không chịu nổi chua xót trong lòng, nàng sa lệ đáp :

- Y chết rồi!

Người che mặt mặc áo cẩm bào thân hình loạng choạng gục lên rất thê thảm :

- Làm sao mà chết?

Thiên Đài Ma Cơ rất hồ nghi, nhưng nỗi đau thương đã kèm chế người nàng. Nàng nghiêng răng đáp :

- Y bị một tên văn sĩ trung niên tự xưng là Thất Tinh cố nhân phóng chưởng đánh trọng thương rồi liệng xuống vực thẳm.

Người che mặt mặc áo cẩm bào lão đảo luôn mấy cái cơ hồ ngã ra. Mắt nhìn xuống vực thẳm. Hồi lâu mới cất tiếng run run hỏi :

- Thất Tinh cố nhân lai lịch thế nào?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Tại hạ không biết. Trên chốn giang hồ chưa từng nghe ai nói đến nhân vật này.

Người che mặt mặc áo cẩm bào lại hỏi :

- Hình dạng hấn thế nào?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Gã là một văn sĩ đứng tuổi, mình mặc áo lam. Cặp mắt bén, sắc mặt lợt lạt. Sắc diện với nhân quang không xứng đối nên rất dễ nhận. Có điều...

- Có điều làm sao?

- Theo tiểu nữ nhận xét, thì dường như đó không phải là chân tướng hấn, rất có thể hấn đã bôi thuốc hay thay đổi sắc mặt.

Người che mặt mặc áo cẩm bào la lên một tiếng kinh ngạc, rồi hỏi tiếp :

- Lão phu sẽ đề ý đến hấn, quyết hấn không trốn thoát được. Lão phu thề báo thù cho y bằng được mới nghe. Cô nương! Lão phu nghe khuyên nhủ cáo tố có kẻ mạo xưng hình tượng lão phu để hạ độc thủ toan sát hại gã. Vụ này tưởng cô nương biết rõ.

Thiên Đài Ma Cơ đang ngờ vực vụ này, bây giờ thấy đối phương đề cập đến, nàng xem tình hình thì đúng như lời Địa Ngục thư sinh đã đoán. Có người giả phụ thân chàng để hạ thủ. Nàng liền gật đầu đáp :

- Chính tiểu nữ đã trông thấy.

Người che mặt mặc áo cẩm bào trầm mặc một lúc, rồi nghẹn ngào hỏi :

- Phải chăng cô nương đã cùng hấn giao thủ?

Thiên Đài Ma Cơ vừa bị Thất Tinh cố nhân toan cưỡng hiếp, dĩ nhiên hờn thẹn không muốn nói ra, nhưng mối căm hận chưa tan. Nàng hậm hực đáp :

- Đúng thế! Đối phương hấn là Thất Tinh cố nhân.

- Hiện giờ hán đầu rồi?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Hán mới rời khỏi đây.

Người che mặt mặc áo cẩm bào nói :

- Dù hán có đến bên trời góc biển, lão phu cũng phải tìm cho được để bắt hán phải đền mạng. Cô nương! Dường như cô nương có mối chung tình với con lão phu?

Thiên Đài Ma Cơ động mối thương tâm, cơ hồ bật ra tiếng khóc. Nàng lẳng lặng gật đầu. Cổ họng nàng dường như bị tắt nghẽn nói không ra lời.

Người che mặt mặc áo cẩm bào buông tiếng thở dài, rồi cất giọng bi ai than thở :

- Cô nương là người thông minh thanh khiết, chỉ buồn cho khuyển nhi phước bạc mà thôi. Ý trời muốn vậy còn biết nói làm sao được?

Thiên Đài Ma Cơ không nhịn được nữa, hạt châu tầm tã như mưa.

Người che mặt mặc áo cẩm bào nghiêng răng nói :

- Cô nương miễn cho lão phu lúc này tâm tình bối rối, mong rằng còn có ngày tái ngộ. Bây giờ lão phu phải tìm kiếm di thể khuyển nhi đã...

Lão chưa dứt lời đã trở gót quay đi. Người lão loạng choạng cất bước.

Thiên Đài Ma Cơ bây giờ mới nhớ là mình chưa hỏi lai lịch cùng danh hiệu đối phương. Nàng tha thiết yêu Từ Văn, nay Từ Văn chết rồi mà lại không biết lai lịch phụ thân chàng thì chẳng khác chi người đung, thậm chí đến tên họ lão cũng không hay nữa. Đây thật là một chuyện thương tâm trên thế gian.

Thiên Đài Ma Cơ ngồi nguyên một chỗ, băng khuôn nhìn xuống khe núi. Dường như vực thẳm đã đem cả người nàng đi. Nàng lại tưởng chừng như mình đang ở chỗ chơi vui, lơ lửng giữa trời. Nhất thiết đối với nàng đều là không hết, chẳng một thứ gì tồn tại, cả chính người nàng nữa...

Đây nhắc lại Từ Văn bị Thất Tinh cổ nhân phóng chưởng đánh bị trọng thương rồi liệng xuống vực thẳm. Chàng chắc mẫm phen này bị tan xương nát thịt, thi thể cũng không còn nữa. Dù chàng muốn giẫy giụa kêu la cũng không thể được. Chàng rớt xuống như một ngôi sao sa, và mất hết tri giác.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu. Bỗng bên tai Từ Văn vang lên một tiếng :

- Chao ôi!

Tiếng la này như có như không. Từ Văn chợt nảy ý thức muốn phản ứng, nhưng ý thức này chỉ như con gió hiu hiu lướt qua trên mặt nước, gọn lên một chút rồi lại tiêu tan.

- Gã vẫn còn sống đây mà...

Thanh âm này lại lọt vào tay Từ Văn, khiến ý thức chàng lại phục hồi. Chàng muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt nặng tựa ngàn cân, dù chàng cố gắng mà không sao mở ra được. Có điều chàng ý thức được là mình đã hồi tỉnh. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ ta không chết ư?

Lại một thời gian không hiểu bao lâu, ngươn khí đã lưu chuyển trong người, và ý thức đi từ chỗ hỗn độn đến chỗ rõ ràng. Chàng từ từ hé mắt ra. Một tia sáng mờ mờ ánh vào mắt chàng là một vách đá trơn tuột, tiếp theo chàng nhận thức được đây là một thạch động.

Chàng lảo lảo :

- Ta... quả còn sống thiệt!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Lão quái nhân giải bày tâm sự

Từ Văn vừa kinh ngạc vừa mừng thầm nói không xiết được. Chàng cất tiếng gọi.

Nhưng âm thanh yếu ớt, chính tai chàng cũng không nghe rõ. Có điều chàng đã cảm giác là mình đã hô hoán.

- Tiểu tử! Mạng ngươi thiệt lớn, đáng chết cả trăm phần trăm mà không chết.

Câu này chàng đã nghe rõ và phân biệt được đây là giọng nói của người già. Giọng nói rất mạnh làm chấn động cả màng tai. Từ Văn cố nghiêng đầu đi, hướng mục quang nhìn ra, bất giác tâm thần chấn động. Cách chỗ chàng nằm mấy thước, một quái vật ngồi xếp bằng. Mái tóc bạc phơ xõa xuống mặt đất. Mặt lông lá che đi hết chỉ có đôi mắt sáng như đuốc, chiếu qua làn râu tóc ra ngoài.

Nếu đôi phương không lên tiếng thì chàng chẳng dám tin đây là một người.

Lúc này, Từ Văn tin chắc mình hãy còn sống. Nỗi vui mừng đem lại cho chàng một luồng sinh lực vô hình, đồng thời ý chí sinh tồn lại thêm phần mãnh liệt. Chàng chống hai tay xuống đất, lao đảo ngồi không vững.

Từ Văn nhìn quái nhân một hồi, rồi phấn khởi tinh thần lên tiếng hỏi :

- Phải chăng lão tiền bối đã cứu vãn bối?

Quái nhân cất tiếng chấn động lá nhĩ đáp :

- Tiểu tử! Lão phu xuyết tí nữa bị chết về tay ngươi.

Từ Văn kinh ngạc dương cặp mắt thao láo hỏi :

- Sao... lại thế được?

- Vì độc thủ của ngươi!

Từ Văn lại một phen chấn động tâm thần. Chàng ngó tay trái mà mình ẩn giấu lâu nay đã bị bại lộ. Chàng lại ngừng lên nhìn quái nhân hồi lâu không nói gì.

Đây là lần đầu tiên điều bí mật của Từ Văn bị tiết lộ.

Bàn tay kịch độc chàng vẫn thủ vào trong vạt áo. Dưới nách khoét ra một lỗ thủng, để tay áo phất phơ che đi. Cúi bệ ngoài như anh chàng cụt một tay. Khi nào cùng địch nhân giao thủ, chàng chỉ cần tiếp cận đối phương, độc thủ liền thò qua lỗ nhỏ đưa ra cho chạm vào da đối phương là họ phải ngã ra liền. Điều bí mật này không ai phát giác ra được. Nó làm cho người bị chết không để thương tích mà cũng không có dấu vết bị trúng độc.

Quái nhân lại hỏi :

- Tiểu tử! Nếu lão phu đoán không lầm thì độc thủ của ngươi có chất độc tuyệt thế, gọi là Vô Ảnh Tội Tâm Thủ phải không?

Từ Văn vô cùng kinh hãi, run lên đáp :

- Lão tiền bối nói đúng đó. Chính là Vô Ảnh Tội Tâm Thủ.

Quái nhân mắt chiếu ra những tia hào quang, trầm trọng nói :

- Ngươi luyện được Độc công đã thất truyền trong võ lâm mấy trăm năm, vậy rõ ràng ngươi không phải là người lương thiện. Lão phu phải hủy ngươi đi mới được.

Từ Văn nghe quái nhân nói mà lạnh gáy, chàng đứng bật dậy lao đảo lui đến bên vách động.

Bóng từ thân lại đến ám ảnh chàng.

Mắt lão già chiếu ra những tia sáng uy hiếp kinh người. Từ Văn lui tới đâu, ánh mắt đó lại chuyển theo tới đó và chiếu đúng vào mặt chàng. Hồi lâu lão quái lại lên tiếng :

- Cúi ngươi căn cốt rất tốt, không giống bọn cùng hung cực ác.

Từ Văn không nói gì, chỉ dương mắt trân trân nhìn đối phương. Lòng chàng thầm nghĩ :

“Lão quái này dĩ nhiên đã đụng vào tay trái mình, nhưng lão không bị trúng độc mà còn nói huych tét ra lại lịch độc thủ của mình. Nguyên một điểm này thì lão cũng không phải là người tầm thường. Lão mà muốn hạ sát mình tất dễ như trở bàn tay. Nếu mình tới số, thì dù muốn trốn tránh cũng không thoát được.”

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ thì lão quái lại hỏi :

- Tiểu tử ngươi xuất thân ở môn phái nào?

Từ Văn trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Văn bối là đệ tử Thất Tinh bảo.

Lão quái lại hỏi :

- Thất Tinh lão nhân với ngươi là người thế nào?

Từ Văn đáp :

- Đó là tiên tổ phụ.

- Hiện giờ ai làm Bang chủ?

- Gia phụ.

Lão quái điệu giọng nói :

- Theo chỗ lão phu biết thì Thất Tinh lão nhân làm việc quang minh chính đại, chứ không chuyên dùng độc...

- Đúng thế!

- Vậy Độc công của ngươi từ đâu mà ra?

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Đây là... gia phụ đã truyền cho.

Lão quái trầm mặc một lúc, rồi cất giọng nghiêm trang nói :

- Theo lão phu nhận xét thì Vô Ảnh Tội Tâm Thủ độc nhất thiên hạ. Người nào trúng phải, tuyệt nhiên không một dấu vết gì. Chất độc đọng vào da lập tức xông vào tim. Nhân vật đã luyện thành Vô Ảnh Tội Tâm Thủ chỉ có một mình Quý Kiếm Sâu từ hai trăm năm trước đây. Theo lời đồn thì Quý Kiếm Sâu bị đốt chết. Y chết rồi không có truyền nhân. Phải chăng phụ thân ngươi đã lấy được Độc kinh của Quý Kiếm Sâu để lại?

Từ Văn kinh hãi đáp :

- Đúng thế!

Lão quái lại hỏi :

- Ngươi có biết là người luyện Vô Ảnh Tội Tâm Thủ suốt đời không giải trừ được không?

- Cái đó... cái đó...

- Thế là phụ thân ngươi không còn nhân tính nữa, mới để ngươi luyện Độc công này làm hại cả một đời ngươi.

Từ Văn vừa kinh hãi vừa ngờ vực hỏi lại :

- Bên mình văn bối có giắt thuốc giải thì sao?

Lão quái đáp :

- Giải độc cho người trúng phải thì được, nhưng không có cách nào hóa tán Độc công cho chính mình.

- Cái đó... sao lại thế được?

- Lão phu chỉ nghe nói vậy, chứ chưa được nhìn thấy Độc kinh. Các bậc tiền bối truyền ngôn lại nói là Vô Ảnh Tội Tâm Thủ luyện thành rồi, thì chất độc dung hòa liền với bản thân người luyện. Trừ khi chặt cánh tay đó đi, ngoài ra không có cách nào giải tán Độc công cả.

Từ Văn nghe lão nói tưởng chừng như trái tim chìm hẳn xuống. Nếu đúng như vậy, thì cuộc đời chàng coi như bị hủy bỏ rồi. Nhưng chàng lại tự hỏi :

- Chẳng lẽ phụ thân lại tự ý tàn hủy cốt nhục của mình ư? Hay là người không biết hậu quả tàn khốc này?

Chàng chưa từng nghe phụ thân đề cập đến việc này bao giờ. Ông chỉ cho chàng hay là công phu này luyện xong thì có thể thành võ địch thiên hạ, nhưng không thể cho người khác đụng đến mình được. Sự thực chứng minh không phải là vô địch thiên hạ, nếu gặp phải tay đối thủ công lực trác tuyệt thì hai bên không đụng vào nhau thì chẳng thể phát huy uy lực được. Cũng vì chàng tiến sát đến cạnh Thất Tinh cố nhân mà bị hấn đả thương liệt xuống vực. Chàng tự hỏi :

“Nếu quả thân phụ biết hậu quả này mà còn sai mình đến phủ Khai Phong cầu thân là nghĩa làm sao? Rồi mình đi yêu Phương Từ Vi, há chẳng đáng buồn cười ư?”

Từ Văn nhớ lại tình trạng luyện Độc công bắt đầu từ ngày tám tuổi. Mỗi bữa chàng lấy thuốc cho đúng thời giờ, lại phải nhớ cả giờ giấc vận công theo yếu quyết của phụ thân dặn bảo. Vừa vặn mười năm chàng mới luyện thành, mà chưa từng nghe phụ thân nói tới cách tán công ra sao...

Từ Văn bụng bảo dạ :

- Phải chăng sự thật đúng như lời lão quái nói đây? Nếu vậy thì chẳng những đáng khùng khiếp, mà còn thê thảm vô nhân đạo nữa.

Lão quái thấy Từ Văn trầm ngâm không nói gì, lại cất tiếng hỏi :

- Tiểu tử ngươi không tin lời lão phu ư?

Từ Văn ấp úng đáp :

- Chẳng phải... vẫn bối không tin, mà là khó tin.

Lão quái nói :

- Rồi ngươi thử coi sẽ biết.

Từ Văn hỏi lại :

- Sao lão tiền bối lại không sợ chất kịch độc?

Lão quái đáp :

- Lão phu đã luyện thành tựu môn Kim Cương thần công, nên bất luận là chất độc gì cũng không xâm nhập vào được.

Từ Văn tâm thần chấn động. Chàng không ngờ lão quái ngồi trước mặt mình lại luyện thành Kim Cương thần công mà trước nay chàng chỉ nghe đồn. Vậy trong vô lâm, lão khó tìm được tay đối thủ. Tuy chàng nghĩ vậy nhưng chàng vẫn chưa hết thắc mắc, liền hỏi lại :

- Chất độc này vô hình, mà sao tiền bối cũng biết?

Lão quái đáp :

- Chất độc tuy vô hình, nhưng người trúng độc chẳng thể không cảm giác.

Từ Văn hást hàm hỏi :

- Ủa! Xin lão tiền bối cho biết tôn hiệu?

- Lão phu quên cả danh hiệu rồi.

- Văn bối bị người ta liệng xuống vực sâu, lão tiền bối làm thế nào mà cứu được văn bối khỏi nạn tan thay?

Lão quái nhân thân nhiên đáp :

- Đó là những dây leo ở sườn núi cứu ngươi, chẳng liên quan gì đến lão phu. Có thể nói là số mạng ngươi lớn lắm. Ngươi được dây leo hứng đỡ mấy lần mới rớt xuống tới đất. Tuy ngươi khỏi được nạn tan xương nát thịt, nhưng thực ra lúc đó ngươi đã chết rồi. Tâm mạch ngừng đập hẳn. Không ngờ sau một giờ lại thấy có sinh cơ. Đó là kỳ sự mà nay lão phu mới thấy là một.

Từ Văn nghi ngờ hỏi :

- Chắc lão tiền bối đã thi hành những thủ thuật để văn bối sinh mạng cho văn bối?

Lão quái thành thực đáp :

- Không có đâu! Vì ta thấy ngươi đã chết thực sự rồi.

Từ Văn ngờ ngác, ngập ngừng :

- Cái đó...

Lão quái tựa hồ sức nhớ ra điều chi la lên :

- A phải rồi! Tiểu tử! Có phải ngươi đã uống được một thứ dược vật nào về loại Thiên tài Địa bảo không?

- Không có!

Từ Văn lắc đầu trả lời như vậy. Nhưng chàng chợt nhớ đến lúc ở trong lữ quán gặp người che mặt mặc áo cẩm bào, giả làm phụ thân ám toán. Chàng đã chết đi một lần rồi sống lại. Vụ đó chàng cũng chẳng hiểu nguyên nhân ra sao.

Từ Văn càng nghĩ lại càng rối óc, không sao hiểu được những chuyện quái dị này.

Lão quái hỏi sang chuyện khác :

- Tiểu tử! Vì lẽ gì ngươi bị hất xuống vực thăm?

Từ Văn đáp :

- Văn bối bị người ám toán.

Lão quái hát hàm hỏi :

- Đã bao nhiêu người bị chết vì độc thủ của ngươi?

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Chỉ trường hợp bắt đắc dĩ, văn bối mới hạ sát... Văn bối tự tin mình không giết người vô tội một cách mù quáng.

- Lão phu không tin như vậy.

- Lão tiền bối nói vậy là có ý...

Lão quái ngắt lời :

- Lão phu muốn giết ngươi đi để trừ hại cho võ lâm, có điều nghĩ tới tổ phụ ngươi là Thất Tinh lão nhân là chỗ quen biết, nên mới thay đổi chủ ý. Bây giờ chỉ cần ngươi để cánh tay độc kia lại là xong.

Lão quái nói nghe có vẻ côi mờ, nhưng Từ Văn tưởng chừng như sét đánh bên tai.

Bản tính quật cường hãy còn tiềm tàng, khiến chàng không chịu van xin. Chàng liền nghiêng răng đáp :

- Lão tiền bối hạ sát văn bối thì được, còn muốn làm cho văn bối cụt một tay thì...

- Thì làm sao?

- Không được đâu!

- Tiểu tử! Lão phu giết ngươi chỉ như giết con kiến mà thôi.

Từ Văn mất tấc lửa lớn tiếng nói :

- Xin hạ thủ đi!

Lão quái đưa bàn tay khô đét ra giờ lên một cái.

Từ Văn cảm thấy một luồng hấp lực mãnh liệt vô cùng hút chàng tới phía trước mặt lão quái, chỉ còn cách một với tay. Chàng hồn lạc phách bay, vì chỉ một thủ pháp này đủ làm cho chàng không sống được nữa.

Lão quái cất tiếng hỏi :

- Thiệt tình ngươi muốn chết, chứ chẳng chịu cụt tay phải không?

- Đúng thế!

- Ngươi đã nghĩ kỹ chưa?

- Công lực kém cỏi không đủ giữ mình thì còn chi mà nghĩ ngợi?

- Ngươi thật là kẻ cuồng ngạo!

Từ Văn chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì.

Lão quái ngoạo đầu nghĩ một lúc. Đột nhiên lão vỗ cái đầu bạc phơ hỏi :

- Chết thật! Lão phu quên mất một việc lớn. Tiểu tử! Ngươi đã lên núi Bạch Thạch, tất nhiên phải qua Bạch Thạch am chứ?

Từ Văn động tâm đáp :

- Đúng thế!

Lão quái lại hỏi :

- Ngươi có gặp mục Xú ni cô ấy không?

Từ Văn không hiểu, ngơ ngác hỏi lại :

- Xú ni cô? Lão tiên bối muốn nói ai vậy?

- Mục tự xưng là Bạch Thạch thần ni.

- Thần ni đã xa chơi miền cực lạc rồi.

Lão quái nhân toàn thân run lên, đột nhiên đứng phắt dậy, nắm lấy Từ Văn lớn tiếng hỏi :

- Ngươi bảo mục chết rồi ư?

Từ Văn giật mình kinh hãi đáp :

- Đúng thế!

Lão quái hỏi gặng :

- Có thiệt không?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Chuyện này vẫn bối bất tất phải nói dối làm chi.

Lão quái nổi lên tràng cười rộ. Lão ngồi phịch xuống đất. Tiếng cười của lão dần dần biến thành tiếng khóc, vang động cả một vùng, rồi đập vào vách núi như làn sóng điên cuồng, như gió táp mưa sa. Tiếng cười của lão quái làm rung chuyển màng tai Từ Văn, khiến chàng ngơ ngác nhìn đối phương, chân tay luống cuống.

Hồi lâu lão quái ngừng tiếng gào chẳng hiểu là tiếng khóc hay tiếng cười. Lão nói như để mình nghe :

- Mục chết rồi! Mục chết rồi! Mấy chục năm, lão phu khổ công chờ đợi, mà nay bỗng thành bọt nước...

Từ Văn động tính hiếu kỳ, chàng nghĩ thầm :

- Giữa lão quái này và Bạch Thạch thần ni tất có mối quan hệ không phải tầm thường. Một người ở phía trước ngọn núi, một người ở phía sau, mà nghe giọng lười lười này thì mấy chục năm không chạm mặt nhau. Đó là một điều khó hiểu.

Chàng nghĩ vậy rồi không nhịn được cất tiếng hỏi :

- Tại sao tiên bối lại xúc động đến thế?

Lão quái xua tay lia lia nói :

- Đi đi! Câu chuyện của lão phu ai mượn ngươi chỗ miệng vào?

Từ Văn mượn gió giương buồm, trở gót đi ra ngoài động...

Lão quái gọt giọt giọng :

- Vào đây đã!

Từ Văn bất giác dừng bước quay lại.

Lão quái hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi muốn đi ư? Không được đâu!

Từ Văn hỏi lại :

- Lão tiền bối nói vậy là có ý gì?

Lão quái đáp :

- Tiểu tử! Trừ phi ngươi mọc hai cánh, không thì đừng hòng ra khỏi nơi đây. Ta nói cho ngươi hay, địa phương quỷ quái này sâu hàng ngàn trượng, bốn bề non cao chót vót, khi vượn còn khó lòng trèo lên được, nếu không thì lão nhân gia đã chẳng chịu khổ cực ngồi đây hơn mấy chục năm trời.

Từ Văn ngạc nhiên nở một nụ cười trào phúng hỏi :

- Nếu vậy thì vụ lão tiền bối muốn chặt tay văn bối là thừa ư. Văn bối đã không ra khỏi được nơi đây thì còn lo gì độc thủ?

Lão quái gắt lên :

- Đừng rườm lời nữa! Dĩ nhiên lão nhân gia phải có lý chứ.

- Vậy xin lão tiền bối chỉ giáo.

Lão quái cười khà khà đáp :

- Tiểu tử! Bây giờ lão phu lại thay đổi chủ ý, không chặt độc thủ của ngươi nữa, nhưng phải có điều kiện.

Từ Văn hỏi ngay :

- Xin lão tiền bối cho biết điều kiện gì?

Lão quái đáp :

- Ngươi phải phát thệ rồi đây tái xuất giang hồ không dùng độc thủ để sát hại người vô tội.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Về điểm này lão tiền bối bất tất phải quan tâm, văn bối chưa từng vô cớ giết người.

- Ngươi phải thề đi!

- Lão tiền bối! Thiện ác ở trong lòng mà ra, lời thề chỉ ước thúc được người quân tử, chứ chẳng ràng buộc được kẻ tiểu nhân.

- Ngươi nói có lý! Liệu ngươi giữ được thề chăng?

- Văn bối có thể ứng chịu như vậy.

- Được lắm! Lão phu tin ngươi một lần và tìm cách để ngươi ra khỏi tuyệt địa. Ngươi liệu cách kiếm cho được một người..

Từ Văn phấn khởi tinh thần hỏi lại :

- Xin lão tiền bối cho hay muốn kiếm ai?

Lão quái cặp mắt lộ vẻ buồn rầu đáp :

- Có khi người này không còn ở nhân thế nữa, nhưng lão phu chưa có điều gì chứng thực là y đã chết rồi, thì quyết chẳng cam tâm.

- Người ấy thế nào?

- Một người đàn bà.

Từ Văn ngờ ngác hỏi :

- Người đàn bà ư?

Lão quái bật lên tràng cười ha hả. Tiếng cười đượm vẻ thâm lương, lão đáp :

- Hừ! Người đàn bà, một mỹ nhân tuyệt thế. Ngày trước nàng là một mỹ nhân, nhưng nay hình dạng thế nào? Vô Diệm hay Dạ Xoa, hay mụ già chống gậy? Ai mà biết được?...

Từ Văn thở dài hỏi :

- Người ấy là ai?

Lão quái nhân đáp :

- Nàng là Đỗ Như Lan! Như Lan, Như Lan! Đẹp hết chỗ nói, đẹp tuyệt thế vô song, siêu phẩm thoát tục...

Lão nói xuống dưới ồm ồm khó nghe, dường như ký ức của lão đưa sang một địa hạt khác.

Từ Văn vừa khích động vừa lấy làm lạ. Chẳng nhìn lão quái thần bí muốn hỏi xen vào, nhưng khôn bẻ mở miệng.

Sau một hồi xúc động, lão quái dần dần bình tĩnh lại, vẫy tay nói :

- Ngươi hãy ngồi xuống đây để lão phu kể cho ngươi hay.

Từ Văn theo lời ngồi xuống.

Lão quái bắt chiếu ra những tia sáng kỳ dị, cất giọng buồn buồn kể :

- Mấy chục năm trước trong võ lâm nảy ra một đôi tỷ muội hoa... Cô lớn là Đỗ Như Huệ, cô bé là Đỗ Như Lan. Về dung mạo cũng như về võ công, cả hai nàng đều tuyệt cao, và đã làm điên đảo giang hồ. Không biết bao nhiêu võ sĩ thanh niên say đắm như cuồng như dại. Trong bọn theo đuổi hai nàng có một kiếm sĩ tự cho mình là nhân vật cực cao. Trong cơ hội ngẫu nhiên. Chẳng kiếm sĩ được quen biết cặp tỷ muội hoa này, rồi chàng chung tình với cô em. Hai người chỉ non thề biển, ước hẹn trăm năm. Nhưng cô chị cũng ngầm ngầm ưng ý kiếm sĩ...

Lão ngừng lại một lúc rồi kể tiếp :

- Cô chị vì luyện ái ngấm ngầm mà thành điên dại. Cô không thể dùng đao để cướp người yêu của cô em. Thế rồi cô xuất gia đầu Phật...

Từ Văn đã đoán ra phần nào nội dung thiên cổ sự này. Chàng ồ lên một tiếng.

Lão quái tròn mắt nhìn chàng kể tiếp :

- Hai chị em từ thuở nhỏ nương tựa nhau mà sống. Cô em thương cô chị, cả chàng kiếm sĩ kia cũng bắt tri tình...

Lão quái trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :

- Sau đấy chẳng bao lâu, cô chị có kỳ duyên gặp được một pho tượng Bạch Thạch của thượng cổ dị nhân để lại...

Từ Văn "Ừ" lên một tiếng. Đây là một bí ẩn mà võ lâm không ai biết được.

Lão quái lại nói tiếp :

- Thế rồi cô chị luyện được bản lãnh tuyệt thế và được thiên hạ võ lâm tôn làm Thần ni. Tuy cô đã xuất gia, đã thành danh mà vẫn không chặt được mối tơ tình mềm mại, không khám phá được điều bí mật về ái tình.

Lão quái ngừng lại một chút rồi kể tiếp :

- Một hôm chàng kiếm sĩ kia muốn cùng tình nhân kết nghĩa trăm năm, liền đến ni am để xin mệnh lệnh. Cô chị liền đưa ra một điều kiện là, nếu không thành thiên hạ đệ nhất nhân, thì không cho kết hôn cùng cô em.

Ngừng một lát lão quái lại kể tiếp :

- Kiếm sĩ hỏi lại: "Muốn thành thiên hạ đệ nhất nhân thì làm thế nào?" Cô chị liền lấy một chiếc lá bói ra nói: "Trên mặt lá này đã ghi Kim Cương thần công là môn võ học tối thượng của nhà Phật. Phải là người thân thể thuần dương mới luyện thành được. Khi luyện thành thì trong vũ trụ không còn ai là địch thủ nữa." Bọn người thích võ nghệ đều say mê võ thuật kỳ bí như phát điên. Nhưng nếu luyện thành công môn này thì cả mình lẫn tình nhân đều đầu bạc hết còn chi, ai nghe mà chẳng động tâm?

Tuy nhiên kiếm sĩ kia cũng cảm kích vô cùng, vui vẻ chịu lời.

Lão quái nhân thở dài kể tiếp :

- Kiếm sĩ tuân theo sự an bài của cô. Chàng ta được dẫn vào một nơi rất bí mật, đóng cửa tiềm tu. Sau gian đoạn đầu, chàng mới phát giác ra tình hình có điều khác lạ. Chân khí lưu hành không đúng đường, cơ hồ lâm vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma.

Chàng toan mở cửa để cùng cô chị tham khảo. Lúc chàng mở cửa mới phát giác đây là một đường hầm xuyên sơn, và đã bị đóng chặt. Chàng kiếm sĩ la gọi ầm ỹ mà chẳng thấy động tĩnh chi.

Chàng biết là mình đã mắc vào cạm bẫy. Kiếp này khó còn thấy được ánh mặt trời.

Chàng phần hận bị thương đến cực điểm, cơ hồ phát điên. Cô chị vì tình yêu mà thành ghen, thi hành thủ đoạn tàn nhẫn. Nàng tin rằng cô em không sao biết được.

Nói tới đây trong mắt quái nhân long lanh ngấn lệ.

Từ Văn nhú cặp lông mày tự hỏi :

- Có thể như vậy được chăng?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thành Chính Dương dò la Diệu Thủ

Lão quái kể tiếp :

- Chàng kiếm sĩ có lối tư tưởng về khía cạnh tốt đẹp. Chàng hy vọng ý nghĩ của mình không phải là sự thực. Có khi cô chị chờ mình thành công rồi, sẽ mở cửa ra.

Chàng lại tiềm tâm nghiên cứu lá bói. Hết năm này qua năm khác, chàng phát giác ra khẩu quyết đã bị hoán cải, nên khí huyết mới chạy theo đường rẽ.

Vì chàng còn mong gặp lại người yêu, nên đành phải sống thêm nữa. Nhờ trí thông minh, chàng nghiên cứu được những chỗ sai lầm về khẩu quyết, rồi tiếp tục thao luyện, vừa đúng mười năm thì thành tựu môn Kim Cương thần công. Lúc chàng phá cửa đi ra, mới biết đúng là cô chị thâm mưu độc địa. Đường hầm bị phá hủy hoàn toàn, chàng đâm ra thất vọng, chàng ngồi nhìn vách núi cao muôn trượng, chợt nghĩ đến tập thuật phi thăng. Dù đây chỉ là một tia hy vọng mong manh nhưng cũng vẫn là một hy vọng. Bởi lúc trước chàng luyện theo khẩu quyết sai trật, khí huyết chạy ngược đường thành ra cố tật. Lúc phát huy chân khí đến cực độ thì đột nhiên trở khí lại phát sinh. Kinh không thủy chung vẫn không có cách nào để vượt qua mức độ đã hạn định.

Chàng kiếm sĩ lâm vào tình trạng tuyệt vọng hoàn toàn nhưng chàng vẫn muốn sống nữa. Chàng hy vọng một ngày kia, người yêu biết rõ chân tình sẽ tới nơi cứu viện, hoặc cô chị phát hiện thiên lương từ thiện sẽ cho chàng lại được thấy bóng mặt trời.

Chàng ôm mối hy vọng mong manh như sợi tơ mảnh, kéo dài chút hơi tàn sống cho đến ngày nay.

Lão quái kể xong ra chiều tuyệt vọng.

Từ Văn cảm động vô cùng! Chàng tỏ vẻ đồng tình với lão già bất hạnh kia. Một chàng kiếm sĩ thanh niên trong cảnh tình tuyệt vọng, nay đã biến thành một lão già đầu tóc bạc phơ thì thật là một chuyện tàn khốc.

Từ Văn không cần hỏi, cũng biết chàng kiếm sĩ trong cổ sự này chính là lão quái, mà cô chị dĩ nhiên là Bạch Thạch thần ni.

Ai có ngờ đâu Bạch Thạch thần ni mà võ lâm tôn là siêu nhân cũng thi hành độc kế, làm việc tàn nhẫn tuyệt luân! Cứ vụ này mà coi, thì những kẻ sĩ hiện nay tự xưng là chánh đạo, chẳng biết hành vi trong đời tư thế nào! Hỡi ơi! Giang hồ quý quái, thật là đáng sợ, khiến người ta không biết đâu mà lường được.

Từ Văn chợt nhớ tới hiện tại mình lâm vào tình trạng nào. Lão quái này mấy chục năm trời vẫn không có cách nào ra khỏi nơi giam hãm này, há chẳng ở vào tình thế tuyệt vọng ư?

Từ Văn nghĩ tới đây tưởng chừng như trái tim se lại.

Lão quái cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi ngẩng mặt lên. Mắt chiếu ra những tia thần quang, lão hỏi bằng một giọng rất trang nghiêm :

- Tiểu tử! Người có ưng chịu là bất luận trong trường hợp nào cũng điều tra dùm ta xem Đỗ Như Lan còn sống hay chết, hoặc lạc lõng nơi đâu không?

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Vãn bối ưng chịu, nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Làm thế nào ra khỏi tuyết cảnh này được?

Lão quái gật đầu đáp :

- Lão phu sẽ có cách...

Từ Văn vô cùng khích động hỏi ngay :

- Lão tiên bối có cách nào?

Lão quái đáp :

- Lão phu giúp ngươi đả thông huyết Sinh Tử huyền quang, rồi đem chân nguyên bản thân trút vào cho ngươi. Đồng thời lão phu lại truyền thụ cho ngươi một thứ thần pháp có thể vọt lên ngọn núi mà ra.

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Điều đó... vẫn bối khó mà tuân lệnh được...

Lão quái sừng sốt hỏi :

- Tại sao vậy?

Từ Văn đáp :

- Chẳng có lý do nào để lão tiên bối hy sinh quá mức cho vẫn bối đến thế được.

Lão quái đáp :

- Đây là lão phu muốn ngươi làm việc cho ta.

Từ Văn ngại ngần :

- Lão tiên bối sau khi trút hết chơn nguyên cho vẫn bối rồi thân thể tiên bối sẽ ra sao?

Lão quái thần nhiên đáp :

- Lão phu không trút hết toàn bộ đâu, chỉ tám thành là đủ. Lão phu còn lại hai thành cũng đủ sống rồi.

Từ Văn ra chiều bất nhẫn nói :

- Theo ý kiến của vẫn bối, thì chúng ta nên tìm cách khác hay hơn.

Lão quái cười ha hả ra chiều vui vẻ nói :

- Tiểu tử! Ngươi còn có điểm lương tâm như vậy. Lão phu hoàn toàn tin ngươi rồi. Ngoài cách này không còn đường lối nào khác. Ngươi hãy lại gần đây rồi ngồi gáp lưng vào lão phu...

Từ Văn gặp tình trạng bất ngờ này, khiến chàng chân tay luống cuống, miệng ấp úng :

- Lão tiên bối! Cái này... cái này...

Lão quái cười nói :

- Tiểu tử! Muốn hay không giờ này không phải ở ngươi nữa.

Một luồng kinh lực tuyệt đại hút chàng lại không cho chàng do dự suy nghĩ gì nữa.

Chàng đành ngồi xuống. Một luồng khí nóng từ huyết mạch môn cuồng cuộn trút vào.

Ngoại lực thêm vào chân nguyên trong mình chàng phối hợp thành một luồng đạo lực rất mạnh, đưa thẳng tới huyết Nhâm Đốc.

Một lần, hai lần, rồi ba lần...

Huyết sinh tử quán thông. Luồng lực đạo thúc đẩy mạnh quá khiến Từ Văn mất hết tri giác.

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu, thần trí chàng dần dần hồi phục. Chàng cảm thấy một luồng nhiệt lưu từ huyết Bách Hội trút vào thân thể qua các kinh mạch ào ào như nước sông Trường Giang. Toàn thân chàng nóng ran. Mồ hôi toát ra như tắm.

Từ Văn tiếp tục huy động chân nguyên bản thân, vận hành hết lần này đến lần khác.

Trong động luồng quang tuyến sáng rồi lại tối, tối rồi lại sáng...

Từ Văn thu công lực lại, thì thấy lão quái đã mệt là người. Mắt lão không còn thần quang đề uy hiếp người nữa. Chàng vừa cảm kích, vừa bề bàng, kính cẩn lạy phục xuống đất không nói câu nào. Chàng ghi ân đức vào tâm khảm, chứ không thốt ra lời.

Lại qua một ngày một đêm nữa. Từ Văn học phép Hoàn Không Phi Thăng do lão quái sáng chế ra. Thân pháp này chỉ nhờ một hơi thanh khí là tung mình lên không được. Đoạn nhẹ nhàng điểm chân vào vách núi rồi lại hút thanh khí để vọt lên nữa.

Từ Văn nhân họa được phúc. Đó là một điều dù trong giấc mơ chàng cũng không thể nghĩ tới.

Đến ngày thứ ba, mặt trời vừa mọc, lão quái bảo Từ Văn lên đường.

Chàng ở với lão hai ngày hai đêm không khỏi phát sinh mối tình cảm nồng hậu.

Nhất là chàng đã chịu ơn sâu của lão.

Lão quái nhân lấy một cành kim châm ra, thận trọng đưa cho chàng nói :

- Tiểu tử! Đây là tín vật, khi ngươi tìm thấy Đỗ Như Lan... Chắc bây giờ nàng đã thành bà cụ rồi, ngươi đưa tín vật này, nói cho nàng hay những điều tai nghe mắt thấy.

Từ Văn kính cẩn đón lấy kim châm. Chàng cất kỹ đi rồi hỏi :

- Xin lão tiên bói cho biết tôn hiệu?

Lão quái lắc đầu đáp :

- Bất tất nhắc tới làm chi. Trong thâm tâm nàng còn nhớ đến là đủ.

Từ Văn lại hỏi :

- Văn bói có một ý kiến mong rằng lão tiên bói chuẩn cho.

Lão quái hỏi :

- Điều gì?

- Văn bói lên rồi sẽ kết dây thông xuống xin lão tiên bói...

Lão quái gạt đi :

- Không được đâu! Vách núi cao hàng ngàn trượng...

Từ Văn nói :

- Ngàn trượng thì ngàn trượng chứ sao, kết dây dài ngàn trượng cũng chẳng khó gì.

Lão quái lắc đầu nói :

- Ta ở lại đây chờ hồi âm. Ngươi lên rồi lập tức làm ngay.

Từ Văn lại hỏi :

- Sao lão tiên bói lại không rời khỏi nơi đây?

Lão quái đáp :

- Bạch Thạch thần ni đã chết rồi, đối tượng rửa hờn không còn nữa. Cả người tình mấy chục năm trước chẳng hiểu có còn sống ở thế gian không? Lão phu đã trăm tuổi, mục nát với cỏ cây cũng chẳng có gì đáng tiếc nữa. Cái mà lão phu còn chờ đợi chỉ là mong còn được thấy mặt nàng hay tin tức nàng mà thôi. Tháng ngày đằng đặc đời người đã đến tận đầu. Lão phu còn hy vọng gì nữa? Thôi ngươi đi đi!

Từ Văn dùng dằng không nỡ dứt tình. Bất giác chàng sa lệ. Đây là những giọt lệ chí tình. Từ ngày chàng biết đời, đây là lần thứ nhất chàng sa lệ trước mặt người khác.

Lão quái dường như cũng không kém phần xúc động, nhưng lão nhìn được, xua tay nói :

- Đi đi! Đường đường là một đấng nam tử sao còn bắt chước thói nữ nhĩ?

Từ Văn buồn rầu sụp lạy hai lạy rồi đi ra ngoài động. Chàng ngừng đầu nhìn lên thấy vách núi cao chót vót, phẳng như gương, tựa hồ đao chặt phẳng lì. Chàng đứng trông vách núi cao ngất trời xanh, chàng không dám tin ở thân pháp mà chàng mới học được, có thể giúp chàng ra khỏi tuyệt địa này một cách bình yên không. Lòng chàng bất giác vô cùng xao xuyến. Chàng vận công hết một lượt, đề khí vào huyết Đan Điền. Chân khí đầy rẫy, chàng cảm thấy người mình nhẹ bồng như muốn bay lên.

Lão quái len lén đến bên chàng trầm giọng bảo :

- Ngươi để hết tâm trí ngấm ngấm vận công, đừng để chân khí vẫn đục. Vọt lên đi!

Từ Văn khê rú lên một tiếng. Hai chân đẩy mạnh một cái. Người chàng vọt lên như tên rời khỏi cung. Chàng nhảy lên cao hơn mười trượng. Lúc ở trên không chàng đưa mình vào sườn núi cho có điểm tựa để lấy sức vọt lên lần thứ hai.

Từ Văn tiếp tục nhảy một hồi, quả nhiên lên đến đỉnh núi. Chính chàng cũng không tin là mình làm được như vậy.

Từ Văn hít mạnh một hơi dài, chàng lau những giọt mồ hôi trán, rồi trể tay áo bên trái ra, dẫu cánh tay đục vào trong tay áo. Tay áo bên trái vẫn phát phơ như cũ.

Trong đầu óc chàng nảy ra nhiều ý niệm không giống nhau. Chàng nghĩ lại hai lần người che mặt mặc áo cảm bào muốn hạ độc thủ. Thất Tinh cố nhân tự nhiên vô cớ hất mình xuống vực thẳm.

Rồi chàng nghĩ tới toàn thể hội Vệ Đạo đều là cừu nhân. Phụ thân lưu lạc, mẫu thân mất tích...

Từ Văn lại nghĩ tới ở dưới vực thẳm chàng tiếp thụ nội nguyên của lão quái. Không hiểu công lực mình hiện giờ cao thâm hơn trước bao nhiêu?

Liệu có nhờ đó mà báo ân trả oán cho mau lẹ được chăng? Dĩ nhiên vấn đề này sẽ chứng minh một cách mau chóng.

Sau cùng chàng nghĩ tới lão quái dặn mình tìm cho được hành tung người đàn bà tên gọi Đỗ Như Lan. Chàng tự hỏi :

- Bây giờ mình biết tìm bà ta ở đâu?

Chàng chợt nhớ tới thiếu nữ áo hồng Phương Từ Vi. Cô là truyền nhân của Bạch Thạch thần ni, chắc phải biết sự thúc Đỗ Như Lan lạc lõng nơi đâu.

Thình lình chàng phát hiện ra bên bờ vực cách chừng mấy trượng, có một thiếu nữ ngồi đó, trông như một pho tượng đá. Chàng định thần nhìn kỹ lại, bất giác tâm thần chàng chấn động, miệng lẩm bẩm :

- Té ra là nàng! Ba bữa rồi sao nàng chưa rời khỏi nơi đây?

Nghĩ vậy chàng liền vọt tới nơi cất tiếng gọi :

- Đại thư!

Người đàn bà này chính là Thiên Đài Ma Cơ. Về mặt u buồn, nàng quay đầu lại.

Đột nhiên hai mắt nàng tròn lên tròn xoe, da mặt chuyển động, hồi lâu không nói nên lời. Nàng lộ vẻ hoang mang, kinh ngạc, sợ hãi...

Từ Văn lại hỏi :

- Đại thư làm sao vậy?

Thiên Đài Ma Cơ xoay mình, nhảy xuống run lên hỏi :

- Ngươi... đệ đệ... đệ đệ không chết ư?

Thần thái nàng khiến cho Từ Văn cảm động. Chàng tiến lại hai bước đáp :

- Đại thư! Tiểu đệ không chết!

Thiên Đài Ma Cơ dường như không tin ở tai mắt mình. Nàng ngáp ngừng hỏi lại :

- Đây là sự thực... hay là... ảo mộng?

- Thiệt đó!

Thiên Đài Ma Cơ cất tiếng gọi rất tha thiết :

- Đệ đệ!

Nàng dang hai tay ra nhảy xổ lại...

Từ Văn lạng người đi để tránh, lớn tiếng la :

- Đại thư đừng đụng vào người tiểu đệ!

Thiên Đài Ma Cơ ngạc nhiên dừng lại. Nước mắt chảy xuống má.

Ánh mắt dịu hiền chuyển động tựa hồ ánh mắt của người từ mẫu.

Từ Văn thấy nàng cực kỳ tiểu tụy không khỏi nảy lòng thương xót.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Đệ đệ! Đệ đệ hãy còn sống chắc là đã gặp được kỳ tích gì đặc biệt?

Từ Văn hỏi lại :

- Đại thư, đại thư còn ngồi đây ư?

- Đệ đệ! Ta... cũng muốn nhảy xuống theo người.

Nói rồi nàng cúi đầu, nét mặt lợt lạt lại hơi ửng hồng.

Đây là sự thật đã chứng minh tấm lòng si mê của Thiên Đài Ma Cơ.

Từ Văn bất giác hối hận trong lòng. Chàng cảm thấy mình không xứng đáng tiếp thụ mối tình tha thiết của nàng.

Chàng chưa cho nàng được cái gì, cả một chút tình yêu cũng không có. Chàng cố thân cận nàng cũng chỉ vì muốn lợi dụng lực lượng của nàng để báo thù. Bây giờ chàng cảm thấy những hành vi của mình từ trước thật đê hèn. Chàng muốn nói thực tình để xin nàng tha thứ.

Từ Văn còn muốn ôm Thiên Đài Ma Cơ vào lòng để nói cho nàng hay, bắt đầu từ lúc này, chàng đền đáp lại mối tình tha thiết của nàng.

Tuy nghĩ vậy nhưng chàng không dám làm vì chàng nhớ tới cánh tay trái là độc thủ, nên chàng lạnh lùng trở lại. Nếu lời lão quái nói quả đúng sự thật, thì kiếp này chàng không thể kẻ cận được bất cứ người đàn bà con gái nào.

Từ Văn nghĩ tới đây, lòng chàng lại quặn đau. Chàng nghĩ không thấu tại sao phụ thân mình lại muốn cho kẻ cốt nhục thâm tình luyện thứ độc công này. Đây là một sự điên cuồng tàn khốc. Chàng chắc phụ thân có phương pháp tán công. Nếu không thì thế sao người lại làm phí cuộc đời của đứa con ruột?

- Đệ đệ!

Thiên Đài Ma Cơ cất tiếng gọi, đồng thời mắt nàng chiếu ra những tia sáng say sưa.

Từ Văn cũng cảm thấy tiếng gọi của nàng chứa chan tình ý và bao hàm lời nói yêu đương.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi tiếp :

- Đệ đệ! Đệ đệ gặp được kỳ tích gì mà không chết?

Từ Văn đáp :

- Có lẽ tiểu đệ chưa tới ngày tận số. Tiểu đệ bị liệt xuống rồi may sao rút trúng mối dây leo nên không đến nỗi tan xương nát thịt. Lạ hơn nữa là dưới đáy vực lại có người...

- Có người ư?

- Đúng thế!

Đoạn Từ Văn đem những chuyện gặp gỡ thuật lại một lượt. Chàng chỉ dấu chỗ độc thủ là không nói đến.

Thiên Đài Ma Cơ xúc động quá toàn thân run lẩy bẩy. Miệng nàng lập đi lập lại mấy câu :

- Úi chà! Úi chà!

Từ Văn hỏi :

- Đại thư! Đại thư có nghe nói tới Đỗ Như Lan bao giờ chưa?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ta cũng chưa nghe ai nói tới bao giờ. Có điều mình hỏi dò mãi cũng phải ra.

Từ Văn lại hỏi :

- Còn cha Thất Tinh cổ nhân kia rồi sau đi đâu?

Thiên Đài Ma Cơ nghiêng răng đáp :

- Suýt nữa ta bị hấn làm ô nhục. May trong mình có đeo tín vật của sư môn nên mới thoát.

Từ Văn nghe nói lông tóc đứng cả lên. Chàng cảm hận phát thệ :

- Tiểu đệ mà không giết được hấn thê chẳng làm người nữa.

Thiên Đài Ma Cơ chợt nhớ ra điều gì, buột miệng nói :

- Này đệ đệ! Ta quên chưa nói cho đệ đệ hay là lệnh tôn đã đến đây.

- Gia phụ ư?

- Đúng thế! Người che mặt mặc áo cẩm bào. Suýt nữa ta nhận lầm lệnh tôn là thằng cha giả mạo bữa trước để toan giết đệ đệ.

Từ Văn hỏi lại :

- Gia phụ có nói gì về vụ đó không?

- Người không nói chi hết và chỉ bảo là sẽ báo thù cho đệ đệ. Đồng thời người muốn đi tìm thi thể đệ đệ.

Từ Văn buồn rầu nói :

- Chắc lão gia phải đau lòng đến cùng cực!

Thiên Đài Ma Cơ không khỏi bùi ngùi. Nàng hỏi :

- Đệ đệ không đi kiếm lão gia cho người gặp mặt ư?

Từ Văn buông một tiếng thở dài. Chàng không muốn nói chân tình vụ nhà tan người chết, chỉ hàm hồ đáp :

- Dĩ nhiên tiểu đệ muốn đi lắm!

Thiên Đài Ma Cơ lảng sang chuyện khác :

- Đệ đệ! Ta đoán chắc Thất Tinh cổ nhân cùng phe với Diệu Thủ tiên sinh.

- Sao đại thư biết?

- Sự thật đã rõ ràng lắm rồi. Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông đang cầm chân Diệu Thủ tiên sinh. Tuy thân pháp Diệu Thủ tiên sinh tuyệt thế vô song, nhưng vẫn không nắm vững là có thoát khỏi tay hai lão quái kia được! Thất Tinh cổ nhân đến vừa đúng lúc, không sớm không muộn. Hấn cố ý chọc giận Vô Tình Tẩu để gây chuyện động thủ và tạo cơ hội cho Diệu Thủ tiên sinh trốn thoát.

Từ Văn ngắt lời :

- Đại thư phân tích như vậy thật hợp tình lý. Nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Hai lão quái vật dằng co với Diệu Thủ tiên sinh mà không hạ được, dường như họ còn úy kỵ điều chi. Kể về bản lĩnh thì hai lão quái kia làm gì chẳng hạ nổi Diệu Thủ tiên sinh. Vậy mà hai bên dằng co bấy nhiêu lâu không chịu hạ thủ. Đồng thời hai bên cùng tiết lộ là liều sống chết với Thạch Phật. Hiện nhiên trong vụ này có điều chi ngoắc ngoéo...

Thiên Đài Ma Cơ gật đầu nói :

- Ủ phải! Ta cũng cảm thấy như vậy, mà không sao đoán ra được.

Từ Văn trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Đại thư! Liệu hai lão quái kia có đuổi kịp Diệu Thủ tiên sinh không?

Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :

- Nhất định không kịp. Vì kình công Diệu Thủ tiên sinh quả là phi thường.

Từ Văn nói :

- Diệu Thủ tiên sinh lấy được Thạch Phật. Theo lời đồn thì trong pho tượng này có chứa bí lục võ công. Nếu hấn luyện thành võ công trong Thạch Phật, lại sẵn có bản lãnh kỳ bí tuyệt luân thì e rằng trong võ lâm không còn ai đối thủ được...

- Có thể như vậy. Nhưng hội Vệ Đạo quyết chẳng buông tha hấn.

Từ Văn nói :

- Là ở chỗ Phương Tử Vi là một phần tử trong hội này, mà sao y không lấy Thạch Phật về, lại cho người ngoài chiếm được.

Thiên Đài Ma Cơ gật đầu đáp :

- Hoặc giả Thần ni đã có di ngôn, hoặc giả bên trong còn có điều chi bí ẩn. Đương nhiên Phương Tử Vi nếu không bị thuốc mê của Lục Quân làm hoảng loạn tâm thần, thì năng nhất định không chịu tiết lộ.

Từ Văn nói :

- Đáng cười là mẹ con Tụ Bảo hội chủ, đã phí bao nhiêu tâm cơ mà kết quả bị Diệu Thủ tiên sinh phồng tay trên mắt, và như thế tất gây thêm mối cừu địch.

Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười bẽn lễn nói :

- Chúng ta xuống núi tìm chút gì ăn cho đỡ đói đã chứ.

Thiên Đài Ma Cơ vừa nhắc vụ này, thì Từ Văn cũng cảm thấy lòng không dạ đói, liền gật đầu đáp :

- Phải rồi! Ba bữa nay tiểu đệ chưa được hạt com nào vào ruột. Đại thư vừa nói ra đã khiến tiểu đệ không chịu được nữa rồi.

- Vậy chúng ta đi thôi!

Hai người từ núi Bạch Thạch đi xuống, liền tìm vào một tiểu điểm trong thôn gần nhất, ăn qua loa cho đỡ đói.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi bằng một giọng tha thiết :

- Đệ đệ! Bây giờ chúng ta làm gì?

Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Trước hết ta hãy đến thành Chính Dương.

Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :

- Phải chăng để kiếm Diệu Thủ tiên sinh?

- Phải! Một mặt đi truy tầm chiếc vòng tay ngọc biếc, một mặt dò hỏi hành tung của Thất Tinh cổ nhân.

Từ Văn hỏi lại :

- Ta theo kế hoạch cũ mà hành động chăng?

- Cái đó... chúng ta hãy theo lẽ vào ra mắt, nói rõ mục đích đến đây. Nếu đối phương muốn giờ trò, hay gặp trường hợp nào khác, tức là gặp trường hợp bất đắc dĩ, thì cứ chiếu theo lối cũ mà làm.

- Được lắm! Chúng ta nhất định như vậy...

Trước một tòa nhà đồ sộ trong thành Chính Dương, một nam một nữ, đó là Địa Ngục thư sinh và Thiên Đài Ma Cơ.

Từ Văn nhìn hai cánh cửa lớn đen như mực đóng chặt cất tiếng hỏi :

- Đại thư! Chẳng hiểu chúng ta đoán trúng không?

- Không sai được! Ta nhớ rõ lắm mà!

Từ Văn tiến lại gõ cửa mấy cái.

Phía trong cổng tịch mình không một tiếng người.

Từ Văn quay lại nhìn Thiên Đài Ma Cơ một cái rồi lại đập cổng nữa. Tiếng đập rất mạnh. Dù là kẻ điếc ở dãy phố bên kia cũng nghe rõ. Vậy mà vẫn không thấy phản ứng.

Đột nhiên có tiếng người hỏi vọng ra :

- Hai vị làm chi vậy?

Từ Văn quay đầu lại thì thấy một người đứng tuổi, mình mặc áo dài, tay cầm một xâu nhạc, lưng đeo bì thuốc. Trên bì thuốc cắm một lá cờ nhỏ. Trên cờ viết một hàng chữ: Chữa tất cả những chứng nan y. Té ra y là một thầy lang đạo.

Thiên Đài Ma Cơ đáp ngay :

- Bọn tại hạ đến kiếm chủ nhân tòa nhà này.

Thầy lang đạo giương mắt lên hỏi :

- Sao? Hai vị đến bái phỏng chủ nhân tòa nhà này ư?

Từ Văn nói ngay :

- Đúng thế!

- Hai vị quen biết chủ nhân nơi đây, hay là...

Từ Văn ngắt lời :

- Bọn tại hạ có quen biết từ trước.

Thầy lang đạo bật lên tràng cười ha hả, rồi lắc nhạc trở gót đi luôn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Diệu Thủ tiên sinh lại xuất hiện

Từ Văn thấy hành vi của thầy lang đạo nọ có điều khuất khúc, chàng liền lạng người ra đứng chặn đường nói :

- Ông bạn hãy khoan đi!

Thầy lang đạo sững sốt lùi lại một bước hỏi :

- Còn chuyện gì nữa!

Từ Văn hỏi lại :

- Sao ông bạn lại phì cười?

Thầy lang đáp :

- Vì các hạ nói là quen biết chủ nhà này từ trước khiến cho tại hạ phải bật cười.

Từ Văn tròn mắt lên hỏi :

- Như vậy thì có chi là đáng cười?

Thầy lang liền cười đáp :

- Căn nhà này không có người ở đâu. Nên người trong thành Chính Dương kêu bằng căn nhà ma.

Từ Văn biến sắc hỏi :

- Sao, nhà ma ư?

Thầy lang dạo ngõ hai cánh cổng sơn đen ra chiều khiếp sợ đáp :

- Phải rồi! Đúng là nhà ma. Hễ mặt trời lặn là những người nhát gan phải đi vòng đường xa chứ không dám qua đây.

Từ Văn bật cười nói :

- Trên thế gian làm gì có ma quỷ. Đó chẳng qua là họ gạt nhau mà thôi.

Thầy lang vênh mặt lên nói :

- Xem chừng các hạ cũng là người từng đọc sách, hẳn nhớ câu: Người đừng nói chuyện quái đản để loạn tinh thần. Đức phu tử chỉ bảo đừng nói, ngại có nhận là quỷ thần không có đâu. Vừa rồi các hạ nói là có quen biết chủ nhân nhà này từ trước, vậy các hạ giải thích câu đó đi!

Từ Văn tắc họng không biết đáp thế nào. Chàng ngơ ngẩn một lúc rồi bèn lên nói :

- Tại hạ nghe danh mà đến kiếm. Bữa nay mới tới quý thành là lần thứ nhất.

Thầy lang dạo không chịu buông tha, bữu môi vắn lại :

- Nghe danh ư? Nghe danh ai mới được chứ?

Từ Văn không khỏi tức mình, chàng lạnh lùng hỏi lại :

- Phải chăng ông bạn muốn ngọn hỏi càn tra tại hạ?

Thầy lang dạo cười ha hả đáp :

- Các hạ dạy quá lời! Tại hạ từng đi từ Nam chí Bắc, coi ai cũng là bạn hữu. Về luật lệ giang hồ, tại hạ đã hiểu đôi chút, có điều không biết lựa lời mà thôi. Xin các hạ dung thứ. Bản ý tại hạ là muốn hỏi các hạ hoặc giả kiếm làm nhà chẳng. Tại hạ biết hết thành Chính Dương này, dám tự hào hể các hạ nói danh hiệu ra là tại hạ biết ngay hoặc giả có giúp được các hạ chút nào chẳng.

Từ Văn toan đáp lại, thì Thiên Đài Ma Cơ đã cướp lời :

- Ông bạn nói vậy tất không phải là nhân vật tầm thường. Vậy xin cho biết tôn hiệu.

Thầy lang dạo liếc mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ rồi đáp :

- Tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt mà người ta đeo cho cái nhãn hiệu là Thiên Nhân Thánh Thủ. Xin cô nương chớ cười.

Thiên Đài Ma Cơ lập lại :

- Thiên Nhân Thánh Thủ!

Thầy lang nói :

- Chính thị! Cô nương đã nghe có người nói đến rồi chẳng?

Thiên Đài Ma Cơ lắc đầu đáp :

- Đây mới là lần đầu.

Thầy lang cười ha hả nói :

- Tại hạ đã bảo là hạng vô danh tiểu tốt thì còn khi nào lọt vào tai cô nương.

Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :

- Phải chăng ông bạn dùng Thiên Nhân để đoán chứng bệnh, dùng Thánh Thủ để trị bệnh cho người?

Thầy lang lại cười đáp :

- Không phải! Không phải! Thiên Nhân của tại hạ là để đoán họa phúc, còn Thánh Thủ để quyết định những mối nguy nan.
- Thiên Nhân để đoán mệnh phải không?
- Chính phải! Tại hạ là thầy lang kiêm thầy tướng. Hà hà! Chỉ có chút hư danh mà thôi.

Lão nói có vẻ hoạt kê nhưng ra giọng giảng hồ.

Thiên Đài Ma Cơ bật lên tràng cười trong trẻo nói :

- Nếu vậy thì hay lắm! Chị em tại hạ kiếm người không thấy, chắc ông bạn đoán ra được chứ?

Thầy lang cười đáp :

- Cái đó là coi bói, khác với tướng thuật. Nhưng tại hạ cũng biết sơ qua.
- Hay lắm! Vậy xin ông bạn coi thử cho một quẻ.

Nàng nói xong liền ngồi xuống phiến đá trước cửa.

Từ Văn thấy thái độ nàng nhót nhả, không khỏi có điều chán ghét. Chắc có lẽ đó là nguyên nhân mà chàng vô tình với nàng.

Thiên Nhân Thánh Thủ đặt bì thuốc xuống phiến đá, ngồi vào ghế trang nghiêm hỏi :

- Cô nương chỉ cho hay muốn tìm nhân vật nào là tại hạ có thể nói ngay được, không cần phải xem bói.

Từ Văn không nhịn được nữa, liền nói xen vào :

- Đại thư! Xin nhắc đại thư là chúng ta còn có việc gấp.

Thiên Nhân Thánh Thủ cười nói :

- Này các hạ! Chẳng phải tại hạ nói khoe đâu, muốn làm việc gì mà gấp tại hạ là mau lẹ nhất.

Thiên Đài Ma Cơ đưa mắt ra hiệu cho Từ Văn nên nhẫn nại, rồi nàng đáp :

- Tại hạ cùng ông bạn ngẫu nhiên được gặp nhau, thật là một điều may mắn...

Thầy lang chặn ngay :

- Cô nương dạy quá lời!

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Tại hạ có hai điều thỉnh giáo.
- Xin cô nương cho hay.
- Điều thứ nhất là tìm người, điều thứ hai là kiếm vật.

Thiên Nhân Thánh Thủ gợn tay xoắn hai túp râu mép, lắc đầu lắc cổ, nói :

- Xin cô nương nói rõ từng việc một.
- Ông bạn định lấy bao nhiêu?
- Cái đó còn tùy cô nương muốn kiếm ai, tìm vật gì?
- Phải chăng ông bạn muốn biết rõ để định giá?

Thiên Nhân Thánh Thủ cười ha hả đáp :

- Chính thị! Chính thị!...

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Ông bạn đã tinh thông thuật bói toán, vậy xin coi trước cho việc tìm người có được như ý không?

Thiên Nhân Thánh Thủ rút tay vào trong tay áo, miệng lâm râm khấn khứa rồi hỏi :

- Cô nương muốn kiếm người... thì cứ đi thẳng về hướng Tây, chỉ trong vòng mười dặm là gặp được.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi vặn :

- Theo như lời ông bạn thì ngay trong thành Chính Dương này không thể tìm thấy chăng?

Thiên Nhân Thánh Thủ đáp :

- Tại hạ cứ theo quẻ mà đoán thế đó.

- Có chắc không?

- Tại hạ đã xem Văn Vương Thần Khóa lần nào cũng ứng nghiệm không sai.

Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :

- Được rồi! Quẻ này trị giá bao nhiêu?

- Mười lượng bạc thôi, tưởng cũng không đắt?

- Không đắt! Tại hạ có bảo đắt rẽ gì đâu?

Từ Văn trong lòng nóng nảy, ra chiều khó chịu. Chàng ngoảnh đầu nhìn ra phía khác.

Thiên Nhân Thánh Thủ cười hề hễ, rồi hỏi :

- Còn việc thứ hai là tìm vật phải không?

- Phải rồi! Xin ông bạn lại coi quẻ nữa xem vật này có tìm thấy không?

Thiên Nhân Thánh Thủ cũng làm như vừa rồi. Lão lâm râm khấn khứa một lúc, rồi đột nhiên háng giọng nói :

- Lạ thiệt!

Thiên Đài Ma Cơ chau mày hỏi :

- Có chi mà lạ?

Thiên Nhân Thánh Thủ đáp :

- Cứ theo quẻ này mà đoán, thì cái vật cô nương tìm đây không phải của chính mình.

Từ Văn nghe nói không khỏi động tâm tự hỏi :

- Chẳng lẽ lão này giỏi bói toán thật ư? Vòng tay ngọc quả nhiên không phải của Thiên Đài Ma Cơ mà sao y nói trúng?

Thiên Đài Ma Cơ tủm tỉm cười đáp :

- Ông bạn nói trúng rồi. Quẻ này linh nghiệm thật. Liệu có tìm thấy không?

- Vật đã có chủ bắt tất tìm kiếm làm chi cho mệt.

Thiên Đài Ma Cơ sừng sốt hỏi :

- Sao? Vật đã có chủ rồi ư?

- Tại hạ chỉ theo quẻ mà nói thẳng.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :

- Ông bạn nói thế là không tìm được hay sao?

- Chính thế đó. Đừng tìm mất công vô ích.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi gặng :

- Có nhất định thế không?
- Hẳn như thế! Nếu xem quẻ này không chuẩn xác thì từ đây tại hạ ần tích mai danh.

Thiên Đài Ma Cơ cười khanh khách nói :

- Ông bạn đa tài đa nghệ, chỗ này không làm được thì đi chỗ khác, hà tất phải mai danh ần tích? Đại danh chánh thức của ông bạn là gì tại hạ chưa kịp thỉnh giáo?

Thiên Nhân Thánh Thủ không đồ mặt tía tai, vẫn cười ha hả nói :

- Cô nương khéo nói giỡn!

Từ Văn lạnh lùng lên tiếng :

- Đại thư! Chúng ta đi thôi!

Thiên Nhân Thánh Thủ quay lại ngó Từ Văn một lúc rồi run lên nói :

- Các hạ! Xin tha thứ cho tại hạ nói thẳng, trong mình các hạ có ám tật, mà chứng này không ai chữa được.

Lão vừa nói câu này thì cả Từ Văn lẫn Thiên Đài Ma Cơ cùng chấn động tâm thần.

Từ Văn kinh hãi vì đối phương nói trúng, ám chỉ độc thủ của mình. Còn Thiên Đài Ma Cơ không hiểu nội tình, nằng chi kinh hãi cho Từ Văn.

Từ Văn miễn cưỡng trấn tĩnh, lạnh lùng hỏi lại :

- Ông bạn đừng nói nhảm. Tại hạ có ám tật gì?

Thiên Nhân Thánh Thủ nói :

- Các hạ đã biết rõ rồi, sao còn có ý dối người?

Từ Văn vẫn khẳng khái :

- Tại hạ chưa biết mây may.

Thiên Nhân Thánh Thủ cương quyết :

- Tại hạ tự tin cặp mắt không lầm, hoặc ở thủ túc hoặc ở diện mạo tất có chỗ khác thường. Tại hạ còn đoán chắc hai vị là chị em khác họ...

Từ Văn nói :

- Cái đó chưa lấy chi làm lạ.

Thiên Nhân Thánh Thủ lại nói :

- Ám tật của các hạ đã chủ định kiếp này phải chịu cô đơn.

Từ Văn nghe lão nói đến đây đột nhiên biến đổi sắc mặt, vì lời lão nói trúng vào chỗ đau thương bí ẩn của mình. Lão quái nhân dưới hang thẳm núi Bạch Thạch đã chứng minh vụ này. Trước nay chàng không tin thuật sĩ giang hồ mà bây giờ cũng phải hoang mang. Bằng vào cặp mắt thịt, đối phương đã coi thấy chỗ bí ẩn mà người khác không nói ra được thì thật là thần kỳ thật là đáng sợ! Nếu lão tiết lộ bí mật này ra chôn giang hồ thì hậu quả khó mà tưởng tượng được.

Chàng tự hỏi :

- Hay là đối phương có mưu đồ chuyện gì mà thi hành trá thuật?

Thiên Đài Ma Cơ cực kỳ kinh hãi đưa mắt ngó Từ Văn. Nàng thấy vẻ mặt chàng biến đổi thì ý thức ngay được là Thiên Nhân Thánh Thủ đoán trúng. Nàng cũng hoang mang tự hỏi :

- Phải chăng lão này có nghệ thuật đó thực. Hay là...

Thiên Nhân Thánh Thủ đứng dậy đeo bị thuốc lên lưng, nhìn Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Cô nương! Tất cả hai chục lạng bạc.

Thiên Đài Ma Cơ toét miệng ra hỏi :

- Ông bạn cần tiền thật ư?

- Cô nương! Đó là kẻ sinh nhai của tại hạ.

Thiên Đài Ma Cơ lại nói :

- Ông bạn chỉ có nghề này để mưu sinh phải không?

- Cô nương khéo nói giỡn! Tại hạ đeo bọc thuốc đây, trong thành Chính Dương, cả đàn bà trẻ con điều biết tiếng.

Thiên Đài Ma Cơ móc ra một đỉnh vàng nhỏ nói :

- Đây ông bạn cầm lấy!

Nàng miệng nói tay liệng đỉnh vàng ra. Nàng ngấm ngấm vận dụng đến ba thành lực đạo.

Thiên Nhân Thánh Thủ đưa tay ra đón lấy. Đột nhiên lão la lên một tiếng, ngời phật xuống đất. Đỉnh vàng văng đi xa. Lão vừa ôm tay đau vừa lăn người tới chỗ đỉnh vàng lượm lấy. Lão cười dờ khóc dờ nhìn Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Đa tạ cô nương!

Đoạn lão thay đổi sắc mặt nhìn Từ Văn nói :

- Các hạ! Thế gian làm gì có tuyệt chứng, chỉ có cơ duyên hay không mà thôi. Mong rằng chúng ta có dịp tái hội.

Lão nói xong, vừa lắc nhạc vừa đi.

Từ Văn nhìn bóng sau lưng Thiên Nhân Thánh Thủ dần dần mất hút trong góc đường phố. Bên tai chàng còn văng vẳng câu: Thế gian không tuyệt chứng, chỉ có cơ duyên mà thôi. Chàng tự hỏi :

“Chẳng lẽ thầy lang đạo này chữa được độc công cho mình chăng? Coi bề ngoài, lão đúng là một thầy lang đạo, nhưng nhìn kỹ và phân tích lời nói của lão thì dường như có điều gì bí ẩn...”

Thiên Đài Ma Cơ nghiêm nghị hỏi :

- Huynh đệ! Người coi thầy lang này thế nào?

Từ Văn đáp :

- Khả nghi lắm!

Thiên Đài Ma Cơ lại nói :

- Theo ta nghĩ thì lão chính là Diệu Thủ tiên sinh cũng nên.

Từ Văn gật đầu đáp :

- Đúng rồi! Rất có thể như vậy. Ta không nên để lão đi thoát.

Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :

- Lão nói đây là một ngôi nhà ma, huynh đệ có tin được không?

Từ Văn nói :

- Chúng ta thử vào xem sao?

Thiên Đài Ma Cơ gật đi :

- Bắt tất vào làm chi. Chúng ta đi thẳng về hướng Tây.

- Theo lời nói của lão ư?

- Hừ! Nếu quả lão chính là Diệu Thủ tiên sinh thì lão chờ mình ở đó. Chúng ta đừng trùng trùng cho mất thì giờ.

Từ Văn hỏi vặn :

- Vạ nhất không phải thì sao?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Lão đã nói đi về phía Tây mười dặm, tất gặp người mình muốn kiếm. Ta quyết không phải là lời vu vơ. Dù lão không phải chính Diệu Thủ tiên sinh thay hình đổi dạng, thì ít ra lão cũng biết chúng ta muốn kiếm ai, vì ta nhớ không lầm. Dù ngôi nhà to lớn đó có biến thành than, ta cũng nhận ra được. Lão đã nói là biết hết trong thành Chính Dương thì hẳn biết rõ chủ nhà đó là ai. Còn những câu ngói nhà mà Văn Vương Thần Khóa chẳng qua là hấn buột miệng nói ra.

Từ Văn hỏi :

- Đại thư tin hấn như vậy ư?

- Ta tin đến tám phần.

Từ Văn lại hỏi :

- Nếu lão gạt mình thì sao?

Thiên Đài Ma Cơ đáp ngay :

- Chúng ta lại quay về. Căn nhà đó đã chạy đi đâu được?

- Theo ý đại thư thì chúng ta nên đi theo như lời lão hay sao?

Thiên Đài Ma Cơ hất hàm nói :

- Hấn thế chứ! Huynh đệ! Lão bảo người có ám tật gì không trị được, có đúng vậy không?

Từ Văn tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống. Chàng nghiêng răng gật đầu đáp :

- Tiểu đệ không phủ nhận!

Thiên Đài Ma Cơ nói bằng một giọng thiết tha :

- Huynh đệ cho ta hay đi! Hoặc giả ta có thể...

Từ Văn nở một nụ cười thê lương đáp :

- Bây giờ chưa nói đến chuyện đó vội, sau này đại thư sẽ biết. Chúng ta đi thôi!

Hai người ra khỏi thành Chính Dương đi về phía Tây. Trước mắt là một cảnh tượng hoang lương. Con đường nhỏ đất vàng dẫn thẳng về hướng Tây rất vắng vẻ chẳng có một người qua lại. Hai người thương lượng một chút rồi từ từ tiếp tục tiến bước.

Chỉ trong khoảnh khắc, hai người đã đi được đến bảy tám dặm, mà chẳng gặp ai.

Từ Văn thở dài nói :

- Chúng ta mắc bẫy rồi!

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Sao huynh đệ biết?

Từ Văn đáp :

- Nếu quả lão lang đạo đó chính là Diệu Thủ tiên sinh. Chúng ta bỏ đi lúc nửa quay trở về, lão có đủ thời gian để dọn nhà, hay bố trí lại đặng chờ chúng ta tới.

Bỗng Thiên Đài Ma Cơ trò tay vào một gò đất gần đó nói :

- Huynh đệ hãy coi kia! Trên gò nhỏ kia chẳng có một người là gì đó?

Từ Văn nói :

- Có người thật. Nhưng chắc đâu là người mà mình đang tìm kiếm.

- Dù sao chúng ta hãy tới đó thử coi.

- Đứng lão rồi! Lão lưng gù đấy mà!

Từ Văn phấn khởi tinh thần, hoan hỉ nói tiếp :

- Đại thư liệu việc như thần. Chúng ta đi lẹ lên.

Hai người chạy như con chim yến lướt trên đường núi, đi tới gò đất.

Quả nhiên là lão lưng gù mà hai người đã gặp ở đầu núi Bạch Thạch. Lão là Diệu Thủ tiên sinh.

Từ Văn giờ tay lên hỏi :

- Các hạ chờ ở đây lâu rồi phải không?

Diệu Thủ tiên sinh cười khàn khạch đáp :

- Lão phu cũng vừa mới đến.

Từ Văn lại nói :

- Các hạ quả là một vị thầy thuốc giỏi...

- Thiếu hiệp quá khen. Hai vị tìm được đến ngôi nhà ma ở thành Chính Dương không phải là chuyện dễ...

Từ Văn hỏi ngay :

- Bây giờ hãy nói đến chuyện chính đã. Các hạ đã biết tại hạ đến đây vì việc gì chứ?

- Vì Thạch Phật phải không?

- Tại hạ không cần Thạch Phật. Các hạ đừng đánh trống lảng.

- Thiếu hiệp có chịu lão phu là cao minh không?

Từ Văn hắng giọng một tiếng rồi đáp :

- Tại hạ rất bội phục thân pháp và võ công các hạ...

- Thiếu hiệp bắt tất phải tâng bốc.

Từ Văn liền nói ngay :

- Vậy các hạ trả lại đi! Mục đích tại hạ đến đây chỉ để kiểm lại vật đã mất mà thôi.

- Ô hay! Các hạ nói gì mà huyền bí vậy. Vật đó là vật gì?

Từ Văn đáp :

- Chiếc vòng tay bằng ngọc biếc.

Thiên Đài Ma Cơ toàn thân chấn động. Lão run lên hỏi :

- Sao? Thiếu hiệp nói gì vậy?

Từ Văn nhắc lại :

- Cái vòng tay ngọc biếc.

Diệu Thủ tiên sinh la hoảng lên :

- Ngươi đánh mất cái đó rồi ư?

Câu hỏi đột ngột này càng khiến cho Từ Văn kinh ngạc. Trong lúc thăng thót chàng không biết đáp thế nào.

Thiên Đài Ma Cơ buồn rầu hỏi xen vào :

- Tiền bối nói vậy là có dụng ý gì?

Diệu Thủ tiên sinh cười ha hả nhắc lại :

- Y nói đã mất chiếc vòng tay bằng ngọc biếc phải không?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Đúng thế! Các hạ bảo đánh mất là có ý gì?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Nếu không đánh mất thì sao lại tìm kiếm khắp nơi.

Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :

- Các hạ cũng biết cái đó ư?

- Dĩ nhiên!

Từ Văn nói tiếp :

- Tại hạ trân trọng thỉnh cầu các hạ trả lại cho.

Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Ngươi tưởng lão phu lấy ư?

- Chẳng lẽ không đúng hay sao?

- Ngươi căn cứ vào điều chi mà nói vậy?

Từ Văn ngăn người ra. Khi ấy chàng cũng không nhận rõ thân hình đối phương, mà chỉ căn cứ vào lời phỏng đoán của Thiên Đài Ma Cơ. Nàng đã đoán theo thân pháp ghê gớm mà nghĩ là hành vi của Diệu Thủ tiên sinh. Dĩ nhiên lời phỏng đoán đó chưa đủ bằng cớ, nhưng phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm thì kiếm đâu được ngoài người có thân pháp như lão? Nhất là về Diệu Thủ thì không còn có lấy người thứ hai.

Chàng nghĩ vậy liền trầm giọng nói :

- Tại hạ căn cứ vào thủ pháp và thân pháp của các hạ.

Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :

- Ngươi mất vật đó trong trường hợp nào?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ đang cầm trên tay bị người cướp chạy đi.

- Úi chà! Có chuyện đó ư?

Từ Văn xẵng giọng :

- Các hạ đừng giả vờ nữa. Biết điều thì trả cho tại hạ ngay đi! Nếu không...

Diệu Thủ tiên sinh ra vẻ tức mình hỏi :

- Không thì ngươi làm gì?

Từ Văn đáp ngay :

- Tại hạ phải tìm cho ra, bất cứ bằng một thủ đoạn nào.

Diệu Thủ tiên sinh cười lạt nói :

- Nếu nói về thủ đoạn, thì bản lĩnh tiểu tử ngươi còn kém cõi lắm. Trước mặt lão phu sao dám giở giọng ngông cuồng. Theo địa vị và thói quen, lão phu quyết chẳng bao giờ đã làm việc mà còn phủ nhận.

Từ Văn hỏi :

- Rõ ràng vừa rồi các hạ đã có nhận là có biết vật đó thì sao?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Cái đó có chi là lạ. Người cứu được đứa con gái bảo bối của Tướng Úy Dân, một nhà giàu nhất phủ Khai Phong, thoát ly khỏi bí ã của Tụ Bảo hội. Thì cảm ơn tri ngộ đưa cho người vật đó để làm định tình...

Từ Văn bất giác cả kinh thất sắc. Chàng run lên hỏi :

- Chính các hạ cũng nhìn thấy ư?

- Đúng thế! Lúc đó lão phu ngẫu nhiên đứng một bên.

Từ Văn ấp úng hỏi :

- Các hạ nói chuyện định tình...

Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :

- Tiểu tử! Vòng tay là vật tùy thân của đàn bà con gái. Có lý đâu lại trao cho người một cách khinh suất? Người không hiểu thật hay là giả vờ?

Từ Văn rùng mình. Thực tình chàng không ngờ có chuyện đó. Chàng bẽn lẽn đáp :

- Lúc đó tại hạ không nỗ lực tuyệt, và định bụng ngày sau sẽ trả lại.

Diệu Thủ tiên sinh cười nói :

- Tiểu tử người coi việc đòi giã dị quá chùng.

- Các hạ! Chúng ta hãy nói về chính đề. Dường như các hạ chưa nói hết lời.

- Đúng thế! Vòng ngọc vào tay người thì là của báu, nhưng đến tay kẻ khác lại thành phế vật.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thua trọn bản hào kiệt bức mình

Từ Văn ngạc nhiên hỏi lại :

- Tại sao vật đó vào tay người khác lại thành phế vật?

Diệu Thủ tiên sinh nghiêm nghị đáp :

- Tín vật này của Tướng Úy Dân. Nhưng họ có lẽ luật là kẻ cầm vòng tay ngọc phải đứng dung mạo, người ta mới tin và lấy tiền cho. Mỗi khi vòng tay này đưa cho ai để làm tín vật, thì họ đã thông tri đi các nơi phải coi người và tín vật có phù hợp, mới trao tiền. Nếu không thể thì Tướng Úy Dân dù có giàu nhất thiên hạ, cũng đến khuynh gia bại sản vì bị người lừa đảo.

Về điểm này Từ Văn không biết tới. Nhưng chàng nghe thấy rất hợp lý. Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi tiếp :

- Vấn đề không phải ở chỗ lợi dụng chiếc vòng tay này bằng giá trị của nó, mà chính là để tỏ tâm ý với người mà Tướng Minh Châu đã tặng cho, đúng thế không?

Từ Văn cứng họng không biết nói thế nào. Chàng nghe lời Diệu Thủ tiên sinh cảm thấy vấn đề càng thêm phần phức tạp. Bất luận Tướng Minh Châu còn có tâm sự nào khác, chàng cũng phải tìm thấy vòng tay để trả lại nàng.

Thiên Đài Ma Cơ bật lên tiếng cười trong trẻo nói :

- Vòng tay vào tay người khác sẽ thành phước vật, nhưng nó vào tay các hạ thì lại khác.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Người nói thế nghĩa là sao?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Vì các hạ có thuật thay đổi dung mạo tuyệt diệu...

Từ Văn động tâm nghĩ :

- Thiên Đài Ma Cơ nói vậy rất đúng. Diệu Thủ tiên sinh đã giỏi thuật dịch dung, một tuyệt nghệ trong võ lâm, vì thế mà tướng mạo chân chính của lão thùy chung chẳng một ai hay. Nếu vòng tay ngọc lọt vào tay lão, thì biết đâu lão chẳng mạo xưng mình để thỏa lòng tư dục.

Chàng nghĩ tới đây, bất giác “Ồ” lên một tiếng.

Diệu Thủ tiên sinh cười rộ.

- Kẻ trộm cũng có đạo lý của nó. Các người coi lão phu là hạng người gì?

Từ Văn đáp bằng một giọng lạnh như băng :

- Cứ coi thủ đoạn của các hạ đoạt lấy Thạch Phật, thì việc gì mà chẳng dám làm?

Diệu Thủ tiên sinh trợn mắt lên nói :

- Đối với người võ lâm thì Thạch Phật và tiền bạc là hai vật khác nhau. Và lại có gặp Táng Thiên Ông và Vô Tình Tẩu lão phu mới đáng ra tay.

Lời nói sắc bén của Diệu Thủ tiên sinh khiến cho Từ Văn không bài bác vào đâu được nữa.

Thiên Đài Ma Cơ còn mưu trí hơn Từ Văn một bậc. Nàng nói ngay :

- Các hạ nói thế, chị em tại hạ tạm thời đem lòng tin tưởng. Nhưng khi ở trên núi Bạch Thạch các hạ đã biểu lộ là một nhân vật cao cấp trong Không Đạo. Vậy nhờ các hạ điều tra giúp cho được không?

Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một chút rồi tiếp :

- Người nói thế thì còn nghe được. Để lão phu tìm cách điều tra giúp cho các người.

Từ Văn trong lòng rất là buồn bực, chuyến đi này như vậy coi là uổng công. Lời nói của đối phương không đủ khiến cho chàng hoàn toàn tin tưởng, mà chàng cũng không thể buộc cho lão được. Xem chừng việc tìm lại vòng tay ngọc rất đổi khó khăn.

Thiên Đài Ma Cơ quay lại hỏi Từ Văn :

- Huynh đệ! Bây giờ người tính sao?

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi lại Diệu Thủ tiên sinh :

- Tại hạ còn có việc muốn thỉnh giáo các hạ.

- Việc gì?

- Thất Tinh cố nhân dường như đồng hội đồng thuyền với các hạ...

Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ kinh hãi run lên hỏi lại :

- Y đồng hội đồng thuyền với lão phu?

Từ Văn đáp :

- Cứ xem màn kịch đoạt Thạch Phật trên núi Bạch Thạch thì đủ tỏ rồi.

Diệu Thủ tiên sinh cười ha hả nói :

- Người đừng làm bộ thông minh rất mực nữa.

- Các hạ phù nhận hay sao?

- Lão phu thừa nhận cũng chẳng hề gì.
- Vậy xin cho tại hạ biết hành tung Thất Tinh cổ nhân.

Diệu Thủ tiên sinh sững sốt hỏi lại :

- Sao... người nhận biết lão ư?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Nếu tại hạ nhận biết thì đã không phiền đến các hạ.

Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :

- Người kiếm Thất Tinh cổ nhân để làm gì?
- Để đòi nợ!
- Nợ gì?
- Nhân mạng.

Diệu Thủ tiên sinh kinh ngạc lùi lại một bước hỏi :

- Nhân mạng ai?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Các hạ có chịu cho biết hành tung lão không?

Diệu Thủ tiên sinh lắc đầu giọng nói run run đáp :

- Là thiệt! Giữa người với lão sao lại có món nợ mạng người...?... Phải chăng người vì người mà ôm mối bất bình?

Từ Văn không trả lời vào câu hỏi. Chàng trầm giọng đáp :

- Các hạ nói câu này đủ chứng minh mối quan hệ giữa các hạ và lão không phải tầm thường. Xin các hạ cho biết hành tung của lão.

Diệu Thủ tiên sinh tự nói một mình :

- Là thiệt! Lão lại giờ trò gì vậy?

Từ Văn thúc giục :

- Các hạ không cự tuyệt chứ?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Lão phu có thể truyền tin giúp người kiếm lão mà giải quyết.

Từ Văn nói :

- Tại hạ muốn kiếm lão ngay bây giờ.
- Vậy thì không được rồi.
- Tại sao lại không được.
- Vì lão không có chỗ ở nhất định, nay đây mai đó trên khắp giang hồ.

Từ Văn lại hỏi :

- Liệu các hạ có đưa tin được tới nơi không?
- Dĩ nhiên là được. Chẳng lẽ lão phu lại sai lời với tiểu tử hậu bối như người.

Thế là kế hoạch đến kiếm Diệu Thủ tiên sinh đã thành vô bổ.

Vòng tay ngọc chưa hiểu lạc lỏng nơi đâu? Mà tin tức về Thất Tinh cổ nhân cũng thành bọt nước. Từ Văn chẳng cam tâm chút nào. Chàng chợt động tâm linh, nghĩ được một nước cờ cao, có thể chứng minh Diệu Thủ tiên sinh có đoạt vòng tay ngọc hay không? Chàng nhớ lại lúc mình bị mất vòng tay ngọc, đã điểm trúng độc thủ đối phương mà đối phương vẫn hoàn toàn bình yên, trời chạy.

Nghĩ tới đây chàng không nói gì. Chàng xông vào Diệu Thủ tiên sinh nhanh như điện chớp.

Từ Văn từ ngày được lão quái nhân ở dưới sơn động ngọn Bạch Thạch đả thông huyết sinh từ huyền quan, lại trút công lực vào cho chàng, nên nay so với trước chàng đã thành người khác rồi. Dù Diệu Thủ tiên sinh có cao cường đến đâu, cũng không dễ phòng kịp chiêu thức đột ngột này.

Chỉ loáng một cái, Từ Văn đã trở về đứng chỗ cũ. Độc thủ của chàng điểm trúng đối phương.

Diệu Thủ tiên sinh loạng choạng lùi lại một bước run lên hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi làm thế là có ý gì?

Thiên Đài Ma Cơ cũng bị cử động của Từ Văn làm cho chấn động tâm thần. Dĩ nhiên nàng không hiểu ý của chàng, vì nàng không biết chàng có độc thủ này.

Từ Văn nét mặt xám xanh, bùng bùng sát khí. Chàng nói dần từng tiếng :

- Các hạ! Hùng biện không bằng sự thực. Xin giao trả vòng tay ngọc cho tại hạ đi.

Diệu Thủ tiên sinh ngạc nhiên hỏi :

- Sự thực thế nào?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Trong võ lâm rất ít người chịu được sát thủ của tại hạ. Đây không còn là chuyện ngẫu nhiên nữa.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi lại :

- Phải chăng ngươi muốn nói kẻ đoạt vòng tay ngọc bị trúng sát thủ của ngươi mà không việc gì?

Từ Văn nói :

- Các hạ đã biết, sao còn giả vờ hỏi.

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Ô! Nếu vậy thì vụ này đầy đủ bằng chứng.

Từ Văn hỏi lại :

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

- Lão phu hoàn toàn chịu trách nhiệm về việc đã nhận lời, chứ không canh cãi.

- Nhưng tại hạ không thể tin được.

- Vậy ngươi định làm gì?

- Nếu không đạt mục đích, tại hạ quyết chẳng bỏ qua.

- Liệu ngươi có làm được thế không?

- Các hạ thử coi sẽ rõ.

Chàng vừa nói vừa đề tụ kinh lực vào cánh tay phải. Từ ngày chàng được lão quái nhân trút công lực vào cho, chàng chưa từng tỷ thí với ai, nên không hiểu công lực mình đã đến trình độ nào. Nhưng cứ đề khí cũng đủ biết là so với trước cao hơn gấp mấy.

Diệu Thủ tiên sinh vẫn chẳng thèm để ý gì.

Lão cười nói :

- Tiểu tử! Lão phu đang muốn đo lường coi bản lĩnh ngươi đã tới đâu, ngoại trừ sát thủ kia.

Từ Văn hần học nói :

- Tại hạ quyết không để các hạ thất vọng đâu.

Chàng vừa quát vừa phóng chưởng đánh ra.

Diệu Thủ tiên sinh giờ chưởng lên nghênh địch. Kinh lực chưa chạm vào nhau mà lão đã cảm thấy kinh phong xô tới sức nặng bằng non, thì biết là nguy rồi.

Chưởng lực của lão mới phóng ra nửa vơi, liền chuyển sang phía khác để tránh chưởng phong đối phương. Tuy nhiên làn kinh khí ghê gớm như lay non lấp biển như thế hãy còn khủng khiếp khiến cho người lão phải loạng choạng.

Công lực như Diệu Thủ tiên sinh mà lão không dám trực tiếp chống lại chưởng lực của Từ Văn, dù biết công lực chàng đến mức độ nào rồi. Chính chàng cũng vô cùng kinh ngạc vì chàng phát giác ra công lực mình tiến triển vượt ra ngoài sức tưởng tượng.

Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ quái dị. Lão xúc động nói :

- Nhỏ kia!... Công lực ngươi cao thâm đến thế ư?

Câu hỏi này nghe rất đáng buồn cười.

Thiên Đài Ma Cơ nghĩ tới câu chuyện kỳ ngộ của Từ Văn ở dưới hang núi nên nàng không lấy làm kinh dị lắm.

Từ Văn cười đáp :

- Việc thiên hạ lắm khi lạ lùng khó mà tưởng tượng được. Các hạ hãy tiếp một chưởng nữa thử coi...

Chàng vừa vung chưởng lên, Diệu Thủ tiên sinh đã lạng người đi một cái, vọt ra xa ngoài mười trượng, mau đến nỗi người ta trông không rõ.

Từ Văn quát lên một tiếng :

- Chạy đi đâu?

Rồi băng mình rượt theo. Hai bóng người một trước, một sau rượt theo mau như gió cuốn điện chớp, chớp đã mất tích.

Thiên Đài Ma Cơ đứng ngẩn người ra. Lúc nàng cất bước rượt theo, thì hai người kia đã thành hai dây khói lợt, rồi dần dần mất hút.

Từ Văn vận khinh công đến tột độ. Người chàng nhẹ như chim én, hết sức rượt theo.

Diệu Thủ tiên sinh cũng phát huy khinh công quán thế mà chạy. Hai người chỉ cách nhau chừng một vớ tay.

Diệu Thủ tiên sinh quả nhiên danh bất hư truyền, dù lão chỉ còn cách trong gan tất, mà Từ Văn thủy chung vẫn không đuổi kịp. Hai người lao về phía Bắc. Trước mắt có núi nhấp nhô, cây cối um tùm. Diệu Thủ tiên sinh lại không chạy thẳng, lão quanh co một lúc rồi đột nhiên mất hút.

Từ Văn hậm hực nghiêng răng. Chàng dừng bước lại, tuy chàng không đuổi kịp đối phương, nhưng làm cho Diệu Thủ tiên sinh bản tính kiêu ngạo, phải một phen chạy lạc lõng nên chàng cũng an ủi được phần nào. Khi xưa, lúc chàng chưa được lão quái nhân trút công lực sang cho, thì chàng không dám nghĩ đến chữ dùng nói chuyện tỷ đấu thực sự với đối phương đề so tài cao thấp nữa.

* * * * *

Mặt trời đã lặn non Tây, trời xanh nhuộm ánh màu hồng lợt. Từ Văn quay lại toan đi kiểm Thiên Đài Ma Cơ, nhưng chàng nghĩ kỹ lại thì cũng chẳng cần cho lắm.

Chàng liền nhận định phương hướng để đi tắt sang núi Đồng Bách.

Câu nói của Hội chủ hội Vệ Đạo ở trên tiệc mở Tổng đàn... Hoan nghinh tiểu hữu giá lâm bất cứ lúc nào chợt văng lên bên tay chàng. Chàng nghĩ rằng công lực mình lúc này có thể nghĩ tới việc báo thù.

Chàng liền nhắm thẳng núi Đồng Bách mà chạy. Chàng vừa chạy vừa tính :

- Tới nơi ta sẽ tùy cơ hành động, nếu việc trả thù không xong, ít ra mình cũng dò được tin tức Phương Tử Vi và sư thúc Đỗ Như Lan để làm tròn tâm nguyện cho lão quái nhân cũng là một chuyện hay.

Dọc đường, đầu óc chàng vẫn nghĩ tới Diệu Thủ tiên sinh mà cho là lão đã lấy vòng tay ngọc không còn nghi ngờ gì nữa. Điều khiến cho chàng kinh hãi nhất là lão không sợ chất kịch độc về Vô Ảnh Tội Tâm Thủ của chàng, và lão đã cải trang làm thầy lang dạo là một chuyện mà trước kia chàng không tài nào nghĩ ra được. Bí mật về độc thủ của chàng, trừ phụ thân chàng và lão quái ở sơn động đã biết rồi không kể, bây giờ sao lão này cũng phát giác ra?

Nhất là câu lão bảo chàng suốt đời phải lẻ loi, có ý ngầm ngầm nói cho hay vĩnh viễn chàng không thể cùng một người con gái nào kết hôn được. Vụ này

chính chàng cũng được lão quái ở sơn động nhắc tới biết rõ.

Điều Thủ tiên sinh hóa trang thành trăm ngàn lối, bây giờ mất hút lão rồi thì khó lòng mà tìm ra được.

Còn một việc nghiêm trọng nữa là chàng không lấy đâu ra vòng tay ngọc để trả lại cho Tường Minh Châu. Nếu nhân đó mà nhà họ Tường bị mất một món tiền lớn thì chàng không còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa.

Từ Văn càng nghĩ càng buồn bực trong lòng. Trên chốn giang hồ đầy rẫy những mưu sâu hiểm cạm, nhiều lúc võ công cao cường cũng chẳng làm gì được. Điều trọng yếu là phải có cơ trí và lịch duyệt. Nếu chỉ ý vào võ công thì chẳng làm nên được việc gì, có khi còn phải ôm hận ngàn thu.

Sau khi nhà chàng xảy ra thảm họa, chàng biến cải tánh nết đã nhiều, không còn quật cường bướng bỉnh như trước nữa. Gặp việc chàng đã biết suy nghĩ, giàu lòng nhân nại tự kiềm chế tính nóng. Dần dần chàng trở nên người kín đáo, rồi cải biến dần dần đến độ thâm trầm.

Từ Văn vừa đi vừa ngẫm nghĩ, bất giác chàng thả bước chậm lại...

Ráng chiều đã lạt, rồi tiêu tan. Vũ trụ biến thành màu xám, rồi bức màn đen từ từ buông xuống.

Thôn trang ở phía xa xa, lác đác có ánh đèn lửa.

Bất thành linh sau lưng chàng có tiếng người vọng lên :

- Các hạ hãy dừng bước!

Từ Văn sững sốt. Chàng tỉnh táo lại, quay đầu nhìn về phía sau thì thấy một thiếu nữ vận võ phục màu trắng đứng ngay trước mặt.

Ánh sáng mờ mờ, nhưng chàng còn trông rõ thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp. Chàng cất tiếng hỏi :

- Cô nương là ai?

Bạch y thiếu nữ không trả lời. Nàng nhìn Từ Văn từ đầu đến chân một hồi rồi hỏi lại :

- Phải chăng tướng công là Địa Ngục thư sinh?

Từ Văn thấy thiếu nữ là người lạ mặt, chàng động tâm đáp :

- Chính là tại hạ!

Bạch y thiếu nữ lộ vẻ vui mừng nói :

- Nếu vậy thì thật là may cho tiểu nữ.

Từ Văn ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại may?

Thiếu nữ đáp :

- Tiểu nữ phụng mệnh gia chủ đi mời tướng công.

Từ Văn trong lòng nghi hoặc, chàng nhíu cặp lông mày hỏi lại :

- Chủ nhân cô nương là ai?

Bạch y thiếu nữ nở một nụ cười thần bí đáp :

- Tướng công gặp mặt sẽ biết.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ :

- Bớt được chuyện nào hay chuyện ấy. Mình chẳng nên đa sự làm chi. Mình đang cần đi đến hội Vệ Đạo để làm việc chính yếu của mình trước.

Chàng liền hững hờ đáp :

- Xin cô nương về phúc trình chủ nhân là tại hạ có việc gấp trong mình không thể tuân mệnh được.

Thiếu nữ nói :

- Nhưng còn một vị nữa nóng lòng muốn gặp tướng công..

- Ai vậy?

- Thiên Đài Ma Cơ.

Từ Văn sững sốt hỏi :

- Sao?... Y...

Thiếu nữ ngắt lời :

- Y mong tướng đã mỏi mắt, và hy vọng gặp tướng công lần cuối cùng.

Từ Văn giật mình kinh hãi, run lên hỏi :

- Lần cuối cùng ư?

- Đúng thế!

- Vậy là nghĩa làm sao?

- Tướng công cứ tới nơi sẽ rõ.

Từ Văn nghĩ bụng :

- Từ lúc mình chia tay nàng, rượt theo Diệu Thủ tiên sinh cho đến giờ, bắt quá mỏi hai tiếng đồng hồ mà nàng lại bảo gặp nhau lần cuối cùng hẳn có điều chi khuất khúc.

Tuy mình không yêu nàng nhưng cũng có chút tình bằng hữu, chẳng thể làm ngơ cho đành.

Nghĩ vậy chàng liền xòe tay ra đáp :

- Vậy xin cô nương dẫn đường cho!

- Mời tướng công đi theo tiểu nữ.

Bạch y nữ lang chạy trước, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại.

Thiếu nữ đi được một quãng xa thì rẽ vào một khu rừng rậm rạp ở phía Nam bên đường.

Từ Văn là người lớn mật, lại võ nghệ cao cường nên trong dạ hồ nghi mà cũng chẳng quan tâm, chàng chuồn theo vào rừng.

Chỉ trong chớp mắt, trước mặt hiện ra có ánh đèn lửa. Đi gần tới nơi, chàng nhận ra đây là một tòa miếu nhỏ. Ngoài cổng miếu tám tên hán tử áo trắng đứng thành hàng hai bên. Tên nào vẻ mặt cũng kiêu hãnh. Chúng vừa thấy Từ Văn xuất hiện, đã lộ vẻ khiếp sợ.

Người có danh như cây có bóng. Địa Ngục thư sinh giết người không để dấu vết.

Trên chốn giang hồ ai nghe tiếng mà không táng đờm kinh hồn.

Từ Văn vào qua cổng miếu thì trước mặt là nhà chính sảnh. Trước điện bốn thiếu nữ vận võ phục áo trắng chia hai bên tả hữu đứng ở trên thềm.

Ngoài hiên điện treo hai ngọn đèn lồng, càng tăng thêm vẻ huyền bí.

Đứng ngoài cửa trông vào điện, đèn xanh leo lét, khói bay cuộn cuộn, nhưng không một bóng người.

Thiếu nữ dẫn đường quay lại nói :

- Xin tướng công hãy chờ một chút.

Thị nói xong chạy vào đại điện. Chẳng bao lâu, thị trở ra nghiêng mình nói :

- Xin mời tướng công vào.

Từ Văn ngần ngừ một chút :

- Úi chao!

Chàng đảo mắt nhìn quanh, bỗng la lên một tiếng kinh hoàng. Trong điện có cả mười hai chiếc tử thi mặc áo trắng bày hàng ở dưới đất. Huyết tích chưa

khô tỏ ra những người này vừa mới bị hại.

Từ Văn còn đang kinh ngạc, thì một mùi hương thơm đưa vào mũi.

Một nữ lang mình mặc áo trắng theo kiểu cung trang, dung mạo khác thường, từ sau khám thờ Phật đi ra. Theo sau lưng nàng là một lão già mình mặc bào trắng, khí thế kiêu hùng.

Từ Văn vừa trông thấy lão già áo trắng, chàng nghĩ ra ngay lai lịch của đối phương, miệng lầm bầm :

- Đây là người ở Ngũ Lô cung.

Lão già này quả nhiên là Bạch Sát Thần Trịnh Côn, Vệ đội thống lãnh ở Ngũ Lô cung. Lúc lão tranh đoạt Thạch Phật đã bị Thiên Đài Ma Cơ dùng Tổ Nữ thần châm đá thương.

Thiếu nữ cung trang thoắt bước tới chiếc ghế bên điện ngồi xuống. Bạch Sát Thần Trịnh Côn đứng thị tập một bên.

Thiếu nữ băng thanh ngọc cốt, tóc đen môi thắm, mình mặc áo trắng khiến vẻ đẹp càng lộng lẫy. Ai nhìn thấy cũng phải lóa mắt.

Từ Văn bất giác nuốt nước miếng. Xem ra thiếu nữ so với Hồng Y Nữ Phụng Tử Vi còn có phần đẹp hơn. Nàng có một vẻ đẹp cao quý nhàn hạ.

Bạch Sát Thần Trịnh Côn đảo mắt nhìn Từ Văn cất giọng hung dữ nói :

- Địa Ngục thư sinh! Sao không làm lễ bái kiến Công chúa đi?

Từ Văn động tâm. Chàng không ngờ Công chúa Ngũ Lô cung lại xuất hiện trên chốn giang hồ. Chàng nghĩ mình là nam, đối phương là nữ. Dù sao cũng tỏ ra là người có lễ giáo, liền gật đầu nói :

- Tại hạ xin chào Công chúa.

Bạch Y thiếu nữ khẽ hắng giọng một tiếng rồi đáp :

- Các hạ miễn lễ!

Thanh âm như tiếng oanh vàng, tuy lạnh lùng nhưng rất lọt tai.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ngũ Lô cung hành hạ Ma Cơ

Từ Văn hững hờ hỏi lại :

- Cô nương tìm tại hạ tới đây có chuyện chi dạy bảo?

- Chắc các hạ chưa quên còn thiếu bấy nhiêu nhân mạng của bản cung.

Từ Văn đáp :

- Tại hạ không phủ nhận điều đó. Chúng ta đã là người trên chốn giang hồ, dĩ nhiên lưỡi dao phải nhuộm máu đào. Tại hạ không giết người, người cũng giết tại hạ. Hai bên đã thành thế đối địch thì khó lòng tránh khỏi chuyện tử thương. Chắc cô nương cũng hiểu rõ như vậy.

Bạch Y công chúa cười mát đáp :

- Đúng thế thật! Có điều thủ pháp của các hạ giết người dường như không được quang minh cho lắm.

Từ Văn hỏi lại :

- Sao cô nương lại nói thế?

- Cái đó chắc các hạ dĩ nhiên tự biết rồi.

Từ Văn hát hàm hời :

- Cô nương kiếm tại hạ về đây chỉ nói một câu này ư?

Bạch Y công chúa cười đáp :

- Các hạ hãy bình tĩnh lại. Nếu chỉ vì câu nói này thì tại hạ chẳng bỏ lắm.

Từ Văn nói :

- Cô nương nói rõ cho hay.

Bạch Y công chúa hỏi :

- Các hạ đã nhìn thấy mười ba xác chết ngoài kia chưa chứ?

- Dĩ nhiên tại hạ thấy rồi.

- Đó là kiệt tác của Thiên Đài Ma Cơ, người bạn đồng hành của các hạ.

Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi :

- Thiên Đài Ma Cơ cùng mình chia tay chưa bao lâu, sao đã xảy ra chuyện giết người?

Gần đây dường như nàng đã không thích giết người nữa thì phải, sao lại xảy ra vụ này.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, ngoài mặt chàng vẫn thản nhiên hỏi lại :

- Phải chăng họ đều là môn hạ của cô nương?

- Đúng rồi!

- Hoặc giả quý môn hạ có chỗ đáng chết?

Bạch Y công chúa biến sắc, hắng giọng nói :

- Khen cho các hạ cũng nhiều tài biện bác. Nhưng theo lẽ luật giang hồ thì thiếu nợ là phải trả.

Từ Văn hỏi lại :

- Cô nương không cần phân rõ thị phi hắc bạch ư?

- Đối với hạng người như các hạ tựa hồ hai chữ thị phi không còn có nghĩa gì nữa.

Từ Văn bắt giác lửa giận bùng bùng. Mặt lạnh như tiền nói :

- Cái đó cô nương quá ý mình, nói sao nên vậy. Được rồi, đã thế thì chẳng cần phải trái, tại hạ cũng không nghĩ nhiều nữa.

Bạch Y công chúa trở mặt xẵng giọng :

- Địa Ngục thư sinh! Đêm nay ta e rằng ngươi không còn sinh cường được nữa đâu.

Từ Văn cười gằn nói :

- Dường như cô nương đã quá tự tin rồi.

- Có lẽ thế!

- Cô nương tính sao bây giờ?

- Mời các hạ dời gót ra hậu viện.

Công chúa nói xong đứng dậy thoăn thoắt bước đi về sau khám thờ. Kiểu dáng đi rất là xinh đẹp.

Từ Văn lật đật theo sau.

Phía sau khám thờ là pho thần tượng Hộ Pháp Di Đà. Trước mặt thần tượng có cửa ra ngoài.

Từ Văn bước qua ngưỡng cửa. Một luồng sát khí từ trong ngực bốc lên.

Đây là một viện lạc lát đá hoa. Bốn ngọn đèn pha lê sáng rực.

Giữa điện trồng hai cái cột gỗ. Cọc bên trái cột một người đàn bà. Nàng chính là Thiên Đài Ma Cơ. Từ Văn thấy nàng cặp mắt mắt thần, mồm miệng chảy máu, tóc rối thoa nghiêng thì biết nàng chẳng bị trọng thương cũng bị khảo đả.

Bốn tên áo trắng đứng ở phía sau cọc gỗ. Hai tên đứng giữa đều dí mũi kiếm vào tử huyệt Thiên Đài Ma Cơ.

Thiên Đài Ma Cơ vừa thấy Từ Văn xuất hiện, mắt nàng liền chiếu ra những tia khác lạ, nhưng chỉ thoáng cái rồi biến mất. Trên môi nàng cũng lộ một nụ cười thê lương.

Bạch Y công chúa đứng ở mé hữu, Bạch Sát Thần Trịnh Côn vẫn theo sau nàng.

Mé tả, bốn lão già áo trắng đứng ngay như tượng đá. Chừng như võ công bốn lão này không phải hạng tầm thường, và đều có một địa vị khá cao.

Từ Văn sát khí đằng đằng, băng mình nhảy vọt vào giữa điện, cất giọng run run hỏi Thiên Đài Ma Cơ :

- Vụ này là thế nào đây?

Thiên Đài Ma Cơ buồn rầu đáp :

- Ta đang rượt theo huynh đệ, dọc đường gặp phải bọn này, rồi lỡ tay bị chúng bắt...

Từ Văn hỏi lại :

- Đại thư bị thương rồi ư?

- Phải rồi! Đồng thời ta cũng bị cực hình nữa.

Từ Văn quay phắt lại nhìn Bạch Y công chúa lớn tiếng :

- Buông tha y ra!

Bạch Y công chúa cất giọng lạnh như băng đáp :

- Các hạ! Cái cột gỗ kia là dành cho các hạ đó. Địa ngục đã mở cửa để đón hai vị.

Từ Văn muốn nhịn cũng không thể nhịn được nữa. Huống chi đối với bọn Ngũ Lôi cung chàng chẳng cần chi khuất tất.

Chàng nghe Công chúa nói vậy thì tức giận đến cực điểm, nhưng chàng cười lạt hỏi lại :

- Nếu Âm tào Địa phủ không thêm thu dụng tại hạ thì làm thế nào?

- Các hạ nghĩ thế là sai.

Từ Văn lại cười nhạt hỏi :

- Cô nương nhỏ tuổi mà người lại đẹp, chẳng lẽ đã chán đời ư?

- Địa Ngục thư sinh! Thôi đừng sinh tài khẩu thiệt nữa. Hãy nói rõ sư thừa là ai?

Nàng tưởng Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ cùng chung một môn phái.

Từ Văn cất giọng rất lạnh lùng nói :

- Cô nương! Tuy cô nương ở địa vị cao quý, là một Công chúa, nhưng chưa đáng giờ giọng với tại hạ như thế được.

Bạch Y công chúa sắc mặt lợt lạt, mắt hạnh tròn xoe. Nàng chao mày nói :

- Địa Ngục thư sinh! Kể ra người ăn nói cũng giỏi đấy.

Giữa lúc ấy, một người áo trắng vung lưỡi dao truy thủ đánh vèo một cái, rồi dí vào mặt Thiên Đài Ma Cơ.

Bạch Y công chúa hỏi tiếp :

- Các hạ! Con người yêu mị kia các hạ có muốn cho mặt thị nô hoa không?

Từ Văn nghiêng răng vận động kinh lực vào bàn tay bên phải...

Bạch Y công chúa lạnh lùng nói :

- Địa Ngục thư sinh! Các hạ đừng tính bài vọng động, không thì phải chết trước.

Thiên Đài Ma Cơ lại lớn tiếng lạ :

- Huynh đệ đừng lo cho ta.

Từ Văn tức giận như điên lên. Mặt đầy sát khí rùng rợn, nhưng chàng cố sức nhẫn nại. Chàng chẳng thể bỏ mặc Thiên Đài Ma Cơ. Tuy chàng không yêu nàng, nhưng chàng biết nàng yêu mình đến say mê điên đảo, nàng còn có mấy lần viện thủ cho chàng. Và lại chàng không thể phủ nhận là giữa hai người có mối quan hệ vi diệu mà thủy chung chàng cảm thấy mình đối với nàng có điều khiếm khuyết.

Từ Văn chăm chú nhìn nàng một cái. Cái nhìn này đã tố cáo với nàng tâm sự chàng thế nào.

Thiên Đài Ma Cơ nhắm mắt lại cho hai giọt lệ lớn bằng hai hạt đậu nhỏ rơi xuống.

Bạch Sát Thần Trịnh Côn cất tiếng hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi đã nghe thấy Công chúa ta nói gì chứ?

Từ Văn tròn mắt run lên nói :

- Lão họ Trịnh kia! Câm miệng đi! Ta quyết không quên lão đâu.

Trịnh Côn cười ha hả nói :

- Tiểu tử! Ngươi không còn có cơ hội nào nữa.

Bạch Y công chúa đưa tay ra ngăn Bạch Sát Thần Trịnh Côn lại, nàng nói :

- Địa Ngục thư sinh! Các hạ nên biết điều một chút. Sao không đứng yên để nói chuyện?

Từ Văn mặt đỏ sọng tựa hồ sắp rỉ máu ra. Người chàng run bần bật. Bao nhiêu huyết quản đều căng thẳng tưởng chừng sắp nổ tung.

Bạch Y công chúa cất tiếng hô :

- Từ lão! Bắt lấy y!

Bốn lão già trước đứng tro như phỗng đá, bây giờ nghe Công chúa ra lệnh, liền từ từ cất bước tiến về phía Từ Văn.

Đối phương đã muốn động thủ thì lo nghĩ gì cũng bằng thừa. Từ Văn không thèm để ý đến chuyện động thủ. Chàng chẳng coi bọn họ vào đâu, nhưng khôn nỡ, Thiên Đài Ma Cơ ở trong tay đối phương. Chàng nghĩ thầm :

- Bây giờ mình phải làm thế nào kiếm chế được Bạch Y công chúa...

Chợt nghĩ như vậy, chàng nhảy tới Bạch Y công chúa nhanh như chớp.

Bạch Y công chúa dường như đã đề phòng từ trước. Bóng Từ Văn vừa thấp thoáng, nàng đã xuất chưởng đánh ra. Tay nàng phát chưởng chưa tới mà kinh phong đã ghé góm vô cùng!

Sầm! Chưởng phong đụng nhau nghe như sấm nổ rùng rợn. Từ Văn đang vọt người đi phải ngừng lại một chút.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Bạch Sát Thần Trịnh Côn lại phóng chưởng ra.

Từ Văn phóng hữu chưởng ra tiếp đón. Phát chưởng này chàng đã vận đến mười thành công lực.

Ngũ Lôi Chưởng nổi tiếng là lợi hại trong vô lâm. Hai luồng kinh khí chạm nhau lại phát ra tiếng nổ như sét đánh.

Bạch Sát Thần Trịnh Côn loạn choạng người đi. Miệng phun máu tươi ra như suối.

Bạch Y công chúa thấy công lực Từ Văn mà phát khiếp, bật la :

- Úi chà!

Bốn lão già mặc bạch bào đã chia ra phương vị đứng vây Từ Văn vào giữa.

Từ Văn nhảy xổ ra định ngăn cản, chàng phản kích rồi bị bao vây. Tất cả những cái đó xảy ra trong nháy mắt.

Bốn lão già thủy chung vẫn không mở miệng, chỉ đưa mắt nhìn nhau ra hiệu tấn công.

Bốn lão phóng ra tám chưởng đánh veo veo vào chứ không công kích trực tiếp Từ Văn. Tiếng chưởng rít lên đỉnh tai. Chưởng phong xoáy lại như con gió lốc. Thế mạnh trùng trùng san phẳng cả một trái núi.

Bốn lão già ung dung phát chưởng. Những luồng kinh khí xô đẩy mỗi lúc một mạnh. Chưởng phong rít lên âm âm trùng trùng như quỷ thần cũng phải khiếp sợ.

Từ Văn bị kinh khí hất mạnh làm chấn động tâm thần. Chàng nhớ lại lần trước bị bọn Bạch Sát Thần Trịnh Côn bao vây, liền hạ trung khí xuống để ổn định thân hình, rồi vận toàn lực phóng ra một chưởng đánh vào lão già trước mặt.

Sầm một tiếng vang lên! Phát chưởng của chàng đã bị luồng kinh khí xoáy đi.

Chàng bị chưởng phong xoáy lại đẩy chàng theo đường bán cung. Một trong tứ lão phải lùi lại mấy bước ngồi phệt xuống đất không đứng dậy được. Còn ba lão kia lao đảo lùi lại.

Khỏe miệng Từ Văn cũng ứa máu ra.

Phát chưởng của chàng thật là kinh thể hải tặc.

Bọn đệ tử Ngũ Lôi cung có mặt tại hiện trường đều cả kinh thất sắc.

Từ Văn sát khí bốc lên như lửa cháy, không thể nào ngăn nổi. Người chàng vừa lấp loáng thì một người trong tứ lão đã rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra.

Huych! Lại một lão nữa té nhào.

- Dừng tay!

Tiếng quát này dường như có uy lực vô cùng. Từ Văn bất giác xoay người lại.

Bạch Y công chúa sắc mặt xám xanh đứng ở phía sau Thiên Đài Ma Cơ. Cặp mắt hạnh chiếu ra những tia hào quang rùng rợn.

Mấy tên hán tử áo trắng đã lui ra cách cọc gỗ đến ngoài hai trượng.

Bạch Sát Thần Trịnh Côn da mặt co rúm trông khác hẳn đi.

Bạch Y công chúa lớn tiếng nói :

- Địa Ngục thư sinh! Bốn Công chúa đã quá coi thường các hạ.

Từ Văn tức giận quát lên :

- Có buông tha y thì tại hạ mới để các vị sống sót.

Bạch Y công chúa hỏi lại :

- Các hạ tưởng làm được thế ư?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Bữa nay những người có mặt tại đây đừng ai hòng sống sót rời khỏi.

Bạch Y công chúa nói :

- Kẻ chết trước tiên là con yêu phụ này.

Thiên Đài Ma Cơ toan lên tiếng, thì Bạch Y công chúa đã đưa ngón tay ra khẽ điểm một cái, lập tức nàng co người lại, miệng há ra mà không nói ra lời. Bộ mặt đẹp như hoa mà giờ đây coi dữ như quỷ.

Từ Văn trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra, chàng gầm lên :

- Ngươi muốn chết chăng?

Rồi chàng nhảy vọt đến bên cọc gỗ.

- Đứng lại!

Bạch Y công chúa quát lên một tiếng rồi đưa ngón tay nhỏ nhắn ra dúi vào đầu Thiên Đài Ma Cơ.

Từ Văn nghiêng rặng dứng lại. Chẳng không nỡ để cho Thiên Đài Ma Cơ bị thảm tử.

Hai tên lão già sổng sổng song song tiến lại...

Bạch Y công chúa lại lên tiếng :

- Xin hai vị hãy lùi lại!

Hai lão già nghiêng rặng cẩ hận nhưng vẫn phải theo lời lùi lại. Còn hai lão bị chết thì đã được hai tên hán tử áo trắng khiên đi rồi.

Từ Văn run lên nói :

- Bản nhân nhắc lại lần nữa là phải tha y ngay.

Bạch Y công chúa cặp mắt lảo liễng, trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tha y cũng được, nhưng phải có điều kiện.

Từ Văn hỏi :

- Điều kiện thế nào?

Bạch Y công chúa đáp :

- Các hạ hãy nói rõ thân thế cùng lai lịch. Món nợ này hãy gát lại chờ ngày khác sẽ tính.

Từ Văn nói :

- Tính nợ thì bất cứ lúc nào tại hạ cũng kính cần chờ, còn nói rõ lai lịch thì không được đâu.

- Nhưng đó là một điều kiện.

- Bản nhân không tiếp nhận điều kiện này.

Giữa lúc ấy hai tiếng rú thê thảm chói tay vang lên từ cổng miếu vọng vào. Hết thấy mọi người, kể cả Từ Văn đều chấn động tâm thần, Bạch Sát Thần Trịnh Côn băng mình chạy ra, rồi tiếng rên la lại vang lên trong đại điện. Bạch Sát Thần đã cùng đối phương ra chiêu, nhưng không hiểu là Bạch Sát Thần hay người kia đã bật lên tiếng rên la.

Véo! véo! Hai bóng người vọt vào trong hiện trường. Tiếp theo là hai tiếng bịch! bịch! Thi thể hai người áo trắng đã bị hại, bây giờ lại liệng vào.

Bạch Y công chúa sắc mặt lợt lạt.

Một bóng người như quý mị xuất hiện từ từ tiến vào hiện trường. Hai lão già áo trắng đứng ra chặn đường. Một lão quát hỏi :

- Ông bạn là cao nhân phương nào?

Từ Văn quay đầu nhìn ra thấy một hán tử trung niên mặt mũi đen nhẻm, cặp mắt loáng loáng như điện chớp. Từ Văn coi đôi mắt này tựa hồ chàng đã quen biết. Nhưng chàng không nghĩ ra đã gặp ở đâu.

Hán tử trung niên đảo mắt nhìn toàn trường một lượt. Gã cất giọng lạnh lùng nói :

- Trong phạm vi một trăm dặm khu vực núi Đồng Bách, không ai được giết người.

Từ Văn động tâm.

Một lão bạch bào lại hỏi :

- Xin ông bạn cho biết rõ thân thế?

Hán tử đáp :

- Bản nhân là Tổng tuần hội Vệ Đạo.

Bạch Y công chúa hỏi :

- Các hạ là Tổng tuần hội Vệ Đạo ư?
- Đúng thế! Phải chăng cô nương là tiểu thư Ân Ngọc Yến, thiên kim của Ngũ Lôi cung Cung chủ?
- Chính thị bản nhân!

Tổng tuần hội Vệ Đạo hất hàm hỏi :

- Tại sao Ân cô nương lại giết người trong cấm địa của bản hội?

Bạch Y công chúa hỏi lại :

- Sao quý hội không tuyên cáo lệ cấm này trước vô lâm?
- Lệ cấm này ai cũng biết rồi.
- Thế thì quý Tổng tuần ra tay hạ sát hai tên đệ tử của bốn cung sẽ giải thích làm sao?
- Đệ tử quý cung không chịu báo danh hiệu đã động thủ một cách khinh xuất, thế là tự họ chuốt lấy cái chết vào mình.
- Các hạ nói thế là xong việc rồi chăng?

Hai lão mặc áo trắng đều tức giận vô cùng. Một lão quát hỏi :

- Phải chăng ông bạn ý mình có tuyệt kỹ để lẩn át người?

Hán tử mặt đen háng giọng hỏi lại :

- Phải thế thì sao?
- Ông bạn phải trả lại công đạo!
- Liệu hai vị có thể đòi được không?

Lão già quát lên :

- Ngươi ngông cuồng vừa chứ!

Hai lão áo trắng có hai đồng bạn bị Từ Văn hạ sát, đang lúc căm hờn không chỗ phát tiết, bây giờ gặp hán tử mặt đen liền phóng chưởng đánh ra.

Hán tử mặt đen cười khanh khách nói :

- Bản tòa muốn biết Ngũ Lôi Chương.

Miệng gã nói vậy, tay vẫn không dừng. Hán vụng hai chưởng phản kích lại hai lão già áo trắng.

Những tiếng rú chấn động màng tai vang lên. Hai lão già áo trắng loạng choạng.

Hán tử mặt đen cũng phải lùi lại mấy bước dài.

Từ Văn khoan khoái đứng coi. Hội Vệ Đạo trong con mắt chàng cũng là kẻ thù.

Bọn Ngũ Lôi cung hiện giờ cũng thành cừ địch. Vậy bên nào được thua hay sống chết cũng đều có lợi cho chàng.

Hai lão già đã chiếm thượng phong, dĩ nhiên không chịu nói tay. Hai lão vừa quát vừa vung chưởng đánh ra.

Hán tử mặt đen đón tiếp những luồng kinh khí nặng đến ngàn cân.

Hai tay hán giơ lên trên không.

Chưởng kinh của hai lão già chưa nhả ra hết sức thì đột nhiên đều bị loạng choạng, miệng la hoảng :

- Chết độc!

Rồi ngã lộn ra không nhúc nhích nữa.

Từ Văn giật mình kinh hãi, chàng không ngờ đối phương lại dùng độc. Cứ coi tình trạng hai lão già này mà xét thì chất độc này không phải tầm thường.

Bạch Y công chúa Ân Ngọc Yến sắc mặt lợt lạt.

Hán tử áo đen quay lại bảo Ân Ngọc Yến :

- Ân cô nương! Bản tòa không đang tay đập liễu vùi hoa, cô nương đi đi thôi!

Ân Ngọc Yến trợn mắt lên nhìn hán tử áo đen hồi lâu rồi đột nhiên đưa bàn tay ra chụp lên đầu Thiên Đài Ma Cơ...

Từ Văn thấy vậy gầm lên :

- Ngươi dám hạ thủ ư?

Đồng thời hán tử áo đen cũng lớn tiếng quát :

- Không được giết y...

Ân Ngọc Yến ngăn người ra. Tay nàng đã đụng vào mái tóc Thiên Đài Ma Cơ, chỉ còn nhả kinh lực ra là Thiên Đài Ma Cơ phải vỡ đầu.

Hán tử áo đen lại nói :

- Y là người mà bản hội đang tìm kiếm. Cô nương không được hại y.

- Bản Công chúa muốn báo thù cho những đệ tử đã bị y sát hại.

Hán tử mặt đen nói :

- Bản hội cần y sống.

- Bản Công chúa xin lỗi...

- Cô nương đừng bức bách bản tòa phải xuất thủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Hán tử mặt đen phải chăng là người bí mật

Ân Ngọc Yến nghiêng răng ken kết hần học nói :

- Giữa bản cung và hội Vệ Đạo sẽ có ngày phải thanh toán món nợ này.

Hán tử mặt đen ngắt lời :

- Đó là một chuyện khác.

Thiên Đài Ma Cơ nhân lúc hai bên ở vào tình trạng dằng co, đã tự mình thúc đẩy nội lực giải khai huyết đạo bị kiềm chế.

Nàng hô lên :

- Huynh đệ! Huynh đệ thử nhìn đầu hần, xem hần có phải là người che mặt mặc áo cẩm bào đã hạ sát thủ toan giết người không?

Hán tử mặt đen toàn thân chấn động lùi lại một bước. Mắt gã lộ sát khí.

Từ Văn tâm thần chấn động như bị điện giật, chàng đảo mắt nhìn thì quả nhiên phía trên tai bên hữu hán tử còn một vết sẹo rất rõ.

Tuy đầu hần đã mọc tóc che đi nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng. Nếu không có Thiên Đài Ma Cơ khám phá ra, thì kẻ thù thần bí này đã thoát khỏi tai mắt Từ Văn.

Chàng không ngờ kẻ mạo xưng thân phụ chàng đã hai lần toan hạ độc thủ giết chàng, té ra là người trong hội Vệ Đạo.

Đối phương tại sao lại toan hạ thủ giết chàng? Chẳng lẽ hắn đã biết rõ lai lịch cùng thân thế chàng?

Nguyên ngày hội Vệ Đạo lập Tổng đàn mà vô cớ chàng đã được tôn lên làm thượng tôn. Chuyện bí mật này chàng chưa khám phá ra. Bây giờ chàng ý thức được là chung quanh chàng đều có nguy cơ ẩn nấp, bao nhiêu ác quỷ dòm ngó, thì không khỏi sợ run.

Hán tử mặt đen sán lại trước mặt Từ Văn...

Từ Văn nghiêng răng lên tiếng :

- Các hạ! Đêm nay chúng ta lại gặp nhau đây, thật là lòng trời muốn tiện việc cho mình.

Hán tử mặt đen nói :

- Tiểu tử! Số mạng ngươi lớn thật!

- Thủ đoạn của các hạ khiến cho người ta phải hổ thẹn.

Hán tử mặt đen cười khần khặc nói :

- Tiểu tử! Đêm nay thì ngươi nhất định phải chết.

Lửa cừ hận rần rần bốc lên trong huyết quản, Từ Văn phải cố nhẫn nại. Chàng cần điều tra cho rõ chân tướng cùng hành vi của đối phương và cần biết rõ nguyên nhân cừ thù. Chàng lạnh lùng hỏi :

- Các hạ không lựa chọn thủ đoạn, mấy lần toan ám toán bản nhân là vì lẽ gì?

Hán tử mặt đen bật lên tiếng cười hung dữ đáp :

- Vì bản tòa muốn ngươi phải chết.

- Các hạ muốn bản nhân chết ư?

- Chứ sao?

- Nhưng chúng ta vốn không quen biết, lại không oán thù...

Hán tử mặt đen gạt đi :

- Về điểm này ta bất cần phải giải thích.

Từ Văn lại hỏi :

- Phải chăng đằng sau các hạ có người giật dây?

- Tùy thằng lỏi con muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

- Người đã sai phái các hạ là ai?

- Đừng rườm rà nữa, sau khi chết ngươi sẽ biết rõ!

Từ Văn không tài nào kiềm chế nổi, chàng quát lên :

- Bữa nay tiểu gia sẽ chẻ xương mi ra.

Chàng vừa quát vừa vung chưởng vận đến mười hai thành công lực đánh ra.

Hán tử mặt đen vung chưởng lên nghênh địch. Chưởng phong chạm nhau bật ra những tiếng rùng rợn. Kinh phong xô đẩy ra tứ phía. Hai chiếc đèn pha lê treo trên vách bị vỡ tan tành. Từ Văn loạng choạng người đi. Hán tử mặt đen cũng lùi lại ba bước dài.

Ân Ngọc Yến đưa tay ra phía sau vẫy một cái. Mấy tên thủ hạ lập tức chạy lại. Một tên đi cời trói cho Thiên Đài Ma Cơ...

Hán tử mặt đen nở một nụ cười nham hiểm. Người hắn đi quanh vòng cánh cung rất mau lẹ rồi quay về nguyên chỗ.

Huych! Huych luôn mấy tiếng! Bốn tên thủ hạ của Ân Ngọc Yến ngã lăn ra. Còn những tên khác phải dừng lại.

Từ Văn thấy thế ngấm ngầm kinh hãi, run lên bần bật. Nếu chàng không được quái nhân trút công lực cho thì nhất định bữa nay không thể địch nổi đối phương.

Hán tử mặt đen bỗng nhảy xổ lại giờ tay ra chụp vào trước ngực Từ Văn nhanh như chớp.

Từ Văn không né tránh, đứng yên nghinh địch. Tay phải chàng lia ngang ra để hộ vệ trước ngực.

Những tiếng rên la và tiếng roac roac đồng thời vang lên. Từ Văn bị đối phương móc rách áo ngoài. Cánh tay độc dẫu trong áo lộ ra ngoài.

Từ Văn vươn độc thủ chụp lấy đối phương rất mau lẹ.

Thiên Đài Ma Cơ cùng Ân Ngọc Yến đồng thời bật lên tiếng la hoảng..

- Cánh tay!

Hán tử mặt đen loạng choạng mấy cái rồi ngã lăn ra. Từ Văn cúi xuống nắm lấy vạt áo đối phương nhấc bổng lên hẳn học nói :

- Dù ngươi có chết cũng khó lòng toàn được thi thể.

Chàng chưa dứt lời, hán tử mặt đen đột nhiên phóng chưởng đánh vào ngực Từ Văn.

Chàng chẳng bao giờ ngờ đến địch nhân giả vờ trúng thương lăn ra, rồi chờ lúc chàng cúi xuống, phóng chưởng ra một cách đột ngột.

Luồng chưởng lực của hán tử mặt đen cực kỳ mãnh liệt. Hấn định đánh một chưởng này là chàng phải chết.

Thiên Đài Ma Cơ cùng Ân Ngọc Yến đồng thời bật lên tiếng la hoảng..

Từ Văn miệng học máu tươi, té huych xuống đất.

Hán tử mặt đen ngửa mặt lên trời cười ha ha. Tiếng cười đầy vẻ đắc ý.

Thiên Đài Ma Cơ tức quá tưởng chừng như trái tim bị vỡ ra. Nàng thét lên một tiếng. Bao nhiêu dây trói đều đứt hết.

Ân Ngọc Yến không ngờ Thiên Đài Ma Cơ tự biết giải khai huyết đạo. Biến diễn đột ngột này khiến nàng kinh hãi lùi lại mấy bước.

Hán tử mặt đen nhanh như điện chớp không để Thiên Đài Ma Cơ được giây nào rảnh tay mà hành động. Hấn phóng luôn ra ba chưởng khiến cho Thiên Đài Ma Cơ phải chấn động, loạng choạng người đi luôn mấy cái. Miệng mũi nàng ứa máu ra.

Hán tử mặt đen thò cánh tay như tay vượn ra nắm vào huyết mạch cổ tay nàng.

Ân Ngọc Yến đứng ngăn người ra đương trường, tay chân luống cuống.

Hán tử mặt đen đảo mắt nhìn Ân Ngọc Yến nói :

- Trước khi ta chưa nổi lòng muốn hạ sát cô nương, cô nương tùy tiện đi thôi!

Ngoài kia có người tuy huyết đạo bị kèm chế, nhưng vẫn còn sống được.

Ân Ngọc Yến dậm chân nói :

- Bản tòa cùng hội Vệ Đạo thề chẳng đội trời chung.

Nàng nói xong vẫy tay một cái rồi dất bọn đệ tử còn sống sót lật đật đi ngay, không kịp nhìn đến di thể những người đã bị chết rồi.

Hán tử mặt đen nắm tay Thiên Đài Ma Cơ lôi lại đến trước mặt Từ Văn.

Thiên Đài Ma Cơ run lên hỏi :

- Ngươi định giờ trò gì?

Hán tử mặt đen cất giọng hung dữ đáp :

- Thằng lỏi này lòng dạ ác độc, cần hủy thi thể gã để răn đời.

Thiên Đài Ma Cơ thét lên :

- Mi dám làm như vậy ư?

Hán tử mặt đen cười lạt đáp :

- Có chi mà chẳng dám?

- Dù ta có làm quý sứ cũng quyết chẳng tha mi.

Hán tử mặt đen cười ha hả nói :

- Cô nương làm người chứ không làm quý được đâu.

Cặp mắt hán đầy vẻ tà dâm.

Thiên Đài Ma Cơ bị nắm huyết mạch môn, muốn giãy giụa cũng không được. Công lực đối phương cao hơn nàng nhiều. Ngay lúc nàng không bị kềm chế cũng chẳng thể phản kháng được hán.

Hán tử mặt đen giờ tay lên nhằm đập xuống đầu Từ Văn.

Thiên Đài Ma Cơ nhắm mắt lại. Nàng rít lên một tiếng thê thảm rồi ba hồn bảy vía đi vào cõi hôn mê.

Huych một tiếng. Thiên Đài Ma Cơ té xuống. Hồn lìa khỏi xác, trái tim tan nát.

Trong lúc bàng hoàng, nàng cảm thấy tựa hồ có người xóc nách lôi đi.

- A di đà phật! Hội Vệ Đạo mượn tiếng lừa gạt người đời. Tác phong của con người đến thế thì trời cũng chẳng dung tha!

Thanh âm sang sáng như tiếng chuông đồng, làm chấn động lá nhĩ người nghe.

Thiên Đài Ma Cơ đột nhiên hồi tỉnh. Nàng mở mắt nhìn ra thì thấy ý trung nhân vẫn nằm dài nguyên chỗ cũ. Trước mặt chàng thêm ra một vị đại hòa thượng, bản tướng nghiêm trang và khôi vĩ phi phàm.

Hán tử mặt đen giữ tay Thiên Đài Ma Cơ, hán run lên tỏ ra trong lòng có ý khiếp sợ. Hán lên tiếng hỏi :

- Cách xưng hô đại hòa thượng thế nào đây?

- Bản tăng là Thống Thiên.

- Hòa thượng thanh tu ở chùa nào?

Thống Thiên hòa thượng mắt lộ thanh quang, nhìn chăm chú vào mặt hán tử mặt đen. Lão cát tiếng nghiêm khắc nói :

- Tha ngay vị nữ thí chủ này ra!

Hán tử mặt đen đáp :

- Tại hạ chỉ biết vâng lệnh chủ nhân làm việc mà thôi.

Thống Thiên hòa thượng hỏi :

- Thí chủ vâng lệnh của ai?

- Dĩ nhiên là Hội chủ.

Thống Thiên nhắc lại :

- Bản tăng yêu cầu thí chủ tha người.

- Tại hạ không tha được thì sao?

- Bản tăng đành phải ra tay, dù có phạm giới cũng đành.

Hán tử mặt đen đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi :

- Xin đại hòa thượng lộ ra một chút tuyệt nghệ để tại hạ có thể căn cứ vào đó mà phục mệnh được không?

Thống Thiên hòa thượng trầm ngâm một lúc rồi chồm miệng thổi ra một hơi.

Keng một tiếng! Chiếc đèn pha lê treo ở xa năm trượng trước cửa chùa bị vỡ tan mất. Ngọn lửa bị tắt liền.

Hán tử mặt đen run lên nói :

- Tiên Thiên Cương Khí của đại hòa thượng ghê gớm thật!

Hán tử mặt đen vừa đẩy Thiên Đài Ma Cơ về phía trước Thống Thiên hòa thượng, rồi băng mình chạy đi.

Thống Thiên hòa thượng tuyên Phật hiệu rồi tạt ngang ra nhường lối. Lão không muốn đụng vào đàn bà. Ngờ đâu Thiên Đài Ma Cơ bị đẩy mạnh quá. Nhà sư vừa tránh ra, nàng vọt đi xa hơn trượng rồi ngã lăn xuống đất. Miệng nàng chỉ kịp la lên một tiếng :

- Trúng độc.

Rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Thống Thiên hòa thượng lên tiếng :

- A di đà phật! Thật là thủ đoạn tàn độc! Bàn tăng tính sai mất rồi.

Đoạn nhà sư chạy lại đưa tay lên sờ mũi rồi dậm chân nói :

- Thôi hỏng rồi!

Thống Thiên hòa thượng vọt đi như chim hạt rượt theo.

Giữa lúc Thống Thiên hòa thượng lao người rượt theo kẻ địch thì Từ Văn rên lên một tiếng. Chàng đã hoàn hồn. Chàng mở mắt ra nhìn một lúc. Trí nhớ khôi phục dần dần. Tất cả những gì vừa xảy ra chàng hãy còn thấy như in trong óc. Bất giác chàng buông một tiếng thở dài, miệng lầm bầm :

- Lòng người hiểm trá đến thế là cùng! Mình cứ đi vào vết xe đổ hoài!

Từ Văn đảo mắt nhìn quanh không thấy một bóng người nào. Hai ngọn đèn còn lại vẫn chiếu sáng, những thi thể nằm lẫn dưới đất vẫn chưa dời đi.

Từ Văn gắng gượng đứng lên, chàng không thấy đau đớn chi cả. Chàng thử đề tụ chân khí thì thấy công lực hãy còn nguyên. Chàng kinh hãi tự hỏi :

- Rõ ràng mình bị một phát cuồng trí mạng mà sao không bị thương chi hết?

Hiện tượng này đối với chàng không phải một lần.

Chàng đưa tay mục quang như để tìm ra những đáp án đang giải những mối nghi hoặc trong lòng.

Bất giác chàng la lên một tiếng :

- Ủi chao!

Vì mục quang chàng đã phát hiện ra ngoài hai trượng có Thiên Đài Ma Cơ đang nằm thẳng cẳng.

- Phải chăng nàng đã chết rồi?

Chàng liền tiến lại gần đưa tay ra...

Đột nhiên chàng run lên rứt tay về. Nguyên trong lúc hốt hoảng, chàng quên đi thò cánh tay độc ra.

Chàng liền đổi tay phải để xem mạch cho Thiên Đài Ma Cơ, thì thấy tuy nàng chưa mất hết sinh cơ, nhưng mạch máu chạy lúc có lúc không. Hơi thở yếu ớt, khó lòng cảm giác được.

Chàng đảo mắt nhìn vào chỗ áo thùng trước ngực Thiên Đài Ma Cơ, thì thấy giữa đám ga trắng có một chấm đỏ tươi. Lòng chàng hoang mang. Một luồng khí nóng bốc lên đầu.

Chàng nhắm mắt định thần, rồi lại mở mắt ra. Bất giác chàng la hoảng :

- Trúng độc! Thật là một việc quái dị!

Chàng kinh hãi vô cùng. Kinh hãi không phải vì Thiên Đài Ma Cơ trúng độc. Chỉ cầu sao nàng chưa hết sinh cơ thì bất luận chất độc gì chàng cũng giải được. Chàng kinh hãi đây là vì chất độc này chàng quen quá rồi. Đó là một chất độc hiếm có trên đời. Chàng tự hỏi :

- Ngoài phụ thân mình, còn ai là người có chất kỳ độc này?

Đột nhiên chàng nhớ tới trong hội Vệ Đạo có một tay dùng độc ghê gớm là Độc Trung Thánh Thủ Thôi Vô Độc. Hán tử áo đen đã làm Tổng tuần trong hội thì không chừng hẳn là truyền nhân của Thôi Vô Độc. Đối phương chẳng những không sợ độc thủ mà còn có thể dùng chất độc được nữa...

Còn tại sao Hán tử áo đen lại trá hình làm phụ thân chàng, rồi hai ba lần toan đưa chàng vào tử địa thì chàng không thể đoán ra được.

Từ Văn lấy tích độc đan bỏ vào miệng Thiên Đài Ma Cơ, rồi đưa ngón tay ra điểm vào mấy chỗ huyệt đạo của nàng.

Trong khoảng thời gian chùng uống cạn nửa chén trà, Thiên Đài Ma Cơ từ từ giương mắt lên. Khi nàng đã nhìn rõ mọi cảnh tượng, nàng liền đứng phắt dậy. Trong lòng xúc động vô cùng, nàng hỏi :

- Huynh đệ! Ngươi còn sống ư?

Tấm lòng tha thiết của nàng lộ ra trong thanh âm.

Từ Văn cũng tỏ vẻ khoan hòa, hỏi lại :

- Đại thư không việc gì chứ?

Thiên Đài Ma Cơ áp ứng đáp :

- Ta... không việc gì... Lão hòa thượng đâu rồi?

- Hòa thượng nào?

- Một vị hòa thượng tự xưng là Thống Thiên đã xuất hiện vừa đúng lúc. Nếu chậm tí nữa thì ngươi đã bị uống mạng vì cường lực của tên Tổng tuần hội Vệ Đạo rồi.

Từ Văn ngăn người ra đáp :

- Lúc tiểu đệ tỉnh lại thì không thấy y đâu nữa.

- Thế thì y đi khỏi rồi.

- Đại thư nói pháp hiệu y là Thống Thiên phải không?

- Phải rồi!

Thiên Đài Ma Cơ cảm thấy trước ngực giá lạnh. Nàng cúi đầu nhìn xuống, bất giác thẹn đỏ mặt lên. Nàng vội cố ý lảng sang chuyện khác hỏi :

- Huynh đệ! Té ra cánh tay của huynh đệ không phải là đã bị tàn phế?

Từ Văn thấy chuyện bí mật của mình đã bị vỡ lở chẳng thể che giấu được nữa.

Chàng thân nhiên đáp :

- Đại thư! Cánh tay này của tiểu đệ có chất kịch độc...

Thiên Đài Ma Cơ kinh hãi la lên.

- Đúng thế! Đây là một thứ độc công đã thất truyền trong võ lâm đã lâu năm. Hễ ai đụng vào ngoài da một chút thì lập tức chất độc truyền vào tim làm cho chết liền. Vì chất độc này chỉ đánh vào tâm mạch chứ không đi vào những kinh mạch khác, thành ra người chết không để lại vết tích gì. Nhưng người nào hiểu chất độc thì có thể phát giác ra được.

Thiên Đài Ma Cơ sùng sốt la lên :

- Ủa! Huynh đệ! Đó là sát thủ của ngươi phải không?

- Đúng thế!

- Thảo nào huynh đệ không cho ai đụng vào... Đúng rồi, ta chợt nhớ tới một người mà ta chưa nói cho ngươi hay.

- Ai?

- Một người đàn bà mặc áo đen, bộ mặt rất hiền lành.

Từ Văn chau mày nghi ngờ hỏi :

- Người đàn bà áo đen ư? Tên bà ta là gì?

- Ta cũng không hay, tưởng huynh đệ biết chứ.

- Câu chuyện đầu đuôi thế nào?

- Lần ấy huynh đệ gặp phải tên Tổng tuần hội Vệ Đạo trá hình người che mặt mặc áo cẩm bào hạ thủ, sau đó thì có một người đàn bà áo đen xuất hiện.

Bà ta vì thương người mà sa lệ, nhưng bà không chịu nói là có mối quan hệ gì với người, mà chỉ bảo là tội nghiệt. Sau bà ta thoát thoát không thể ở lâu được, bảo ta thu thập thi thể cho người và dặn ta đừng đứng vào nửa người bên trái người. Lúc đó ta không hiểu tại sao, bây giờ mới biết rõ. Bà ta sợ ta đứng vào độc thủ của người mà mất mạng...

Từ Văn vẻ mặt nghiêm trọng. Hồi lâu chàng xúc động hỏi lại :

- Về mặt bà ta hiền lành lắm ư?
- Phải rồi! Hiền lành như ánh sáng mùa Xuân.
- Thân hình vào cỡ trung bình phải không?
- Phải rồi!
- Chẳng lẽ lại là...
- Ai?
- Gia mẫu.
- Lệnh đường ư?
- Nhưng có lẽ không đúng. Khi nào lệnh mẫu thấy con như vậy lại bỏ đi ngay. Bà còn nói gì nữa không?
- Không.

Từ Văn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu. Chàng biết độc thủ của mình vẫn giữ bí mật, ngoài phụ thân, chỉ có mẫu thân là hay biết mà thôi. Nhưng bình thời mẫu thân chàng không mặc áo đen bao giờ. Mẫu thân chàng yêu quý chàng hơn cả sinh mạng, thì dù có nhận lầm là chàng đã chết rồi cũng không thể ỷ thác cho người chôn cất bỏ thi thể mà đi cho đành. Vậy bà này là ai? Lại một vụ bí mật khó lòng khám phá ra được.

Thiên Đài Ma Cơ nghi hoặc hỏi :

- Huynh đệ không nghĩ ra bà là ai ư?
- Tiểu đệ nghĩ mãi không ra.
- Nếu sau này còn có lần chạm mặt, ta tất nhận ra bà.

Từ Văn lại chau mày cố nghĩ một lúc nữa mà vẫn chẳng ra manh mối gì. Chàng thờ dãi nói :

- Thôi đành gác việc đó lại. Đại thư! Bây giờ chúng ta chia tay thôi

Thiên Đài Ma Cơ biến sắc run lên hỏi :

- Sao huynh đệ chỉ nói đến chuyện chia tay với ta?
- Đành vậy.
- Huynh đệ!... Người không muốn đi cùng ta ư?
- Không thể được. Đại thư đừng hiểu lầm ý tiểu đệ. Vì tiểu đệ có việc gấp...
- Ta không thể đi cùng đường với huynh đệ được hay sao?
- Không được! Đại thư đi theo tiểu đệ chỉ tổ nguy hiểm đến tánh mạng. Đừng mạo hiểm một cách vô ích.
- Mạo hiểm ư? Ta muốn đi theo huynh đệ. Huynh đệ cho ta hay bây giờ đi đâu và làm việc gì?

Từ Văn trong lòng rất lấy làm khó nghĩ. Hiện giờ chàng đối với Thiên Đài Ma Cơ đã có quan niệm khác trước. Chàng phát giác ra nàng không đến nỗi hư đốn như chàng đã tưởng tượng lúc ban đầu. Mấy phen hoạn nạn đã đưa Thiên Đài Ma Cơ gần lại bên chàng.

Người ta thường nói ở với nhau lâu sinh ra có tình cảm. Tuy mối tình cảm này chỉ tồn tại trong ý nghĩ, nhưng hiện giờ thực nó đã vào sâu tới nội tâm chàng, chàng không muốn nàng dần thân vào nơi nguy hiểm.

Điều đáng lấy làm lạ hơn là hình bóng thiếu nữ áo hồng Phương Từ Vi vẫn lập lờ trong đầu óc chàng. Chàng biết cô ta là một phần tử trong bọn kẻ thù, nên chàng đã quyết tâm chặt đứt mối tơ vương. Thế mà hình bóng cô vẫn không ngớt xuất hiện khiến cho chàng đau khổ vô cùng. Cô ta không yêu chàng mà chàng luôn luôn nghĩ tới chẳng lúc nào quên. Cuộc gặp gỡ trên đường đi Khai Phong mới lần đầu đã in sâu ngay vào đầu óc chàng. Đáng lý chàng phải căm hận cô, thế mà chàng không sao xóa nhòa được hình ảnh cô. Đó là một điều chàng tìm mãi không ra lời giải đáp. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ tình trạng này do chữ duyên mà ra?

Nhưng vụ huyết án ở nhà chàng vẫn hiển hiện ra trước mắt. Những thi thể của người thân thuộc bị thảm tử. Thất Tinh bang bị tan vỡ. Phụ thân bị mất tích, mẫu thân cũng không biết lạc lõng nơi đâu. Thiếu nữ áo hồng là một phần tử trong những kẻ thù chẳng đội trời chung thì đâu còn là duyên, mà là nghiệt mới phải chứ.

Nghĩ vậy, chàng thờ phào một cái.

Thiên Đài Ma Cơ buồn rầu hỏi :

- Huynh đệ! Nói cho ta hay ngươi định làm gì?

Từ Văn lắc đầu không nói gì.

Thiên Đài Ma Cơ thở dài bảo chàng :

- Ngươi đừng buồn phiền nữa... Ngươi đi đi thôi!

Từ Văn trong lòng áy náy muốn giải thích với nàng mấy câu, nhưng chàng không biết nói gì, chỉ nhìn nàng bằng con mắt đau buồn rồi cố dần lòng nói :

- Đại thư lượng thứ cho chỗ khổ tâm của tiểu đệ, nếu đệ còn sống, sẽ có ngày tái ngộ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Gặp Song quái lỗ cuộc điều tra

Từ Văn nói xong đi vào trong bóng tối. Chàng đội mưa nhắm phía núi Đồng Bách mà tiến để đến Tổng đàn hội Vệ Đạo.

Dọc đường, bao nhiêu luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn trong đầu óc chàng.

Hình dạng người mạo xưng phụ thân đã hai lần giết hụt chàng là Tổng tuần hội Vệ Đạo, cũng hiển hiện lên. Thêm vào đó, Vệ Đạo hội chủ giữa ngày cử hành đại điển kéo chàng lên ghế thượng tôn làm cho chàng suy nghĩ. Có khi họ đã phát giác ra thân thể chàng. Nếu đúng vậy thì chàng chẳng cần giữ bí mật làm chi nữa, cứ thẳng thắn đến nơi đòi trả oán, nhưng chàng lại nghĩ đối phương người nhiều thế mạnh, báo thù không phải chuyện dễ. Nếu thất bại chàng sẽ ôm hận ngàn thu...

Bằng chàng tiếp tục giữ bí mật thân thể mình thì trên sự thật lại không có ý nghĩa gì.

Từ Văn nghĩ tới nghĩ lui mà không quyết định được nên làm thế nào cho phải.

* * * * *

Đêm tàn canh tạ, trời lại sắp sáng. Từ Văn đã tới chân ngọn núi mé Bắc dãy Đồng Bách. Hôm cử đại điển lập Tổng đàn, chàng đã được họ tiếp đón tại đây. Qua chỗ này là đường vào đi vào núi.

Từ Văn ôm mối tâm phiền hăm hở đến đây. Bây giờ chàng lại dăm ra do dự, chàng chưa tính đến chương trình hành động nên chàng cần bình tĩnh để suy nghĩ.

Thế rồi chàng bỏ đường quan đạo tiến về phía hoang dã.

Từ Văn chạy một hơi mười mấy dặm. Khi đến trước một khu rừng âm u thì dừng bước lại. Chàng lựa một nơi kín đáo vào ngồi ẩn để suy nghĩ.

Nhiều hoàn cảnh để khiến chàng biến thành phong trần.

Tinh mau lẹ tinh nhanh dường như tiêu mất hết.

Từ Văn ở vào tình trạng con người đánh bạc. Chàng biết mình không thể đánh nhiều được. Chàng phải thắng chứ không được bại, nên chàng cần suy nghĩ cẩn thận.

Chàng tự lượng với công lực hiện giờ mà lấy một chọi một với những cao thủ hạng nhất như Táng Thiên Ông hoặc Người trong kiệu và Vệ Đạo hội chủ

thì không đáng lo. Nhưng nếu bọn họ liên thủ tập công thì hậu quả khó mà biết được.

Còn dùng trí mà thân phận mình đã bị đối phương biết rõ thì cũng khó bề hành động. Chàng càng lo sợ hơn nữa vì thân thể mình đã bại lộ, chàng thắng thắng tâm cừu thì đối phương không cần lựa chọn thủ đoạn để đối phó với chàng...

Chàng nhớ tới phụ thân, không thấy ông hành động gì, mà cũng không có tin tức cho chàng khiến chàng phải ngấm ngấm suy nghĩ.

Giữa lúc Từ Văn đang do dự thì có đàn bà khóc thút thít lọt vào tai. Chàng tự hỏi :

- Ai lại vào trong rừng khóc lóc giữa đêm khuya này?

Chàng không muốn hỏi đến, nhưng không tài nào yên tâm được. Thế rồi chàng đứng lên đi về phía phát ra tiếng khóc.

Từ Văn đi gần tới nói, tiếng khóc nghe càng nghe rõ. Đột nhiên một bóng hồng lọt vào mắt chàng.

Từ Văn sững sờ dừng chân đứng lại. Người đang khóc đây rõ ràng là thiếu nữ áo hồng Phương Từ Vi. Chàng tự hỏi :

- Nàng có điều chi thương tâm? Sao lại một mình lên ra đây ngồi khóc?

Lòng chàng khác nào một đồng tro nguội lóe lên một chấm lửa. Mọi tâm tình đã tắt ngấm, bây giờ toan cháy trở lại. Nhưng một ý nghĩ khác đã phủ nhận mọi tình này, nàng là một phần tử trong bọn cừu gia.

Phương Từ Vi ngồi tựa vào một gốc cây, hai vai rung động mãnh liệt. Tuy thích khóc là thiên tính của đàn bà con gái, nhưng một thiếu nữ võ lâm, nếu không gặp việc thương tâm đến cực điểm thì không bao giờ khóc cả.

Từ Văn lại nghĩ đây là một cơ hội may mắn để nghe ngóng tin tức Đỗ Như Lan đang hoàn thành tâm nguyện cho lão quái, gọi là một chút đền đáp ơn đức lão đã trút công lực cho chàng.

Từ Văn muốn hỏi nàng về bao nhiêu kẻ thù Thất Tinh bảo, và nguyên nhân họ đã gây thù oán.

Sau nữa vấn đề hỏi cho biết thân phận nàng cũng quan trọng không kém..

Từ Văn đánh bạo xuất hiện...

Bất thành linh chàng thấy bóng người thấp thoáng. Một bà già mặc áo sặc sỡ xuất hiện như ma quỷ đến bên mình Phương Từ Vi.

Từ Văn vội dừng bước núp vào sau một gốc cây. Chàng nhớ lại ở núi Bạch Thạch đã xảy cuộc ác chiến và chàng cũng đã thấy mụ già mặc áo sặc sỡ xuất hiện. Chàng cho là mụ này ngày trước đã bắt Phương Từ Vi đem đi, không còn nghi ngờ nữa.

Mụ già dĩ nhiên là người trong hội Vệ Đạo, mụ cất tiếng trầm trọng hỏi :

- Con nha đầu kia! Về đi thôi!

Phương Từ Vi ngẩn đầu lên đáp bằng một giọng cương quyết :

- Mồ mỗ! Vi nhi không về đâu.

Mặt nàng nước mắt đầm đìa như hoa lê mưa đọng, thêm vào đôi mắt u ám khiến người nhìn thấy không khỏi động tâm. Từ Văn đứng trong bóng tối, sóng lòng cũng gợn lăn tăn.

Mụ già mặc áo sặc sỡ háng giọng luôn mấy tiếng rồi hỏi :

- Ngươi dám bướng bỉnh thế ư?

Phương Từ Vi đột nhiên quỳ hai gối xuống, cất giọng bi ai nói :

- Mồ mỗ! Xin mỗ mỗ tha thứ cho Vi nhi có điều làm lỗi..

Rồi nàng nghẹn ngào không nói được nữa.

Mụ già hỏi :

- Ngươi định làm gì đây?

Phương Từ Vi đáp :

- Vi nhi... chỉ muốn chết.

- Con nha đầu này! Ngươi nói chi kỳ vậy?

- Mồ mồ! Vì nhi có sống cũng bằng thừa...

Từ Văn không hiểu ra sao. Mụ già và thiếu nữ có mối liên quan thế nào? Tại sao nàng lại nói vậy?

Mụ già thở dài một tiếng rồi dịu giọng hỏi :

- Con nha đầu ngớ ngẩn này! Vì lẽ gì mà ngươi lại đi tìm cái chết?...

Phương Từ Vi nghẹn ngào hồi lâu không nói lên tiếng. Mụ già đưa tay ra xoa đầu nàng khác nào thí đồ con nít. Mụ hỏi :

- Con nha đầu này! Ai bắt nạt ngươi? Ngươi nói ra, mồ mồ sẽ trả thù cho.

Phương Từ Vi dường như bị nhiều điều oan khuất, nàng nghe mụ nói liền khóc òa lên.

Mụ già lại hắng giọng một tiếng rồi trở gót quay đi. Chẳng bao lâu mụ lại xuất hiện, tay xách một người áo trắng liệng xuống đất đánh huych một tiếng.

Người áo trắng bật tiếng rên la.

Từ Văn đảo mắt nhìn ra bất giác chấn động tâm thần. Người mặc áo trắng này chính là Thiếu hội chủ tên gọi Lục Quân.

Lục Quân dùng thủ đoạn đê hèn dụ dỗ cho Phương Từ Vi nói ra nơi cất dấu Thạch Phật. Kết quả Thạch Phật bị Diệu Thủ tiên sinh lấy mất. Lão vẫn đi lại trên chón giang hồ, không biết sống chết thế nào.

Mụ già mặc áo sặc sỡ trở tay vào mặt Lục Quân nói :

- Con nha đầu kia! Có phải thằng lỏi này khi phụ ngươi không? Vừa rồi sao ngươi lại năn nỉ cho gã?...

Lục Quân trở mình ngồi dậy, nhìn Phương Từ Vi nói :

- Vi muội! Trước đây tiểu huynh có chỗ hồ đồ, gây ra những việc đó. Tiểu huynh tự biết dù có muôn thác vẫn không đủ chuộc tội. Vì vậy mà tiểu huynh chạy về đây không phải để cầu Vi muội lượng thứ, mà chỉ hy vọng được chết dưới bàn tay Vi muội..

Gã nói xong hai giọt lệ nhỏ xuống.

Phương Từ Vi nghiêng răng tròn mắt nhìn Lục Quân nói :

- Ta muốn phân thân ngươi ra làm muôn đoạn.

Mụ già lạng người đi, vồ lấy Lục Quân như quạ vồ gà con. Mụ xách gã lên lớn tiếng quát :

- Thằng lỏi này! Lão nhân gia phải xé xác mi ra.

Lục Quân mặt xám như tro tàn, la lên :

- Vi muội! Ta vĩnh viễn yêu Vi muội. Duyên này mong đợi kiếp sau gặp lại.

Từ Văn nghe gã nói mà bức mình. Chẳng nghi ngờ tự hỏi :

- Chẳng lẽ thằng lỏi này quả nhiên có mối tình thâm trọng đến thế ư?

Mụ già mặc áo sặc sỡ hai tay nắm lấy hai chân Lục Quân toan xé ra...

Phương Từ Vi la lên :

- Mồ mồ!...

Mụ già liền dừng tay lại, hỏi :

- Con nha đầu kia! Ngươi còn có ý gì nữa?

Phương Từ Vi vừa khóc vừa đáp :

- Xin... Mồ mồ tha cho y.

Mụ già sừng sốt hỏi :

- Sao! Tha gã ư? Người không muốn xé xác gã ra làm muôn đoạn hay sao? Nha đầu! Người đừng để gã dùng lời nói khéo làm cho đầu óc bị tối tăm. Gã là một đứa lòng lang dạ thú. Người đã bị gã lừa lọc đến thế mà chưa mở mắt ra ư?

- Mồ mồ!... Xin mồ mồ dung tha...

Mụ già hất tay liệng Lục Quân ra xa ngoài mười trượng. Gã la lên một tiếng thê thảm. Người gã bị liệng tới gần chỗ Từ Văn ẩn núp, chỉ cách chừng tám thước.

Từ Văn toan vung chưởng đánh chết gã, nhưng rồi chàng nhẩn nại không động thủ.

Lục Quân rên la hồi lâu mới lồm cồm ngồi dậy được. Gã khóc lóc cất tiếng gọi :

- Vi muội! Vi muội còn thành toàn cho ta ư?

Phương Từ Vi quát lên :

- Người cút đi!

Lục Quân la lên một tiếng “Hồi ôi!” rồi thở dài sườn sượt. Gã cất giọng bi ai khiến người nghe không khỏi động tâm. Gã nói :

- Vi muội! Tiểu huynh một bước lỡ lầm, tự biết mình kiếp này không đáng thân cận với Vi muội nữa. Đòi tiểu huynh chẳng còn chi là sinh thú, chỉ mong được chết để chuộc tội lỗi mà sao Vi muội còn thành toàn cho tiểu huynh?

Phương Từ Vi dậm chân, nâng gờ tay áo lên che mặt nói :

- Người cút đi!

Lần này giọng nói còn nghiêm khắc hơn lần trước.

Lục Quân nghiêng răng nói :

- Vi muội! Tiểu huynh thề có trời đất chứng minh. Kiếp này tiểu huynh đã thuộc về Vi muội rồi.

Mụ già không nhẩn nại được nữa. Mụ lớn tiếng quát :

- Tiểu tử! Đừng rườm lời nữa! Muốn sống thì cút ngay! Còn lải nhải là lão nhân gia xé xác ra đó!

Lục Quân đưa mắt nhìn Phương Từ Vi cất giọng thê lương :

- Vi muội! Chúng ta vĩnh biệt từ đây. Tha thứ cho tiểu huynh không hẹn hò ngày tái ngộ.

Lục Quân vừa dứt lời đã ôm đầu lùi thúi chạy đi như bay.

Phương Từ Vi mở miệng toan gọi nhưng không thốt nên lời. Đôi dòng lệ lã chã tuôn rơi.

Từ Văn muốn rượt theo Lục Quân để đập chết gã, nhưng rồi chàng lại nhẩn nại, vì chàng muốn nói chuyện với Phương Từ Vi về nhiều vấn đề thiết yếu mới mong tìm ra được đáp án một cách mau lẹ, hơn là đi mò mẫm không biết bao giờ cho ra manh mối. Chàng lo mụ già kia sinh chuyện rắc rối cho mình.

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe mụ già cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Ai đó? Sao không chường mặt ra đi? Chẳng lẽ còn muốn lão nhân gia mời nữa chăng?

Từ Văn chấn động tâm thần, miệng lẩm bẩm :

- Té ra mình đã bị lộ hình tích rồi...

Đột nhiên một tiếng cười lại vang lên. Một bóng người cao lớn từ trong một đám cành cây rậm rạp từ từ xuất hiện.

Từ Văn thở phào một cái. Té ra mụ già nói đây không phải là mình mà là người kia.

Chàng định thần nhìn ra thì là một nhà sư đầu đội mũ vàng, râu tóc bạc phơ. Tay cầm cây Phưong tiện sản nặng đến ngoài trăm cân.

Mụ già rất đỗi ngạc nhiên, run lên hỏi :

- Lão đây ư?

Nhà sư đi tới mụ già còn cách không đầy một trượng thì dừng bước. Lão cười khanh khách hỏi :

- Chắc mụ không ngờ nhỉ?

Mụ già hừ một tiếng rồi nói :

- Bạch Đầu Thái Tuế! Ta thật không ngờ. Ta tưởng lão đã xương tan thịt nát rồi.

Từ Văn chấn động tâm thần, chàng không ngờ nhà sư này lại là Bạch Đầu Thái Tuế, một trong Vô lâm Song quái mà phụ thân chàng từng nói đến từ hồi chàng còn nhỏ. Vậy mụ già kia cũng là một quái nhân tên gọi Thái Y La Sát, chẳng còn nghi ngờ gì nữa. Cả Song quái cùng tính nết kỳ lạ và cùng thủ đoạn tàn ác. Mấy chục năm trước đây cả hai phe Bạch đạo và Hắc đạo nghe danh Song quái đều táng đờm kinh hồn.

Theo lời đồn thì Song quái đã gây cuộc ác đấu đến nỗi cả hai cùng mất mạng vì rớt xuống vực thẳm. Té ra lời đồn không đúng sự thật.

Quả đúng như lời chàng đoán. Bạch Đầu Thái Tuế cất giọng hung dữ hỏi :

- Thái Y La Sát! Nếu ta mà chết đi thì ai chôn cất cho ngươi?

Thái Y La Sát mặt lạnh như băng hỏi lại :

- Lão đến đây là có ý gì? Nói trắng ra đi!

Bạch Đầu Thái Tuế đáp :

- Dĩ nhiên là để tính món nợ ngày trước.

- Bây giờ tính cách nào?

- Ba mươi năm trước, trận đánh ở Nga Mi Kim Đỉnh, ta tưởng lão đã chết rồi. Không ngờ lão vẫn còn sống.

- Theo ý mụ thì chúng ta phải phân sống chết hay sao?

- Dĩ nhiên.

- Vậy động thủ đi thôi!

- Khoan đã.

- Mụ còn muốn nói gì nữa?

Thái Y La Sát đồng dạng đáp :

- Không thể phá bỏ qui củ được, nghĩa là khi bản nhân động thủ, không để người thứ ba ở hiện trường.

Thái Y La Sát nói rồi nhìn Phương Tử Vi vẫy tay giục :

- Con nha đầu kia! Về núi đi thôi!

Phương Tử Vi sững sờ đáp :

- Mồ mồ! Vi nhi không về núi nữa.

Thái Y La Sát hỏi gắt giọng :

- Vậy ngươi định đi đâu?

Phương Tử Vi ngập ngừng :

- Vi nhi...

- Ngươi dám không tuân lời ta ư?

Phương Tử Vi ngó Thái Y La Sát bằng con mắt buồn rầu. Nàng máy môi định nói gì mà không nói ra được. Sau nàng phục lạy một lạy rồi đứng dậy chạy tuốt ra ngoài rừng.

Từ Văn chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Đây là một cơ hội rất tốt cho mình có thể phanh phui những điều bí mật chứa chất trong lòng bấy lâu nay.

Chàng toan rượt theo Phương Tử Vi thì Bạch Đầu Thái Tuế lên tiếng gọi :

- Tiểu tử! Ra đây!

Từ Văn thấy hành tung đã bị bại lộ, dĩ nhiên không bỏ đi được. Chàng xoay chuyển ý nghĩ, vội thủ cánh tay độc vào trong áo, để tay áo bên trái lòng thòng rồi ngang nhiên xuất hiện.

Bạch Đầu Thái Tuế không nói nửa lời. Lão vung cây Phương tiện sản lên nhằm bổ vào đầu Từ Văn...

Thái Y La Sát vội quát lên :

- Dừng tay!

Bạch Đầu Thái Tuế đột nhiên thu cây Phương tiện sản về hỏi :

- Mụ muốn gì?

- Lão không thể động đến gã được.

- Gã đối với mụ là người thế nào?

- Gã là bằng hữu với Hội chủ của bản nhân.

Bạch Đầu Thái Tuế cười ha hả nói :

- Hội chủ ư? Chà chà! Ta quên mất Thái Y La Sát đang bàn đến chuyện vệ đạo. Thật là một khúc tuyệt xương trong võ lâm, cổ kim chưa từng có. Ha ha!

Thái Y La Sát tức quá ngắt lời :

- Cái đó chẳng có gì đáng cười đâu. Con người làm thiện hay làm ác chỉ trong ý niệm mà thôi. Tên đồ tể hạ con dao mổ heo còn có thể thành Phật được nữa là bản nhân.

Bạch Đầu Thái Tuế vẫn cười ha hả nói :

- Tên đồ tể có thể thành Phật được, còn Thái Y La Sát hai tay đầm máu tanh hôi cũng đòi thành Phật hay sao?

- Đừng phí lời tranh luận vô ích.

Bạch Đầu Thái Tuế dương cặp lông mày lên nói :

- Vậy thì thôi! Lão phu đành phá lệ một lần đầu cho thẳng lời dứt đi.

Thái Y La Sát lạnh lùng nói :

- Hãy lưu gã lại đã!

Bạch Đầu Thái Tuế ngạc nhiên hỏi :

- Lưu gã lại làm chi?

- Để chứng kiến.

Bạch Đầu Thái Tuế cười rộ nói :

- Thật là một chuyện kỳ văn! Mụ La Sát cũng đòi người chứng kiến!

Thái Y La Sát hăng giọng nói :

- Lão thân đã làm Vệ Đạo hội viên thì dù là ân oán tư nhân cũng không muốn để người ta dị nghị.

- Gã có xứng đáng không?

- Sao lại không xứng đáng?

- Hừ! Mụ La Sát! Mụ bức bách lão phu lại phải phá luật lệ lần thứ hai. Thôi cũng được! Để gã lại thu lượm thi hài và báo tang cho mụ để lão phu khỏi phải ra tay. Nhưng phải có điều kiện...

Thái Y La Sát hỏi ngay :

- Điều kiện gì?
- Gã phải tiếp được một chưởng của lão phu.

Thái Y La Sát quát lên :

- Bạch Đầu Thái Tuế! Đừng giờ trò nữa! Phải chăng ngươi còn có ý hạ sát gã dưới phát chưởng của lão?

Từ Văn không nhìn được nữa. Bản tâm chàng cũng chẳng muốn làm chứng. Ai sống chết cũng chẳng can dự gì đến chàng, nhưng chàng muốn nhân cơ hội này để xem bản lĩnh của Song quái.

Thái Y La Sát đã là một hội viên hội Vệ Đạo, vậy mụ cũng là một tay kinh địch trong hành động báo thù của chàng. Đối với mụ chàng cũng muốn hiểu rõ căn nguyên. Ngoài ra chàng không muốn để đối phương khinh thị. Bốn chữ Địa Ngục thư sinh cũng đã từng vang dội trên chốn giang hồ.

Chàng nghĩ vậy liền lạnh lùng lên tiếng :

- Nếu vậy thì tại hạ muốn phụ trách việc chứng kiến vụ này.

Bạch Đầu Thái Tuế quát mắt lên hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Lão phu tưởng ngươi đừng làm chứng nữa thì hơn.

Thái Y La Sát hỏi xen vào :

- Tại sao lão bắt gã phải tiếp một chưởng?

Bạch Đầu Thái Tuế cười đáp :

- Bản nhân muốn coi gã có đáng làm chứng không?
- Vụ này chẳng có chi là đáng với không đáng.
- Mụ La Sát! Người làm chứng đó do mụ đề cử ra thì là mụ quá trịch thượng.
- Lão muốn gã tiếp chưởng là hiển nhiên có lòng độc ác.

Từ Văn dương cặp lông mày lưỡi kiếm lên lạnh lùng nói :

- Dù có tiếp một chưởng cũng chẳng hề gì.

Thái Y La Sát trợn mắt lên hỏi :

- Nhỏ kia! Ngươi đã là thượng tôn của tệt Hội chủ, thế mà lão thân để mặc hấn ra tay thì sau này biết nói thế nào với tệt Hội chủ.

Từ Văn không khỏi cười thầm trong bụng. Chàng tự nghĩ :

- Cái ngôi thượng tôn mình chỉ nhận một cách hồ đồ. Không chừng bên trong họ còn có âm mưu gì. Thế mà mụ vẫn quan tâm, không hiểu là chân hay giả? Mặt khác Tổng tuần hội Vệ Đạo đã hai lần hạ sát thù toan hại mình. Nếu số mạng tầm thường thì đã chết toi rồi. Những chuyện mâu thuẫn này thiệt làm cho người ta nghĩ nát ruột cũng không ra.

Từ Văn nghĩ vậy rồi thản nhiên nói :

- Tại hạ cũng muốn thử coi chưởng lực của tiền bối đây.

Thái Y La Sát dậm chân nói :

- Lão thân đành thủ tiêu ý định vừa rồi. Thôi chẳng cần chứng nhân nữa. Ngươi đi đi.

Bạch Đầu Thái Tuế lại trở giọng :

- Mụ nói đi nói lại thì mặc mụ. Lão phu quyết chẳng đổi lời. Dù gã có đi cũng phải tiếp một chưởng đã.

Thái Y La Sát rít lên :

- Lão lấy chuyện giết người làm thích phải không?

Bạch Đầu Thái Tuế cười ha hả nói :

- Mụ La Sát! Mụ biến thành một người từ thiện rồi nhì? Ha ha!

Từ Văn dĩ nhiên biết Thái Y La Sát sợ mình không tiếp nổi một chưởng của Bạch Đầu Thái Tuế, mà Bạch Đầu Thái Tuế vẫn có ý phóng chưởng hạ sát mình để duy trì cái mà hắn gọi là lẽ luật. Chẳng tự nghĩ :

- Ở hang núi Bạch Thạch mình đã được lão quái nhân trút công lực sang cho, mình nên thử xem bản lãnh lão này tới đâu. Còn điều Thái Y La Sát che chở cho mình do động cơ nào thì mình không sao biết được.

Chàng liền hiển ngang tiến lên hai bước nói :

- Xin lão tiên bối xuất chiêu!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trở làm người hào kiệt bẽ bàng

Thái Y La Sát không làm thế nào được đánh lùi lại một bước, mụ nói :

- Nhai nhì! Thế là lão thân làm hại người.

Từ Văn nghiêng đầu đáp :

- Kề sĩ thà chết chứ không chịu nhục. Đây là tại hạ tự nguyện tiếp thụ, chứ không phải do lão nhân gia.

Bạch Đầu Thái Tuế đưa Phương tiện sản sang tay trái rồi trầm giọng quát :

- Hãy tiếp chưởng đây!

Lão lún người xuống một chút, đồng thời vung tay phải đánh ra. Một luồng kinh khí nghiêng non dốc biển xô về phía Từ Văn.

Từ Văn không dám coi thường, chàng ngưng tụ hết công lực vào tay mặt, nín hơi phóng chưởng ra nghinh tiếp.

Sầm! Sầm! Hai luồng đại lực đụng nhau phát ra tiếng rùng rợn làm cho đá chạy cát bay. Lá cây rụng tới tấp trong vòng mấy trượng. Cành cây cũng gãy hết chỉ còn thân không trơ trọi. Luồng kinh khí rít lên nghe rất kinh hồn.

Từ Văn thấy mắt hoa lên. Khí huyết chạy nhộn nhạo. Nhưng chàng cố nhịn không nhúc nhích nửa phân và người đứng vững như núi.

Bạch Đầu Thái Tuế phải lùi lại đến mấy thước. Da mặt lão co rúm lại. Mắt lão chiếu ra những tia hào quang rùng rợn. Hồi lâu lão thở dài tự than :

- Thôi hết rồi! Lão phu tự rước lấy cái nhục. Ngoại hiệu Bạch Đầu Thái Tuế từ nay không còn nữa.

Lão băng mình vọt vào trong rừng, chớp mắt đã mất hút.

Thái Y La Sát đứng ngăn người ra hồi lâu không thốt nên lời. Kết quả thật đã ra ngoài ý nghĩ của mụ. Dù trong giấc mơ mụ cũng không ngờ đến công lực Từ Văn lại cao thâm hơn Bạch Đầu Thái Tuế.

Từ Văn trong lòng cũng xúc động không kém. Chàng tự lượng hiện nay công lực của mình có thể biến chuyển ý niệm phục thù sang giai đoạn thực hành.

Thái Y La Sát ngơ ngác lên tiếng :

- Tiểu hữu! Công lực của tiểu hữu vượt ra ngoài sự tưởng tượng của lão thân.

Từ Văn khiêm nhượng đáp :

- Lão nhân gia quá khen.

Miệng chàng nói thế mà trong lòng tự nghĩ :

- Công lực mình mà ra ngoài ý nghĩ của mụ thì công việc càng nhiều thêm.

Thái Y La Sát ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Phải chăng tiểu hữu ngẫu nhiên qua đây?

Từ Văn động tâm đáp :

- Tại hạ có việc muốn đến bái yết quý Hội chủ.

- Ủa! Vậy thì đi theo lão thân lên núi.

- Xin mời lão tiên bối thượng lộ.

Hai người cùng đi thẳng đến Tổng đàn hội Vệ Đạo. Từ Văn rất hối hận trong lòng vì đã để lỡ mất cơ hội không rượt theo thiếu nữ áo hồng Phương Từ Vi. Chẳng cho rằng khó lòng có cơ hội gặp một mình nàng. Nếu không dùng mưu kế thì việc phanh phui những điều bí mật thật khó quá. Nhưng việc đã xảy ra thế này đành tùy cơ ứng biến vậy.

Dọc đường chàng phát giác ra tình trạng ở đây so với ngày lập Tổng đàn thật khác nhau xa. Khắp các nẻo đều bố trí những điểm canh dầy đặc. Trong Tổng đàn lại dựng lên rất nhiều phòng ốc. Qui mô rộng lớn vô cùng!

Thái Y La Sát có một địa vị rất cao trong hội Vệ Đạo. Mụ không cần thông bẩm, cứ đưa Từ Văn tiến thẳng vào đại sảnh.

Từ Văn được mời ngồi rồi Thái Y La Sát lui ra. Chàng xoay chuyển ý nghĩ thật mau để lúc gặp Vệ Đạo hội chủ sẽ có cách thăm dò ý hướng đối phương..

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ thì Vệ Đạo hội chủ đã mở cửa ngách đi ra.

Từ Văn vội đứng dậy khom lưng nói :

- Tại hạ xin tham kiến Hội chủ.

Vệ Đạo hội chủ niềm nở tươi cười đáp :

- Tiểu hữu cứ ngồi chơi, bất tất phải đa lễ.

Hai bên tân chủ an tọa rồi, một tên tiểu ty áo trắng bụng trà vào.

Vệ Đạo hội chủ lại nói :

- Được tiểu hữu quang lâm, bản nhân rất lấy làm hân hạnh.

Hắn tự xưng là bản nhân chứ không xưng là bản tòa để tỏ ra kính lễ đặc biệt đối với Từ Văn. Nhưng Từ Văn lại có cảm giác trái ngược vì đối phương càng lễ mạo bao nhiêu thì bụng dạ càng thâm hiểm đáng sợ bấy nhiêu. Chàng liền nghiêng mình đáp :

- Tại hạ mạo muội đến thăm viếng, xin Hội chủ miễn thứ cho.

- Sao tiểu hữu lại nói vậy? Bản nhân cầu còn chưa được.

Từ Văn đánh bạo hỏi vào chính đề :

- Hội chủ! Tại hạ có vấn đề đặc biệt cầu xin Hội chủ cho biết.

- Tiểu hữu cứ nói ra, can chi mà ngại?

- Tại hạ muốn cùng Tổng tuần quý hội diện đàm một chút.

Vệ Đạo hội chủ thân nhiên hỏi :

- Tiểu hữu muốn gặp Khấu Vân ư? Tiểu hữu có quen biết y hay sao?

- Tại hạ mới có cơ duyên được gặp mặt một lần.

- Cái đó dễ lắm!

Hắn nói xong lắc chuông. Lập tức một tên hán tử áo đen xuất hiện trước cửa sảnh đường. Gã nói :

- Chấp sự đệ tử là Vương Thập Mục xin chờ lệnh.

- Truyền Khấu Tổng tuần ra đây!

- Tuân lệnh dụ.

Hán tử áo đen lui ra.

Lát sau, một hán tử trung niên mặt mũi đen nhem xuất hiện trước cửa sảnh đường lên tiếng :

- Ty chức là Khâu Vân xin tham kiến Hội chủ.

Vệ Đạo hội chủ nói :

- Khâu Tổng tuần hãy vào đây!

Hán tử mặt đen kính cẩn tiến vào. Hắn quay mặt về Hội chủ, thông tay đứng nghiêm.

Từ Văn sát khí nổi lên bùng bùng. Chàng phải cố gắng kiềm chế không để lộ ra ngoài mặt.

Khâu Vân lại hỏi :

- Hội chủ triệu ty chức có điều chi dạy bảo?

Vệ Đạo hội chủ trở vào Từ Văn đáp :

- Thiếu hiệp đây muốn gặp Tổng tuần.

- Ủa!

Tổng tuần Khâu Vân “Ủa” lên một tiếng tựa hồ xảy chuyện bất ngờ. Hắn đưa mắt nhìn Từ Văn chăm chăm. Mực quang hai bên vừa chạm nhau, Từ Văn cảm thấy nhãn thần của đối phương ngoài sự kinh ngạc không lộ ra điều chi khác lạ. Hắn hỏi :

- Thiếu hiệp muốn gặp tại hạ?

- Đúng thế!

- Thiếu hiệp có điều chi dạy bảo?

Từ Văn chậm chạp đứng lên trầm trọng nói :

- Tại hạ đến đây để cảm tạ các hạ về chuyện đêm qua.

- Chuyện gì?

Khâu Vân la lên một tiếng kinh ngạc. Cái mặt đen của gã lộ vẻ băng khuâng.

Từ Văn mặt lạnh như tiền đáp :

- Thân pháp của các hạ khiến cho tại hạ khâm phục vô cùng, có điều nó không được quang minh.

Vệ Đạo hé cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang, hỏi dần từng tiếng :

- Khâu Tổng tuần! Có chuyện chi vậy?

Khâu Vân kinh ngạc lùi lại một bước đáp :

- Ty chức chưa hiểu thiếu hiệp đây nói về chuyện gì?

Từ Văn cười lạt nói :

- Các hạ! Bậc đại trượng phu bụng làm dạ chịu, sao lại đầu voi đuôi chuột như vậy? Tại hạ tự nghĩ chúng ta vốn không thù oán thì hành động của các hạ tất có nguyên nhân, nên tại hạ tới đây để thỉnh giáo.

Vệ Đạo hội chủ lớn tiếng :

- Khâu Tổng tuần! Tổng tuần đừng quên rằng địa vị của mình với hội qui là phải thẳng thắn minh bạch. Bất luận việc gì cũng phải nói rõ. Vậy vụ ấy thế nào?

Khâu Vân nhăn tít cặp lông mày ra chiều nghi hoặc đáp :

- Thực tình ty chức chưa hiểu rõ.

Vệ Đạo hội chủ gay gắt :

- Tổng tuần nói thật không?

Khâu Vân đáp :

- Ty chức mà man trá thì xin cam chịu hình phạt trong hội qui.

Từ Văn nghiêng răng lắm bầm :

- Bọn này diễn khéo quá! Chúng đã một cốt một đồng mà còn giả vờ...

Vệ Đạo hội chủ xòe tay ra nói :

- Tiểu hữu! Vụ này tra ra cho biết rõ chẳng khó khăn gì. Mời tiểu hữu ngồi xuống thùng thảng nói chuyện.

Từ Văn ngồi xuống. Trong lòng chàng căm hận tưởng chừng đến vỡ ngực. Nếu chàng không suy trước nghĩ sau thì đã động thủ rồi.

Vệ Đạo hội chủ lại hỏi :

- Tiểu hữu có thể nói rõ thực tình được chăng? Hoặc giả bản nhân có thể liệu đường khu xử.

Từ Văn xoay chuyển ý rất mau, bụng bảo dạ :

- Bây giờ mình cứ nói rõ việc đã xảy ra, đưa đủ chứng cớ, thử xem chúng giải thích thế nào?

Chàng nghĩ vậy liền trầm giọng đáp :

- Trước đây chưa lâu tại hạ bị một quái khách che mặt mặc áo cẩm bào đột nhiên ám toán suýt nữa mất mạng.

Vệ Đạo hội chủ dường như phát run hỏi :

- Người che mặt mặc áo cẩm bào ư?

Từ Văn nhìn đối phương chậm chậm tựa hồ muốn soi thấu tim gan gã Hội chủ thần bí này. Nhưng chàng coi mắt hấn lại ra chiều kinh ngạc và căm hận. Chàng trầm giọng gật đầu đáp :

- Đúng thế! Một người che mặt mặc áo cẩm bào!

- Tên y là gì?

- Tại hạ không biết. Hội chủ có quen biết người đó chăng?

Vệ Đạo hội chủ không trả lời chàng. Hấn bảo :

- Tiểu hữu hãy nói nốt đi.

Từ Văn kể tiếp :

- Sau đấy ít bữa, tại hạ lại gặp độc thủ của y trong một lữ quán. Lần này càng ghê gớm hơn. Tại hạ mười phần chắc chết, không ngờ may mà sống sót. Hung thủ vẫn là người che mặt mặc áo cẩm bào.

Chàng vừa nói vừa đảo mắt nhìn Khâu Vân.

Vệ Đạo hội chủ sùng sốt :

- Ủa! Rồi sau sao nữa?

- Đêm qua tại trong một ngôi chùa cách đây trăm dặm, tại hạ lần thứ ba gặp sát thủ...

- Cũng vẫn là người che mặt mặc áo cẩm bào?

- Lần này không phải y, mà là Khâu Tổng tuần các hạ đây.

Khâu Vân lùi lại hai bước dài. Gã trợn mắt há miệng nói không ra lời. Bộ mặt đen sì đỏ lên thành màu tía thẫm.

Vệ Đạo hội chủ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Không có thể...

Từ Văn cười lại hỏi :

- Hội chủ nói thế tất có bằng chứng?

- Có hai điểm phản chứng.

- Xin Hội chủ cho hay.

- Điểm thứ nhất : Hôm qua Khâu Tổng tuần tham dự hội nghị của bản hội, suốt ngày đêm không rời khỏi Tổng đàn nửa bước. Dĩ nhiên y không thể phân thân đến một nơi xa xôi ngoài trăm dặm để hạ thủ tiểu hữu được. Điểm thứ hai : Căn cứ vào vị khách khanh của bản hội là Thái Y La Sát vừa đề cập đến tiểu hữu đánh một đòn mà khiến cho danh vọng của Bạch Đầu Thái Tuế phải lu mờ. Điểm này chứng minh công lực tiểu hữu vượt qua Khâu Tổng tuần rất xa. Vậy thì Khâu Tổng tuần hạ sát thủ với tiểu hữu thế nào được?

Vệ Đạo hội chủ nói hai điểm này tưởng chừng ai nghe cũng phải chịu, không còn đá kích vào đâu được. Nhưng Từ Văn đã có định kiến, chàng lạnh lùng hỏi :

- Hội chủ có chịu nghe bằng chứng của tại hạ không?

- Ừa! Dĩ nhiên bản nhân muốn nghe lắm. Xin tiểu hữu nói đi!

- Thứ nhất : Người hạ thủ tự xưng là Tổng tuần của quý hội và tướng mạo như in.

- Ừa!

- Thứ hai : Đương trường còn có người khác bị hại, và có người được mục kích...

- Ai vậy?

Từ Văn dần từng tiếng :

- Người bị hại là đệ tử dưới trướng Ngũ Lô cung. Người được mục kích là Thiên Đài Ma Cơ và Thống Thiên hòa thượng.

- Thống Thiên hòa thượng là người thế nào?

- Tại hạ không biết.

Vệ Đạo hội chủ chăm chú nhìn Tổng tuần Khâu Vân, thì gã lắc đầu ra chiều rất dỗi ngạc nhiên.

Vệ Đạo hội chủ trầm ngâm một lúc rồi đưa mắt nhìn Từ Văn nói :

- Tiểu hữu! Như vậy chắc là có kẻ đã giả mạo Khâu Tổng tuần.

Từ Văn thấy đối phương cãi phẳng thì không nhịn được nữa. Chàng đứng dậy run lên nói :

- Tại hạ còn bằng chứng nữa!

Vệ Đạo hội chủ ung dung hỏi lại :

- Tiểu hữu còn có bằng chứng nữa ư?

- Phải rồi! Bằng chứng này ở ngay trên người Khâu Tổng tuần.

Khâu Vân kinh ngạc la hoảng :

- Ở trong mình tại hạ ư?

Vệ Đạo hội chủ cũng đứng lên nghiêm giọng hỏi :

- Bằng chứng gì?

Từ Văn nói :

- Xin Khâu Tổng tuần hãy bỏ anh hùng cân ra.

Khâu Vân lộ vẻ tức giận, hần làm ra bộ không dám nổi nóng trước mặt Hội chủ.

Vệ Đạo hội chủ trầm giọng nói :

- Bỏ khăn ra!

Khâu Vân không sao được đành bỏ anh hùng cân xuống.

Từ Văn đảo mắt nhìn rồi thộn mặt ra. Trên đầu đối phương chẳng có dấu vết chi hết. Chẳng nhớ rõ ràng hần từ mặt đen tự xưng là Vệ Đạo hội Tổng tuần, còn Thiên Đài Ma Cơ trông thấy trên đầu có vết sẹo nên mới nhận ra hần là người che mặt mặc áo cẩm bào để mạo xưng phụ thân chàng. Vết sẹo này ở trên mang tai và còn rất rõ.

Thế mà bây giờ sao đối phương lại chẳng có dấu vết gì mới thật là lạ!

Vệ Đạo hội chủ nói :

- Tiểu hữu! Xin tiểu hữu trở chỗ chứng cứ đi!

Từ Văn không nói gì. Chàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, bụng bảo dạ :

- Không chừng vết sẹo này gã đã mượn dịch dung thủ pháp tuyệt khéo để che dấu.

Nhưng còn một chỗ không thể giả trá được bằng độc thủ của mình. Đây là nước cò tới hậu, nếu lại trật nốt thì hỏng toét. Nhược bằng sự thực chứng mình không lầm thì bữa nay tuy chàng đã vào hang cọp, vẫn có thể ra được dễ dàng.

Từ Văn nghĩ vậy liền nhảy xổ vào Khâu Vân nhanh như điện chớp, và thi triển độc thủ một cách đột ngột.

Vệ Đạo hội chủ không ngờ Từ Văn lại giở thủ đoạn này, bất giác hần bật lên một tiếng la hoảng :

- Tiểu hữu...

Tiếng la chưa dứt Khâu Vân đã té huych xuống đất. Chân tay gãy gục mấy cái rồi nằm yên.

Vệ Đạo hội chủ quát hỏi :

- Tiểu hữu đến đây giết người ư?

Từ Văn ruột tằm bối rối, vì nhất thiết đều sai trật. Đối phương không chống nổi sát thủ của chàng. Chàng lâm vào tình trạng trở kẻ thù không đúng, liền tự nhủ :

- Ta hãy cứu sống đối phương rồi sẽ liệu.

Nghĩ vậy chàng vội lấy thuốc giải bỏ vào miệng Khâu Vân rồi đưa tay ra điểm mấy chỗ huyệt đạo đối phương. Đoạn chàng nghiêng răng đáp :

- Y không chết đâu. Đây là tại hạ muốn chứng nghiệm lần cuối cùng mà thôi.

Vệ Đạo hội chủ liếc cặp mắt sắc như dao nhìn thẳng vào mặt Từ Văn hồi lâu không nói gì.

Từ Văn đã tưởng hần sắp ra tay, nhưng không phải. Như vậy càng khiến cho người ta khó hiểu. Chàng lẩm bẩm :

- Khâu Vân đã không phải là người che mặt mặc áo cẩm bào để mạo xưng phụ thân mình, và mấy lần hạ độc thủ toan hại mình, vậy thì thân thể mình đối phương có hiểu hay không? Thật là hoàn toàn bí mật. Người mạo xưng Khâu Vân là ai? Y muốn sát hại mình vì mục đích gì?

Vệ Đạo hội chủ từ từ cất tiếng hỏi :

- Tiểu hữu! Không còn việc gì nữa chứ?

Từ Văn thở phào đáp :

- Tại hạ rất lấy làm áy náy và hối hận.

Vệ Đạo hội chủ vẫn thản nhiên nói :

- Khỏi rõ trong đục, trắng đen là chuyện rất hay. Tiểu hữu bắt tất phải quan tâm.

- Đa tạ Hội chủ!

Vệ Đạo hội chủ lại hỏi :

- Phải chăng vừa rồi tiểu hữu có đề cập đến người che mặt mặc áo cảm bảo?
- Đúng thế!
- Vụ này có liên quan gì đến Khâu Tổng tuần?
- Đêm hôm qua hung thủ tự xưng là Tổng tuần quý hội, một bên đầu có vết sẹo giống như người che mặt mặc áo cảm bảo, vì thế mà tại hạ có hành động đường đột.
- Ủa! Té ra là thế! Bản nhân bảo đảm vụ bí mật này chẳng bao lâu nữa sẽ phanh phui ra được.

Từ Văn động tâm hỏi :

- Phải chăng Hội chủ đã biết thân thế người che mặt mặc áo cảm bảo?

Vệ Đạo hội chủ trả lời nước đôi :

- Vụ này đã có manh mối.

Từ Văn kết luận trong tâm :

- Người che mặt mặc áo cảm bảo một là phụ thân mình, còn một nữa là giả mạo. Đối phương bảo đã có manh mối thì không hiểu hấn trở vào ai? Nếu mình còn vận hội nữa tất không khời tiết lộ hành tung. Không hiểu mình nên nói rõ thân phận để trả thù hay là hãy tìm cách phanh phui cho biết rõ những sự ngờ vực bí ẩn trước. Kẻ mạo xưng Khâu Văn chẳng những chống nổi độc thủ của mình, mà còn biết cả những bí mật về độc thủ nữa. Vậy mới khó tính, mới đáng sợ! Không hiểu hấn là ai?

Tổng tuần Khâu Văn háng giọng một tiếng rồi trợn mắt đứng lên.

Vệ Đạo hội chủ khoát tay nói :

- Không có chuyện gì nữa, Tổng tuần đi nghỉ thôi.

Khâu Văn lờm Từ Văn một cái, thi lễ rồi rút lui.

Từ Văn thấy mình đối diện với kẻ thù sâu tựa bể mà chịu bỏ đi thì thật chẳng cam lòng. Hay dỡ gì, đã đến đây cũng phải tìm ra một chút manh mối để làm tiêu chuẩn cho hành động sau này. Nhưng chàng chưa biết mở miệng cách nào.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ một lúc rồi tìm ra phương pháp vòng quanh, cất tiếng hỏi :

- Hội chủ! Tại hạ có thể mạo muội hỏi Hội chủ một vấn đề nữa được chăng?

Vệ Đạo hội chủ ôn tồn đáp :

- Không có chuyện chi là mạo muội cả. Tiểu hữu có điều gì cứ hỏi. Hãy ngồi xuống đây nói chuyện đã.

Hai người lại ngồi xuống. Từ Văn nhấp chén trà cho bình tĩnh lại rồi hỏi :

- Tại hạ là một kẻ vô danh tiểu tốt trên chốn giang hồ mà sao lại được Hội chủ đem lòng mến yêu? Đó là một điều tại hạ không hiểu.

Vệ Đạo hội chủ cười ha hả đáp :

- Tiểu hữu! Đó là do chữ duyên. Bản nhân rất tán thưởng khí phách hiên ngang của tiểu hữu.
- Nhưng thanh danh tại hạ kém cỏi, mà thân thể lại tàn tật. Cái đó...
- Tiểu hữu! Bề ngoài có tồn gì đến khí chất? Thanh danh không phải là vật chung ra ngoài.
- Tại hạ tự lấy làm xấu hổ, thật không xứng đáng lọt vào mắt xanh của Hội chủ.
- Tiểu hữu bất tất phải quá khiêm.

Câu nói của đối phương không lộ vết tích gì. Từ Văn biết rõ đó là lời giả trá mà không bài bác vào đâu được. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ đối phương thực tình không biết rõ những điều bí mật cùng lai lịch của mình?

Còn một vấn đề nữa nổi lên trong đầu óc. Chẳng nhớ tới người mà chàng đã cứu sống là Thượng Quan Hoành. Chàng muốn đưa vấn đề Thượng Quan Hoành ra hỏi, để xem đối phương thành thực hay giả dối?

Thượng Quan Hoành trúng phải Tội Tâm kịch độc của phụ thân chàng rồi nằm lăn bên đường. Chàng chẳng hỏi nguyên do, tự ý cứu sống y, nhưng y lại là chủ hung gây cuộc đổ máu tại Thất Tinh bảo. Đồng thời y lại là một nhân vật cùng đường lối với đối phương.

Nghĩ tới đây, Từ Văn thân nhiên như không có chuyện gì, lên tiếng hỏi :

- Hội chủ có quen biết Thượng Quan Hoành không?

Vệ Đạo hội chủ toàn thân chấn động, chăm chú nhìn Từ Văn một lúc rồi thân nhiên đáp :

- Bản nhân có quen biết. Y được tiểu hữu cứu mạng, chẳng lúc nào y không nhớ ơn tiểu hữu cả.

Đây lại là một điều ra ngoài ý nghĩ của Từ Văn. Đối phương thẳng thắn thừa nhận không dấu diếm gì. Như vậy rất có thể đối phương chưa biết gì đến thân thể chàng.

Từ Văn lại hỏi :

- Hiện nay y ở đâu?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Vì y có chỗ đau lòng phải tạm thời mai danh ẩn tích. Về điều này xin tiểu hữu nguyên lượng cho.

Từ Văn hát hàm hỏi :

- Ủa! Té ra y cũng là một hội viên trong quý hội ư?

- Về điểm này bản nhân cũng không phủ nhận.

Từ Văn lại hỏi :

- Tại hạ nghe nói giữa y và Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong có mối thù cướp vợ giết con. Điều đó thật không?

Cặp mắt Vệ Đạo hội chủ đột nhiên chiếu ra những tia oán độc, nhưng chỉ thoáng qua là hết. Hắn gật đầu đáp :

- Quả có chuyện đó thiệt.

- Lại có tin đồn trên chốn giang hồ là Thất Tinh bảo xảy cuộc lưu huyết...

Vệ Đạo hội chủ ngắt lời hỏi lại :

- Phải chăng tiểu hữu nghi ngờ đó là hành vi của Thượng Quan Hoành?

Từ Văn đáp ngay :

- Tại hạ đã biết hai bên cừ hận, nên nghĩ thế thật.

- Tiểu hữu hỏi câu này là có ý gì?

Từ Văn ngấm ngầm nghiêng răng đáp :

- Tại hạ ngẫu nhiên hỏi chơi mà thôi.

Vệ Đạo hội chủ trầm ngâm một chút rồi nói :

- Bản nhân nói rõ cho tiểu hữu hay tệ hội sở dĩ coi tiểu hữu vào hạng thượng tân cũng vì tiểu hữu có mối quan hệ với Thượng Quan Hoành.

- Ủa!

Bây giờ Từ Văn mới tỉnh ngộ. Thế là điều bí ẩn về vụ chàng được coi là thượng tân nay đã có giải đáp. Chàng toan hỏi về tin tức Thượng Quan Hoành hiện lạc lõng nơi đâu đăng ra tay rửa hận. Nhưng chàng nghĩ lại có điều không ổn. Đối phương đã nói trước là Thượng Quan Hoành mai danh ẩn tích mà mình còn hỏi nữa thì không khéo sẽ bị lộ tẩy mắt. Chàng đã biết y là người trong hội Vệ Đạo và giữ địa vị khá cao thì lúc cần đến sẽ bức bách y phải lộ diện cũng chẳng khó gì.

Vệ Đạo hội chủ lại nói :

- Còn một điểm nữa là đối tượng của Thượng Quan Hoành tâm cừu chỉ có một mình Từ Anh Phong.

Từ Văn sững sốt. Chàng ngắt lời hỏi :

- Theo ý kiến Hội chủ thì vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo không phải là hành vi của Thượng Quan Hoành hay sao?

- Chính thế đó!

Từ Văn lại hỏi :

- Tại hạ còn nghe nói Thất Tinh bảo chủ cùng bọn thủ hạ Thất Tinh bát tướng đều là những tay bán lãnh phi thường. Vậy mà ai hạ được bọn họ?

- Cái đó... hiện thời vẫn ở trong vòng bí mật. Có điều Từ Anh Phong đã làm nhiều việc bất nghĩa nên rất lắm kẻ thù hận.

Từ Văn mắng thầm đối phương khéo cãi trối...

Giữa lúc ấy, bất thành linh có thanh âm ồm ồm của một lão già từ ngoài cửa sảnh đường la lên :

- Vô Ảnh Tồi Tâm Thủ!

Từ Văn cả kinh thất sắc. Chàng liền đứng phắt dậy.

Một lão già khô đét xuất hiện ngoài cửa. Lão chính là Thôi Vô Độc, Tổng đàn chương lệnh, đã cùng ngồi một chiếu với Từ Văn bữa trước.

Thôi Vô Độc chẳng một chút độc nào mà lão không biết, chẳng chút độc nào lão không giải được. Thật là một tay Độc đạo cự phách đương thời. Nhưng lão chưa từng dùng chút độc để hại ai.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tương tranh tương sát

Vệ Đạo hội chủ chau mày hỏi :

- Thôi chương lệnh! Có việc chi vậy?

Từ Văn tự biết mình chưa đầy đủ về công phu hàm dưỡng, chàng cảm thấy tâm thần xúc động, phải rán trấn tĩnh lại.

Thôi Vô Độc thi lễ đáp :

- Bẩm Hội chủ! Liệu ty tòa muốn nói chuyện với thiếu hiệp đây một chút có được chăng?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Được chứ! Xin mời vào đây.

Thôi Vô Độc rảo bước vào nhà sảnh đường. Lão nhìn Từ Văn chấp tay nói :

- Thiếu hiệp! Lâu nay tại hạ chưa được gặp mặt.

Từ Văn gật đầu đáp :

- Xin chào các hạ. Các hạ có điều chi dạy bảo?

Thôi Vô Độc nói :

- Xin mời thiếu hiệp hãy ngồi xuống.

- Mời các hạ.

Thôi Vô Độc xin lỗi Hội chủ ngồi xuống. Từ Văn vẫn ngồi nguyên chỗ cũ.

Vệ Đạo hội chủ lộ vẻ kinh hãi trăm giọng hỏi :

- Vừa rồi Thôi Chương lệnh đã nói gì?

Thôi Vô Độc đáp :

- Ty tòa nói thiên hạ đồn thiếu hiệp đây đã học được phép Vô Ảnh Tội Tâm Thủ.

- Ô! Vô Ảnh Tội Tâm Thủ?

Vệ Đạo hội chủ vừa nói vừa liếc mắt nhìn Từ Văn.

Từ Văn cũng chấn động tâm thần. Chẳng tự hỏi :

- Chuyện bí mật của mình ngoài lão quái ở Bạch Thạch Phong và người mạo xưng Khâu Vân, còn ngoài ra chẳng một ai hay, mà sao lão này lại đề cập tới? Bây giờ mình có giải thích cũng bằng thừa.

Chàng nghĩ vậy liền đáp :

- Đúng thế!

Thôi Vô Độc chăm chú nhìn Từ Văn nói :

- Tại hạ nói câu này xin thiếu hiệp đừng trách...

Từ Văn đáp :

- Các hạ có điều chi cứ nói, đừng ngại.

Thôi Vô Độc nói :

- Trước đây không lâu, những đệ tử của tệ hội đã bị trúng chất độc Vô Ảnh Tội Tâm.

Từ Văn chấn động tâm thần, ngập ngừng hỏi :

- Phải chăng các hạ ngờ là...

Thôi Vô Độc xua tay ngắt lời :

- Không không! Thiếu hiệp đừng hiểu lầm. Những người mắc nạn ở chùa Thanh Lương là do kẻ thù bỏ chất độc vào rượu và đồ ăn, chứ không phải chết về Vô Ảnh Tội Tâm Thủ. Nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Chất độc Tội Tâm là một phương dùng chất độc thất truyền đã lâu. Việc bào chế chất độc này rất khó khăn. Thế mà thiếu hiệp luyện thành Vô Ảnh Tội Tâm Thủ thì thật là một kỳ tích trong Độc đạo.

Từ Văn hỏi :

- Theo lời đồn, thì các hạ chẳng có chất độc nào là không giải trừ được kia mà?

Thôi Vô Độc đáp :

- Nhưng chất độc này ra ngoài thể lệ đó.

- Ừa!

- Thiếu hiệp có thể cho hay lệnh sư thừa là ai được không?

Từ Văn ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Về điểm này xin các hạ tha thứ cho, tại hạ không thể tuân mệnh được.

Giữa lúc ấy đột nhiên có một người đứng tuổi, mình mặc áo lam, hấp tấp chạy vào trước cửa sảnh đường, run lên nói :

- Tổng quản Cổ Kim Nhân có việc gấp cần trình Hội chủ.

Vệ Đạo hội chủ đảo mắt nhìn người áo xanh hỏi :

- Có việc chi cấp sự?

Người áo xanh đáp :

- Có người sấn lên núi.

- Sao? Có người sấn lên núi ư?

- Thưa phải!

Vệ Đạo hội chủ lập tức đứng phất dậy. Chương lệnh Thôi Vô Độc cũng đứng lên theo.

Vệ Đạo hội chủ lại hỏi :

- Người đó hình dạng thế nào?

Người áo xanh đáp :

- Chính là Cung chủ Ngũ Lô cung Ân Chí Sơn, dẫn năm mươi tay hảo thủ ở trong cung đến tầm cừu..

Vệ Đạo hội chủ hỏi ngay :

- Tầm cừu ư? Bản hội cùng Ngũ Lô cung trước nay không có điều chi xích mích, sao họ lại đến tầm cừu?

Người áo xanh đáp :

- Bọn họ hung hãn lắm. Vừa đến đã phá cửa quan phía trước. Có mấy chục đệ tử bản hội bị nạn...

Vệ Đạo hội chủ mắt chiếu ra những tia hàn quang, lớn tiếng hỏi :

- Triệu đường chủ không chống nổi ư?

Người áo xanh đáp :

- Triệu đường chủ thấy cửa quan bị phá, đã tự tử rồi.

- Sao? Triệu đường chủ tự tử rồi ư?

- Vâng! Những đệ tử giữ cửa quan bị tử thương hết cả.

- Có chuyện ấy ư?

- Hai vị Thái Thượng Hộ pháp nghe tin đến tiếp viện, nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Vẫn không chống nổi đôi phương.

- Vèn vèn một mình Cung chủ Ngũ Lô cung là Ân Chí Sơn bản lãnh được bao nhiêu mà ghê gớm thế?...

Người áo xanh ngập ngừng đáp :

- Bên đối phương còn hai tên thủ hạ võ công cực kỳ cao thâm...

- Chà! Thôi Chương lệnh!

Thôi Vô Độc khom lưng đáp :

- Ty tâu xin chờ lệnh.

Vệ Đạo hội chủ nói :

- Chương lệnh truyền lệnh ra chuẩn bị xuất chiến. Đưa tin đến Bạch Kỳ và Hồng Kỳ đường chủ dẫn bọn Hương chủ dưới trướng theo bản tâu ra cửa quan phía trước để ứng chiến. Còn ngoài ra ở lại bảo vệ Tổng đàn.

- Ty tâu xin tuân lệnh.

Thôi Vô Độc nhìn Từ Văn gật đầu, rồi đi lẹ ra khỏi sảnh đường. Lão cất tiếng gọi :

- Cổ Tổng quản!
- Có ty chức đây.
- Việc bảo vệ Tổng đàn do Tổng quản phụ trách.
- Xin tuân lệnh!

Cổ Kim Nhân lật đặt thi lễ, rồi lui ra.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, bụng bảo dạ :

- Hần nói Thái Thượng Hộ pháp phải chăng là hai lão quái Vô Tình Tẩu và Táng Thiên Ông? Nếu đúng thì thực lực của Ngũ Lôi cung quả là đáng sợ. Đây là một cơ hội tuyệt hảo cho mình để mở đường trả thù.

Chàng nghĩ tới việc Công chúa Ngũ Lôi cung là Ân Ngọc Yến đã phái người dẫn mình đến một ngôi chùa. Bây giờ Ngũ Lôi cung tầm cù, chắc là gã hán tử mặt đen mạo xưng Tổng tuần hội Vệ Đạo đã tàn sát những tay cao thủ của phe này.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Vệ Đạo hội chủ ung dung lên tiếng :

- Tiểu hữu! Tiểu hữu hãy ngồi chơi đây để bản tòa ra ngoài xử lý một chút được chăng?

Từ Văn đứng dậy hỏi :

- Tại hạ cũng muốn đi coi, nhưng chẳng hiểu Hội chủ có cho phép chăng?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Vậy mời tiểu hữu đi theo bản nhân.

Hai người ra cổng lớn Tổng đàn thì đã có hai lão già và sáu tên hán tử mặc võ phục, lưng đeo trường kiếm chờ sẵn ở đó.

Từ Văn nghĩ bụng :

- Hai lão này chắc là Hồng Kỳ và Bạch Kỳ đường chủ, còn sáu người kia đại khái là Hương chủ dưới trướng hai Đường chủ.

Chỗ nào cũng thấy bóng người nhấp nhô. Bầu không khí có vẻ khẩn trương.

Vệ Đạo hội chủ vẫy tay một cái rồi chạy trước. Từ Văn lật đặt đi theo. Sau nữa là các Đường chủ và Hương chủ.

Đoàn người xuyên qua một quảng đường quanh một khu thung lũng thì vắng vắng nghe có tiếng sát phạt.

Chỉ trong chớp mắt đã đến trước một khu đất bằng phẳng giáp với cửa núi. Giữa không trường hai lão già tóc bạc, một cao một thấp cùng hai người áo trắng đang đánh nhau dữ dội chưa phân thắng bại, thanh thế cực kỳ kinh khiếp. Còn mấy chục người đứng ngoài xa vây quanh khu quảng trường. Người đứng trước mặt cao lớn mặc áo bạch bào chắc là Cung chủ Ngũ Lôi cung tên gọi Chấn Cửu Thiên Ân Chí Sơn.

Dưới đất nằm lăn ra khá nhiều thi thể. Có một người bị trọng thương chưa chết, miệng không ngớt rên la.

Từ Văn cùng Vệ Đạo hội chủ đi thẳng vào không trường.

Hiện nay trong võ lâm những người có thể chống đối được với Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông chẳng được mấy tay. Thế mà hai tên áo trắng, bất quá là hai tay cao thủ Ngũ Lôi cung, đã chống đỡ được thì đủ biết bản lĩnh Cung chủ Ngũ Lôi cung Ân Chí Sơn đến thế nào.

Từ Văn tự hỏi :

- Vô Tình Tẩu có thuật Thiên Chấn là võ lâm nhất tuyệt mà sao chưa thấy lão thi triển? Chương lực của Táng Thiên Ông cũng ít người bì kịp mà sao không hạ được đối phương.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng quát :

- Dừng tay!

Tiếng quát này từ miệng Vệ Đạo hội chủ phát ra, sần sật như tiếng xé lụa khiến người nghe phải chói tai.

Bốn người trong trường đột nhiên lui ra. Bây giờ Từ Văn mới nhìn rõ mặt hai tay cao thủ Ngũ Lôi cung, cỡ bốn chục tuổi. Hai gã mặt không đỏ, hơi thở

vẫn đều đặn.

Còn Vô Tình Tẩu và Táng Thiên Ông lại ra chiều kiệt lực. Tình trạng này khiến cho người ta khó mà tin được.

Hai lão lùi lại rồi lẳng lặng không nói gì.

Vệ Đạo hội chủ trịnh trọng lên tiếng :

- Xin hai vị hãy nghỉ một chút, để bản tòa đối phó với họ.

Vô Tình Tẩu dương cặp mày trắng lên thờ ơ nói :

- Vì đối phương dùng độc, nếu bọn lão phu mà kém nội lực thì bị nguy với họ rồi.

Từ Văn nghe Vô Tình Tẩu nói vậy không khỏi động tâm.

Vệ Đạo hội chủ gật đầu rồi lớn tiếng tuyên bố :

- Mời Ân cung chủ ra nói chuyện.

Người cao lớn mặc áo bạch bào rảo bước tiến ra. Lão đứng trước Vệ Đạo hội chủ cách xa chừng hai trượng. Vệ Đạo hội chủ chấp tay hỏi :

- Quý Cung chủ dẫn bộ hạ đến đây hành hung, hẳn có điều chi chi giáo?

Chấn Cửu Thiên Ân Chí Sơn cười khanh khách đáp :

- Quý hội tự xưng là Vệ Đạo mà có những hành vi khiến cho người ta không khỏi hổ thẹn. Bản Cung chủ vì đòi nợ máu mà tới đây.

Vệ Đạo hội chủ hỏi :

- Các hạ nói vậy hẳn có chứng cứ?

Ân Chí Sơn đáp :

- Dĩ nhiên! Trước sau bản cung có tám mươi bảy tên đệ tử bị mất mạng về tay hội Vệ Đạo...

- Bản Hội chủ không hay biết gì hết. Thật là một chuyện lạ!

- Hà hà! Nợ máu thì phải trả bằng máu. Nói nhiều cũng bằng thừa.

Vệ Đạo hội chủ hất hàm hỏi :

- Sao các hạ không nói rõ những sự đã xảy ra?

- Quý Hội chủ tự vấn tâm sẽ rõ. Bản Cung chủ không muốn rùm rộ.

- Các hạ nghĩ thế nào?

- Chẳng có gì cả. Bản Cung chủ đến đây để báo thù cho những đệ tử bị chết oan.

Vệ Đạo hội chủ tức giận đằng hắng một tiếng rồi quát lên :

- Ân Chí Sơn! Các hạ tự tiện sấn vào bản hội giết người, thế là khinh ta quá lắm! Nếu không giải thích cho rõ thì đừng hòng ra khỏi núi Đồng Bách này nữa.

Cung chủ Ngũ Lô cung hung hăng nói :

- Hội chủ khoác lác vừa chứ. Không hăm người được đâu. Bữa nay bản Cung chủ sẽ lấy máu mà rửa núi Đồng Bách.

- Bản hội lấy sự bảo vệ đạo lý làm tôn chỉ, cần biết rõ trắng đen trước đã.

Cung chủ Ngũ Lô cung cười ha hả nói :

- Những lời Hội chủ nói rất dễ nghe đấy. Bản Cung chủ xin hỏi quý Hội chủ đã khai đàn mở bang nêu cao chuyện Vệ Đạo. Chưa nói đến hành động, hãy xin các hạ cho biết rõ danh hiệu lai lịch, bản Cung chủ muốn nghe lời cao luận.

Từ Văn phấn khởi tinh thần. Vì đó là một điều bí mật mà chàng thắc mắc, nhưng khổ nỗi chẳng có cơ hội nào phanh phui ra được. Chàng thấy Cung chủ Ngũ Lô cung hỏi vậy rất đúng tâm lý mình. Quả vậy, đã là người đứng đầu một môn phái mà không công khai lai lịch trước võ lâm thì thật là một điều

quái dị trước nay chưa từng có.

Chàng chờ xem vấn đề này Vệ Đạo hội chủ trả lời ra sao.

Vệ Đạo hội chủ thân nhiên đáp :

- Một môn phái muốn đứng vững trong võ lâm chỉ cần dùng hành động trái với võ đạo, dùng vi phạm tôn chỉ, là không hổ với võ lâm thiên hạ. Còn danh hiệu, lai lịch thuộc về việc tư cá nhân, nêu ra hay không cũng chẳng quan hệ gì.

Cung chủ Ngũ Lôi cung đồng dạng nói :

- Đó chẳng qua là những lời ngụy biện, người võ sĩ chánh đạo không thêm làm.

Vệ Đạo hội chủ tức giận lớn tiếng :

- Lão họ Ân kia! Bất tất phải nói đến chi tiết ngoài vấn đề. Hãy bàn đến chính sự đã.

Chấn Cửu Thiên Ân Chí Sơn đột nhiên đưa mắt nhìn Từ Văn cất giọng run run hỏi :

- Phải chăng các hạ là Địa Ngục thư sinh?

Từ Văn đáp :

- Chính thị tại hạ!

- Té ra các hạ là đạo phủ thủ của hội Vệ Đạo. Một mình y đã sát hại mấy chục nhân mạng.

Vệ Đạo hội chủ quay lại ngó Từ Văn một cái.

Dĩ nhiên Từ Văn hiểu rõ mình bị Công chúa Ngũ Lôi cung Ân Ngọc Yến tưởng lầm là hung thủ giết người bữa trước. Chàng nghĩ bụng :

“Trước tình trạng này mà mình nói chuyện thật cũng bằng thừa. Nhưng chàng thấy mình bị đẩy vào cùng đường với kẻ thù thì chẳng thể không thuyết minh được.”

Chàng liền lạnh lùng lên tiếng :

- Tại hạ không phải là người hội Vệ Đạo. Ân cung chủ nên nhớ rõ như vậy.

Cung chủ Ngũ Lôi cung hỏi lại :

- Ý ngươi muốn một mình tính toán chăng?

Từ Văn thân nhiên đáp :

- Cái đó tùy ở nơi các hạ.

- Vậy thì hay lắm.

Vệ Đạo hội chủ quay lại nói :

- Tiểu hữu! Tiểu hữu tới đây là khách, không nên động thủ tại chốn này. Bản hội có nghĩa vụ giữ an toàn cho tiểu hữu.

Từ Văn cười lạt đáp :

- Kính tạ hảo ý của Hội chủ. Nhưng tại hạ không cự tuyệt bất cứ một ai muốn khiêu chiến.

Vệ Đạo hội chủ nhìn Cung chủ Ngũ Lôi cung bằng cặp mắt lạnh lùng rồi dần từng tiếng :

- Họ Ân kia! Ngươi vạch rõ đường lối ra đi.

Cung chủ Ngũ Lôi cung hung hăng đáp :

- Chẳng có gì mà đường lối với chẳng đường lối. Bản nhân đến đây không phải là để tỷ võ để tranh hơn kém. Nếu mấy chục nhân mạng của bản cung mà không bị phơi thây trên núi Đồng Bách thì hội Vệ Đạo phải tan tành.

Vệ Đạo hội chủ nghiêng răng hỏi :

- Ngươi không kể gì đến hậu quả ư?

- Chính là thế đó.

- Bản tòa trình trọng thanh minh là hiện giờ đã phát giác ra có hạng người bất tiểu, giả mạo làm đệ tử bản hội, ngang ngược hung tàn. Hiển nhiên chúng có dạ hiểm sâu khôn lường. Mong rằng các hạ nghĩ kỹ.

- Câu nói này chỉ có đứa con nít là nghe được thôi.

Các Đường chủ và Hương chủ hội Vệ Đạo tùy từng Hội chủ đều nghiêng răng tròn mắt, miệng lẩm bẩm muốn lên tiếng.

Lúc này Chương lệnh Tổng đàn là Thôi Vô Độc dẫn hơn hai chục đệ tử chạy đến hiện trường. Đầu tiên hắn giải độc cho hai vị Thái Thượng Hộ pháp là Vô Tình Tẩu và Táng Thiên Ông.

Tấm lòng muốn báo thù của Từ Văn lại nổi lên. Chàng tự nghĩ :

“Nếu hai bên có cuộc hỗn chiến, thì các tay cao thủ hội Vệ Đạo sẽ bị cầm chân. Trước hết mình hãy đối phó với Vệ Đạo hội chủ, rồi sẽ tính đến những người khác, thì chỉ một phen cử động là thành công. Tuy hành động như vậy là thừa cơ việc người để thành sự, nhưng vụ huyết án ở Thất Tinh bảo đến dư trăm người bị thiệt mạng thì hà tất phải lựa chọn thủ đoạn.”

Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương và khủng khiếp.

Cứ công lực Từ Văn hiện nay thêm vào độc thủ của chàng mà chàng muốn thừa cơ trả thù thì hội Vệ Đạo sẽ lâm vào tình trạng nào không cần nói cũng biết.

Dĩ nhiên Từ Văn ráp tâm làm gì chưa ai hiểu được.

Vệ Đạo hội chủ run lên nói :

- Ân Chí Sơn! Bản tòa đã thuyết minh thế là đã phúc đáp hẳn hoi. Hậu quả ra sao, các hạ chịu lấy trách nhiệm.

Cung chủ Ngũ Lô cung thân nhiên đáp :

- Tâm địa của Từ Mã Chiêu thế nào, người qua đường ai cũng biết cả. Hội Vệ Đạo nêu cao khẩu hiệu bảo vệ đạo lý trừ họa vô lâm chẳng qua là để lừa bịp thế gian, song hành vi khiến cho người ta phải hổ thẹn.

Vệ Đạo hội chủ nói :

- Phải trái đã có công luận. Bất tất phải nói nhiều cho tốn nước bọt.

Cung chủ Ngũ Lô cung vẫy tay lớn tiếng hô :

- Tiến lên!

Mấy chục tên áo trắng thấy Cung chủ Ngũ Lô cung vẫy tay liền ào ạt nhảy xổ ra.

Vệ Đạo hội chủ cũng phát lệnh nghênh chiến. Thế là màn kịch đẫm máu bắt đầu khai diễn.

Cung chủ Ngũ Lô cung Ân Chí Sơn ra lệnh cho thuộc hạ rồi, còn chính mình vung chương lên tấn công Vệ Đạo hội chủ.

Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông lại chia nhau ra tiếp chiến với hai tên áo trắng lúc trước. Còn ngoài ra đánh nhau hỗn độn.

Từ Văn đứng bàng quan phát giác ra bọn Ngũ Lô cung, trừ hai tên áo trắng tiếp chiến với Vô Tình Tẩu cùng Táng Thiên Ông, còn ngoài ra không mấy người công lực cao cường như chàng đã tưởng tượng trước. Chỉ có hai tên áo trắng nói trên là siêu quần xuất chúng.

Trong hai tên này thì gã cao lớn đấu với Táng Thiên Ông, chiêu nào cũng thẳng thắn đón tiếp. Công lực hai bên ngang nhau. Còn gã nhỏ người đánh với Vô Tình Tẩu thì lại tránh đòn nặng mà đánh đòn nhẹ. Gã trông vào thân pháp kỳ diệu để chống đối.

Ngũ Lô cung chủ Ân Chí Sơn mỗi lần phóng chương ra lại nghe như sét đánh làm chấn động mọi người trong trường.

Vệ Đạo hội chủ vẫn ra vẻ ung dung đối địch. Công lực y hiển nhiên còn cao thâm hơn đối phương.

Từ Văn chú ý nhìn nhận. Chàng khám phá ra chỉ có hai tên kinh địch mà chàng để ý là Vệ Đạo hội chủ và người trong kiệu chưa từng xuất hiện. Ngoài ra một người trong Vô Lâm Song Quái là Thái Y La Sát và một nữa là Bạch Đầu Thái Tuế thì chàng thừa sức đối phó. Nếu quả hội Vệ Đạo chỉ có bảy mươi tay cao thủ thì việc báo thù của chàng chẳng có gì là khó lắm.

Cuộc chiến đấu trong trường mỗi lúc một khủng khiếp, khiến cho người xem phải kinh tâm động phách.

Tiếng quát tháo, tiếng kêu rào, tiếng rú thê thảm cùng tiếng sắt thép va chạm rít lên ầm ầm thành một khúc nhạc khiến người nghe phải điên đầu.

Tình trạng hiện tại đã lộ ra một đầu mối. Trừ phi Vệ Đạo hội chủ cùng bọn Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông, Thôi Vô Độc có bị hạ chẳng nói làm chi. Bằng không thì câu chuyện Ngũ Lôi cũng muốn lấy máu rửa núi Đổng Bách khó lòng thực hiện được.

Hội Vệ Đạo lấy sự nhàn rỗi để đánh lại kẻ nhọc mệt. Tổng đàn đã gần kề, mà mấy trăm đệ tử thực lực không phải là nhỏ. Tiếp viện đã hùng hậu mạnh mẽ thì dĩ nhiên bên Ngũ Lôi cũng khó có thể lạc quan được. Còn kết quả thế nào chưa thể xác định được.

Từ Văn đứng ngay như tượng đá giữa làn sóng điên cuồng. Lòng chàng lúc này với trường diện cùng rào rạc kích động chẳng khác gì nhau.

Chàng nghĩ thầm :

- Giả tỷ phụ thân bất thành linh tới đây lúc này thì thật là cơ hội báo thù ngàn năm một thuở. Nếu mình gia nhập chiến cuộc thì tình thế có thể xoay chiều.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thống Thiên hòa thượng xuất hiện bất ngờ

Bỗng một tiếng rên ư ừ vang lên. Cung chủ Ngũ Lôi cũng bị Vệ Đạo hội chủ đánh hộc máu tươi, nhưng uy lực Ngũ Lôi cường chuyển núi lay non vẫn chưa giảm bớt.

Tình trạng cuộc chiến đầu rừng rợn đến cực điểm.

Trong trường đấu số người bị chết và bị thương hai bên ngang nhau, và đều là hàng đệ tử.

Táng Thiên Ông đầu tóc rối bù bay phát phơ. Người lão tròn ủng như quả cầu thịt xoay chuyển luôn luôn, nhưng xem chừng không hạ được những chiêu thức lợi hại của người áo trắng.

Cặp Vô Tình Tẩu vẫn giữ thế quân bình.

Từ Văn cần phải quyết định ngay. Chàng tự hỏi :

- Mình ra tay hay hãy nán lại một lúc nữa?

Chàng biết rõ bọn cừu gia người nhiều thế lớn, mình đã ra tay cần phải thành công ngay, nếu không thì việc báo thù sau này sẽ khó khăn nguy hiểm muôn phần.

Sở dĩ chàng còn do dự không nhất quyết là vì Vệ Đạo hội chủ phủ nhận việc tham dự vào vụ đồ máu ở Thất Tinh bảo, mà phụ thân chàng lại bảo đối phương là kẻ thù.

Tên thủ phạm là Thượng Quan Hoành chưa thấy xuất hiện. Sự thực kẻ thù là những ai chàng chưa hiểu rõ. Cứ nhắm mắt động thủ là việc không nên làm. Chàng tự hỏi :

- Liệu mình có kềm chế được Vệ Đạo hội chủ không?

Bụng chàng nghĩ vậy, chân chàng bước đi..

Đột nhiên những tiếng rú thê thảm vang lên. Bọn người áo trắng tới tấp ngã xuống. Một bóng người mặc áo nhiều màu khác nào con nghệt long ra khỏi vùng vẫy trong làn sóng biển. Thái Y La Sát đã xuất hiện!

Tiếp theo vô số bóng người từ bốn mặt đổ đến bao vây thành một bức tường người.

Một cổ thái kiêu bay thẳng vào trong trường.

Từ Văn chấn động tâm thần. Ý niệm động thủ tạm thời dừng lại.

Cổ thái kiêu hạ ngay xuống trước mặt Táng Thiên Ông cùng người áo trắng.

- Dừng tay!

Người trong kiệu khẽ quát lên một tiếng. Tuy thanh âm không lấy gì to lớn mà tựa hồ mũi kim xọc vào tai mọi người khiến cho toàn trường ai cũng nghe

rõ. Hiển nhiên công lực của mộ đã đạt đến mực tối cao.

Cùng lúc ấy, Cung chủ Ngũ Lôi cung lại bị Vệ Đạo hội chủ đánh một đòn nặng.

Máu phun ra như tên bắn. Vạt trước áo bạch bào có những chấm đỏ lốm đốm như hoa hồng. Người y loạng choạng cơ hồ muốn té.

Vệ Đạo hội chủ không tiếp tục hạ thủ nữa, thu chiêu lùi lại.

Lúc này mọi người đều đã dừng tay.

Trên mặt đất lại thêm mấy chục xác chết, bọn đệ tử Ngũ Lôi cung bị chết nhiều hơn.

Táng Thiên Ông tuy đã đình thủ, song vẫn còn phùng râu trợn mắt.

Người trong kiệu cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Người áo trắng cao lớn vừa giao thủ cùng Táng Thiên Ông cười khàn khạch đáp :

- Câu hỏi này há chẳng là thừa ư? Dĩ nhiên tại hạ là đệ tử Ngũ Lôi cung.

Những đệ tử Ngũ Lôi cung còn sống sót hốt hoảng đến tập trung ở phía sau Chấn Cửu Thiên Ân Chí Sơn.

Hội Vệ Đạo đã nắm được ưu thế trong toàn trường.

Từ Văn rất hối hận trong lòng vì chàng đã bỏ qua mất cơ hội. Nếu chàng ra tay trước khi người trong kiệu và Thái Y La Sát tới đây thì tình hình sẽ khác hẳn. Có điều chàng không hiểu tại sao hai tên áo trắng giao thủ với Táng Thiên Ông và Vô Tình Tẩu hiển nhiên công lực cao hơn cường môn của chúng là Ân Chí Sơn. Đây thật là một điều kỳ dị.

Bây giờ chàng chú ý đến người trong kiệu.

Bỗng nghe người trong kiệu buông tiếng cười lạt nói :

- Ông bạn! Đừng dẩu dẩu hờ đuôi nữa. Ông bạn cùng vị bằng hữu kia quyết chẳng phải là đệ tử Ngũ Lôi cung. Một là lộ số về võ công không đúng. Hai là chẳng khi nào công lực của đệ tử lại cao thâm hơn cường môn được.

Người áo trắng kinh ngạc lùi lại một bước hỏi :

- Sao các hạ không chường mặt ra nói chuyện, lại cứ rút đầu rút cổ trong kiệu như giống rùa thì còn ra thế nào?

Người trong kiệu quát lên :

- Không được vô lễ!

Tiếng quát chưa dứt, một luồng cương phong từ trong kiệu phóng ra. Người áo trắng hốt hoảng chống đỡ, nhưng cũng bị hất lùi lại đến bốn năm bước.

Từ Văn run người lên. Trong những nhân vật hiện diện tại trường thì người trong kiệu là tay nội công cao thâm vào bậc nhất. Chàng không thể liệu trước được mình có địch nổi mộ không.

Người trong kiệu lại hỏi :

- Lai lịch ông bạn là gì? Nói mau!

Người áo trắng hỏi lại :

- Sao tôn giá không báo danh hiệu mình trước đi?

Người trong kiệu đáp :

- Bản tọa là Tổng hộ pháp hội Vệ Đạo.

Người áo trắng lại hỏi :

- Nhưng danh hiệu tôn giá là gì?

Người trong kiệu đáp :

- Ông bạn sấn tới đây giết người là phạm vào điều tối kỵ trong võ lâm. Tuy nhiên bản tòa không muốn chưa hỏi rõ căn nguyên đã hạ sát...

Bên kia Vệ Đạo hội chủ cũng nhìn Cung chủ Ngũ Lô cung là Chấn Cửu Thiên Ân Chí Sơn cất tiếng hỏi :

- Các hạ là Tôn chủ một phái cũng nên có thái độ rõ rệt.

Cung chủ Ngũ Lô cung đằng hắng một tiếng rồi đáp :

- Non nước còn dài, sau này Hội chủ sẽ rõ.

Vệ Đạo hội chủ lạnh lùng nói :

- Ân Chí Sơn! Bữa nay e rằng các hạ khó lòng xuống khỏi núi Đồng Bách được nữa.

Ân Chí Sơn nói :

- Giọng lưỡi Hội chủ có vẻ làm phách lăm nhĩ?

- Sự thực sẽ trả lời các hạ.

Bên này, người trong kiệu đưa ra lời cảnh cáo tối hậu :

- Ông bạn mà không chịu nói rõ lại lịch thì bản tòa sẽ coi như một tên đệ tử bên địch.

Người áo trắng ngắt lời :

- Cái đó là tùy ý tôn giá.

Giữa lúc ấy, bất thành linh có bóng người nhỏ nhắn vọt vào trong trường, đi thẳng tới trước mặt Từ Văn. Người này chính là Thiên Đài Ma Cơ.

Từ Văn bắt giác chau mày hỏi :

- Đại thư! Sao đại thư tới đây?

Thiên Đài Ma Cơ nở một nụ cười buồn buồn hỏi :

- Huynh đệ lấy làm khó chịu hay sao?

Từ Văn vội phủ nhận :

- Không phải đâu. Tiểu đệ chẳng khi nào lại có ý nghĩ như vậy.

Thiên Đài Ma Cơ hất hàm hỏi :

- Huynh đệ! Huynh đệ có biết người áo trắng đứng ở mé hữu Cung chủ Ngũ Lô cung là ai không?

Từ Văn lắc đầu hỏi lại :

- Y là ai vậy?

Chàng đảo mắt nhìn ra thì người áo trắng kia chính là người vừa giao thủ với Vô Tình Tẩu.

Thiên Đài Ma Cơ thấp giọng xuống đáp rất khẽ :

- Ta vô tình mà được biết y. Chuyện này Ngũ Lô cung đến đây tầm cù, y đã kết đảng với người áo trắng cao lớn kia nữa và cả hai đều không để lộ bản tướng. Họ bôi thuốc dịch dung giả mạo làm thủ hạ Ngũ Lô cung. Y chính là người mà huynh đệ đang tìm kiếm tức Diệu Thủ tiên sinh đó.

Từ Văn lập tức mất lộ sát khí, chàng hỏi ngay :

- Có thực thế không?

Thiên Đài Ma Cơ tỏ vẻ không bằng lòng hỏi lại :

- Huynh đệ không tin lời ta ư?

Từ Văn lại hỏi :

- Còn người áo trắng kia là ai?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ta cũng không biết. Có điều ta nghe thấy hần nhắc đến bốn chữ Thất Tinh cố nhân.

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Bọn họ cùng một phe đảng với nhau. Không chừng là đồng bọn cả với thằng cha giả mạo làm người che mặt mặc áo cẩm bào.

Chàng vừa nói vừa lạng mình đến trước người áo trắng kia.

Người áo trắng cũng linh mãnh phi thường. Hần lùi lại một bước, mắt lóe ra những vệt kinh hãi.

Cử động đột ngột này khiến cho bao nhiêu con mắt đều nhìn chòng chọc vào Từ Văn.

Từ Văn bật tiếng cười gằn nói :

- May lại được gặp các hạ ở đây.

Người áo trắng giật mình một cái rồi nói :

- Địa Ngục thư sinh! Câu chuyện giữa chúng ta giải quyết lúc này và ở nơi đây e có điều không tiện.

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Tìm được các hạ khó lắm. Tại hạ tưởng cần thanh toán ngay bây giờ, chẳng nên trùng trĩnh nữa.

Người áo trắng hỏi :

- Ngươi định làm thế nào?

Từ Văn cười lạt đáp :

- Định sao thì các hạ đã tự hiểu rồi. Các hạ cần trả lời cho dứt khoát.

Cung chủ Ngũ Lôi cung cũng trợn mắt lên, lớn tiếng quát Từ Văn :

- Tiểu tử! Ngươi định tính toán ngay càng hay. Ngươi thiếu nợ bản cung, bây giờ phải bồi hoàn tức khắc.

Hần vừa nói vừa vung chưởng lên đánh Từ Văn.

Từ Văn tức giận cũng quát lên một tiếng. Chàng nghiêng người đi né tránh rồi phóng chưởng đánh ra với mười thành công lực.

Sầm một tiếng rùng rợn! Mọi người trong trường đều kinh hãi. Cung chủ Ngũ Lôi cung bị hất lùi lại ba bước. Thương thế bị rung động, miệng lại ứa máu tươi. Dư lực của luồng kinh phong còn cuốn cả cát lẫn đá bốc tung lên mù trời.

Từ Văn đưa mắt lườm Cung chủ Ngũ Lôi cung, mặt chàng vẫn hướng về phía người áo trắng, trầm giọng hỏi :

- Các hạ tính sao?

Người áo trắng đáp :

- Sao ngươi không chờ lại một chút để công việc nơi đây kết liễu rồi hãy tính đến câu chuyện giữa chúng ta?

Từ Văn đáp :

- Bất tất phải chờ nữa. Số phận của Ngũ Lôi cung đã định rồi, đừng ai sống mà rời khỏi núi Đồng Bách nữa.

Người áo trắng nói :

- Chưa chắc đâu. Ngươi mở mắt ra mà coi.

Thanh âm vừa dứt, bỗng nghe Vệ Đạo hội chủ la hoảng :

- Ngũ Lôi Châu!

Từ Văn kinh hãi quay đầu lại thì thấy Cung chủ Ngũ Lôi cung đã lùi lại hai trượng.

Tay y cầm một trái cầu đỏ lớn bằng nắm tay. Tiếp theo hai người áo trắng cũng lấy ra một trái cầu đỏ. Đồng thời chúng từ từ lùi lại.

Thiên Đài Ma Cơ lướt mình đến bên Từ Văn vội giục :

- Lùi lại cho mau!

Từ Văn vội hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Huynh đệ chưa nghe nói tới Ngũ Lôi Châu bao giờ ư?

Từ Văn lắc đầu hỏi lại :

- Ngũ Lôi Châu là cái gì?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ngũ Lôi Châu là báu vật để trấn Ngũ Lôi cung. Trái châu này ra khỏi tay là nổ. Dù công lực huynh đệ nghiêng trời lệch đất cũng khó lòng thoát khỏi kiếp tro than.

Từ Văn lại hỏi :

- Có phải Phích Lịch đạn mà thiên hạ thường đồn đại không?

- Chính là cái này. Huynh đệ! Lùi cho mau!

Rồi nàng không để Từ Văn nói gì nữa, kéo tuột chàng ra xa hơn trượng.

Từ Văn bất giác ngẩn mặt ra. Đây đúng là một biến diễn bất ngờ. Với ba trái Ngũ Lôi Châu kia đủ khiến cho Vệ Đạo hội chủ cùng mấy tên cao thủ dưới trướng y phải mất mạng. Bên Ngũ Lôi cung còn sống sót mấy tên cao thủ và hai người áo trắng giả mạo làm đệ tử vẫn thừa sức lấy máu mà rửa hội Vệ Đạo.

Từ Văn tự hỏi :

- Chẳng lẽ mình cũng bỏ đi cho rảnh ư? Nếu vậy thì ngọc đá đều ra tro hết.

Cung chủ Ngũ Lôi cung và hai tên áo trắng mỗi người cầm một trái Ngũ Lôi Châu.

Ba người đứng cách nhau chừng hai trượng. Khu vực bị kềm chế rộng ra đến mười trượng về phía trước. Như vậy cả người trong kiệu cũng ở trong phạm vi kềm tỏa.

Bao nhiêu người trong hội Vệ Đạo đều thất sát. Cổ thái kiệu cũng lùi lại hơn một trượng. Táng Thiên Ông cùng Vô Tình Tẩu râu tóc bạc phơ đứng dựng cả lên tỏ ra tức giận đến cực điểm.

Cung chủ Ngũ Lôi cung nổi lên tràng cười ha hả hỏi :

- Bữa nay là ngày đại hạn của hội Vệ Đạo. Các vị có di ngôn gì để lại không?

Vệ Đạo hội chủ mắt chiếu ra những tia căm hận, nhưng thanh âm vẫn bình tĩnh, lạnh lùng nói :

- Ân Chí Sơn! Ngươi thật là tàn nhẫn! Cứ ra tay thử coi!

Cung chủ Ngũ Lôi cung lên giọng hung dữ nói :

- Bàn Cung chủ đã bảo trước, nếu bọn ta không vùi xương ở núi Đồng Bách thì máu sẽ đổ chan hòa trên núi này.

Người áo trắng mà Thiên Đài Ma Cơ trợ cho Từ Văn hay là Diệu Thủ tiên sinh đột nhiên nhìn chàng hỏi :

- Tiểu tử! Nếu ngươi không muốn chết thì sao chưa dời khỏi chốn này?

Từ Văn nghe câu nói cao thâm khôn lường. Chàng tự hỏi :

- Nếu mình bất hạnh mất mạng vì Ngũ Lôi há chẳng khiến cho đối phương toại nguyện. Vậy mà đối phương lại bảo mình chạy đi là có ý gì? Bằng hấn cùng phe với Thất Tinh cổ nhân thì sao hấn lại muốn cho mình bảo toàn tánh mạng. Thực là vấn đề bí mật không sao đoán nổi.

Chàng nghĩ vậy rồi không nhịn được cất tiếng hỏi lại :

- Các hạ nói thế là có ý gì?

Người áo trắng đáp :

- Ta không muốn nhìn thấy người chết ở đây.

Từ Văn lại hỏi :

- Như vậy chẳng hóa ra các hạ tự mâu thuẫn với mình?

Người áo trắng lạnh lùng đáp :

- Tin hay không là tùy ở người.

Từ Văn cười nhạt hỏi :

- Các hạ cho là có thể lấy ân huệ để chuyển biến quan niệm cùng ý định của tại hạ chăng?

- Đó là kiến thức của đứa con nít.

Thiên Đài Ma Cơ lộ vẻ hoang mang khẽ hỏi :

- Huynh đệ định thế nào?

Từ Văn cương quyết đáp :

- Vụ này bên trong tất có âm mưu gì đây, tiểu đệ không muốn mắc bẫy họ. Bỏ đi thì chẳng khó gì. Họ không phải vì một tiểu đệ mà liệng Ngũ Lôi Châu. Hơn nữa bản lãnh người trong kiệu chẳng hiểu có thể rút lui an toàn không? Tiểu đệ muốn coi tấn kịch này kết thúc ra sao?

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Huynh đệ! Ba người cầm trái Ngũ Lôi Châu kia ta không thể coi thường được.

Nhất là họ có lợi khí trong tay, tình trạng lại càng đáng sợ hơn. Kể ra bọn Vệ Đạo hội chủ có thể rút lui chẳng khó khăn gì. Nhưng sau khi chạy đi rồi sẽ ra sao? Vấn đề vẫn chưa giải quyết xong. Hơn nữa họ chẳng thể để cho bọn đệ tử phải ngộ hại và chẳng thể bỏ Tổng đàn đệ chạy đi...

Bầu không khí cực kỳ khẩn trương!

Vệ Đạo hội chủ tuy bề ngoài tỏ ra trấn tĩnh mà trong lòng rất rối loạn vì y ở vào tình trạng không thể lấy võ công mà đối phó thì chẳng còn cách nào nữa. Đây không phải chỉ là vấn đề sinh tử mà là giữ thanh danh cho hội Vệ Đạo. Nếu không đối phó được với Ngũ Lôi Châu thì hội Vệ Đạo không còn đất đứng trong võ lâm nữa.

Diệu Thủ tiên sinh hóa trang làm người áo trắng lại lên tiếng :

- Địa Ngục thư sinh! Người muốn đến châu Diêm Vương thật ư?

Từ Văn nghiêng rặng không trả lời. Chàng đã có định kiến. Dĩ nhiên chàng chẳng ngờ đại gì mà đi cùng đường với bọn cừu thù, nhưng chàng nghĩ rằng nếu bọn Vệ Đạo hội chủ chết hết về Ngũ Lôi Châu thì nguyện vọng trả thù của chàng sẽ thành vỡ mộng. Chàng không được đâm chết kẻ thù thì còn mặt mũi nào trông thấy anh linh của người nhà cùng đồng môn bị nạn ở Thất Tinh bảo.

Hiện chàng phải có một quyết định trọng đại. Bỗng một ý niệm nổi lên trong đầu óc :

- Nếu mình ra tay một cách đột ngột kèm chế Vệ Đạo hội chủ, đem y ra khỏi không trường rồi tra hỏi y về những kẻ thù. Còn diễn biến tại đây đành bỏ mặc, chẳng cần hỏi đến làm chi.

Quyết định rồi, chàng quay lại bảo Thiên Đài Ma Cơ :

- Đại thư! Đại thư rời khỏi nơi đây ngay đi!

Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :

- Tại sao vậy?

- Đừng hỏi tại sao nữa. Đại thư đi mau đi!

- Không! Ta quyết cùng sống chết với huynh đệ.

Từ Văn bòn chồn, đậm chân nói :

- Nếu vậy thì đại thư làm lỡ đại sự của tiểu đệ.

Thiên Đài Ma Cơ toan nói nữa thì đột nhiên thấy những người canh gác bên ngoài rẽ ra hai bên, một nhà sư chân bước như nước chảy mây trôi tiến vào trong trường.

Cung chủ Ngũ Lôì cung quay đầu nhìn lại lớn tiếng quát :

- Hòa thượng kia! Hãy dừng bước!

Nhà sư vờ như không nghe tiếng, tiếp tục tiến vào.

Cung chủ Ngũ Lôì cung tức giận quát lên :

- Ngăn nhà sư lại!

Lập tức hai tên hán tử áo trắng cầm kiếm nhảy xổ ra. Nhưng lạ thay, không hiểu nhà sư thi triển thân pháp gì, chỉ lạng người đi một cái là mất hút. Hai tên hán tử áo trắng nhảy vào quảng không.

Nhà sư kia đã vào đến không trường.

Thân pháp của nhà sư khiến cho toàn trường đều chấn động.

Thiên Đài Ma Cơ run lên nói :

- Huynh đệ! Chính y đó!

Từ Văn sờ tay lên trán ngạc nhiên hỏi :

- Y là ai?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Y là Thống Thiên hòa thượng đã cứu mạng cho ta cùng huynh đệ.

Từ Văn “Ừ” lên một tiếng. Chẳng nghĩ tới Thiên Đài Ma Cơ đã bảo lúc hán tử mặt đen tự xưng là Tổng tuần hội Vệ Đạo đánh ngã chàng rồi, nếu không có Thống Thiên hòa thượng xuất hiện đột ngột thì chàng đã bị bỏ mạng. Khi ấy Thống Thiên hòa thượng bỏ đi rượt địch. Không ngờ bây giờ nhà sư đó lại xuất hiện nơi đây.

Thống Thiên hòa thượng đảo mắt nhìn toàn trường. Khi nhà sư ngó tới Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ liền dừng lại. Dường như nhà sư đã nhớ ra Từ Văn cùng nàng lúc ấy đã ngừng thở chết rồi.

Từ Văn vội thi lễ nói :

- Kính tạ thiền sư ngày trước đã cứu mạng cho tiểu bối.

Thống Thiên hòa thượng ngáp ngừng :

- Sao? Các người...

Từ Văn ngắt lời :

- Chị em vẫn bối thoát chết nên còn sống sót.

Nhà sư niệm A Di Đà Phật.

Rồi quay lại nhìn Cung chủ Ngũ Lôì cung trầm giọng nói :

- Ân thí chủ! Xin thí chủ thu Ngũ Lôì Châu về đi!

Cung chủ Ngũ Lôì cung run lên hỏi :

- Xin đại hòa thượng cho biết pháp hiệu là gì?

Thống Thiên hòa thượng đáp :

- Bàn tăng là Thống Thiên.

Cung chủ Ngũ Lôi cung lại hỏi :

- Đại hòa thượng là người xuất gia, sao còn len lỏi vào chốn nước đục bụi trần làm chi?

Thống Thiên hòa thượng đáp :

- A Di Đà Phật! Cửa Phật lấy từ bi làm gốc. Tiêu tai giải nạn là việc phận sự của kẻ tu hành.

Cung chủ Ngũ Lôi cung lớn tiếng :

- Bàn Cung chủ xin nhắc lại lần nữa : Mời đại hòa thượng ra khỏi chốn thị phi này!

Thống Thiên hòa thượng nói :

- Bàn tăng có việc mới đến đây.

Cung chủ Ngũ Lôi cung lại hỏi :

- Đại hòa thượng đứng về phe nào?

Thống Thiên hòa thượng thân nhiên đáp :

- Dĩ nhiên bàn tăng theo bên chính nghĩa.

Cung chủ Ngũ Lôi cung hỏi vặn :

- Đại hòa thượng cho bên nào là chính nghĩa?

Thống Thiên hòa thượng nói :

- Trước hết bàn tăng hãy xin thí chủ hạ lệnh cho thuộc hạ lùi ra năm trượng và thu những vật bất tường kia lại đã.

Cung chủ Ngũ Lôi cung dẫn giọng hỏi :

- Đại hòa thượng chỉ nói một câu mà bất bàn tòa phải tuân theo ư?

Thống Thiên hòa thượng gật đầu đáp :

- Bấy nhiêu là đủ rồi.

- Nếu Đại hòa thượng không tỏ rõ lập trường ngay đi, thì bàn Cung chủ chẳng hiểu hai chữ từ bi là gì đâu.

Thống Thiên hòa thượng cặp mắt chiếu ra hai tia sáng trong trẻo nhìn thẳng vào mặt Cung chủ Ngũ Lôi cung. Mục quang của nhà sư dường như có một uy lực bất khả xâm phạm. Cung chủ Ngũ Lôi cung bất giác lùi lại một bước.

Bọn Vệ Đạo hội chủ ngơ ngác nhìn nhau. Chẳng ai hiểu lai lịch hòa thượng thế nào, là thù hay là bạn cũng không đoán được.

Người áo trắng đứng ở mé tả Cung chủ Ngũ Lôi cung khẽ nói :

- Ân cung chủ! Chúng ta hãy tạm lui ra.

Cung chủ Ngũ Lôi cung vốn người cao ngạo, khi nào chịu khuất phục một nhà sư không hiểu lai lịch. Hắn lắc đầu, miệng cắt tiếng hỏi lại :

- Đại hòa thượng! Đại hòa thượng cho biết đến đây là có ý gì?

Thống Thiên hòa thượng đáp bằng một giọng rất trang nghiêm :

- Bàn tăng đến đây là vì công đạo vô lâm.

Người áo trắng đứng ở mé tả đột nhiên khẽ hừ một tiếng, lùi lại mấy bước. Xem chừng hắn đã nhận biết lai lịch nhà sư, mắt lóe ra những tia sát khí rùng rợn. Người hấn vừa lùi lại chừng hai trượng, liền giơ tay lên liệng trái Ngũ Lôi Châu ra, mà mục tiêu là Thống Thiên hòa thượng.

Chỗ Thống Thiên hòa thượng đứng đúng vào giữa hai bên.

Cử động bất ngờ này chẳng những làm cho những tay cao thủ bên hội Vệ Đạo phải kinh hãi, mà bọn Ngũ Lôi cung cũng không khỏi giật mình. Vì trái đạn này mà nổ tung, thì những người trong vòng năm trượng không ai thoát chết.

Giữa những tiếng la hoảng, cả hai bên đồng thời hấp tấp lùi lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Những biến diễn ra ngoài tưởng tượng

Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ chỉ đứng cách Thống Thiên hòa thượng chừng hơn trượng, muốn né tránh cũng không thể kịp được.

Giữa lúc nguy ngập như ngàn cân treo đầu sợi tóc, bỗng thấy Thống Thiên hòa thượng vung tay ra. Kỳ tích liền xuất hiện. Trái Ngũ Lôi Châu còn lơ lửng trên không đột nhiên dừng lại không rơi xuống. Thống Thiên hòa thượng giờ tay ra đón lấy.

Những người trong trường chưa hết kinh hoảng đã cất tiếng reo hò.

Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ nhìn nhau nở một nụ cười gượng gạo. Cả hai đều khắp mình toát mồ hôi lạnh.

Cung chủ Ngũ Lôi cung cả kinh thất sắc. Cặp mắt lồi ra như hai cái nhạc đồng.

Thống Thiên hòa thượng phóng ra luồng mục quang lạnh lẽo như chụp lấy người áo trắng hỏi :

- Vì lẽ gì thí chủ lại nhằm bản tăng mà hạ độc thủ một cách đột ngột?

Cặp mắt người áo trắng vừa rồi chứa đầy sát khí bây giờ được thay thế bằng những tia khủng khiếp. Hắn không nói gì quay lại đưa mắt ra hiệu cho người áo trắng kia là Diệu Thủ tiên sinh. Cả hai song song nhảy vọt đi nhanh như điện chớp để trốn tránh.

Thân pháp của chúng mau lẹ đến trình độ kinh thế hãi tục.

Từ Văn vừa định thần lại thì đối phương đã chạy mất hút. Bất giác chàng hậm hực dậm chân nói :

- Lại bị chúng tâu thoát mất rồi!

Thiên Đài Ma Cơ cũng buồn rầu nói :

- Thật là biến diễn bất ngờ.

Hai người áo trắng bỏ đi, Cung chủ Ngũ Lôi cung chẳng khác nào chim ưng gãy cánh, đâm ra luống cuống không còn chủ định gì nữa. Ngũ Lôi Châu đã thành vô hiệu, mà muốn trong cây vào tàn lực xung đột để hạ sơn là một việc không thể làm được. Còn bọn thủ hạ vẫn chưa hết kinh hãi thì không đáng kể.

Bọn Vệ Đạo hội chủ cũng sợ hãi không kém, và chẳng hiểu đây là họa hay là phúc.

Thống Thiên hòa thượng cầm trái Ngũ Lôi Châu bỏ vào trong tay áo rồi tiến gần về phía Vệ Đạo hội chủ mấy bước, chấp tay để trước ngực hỏi :

- Phải chăng thí chủ là hội chủ hội Vệ Đạo?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Bản tòa chính thị. Đại hòa thượng có điều chi chỉ giáo?

Thống Thiên hòa thượng đáp :

- Bản tăng theo đức hiếu sinh của Thượng Đế mà cứu vãn phần nào tính mạng cho lẽ dân. Xin thí chủ lập tức giải tán hội Vệ Đạo.

Nhà sư vừa nói câu này, toàn trường lại một phen kinh hoảng.

Vệ Đạo hội chủ vẫn giữ tác phong một vị tôn chủ, y đáp lễ rồi ung dung hỏi lại :

- Đại sư dạy câu này tất có nguyên nhân?

Thống Thiên hòa thượng gật đầu đáp :

- Cái đó là lẽ tất nhiên.

- Xin đại sư cho biết.

- Đệ tử quý hội ra ngoài có những hành động gì hẳn thí chủ còn biết rõ hơn bản tăng. Tuy danh là Vệ Đạo mà thực ra hủy đạo. Hành vi như vậy thì chính nghĩa dung tha thế nào được?

Vệ Đạo hội chủ hát hàm hỏi :

- Đại sư đã mắt thấy hay mới tai nghe?

Thống Thiên hòa thượng trở vào Từ Văn và Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Hai vị tiểu thí chủ đây cũng là một trường hợp trong đám người bị hại.

Vệ Đạo hội chủ cất giọng nghiêm trang hỏi :

- Trên chốn giang hồ thiếu gì kẻ mạo xưng đệ tử bản hội để hành hung rồi vu vạ cho bản hội. Hiện bản hội đang mở cuộc điều tra cho ra thủ phạm để phúc đáp cùng võ lâm đồng đạo.

Thống Thiên hòa thượng niệm Phật hiệu rồi nói :

- A Di Đà Phật! Nhà Phật có điều giới vọng. Bản tăng chẳng thể tin lời thí chủ được.

Vệ Đạo hội chủ lại hỏi :

- Theo ý đại sư thì làm thế nào?

- Chỉ có điều giải tán hội chúng ngay từ hôm nay.

Vệ Đạo hội chủ xẵng giọng hỏi :

- Đại sư tưởng làm được như vậy chăng?

Nhà sư ôn tồn đáp :

- Không làm được thì cũng phải cố.

- Nếu không được thì sao?

Thống Thiên hòa thượng mắt chiếu ra hai tia hào quang trấn áp, nói dần từng tiếng :

- Bản tăng đành phá giới vậy.

Ba lão Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông và Thôi Vô Độc bật lên tiếng hắng giọng ra chiều tức giận.

Bầu không khí trong trường trở lại khàn trương.

Cổ thái kiệu bỗng nhiên bay lại. Người trong kiệu hỏi :

- Đại sư ở môn phái nào?

Thống Thiên hòa thượng đảo mắt nhìn thái kiệu đáp :

- Bản tăng chẳng có môn phái nào hết. Chỉ là một nhà sư cô đơn ngoài dã tự.

Người trong kiệu lại hỏi :

- Thủ pháp đại sư vừa đón trái đạn phải chăng là nội công Tiên Thiên Cương Khí?

Thống Thiên hòa thượng hơi lộ vẻ kinh hãi, ngăn người ra một chút rồi đáp :

- Thí chủ quả nhiên kiến thức rất rộng. Đó chính là Tiên Thiên Cương Khí.

Tiên Thiên Cương Khí đánh vào vật gì cứng rắn đến đâu cũng phải tan vỡ. Thu vào hay phát ra theo như tâm nguyện, tâm động là xuất lực ngay được. Người không hiểu thì chẳng coi vào đâu, nhưng bọn Táng Thiên Ông vừa nghe thấy đã khiếp sợ không biết đến thế nào mà nói.

Người trong kiệu lại hỏi :

- Đại sư phải chăng là truyền nhân của Thánh Tăng?

Thống Thiên hòa thượng nghiêm trang đáp :

- Thánh Tăng chính là tiên sư. Kiến thức của thí chủ thật là quảng bá khiến cho bản tăng phải khâm phục.

Người trong kiệu hỏi bằng một giọng bất mãn :

- Vậy đại sư muốn cho bản hội lập tức phải giải tán há chẳng là quá đáng ư?

- Bản tăng không bao giờ thay đổi chủ ý.

Vệ Đạo hội chủ cũng lên giọng đanh thép :

- Bản tòa tự thấy mình chưa từng vi bội hai chữ Vệ Đạo. Nếu đại sư cố tình bức bách thì bản tòa thà làm viên ngọc vỡ...

Thống Thiên hòa thượng trầm lặng một lúc rồi đột nhiên lại lên tiếng :

- Nếu thí chủ tiếp đón được ba chương của bản tăng, thì từ đây bản tăng quyết không hỏi gì đến chuyện giang hồ nữa.

Vệ Đạo hội chủ nghiêng răng đáp :

- Bản tòa đành tiếp thụ cuộc khiêu chiến này.

Người trong kiệu run lên nói xen vào :

- Hội chủ nhất định không nên tiếp thụ.

Ý câu nói của người trong kiệu tỏ ra đã hiểu lầm. Thống Thiên hòa thượng đã luyện thành môn Tiên Thiên Cương Khí thì dù công lực ai cao thâm đến đâu cũng không thể chịu nổi một đòn, chứ đừng nói chi đến chuyện ba chương.

Nhưng con người tranh hơi như nhà Phật tranh lò hương. Người võ lâm chỉ vì chữ danh mà chẳng kể đến chuyện đầu rơi máu chảy. Huống chi Vệ Đạo hội chủ đứng đầu một phái, chẳng lẽ vì một câu nói mà chịu giải tán bản hội ư?

Táng Thiên Ông người tròn như trái cầu thịt lớn tiếng :

- Lão phu xin tiếp ba chương trước.

Vệ Đạo hội chủ khoát tay nói :

- Đây là việc của bản tòa. Xin hộ pháp chớ nhiều lời.

Người trong kiệu khích động nói :

- Thừa hội chủ! Thuộc hạ lấy địa vị là Tổng hộ pháp để xin tiếp thụ sự khiêu chiến...

Vệ Đạo hội chủ bằng một giọng kiên quyết ngắt lời :

- Không được! Bản tòa là người cầm đầu bản hội nên đón tiếp sự thử thách này. Nếu gặp điều bất hạnh thì xin Tổng hộ pháp theo lời đại sư mà giải tán bản hội.

Những lời đầy vẻ hùng tráng đúng với bản sắc của người võ sĩ khiến mọi người trong trường kể cả bọn Ngũ Lô cũng đều không khỏi động dung.

Thiên Đài Ma Cơ lấy tay khẽ đung Từ Văn hỏi :

- Theo ý huynh đệ thì kết quả sẽ ra sao?

Từ Văn thân nhiên đáp :

- Chắc chắn là hội Vệ Đạo phải giải tán.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi lại :

- Huynh đệ cũng cho là Vệ Đạo hội chủ không thể chịu được ba chương chứ?

Từ Văn đáp :

- Rất có thể như vậy.

Người trong kiệu vô cùng xúc động, nói bằng một giọng thiết tha :

- Xin hội chủ nghĩ kỹ lại đã.

Vệ Đạo hội chủ không cần nghĩ ngợi gì đáp ngay :

- Bản tòa chẳng còn điều chi phải suy nghĩ nữa. Xin Tổng hộ pháp nhớ lấy khi cần thực hành lời ước. Đồng thời bản tòa còn có việc riêng cũng xin giải quyết. Hân Tổng hộ pháp đã biết bản tòa muốn nói chuyện gì rồi.

Vệ Đạo hội chủ dứt lời tiến lại trước mặt Thống Thiên hòa thượng nghiêm trang nói :

- Mời đại sư phát chương đi!

Giữa lúc Vệ Đạo hội chủ tiến lên, bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương.

Người võ sĩ coi thanh danh nặng hơn cả sinh mạng. Dĩ nhiên cuộc quyết đấu này không khỏi bất công. Công lực Thống Thiên hòa thượng tuy cao thâm, song chẳng có tiếng tăm gì trong võ lâm. Nhà sư thất bại chỉ là chuyện hy sinh cá nhân, còn Vệ Đạo hội chủ thắng hay bại có quan hệ đến sự tồn vong của cả một hội. Nhưng y chẳng thể không tiếp thụ cuộc khiêu chiến vì y là người cầm đầu một hội cần phải duy trì lấy uy tín.

Trong lòng Từ Văn nảy ra một cảm giác phức tạp rất khó bề phân tích. Một bên là cừ địch, còn một bên là chính nghĩa.

Bao nhiêu con mắt đổ dồn cả vào khu trung ương chiến trường. Dem cả sự tồn vong của một phái để đánh cuộc là một sự hiếm thấy trong võ lâm.

Thống Thiên hòa thượng cũng tiến ra mấy bước. Hai bên đứng đối diện cách nhau chừng một trượng.

Toàn trường yên lặng như tờ, nghe rõ cả từng hơi thở. Không khí tưởng chừng ngưng kết lại. Trái tim mọi người cơ hồ ngừng đập.

Mục quang hai bên chạm nhau! Phút nghiêm trọng đã đến.

Đột nhiên Vệ Đạo hội chủ cất giọng run run hỏi :

- Phải chăng đại sư xuống tóc chưa quá hai mươi năm?

Thống Thiên hòa thượng hiển nhiên giật mình, sắc mặt hơi biến đổi. Nhà sư đáp :

- Đúng thế!

Chẳng ai hiểu tại sao Vệ Đạo hội chủ trước cuộc sinh tử trong khoảnh khắc lại còn nêu ra một câu hỏi vu vơ.

Vệ Đạo hội chủ lại hỏi tiếp :

- Phải chăng đại sư ngoài tục họ Chu?

Thống Thiên hòa thượng ngáp ngừng :

- Thí chủ... thí chủ...

Nhà sư loạng choạng lùi luôn ba bước dài. Da mặt co rúm lại. Hiển nhiên câu hỏi của Vệ Đạo hội chủ đã khiến cho nhà sư công lực cao thâm không lường phải chấn động.

Vệ Đạo hội chủ giơ tay phải lên. Ngón trỏ và ngón cái chìa ra thành hình chữ bát, còn ba ngón kia co lại, rồi cất giọng run run hỏi :

- Đại sư hiểu rõ rồi chứ?

Thống Thiên hòa thượng lại lùi thêm một bước nữa, run lên hỏi lại :

- Lão thầy ư?

- Chính thị!

Hai người ra hiệu về chuyện bí mật gì chẳng một ai hay. Từ Văn đưa mắt hỏi Thiên Đài Ma Cô. Nàng lắc đầu tỏ ra cũng không hiểu gì về chuyện ngoắt ngoáy này.

Thống Thiên hòa thượng cất tiếng tuyên Phật hiệu rồi nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Thật là ngoài ý nghĩ của bản tăng. Thí chủ ơi! Trước hết hãy kết thúc tình hình hiện tại đã.

Vệ Đạo hội chủ quay về phía cung chủ Ngũ Lô cung cất giọng trầm trọng :

- Ân cung chủ! Bản tòa trình trọng thanh minh là bọn thủ hạ bản hội quyết không có chuyện lạm sát người quý môn. Trong vụ này có kẻ cố ý chế tạo để gây chuyện. Cả bên quý môn lẫn bên bản hội bị thương không phải ít. Theo lẽ ra các hạ nên chịu lấy trách nhiệm là đã lấn áp tệ hội. Còn bản tòa cùng hội Vệ Đạo cũng cho là một sự bất hạnh xảy ra ngoài ý muốn và bỏ qua. Tôn ý nghĩ thế nào?

Ân Chí Sơn cân nhắc tình thế thấy bên mình hoàn toàn kém thế, dù không muốn cũng chẳng làm sao được. Hắn trầm ngâm một lúc rồi hẳn học đáp :

- Bản cung chủ đồng ý tạm thời xếp lại. Món nợ này sớm muộn gì rồi cũng có ngày phải thanh toán.

Vệ Đạo hội chủ lại ôn tồn hỏi :

- Đó là chuyện về sau. Bây giờ xin các hạ hãy dời gót ngọc đến Tổng đàn tệ hội để nghỉ ngơi một chút nên chăng?

Ân Chí Sơn đáp :

- Bất tất phải thế. Sau này còn có ngày tái hội.

Dứt lời, Ân Chí Sơn quay lại vẫy tay bảo bọn đệ tử còn sống sót :

- Các người hãy thu lượm thi hài đồng đạo rồi hạ sơn.

Bọn người áo trắng tới tấp vào không trường đem di thể bọn đồng môn bị uống mạng và nâng đỡ người bị thương lật đặt xuống núi.

Một trận khủng khiếp kinh người tựa hồ tiêu tan, nhưng trong lòng mọi người còn bao phủ một làn mây ngờ vực. Ai nấy tự hỏi :

- Giữa Vệ Đạo hội chủ và Thống Thiên hòa thượng có mối liên quan gì bí mật?

Sao Thống Thiên hòa thượng lại vì mấy câu nói chẳng đâu vào đâu của Vệ Đạo hội chủ mà biến đổi lập trường?

Từ Văn trong lòng nặng trĩu như đeo một khối chì. Chàng đã quyết định thừa cơ để mở đầu cuộc báo thù mà quyết định bỗng thành không tưởng.

Chàng định bụng tìm đến phụ thân hỏi cho biết rõ những chuyện gây nên thù oán và những cừu nhân bữa đó động thủ là ai? Rồi cha con hiệp lực hành động mới là thượng sách.

Vệ Đạo hội chủ hạ lệnh thu dọn không trường rồi quay lại nói với Từ Văn :

- Nào! Xin mời tiểu hữu.

Từ Văn ngấm ngầm nghiêng răng đáp :

- Tại hạ xin cáo từ. Sau này có dịp sẽ đến thăm.

Vệ Đạo hội chủ hỏi :

- Tiểu hữu không để cho bản nhân được hết tình địa chủ ư?

Từ Văn đáp :

- Thịnh tình của hội chủ, tại hạ xin tâm lãnh.

Chàng quay lại nhìn Thống Thiên hòa thượng khom lưng thi lễ nói :

- Thừa đại sư! Văn bối xin cáo biệt.

Thống Thiên hòa thượng chấp tay đáp lễ. Nhà sư không nói gì, chỉ đưa luồng mục quang sáng như đuốc chăm chú nhìn Từ Văn.

Từ Văn quay lại chào Vệ Đạo hội chủ lần nữa rồi cùng Thiên Đài Ma Cơ song song chạy đi.

Hai người xuống núi Đồng Bách rồi, Từ Văn buông một tiếng thở dài. Lòng chàng xiết nổi dấm chiêu! Nào phụ thân phiêu bạc giang hồ, nào mẫu thân chẳng hiểu lạc lõng nơi đâu? Khí thế kẻ thù lên mạnh như mặt trời giữa trưa. Bao nhiêu mối nghi ngờ chẳng tài nào phanh phui ra được. Mối đại thù biết bao giờ trả xong.

Đột nhiên chàng nghĩ tới mình đã quên một việc lớn. Chàng không được gặp mặt thiếu nữ áo hồng Phương Từ Vi, thì phải dò la tin tức ở nơi người trong kiệu hoặc Vệ Đạo hội chủ xem bào muôi của Bạch Thạch thần ni là Đỗ Như Lan còn sống hay chết hoặc lạc lõng nơi đâu để phúc đáp lão quái nhân ở sơn động sau ngọn Bạch Thạch. Nhưng chàng đã trót xuống núi rồi. Chẳng có lý do nào quay trở lại, đành tạm dẹp ý nghĩ này.

Thiên Đài Ma Cơ đột nhiên hỏi :

- Huynh đệ! Phải chăng cừu nhân của ngươi ở trong hội Vệ Đạo?

Từ Văn giật mình hỏi lại :

- Sao đại thư lại hỏi câu này?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Nhân thân của huynh đệ đã cáo tố cho ta hay.

- Nhân thân ư?

- Đúng thế! Ta đã nhìn thấy từ trước rồi. Tuy huynh đệ hết sức dấu diếm, song có lúc vô tình mới hận lại lộ ra ngoài mặt.

- Có thể ư?

- Huynh đệ! Chuyển trước lúc tham gia cuộc đại điển lập đàn, ta đã phát giác ra một điểm, nhưng khi ấy mới kết giao hãy còn nông cạn, ta không tiện hỏi việc sâu xa. Sau ta phát giác ra huynh đệ hoàn toàn biến đổi, thu lại hết những tính cách về trước, tính nóng nổi biến thành thâm trầm. Nhưng sự biến đổi đột ngột này không phải do sự lịch duyệt mà có, nó chỉ là một thứ cơ mưu. Ta nói thẳng thắn như vậy huynh đệ đừng trách ta.

Từ Văn không khỏi chột dạ, song chàng rất bội phục Thiên Đài Ma Cơ về con mắt quan sát tinh tế của nàng. Chàng còn xiết nổi băng khoăn vì cảm thấy mình đang ở vào tình trạng rất phức tạp. Kẻ đôi đầu mà chàng chưa hiểu lai lịch đã mấy phen toan sát hại chàng. Hơn nữa kẻ thù lại tỏ ra một thái độ cao thâm khôn lường khiến cho chàng khó mà hiểu được. Thái độ của phụ thân lại càng mịt mờ khó hiểu, ông không chịu nói rõ tiền nhân hậu quả về vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo cho chàng hay, lại không xuất hiện liên lạc với chàng để chàng biết đường mà hành động...

Trực giác Từ Văn cảm thấy phụ thân có điều cải biến. Dường như giữa hai cha con có một bức tường ngăn cách mà chàng không hiểu vì lẽ gì.

Thiên Đài Ma Cơ lại nói :

- Huynh đệ! Ta làm cho huynh đệ không vui, xin huynh đệ miễn thứ cho. Chắc huynh đệ cũng biết đại thư đây rất quan tâm đến huynh đệ.

Từ Văn mơ màng gật đầu đáp :

- Tiểu đệ biết rồi.

Thiên Đài Ma Cơ nhìn thần sắc Từ Văn rất phức tạp bằng cặp mắt thiết tha, chứa đầy mối thâm tình rồi cất tiếng hỏi :

- Huynh đệ! Nếu huynh đệ đồng ý thì đại thư chia sẻ một phần nỗi dăm chiêu của huynh đệ?

Từ Văn rất cảm động. Chàng biết tình ý đối phương hoàn toàn phát ra từ nội tâm, không một tơ hào giả trá. Nhưng cái thành kiến đầu tiên khiến cho chàng không tiến thêm được bước nào về tình cảm. Chàng nghe nàng nói vậy chỉ gượng cười đáp :

- Đại thư! Khi nào cần đến đại thư viện trợ, tiểu đệ sẽ có lời.

Thiên Đài Ma Cơ nói :

- Được rồi! Ta chỉ hy vọng lời nói của huynh đệ tự đáy lòng phát ra.

Rồi hai người không nói gì nữa, lẳng lặng chạy đi.

Từ Văn lòng dạ băng khuôn không có chủ ý gì. Chàng muốn kiếm phụ thân nhưng há phải là chuyện dễ. Giang hồ mờ mịt, tìm người khác nào xuống biển mò kim.

Chàng lại đau khổ vì những cuộc tao ngộ : nhà tan người chết, cốt nhục phân ly, rỏ máu đầy mình...

Giữa lúc hai người đang đi, bỗng thấy một bóng trắng thấp thoáng. Bóng người áo trắng như quý mị đứng ra chặn đầu. Từ Văn cùng Thiên Đài Ma Cơ liền dừng bước lại.

Từ Văn định thần nhìn xem ai, bất giác chàng chấn động tâm thần. Người này chính Thiên Đài Ma Cơ đã cho chàng hay là Diệu Thủ tiên sinh.

Từ Văn hơi ngạc nhiên hỏi :

- Phải chăng các hạ chờ tại hạ ở đây?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Dĩ nhiên là thế!
- Các hạ quả là người thù tằn.
- Người nói rồn ư? Khi nào lão phu lại thất tằn với bọn hậu sinh tiểu bối như người.
- Vậy thì hay lắm!
- Trên đường có nhiều người qua lại. Chúng ta kiếm nơi khác nói chuyện...

Từ Văn đảo mắt nhìn bốn phía thì thấy ngoài mây chực trướng có một khu rừng rậm đen sì, dính liền với chân núi, liền giơ tay lên trỏ vào đó hỏi :

- Trong khu rừng bên kia được không?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Được chứ! Nhưng lão phu có điều muốn nói trước.

Từ Văn hỏi :

- Điều gì?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Câu chuyện giữa ta và người, hay hơn hết là đừng để một người thứ ba nào xen vào.

Dĩ nhiên câu này Diệu Thủ tiên sinh ám chỉ Thiên Đài Ma Cơ.

Thiên Đài Ma Cơ biến sắc nói :

- Diệu Thủ tiên sinh! Chị em tiểu bối vui buồn có nhau, không nên coi là người thứ ba.

Diệu Thủ tiên sinh cười khàn khách nói :

- Cô nương! Cách xưng hô chị em của cô nương ra chiều miến cưỡng lắm.

Thiên Đài Ma Cơ khóe hạnh tròn xoe hỏi lại :

- Các hạ chủ tâm định làm gì đây?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Không có chuyện gì cả, nhưng cô nương là một thiếu nữ thanh tân mà nghe câu chuyện này có điều bất tiện.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Điều chi mà bất tiện với chẳng bất tiện?

Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng :

- Tỷ như câu chuyện có dính lứu đến nam nữ...

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nghiệm tử thi hào kiệt nghi ngờ

Thiên Đài Ma Cơ vội nói :

- Các hạ nói ra ngoài đầu đề. Câu chuyện đó tại hạ hiểu rõ lắm, làm gì có dính lứu đến việc nam nữ.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi vặn :

- Nếu quả là việc có liên can đến bí mật cá nhân của người ta, chẳng lẽ cô nương cũng đòi tham dự vào ư?

Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :

- Cái đó...

Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi bảo nàng :

- Đại thư! Đại thư đứng chờ tiểu đệ ở ngoài rừng cũng được.

Thiên Đài Ma Cơ không biết làm thế nào liền dặn :

- Huỳnh đệ hãy cẩn thận kéo mắc mưu họ.

Từ Văn gật đầu đáp :

- Tiểu đệ hiểu rồi, Đại thư cứ yên tâm.

Diệu Thủ tiên sinh bằng người đi như quỷ魅, loáng cái đã vào rừng mất hút. Từ Văn sợ đối phương chuồn mất, liền chạy theo sát nút.

Trời đã hoàng hôn, trong rừng lại càng u ám, nhưng Diệu Thủ tiên sinh mặc áo trắng hóa trang làm đệ tử Ngũ Lôi cung nên rất dễ theo dõi.

Từ Văn vào trong rừng không đầy mười trượng đã thấy đối phương đứng sững chờ đợi.

Từ Văn còn cách Diệu Thủ tiên sinh chừng tám thước đã hất hàm hỏi :

- Chúng ta bắt tất phải nói nhiều lời cho mất thời giờ. Vòng tay ngọc các hạ để đâu?

Diệu Thủ tiên sinh chậm rãi hỏi lại :

- Sao người hể mở miệng đã nhất quyết vòng tay ngọc lọt vào tay lão phu?

Từ Văn hỏi :

- Các hạ không chịu thừa nhận hay sao?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Không có vụ đó thì thừa nhận thế nào được?

- Tại hạ không thể tin lời các hạ.

Diệu Thủ tiên sinh xoa tay nói :

- Thế thì khó quá! Địa Ngục thư sinh! Lão phu trình trọng thanh minh : nếu người có đủ bằng chứng đó là hành động của lão phu thì cái đầu trên cổ này người cứ việc lấy đi. Bằng không thì người chẳng thể bỏ lê luật giang hồ đem chuyện không có quảng vào cho lão phu được.

Từ Văn cứng họng vì chàng không lấy đâu ra được bằng chứng, mà chỉ căn cứ vào thân pháp siêu nhân của đối phương, đồng thời lão không sợ độc thủ mà phán đoán. Nếu đối phương kiên quyết phủ nhận thì chàng chẳng có cách nào nữa.

Diệu Thủ tiên sinh lại lên tiếng :

- Lão phu nhắc người một câu. Người nên lập tức báo cho vật chủ hay là vòng tai đã bị thất lạc để họ tìm cách đối phó hoặc đề phòng. Không khéo mà vật chủ bị mất một món tiền lớn thì người có hối hận cũng không kịp nữa.

Từ Văn nghe lão nói có lý. Đây là bảo vật vẫn đem theo của Trương Minh Châu.

Chưa nói tới giá trị riêng của nó mà nó còn quan hệ rất nhiều. Nếu vụ này bị nhà họ Trương biết ra thì mình còn mặt mũi nào nữa.

Chàng nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt dĩ nhiên không chịu lời lão, liền trầm giọng hỏi :

- Các hạ bảo lấy thủ cấp để đánh cuộc ư?

Diệu Thủ tiên sinh thân nhiên đáp :

- Phải rồi!

Từ Văn nói :

- Hay lắm! Việc đó bữa nay hãy tạm thời dẹp lại.

Diệu Thủ tiên sinh lại nói :

- Nhai nhi! Lão phu lại thức tỉnh người một điều nữa. Thiên Đài Ma Cơ có tiếng không hay trên chốn giang hồ...

Từ Văn ngắt lời :

- Tiên sinh lấy gì làm bằng cứ mà nói vậy?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Vụ này ai có mắt đều nhìn thấy cả.

Từ Văn nói :

- Về điểm này tại hạ đã có chủ ý, các hạ bất tất phải nhắc nhở.

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Hay lắm! Lão phu chỉ mong người có chủ định.

Từ Văn lại hỏi :

- Các hạ còn nhớ lời hứa không?

- Lời hứa gì nhi?

- Các hạ đã chịu lời truyền tin cho Thất Tinh cô nhân để y đến kiếm tại hạ đăng liễu kết những chuyện đã qua...

Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng hỏi :

- Y chưa đến tìm người... để thuyết minh ư?

- Chưa!

- Nếu thế thì lạ thật! Lão phu đã bảo y và y đã hứa tìm đến gặp người kia mà!

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Thôi được! Các hạ cứ cho biết hành tung của y là tại hạ sẽ tìm đến nơi được.

- Y không có chỗ ở nhất định.

Từ Văn lộ vẻ không tin nói :

- Hiển nhiên các hạ kiếm lời thoái thác. Các hạ đã cùng một phe với y thì tất nhiên phải biết rõ hành tung y.

Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :

- Giữa người và y đã có chuyện gì với nhau?

- Sao các hạ đã biết còn giả vờ hỏi?

- Lão phu không biết thật, mong người nói rõ cho.

- Xin các hạ tha thứ, về điểm này tại hạ không thể trình bày.

Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :

- Có phải lần trước người bảo muốn giết y?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Có thể!
- Tại sao vậy?
- Các hạ bắt tất phải hỏi rõ nguyên nhân. Xin cho biết hành tung y.
- Cái đó khó lắm.
- Các hạ không nói được ư?
- Không được. Ngươi định làm gì?

Từ Văn cả quyết :

- Các hạ không nói hành tung y là không được đâu.
- Không được thì sao?

Từ Văn mắt lộ hàn quang, nói bằng một giọng kiên quyết :

- Tại hạ không từ một thủ đoạn gì miễn sao cho đạt được mục đích.

Diệu Thủ tiên sinh giật giọng hỏi :

- Ngươi muốn đối phó cả với lão phu chăng?
- Có thể như vậy.

Từ Văn đã quyết định phải hỏi cho ra Thất Tinh cổ nhân lạc lõng nơi đâu. Hắn đã giả mạo phụ thân, làm người che mặt mặc áo cẩm bào, rồi lại trá hình hán tử mặt đen làm Tổng tuần sát hội Vệ Đạo. Cả hai lần hắn đều hạ sát thủ chức giết chàng. Ba người này, hoặc cùng phe, hoặc có thể là một người mà xuất hiện dưới ba bộ mặt khác nhau. Chàng cho là Diệu Thủ tiên sinh nhất định biết rõ tình hình. Những vụ bí mật đáng sợ này không phanh phui ra không được.

Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Lão phu đưa ra kỳ hạn cùng địa điểm để đối phương đến kiếm ngươi được chăng?

Từ Văn cương quyết đáp :

- Tại hạ không thể nhẫn nại mà chờ đợi được.

Chàng chỉ sợ Diệu Thủ tiên sinh tìm kế hoãn binh để tẩu thoát. Lão là tay hóa trang rất giỏi, nếu lão không muốn hiện thân thì khó mà kiếm được. Tỷ như bữa nay, nếu không có Thiên Đài Ma Cơ đột ngột tới đây bảo cách khám phá, thì chẳng đời nào chàng lại nghỉ ngơi cho đệ tử Ngũ Lôi cung chính là Diệu Thủ tiên sinh đã hóa trang.

Diệu Thủ tiên sinh cứ đưa ra đề nghị :

- Sau năm ngày y sẽ gặp ngươi trên đường Khai Phong được không?

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi lại :

- Liệu lời nói của các hạ có thể tin được chăng?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Dĩ nhiên lão phu nói lời phải giữ lấy lời.

Từ Văn nói :

- Tại hạ cũng có điều kiện.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi ngay :

- Điều kiện gì?

Từ Văn đáp :

- Xin các hạ cho hay lai lịch cùng xuất thân của Thất Tinh cổ nhân.

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Về điểm này đệ tự y phúc đáp, lão phu không tiện tiết lộ.

Từ Văn nói :

- Nếu các hạ không tiếp thụ điều kiện của tại hạ, thì tại hạ cũng không tiếp thụ lời ước của các hạ.

Diệu Thủ tiên sinh ra chiều tức giận nói :

- Địa Ngục thù sinh! Ngươi nói vậy chẳng là quá ngông cuồng ư? Bình sinh lão phu không để ai uy hiếp bao giờ đâu.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Bữa nay các hạ nên phá bỏ lệ đó.

Diệu Thủ tiên sinh cười lạt đáp :

- Lão phu nói tới đây là dứt lời...

Từ Văn cương quyết :

- Các hạ đừng hòng bỏ đi.

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Liệu bản lĩnh ngươi giữ được lão phu chăng?

Lão chưa dứt lời đã nhảy lộn ngược về phía sau rồi đông tuốt.

Từ Văn quát lên một tiếng, phóng chưởng đánh ra.

Bình! Phát chưởng rùng rợn mãnh liệt phi thường làm cho cành gãy lá rụng ào ào, song Diệu Thủ tiên sinh đã mất hút.

Từ Văn cảm tức tưởng chừng thất khiếu bốc khói lên. Chàng băng mình rượt theo nhưng rừng cây rậm rạp che khuất đi thị tuyến mà thân pháp không thi triển đến tột độ được. Chàng chợt nhớ đến thân pháp Hoàn Không Phi Thân mà lão quái ở sau ngọn Bạch Thạch đã truyền thụ cho, liền lập tức thi triển. Chàng vọt mình lên khỏi bức màn cành lá. Chân đạp xuống một ngọn cây cao, chàng phóng tầm mắt nhìn ra thấy bóng trắng ở phía xa xa đang chạy như bay ngoài đồng nội rộng mông mênh.

Chàng phát huy thân pháp đến mức độ tối đa, khác nào đám bông lướt trên ngọn cây để rượt theo.

Một người chạy, một người đuổi, chớp mắt đã xa đến bảy tám dặm. Lúc này trời vừa tối hẳn, may mà Diệu Thủ tiên sinh mặc áo trắng nên vẫn còn thấy rõ mục tiêu.

Cách đó không xa mấy, Từ Văn thấy một chỗ có nhiều ánh đèn lửa, chàng chắc đó là một thị trấn, liền bụng bảo dạ :

- Nếu để đối phương tiến vào thị trấn thì khó mà kiếm được.

Trong lòng nóng nảy, chàng gia tăng tốc độ đến cực điểm, coi chẳng khác một làn khói lọt lướt đi. Sau chàng vượt qua được bóng trắng chừng một trượng rồi quay lại quát lên :

- Dừng bước!

Người áo trắng đứng lại. Từ Văn định thần nhìn kỹ bất giác ngẩn người ra. Đối phương nào phải Diệu Thủ tiên sinh. Hiển nhiên là một vị nữ ni nhỏ tuổi mình mặc áo trắng.

Nữ ni áo trắng đẩy vẻ phẫn hận lớn tiếng hỏi lại :

- Thí chủ muốn gì đây?

Từ Văn cực kỳ bẽn lèn, nhưng trong lòng rất bội phục thân pháp đối phương.

Chàng ngượng ngừng đáp :

- Tại hạ xin lỗi tiểu sư thái vì đã tưởng lầm tiểu sư thái là người mà tại hạ muốn rượt theo.

Nữ ni áo trắng ngấm Từ Văn từ đầu đến gót chân run lên hỏi :

- Phải chăng thí chủ là Địa Ngục thư sinh?

Từ Văn đáp :

- Chính là tại hạ.

Nữ ni áo trắng đột nhiên mắt hạnh tròn xoe lớn tiếng quát :

- Địa Ngục thư sinh! Mi là hạng cảm thú tuyệt không còn một chút nhân tính. Bần ni mà không xé tan xác nguoi thành muôn đoạn thì thề chẳng làm người nữa.

Từ Văn kinh ngạc vô cùng lùi lại một bước, cất tiếng run run hỏi :

- Sao tiểu sư thái lại nói vậy?

Nữ ni áo trắng lên giọng cực kỳ oán độc :

- Hành vi của mi cả người lẫn quỷ thần khó mà dung thứ được.

Từ Văn khác nào bị làn mây ngò vực che phủ, chàng ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ không hiểu tiểu sư thái nói gì đây?

Nữ ni áo trắng nghiêng răng dần từng tiếng :

- Chốn Phật môn thánh địa há để cho mi làm ô uế?

Từ Văn ngắt lời :

- Tại hạ càng nghe càng chẳng hiểu chút nào.

Nữ ni áo trắng nói :

- Sư thư của bần ni đã giữ mình vào chốn Không môn giữ chí tu hành, thế mà nguoi dám tiền dâm hậu sát y. Mi... mi...

Từ Văn giật mình kinh hãi run lên hỏi :

- Tiểu sư thái nói gì vậy?

Nữ ni áo trắng nhắc lại :

- Mi cưỡng gian rồi hạ sát sư thư của bần ni.

Từ Văn hỏi :

- Câu đó từ đâu mà ra?

Nữ ni áo trắng nghiêng răng hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Trong võ lâm đương kim còn ai là kẻ giết người không để dấu vết?

Từ Văn lại lui một bước dài, khích động hỏi :

- Giết người không để dấu vết ư?

Nữ ni áo trắng đáp :

- Đúng thế! Chẳng lẽ mi còn định chối cãi chăng?

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, bụng bảo dạ :

- Chỉ có chất độc Tội Tâm là giết người không để dấu vết. Ngoài cha con mình quả nhiên chưa nghe thấy ai làm được. Nhưng nếu nói về chất độc do võ công hay ám khí nào khác cũng có thể giết người không để dấu vết.

Nghĩ vậy chàng liền nghiêm nét mặt hỏi :

- Tiểu sư thái! Chẳng lẽ tiểu sư thái chỉ nhận định một điểm đó mà đã buộc cho là hành vi của tại hạ ư?

Nữ ni áo trắng khích động đến toàn thân run lên, lớn tiếng hỏi lại :

- Mi phủ nhận chẳng?

Từ Văn kiên quyết đáp :

- Tại hạ nhất định phủ nhận.

Nữ ni áo trắng quát lên :

- Nộp mạng đi!

Đồng thời phóng ra một chưởng nhằm đánh tới trước ngực Từ Văn. Phát chưởng này bao gồm một luồng kinh lực ghê gớm khiến người ta phải lè lưỡi.

Từ Văn lạng người đi né tránh, miệng cất tiếng hỏi :

- Tiểu sư thái là một người đã xuất gia mà sao lại hung hăng đến thế?

Nữ ni áo trắng vờ như không nghe tiếng. Phát chưởng đầu không trúng, phát thứ hai liền đánh ra, coi chừng nữ ni muốn liều mạng.

Từ Văn né tả tránh hữu, cơ hồ hết đường đối phó, liền nghĩ bụng :

“Minh không trả đòn không được nữa rồi. Đánh là phải dẹp con hung hăng của đối phương rồi sẽ tính. Nếu mình bỏ chạy ngay chẳng hóa ra hững hờ ô danh? Đối phương đã nhất quyết không chịu dừng tay thì còn nhiều chuyện rắc rối sau này. Minh phải hỏi cho ra sự thật mới được.”

Từ Văn nghĩ vậy liền nhằm vào kẽ hở những chiêu thức đối phương đánh ra một chưởng.

Nữ ni áo trắng rên lên một tiếng, lùi lại bốn năm bước. Khác nào người phát diện, nàng lại nhún mình nhảy tới và ra tay cực kỳ hung hiểm, nhằm đánh toàn vào những bộ vị trí mạng Từ Văn.

Từ Văn thấy đối phương ngang ngược, lửa giận bốc lên đầy ruột. Giả tỷ vào hồi trước kia khi chàng chưa biến đổi tính cách, mà gặp tình trạng này thì chàng đã hạ độc thủ rồi. Chàng hắng giọng một tiếng, phản kích một chưởng phát huy đến chín thành công lực.

Nữ ni lại rú lên một tiếng, lùi lại mấy bước. Khóe miệng ứa máu tươi.

Từ Văn trầm giọng nói :

- Tại hạ thực không có ý đã thương tiểu sư thái, chỉ vì tiểu sư thái không để cho tại hạ có dịp giải bày.

Nữ ni áo trắng mắt chiếu ra những tia lửa oán độc, nghiêng răng nói :

- Địa Ngục thư sinh! Sự thực đã rành rành ra đó, mi còn biện thuyết gì nữa?

Từ Văn nói :

- Tiểu sư thái nói vậy chẳng hóa ra là chủ quan quá ư? Tiểu sư thái bảo là sự thực mà chỉ căn cứ vào lời phỏng đoán sao được. Tại hạ xin hỏi sự thực phát ra trong trường hợp nào, và ở đâu? Xin tiểu sư thái cho hay.

Nữ ni áo trắng lau huyết tích bên mép, dương cặp mắt phẫn nộ nhìn Từ Văn rồi hần học hỏi :

- Mi nói vậy dường như không biết chút gì thiệt hay sao?

Từ Văn đáp :

- Sự thực là thế đó.

Nữ ni áo trắng nói :

- Thôi được! Sau này còn có lúc gặp nhau. Món nợ đó dù người có tha song trời cũng chẳng dung dẫu.

Chưa dứt lời, nữ ni đã vọt ra xa mấy trượng.

Từ Văn coi chừng không ổn, bụng bảo dạ :

- Vụ này không hỏi cho rõ ngọn ngành không được. Việc khác chẳng nói làm chi, nay họ quàng cho mình bốn chữ cường gian giết người há phải tầm thường.

Chàng nghĩ vậy liền băng mình rượt theo.

Thân pháp nữ ni quả là phi thường. Từ Văn đã phát huy đến mười thành công lực mới giữ được khoảng cách không xa thêm.

Chạy quanh thị trấn, trước mắt hiện ra một miền hoang dã. Từ Văn rượt chừng một trống canh thì tới trước một tòa ni am. Chàng để nữ ni vào am rồi mới chạy tới nơi, thấy trên cổng am treo biển đề bốn chữ Từ Hàng Phổ Độ thì biết là am thờ đức Quan Âm.

Trong am bao phủ một làn không khí tịch mịch chết chóc. Nữ ni vào am rồi, cổng vẫn để nửa khép nửa mở.

Từ Văn ngấm nghĩ một chút rồi len lén đi vào.

Tòa am này không lấy gì làm rộng rãi. Trong cổng tòa là một chiếc sân con hoa cỏ um tùm. Hai bên đều có sương phòng, một gian trống hai gian đóng kín. Theo lối đi nhỏ qua vườn hoa là đến Phật đường.

Trong Phật đường đèn xanh le lói, khói hương nghi ngút, nhưng không một bóng người. Dãy nhà mé đông tối đen như mực. Trong gian bên hữu mé tây cửa sổ căng bằng tấm sa mỏng, thấp thoáng có hai bóng người dường như đang bàn bạc chuyện gì...

Từ Văn nghĩ thầm :

- Mình là chàng trai xa lạ, đêm tối sấn vào ni am là một điều không ổn. Chi bằng mình lên tiếng trước để khỏi xảy ra chuyện hiểu lầm.

Giữa lúc ấy trong sương phòng có tiếng khăn khăn của một bà già cất lên :

- Thí chủ ngoài đó phải chăng là Địa Ngục thư sinh? Mời thí chủ vào đây.

Thanh âm nghe rất êm tai. Từ Văn động tâm tự hỏi :

- Đối phương là ai vậy?

Trong gian nhà trống, đèn lửa thấp lên như một hiên tiếp khách nhỏ bé xinh xinh, cách bày trí rất trang nhã và sạch sẽ.

Nữ ni áo trắng mà chàng vừa theo dõi, chấp tay để trước ngực đứng sang bên cửa lạnh lùng nói :

- Mời thí chủ vào.

Từ Văn khiêm tốn thi lễ rồi cất bước tiến vào trong khách hiên. Trong hiên, một lão ni trạc tuổi bảy mươi vẻ mặt trang nghiêm ngồi chờ. Cặp mắt loang loáng của bà có một uy lực vô hình trấn áp lòng người. Lão ni lên tiếng :

- Mời thí chủ an tọa.

Từ Văn tạ ơn rồi ngồi xuống ghế đối diện với lão ni. Lòng chàng rất rối bầy khoăn vì lão ni này là người lạ mà thanh âm nghe rất quen tai. Chàng nghĩ mãi mà không nhớ ra được đã gặp hay nghe tiếng đối phương ở đâu. Chàng đành cất tiếng hỏi :

- Xin tiên bối cho hay pháp hiệu là gì?

Lão ni đáp :

- Bản ni tên hiệu là Tu Duyên.

Từ Văn nói :

- Vãn bối đường đột tiến vào bảo am, xin sư thái tha tội cho.

Lão ni nói :

- Bản ni đang mong thí chủ đến đây.

Từ Văn ngập ngừng :

- Vừa rồi quý đệ tử...

Tu Duyên lão ni giong tay ngăn Từ Văn lại, ngắt lời :

- Tiểu đồ vô tâm hiểu lầm, thí chủ bất tất nhắc lại làm chi nữa.

Từ Văn không khỏi ngạc nhiên tự hỏi :

- Chẳng lẽ đối phương đã phát giác ra hung thủ, hoặc biết rõ nguyên nhân cái chết ra sao? Nếu không thế, thì làm sao lại nói tới hai chữ hiểu lầm.

Nghĩ vậy chàng liền nói :

- Mục đích của văn bói tới đây chẳng qua là để giải tỏ sự thực. Nếu là sự hiểu lầm thì văn bói xin cáo từ...

Tu Duyên lão ni ngắt lời :

- Khoan đã!

Từ Văn hỏi :

- Tiền bói còn điều chi chi giáo?

Tu Duyên lão ni đáp :

- Xin thí chủ xét lại nguyên nhân cái chết cho tiểu đồ.

Bà đứng lên quay về phía nữ ni áo trắng đứng bên cửa nói :

- Ngô Chân! Thắp đèn lên!

Ngô Chân thiếu ni xoay mình tiến vào gian phòng kín mé hữu thắp đèn lên.

Tu Duyên lão ni xòe tay ra mời. Từ Văn đứng lên theo lão ni qua cửa căn phòng mé hữu thì thấy trên giường mây đặt một chiếc tủ thi đắp hai tấm áo cà sa. Chàng biết ngay đây là nữ ni bị cưỡng gian rồi bị hạ sát.

Tu Duyên lão ni da mặt hơi nhú lại. Hiển nhiên bà cố gắng đè nén mỗi xúc động phần khích trong lòng. Bà gơ bàn tay run run trò vào xác chết trên giường nói :

- Y là đại đệ tử Ngô Tĩnh của bản ni. Hôm qua bản ni có việc phải ra ngoài, Ngô Chân cũng đi mua thực vật không ở nhà, nên xảy ra vụ thảm án này. Kẻ xấu số đã bị ô nhục rồi bị giết. Khấp mình từ trên xuống dưới tuyệt vô thương tích mà cũng không có dấu vết gì bị trúng độc hay bị nội thương. Tiểu đồ Ngô Chân ngờ là hành vi của thí chủ.

Từ Văn nhú cặp lông mày hỏi :

- Thế thì sao tiền bói lại nói quyết đây là chuyện hiểu lầm?

Tu Duyên lão ni đáp :

- Vì bản ni biết rõ sự việc phát sinh vào lúc thí chủ đang ở Tổng đàn hội Vệ Đạo.

- Ủa!

Từ Văn trong lòng không khỏi mờ mịt tự hỏi :

- Sao đối phương lại biết lúc đó mình đang ở Tổng đàn hội Vệ Đạo?

Tu Duyên lão ni lại nói tiếp :

- Trước đây một số đệ tử hội Vệ Đạo đã bị hạ sát một cách ly kỳ tương tự như thế này. Ai cũng phán xét đây là bị chất độc Vô Ảnh Tội Tâm Thủ. Thí chủ hiểu rõ về chất độc này nên bản ni mời tới đây để đoán xem.

Từ Văn kinh hãi vô cùng, bụng bảo dạ :

- Nghe thanh âm thì dường như lão ni đây đã quen biết mình và tựa hồ mù hiểu hết cả hành vi của mình mới lại càng đáng sợ.

Tuy chàng nghĩ thế nhưng cũng không hỏi vặn, liền gật đầu hàm hồ đáp :

- Xin cho mở mắt ra để văn bói xem xét.

Ngô Chân thiếu ni mở một góc tấm cà sa lên để hở bộ mặt người chết thì thấy tướng mạo xinh tươi, có thể gọi là mỹ nhân được. Có điều nét mặt lộ vẻ đau khổ oán hận.

Ngô Chân ngoảnh đầu nhìn ra phía khác tựa hồ không nỡ coi thăm trạng này.

Từ Văn lấy ngón tay mở hé mắt người bị nạn. Chàng mới nhìn sơ qua mà trái tim đã đập loạn lên, vì người chết quả nhiên bị chất độc Vô Ảnh Tội Tâm hại. Chàng tự hỏi :

- Chất độc này trừ cha con mình ra còn ai sử dụng được nữa không? Minh đã luyện thành Vô Ảnh Tội Tâm Thủ, người lẫn với chất độc. Còn kẻ khác mà dùng chất độc này tất họ phải cho vào miệng đối phương mới phát sinh hiệu lực. Hiển nhiên hung thủ đã cố ý tiền gian hậu sát. Chẳng lẽ đây là hành vi của phụ thân? Phụ thân mình đã có những hành động khiến cho cả người ta và quỷ thần đều căm phẫn hay sao?

Nghĩ tới đây bất giác người chàng run bần bật.

Bao nhiêu ký ức đau khổ không ngớt hiện lên trong đầu chàng. Nào là giữa Thượng Quan Hoành với phụ thân có mối thù đoạt thê diệt tử. Hành vi đó là hạng vô sỉ trong vô lâm. Nào là mẫu thân chàng kêu bằng nhị phu nhân đủ chứng minh phụ thân có năm thê bảy thiếp.

Chàng lại nhớ tới mình được nuôi dưỡng cách biệt, hoàn toàn mờ mịt về gia sự.

Mẫu thân chàng thỉnh thoảng thờ dài ra chiều bi thảm mà không chịu nói rõ tâm sự.

Hiển nhiên có ẩn tình gì.

Sau khi chàng lớn lên mới tới Thất Tinh bảo, những người trong bảo xem chừng ai cũng có vẻ úy kỵ, mọi điều bí mật.

Phụ thân chàng ra ngoài mà chưa từng để lộ chân tướng.

Bấy nhiêu nghi vấn đã chứng minh phụ thân chàng không hẳn là người chính đại quang minh. Nhưng chàng là con cái thì biết làm thế nào?

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ thì Tu Duyên lão ni cất tiếng trầm trọng hỏi :

- Thí chủ coi thế nào?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Đúng rồi! Quả là chết vì chất kịch độc Vô Ảnh Tội Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Xót phụ thân hào kiệt hận mình

Tu Duyên lão ni ngập ngừng nói :

- Nếu vậy thì bản ni có điều cần phải hỏi thí chủ..

Từ Văn nói ngay :

- Tiền bối có điều chỉ xin cứ hỏi.

Tu Duyên lão ni nói :

- Về chất độc Tội Tâm này ngoài thí chủ đã luyện thành người cùng chất độc hòa lẫn với nhau, chẳng hiểu còn ai nữa không?

Từ Văn chấn động tâm thần nhưng ngoài mặt vẫn ung dung đáp :

- Về điểm này văn bối không thể trình bày được.

Cặp mắt Tu Duyên lão ni hiện ra những tia sáng trắng áp, hỏi bằng một giọng cấp bách :

- Bản ni lớn mật xin thí chủ cho biết lệnh sư thừa là ai?

Từ Văn đáp :

- Về điểm này văn bối cũng đành chịu.

Tu Duyên lão ni lại hỏi :

- Chà!... Thí chủ có bạn đồng môn cùng môn tẩu giang hồ không?

Từ Văn đáp :

- Không có!

Tu Duyên lão ni đột nhiên lớn tiếng :

- Đứng y! Nhất định y rồi! Ngoài y không còn ai nữa.

Từ Văn run lên buột miệng hỏi :

- Y là ai vậy?

Tu Duyên lão ni mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn chăm chập Từ Văn dường như đã soi suốt nội tâm chàng. Từ Văn định thần lại, ráng giữ vẻ thản nhiên.

Lão ni trầm ngâm hồi lâu mới đáp :

- Một tên ác ma biết dùng độc.

Từ Văn hững hờ hỏi :

- Trong võ lâm thiếu gì người biết dùng độc?

Tu Duyên lão ni ngắt lời :

- Cái đó đã hẳn. Nhưng bản ni đã nắm chắc đúng hẳn không sai.

Từ Văn thản nhiên hỏi :

- Tiền bối có cho hay được chăng?

Tu Duyên lão ni hỏi lại :

- Thí chủ cần biết làm chi.

Từ Văn có chỗ dụng tâm, liền hỏi gặng :

- Nhưng vẫn bối cũng muốn hiểu những ai giỏi dùng chất độc.

Tu Duyên lão ni đáp :

- Vụ này còn trong vòng phỏng đoán, có khi chưa đích xác. Kẻ xuất gia không thể hồ đồ vu oan cho người. Xin thí chủ nguyên lượng.

Từ Văn cứng họng chẳng còn cách nào bắt ép người ta nói ra những điều mà họ không muốn. Có điều lòng chàng đã sẵn thành kiến, lại chiếu theo những sự trạng trước nay mà suy đoán, chàng rất nghi cho phụ thân. Chất độc Tội Tâm đã chế hóa theo phương pháp bí mật, cả đến tay cao thủ độc nhất về Độc đạo là Thôi Vô Độc cũng chỉ biết tên nó chứ không giải trừ được. Trên chốn giang hồ còn ai dùng được chất độc này nữa.

Đột nhiên chàng nhớ tới mấy nhân vật thần bí có thể thoát được độc thủ của mình tỷ như người che mặt mặc áo cảm bào giả làm phụ thân, Phân đàn chủ hội Tụ Bảo, lão ni trong Tổng Từ am, Thất Tinh cổ nhân, hán tử mặt đen mạo xưng là Tổng tuần hội Vệ Đạo, bóng người đã cướp vòng tay của chàng, và các Diệu Thủ tiên sinh hóa trang làm trăm ngàn bộ mặt khác nữa. Bấy nhiêu người không sợ độc thủ của chàng, rất có thể họ biết sử dụng chất kịch độc.

Từ Văn nghĩ tới đây, chàng thấy yên lòng trở lại được một chút. Chàng hy vọng ngoài phụ thân mình đây, có thể là hành vi của kẻ khác.

Tu Duyên lão ni xòe tay mời :

- Mời thí chủ ra nhà ngoài dùng trà.

Từ Văn thấy mình chẳng có điều chi mà ở lại nữa, liền nói :

- Văn bối xin cáo từ.

Tu Duyên lão ni nói :

- Bản ni xin lỗi thí chủ về vụ này.

Từ Văn nói :

- Tại hạ không dám. Tiền bối thật quá khiêm.

Chàng nói xong chấp tay thi lễ rồi ra khỏi sương phòng, đi thẳng ra cổng am.

Bây giờ chàng mới nhớ tới Thiên Đài Ma Cơ hiện đang chờ mình ở ngoài khu rừng từ lúc chàng giao thủ với Diệu Thủ tiên sinh. Hiện giờ đã nửa đêm, chàng chắc nằng cũng đi rồi, nên không quay trở lại chỗ cũ nữa, mà tính ngay đến việc khẩn yếu.

Diệu Thủ tiên sinh đã đưa ra đề nghị trong vòng năm ngày sẽ được gặp Thất Tinh cổ nhân trên đường đi Khai Phong. Chàng liền nghĩ ngay đến công việc chính yếu trước mắt là đến Khai Phong. Một là để nói chuyện việc mất vòng tay, hai là hỏi thăm hành tung phụ thân ở nơi Tường Ủy Dân, ba là để gặp Thất Tinh cổ nhân.

Quyết định rồi, chàng nhìn nhận phương hướng đi về phía Bắc.

* * * * *

Một hôm Từ Văn tới Yên Thành còn cách Khai Phong chừng nửa phần đường mà tính ra mất đã bốn ngày. Chàng vẫn chưa chạm trán Thất Tinh cổ nhân thì trong lòng không khỏi tức giận và cho là Diệu Thủ tiên sinh không giữ được lời hứa.

Từ Văn không định vào thành, liền quanh ra cửa Tây vào một tửu quán ở ngoài thành để ăn uống.

Giữa lúc chàng đang cúi đầu xuống tự mình rót rượu uống, bỗng nghe một gã hán tử cất giọng ồm ồm trong tửu điểm nói với người bạn cùng bàn với gã :

- Nhị gia! Bữa nay Trịnh Lục này được mở rộng nhãn giới.

Hán tử kêu bằng nhị gia mặt vàng như nghệ, dưng cặp lông mày lên hỏi :

- Lão Lục! Người nói chuyện chả có đầu đuôi gì hết. Coi gì mà mở rộng nhãn giới?

Trịnh Lục đáp :

- Nhị gia! Chẳng phải tiểu đệ nói láo, nhưng sống đã nửa đời người mà không gặp phen này thật là uổng..

Gã mặt vàng hỏi lại :

- Nhưng việc gì kia chứ?

Trịnh Lục không trả lời, hỏi lại :

- Nhị gia có biết Thần Ưng bang chủ Cổ Ngọc Sanh không?

Gã mặt vàng đáp :

- Biết chứ. Làm sao?

- Thân thủ Cổ bang chủ thế nào?

- Dĩ nhiên là một tay cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ hiện nay.

Trịnh Lục vỗ bàn một cái rồi nói :

- Tôi hôm qua tiểu đệ qua Thất Lý Cương gặp một trường náo nhiệt. Bọn cao thủ Thần Ưng bang có đến hai chục tên do Bang chủ Cổ Ngọc Sanh thân chinh thống lãnh đến đoạt Thiên Vương trại để làm phân đà cho bang họ. Lúc quay về Thất Lý Cương thì đụng phải Thái Tuế...

Hán tử mặt vàng hỏi ngay :

- Thái Tuế nào?

- Chà! Một người che mặt mặc áo cảm bào.

Từ Văn vừa nghe đôi phương nói tới người che mặt mặc áo cảm bào liền chấn động tâm thần, chú ý lắng tai nghe gã nói gì nữa.

Hán tử mặt vàng nhấp một hơi rượu rồi hỏi :

- Sau ra thế nào?

- Người che mặt mặc áo cảm bào cố ý gây chuyện. Y chặn đường Cổ Ngọc Sanh, tự xưng là bạn hữu của Thiên Vương trại chủ và muốn đứng ra xử sự theo lẽ công bằng. Hai bên lời qua tiếng lại rồi xảy ra cuộc động thủ.

Hán tử mặt vàng dường như chẳng lấy chi làm hứng thú, hững hờ nói :

- Những cuộc phân tranh giữa các bang phái giang hồ biết bao giờ nói cho xiết được.

Trịnh Lục giọng ồm ồm dương cặp mắt lên như hai cái nhạc đồng, có vẻ bức mình hỏi :

- Nhị gia! Tiểu đệ chưa nói đến chính đề. Nhị gia thử đoán coi câu chuyện sau thế nào?

Hán tử mặt vàng hỏi :

- Rồi sao nữa?

Trịnh Lục đáp :

- Bản lãnh người che mặt mặc áo cẩm bào mới ghê gớm làm sao! Chỉ ba chiêu, ba chiêu thôi nhé, hắn đã đâm Cổ bang chủ chết quay ra đường trường...

Hắn vừa nói vừa giơ ba ngón tay lên.

Hán tử mặt vàng biến sắc run lên hỏi :

- Có chuyện đó thật ư?

Từ Văn nghe nói cũng kinh hồn tự hỏi :

- Không hiểu người che mặt mặc áo cẩm bào này là chính phụ thân mình hay là kẻ giả mạo?

Trong tửu điểm không đông khách lắm, nhưng ai nấy thấy câu chuyện hấp dẫn cũng đều dừng chén lắng tai nghe.

Hán tử giọng nói ồm ồm tức Trịnh Lục thấy người khác chú ý đến mình càng nói lớn hơn :

- Nhị gia! Đó mới là mớ mìn. Người che mặt mặc áo cẩm bào thủ đoạn lợi hại vô cùng! Giết xong Cổ bang chủ, hắn còn hạ sát thủ liên miên. Toàn bộ hai mươi mấy tay cao thủ bang Thần Ứng đều bị chết ngay đường trường, chẳng một ai trốn thoát.

Hán tử mặt vàng hỏi :

- Lão Lục có biết người che mặt mặc áo cẩm bào đó lai lịch thế nào không?

Hán tử giọng nói ồm ồm đáp :

- Tiểu đệ cũng không hay. Hắn chỉ nói rõ nguyên nhân rồi hạ sát thủ liền.

Hán tử mặt vàng nói :

- Chà! Chắc là một nhân vật phi thường!...

Hán tử giọng ồm ồm kể tiếp :

- Nhị gia! Một chuyện quái đản nữa phát sinh là trong trường lại thêm một người che mặt mặc áo cẩm bào nữa xuất hiện đột ngột...

Hán tử mặt vàng trở mắt ra hỏi :

- Ủa! Sao lại kỳ vậy?

Hán tử giọng ồm ồm kể tiếp :

- Hai người che mặt mặc áo cẩm bào giống nhau hoàn toàn, không sao phân biệt được người nào đến trước người nào đến sau. Dường như hai người này đã có chủ định từ trước. Họ chạm trán nhau chưa nói câu gì đã động thủ liền. Cả hai cùng thi triển toàn là kỳ chiêu tuyệt thức, chiến đấu cực kỳ khốc liệt, khiến ai coi cũng phải kinh hồn táng đờm...

Từ Văn cảm thấy huyết mạch chạy rần rần. Lòng dạ chàng rất đổi bồn chồn. Chàng hét đứng lên lại ngồi xuống, uống cạn hết chén này đến chén khác.

Hán tử giọng nói ồm ồm nghỉ lấy hơi một chút rồi lại nói :

- Cuộc chiến đấu kịch liệt dằng dai đến gần một giờ. Họ đánh nhau từ trên sườn núi chuyển xuống đến chân núi, rồi về sau vừa đánh vừa tiến vào trong một khu rừng. Coi tình hình hai bên đều lâm vào tình trạng cây cung cứng dương đến độ chót thì đột nhiên có một người áo đen tới nơi. Đêm tối không trông rõ y là ai, chỉ nghe y háng giọng một tiếng rồi tự nói một mình : Ngày mạt vận của lão thất phu đã đến rồi đây.

Chó sói cắn chó sói rồi cả hai cùng tan xác. Thật trời cho ta cơ hội này để báo thù.

Đoạn bóng đen nhảy xổ vào trong rừng...

Hán tử mặt vàng ra chiều nóng ruột, thấy đồng bạn ngừng lại liền giục :

- Rồi sao nữa?

Hán tử giọng nói ồm ồm đáp :

- Trong rừng vọng ra những tiếng gươm đao chất chứa và tiếng quát tháo om sòm. Sau cùng tiếp đến hai tiếng rú thê thảm rồi im bất.

- Ủa!

- Tiểu Kim Cương này không ngăn được tính hiếu kỳ liền chạy vào rừng coi thì trời ơi!...

- Làm sao?

- Cả hai người che mặt mặc áo cấm bào thấy chết song song nằm ở trong rừng, đầu tan mặt nát, bầy nhầy coi gớm khiếp.

Từ Văn tướng chừng sét đánh xuống đầu, phách tán hồn bay. Chàng băng mình lại túm lấy Tiểu Kim Cương Trịnh Lục lớn tiếng quát :

- Ngươi có nói thật không?

Hán tử bị nắm, toàn thân nhún ra không còn đất cựa quậy. Gã vừa tức vừa sợ nói :

- Ô hay!... Ông bạn làm gì thế này?

Từ Văn da mặt co rúm lại trông khác hẳn đi. Cặp mắt chàng chiếu ra những tia sát quang rừng rợn. Chàng gầm lên :

- Có thật thế không? Nói mau!

Hán tử mặt vàng đột nhiên đứng lên phóng chưởng đánh vào đầu Từ Văn.

Lúc này Từ Văn đã nổi cơn hung, không còn sáng suốt nữa. Bất giác chàng thi triển độc thủ.

Hán tử mặt vàng rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra, hồn lìa khỏi xác. Bao nhiêu tử khách hồn vía lên mây đứng ngẩn người ra.

Hán tử giọng nói ồm ồm âm liều, miệng ấp úng la không thành tiếng :

- Các hạ... các hạ... phải chăng là Địa Ngục thư sinh?

Từ Văn càng túm chặt hơn quát :

- Nói mau! Không thì ngươi phải chết.

- Đúng là... sự thực... không giả trá chút nào.

Từ Văn lại hỏi :

- Thất Lý Cương cách đây bao xa?

- Đi về phía Tây... chừng ba chục dặm là đến nơi...

Từ Văn buông tay, vọt ra ngoài từ quán nhằm về phía Tây mà chạy. Đầu óc chàng trống rỗng, dường như linh hồn đã lìa khỏi xác.

Ba chục dặm lộ trình Từ Văn đi chẳng mấy chốc đã tới. Chàng hỏi thăm người đi đường vị trí Thất Lý Cương, rồi cấp tốc chạy tới nơi. Chàng lên gò quả nhiên còn thấy vết tích cuộc chiến đấu. Dưới chân gò về mé hữu là một khu rừng rậm âm u, kéo dài chừng mấy dặm.

Từ Văn liền chạy xuống, vọt vào trong rừng. Bỗng có tiếng sột soạt đập vào màng tai. Từ Văn băng khuôn không chủ định, chạy về phía có tiếng động. Hai người nhà quê đang đào lỗ ở chỗ khoảng trống không cây cối. Họ thấy Từ Văn tới nơi sợ cuống cả lên. Chàng đưa mắt nhìn quanh thấy gần đó có hai cái tử thi máu thịt bầy nhầy, liền nhảy xổ lại như người điên khùng.

Từ Văn cảm thấy trời đất quay cuồng cặp mắt hoa lên. Người chàng lão đảo cơ hồ muốn té.

Cả hai xác chết đều mặc áo cấm bào, mặt mũi nát bét không còn nhận ra được nữa.

Hiển nhiên cách hạ thủ cực kỳ tàn nhẫn.

Hai người nhà quê ngo ngoe ngó Từ Văn.

Từ Văn cố trấn tĩnh tâm thần mà người vẫn lao đảo. Chàng cúi xuống coi, nhưng bề ngoài đã không tài nào nhận ra được ai là phụ thân mình.

Lúc này chàng chỉ còn có một tia hy vọng mong manh là cả hai xác chết đều là người ngoài. Nhưng tia hy vọng này chẳng qua chỉ là phản ứng của mối thâm tình, còn sự thực rành rành ra trước mắt, chàng không thể nghĩ khác hơn được.

Kỳ tích đã không phát sinh thì phụ thân chàng bị thảm tử rồi. Thảm trạng trước mắt khiến chàng cơ hồ phát điên.

Chàng thử tìm những di vật ở từ thi xem có phát giác ra được điều gì chẳng. Trước hết chàng xúc tìm trong xác chết gần mình, thì chẳng thấy chút gì khác lạ. Sờ sờ đến xác thứ hai, chàng thấy trong mình y có bình thuốc, gói thuốc đều là những chất độc chế hóa rất tinh xảo. Chàng giật mình tự nhủ :

- Đây là những đồ vật của phụ thân.

Từ Văn quỳ phục ngay xuống, tay chàng vuốt ve cái thi thể lạnh cứng, nước mắt tuôn rơi như mưa. Chàng thấy mọi vật đều biến đổi. Trời biến, đất biến, nhất thiết cái gì cũng một màu ảm đạm chết chóc. Chàng không khóc được ra tiếng, chỉ nghiêng rặng thương tâm và sa lầy. Nỗi bi ai không có thanh âm là cái đau khổ đến cực điểm đưa chàng vào trạng thái mơ hồ.

Hai người nhà quê vì hạo tâm muốn chôn vùi xác chết cho khỏi bộc lộ cốt hải. Bây giờ họ thấy có người nhận tử thi, liền sợ rắc rối đến mình, nhất là sự tàn sát về thù hận của bọn giang hồ. Họ liền len lén bỏ đi.

Những giọt mưa lạnh lùng kéo Từ Văn ra khỏi trạng thái mơ hồ. Chàng ngồi thử xuống đất miệng lầm bầm :

- Phụ thân chết rồi! Hung thủ là ai? Người giả mạo phụ thân cùng chết rồi, hẳn là hạ người nào?

Trước kia, kẻ giả mạo làm phụ thân là người che mặt mặc áo cẩm bào đã toan hạ sát chàng mấy lần, hiển nhiên hẳn cũng là kẻ thù của phụ thân, và đã biết rõ lai lịch mình mới toan hạ thủ. Bây giờ hẳn chết rồi thì cái bí mật này không còn ngày nào phanh phui ra được nữa.

Từ Văn liên tưởng đến hai người nữa cũng đã hạ thủ giết chàng là Thất Tinh cổ nhân và hán tử mặt đen giả mạo làm Tổng tuần hội Vệ Đạo. Hành động của họ đột nhiên hiển hiện lên trong đầu óc hỗn loạn của chàng. Chàng đem những việc đã xảy ra khi trước dính liền vào nhau rồi tự hỏi :

- Thất Tinh cổ nhân và Vệ Đạo tổng tuần phải chăng cũng là người mặc áo cẩm bào nằm chết đây đã hóa trang ra hình thức khác.

Rồi chàng tự trả lời : Có lẽ đúng hẳn.

Đoạn chàng lại nhớ tới Diệu Thủ tiên sinh đã hứa trong vòng năm ngày, cho mình gặp mặt Thất Tinh cổ nhân trên đường đi Khai Phong, để kết thúc những chuyện xảy ra trước kia. Diệu Thủ tiên sinh là tay thay đổi nhân dạng giỏi nhất thiên hạ. Thuật dịch dung của lão và tình trạng bữa nay là ngày thứ tư, rất ăn khớp với nhau.

Cứ tình hình này mà suy đoán thì Thất Tinh cổ nhân, hóa thân làm người che mặt mặc áo cẩm bào để thực hiện lời ước, đứng chờ chàng ở giữa đường, không ngờ hẳn lại chạm trán phụ thân chàng. Một chân một giả quay ra quyết đấu. Trong vụ này người đến trước gặp Thần Ưng bang chủ đi xâm lấn Thiên Vương trại trở về. Và giữa hẳn và Thiên Ưng trại có mối liên quan nên hai bên mới thừa cơ thanh toán nhau. Ngoài ra còn một trường hợp khác là kẻ giả mạo đang truy sát Thần Ưng bang chủ thì gặp phụ thân chàng đi qua.

Bất luận một trong hai giả thuyết rất gần sự thật này đều có hai điểm đáng tin.

Một là còn có kẻ thù khác đứng ngoài theo dõi, chờ cho cuộc quyết đấu hai bên đến lúc sức cùng lực kiệt mới thừa cơ hạ thủ.

Hai là Diệu Thủ tiên sinh muốn giữ cho vụ Thất Tinh cổ nhân vẫn ở trong vòng bí mật.

Về điểm thứ hai còn có thể mở cuộc điều tra, còn điểm thứ nhất thì kẻ thù đã hạ thủ là ai khó mà tưởng tượng được...

Từ Văn chợt nhớ đến Thượng Quan Hoành, Vệ Đạo hội chủ là những kẻ thù thì nhất định một người trong bọn này đã hành động như vậy. Phụ thân chàng chết đi, Thất Tinh bang tan vỡ rồi. Bất luận vụ thù nghịch trước ai phải ai trái, nhưng phụ thân chàng máu chảy thây phơi ở đây là sự thật. Mối thù này không trả thì làm người thế nào được?...

Đột nhiên chàng đứng phắt dậy, hẳn học đậm chân tự trách :

- Mình cẩn thận quá thành ra nhu nhược. Nếu mình hành động sớm hơn, thì có lẽ phụ thân không đến nỗi bị thảm họa...

Chàng ngẩng đầu nhìn qua chỗ trống trong rừng thấy bầu trời ảm đạm, từng đám mây đen ùn ùn kéo lên tựa hồ muốn chụp cả xuống người chàng. Chàng bật cười, một tiếng cười để mỉa mai vận mệnh, một tiếng cười chứa đựng đầy sát khí rừng rợn.

Từ Văn thấy hai người nhà quê đã đào lỗ sẵn, liền cố nhịn đau thương, gạt lệ mai táng phụ thân rồi cũng chôn vùi cả người giả mạo kia nữa.

Chôn cất xong, Từ Văn quỳ xuống trước mộ phụ thân cất tiếng thê lương khản vái :

- Gia gia ơi! Hải nhi giết hết được kẻ thù rồi sẽ đưa đi cốt về cố lý xây mộ dựng bia. Gia gia có linh thiên thì âm trợ cho hải nhi mau mau trả được những mối thù sâu tựa bể.

Khăn xong chàng phục dậy mấy lạy rồi ôm mối thương tâm ra khỏi khu rừng. Sát khí trên mí mắt chàng bây giờ lại xuất hiện. Cánh tay độc của chàng trước vẫn dấu giếm, bây giờ để thò ra tựa hồ không úy kỵ gì nữa, mà cũng chẳng cần dấu giếm ai.

Chàng lại định bắt đầu cuộc tàn sát kẻ thù. Mặt chàng trở lại trở như đá, lạnh như tiền.

Óc chàng tính toán hành động của mình.

Việc đi Khai Phong vẫn còn có điểm khả yếu. Hành tung phụ thân chàng nay không cần thám thính nữa, nhưng còn vụ vòng tai ngọc chàng chẳng thể không phúc đáp. Nếu không báo trước cho nhà họ Tường mà đã bắt đầu hành động trả thù sống thác không hay, thì món nợ kia vẫn còn để lại.

Hôm sau là ngày cuối cùng về lời hứa của Diệu Thủ tiên sinh. Nếu không gặp Thất Tinh cố nhân thì những điều suy đoán của chàng đứng vững, bằng gặp hẳn thì chàng sẽ đòi nợ và điều tra những chuyện bí mật.

Quyết định rồi, Từ Văn quay về đường lớn nhằm phía Khai Phong mà đi.

Qua ngày thứ năm, ngày thứ sáu rồi ngày thứ bảy vẫn chẳng thấy bóng Thất Tinh cố nhân đâu, mà cũng không gặp Diệu Thủ tiên sinh nữa. Chàng cho là lời phỏng đoán của mình đã thành sự thực. Thất Tinh cố nhân là người che mặt mặc áo cấm bào giả kia.

Hôm ấy chàng tới thành Khai Phong. Khai Phong là thủ đô trải qua mấy triều đại, phong cảnh thành này có rất nhiều chỗ không giống với thành thị khác.

Tường phủ là nhà giàu có nhất thành Khai Phong nên chẳng ai không biết. Từ Văn tìm đến chẳng khó khăn gì. Chàng bắt đầu do dự không hiểu vào nhà rồi sẽ nói sao.

Chàng thầm nghĩ :

- Mình cùng đối phương tuy là chỗ thế giao, nhưng ngót mười năm nay rất ít đi lại, và nhà mình lại gặp cơn thảm biến, chẳng hiểu họ còn có mối thâm tình gì với mình nữa không. Đây là lần đầu mình vào nhà họ Tường đã đòi trực tiếp với Tường Minh Châu thì dĩ nhiên có điều không tiện. Trước hết mình phải gặp Tường Ủy Dân, nhưng biết mở miệng nói với lão thế nào. Tường Minh Châu tặng vòng tay cho mình, chẳng hiểu phụ thân nàng có biết không?

Chàng nghĩ tới nghĩ lui mà không nghĩ ra được kế hoạch vẹn toàn, đành tự nhủ :

- Mình cứ vào rồi tới đâu hay đó.

Nghĩ vậy chàng đánh bạo đi thẳng đến trước phủ.

Một lão già áo đen xuất hiện phía trong cổng. Chắc lão là người gác. Lão nhìn Từ Văn từ đầu xuống đến gót chân rồi hỏi :

- Công tử muốn kiếm ai?

Từ Văn chấp tay đáp :

- Nhờ lão trung thông bẩm với quý chủ nhân có Từ Văn đến bái kiến.

Lão già áo đen ồ lên một tiếng rồi đáp :

- Công tử không may rồi, gia chủ đi vắng chưa về.

Từ Văn ngập ngừng hỏi :

- Vậy... tiểu thư có ở trong phủ không?

Lão già áo đen biến sắc nói :

- Xin công tử tự trọng một chút.

Từ Văn nghĩ bụng đây là cơ hội rất tốt để mình gặp mặt Tường Minh Châu. Tuy có đường đột, nhưng không thể câu nệ được.

Chàng tùm tùm cười nói :

- Tại hạ cùng quý phủ là chỗ thế giao, xin chuyển bẩm tiểu thư cho là Từ Văn có việc đến cầu kiến.

Lão già áo đen nhú cặp lông mày đáp :

- Xin công tử hãy chờ một chút.

Lát sau lão áo đen trở ra với vẻ mặt niềm nở. Một ả thị tỳ áo xanh theo sau lão chạy ra nhìn Từ Văn chúc cầu vạn phúc rồi nói :

- Gia tiểu thư không tiện ra đây nghênh tiếp, mời tướng công vào nhà.

Từ Văn gật đầu, miệng nói :

- Không dám!

Rồi theo ả thị nữ áo xanh tiến vào trong phủ. Chàng xuyên qua mấy tầng môn hộ, rường cột lâu đài chạm trổ tinh vi, coi chẳng khác một phủ đệ vương công.

Từ Văn đi hết hai tầng viện lạc, vào đến trước một tòa trang viện thì thấy một thiếu nữ cung trang thoăn thoắt tiến ra nghênh tiếp. Nàng hơi thẹn thùng nói :

- Ít khi được thể huynh giá lâm. Xin mời vào trong hiên nói chuyện.

Từ Văn bắt giác nóng cả mặt mày. Chàng xá dài ngượng ngừng đáp :

- Tiểu huynh mạo muội tới đây, mong rằng thể muội miễn trách.

Thiếu nữ nói :

- Tiểu muội đâu dám. Xin thể huynh vào đây.

Một ả tiểu tỳ áo xanh khác vén rèm lên. Từ Văn bước lên hiên rồi hai người chia ngôi chủ khách ngồi xuống.

Tiểu tỳ bưng trà lên. Tường Minh Châu lên tiếng trước :

- Tiểu muội nghe gia phụ nói nhà thể huynh gặp điều bất hạnh, trong lòng lúc nào cũng bồn khoăn lo lắng.

Từ Văn lòng như se lại. Chàng cố nhin đau khổ đáp :

- Đa tạ thể muội có dạ quan hoài.

Tường Minh Châu lại hỏi :

- Đã tìm ra được kẻ thù chưa?

Từ Văn đáp :

- Tiểu huynh đã điều tra được chút manh mối.

Tường Minh Châu nói :

- Chúng ta là chỗ thông gia thân mật, vậy mà thể huynh không dòi gót tới đây cho hay, khiến tiểu muội rất thất vọng.

Từ Văn không quen kiểu khách sáo. Chàng đi thẳng vào vấn đề, ngập ngừng nói :

- Thể muội! Tiểu huynh đến đây thỉnh tội...

Tường Minh Châu ngắt lời :

- Thể huynh có điều chi mà thỉnh tội?

Từ Văn bẽn lễn đáp :

- Trước đây thể muội có tặng chiếc vòng tay bằng ngọc biếc, tiểu huynh không cẩn thận đánh mất rồi.

Tường Minh Châu hơi biến sắc mặt, nàng hỏi :

- Thể huynh để mất trong trường hợp nào?

Từ Văn mặt đỏ bừng lên, ấp úng đáp :

- Nói ra càng thêm hổ thẹn... Tiểu huynh đang cầm xem trên tay thì bị người cướp giật chạy mất.

- Ủa!...

- Tiểu huynh chắc kẻ hạ thủ sang đoạt này dòm dò đã lâu, chụp được cơ hội liền ra tay ngay. Đáng hận hơn nữa là cho tới nay tiểu huynh vẫn chưa điều tra được đối phương là ai, cả tướng mạo hán cũng không biết rõ.

Tướng Minh Châu an ủi :

- Thế huynh ơi! Việc đã qua rồi để cho buông trôi. Kẻ khác lấy được cũng bằng đồ bỏ.

Từ Văn nói :

- Tiểu huynh thế rằng phải tìm cách lấy về cho bằng được. Thế muội không bắt lỗi càng khiến cho tiểu huynh thêm thẹn mặt.

Tướng Minh Châu nói :

- Thế huynh nói vậy chẳng hóa ra chúng ta là người ngoài ư?

Từ Văn lắng sang chuyện khác :

- Nghe nói thế thúc ra ngoài chưa về phải không?

Tướng Minh Châu đáp :

- Phải rồi! Chỉ trong một hai ngày là gia phụ trở về.

Từ Văn nói :

- Mục đích tiểu huynh tới đây là để thỉnh tội với thế muội về việc vòng tay bị mất, và đồng thời cũng để vấn an thế thúc...

Tướng Minh Châu ngắt lời :

- Làm chi chuyện nhỏ mọn đó mà thế huynh phải quan tâm.

Từ Văn nói :

- Tiểu huynh xin cáo từ...

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Anh hùng mặt lộ gặp ân tình

Tướng Minh Châu biến sắc, ngắt lời :

- Thế huynh! Thế huynh tính thế là không được rồi. Tuy gia phụ vắng nhà, nhưng hai bên là chỗ thông gia, tiểu muội không tị hiềm đứng làm chủ nhân, hay dở gì thì chúng ta cũng bàn tính mấy bữa để chờ gia phụ trở về tính giúp công chuyện tương lai cho thế huynh. Có như thế gia phụ mới tỏ được chút lòng thành với lệnh tôn cùng lệnh từ...

Từ Văn lòng đau như cắt cơ hồ sa lệ. Chàng không muốn nhắc tới chuyện thương tâm. Hơn nữa bản tính cương cường, chàng không muốn để ai thương hại hoặc giúp đỡ mình. Chàng liền hàm hồ đáp :

- Cũng may tiểu huynh được thoát nạn.

Hai người chuyện vãn một hồi thì gia nhân bày tiệc rượu. Từ Văn muốn chối từ cũng chẳng được. Mặt khác Tướng Minh Châu không theo thói nữ nhi thường tình. Nàng thẳng thắn mời chàng nhập tiệc.

Từ Văn trước đây mới cứu nàng thoát khỏi tay Tụ Bảo hội, hai bên đã có sự đụng chạm vào da thịt nhau. Nếu bây giờ chàng tị hiềm thì thành ra con người kiêu cách.

Có điều chàng vẫn hơi thắc mắc trong lòng, kém về tự nhiên.

Giả tỷ ban đầu, chàng không gặp thiếu nữ áo hồng Phương Từ Vi, thì đã đến Tướng phủ cầu thân rồi. Chàng còn nhớ cả hôm đó dọc đường có gặp Tướng Úy Dân và lão ra chiều lạnh nhạt, chàng cho hành động ngày trước của mình có chỗ sai lầm mà cũng có phần đáng.

Từ Văn thù tay trái vào trong áo, không dám đụng đến những đồ vật trên bàn.

Rượu được vài tuần, Tường Minh Châu bỗng phát giác, nàng kinh hãi ngập ngừng hỏi :

- Thế huynh! Xin tha thứ cho tiểu muội vô lễ hỏi một câu. Tay trái thế huynh...

Từ Văn gượng cười, chàng đành đem chuyện bí mật về Độc Thủ nói cho nàng nghe.

Tường Minh Châu mắt hạnh tròn xoe, xúc động hỏi :

- Ủa! Thế huynh! Tiểu muội nghe nói Vô Ảnh Tội Tâm Thủ khi luyện thành rồi, suốt đời không giải trừ được chất độc. Chuyện đó có thật không?

Từ Văn gật đầu, đáp bằng một giọng trầm trọng :

- Quả có như vậy.

Thực ra, lúc ban đầu chàng cũng không hay. Mới đây được lão quái trong tuyệt cốc ở ngọn Bạch Thạch cho hay, nên chàng mới biết. Lúc ấy chàng oán hận phụ thân đã chôn sống hạnh phúc cả đời mình. Nhưng hiện tại đầu óc chàng chứa chất đầy cừu hận, chàng chẳng kể gì đến cá nhân mình nữa.

Tường Minh Châu tỏ ra rất quan thiết, nàng hỏi :

- Thế thì sao thế huynh lại luyện Độc công này làm chi?

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Cái đó...

Chàng nghĩ lại, chẳng thể đổ lỗi cho phụ thân, liền tiếp :

- Mỗi người có một chí hướng riêng, kể gì đến hậu quả.

Tường Minh Châu lại hỏi :

- Có cách nào tán công được không?

Từ Văn hững hờ đáp :

- E rằng không thể được.

- Trời ơi!

Tiếng than của nàng vừa u oán vừa thất vọng.

Từ Văn nhớ lại lời Diêu Thủ tiên sinh, chàng không khỏi động tâm tự hỏi :

- Chẳng lẽ nàng có chỗ dụng ý khác thật ư?

Tường Minh Châu lại nói :

- Thế huynh! Tiểu muội tửu lượng kém lắm. Mời thế huynh tự tiện uống đi.

- Ồ! Thế cũng được...

Từ Văn trong lòng chứa đầy phần hận, thành ra có tính thất thường. Chàng muốn mượn rượu đốt sầu, nên tuy tửu lượng kém mà chàng vẫn tiếp tục uống hết chung này đến chung khác. Ban đầu chàng còn giữ được lễ mạo, dần dần chàng biến thành lảm lì, cứ ngồi uống tràn.

Mỹ nhân trước mặt chàng có một nà chàng hoa mắt trông thành hai. Bây giờ chàng mới tỉnh ngộ là mình đã say rồi.

Chàng biết quá chén cũng là một điều thất lễ, liền đẩy chung rượu ra đứng dậy, ráng nói cho rõ ràng :

- Thế muội! Tiểu huynh có điều cần rồi... xin thế muội... lượng thứ cho. Tiểu huynh xin cáo từ.

Từ Văn vừa đứng lên liền cảm thấy đầu óc choáng váng. Người chàng loạng choạng cơ hồ té xuống.

Tường Minh Châu vội đưa bàn tay ngọc ra đỡ lấy, ôn tồn nói :

- Thế huynh! Thế huynh say mất rồi.

Từ Văn muốn cự tuyệt sự nâng đỡ của đối phương nhưng không thể tự chủ được.

Đầu choáng váng, chàng lao đảo ngời xuống ghế.

Trong đời chàng, đây là đầu chàng nếm mùi say rượu. Lúc này dù chàng có công lực thông huyền cũng chẳng thể nào giữ vững được hành động như lúc bình thường.

Tường Minh Châu nói :

- Thế huynh! Tiểu muội đỡ thế huynh vào thư phòng nằm nghỉ.

Từ Văn áp ứng :

- Như thế... Không được. Ồ! Đừng... đừng đụng vào tay trái tiểu huynh.

- Cái đó tiểu muội biết rồi.

Tường Minh Châu đỡ lấy tay phải Từ Văn, đưa chàng ra khỏi tửu hiên, đi về phía cửa trong góc nhà. tỳ nữ đứng đó chưa nghe tiếng gọi không dám chạy lại giúp đỡ, chỉ đứng ngẩn người ra mà nhìn.

Từ Văn chân bước thấp bước cao, chàng được đưa vào trong thư phòng có rất nhiều sách khảo cứu. Vừa đặt mình xuống giường chàng đã nằm duỗi dài, không nhúc nhích nữa.

Tường Minh Châu buông màn rồi len lén lui ra.

Lúc Từ Văn tỉnh lại thấy đèn vẫn sáng rực. Giọt đồng hồ vẫn tí tách nhỏ, chàng chẳng hiểu là giờ gì, trở mình ngồi nhòm dậy. Đầu óc chàng vẫn còn mê man, miệng khát nước lắm. Chàng toan xuống giường đi kiếm nước uống thì một âm thanh nhỏ nhẹ cất lên :

- Thế huynh! Thế huynh muốn dùng trà ư?

Một chén trà bung đến để ở đầu giường. Nàng chính là Tường Minh Châu.

Từ Văn vừa hồ thẹn vừa nóng nảy, nói luôn miệng :

- Không dám! Không dám! Thế muội làm cho tiểu huynh hồ thẹn quá...

Trong lòng chàng nảy ra mỗi cảm giác khác lạ. Chàng nghĩ mình khó mà tiêu thụ được ân huệ của mỹ nhân. Ý nghĩ này khiến cho chàng tỉnh táo lại nhiều.

Tường Minh Châu lại nói :

- Thế huynh! Hãy dùng trà đi.

Từ Văn đón lấy chén trà, rồi hỏi bằng một giọng run run :

- Thế muội! Tiểu huynh không dám. Bây giờ là giờ gì?

Tường Minh Châu đáp :

- Sang đầu canh tư.

Từ Văn giật mình nói :

- Ủa! Xin thế muội về phòng nghỉ một chút chứ?

Tường Minh Châu đáp :

- Tiểu muội đã ngủ một lúc rồi.

Từ Văn nói :

- Không được! Thế muội đối đãi như vậy khiến tiểu huynh chẳng yên lòng chút nào.

Tường Minh Châu nói :

- Được rồi! Vậy thế huynh ngủ cho ngon giấc. Trên đầu giường đã có sẵn bình trà nóng, thế huynh khát thì tự tiện lấy mà uống.

- Đa tạ thế muội.

Tướng Minh Châu nhìn Từ Văn bằng cặp mắt sâu thẳm một lần nữa, rồi thoăn thoắt bước đi. Tiện tay nàng khép cửa lại.

Từ Văn ngồi ngây ra trên giường. Chàng không phân tách được mình có cảm giác gì, rồi tự hỏi :

- Mình có đáng tiếp thụ cách đối đãi nồng hậu của nàng như vậy không? Nam nữ phải riêng biệt. Dù là nhi nữ vô lâm cũng phải gìn giữ đến một hạn độ nào. Nàng làm như thế này là có ý gì?

Từ Văn uống cạn chung trà, đặt chung vào kỹ rồi nằm duỗi dài. Nhưng chàng không sao ngủ được nữa. Trong đầu óc chàng vẫn lần lần quần hình ảnh Tướng Minh Châu. Chàng trần trọc hồi lâu, ruột rối như mớ bòng bong, lại đứng dậy xuống giường chân bước thất thểu.

Từ Văn đi quanh hết một vòng trong phòng, đoạn ngồi xuống chiếc ghế trước án sách. Bất giác chàng để mắt đến những đồ cổ ngoạn trên thư án. Bất thình lình chàng giật nảy mình như người bị rấn cần, trở mắt ra mà nhìn...

Trên giá đồ cổ, ở ngăn thứ hai chính giữa bày một pho tượng bằng đá trắng cao hai thước. Trước ngực tượng Phật có một lỗ hồng lớn bằng nắm tay. Đúng cả trăm phần trăm là pho Thạch Phật mà Tụ Bảo hội chủ đã lấy được, rồi bị Diệu Thủ tiên sinh cướp đi. Ai cũng cho pho tượng này là vật chí bảo vô lâm, họ cố lấy cho bằng được bất cứ với một giá nào.

Từ Văn bụng bảo dạ :

- Bất luận Tướng Úy Dân lấy được pho tượng này bằng cách nào cũng nên cất kín, sao lại để chinh ỉnh ngay trên giá này? Chẳng lẽ lão không biết giá trị của nó ư?

Không có lẽ thế. Thạch Phật là di vật của Bạch Thạch thần ni, Phương Từ Vi lại là truyền nhân của thần ni, hội Vệ Đạo dường như có một mối quan hệ sâu xa với nàng, và có rất nhiều tay cao thủ mà sao lại giả câm giả điếc? Vụ này thật là rắc rối chẳng hiểu những điều ngoắt ngoéo bên trong thế nào?

Từ Văn ngẩn người ra nhìn Thạch Phật. Chàng tự nhủ :

- Tướng Úy Dân là người quanh mình chính đại, hẳn có chỗ cao thâm khôn lường. Lão phô bày ra đây là có dụng ý gì?

Giữa lúc chàng đang kinh ngạc nghi ngờ, bỗng có tiếng kẹt cửa. Từ Văn quay đầu nhìn lại thì thấy một lão già râu dài đến rún, vẻ mặt uy nghiêm mở cửa bước vào thư phòng. Lão chính là Tướng Úy Dân.

Tướng Úy Dân về nhà vào lúc này là một điều mà Từ Văn không nghĩ tới. Chàng hoang mang thi lễ nói :

- Kê tiểu điệt ngu muội xin bái kiến thế thúc.

Tướng Úy Dân tay vuốt chòm râu dài, bật tiếng cười sang sảng nói :

- Hiền điệt đấy ư! Mấy khi được hiền điệt tới thăm. Xin cứ ngồi yên.

Từ Văn nói :

- Mời thế thúc ngồi.

Tướng Úy Dân vẻ mặt vẫn niềm nở hỏi :

- Ủa! Hiền điệt thích pho Thạch Phật này ư?

Từ Văn đỏ mặt lên, bẽn lẽn đáp :

- Đúng thế! Tiểu điệt nghe nói pho Thạch Phật này là vật chí bảo vô lâm...

Tướng Úy Dân gật đầu ngắt lời :

- Trước thì thế, nhưng bây giờ không thế nữa.

Từ Văn liền hỏi :

- Tại sao vậy?

Tướng Úy Dân cười nói :

- Hiền điệt thử coi lại Thạch Phật có chỗ nào khác lạ không?

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Phải chăng thế thúc muốn nói về trước ngực Thạch Phật có lỗ hồng?

Tướng Úy Dân đáp :

- Đúng rồi! Chính là vậy đó. Thạch Phật chỉ kỳ diệu ở chỗ Phật tâm, mà nay pho Thạch Phật này đã vô tâm thì còn quý gì nữa. Ngu thúc thấy nét chạm trở tỉnh vì nên bỏ ra mười lạng bạc mua về chơi.

Từ Văn lại hỏi :

- Sao thế thúc lại biết Phật tâm mới là chỗ trân quý?

Tướng Úy Dân đáp :

- Cái đó đã hiển nhiên. Chẳng ai khắc tượng mà không có tâm bao giờ. Lỗ hồng kia đã chứng minh Phật tâm bị mất rồi. Đồng thời giả trị Thạch Phật thế nào ai cũng rõ. Có lý đầu của trân quý, thiên hạ thêm khát lại bày ra chợ bán bao giờ?

Từ Văn tuy miệng âm ừ, nhưng trong lòng lại nghĩ rằng :

- Chính mình đã thấy Thạch Phật đào lên ở đầu núi Bạch Thạch và lúc ấy cũng đã vô tâm. Có khi Diệu Thủ tiên sinh lấy được rồi phát giác ra là bị mắc lừa nên vứt bỏ.

Không hiểu Phật tâm đã bị chủ cũ là Bạch Thạch thần ni lấy ra cất dấu đi, hay vì một nguyên nhân nào khác? Điều bí mật này chắc thiếu nữ áo hồng Phương Từ Vi biết rõ.

Tướng Úy Dân ngồi xuống rồi xòe tay nói :

- Hiền đệ! Hiền đệ hãy ngồi xuống rồi sẽ nói chuyện.

Từ Văn tạ ơn rồi ngồi xuống chiếc ghế mé dưới.

Tướng Úy Dân lộ vẻ bi thương, cất giọng nghẹn ngào nói :

- Nhà hiền đệ gặp tai họa, ngu thúc thực xấu hổ vì chưa làm đầy đủ bổn phận.

Từ Văn lại nổi cơn sầu thảm, nước mắt chảy quanh, nhưng chàng quyết giữ không cho chảy ra, rồi nghiêng răng đáp :

- Tạ ơn thế thúc có dạ quan hoài. Tiểu đệ thề phải trả cho được mối thù này.

Tướng Úy Dân hỏi :

- Ngu thúc nghe Châu nhi nói thì hiền đệ đã tìm ra manh mối kẻ thù rồi phải không?

Từ Văn đáp :

- Có thể!

Tướng Úy Dân hỏi :

- Họ là nhân vật phe phái nào?

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Cái đó tiểu đệ chưa thể xác định.

Tướng Úy Dân nói :

- Hiền đệ đừng ngại gì, cứ cho ngu thúc hay để ngu thúc suy xét dùm.

Từ Văn không chịu, đáp :

- Chờ tiểu đệ điều tra rõ ràng rồi sẽ bẩm lại thế thúc sau.

Tướng Úy Dân gạn hỏi bằng một giọng chân thiết :

- Hiền đệ ơi! Giữa ta và hiền đệ là chỗ thông gia, vậy trước khi ngươi muốn hành động gì, tướng cũng nên cho ta hay mới phải.

Từ Văn cảm động đáp :

- Tiểu đệ xin tuân mệnh.

Tướng Úy Dân lại nói :

- Hỡi ôi! Lệnh tôn tính tình quái dị. Sau khi xảy ra vụ đó, không đến đây gặp ta lấy một lần. Hiền đệ có biết y lạc lõng nơi đâu không?

Trong óc Từ Văn lại hiện lên thảm trạng phụ thân phơi thây trong rừng. Chàng không nhịn được nữa để hai hàng lệ tuôn ra. Chàng nghiêng rặng, bắt gác mắt chiếu ra những tia oán độc. Bộ mặt đẹp trai biến thành lợt lạt. Chàng toan nói ra nhưng lại nghĩ rằng mình nên tự lực, gánh chịu lấy những điều bất hạnh. Chàng liền buồn rầu đáp :

- Chính tiểu đệ cũng đang tìm kiếm gia phụ mà chưa biết người lạc lõng nơi đâu.

Tướng Úy Dân nói :

- Hừ! Ta đã nhờ nhiều bạn hữu dò thám giúp, chẳng sớm thì muộn cũng sẽ được tin.

- Đa tạ...

Chàng chỉ nói được một tiếng rồi nghẹn ngào ngừng lại.

Tướng Úy Dân hỏi :

- Còn lệnh đường thi sao?

Từ Văn đáp :

- Tiểu đệ cũng không rõ.

Tướng Úy Dân thở dài nói :

- Hỡi ôi! Mưa gió vỗ lâm biển ảo không lường khiến người xiết bao cảm khái. Hiền đệ nên bớt nỗi bi ai, thuận theo biến cố. Ngu thúc sẽ hết sức tìm cách dò la cho.

- Tiểu đệ xin vâng lời chỉ giáo.

Tướng Úy Dân lại hỏi :

- Phải chăng hiền đệ đến đây vì việc mất vòng tay ngọc?

Từ Văn bẽn lèn đáp :

- Tiểu đệ rất lấy làm hổ thẹn...

Tướng Úy Dân khuyên nhủ :

- Cái đó hiền đệ bất tất phải bận tâm, ngu thúc tự có cách xử trí.

- Nhưng tiểu đệ vẫn thắc thỏm không yên.

Tướng Úy Dân trầm tư một chút rồi chậm rãi nói :

- Hiền đệ nên biết ngày trước ngu thúc cùng lệnh tôn đã có lời minh ước về hôn sự. Châu nhi lại được hiền đệ cứu thoát khỏi tay Tụ Bảo hội. Y tặng cho hiền đệ cái vòng tay đó là có dụng ý. Nhưng ngu thúc không miễn cưỡng, vì việc này cần phải hai bên đồng lòng..

Lão nói tới đây đột nhiên ngừng lại tựa hồ để quan sát phản ứng của Từ Văn.

Từ Văn cảm thấy trong dạ bồi hồi, nhưng cũng không phủ nhận việc gia trưởng hai bên từng đã có lời hôn ước. Tướng Minh Châu cũng là người rất xứng đáng, nhưng độc thủ đã hạn chế chàng kiếp này không thể giả nghĩa lương duyên với bất cứ ai.

Hơn nữa phụ thân vừa bị thảm họa, chàng đâu dám bàn đến chuyện hôn nhân đại sự.

Chàng liền ngập ngừng hỏi :

- Thế thúc đã nghe thế muội nói đến bí mật về độc thủ của tiểu đệ chưa?

Tướng Úy Dân biến sắc, “Ừa” lên một tiếng rồi nói :

- Ô! Đây là một vấn đề khó khăn. Nhưng ngu thúc sẽ hết sức tìm thuốc tán độc cho hiền đệ bất cứ bằng một giá nào.

Từ Văn thành thực nói :

- Thừa thế thúc! Lời nói của thế thúc khiến cho tiểu diệt chếp dạ suốt đời. Nhưng Độc công này e rằng khắp thiên hạ không ai có cách nào tiêu giải được.

Tướng Úy Dân nói bằng một giọng cả quyết :

- Việc thành hay không là tùy ở lòng người. Trong thiên hạ chẳng có chất độc nào là không giải trừ được.

Từ Văn nói :

- Giải độc là chuyện dễ, nhưng tán công mới là việc khó khăn.

Tướng Úy Dân nói :

- Trong thiên hạ chẳng có việc gì khó, chỉ sợ người hữu tâm. Hiền diệt ơi! Hãy tạm hoãn việc đó. Hiền diệt coi Minh Châu thế nào?

Từ Văn trong lòng rất rối hoang mang. Thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi đã in sâu vào lòng chàng trước tiên, nhưng sau chàng chứng thực nàng là một trong những kẻ thù, và lại chàng chỉ đơn phương quyến luyến, nên chàng đã thủ tiêu ý nghĩ đó rồi. Kể đến Thiên Đài Ma Cơ cùng chàng tình thâm nghĩa trọng, nhưng chàng không chịu cùng nàng kết thành lứa đôi. Kể ra Tướng Minh Châu là người lý tưởng hơn hết. Đồng thời chàng cũng muốn hoàn thành di nguyện của phụ thân. Nhưng chàng còn mang nặng mối huyết cừu, chưa biết mình sống chết ra sao. Hơn nữa chàng lại còn bị Độc công hạn chế, tìm đường tiêu giải chưa có hy vọng. Bậc đại trượng phu đâu dám nhận lời một cách khinh suất để làm lỡ tuổi thanh xuân của người khác.

Nghĩ tới đây, Từ Văn nghiêm trang đáp :

- Thế thúc đã có lòng hậu ái, tiểu diệt há dám suy từ, huống chi lại có phụ mệnh. Nhưng tiểu diệt không dám hứa lời một cách bừa bãi...

Tướng Úy Dân hỏi ngay :

- Tại sao vậy?

Từ Văn đáp :

- Trong mình hãy còn Độc công, tiểu diệt không dám làm lỡ cuộc đời của thế muội.

Tướng Úy Dân nói :

- Tâm ý của hiền diệt thật là phúc hậu, nhưng con nha đầu Minh Châu đã thề nguyện quyết chẳng phụ lời đính ước của gia trưởng hai bên.

Từ Văn vừa cảm kích vừa bẽn lễn đáp :

- Xin thế thúc nói rõ chỗ khó tâm của tiểu diệt cho thế muội nghe.

Tướng Úy Dân nói :

- Thế muội của hiền diệt đã định thế nào là làm như vậy, muốn nói sao cũng chẳng ích gì.

Từ Văn rất lấy làm khó nghĩ. Chàng cúi xuống trầm tư một lúc rồi cương quyết ngẩng đầu lên đáp :

- Tiểu diệt xin ưng thuận ngày nào giải trừ được Độc công tức là ngày thực hành điều ước.

Tướng Úy Dân trầm ngâm một lúc. Muốn nói lại thôi.

Từ Văn nhìn thấy tâm sự lão, không nhận được hỏi :

- Thế thúc có điều chi dạy bảo xin cứ nói ra không hề gì.

- Hừ! Chuyện này... thôi không nói nữa.

Những thành kiến của Từ Văn đối với Tướng Úy Dân từ trước, nhân cuộc chuyện trò này đã tiêu tan hết. Những nỗi đau thương ruột gan tan nát của chàng cần được người an ủi. Nhất là Tướng Minh Châu đã quyết tâm rằng buộc với chàng, chàng không thể phụ lòng nàng. Quan niệm đã cải biến, mối cách biệt cũng gần lại. Đó là tâm thanh của con người. Chàng nói bằng một giọng thành khẩn :

- Thế thúc! Tiểu diệt hy vọng thế thúc đừng giận tiểu diệt điều chi.

Tướng Úy Dân vuốt râu mỉm cười nói :

- Hay lắm! Hay lắm! Ta tin rằng lời nói của hiền diệt tự đáy lòng mà ra. Nhưng việc này thật khó bề mở miệng.

Từ Văn nói :

- Tiểu diệt muốn nghe lời giáo huấn với cả một tấm lòng thành thực.

Tướng Úy Dân lại trầm ngâm lúc nữa rồi nói bằng một giọng miễn cưỡng :

- Đây chẳng qua là một câu nói ngu ngốc của thể muội hiền diệt...

Từ Văn động tâm, lại càng muốn biết. Chàng giục :

- Xin thể thúc cứ nói ra!

Tướng Úy Dân ngập ngừng :

- Châu nhi bảo vạn nhất mà không tìm được phương thuốc tán độc thì chỉ còn cách...

Từ Văn ngắt lời :

- Cách gì?

Tướng Úy Dân đáp :

- Phế bỏ cánh tay đó đi.

Từ Văn chấn động tâm thần. Rồi chàng cũng nghĩ :

- E rằng chỉ có phương pháp duy nhất đó mà thôi. Tuy câu nói này nghe có vẻ tàn khốc, nhưng lỗi là ở tại phụ thân bất minh luyện Vô Ảnh Tội Tâm Thủ. Có khi ngày trước phụ thân lại nghĩ khác. Bây giờ tuy người đã lầm lỗi, nhưng nay hồn người đã về nơi chính suối rồi, thì kẻ làm con còn nói sao được nữa. Nàng nói vậy cũng vì thiện ý, không ngoài mục đích cùng nhau kết hợp lứa đôi. Mỗi dụng tâm của nàng thật là đau khổ, mà mối tình cũng thật sâu xa!

Từ Văn buồn rầu nói :

- Ý thể muội muốn chặt đứt cánh tay độc này đi ư?

Tướng Úy Dân ra chiều thắc mắc đáp :

- Nói là nói vậy thôi. Hiền diệt bất tất phải quan tâm.

Từ Văn nói :

- Chỗ dụng tâm của thể muội thật đáng cảm động. Kể ra cũng không còn phương pháp nào khác nữa. Có điều sau khi chặt tay, tiểu diệt sẽ thành kẻ tàn phế thì sánh đôi với thể muội sao được?...

Tướng Úy Dân ngắt lời :

- Hiền diệt! Ngu thúc đã nói sẽ tìm phương thuốc tán độc cho hiền diệt bất luận với một giá nào. Bây giờ ta hãy tạm gác chuyện đó không nói tới nữa.

Từ Văn nói :

- Tiểu diệt còn có điều chí tình muốn trình lên thể thúc.

- Hiền diệt có điều chi cứ nói ra bất tất phải e ngại.

Từ Văn nói :

- Tiểu diệt mình còn mang mối đại thù, song thân lạc lỏng nơi đâu không rõ. Mai đây cuộc đời họa phúc của tiểu diệt khó mà biết trước. Vậy lời đề nghị của thể thúc hãy xin tạm hoãn.

Tướng Úy Dân hỏi vặn :

- Vừa rồi hiền diệt chẳng đã nói ngày nào giải tán được Độc công tức là ngày thực hiện hôn ước rồi ư?

Từ Văn mặt đỏ lên đáp :

- Có thể!

- Lệnh tôn là người phi thường, tất có kế hoạch phi thường. Hiền điệt nên nghỉ kỹ rồi hãy hành động, chớ có nóng nảy.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Người yêu lý tưởng biến thành cừu địch

Từ Văn nước mắt nhỏ giọt trong lòng. Phụ thân chàng đã bị nạn, thì làm gì còn kế hoạch phi thường. Chàng giận mình chẳng thể mọc hai cánh bay vọt đi khắp muôn dặm quan sơn tìm cho thấy mặt cừu nhân để tru diệt.

Tướng Úy Dân đứng lên nói :

- Hồi hôm hiền điệt uống rượu say quá, hãy nghỉ đi một lúc, đừng nghĩ gì cả. Trời sắp sáng rồi.

Từ Văn cũng đứng lên thi lễ nói :

- Trời sáng là tiểu điệt xin cáo từ...

Tướng Úy Dân ngắt lời :

- Không được! Không được! Hay dở gì cũng phải ở chơi mấy bữa đã.

Dứt lời, lão ra khỏi cửa đi luôn.

Từ Văn cảm thấy một nỗi buồn man mác. Tiền đồ mờ mịt chẳng ai biết được kết cục ra sao.

Chàng ngồi yên trên ghế, chìm đắm vào trong những luồng tư tưởng vô biên...

Khắc lụn canh tàn, những tia sáng lờ mờ lọt qua khe cửa sổ. Trời đã bình minh.

Thình lình, trong góc thư phòng có tiếng cười lạnh lẽo thấu xương vang lên.

Từ Văn không khỏi giật mình kinh hãi, buột miệng quát hỏi :

- Ai đó?

Tiếng quát chưa dứt, bóng người đã từ trong thư phòng vọt ra ngoài đình viện chẳng khác nào ma quỷ hiện hình.

Từ Văn đảo mắt nhìn quanh chẳng thấy bóng người đâu cả.

Giữa lúc chàng đang kinh nghi, bỗng có tiếng cười lạnh lẽo vọng lại tựa hồ từ trên nóc nhà mé tả phát ra.

Từ Văn phản ứng cực kỳ thần tốc. Chàng vọt lên nóc nhà nhanh như tên bắn thì thấy một bóng xám dưới ánh sáng lờ mờ chạy về phía Tây. Chàng lập tức rượt theo.

Thân thủ người kia không phải hạng tầm thường. Chỉ trong chớp mắt đã khuất vào sau những nóc nhà dày như bát úp.

Từ Văn biết có đuổi theo cũng không kịp nữa. Chàng đành uể oải quay về, khi vừa hạ mình xuống giữa sân thì đã thấy cha con Tướng Úy Dân và mấy chục tên gia đinh đang thì thảo bán tán.

Tướng Minh Châu chạy lại đón chàng hỏi :

- Thế huynh có thấy gì không?

Từ Văn bẽn lèn đáp :

- Thân thủ người này mau lẹ phi thường, tiểu huynh không đuổi kịp.

Tướng Minh Châu nói :

- Bỏ qua thôi. Chuyện nhỏ nhặt không đáng nói.

Từ Văn hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Tướng Minh Châu đáp :

- Pho Thạch Phật bị trộm rồi.

- Ủa!

Từ Văn không khỏi bức mình vì bị trúng kế diệu hồ ly sơn làm mất Thạch Phật. Tuy là pho Thạch Phật vô tâm, không còn giá trị như trước nữa, nhưng cũng là một vật rất thích của Tướng Úy Dân.

Tướng Úy Dân thân nhiên như không nói :

- Hiền đệ bất tất phải để tâm. Pho Thạch Phật này đã mất giá trị bản thân, họ lấy đi cũng chẳng có chi đáng tiếc.

Từ Văn then đỏ mặt lên nói :

- Tiểu đệ rất lấy làm xấu hổ là để cho quân chuột nhắt ra vào tự do.

Tướng Úy Dân nói :

- Đây là lỗi tại ngu thức bất cẩn để họ trông thấy, không liên quan gì đến hiền đệ. Có điều như vậy cũng hay! Thạch Phật mà còn sẽ là mầm họa. Ngu thức không nghĩ đến một điểm là dù Thạch Phật đã mất chân giá trị, nhưng người ngoài có biết đâu, họ sẽ vẫn tìm đến nơi. Vậy mất đi càng hay.

Từ Văn nghe nói có lý, nhưng chàng thủy chung vẫn thắc mắc. Chàng ngượng ngùng nói :

- Tiểu đệ thề rằng sẽ tra hỏi ra con người đã hạ thủ lấy cắp này...

Chàng nói giữa chừng liền ngừng lại, vì nhớ tới vụ mất vòng tay ngọc, đến nay chàng vẫn chưa điều tra ra kẻ cướp giật thì còn nói chi đến chuyện điều tra kẻ trộm này.

Tướng Minh Châu ngó Từ Văn bằng cặp mắt sâu thẳm, rồi cười nói :

- Thế huynh! Quên vụ này đi! Chẳng đáng gì mà phải để tâm

Trời đã sáng rõ. Bây giờ Từ Văn mới nhìn rõ chung quanh, đá núi nhấp nháy, hoa cỏ tốt tươi. Cách bố trí cực kỳ tỉ mỉ! Quả nhiên là một nhà hào phú, khí thế không phải tầm thường.

Cha con Tướng Úy Dân cáo lui. Từ Văn trở về thư phòng. Thị nữ bưng nước cùng khăn lau mặt đưa đến. Chàng rửa mặt qua loa rồi ngồi ngắm nghĩ..

Lát sau, tiểu tỳ vào mời chàng ra dùng điểm tâm.

Từ Văn được dẫn đến căn sảnh hiền mà chàng đã gặp Tướng Minh Châu tối hôm qua. Hai cha con nàng đón tiếp chàng với vẻ chân thành. Tuy là bữa ăn lót dạ, song trên bàn có đủ thứ bánh trái hoa quả rất ngon lành.

Ăn lót dạ xong, Từ Văn kiên quyết cáo từ.

Tướng Minh Châu ra chiều hoang mạn như người mất vật gì.

Tướng Úy Dân hai ba lần khấn khoản lưu lại, nhưng Từ Văn đã quyết ý ra đi. Lão không làm sao được, đành nhắc lại lời ước hẹn đêm hôm qua và dặn đi dặn lại mọi điều thận trọng.

Từ Văn cảm kích vô cùng, quyến luyến cáo biệt.

Chuyến này chàng đi kẻ ra cũng được việc vì đã phúc đáp xong một điều tâm sự.

Chàng lật đật ra khỏi thành Khai Phong, nhắm nẻo núi Đồng Bách mà đi. Chàng tính toán kế hoạch hành động trong đầu, trước hết là tìm Vệ Đạo hội chủ hỏi cho biết Thượng Quan Hoành hiện ở đâu, rồi sẽ mở đầu cuộc báo thù.

Hiện giờ chàng là người cô độc. Trong ý niệm, ngoài cừu hận không còn có gì nữa.

Trước kia chàng đã nghĩ tìm mưu kế rồi mới hành động. Kiểm thấy phụ thân để cùng nhau thương nghị kế sách phục thù. Nhưng bây giờ phụ thân chàng đã bị thảm tử, mẫu thân sống chết không hay. Công việc báo thù trút hết lên vai chàng. Ý chí báo thù càng mãnh liệt, chàng không thể nào bình tĩnh lại để suy nghĩ được, mà chỉ cần có chỗ để tiết hận...

Từ Văn rất cảm kích cha con Tướng Úy Dân đã có lòng tha thiết đối với con một người bạn cố tri. Nhưng mối tha thiết này chỉ khiến cho lòng chàng thêm trầm trọng chứ chẳng bỏ ích gì, vì chàng không muốn mượn tay bất cứ ai để trả mối huyết thù cho chàng.

Hiện nay tuy công lực chàng đáng vào bậc nhất trên chốn giang hồ, nhưng bọn cừu gia cũng không phải hạng tầm thường, chẳng thể khinh nhờn được. Tuy chàng biết vậy nhưng liệu chàng có chờ đợi được không? Và chờ đợi cái gì? Từ Văn đang đi đột nhiên ngó thấy cảnh vật quen quen, bất giác chàng dừng bước lại.

Đây chính là nơi mà chàng đã gặp gỡ thiếu nữ áo hồng Phương Từ Vi lần đầu tiên.

Cảnh vật còn nguyên như cũ, song nhân sự biến đổi hết rồi. Ngày trước Phương Từ Vi đã khiến chàng thay đổi kế hoạch, bỏ đi việc cầu thân với nhà họ Tướng ở phủ Khai Phong. Kết quả chàng không được lọt vào mắt xanh của Phương Từ Vi, tệ hơn nữa là nàng lại cùng phe với bọn cừu gia. Những chuyện biến hóa ly kỳ thiệt ra ngoài ý nghĩ của con người.

Phương Từ Vi đã lọt vào tay Thiếu hội chủ Tụ Bảo hội là Lục Quân. Ban đầu chàng vừa tức giận vừa ghen tuông, nhưng bây giờ chàng không có ý ghen tuông nữa. Chàng là võ sĩ, dĩ nhiên coi trọng việc ân cừu hơn tư tình nữ nhi.

Đối cảnh sinh tình, bất giác chàng buông một tiếng thở dài. Chàng than cho nhân sự đổi dời, buồn cho phong vân biến ảo, lại cảm khái cho vận mệnh éo le của đời mình..

Ánh dương quang tươi đẹp mà bầu vũ trụ trước mặt chàng tựa hồ vẫn một màu thảm đạm.

Bất thành linh một bóng người tha thướt, nhỏ nhắn lọt vào mắt Từ Văn. Trái tim chàng đập thình thịch. Chàng tưởng mình mất hoa, nhưng định thần nhìn kỹ lại thì đúng là thiếu nữ áo hồng Phương Từ Vi.

Từ Văn gặp Phương Từ Vi ở chỗ giải cầu lần đầu thì thật là một chuyện ly kỳ.

Bữa nay dung nhan nàng tiều tụy, cặp mắt đăm chiêu tỏ ra nàng cực kỳ đau khổ.

Từ Văn lặng người ra đứng giữa đường, cất tiếng chào :

- Phương cô nương! May lại được gặp đây!

Phương Từ Vi dừng bước. Nét mặt lộ lại hơi lộ vẻ xúc động, nhưng chỉ thoáng qua đã trở lại thê lương lạnh lẽo. Nàng hững hờ đáp :

- Té ra là các hạ.

Dứt lời, nàng cất bước toan đi. Từ Văn trầm giọng nói :

- Phương cô nương hãy khoan! Tại hạ đang muốn tìm cô nương đây.

Phương Từ Vi nhú cặp lông mày hỏi lại :

- Các hạ muốn tìm ta ư?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế!

Phương Từ Vi hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ có mấy vấn đề cần thỉnh giáo nơi cô nương.

- Ô! Xin các hạ nói ra.

Từ Văn trở vào bụi trúc bên đường gần đó, nói :

- Chúng ta qua bên đó nói chuyện.

Phương Từ Vi ngơ ngác hỏi :

- Cần phải qua bên đó mới được hay sao?

Từ Văn gật đầu đáp :

- Tại hạ nhận thấy như vậy.

Phương Từ Vi ngần ngừ một chút, rồi nàng thần thờ cất bước đi về phía khóm trúc.

Từ Văn xếp đặt lại tư tưởng, rồi lên tiếng hỏi trước :

- Phải chăng cô nương là truyền nhân của Bạch Thạch thần ni?

Câu hỏi đột ngột này khiến cho Phương Từ Vi không khỏi sững sốt. Nàng nghi hoặc hỏi lại :

- Các hạ hỏi vụ này làm chi?

Từ Văn thần nhiên đáp :

- Dĩ nhiên phải có lý do.

Phương Từ Vi nói :

- Các hạ đã có ơn viện trợ cho ta, và lại là thượng khách của tề hội chủ. Nguyên hai yếu tố này cũng đủ khiến cho ta phải nói thực. Ta không phải là truyền nhân của lão nhân gia.

Từ Văn thật không ngờ nàng trả lời mình như vậy, chàng kinh ngạc hỏi lại :

- Sao?... Cô nương không phải là truyền nhân của thần ni ư?

- Không phải!

Từ Văn hỏi vặn :

- Thế thì sao cô nương lại biết rõ những bí mật về Thạch Phật, và thành ra nhân vật đối tượng để bọn người võ lâm truy tầm?

Phương Từ Vi hững hờ đáp :

- Xin tha thứ cho ta không thể trình bày được.

Nguyên Từ Văn định hỏi thăm nàng về người em gái của Bạch Thạch thần ni là Đỗ Như Lan lạc lõng nơi đâu để thực hành lời hứa với lão quái. Phương Từ Vi nói vậy, khiến cho hy vọng của chàng tan ra mây khói. Nàng phủ nhận không phải là truyền nhân của thần ni thì thiệt khó mà tin được...

Chàng nghi vậy, liền gạn hỏi :

- Cô nương cũng không có mối liên quan gì với thần ni ư?

Phương Từ Vi lại chau mày, lạnh lùng nói :

- Liên quan thì có.

Từ Văn nói :

- Hay lắm! Như vậy tại hạ xin thỉnh giáo cô nương về tung tích một người.

- Ai vậy?

- Bào muội của thần ni, tục danh là Đỗ Như Lan.

Phương Từ Vi run bắn người lên. Nàng lộ vẻ kinh hãi hỏi lại :

- Sao các hạ lại hỏi đến lão nhân gia?

Từ Văn thành thật đáp :

- Tại hạ chịu lời ủy thác của một người nhờ hỏi dò tung tích bà ta.

Phương Từ Vi hỏi :

- Các hạ chịu lời ủy thác của ai?

Từ Văn đáp :

- Của một người già cả mà tại hạ không rõ danh hiệu cùng lai lịch.

Phuong Tử Vi nói :

- Lão nhân gia không còn ở nhân thế nữa.

Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :

- Bà ta chết rồi hay sao?

- Đúng thế! Lão nhân gia từ già cõi trần đã lâu rồi.

- Có thật thế không?

- Đúng thế!

- Tại hạ xin hỏi chỗ mai táng của người.

Phuong Tử Vi nhìn Từ Văn bằng con mắt nghi ngờ, rồi lắc đầu đáp :

- Về điểm này ta không thể nói được.

Từ Văn hỏi :

- Cô nương nói thế là thật tình chăng?

Phuong Tử Vi ngập ngừng đáp :

- Ồ! Chính thế!

Từ Văn thở phào một cái, trầm nghĩ :

- Người đã chết rồi, ta đành quay về trả lời lão quái là xong.

Nhưng nghĩ tới lão thuật lại thiên cổ sự, chàng không khỏi đau lòng. Thực là một mối hận ngàn thu! Lão chỉ vì chờ tin của Đỗ Như Lan mà sống cho tới ngày nay.

Không ngờ hy vọng cuối cùng cũng tắt ngấm. Lão biết tin này thì thật là một chuyện tàn nhẫn, phù phàng!

Còn một vấn đề khác nảy ra trong đầu óc Từ Văn khiến cho trên mí mắt chàng ẩn hiện một luồng sát khí. Phuong Tử Vi ngó thấy tình trạng này, không khỏi chấn động tâm thần.

Bỗng chàng cất tiếng hỏi :

- Phải chăng cô nương là một phần tử trong hội Vệ Đạo?

Phuong Tử Vi đáp :

- Phải rồi!

Từ Văn ngấm ngầm nghiên răng. Chàng cố gắng tự kiềm chế cho lửa oán độc khỏi bùng lên, nhưng giọng nói đã đổi thành lạnh lẽo rùng rợn :

- Cô nương có biết giữa hội Vệ Đạo và Thất Tinh bang chủ Từ Anh Phong đã vì đâu mà kết mối thâm thù không?

Phuong Tử Vi ngập ngừng hỏi lại :

- Tại sao... các hạ lại hỏi đến vụ đó?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ muốn biết rõ đầu đuôi...

- Để làm gì?

- Xin cô nương hãy trả lời câu hỏi của tạ hạ.

Phuong Tử Vi hững hờ đáp :

- Giữa hội Vệ Đạo và Thất Tinh bang không có thù oán gì nhau.

Từ Văn hắng giọng một tiếng, rồi hỏi :

- Thế thì sao lại có vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo?

Phuong Từ Vi buông thông :

- Ta không biết.

- Cô nương không biết thật ư?

- Không biết!

Từ Văn lại nghiêng rặng hỏi :

- Vụ Bang chủ Từ Anh Phong phơi thây trong rừng hoang, do ai hạ thủ?

Phuong Từ Vi lắc đầu đáp :

- Ta không hiểu.

Từ Văn không nhẫn nại được nữa. Chàng lớn tiếng :

- Phuong cô nương! Bữa nay cô phải trả lời về vụ này.

Phuong Từ Vi bất giác lùi lại một bước hỏi :

- Các hạ căn cứ vào điều chi mà bắt ta phải trả lời?

Từ Văn vẫn xẵng giọng :

- Vì cô nương là một phần tử trong bọn sát nhân.

Phuong Từ Vi hỏi lại :

- Từ Anh Phong đối với các hạ là người thế nào?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Cái đó cô nương không cần biết.

Phuong Từ Vi lạnh lùng nói :

- Nếu vậy ta xin cáo từ.

Từ Văn dần từng tiếng :

- Cô nương đừng hòng đi đâu.

Phuong Từ Vi cười lạt hỏi :

- Các hạ định làm gì ta?

Từ Văn nghiêm nghị đáp :

- Tại hạ cần cô nương phúc đáp vấn đề này.

Phuong Từ Vi hỏi :

- Nếu ta không chịu thì sao?

Từ Văn tức mình nói :

- Tại hạ sẽ không cần lựa chọn thủ đoạn nào cốt sao cho đạt mục đích là được.

Nét mặt lợt lạt của Phuong Từ Vi vì phần khích mà thành ửng hồng, khiến cho tư dung nàng càng xinh đẹp khả ái. Nhưng lúc này trong lòng Từ Văn đầy lửa giận che lấp hết lương tri, nên chàng chẳng có phản ứng nào cả.

Phuong Từ Vi lớn tiếng hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi định giết người ư?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Có lẽ không những chỉ có thể mà thôi.

Phuong Từ Vi kiên quyết :

- Xin lỗi các hạ. Ta không nói được...

Từ Văn tròn mắt lên hỏi :

- Cô nương muốn chết thật hay sao?

Phuong Từ Vi cười ha hả đáp :

- Chết ư?... Chết cũng chẳng sao. Chính ta cũng chẳng quyến luyến gì cái thế gian này nữa, thì ta nên mượn tay các hạ để kết liễu cuộc đời này cũng không sao.

Từ Văn dần từng tiếng :

- Cô nương nhất định không nói hả?

- Không!

- Tại hạ hỏi cô nương một câu nữa, là Thượng Quan Hoành đang ẩn thân ở chỗ nào?

Phuong Từ Vi ấp úng :

- Thượng... Quan... Hoành... ư?

Từ Văn gạt đầu nói :

- Phải rồi!

Phuong Từ Vi hỏi lại :

- Các hạ tìm y làm chi?

Từ Văn đáp :

- Để điều tra cho biết rõ thực tình vụ Thất Tinh bảo.

Phuong Từ Vi lại hỏi :

- Phải chăng các hạ đã cứu mạng y?

Từ Văn đáp :

- Có vụ đó thực.

Phuong Từ Vi hỏi vặn :

- Sao các hạ không hỏi y trước đã?

Từ Văn hơi bẽn lẽn đáp :

- Đó là chỗ sơ xuất của tại hạ.

Phuong Từ Vi dịu giọng :

- Vụ này các hạ nên tìm tề hội chủ mà hỏi.

Từ Văn nói :

- Vẫn biết thế, nhưng bây giờ tại hạ muốn hỏi cô nương trả lời đã.

- Không được đâu.

- Cô nương đừng trách tại hạ phũ phàng động thủ bẻ hoa.

Phuong Từ Vi nở một nụ cười cực kỳ lạnh lẽo nói :

- Đối với ta thì hết thầy đều vô vị. Nhưng này! Địa Ngục thư sinh! Các hạ có biết hậu quả thế nào không?

Cặp mắt Từ Văn chiếu ra những tia hung quang rùng rợn, giọng nói đầy sát khí :

- Hậu quả ư? Còn nhiều kẻ phải lấy máu ra mà đánh đổi.

Phuong Từ Vi cười lạt nói :

- Chà! Khẩu khí các hạ lớn đấy!

- Bây giờ tại hạ chỉ cần cô nương phúc đáp, cô nương đừng phí lời vô ích.

Phuong Từ Vi vẫn một mực :

- Ta không thể nói được.

Từ Văn háng giọng một tiếng, ra tay nhanh như điện chớp nắm lấy cổ tay trái Phuong Từ Vi. Chàng rút cánh tay độc trong áo ra giơ lên, cát giọng run run nói :

- Cô nương sẽ chết như một con kiến mà thôi.

Phuong Từ Vi da mặt rung động, mắt hạnh tròn xoe tựa hồ như sắp bật ra ngoài.

Nhưng nàng không mở miệng, chỉ trợn cặp mắt oán độc lên mà nhìn Từ Văn.

Dù sao Từ Văn cũng là con người, lúc lửa hận bốc lên ngàn ngút, chàng tưởng chừng giết ngay được con người mà trước kia chàng đã luyện ái đến cực điểm. Nhưng trong tiềm thức vẫn có một luồng lực giữ tay chàng lại.

Giữa lúc ấy một thanh âm ồm ồm vọng lên :

- Tha thị ra!

Từ Văn quay đầu nhìn lại thì thấy một người già, tuổi ngoài năm mươi với bộ mặt âm trầm, hiểm độc. Hắn mặc áo vải đen, chỗ ngang lưng chùn lại trông chẳng ra kiểu gì hết.

Từ Văn cất tiếng hỏi :

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Người kia đáp :

- Khách qua đường.

Từ Văn trợn cặp mắt đầy sát khí nói :

- Nếu các hạ muốn sống thì bước ngay!

Người tự xưng là Khách qua đường nhăn nhó cười đáp :

- Địa Ngục thư sinh! Người nói câu đó với người khác thì được.

Từ Văn đang lúc không ngăn nổi sát khí lại bị khiêu khích, khác nào lửa cháy đổ dầu thêm, cát thanh âm rất lạnh lẽo hỏi :

- Lão muốn chết thật ư?

Khách qua đường buông thõng :

- Chưa chắc.

- Lão cứ thử mà coi!...

Khách qua đường xua tay nói :

- Khoan đã! Lão phu muốn bàn với ngươi một chuyện trao đổi.

Từ Văn hững hờ hỏi lại :

- Trao đổi ư?

Khách qua đường đáp :

- Phải rồi! Một cuộc trao đổi có lợi cho cả đôi bên.

Từ Văn nghe câu nói cao thâm khôn lường. Chàng tự nghĩ :

- Lão tự xưng là Khách qua đường này xuất hiện một cách đột ngột, coi vẻ mặt lão quyết không phải hạng thiện lương.

Chàng nghĩ vậy rồi lạnh lùng đáp :

- Tại hạ chẳng có gì hứng thú với bất luận cuộc trao đổi nào. Các hạ muốn tìm cái chết thì tìm đúng được người cho chết rồi đó...

Khách qua đường đưa mắt nhìn sang Phuong Từ Vi rồi hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Sao ngươi không chịu nghe ta nói về nội dung cuộc trao đổi đã?

Từ Văn không trả lời. Bộ mặt tuấn tú của chàng bao phủ một làn sát khí dày đặc.

Khách qua đường vẫn không lộ vẻ sợ hãi. Lão nói tiếp :

- Cuộc trao đổi này đối với ngươi không thiệt hại gì, mà lại được món tiền không nhỏ.

Từ Văn buông Phuong Từ Vi ra, nhảy xổ về phía Khách qua đường nhanh như chớp. Cánh tay độc của chàng đưa ra, rồi lại rút vào ngay. Đồng thời chàng lại nắm lấy Phuong Từ Vi. Những động tác của chàng cực kỳ mau lẹ khiến cho người ta phải lè lưỡi.

Một tình trạng diễn biến ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Khách qua đường không ngã lăn ra. Đây lại là một người thần bí, không sợ độc thủ của chàng.

Từ Văn không khỏi đem lòng hoài nghi về Độc công tuyệt thế vô song của mình.

Chàng không ngờ thiên hạ có nhiều người không sợ chất kịch độc đến thế.

Khách qua đường vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra. Lão nói :

- Địa Ngục thư sinh! Chúng ta hãy thảo luận về cuộc trao đổi đã.

Từ Văn không nhịn được buột miệng hỏi :

- Các hạ... không sợ độc ư?

Khách qua đường tự đắc đáp :

- Vô Ảnh Tội Tâm Thủ tuy là chất tuyệt độc trong thiên hạ, nhưng đối với lão phu đã ăn thua gì.

Từ Văn lại hỏi :

- Các hạ là ai?

Lão kia thản nhiên đáp :

- Khách qua đường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Ngó vết sọc hào kiệt thất kinh

Từ Văn hỏi :

- Ý các hạ thực tình muốn mưu đồ chuyện gì?

Khách qua đường đáp :

- Ô hay! Lão phu chẳng đã nói hai ba lần là có chuyện trao đổi.

Từ Văn ngập ngừng :

- Sao các hạ khéo biết mà đến đây...

Khách qua đường đáp :

- Thiên hạ có lắm chuyện lạ kỳ. Người võ lâm mà mắt không tinh, tai không tỏ thì còn qua lại giang hồ thế nào được.

Từ Văn động tính hiếu kỳ, đổi giọng nói :

- Các hạ thử nói cuộc trao đổi thế nào.

Khách qua đường vẻ mặt âm trầm, da mặt hơi rung động nhăn nhoe, cất giọng khác thường hỏi :

- Người còn nhớ chuyện mất vật chăng?

Từ Văn động tâm hỏi :

- Mất vật ư?

- Đúng rồi! Lão phu tin rằng người rất cần lấy về.

Từ Văn làm bộ hững hờ hỏi :

- Vật đó là vật gì?

Khách qua đường đáp :

- Một tín vật khắp hai miền Nam Bắc sông Hoàng Hà, tức là chiếc vòng tay ngọc.

Từ Văn nghe nói, mạch máu chạy rần rần, mặt lộ sát khí run lên nói :

- Ủi chà! Té ra người cướp vòng tay ngọc lại là các hạ. Thật là đi rách để giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu. Các hạ đã dám đem tang vật lấy cắp ra làm vật trao đổi..

Khách qua đường cười khẩy một tiếng, ngắt lời :

- Địa Ngục thư sinh! Khoan đã! Đừng hung hăng vội! Nếu người tưởng lấy lại được thì là người lắm to.

Từ Văn trở vào mặt Khách qua đường nói :

- Chẳng những tại hạ phải lấy nguyên vật về, mà còn muốn lấy cả cái đầu trên cổ các hạ nữa. Đó chính là vật trao đổi để lấy lại vòng tay.

Khách qua đường cười lạt hỏi :

- Liệu người làm được thế chăng?

Từ Văn đáp :

- Sự thực sẽ trả lời các hạ.

Khách qua đường thân nhiên nói :

- Người hãy thử đi coi!

Từ Văn lại buông Phụng Tử Vi ra lần nữa. Chàng vùng chường nhằm Khách qua đường đánh tới nhanh như điện chớp.

Khách qua đường rùng mình một cái đã tung mình ra xa ngoài ba trượng. Khinh công mau lẹ này chẳng kém gì Diệu Thủ tiên sinh. Thân pháp lão đã tựa hồ ma quỷ, lão lại không sợ độc thủ, và lại dám nói trắng ra chính mình lấy vòng tay ngọc thì đúng là một tay đao đức.

Từ Văn đánh sảy một đòn càng tức giận như người điên. Chàng vọt mình tới phóng liền ba chưởng.

Khách qua đường xuyên qua luồng kinh khí mà ra không bị thương tổn gì và biến đổi liền ba lần vị trí.

Thiếu nữ áo hồng Phương Tử Vi đứng ngây người ra như tượng gỗ tựa hồ những việc bên ngoài không liên quan gì đến nàng.

Khách qua đường xua tay nói :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi còn đánh nữa là lão phu đi ngay.

Từ Văn nghiêng răng hỏi :

- Liệu các hạ có đi được không?

Khách qua đường cười đáp :

- Ngươi đừng nói đùa. Nếu đánh thì lão phu có phải tiếp mười chưởng của ngươi cũng chẳng thấm gì. Còn chạy thì ngươi khó mà ngăn cản được.

Từ Văn biết lão nói vậy là đúng sự thật. Cứ coi thân pháp lão né tránh, cũng đủ biết lão muốn bỏ đi chẳng khó khăn gì.

Từ Văn thở hồng hộc hỏi :

- Các hạ muốn điều kiện gì? Nói đi!

Khách qua đường đáp :

- Dễ lắm! Ngươi giao thị cho lão phu thì lão phu trả lại vòng tay cho ngươi. Như vậy ngươi có mất mát gì đâu?

Từ Văn chần động tâm thần hỏi :

- Các hạ muốn lấy Phương cô nương ư?

- Đúng thế!

- Sao tại hạ phải giao cô ta lại cho các hạ?

Khách qua đường tức mình nói :

- Lão phu đã bảo để đánh đổi lại vật đã mất kia.

Phương Tử Vi tức giận trừng mắt nhìn Khách qua đường, nhưng không nói gì.

Từ Văn rất nóng lòng lấy vòng tay ngọc về, nhưng khi nào chàng lại đem Phương Tử Vi làm vật đánh đổi. Chàng tự vấn tâm :

- Lão ra điều kiện bất cặn nhân tình này là có ý gì?

Rồi chàng hỏi :

- Các hạ tính vậy là nghĩa làm sao?

Khách qua đường vẫn cất giọng đều đều đáp :

- Vừa rồi ngươi muốn giết thị. Nếu ngươi giao thị lại cho ta thì cũng chẳng mất mát gì mà còn có lợi.

Từ Văn kinh hãi nghĩ thầm :

“Đối phương kiếm được mình đã là một chuyện lạ. Bây giờ lão đưa ra điều kiện này lại càng lạ hơn.”

Chàng rất ngạc nhiên về chuyện Phương Tử Vi không hẹn mà gặp. Điều kiện Khách qua đường đưa ra dường như vừa mới khởi điểm chứ không phải sắp đặt từ trước khiến chàng phải sững sờ. Chàng tự hỏi :

- Sao lại thế được? Sao lão biết mình và Phương Tử Vi lại chạm trán nhau ở chốn này? Sao lão lại còn biết rõ cả Phương Tử Vi là kẻ thù của mình?

Cứ hiện tình mà đoán, Từ Văn chắc đối phương đã theo dõi chàng từ trước. Lão nấp trong bóng tối để dòm ngó mọi biến chuyển rồi tự nhiên nảy ra chủ ý này. Chàng nghĩ mãi mà không hiểu tại sao lão lại lấy Phương Tử Vi để trao đổi vòng tay ngọc.

Từ Văn quay lại nhìn Phương Tử Vi đang đứng ngăn người ra, chàng hỏi :

- Lão là ai vậy?

Phương Tử Vi lạnh lùng đáp :

- Ta không quen biết lão.

Từ Văn rất lấy làm quái dị về thái độ của Phương Tử Vi. Nàng tựa hồ như người thất thần. Cả đến vấn đề sinh tử, thiết thân nàng cũng không để ý.

Khách qua đường lại giục :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi đã quyết định xong chưa?

Từ Văn quay lại hỏi :

- Các hạ muốn lấy cô ả là vì mục đích gì?

Khách qua đường hững hờ đáp :

- Cái đó ngươi bắt tất phải hỏi làm chi.

Từ Văn nói :

- Vậy tại hạ nói cho các hạ hay là không được đâu.

Khách qua đường hỏi lại :

- Ngươi không muốn lấy vòng tay ngọc về ư?

- Sao lại không?

- Vậy chúng ta một bên giao vật, một bên giao người đi!

Từ Văn lắc đầu đáp :

- Tại hạ không có quyền đem người ta để đổi lấy vật của mình.

Khách qua đường hất hàm hỏi :

- Nhưng ngươi đã lọt vào tay ngươi rồi thì sao?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Đó lại là chuyện khác.

Khách qua đường lấy vòng tay ngọc trong bọc ra cầm tay lắc mấy cái tựa hồ để coi trọng lượng. Đoạn lão lại cất lệ vào bọc.

Từ Văn ngó thấy thì quả nhiên là chiếc vòng tay mà Tường Minh Châu đã tặng cho chàng. Chàng tức giận tưởng chừng như thất khiếu đều bốc khói lên. Đột nhiên chàng vung chưởng quét ngang. Phát chưởng này nhanh như tia lửa loé ra với một luồng kinh lực mãnh liệt ghê gớm khiến người ta phải lè lưỡi.

Khách qua đường né tránh hơi chậm một chút, liền bị luồng kinh phong xô đẩy loạng choạng người đi.

Từ Văn đang con tức giận đến cực điểm. Một chưởng vừa phóng ra, chưởng thứ hai liền nối tiếp đánh tới.

Khách qua đường vung chưởng chống đỡ. Kinh phong rít lên khùng khiếp. Tiếp theo là một tiếng rên ư ử. Khách qua đường phải lùi lại đến bảy tám bước...

Từ Văn đánh ra hai phát chưởng chiếm được thượng phong, khi nào chàng chịu nổi tay. Chàng sấn lại chụp vào trước ngực đối phương nhanh như chớp.

Bây giờ Khách qua đường mới bộc lộ công phu về thân pháp kinh người. Lão trượt mình đi như cá lượn, lẹ như thỏ rừng, chập chòn như ma quỷ thoát ra khỏi chi ảnh của Từ Văn. Tiếp theo là một tiếng la hoảng. Phương Tử Vi bị lão cắp trong tay rồi.

Biến diễn này ra ngoài sự tiên liệu của Từ Văn. Bất giác chàng đứng thộn mặt ra.

Khách qua đường dương dương đắc ý nói :

- Địa Ngục thư sinh! Thế là ngươi mất khoản trao đổi rồi nhé!

Từ Văn điền tiết rít lên :

- Ngươi tưởng bình yên mà chạy thoát được ư?

Khách qua đường cười khẩy đáp :

- Đại khái cái đó không thành vấn đề.

- Ngươi thử chạy đi coi.

Khách qua đường cấp Phung Tử Vi đột nhiên băng mình đi!...

Từ Văn cũng vọt lên trước đón đầu, thuận thế vung chưởng phóng ra.

Khách qua đường bị bức bách phải trở lại chỗ cũ.

Từ Văn đứng cách lão không đầy tám thước.

Khách qua đường cất giọng lạnh như băng nói :

- Nếu ngươi còn ra tay thì thị sẽ chết trước.

Từ Văn quát lên :

- Cả ngươi cũng đừng hòng sống. Nếu ngươi tay không thì họa may còn có cơ hội thoát chạy được. Bằng văn cấp người thì quyết không chạy thoát đâu.

Đó là sự thực. Khách qua đường thân pháp có cao hơn Từ Văn một chút, nhưng công lực lại kém chàng đến một vài thành. Nếu lão cấp Phung Tử Vi thì thân pháp dĩ nhiên bị giảm sút. Hơn nữa cánh tay bị hạn chế thì chạy thoát thế nào được.

Khách qua đường ngần ngừ hỏi lại :

- Ngươi có muốn thị khỏi chết không?

Từ Văn đáp :

- Về điểm này ngươi bắt tất phải suy nghĩ cho ta.

Khách qua đường nói :

- Đó là ngươi tự dối lòng. Ngươi đã chẳng muốn đem thị trao đổi lấy vòng tay ngọc thì đủ biết ngươi coi thị nặng hơn nhiều.

Từ Văn ngắt lời :

- Ngươi lầm rồi! Ta có thể giết nàng đứng trên lập trường ân oán. Nhưng đem nàng đổi lấy vòng tay ngọc thì lại là hành vi của kẻ vô sỉ, nên bản nhân không thêm làm.

Khách qua đường nói :

- Địa Ngục thư sinh! Mấy câu đó ngươi nói nghe được, nhưng ngươi đừng hòng bịt mắt lão phu. Ngươi cần thị sống để vặn hỏi thị nói rõ gốc ngọn kẻ thù, có đúng thế không?

Từ Văn ngấm ngầm kinh ngạc. Chàng biết lão thất phu này ròm rở đã lâu, nên những câu đối thoại giữa chàng và Phung Tử Vi lão đều nghe lỏm hết. Chàng nghĩ thế rồi lạnh lùng đáp :

- Kể ra cũng đúng, nhưng bản nhân có thể hỏi người khác để đạt mục đích.

Lão già cười lạt nói :

- Dù sao cũng không tiện bằng hỏi chính thị. Có phải thế không?

Từ Văn quát lên :

- Khách qua đường! Buông tha nàng ra!

Khách qua đường hỏi :

- Ngươi tưởng ta chịu làm thế ư?

- Lão không làm thế cũng không xong.

Khách qua đường xẵng giọng hỏi :

- Lão phu không tha thì sao?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Thì lão sẽ bỏ xác đương trường.

Khách qua đường bị giọng nói cả quyết của Từ Văn làm cho rúng động. Lão trầm mặc một lúc rồi hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Kể ra lão phu nắm được thị là không cần phải trao đổi. Nhưng lão phu cũng trả lại vòng tay thì ngươi tính sao?

Từ Văn động tâm, nhưng rồi chàng nghĩ lại :

- Vòng tay là chuyện nhỏ, báo thù là việc lớn. Đây là cơ hội duy nhất ngay trước mắt để có thể điều tra, không nên bỏ lỡ. Đồng thời lão nhất quyết đòi Phuong Tử Vi, thì hiển nhiên trong lòng có âm mưu bất trắc. Nếu chính mình giết Phuong Tử Vi thì chỉ là chuyện báo thù, nhưng để nàng lọt vào tay người thần bí là trái với truyền thống của võ đạo.

Chàng nghĩ vậy liền cương quyết đáp :

- Không được!

Khách qua đường cất giọng cười the thé hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Lão phu mà muốn bóp chết thị thật dễ như trở bàn tay. Nhưng nếu lão phu làm thế thì ngươi được lợi gì?

Khách qua đường ra chiều này quả là lợi hại. Nếu đối phương thực tình muốn giết Phuong Tử Vi rồi giữ áo trốn đi thì mất cả người lẫn vòng tay. Nhưng Từ Văn chắc lão chỉ có ý bắt sống Phuong Tử Vi đem đi để có chuyện mưu đồ ghê gớm, tất lão không giết nàng.

Chàng nghĩ vậy liền lạnh lùng nói :

- Lão mà giết nàng thì ta sẽ giết lão. Kết quả là thế đó!

Khách qua đường hỏi :

- Nếu ngươi không giết được lão phu thì sao?

Từ Văn đáp :

- Lão có trốn cũng chẳng được bao lâu rồi tất bị bắt.

Khách qua đường nói :

- Cái đó chưa biết đâu.

Từ Văn tức giận thét lên một tiếng rồi vuren tay ra chụp.

Khách qua đường né tả tránh hữu. Từ Văn vẫn tấn công ráo riết. Chàng chụp luôn hết chiều này sang chiều khác.

Khách qua đường trong tay nắm giữ Phuong Tử Vi thành ra thân pháp bị ảnh hưởng rất nhiều.

Roạt! Tấm khăn đen trùm trên đầu Khách qua đường bị móc đứt, rớt xuống.

Từ Văn bật tiếng la hoảng :

- Trời ơi!

Chàng lùi lại liền mấy bước, tưởng chừng như gặp phải tà ma quỷ quái, khiếp sợ không bút nào tả xiết.

Trên tai bên phải Khách qua đường lộ ra một vết sẹo. Vết sẹo này chàng đã in sâu vào tâm khảm. Trong đầu óc chàng lập tức hiện lên hình ảnh người che mặt mặc áo cầm bào.

Người che mặt mặc áo cầm bào, hán tử mặt đen và Khách qua đường, cả ba người chỉ là một.

Từ Văn tự hỏi :

- Hắn không chết ư? Thế thì hai người mặc áo cẩm bào chính mình đã ra tay mai táng, một người là phụ thân còn người nữa là ai? Chẳng lẽ còn người che mặt mặc áo cẩm bào thứ ba nữa?

Chàng nhớ lại phụ thân và người kia bị chết, đầu óc đã vỡ tan, không trông rõ mặt mũi, người chết đó dĩ nhiên không sống lại được...

Mấy nghi vấn khác lại quay lộn trong đầu óc chàng.

- Đối phương mạo xưng làm phụ thân đã mấy lần toan hạ sát mình vì lẽ gì? Đối phương quyết chí bắt Phuong Tử Vi đem đi để làm gì?

Từ Văn cố gắng trấn tĩnh tâm thần. Chàng đảo mắt nhìn ra lại giật nảy mình lên vì Khách qua đường và Phuong Tử Vi vừa ở trước mắt chàng bây giờ không thấy tông tích đâu nữa. Khách qua đường đã thừa cơ lúc chàng kinh ngạc thất thần, biến mất rồi.

Từ Văn buột miệng rít lên như người điên :

- Hắn là ai? Hắn là ai?

Biến diễn không những ly kỳ mà còn rất đáng sợ. Trong vụ này, dường như có chuyện gì ẩn bí phi thường, và là một chuyện bí ẩn khó lòng phanh phui ra được.

Từ Văn suy nghĩ :

- Hành vi quỷ quái của đối phương đã thâm sâu quỷ khốc. Hắn lại biến đổi diện mạo luôn. Thân pháp hắn lại càng khủng khiếp nữa...

Từ Văn bất giác liên tưởng đến Diệu Thủ tiên sinh, thân pháp và thuật dịch dung của Diệu Thủ tiên sinh đã thành độc đáo trên chốn giang hồ. Lão lại không sợ chất kịch độc Vô Ảnh Tội Tâm Thủ. Chàng lẩm bẫm :

- Có lẽ đúng hắn. Vì trừ hắn ra không còn ai có những đặc điểm tương đương. Cả đến Thất Tinh Cổ Nhân, không chừng cũng là hắn cải trang.

Chàng lại tự nhủ :

- Vụ bí mật này, không khám phá ra không xong. Nếu không giải quyết được vụ này thì mình chẳng có lúc nào bình yên cả. Chẳng sớm thì muộn sẽ bị mất mạng về tay lão.

Căn nhà quỷ quái ở thành Chính Dương mà Thiên Đài Ma Cơ đã cho chàng hay là chỗ ẩn nấp của Diệu Thủ tiên sinh. Chàng nhớ cả Thiên Đài Ma Cơ nói lão có một vợ một con trú ngụ tại đó.

Lần trước nếu đối phương không hóa trang làm thầy lang dạo, thì không chừng chàng đã khám phá ra rồi. Từ đây lên núi Đồng Bách và vào thành Chính Dương đều tiện đường. Từ Văn ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định đến thành Chính Dương trước, tìm Diệu Thủ tiên sinh để phanh phui ra vụ bí ẩn đáng sợ này. Chàng ra khỏi khóm trúc, trở về đường quan lộ.

Bỗng một bóng người chạy tới trước mặt bật tiếng la :

- Ô kìa!

Bóng người dừng bước. Từ Văn nhìn rõ là Thái Y La Sát, một trong Võ lâm Song Quái. Luồng sát khí lại nổi lên trong đầu óc chàng.

Đối phương đã tự xưng là khách của hội Vệ Đạo, thì dĩ nhiên cũng là một kẻ thù của chàng. Hồi sinh tiền, phụ thân chàng đã dặn hành động báo thù bằng cách tiêu diệt dần mòn. Hễ giết được một người, là giảm bớt đi một phần trở lực...

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ thì Thái Y La Sát đã lên tiếng :

- May lại được gặp tiểu hữu đây.

Từ Văn cố ý niềm nở hỏi lại :

- Thật là may mắn. Tiên bối đi đâu vậy?

Thái Y La Sát đáp :

- Trời ơi! Đi kiếm con nha đầu bướng bỉnh đó.

Con nha đầu mụ nói đây dĩ nhiên là thiếu nữ áo hồng Phuong Tử Vi không còn nghi ngờ gì nữa.

Từ Văn buột miệng hỏi lại :

- Phải chăng tiên bối nói về Phuong cô nương?

Thái Y La Sát hơi ngạc nhiên đáp :

- Chính phải! Chẳng lẽ tiểu hữu đã gặp y?

Từ Văn nói :

- Vừa mới gặp đây.

- Y đi đâu rồi?

- Đã bị người bắt đi.

Thái Y La Sát lộ vẻ kinh hãi hỏi :

- Ai bắt y đem đi?

Từ Văn đáp :

- Một người tự xưng là Khách qua đường.

Thái Y La Sát ngờ ngác hỏi lại :

- Khách qua đường ư?... Lại lịch y thế nào?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ không biết.

Thái Y La Sát lại hỏi :

- Con nha đầu lại chịu theo hấn ư?

Từ Văn đáp :

- Không chịu cũng chẳng được. Cô không phải là đối thủ với hấn mà còn kém xa lắm.

Thái Y La Sát chau mày hỏi :

- Tiểu hữu cũng không địch nổi hấn ư?

Từ Văn ngần ngừ một chút rồi lạnh lùng đáp :

- Cái đó chưa rõ.

- Vậy tiểu hữu đứng nhìn để mặc cho người ta bắt y đem đi hay sao?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ đã hết sức, nhưng việc thiên hạ thường không theo ý người.

Thái Y La Sát nói :

- Nếu vậy thì cái ngoại hiệu Khách qua đường kia không thể tin được.

- Dĩ nhiên là thế.

- Hời ôi! Con nha đầu này tệ quá! Y bướng bỉnh vô cùng! Cái thằng mặt chuột đó đáng chết đến trăm lần mới phải.

Từ Văn hỏi :

- Ai vậy?

Thái Y La Sát đáp :

- Thằng con Tụ Bảo hội chủ là Lục Quân.

Trong tiềm thức Từ Văn nổi lên một cảm giác kỳ dị. Chàng hỏi vặn :

- Gã họ Lục đó làm sao?

Thái Y La Sát đáp :

- Thằng mặt chuột đó chỉ vì Thạch Phật mà quyết tâm thi hành những thủ đoạn dê hèn làm cho y mê loạn tâm thần, nói chỗ đầu kín Thạch Phật cho gã biết. Vậy mà y vẫn chưa tỉnh ngộ, cam tâm để gã trêu cợt.

Con người ta quả là một giống động vật rất kỳ quái. Khi đã mê cái gì là không tìm hiểu nữa. Phương Tử Vi chẳng có lòng yêu Từ Văn chút nào, mà chàng vẫn để hết tâm ý vào nàng. Bây giờ sự thực lại chứng minh hai bên là kẻ thù chẳng đội trời chung.

Thế mà Từ Văn vừa nghe nói Phương Tử Vi đã bị lừa gạt mà vẫn say mê luyến ái Lục Quân, thì lòng chàng lại không tự chủ được, nổi ý hờn ghen. Đó là nhược điểm của con người. Khi mình đã thích cái gì mà không lấy được, thì không cam lòng để cho kẻ khác lấy mất. Thiên Đài Ma Cơ thiết tha yêu chàng thì chàng lại chẳng động tâm.

Thái Y La Sát lại hỏi :

- Động cơ nào đã thúc đẩy Khách qua đường bắt con nha đầu chạy đi?

Từ Văn lắc đầu đáp :

- Tại hạ cũng không biết.

Thái Y La Sát không để ý đến thần sắc Từ Văn đang nổi sát khí. Mụ cất giọng trầm trọng nói :

- Trước kia bọn giang hồ biết y giữ bí mật về Thạch Phật, nên họ truy tầm y vì mục tiêu đó. Bây giờ Thạch Phật đã bị người lấy mất rồi. Y là đứa con gái không còn ràng buộc vào giá trị nào nữa, thì kẻ cướp y phần lớn là vì nhan sắc.

Từ Văn nghe tới đây càng chấn động tâm thần, bụng bảo dạ :

- Rất có thể như vậy. Nếu thế thì mình cũng rất ân hận. Thù oán là một chuyện, nàng ở trong tay mình bị cướp đi lại là một chuyện khác. Một thiếu nữ đẹp như thiên tiên mà bị ác nhân dày vò thì nỗi tủi nhục khó lòng tưởng tượng được...

Từ Văn nghĩ tới đây, ý chí phục thù đang mãnh liệt tạm thời bị nhạt đi. Chàng buột miệng nói :

- Có thể như vậy.

Thái Y La Sát hồi hã nói :

- Xin kiếu!

Rồi băng mình vọt đi.

Bản tâm Từ Văn muốn chặn mụ lại, nhưng chàng không cử động, để mặc cho đối phương chạy đi, vì chàng biết Thái Y La Sát vì chuyện Phương Tử Vi bị cướp đi mà phải có hành động khẩn cấp. Nếu nhân chuyện này mà mụ tra hỏi ra được gốc ngọn

Khách qua đường thì đối với chàng cũng là có ích chứ chẳng hại gì. Đồng thời chàng đỡ bị lương tâm cắn rứt.

Từ Văn ngẩn người ra một lúc rồi tiếp tục thi hành quyết định trước, chạy đến thành Chính Dương.

* * * * *

Vào khoảng giờ Thân ngày thứ năm, Từ Văn tới nơi. Chàng thấy trời hãy còn sớm, chưa tiện hành động, lại sợ hành tung bị lọt vào mắt đối phương thì khó bề khỏi sự.

Chàng liền không vào thành ngay, mà đi quanh ra một tòa thị trấn nhỏ cách thành độ mấy dặm. Chàng vào quán nghỉ ngơi, ăn uống và chuẩn bị để canh một sẽ bắt đầu hành động.

Từ Văn vào quán rửa mặt xong, gọi lấy rượu nhắm rồi một mình ngồi ăn uống.

Đang lúc chàng uống rượu, bỗng thấy điểm tiểu nhị đẩy cửa bước vào nói :

- Thưa tướng công! Có một người khách nhờ tiểu nhân đưa bức thư này vào.

Chương 35: Tìm kẻ thù vô tình gặp đại mẫu

Từ Văn nghe nói động tâm bảo tiểu nhị :

- Ngươi lấy ra cho ta coi.

Điểm tiểu nhị cầm hai tay đưa lên mảnh giấy lớn hơn bàn tay một chút.

Từ Văn vừa đảo mắt nhìn đã biến sắc, run lên hỏi :

- Ngươi đưa thơ cho người đâu?

Điểm tiểu nhị chẳng hiểu gì cả cũng run sợ, ấp úng đáp :

- Y đi rồi.

Từ Văn hỏi :

- Hình dạng người đó thế nào?

Tiểu nhị ngập ngừng đáp :

- Dường như y... là một nhân vật giang hồ.

Từ Văn nói :

- Thôi được! Không có chuyện gì nữa, ngươi hãy lui ra!

Tiểu nhị nhìn Từ Văn lần nữa bằng con mắt kinh hãi nghi ngờ, rồi lui ra khỏi cửa phòng.

Từ Văn mở tờ giấy ra coi lại lượt nữa thì thấy viết mấy hàng chữ.

Thơ gởi Địa Ngục thư sinh!

Nếu ngươi muốn có vòng tay ngọc trả về cho chủ cũ, và con người ngọc không hề hấn gì, thì phải lập tức đến tìm Vệ Đạo hội chủ, bảo y đưa Phật Tâm để đổi lấy thị về. Hạn trong mười ngày là cùng. Quá hạn đó, bản nhân không chịu trách nhiệm về sự an toàn của thị. Trường hợp mà Vệ Đạo hội chủ ưng thuận, thì y cứ việc trao Phật Tâm cho ngươi. Bản nhân sẽ ước định ngày giờ và nơi trao đổi.

Dưới ký tên : Khách qua đường.

Từ Văn tức giận dậm chân xuống đất, miệng lẩm bẩm :

- Xem chừng nhất cử nhất động của mình đều bị đối phương nắm giữ. Thế là chuyến đi này đã thành vô vị. Không ngờ mục đích hấn cướp Phương Từ Vi đưa đi để làm con tin bắt đem bảo vật đến chuộc. Pho Thạch Phật trong Tường phủ ở Khai Phong chắc cũng bị thằng cha này lấy cắp. Mình ở ngoài sáng, địch ở trong bóng tối thì tình trạng thiệt khó mà chống đối với thủ đoạn tàn độc của hắn.

Chàng trông lá thư ngờ ngẩn xuất thần rồi theo những tích tượng mà suy đoán.

Chàng cho đối phương hẳn là Diệu Thủ tiên sinh không sai. Những ngón ăn cắp, lừa bịp, cướp giật, yêu sách, đều do những tập quán vô lại trên chốn giang hồ gây nên.

Đối phương mấy lần toan giết chàng, chỉ vì quen thói hung tàn, thực ra hai bên chẳng có thâm thù đại hận gì với nhau.

Nếu quả người che mặt mặc áo cẩm bào, hán tử mặt đen, Khách qua đường đều là Diệu Thủ tiên sinh hóa trang, thì Thất Tinh cố nhân cố nín êm cũng là người cùng phe với hắn không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng tự hỏi :

- Bây giờ mình có theo lời hắn đi lên núi Đồng Bách không?

Nhưng rồi chàng vỗ tay mạnh xuống bàn, ngửa cổ lên uống ừng ực cho hết bát rượu, tự nói một mình :

- Đêm nay không lật mặt nạ lão ăn cắp này không xong.

* * * * *

Vào khoảng canh hai, một bóng người xuất hiện ngoài tòa nhà lớn mà người ta thường kêu là ngôi nhà ma trong thành Chính Dương. Bóng người đó chính là Địa Ngục thư sinh Từ Văn.

Ngôi nhà ma danh đứng với thực, tuyệt không có bóng người, bao phủ một làn không khí quạnh hiu chết chóc. Tình trạng chàng đến lần này cũng chẳng có chi khác trước. Cổng đóng then cài, màng nhện chỉ chít, bụi cát ngập đến mắt cá.

Từ Văn ngắm hình thể một lúc rồi quanh ra mé bên, nhảy vọt lên mái hiên. Tòa nhà này choán một khu đất rất rộng. Phòng ốc chỉ chít, gian thấp gian cao. Những cây hoè, cỏ thụ ngắt trời trông ngất ngưỡng như những yêu tinh hiện hình.

- Trong nhà có người ở không?

Từ Văn tự hỏi như vậy. Đầu óc chàng cũng có chút hoang mang, tuy chàng không sợ ma, mà cũng chẳng tin là có ma quỷ ở nhân gian. Chàng cho tà ma quỷ quái phần lớn là do một hiện trạng nào đó dễ bợn giang hồ gở trò ảo thuật, không đáng cho kẻ thức giả phải suy nghĩ.

Rồi chàng tự trả lời :

- Nếu có người, tất phải có... đèn lửa, mà đây chỉ thấy một màu tối đen.

Dĩ nhiên chàng không chịu bỏ dỡ cuộc dò thám. Chàng ngần ngại một chút rồi nhảy xuống sân.

Đêm đã tối, mà nơi đây lại càng tối tăm hơn. Nhưng mắt những tay cao thủ vẫn có thể trông rõ mọi vật. Chàng thấy cảnh tượng hoang vu lạnh lẽo, cỏ cao ngập đầu người. Những chỗ lối đi trải đá trũng ngổng có không mọc được, thì cũng đầy cành gãy lá khô. Phòng ốc bốn mặt tối tàn, cửa ngó lệch lạc. Giấy dán trên cửa sổ rách tả tơi để ngọn gió đêm thổi phất phật hoặc rít lên những tiếng ù ù...

Từ Văn tuy lớn mật, võ công cao cường, nhưng cũng không khỏi ớn lạnh xương sống.

Chàng cất bước dò chân tiến vào tầng viện thứ hai. Tình hình tòa này cũng phẳng phất như tòa trước, và lại còn âm thầm chết chóc hơn, mùi hôi mốc khê nặng nề xông lên mũi.

Từ Văn vẫn chưa thoái chí. Chàng quanh ra mé bên, đi vào tầng viện lạc thứ ba...

Trước mắt chàng cảnh vật biến đổi khác thường. Nơi đây hoa cỏ được sửa sang tề chỉnh, phòng viện sạch sẽ.

Từ Văn không tự chủ được, đầu óc khấn trương vô cùng. Chàng phóng tầm mắt nhìn qua kẽ lá thấy có một tia sáng vàng lọt chiếu ra.

Tia lửa này đúng là ánh đèn từ trên nóc nhà chiếu xuống, vì cây cối um tùm cùng hiên thềm che khuất nên khó mà phát giác ra được.

Từ Văn bụng bảo dạ :

- Chuyến đi này không đến nỗi vô ích. Quả nhiên ngôi nhà ma chỉ là một danh từ để bịp người. Họ cố ý bày ra nghi trợn mà thôi. Những điều sở kiến của Thiên Đài Ma Cơ ngày trước thiệt đã không lầm.

Chàng lập lòe như quỷ nị vọt về phía có ánh đèn sáng. Khi tới gần hơn, chàng phát giác ra tia đèn sáng từ trong phòng có che màn ánh ra, vì bức màn che không khép kín để một kẽ hở, nên ánh sáng mới lọt ra được. Chàng vừa vào gần tới hành lang thì ánh đèn vụt tắt.

Từ Văn không khỏi hồi hộp trong lòng, vì chàng biết hành tung mình đã bị bại lộ.

Nếu đối phương cố ý nấp nánh ở trong tòa nhà đồ sộ này thì kẻ muốn tìm thấy tường lên trời cũng không khó bằng.

Chàng tự hỏi :

- Bây giờ làm thế nào đây? Tiến vào hay là rút lui? Nếu Diệu Thủ tiên sinh là một nhân vật đáng kể, thì mình cứ lên tiếng gọi chắc hẳn chẳng đến nỗi sợ sệt không dám chường mặt ra.

Chàng nghĩ vậy liền trầm giọng lên tiếng :

- Tại hạ là Địa Ngục thư sinh đến viếng đây!

Từ Văn gọi luôn ba tiếng vẫn không thấy phản ứng. Chàng nổi giận bưng bưng, sầm sầm bước tới cửa phòng...

Bất thành linh phía sau có thanh âm đàn bà la lên :

- Đứng lại!

Từ Văn ngấm ngấm kinh hãi, nhưng chàng vẫn ngang nhiên quay lại thì thấy một người đàn bà áo xanh đứng dưới mái hiên, cặp mắt lấp lánh trong bóng tối. Đứng là một tay nội công không phải tầm thường.

Giữa lúc ấy một bóng người nhỏ bé từ trên nóc nhà sà xuống như con dơi. Hiển nhiên là một đứa trẻ nít chừng mười tuổi.

Người đàn bà áo xanh hỏi :

- Có điều chi vậy?

Thằng nhỏ đảo cặp mắt tròn xoe ngó Từ Văn, rồi cất giọng trong trẻo đáp :

- Có người theo dõi, nhưng đã bỏ đi rồi.

Người đàn bà áo xanh nói :

- Được lắm! Thắp đèn trong sảnh đường lên.

Thằng nhỏ vào nhà thắp đèn lên. Ánh đèn chiếu thẳng vào mặt người đàn bà áo xanh, soi rõ mặt mày vào hạng nạ dòng, nhưng hãy còn có vẻ phong lưu. Mặt mày lộ vẻ rất quái dị..

Từ Văn cất tiếng hỏi :

- Cách xưng hô tôn giá thế nào đây?

Người đàn bà trở vào sảnh đường đáp :

- Vào trong đó sẽ nói chuyện.

Dứt lời, mặt mày tiến vào trước.

Từ Văn ngờ ngác theo sau.

Cách bài trí trong nhà rất thanh nhã, không có vẻ phạm tục. Dưới ánh đèn pha lê, bầu không khí rất hòa dịu. Thằng nhỏ không biết đi đâu rồi.

Người đàn bà áo xanh vẫn chưa mở miệng, chỉ dương mắt ngó Từ Văn chăm chăm. Nét mặt mặt mày biến đổi không ngớt.

Từ Văn không nhịn được, cất tiếng hỏi :

- Phải chăng tôn giá là nữ chủ nhân chốn này?

Người đàn bà áo xanh đáp :

- Không phải đâu. Ta cũng chỉ như người khách mà thôi.

Từ Văn ngờ ngác hỏi lại :

- Sao lại là khách?

Người đàn bà áo xanh nở một nụ cười thần bí, hỏi lại :

- Người lấy làm lạ lắm phải không?

Từ Văn lại càng thêm ngờ vực. Theo lời Thiên Đài Ma Cơ, thì người đàn bà này là thê hoặc thiếp của Diệu Thủ tiên sinh, và thằng nhỏ kia là đứa con cưng của lão. Mặt mày bảo là khách thì còn trời nào hiểu được?

Từ Văn nghĩ vậy, lạnh lùng nói :

- Theo chỗ tại hạ biết, thì tôn giá là chủ nhân mới phải.

Người đàn bà áo xanh cất giọng buồn buồn hỏi :

- Câu chuyện ngoài đề, bắt tất phải tranh luận làm chi nữa. Phải chăng người là Địa Ngục thư sinh?

Từ Văn đáp :

- Chính là tại hạ.

Người đàn bà áo xanh hỏi :

- Ngươi đến đây làm chi?

Mắt Từ Văn chiếu ra những tia sát quang, chàng cố nén lòng kích động rồi đáp :

- Tại hạ đến đây thăm Diệu Thủ tiên sinh tiền bối.

Người đàn bà áo xanh đột nhiên biến sắc hỏi lại :

- Ngươi bảo thăm ai?

Từ Văn nhắc lại :

- Diệu Thủ tiên sinh.

Người đàn bà áo xanh hỏi :

- Câu chuyện này ở đâu mà ra?

Từ Văn không trả lời, hỏi lại :

- Phu nhân muốn phủ nhận hay sao?

Người đàn bà áo xanh biến sắc hỏi :

- Diệu Thủ tiên sinh là ai? Sao ngươi lại biết y ở trong ngôi nhà ma này?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Trong thiên hạ chẳng có chuyện gì là tuyệt đối bí mật.

Người đàn bà áo xanh hỏi móc :

- Ngươi biết được nhiều điều bí mật lắm ư?

Từ Văn thản nhiên đáp :

- Chỉ biết một chút cũng đủ rồi.

Người đàn bà áo xanh cười lạt nói :

- Nếu vậy ta nói cho ngươi hay, nơi đây chẳng có ai là Diệu Thủ tiên sinh hết.

Từ Văn lạnh lùng hỏi :

- Phu nhân tưởng chỉ nói một câu là tại hạ bỏ đi ngay hay sao?

Người đàn bà áo xanh thùng thảng hỏi lại :

- Ngươi tính sao bây giờ?

Từ Văn đáp bằng một giọng kiên quyết :

- Nếu tại hạ không gặp mặt lão nhân gia, nhất định không ra khỏi tòa nhà này.

Người đàn bà áo xanh trở lại vẻ mặt bình tĩnh hỏi :

- Ngươi căn cứ vào điều chi mà nhận định rằng là Diệu Thủ tiên sinh ở trong nhà này?

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Tại hạ căn cứ vào những tin tức thu lượm được.

Người đàn bà áo xanh hỏi :

- Tin tức đó ở đâu ra?

Từ Văn đáp :

- Phu nhân bắt tất phải hỏi vặn về điểm này làm chi.

Người đàn bà áo xanh hùng hờ nói :

- Ta không biết Diêu Thủ tiên sinh nào cả.

Từ Văn sa sầm nét mặt. Chàng quyết định bất chấp bằng thủ đoạn nào cũng phải cật vấn cho ra gốc gác Diêu Thủ tiên sinh ở nơi hai mẹ con mụ này.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi bằng một giọng lạnh như băng :

- Chẳng lẽ phu nhân bức bách tại hạ phải dùng đến thủ đoạn cường bạo chẳng?

Người đàn bà áo xanh lạnh lùng hỏi :

- Ngươi định uy hiếp ta chẳng?

Từ Văn đáp :

- Đây không phải là chuyện uy hiếp. Vì tại hạ muốn đạt mục đích, nên chẳng thể không lựa chọn thủ đoạn được.

Người đàn bà áo xanh hơi biến sắc hỏi :

- Ngươi dám làm vậy ư?

Từ Văn ngang nhiên đáp :

- Nếu không dám đã chẳng vào đây.

Người đàn bà áo xanh dần giọng hỏi :

- Ngươi định dùng thủ đoạn gì?

Từ Văn đáp :

- Cái đó khó nói lắm. Đây là Diêu Thủ tiên sinh ước hẹn tại hạ. Chẳng những lão giáo quyết mà còn đề hèn nữa...

Người đàn bà áo xanh tức mình vắng tục :

- Ngươi nói thúi lắm.

Từ Văn tức giận, nhưng bật cười hỏi :

- Thế là phu nhân đã thừa nhận sự thực rồi phải không?

Người đàn bà áo xanh dần giọng :

- Ngươi đừng ăn nói hồ đồ.

Từ Văn cười gằn hỏi :

- Phu nhân bảo không biết lão, sao lại bênh vực cho lão?

Cặp mắt người đàn bà áo xanh chiếu ra những tia sáng hung dữ, mụ lớn tiếng :

- Diêu Thủ tiên sinh là một kỳ nhân trên chốn giang hồ. Ngươi căn cứ vào chuyện gì mà dám nhục mạ ư?

Từ Văn cất giọng mỉa mai :

- Kỳ nhân ư? Lão có đáng không?

- Sao lại không đáng?

- Lão đã lừa gạt, cướp giật. Phải chăng lão chỉ là kỳ nhân ở chỗ đó?

Người đàn bà áo xanh nghiêng răng, quắc mắt nhìn Từ Văn một lúc, đột nhiên cất tiếng hỏi :

- Phải chăng ngươi tên gọi là Từ Văn?

Từ Văn chấn động tâm thần vì tên họ chàng chưa từng tiết lộ ra trên chốn giang hồ.

Ngoài cha con Tường Úy Dân, có thể nói chẳng một ai hay. Vậy mà mẹ này nói huych tẹt ra, khiến cho chàng không khỏi kinh dị. Chàng run lên hỏi :

- Sao phu nhân lại biết tại hạ tên gọi Từ Văn?

Người đàn bà áo xanh cất giọng cực kỳ lạnh lẽo đáp :

- Ta còn biết rõ cả người là con Từ Anh Phong.

Từ Văn giật nảy người như cái lò xo, lùi lại ba bước dài, suýt nữa đụng đổ cả kỷ trà ở sau lưng. Chàng tròn mắt há miệng, trăn trăn ngó người đàn bà áo xanh, không nói nên lời.

Người đàn bà áo xanh khịch động, run lên hỏi :

- Người có biết ta là ai không?

Từ Văn ấp úng :

- Phu nhân... là ai?

Người đàn bà áo xanh hỏi lại :

- Người đã nghe ai nói đến danh hiệu Không Cốc Lan Tô Viên bao giờ chưa?

Từ Văn ngơ ngác đáp :

- Tại hạ... chưa từng nghe.

Cặp mắt người đàn bà áo xanh chiếu ra những tia oán độc, mẹ nghiêng răng hỏi :

- Thế còn Lan Thục Chân thì sao?

Từ Văn toàn thân run bần bật đáp :

- Đó là gia mẫu.

- Người là con ruột y phải không?

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Phải rồi!... Sao phu nhân biết?

Người đàn bà áo xanh ngắt lời :

- Y còn sống không?

Câu hỏi đột ngột này như chọc vào tai Từ Văn, nhưng chàng hầu như đã bị con người thần bí này mê hoặc, không chần chờ gì, đáp ngay :

- Hiện giờ gia mẫu sống chết, hay còn lạc lõng nơi đâu chưa rõ.

- Hừ! Y tất phải có ngày như vậy.

Từ Văn ngắt lời :

- Phu nhân nói thế là nghĩa làm sao?

Người đàn bà áo xanh đáp :

- Từ Văn! Ta nói cho người biết, ta là Không Cốc Lan Tô Viên, vợ nguyên phối của Từ Anh Phong.

Từ Văn nghe câu này khác nào sét đánh bên tai. Người chàng đứng trờ ra như phỗng, tưởng chừng nghẹt thở. Có bao giờ chàng lại ngờ đến người đàn bà áo xanh này lại là đại mẫu chàng. Thảo nào bà nói huych tẹt ra những điều bí mật mà người ngoài không biết.

Chàng tự hỏi :

- Sao bà lại ở chốn này? Thăng nhò kia là ai? Có phải là thằng em khác mẹ với mình không? Phải chăng nơi đây là chỗ ẩn mình của Diệu Thủ tiên sinh?

Trước nay mình chưa gặp mặt bà. Bà nói như vậy thì mẫu thân mình là nhị phụ nhân. Mình đã hỏi mẫu thân về những việc liên quan đến đại mẫu, thì mẫu thân lại bảo bà qua đời đã lâu rồi. Chẳng lẽ bà là ma quỷ thiệt ư?

Chàng nghĩ tới con người bí ẩn trong ngôi nhà ma, bất giác lông tóc dựng đứng lên.

Không Cốc Lan Tô Viên lại nói tiếp :

- Đáng tiếc là chính tay ta chưa đâm chết được Từ Anh Phong.

Từ Văn lại giật nảy người lên. Chàng không hiểu giữa phụ thân và đại mẫu sao lại có chuyện thù hằn nhau ghê gớm đến thế? Chàng áp ứng cất tiếng gọi :

- Đại mẫu!

Không Cốc Lan Tô Viên ngắt lời :

- Ngươi đừng kêu ta bằng đại mẫu nữa. Ta cùng Từ Anh Phong đã tuyệt đường ân nghĩa từ lâu rồi.

Từ Văn ngập ngừng :

- Cái đó...

- Ta họ Tô.

Từ Văn nuốt nước miếng. Trong lòng chàng nổi lên một luồng khí lạnh. Chàng áp ứng hỏi :

- Hay là có chuyện hiểu lầm?

- Hiểu lầm gì nữa? Đúng là một mối huyết cừu.

Từ Văn la hoảng :

- Trời ơi! Huyết cừu ư?

Chàng lùi lại bước nữa, tựa lưng vào kỷ trà, không còn đất để lùi thêm. Thật là một việc quái dị khó bề tưởng tượng. Chàng tự hỏi :

- Giữa vợ chồng sao lại có mối huyết cừu?

Chàng chợt nhớ đến Thượng Quan Hoành. Hắn đã nói là có mối thù cướp vợ diệt con với phụ thân chàng. Phải chăng bà này...

Chàng nghĩ tới đây, bất giác buột miệng hỏi :

- Đại mẫu có biết...

Chàng chưa dứt lời, Không Cốc Lan Tô Viên đã lớn tiếng quát :

- Ta không phải là đại mẫu của ngươi.

Từ Văn chưng hửng một lúc rồi đành đổi giọng hỏi :

- Tô tiên bối có quen biết Thượng Quan Hoành không?

Không Cốc Lan Tô Viên hỏi lại :

- Thượng Quan Hoành nào? Ta chưa nghe nói đến bao giờ.

Từ Văn lại thộn mặt ra. Chàng đoán sai rồi. Chàng liền hỏi ngay :

- Tô tiên bối không cho biết sự thực được ư?

Không Cốc Lan Tô Viên nói :

- Sao ngươi không về hỏi phụ thân.

Từ Văn xót ruột, bùi ngùi đáp :

- Lão nhân gia... đã...

Không Cốc Lan Tô Viên lại giục :

- Hấn làm sao?

- Không còn ở trên nhân thể nữa.

Không Cốc Lan Tô Viên sững sốt hỏi :

- Sao? Từ Anh Phong chết rồi ư?

Từ Văn sa lẹ đáp :

- Đúng thế! Lão nhân gia đã bị kẻ thù không biết danh hiệu là gì hạ sát rồi.

Không Cốc Lan Tô Viên toàn thân run lẩy bẩy. Bà xúc động hỏi :

- Y bị thảm sát bao giờ?

- Mười bữa trước đây.

- Có thật thế không?

- Vụ này còn ai dám bịa ra nữa?

Không Cốc Lan Tô Viên trở lại bình tĩnh nói :

- Chết là phải. Hấn đáng chết lắm!...

Từ Văn cảm hận trợn mắt nhìn bà, nhưng chàng chợt nhớ thân phận mình vào hàng con cái nên không dám nói gì. Dù sao bà cũng là bề trên.

Chàng tự hỏi :

- Trong vụ này có điều chi ngoắt ngoéo, bí ẩn? Sao giữa hai vợ chồng lại đi đến chỗ hận cừu? Đáng tiếc mình bị cách biệt gia đình từ thuở nhỏ, nên đối với những việc trong nhà biết rất ít. Từ buổi thành niên ra đời, lại gặp không biết bao nhiêu diễn biến, chàng không thể gạn đục khơi trong vụ này được.

Giữa lúc ấy thằng nhỏ lại xuất hiện, từ bên ngoài sảnh đường đi vào.

Không Cốc Lan Tô Viên đang lộ vẻ kinh hãi, vì thấy thằng nhỏ xuất hiện. Bà liền trấn tĩnh lại, cất giọng hiền hòa nói :

- Tiểu Bảo! Ngươi nên ở ngoài đó canh chừng.

Thằng nhỏ nói :

- Bóng người lúc nãy lại xuất hiện lần nữa.

Không Cốc Lan Tô Viên hất hàm hỏi :

- Sao?

Thằng nhỏ đáp :

- Dường như họ theo dõi y.

Gã vừa nói vừa trở vào Từ Văn.

Từ Văn trong lòng xao xuyến tự hỏi :

- Người theo dõi mình là ai? Phải chăng là Khách qua đường? Nếu vậy Diệu Thủ tiên sinh cũng không phải là chủ nhân ngôi nhà ma này. Nhưng...

Bỗng nghe Không Cốc Lan Tô Viên giục thằng nhỏ :

- Ngươi ra ngoài đó đi!

Tiểu Bảo hỏi lại :

- Y đến đây làm chi?

Không Cốc Lan Tô Viên gạt đi :

- Lát nữa ta sẽ nói cho ngươi hay.

Tiểu Bảo là thằng nhỏ dễ bảo. Gã nghe lời mẹ trở gót chạy ra ngay, biến vào trong bóng tối. Gã còn nhỏ bé như vậy mà thân pháp đã khá lắm.

Từ Văn không nhận được hỏi :

- Chú nhỏ đó là ai?

Không Cốc Lan Tô Viên ra chiều gay gắt :

- Ngươi bắt tất hỏi làm chi. Còn chuyện gì nữa không?

Từ Văn nóng lòng muốn hỏi cho ra ngọn ngành, nhưng chàng biết có hỏi cũng vô ích, đại mẫu chàng chẳng khi nào chịu tỏ lộ. Và lại phụ thân đã chết rồi chẳng cần biết nội vụ làm chi với, kể như chuyện đã kết thúc rồi. Chàng định bụng sau này gặp lại được mẫu thân, sẽ hỏi ra hết mọi sự thực. Nhưng hình bóng Diệu Thủ tiên sinh vẫn chiếm cứ tâm hồn chàng...

Không Cốc Lan Tô Viên giờ tay ra nói :

- Ngươi đi đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Một tay chôn mấy cành phù dung

Từ Văn đánh bạo hỏi :

- Còn vụ liên quan đến Diệu Thủ tiên sinh...

Không Cốc Lan Tô Viên ngắt lời :

- Ở đây không có Diệu Thủ tiên sinh.

Từ Văn ngập ngừng :

- Nhưng...

Không Cốc Lan Tô Viên chẹn họng :

- Từ Văn! Ta bảo thật cho ngươi hay. Nếu không có chuyện liên quan kia, thì ngươi mất mạng rồi đó. Hiện giờ ta chưa thay đổi chủ ý, ngươi lập tức rời khỏi nơi đây là hơn... nếu không thì...

Từ Văn hỏi :

- Thì sao?

Không Cốc Lan Tô Viên đáp :

- Ta sẽ giết ngươi.

Từ Văn không còn dằn lòng được nữa, lạnh lùng nói :

- Văn bối sở dĩ tôn kính chỉ vì tiền bối là đại mẫu...

Không Cốc Lan Tô Viên lại gạt đi :

- Đừng nói nữa!

Từ Văn đâm liều xẵng giọng :

- Tiền bối muốn giết văn bối e rằng không phải chuyện dễ đâu.

Không Cốc Lan Tô Viên thân nhiên nói :

- Này! Ngươi hãy tiến lên một bước rồi ngoảnh đầu lại mà coi!

Từ Văn bán tín bán nghi tiến lên một bước và ngoảnh đầu lại...

Xẹt một tiếng! Một mũi mâu sắc nhọn từ khe vách phóng ra ngay ở sau lưng Từ Văn. Bất giác chàng sợ toát mồ hôi. Quả nhiên là một vụ không thể đề phòng được.

Tiếp theo lại một trận rít lên veo veo. Mười mấy mũi ám khí bắn lướt qua mặt chàng, cắm phập vào hai bên vách.

Không Cốc Lan Tô Viên hỏi :

- Thế nào?

Từ Văn nghiêng rằng không nói gì nữa, bưng mình chạy vọt đi. Chàng ra khỏi ngôi nhà ma đã vào khoảng cuối canh tư. Chàng chạy một mạch về tiểu điểm, len lén chuồn vào phòng không để phát ra một tiếng động.

Từ Văn lên giường nằm, lẳng lặng nghĩ lại những chuyện vừa qua.

Trong hai trống canh vừa qua, chàng đã gặp những cảnh ngộ ly kỳ, nghĩ không tới, đoán không ra... Đầu óc chàng nảy ra nhiều cảm giác rất phức tạp. Thoạt tiên chàng nghĩ tới gia sự, nhưng nhà tan người mất, ngoài việc báo thù chẳng còn việc gì đáng suy nghĩ nữa. Bất luận phụ thân chàng trước kia là người thế nào thì kẻ làm con cũng phải cho hết bốn phận, nhất thiết không cần hỏi đến chuyện gì khác.

Từ Văn chuyển ý nghĩ đến Khách qua đường. Lão đã đưa chàng lá thư, nếu lão cũng là Diêu Thủ tiên sinh hóa trang thì chàng còn có cơ hội gặp lão, chàng chỉ cần theo lời dặn của lão mà hành động. Chàng nhất định giải quyết vụ nguy hiểm này trước, rồi tự nhủ :

- Nếu mình đã tính chuyện báo thù thì dĩ nhiên không nên đem điều kiện trao đổi Phật Tâm lấy Phụng Từ Vi ra nói với Vệ Đạo hội chủ. Đồng thời chuyện bí hiểm về Diêu Thủ tiên sinh khó mà phanh phui được. Khách qua đường đã nói rõ, đối phụng ưng thuận thì giao Phật Tâm cho mình, rồi lão sẽ hẹn ngày giờ và địa điểm trao đổi. Hiển nhiên lão cũng sợ những tay cao thủ trong hội Vệ Đạo. Lão bày ra chước này thật là giảo quyệt! Liệu Vệ Đạo hội chủ có ưng chịu điều kiện này không? Phải chăng Phật Tâm hiện ở trong tay Vệ Đạo hội chủ?

Chàng mừng thầm là may mình chưa nói rõ lai lịch với Phụng Từ Vi và cũng không động thủ với Thái Y La Sát. Nếu chàng phạm vào hai vụ đó thì cục diện hoàn toàn khác hẳn. Lai lịch chàng mà bị tiết lộ, tất nhiên hội Vệ Đạo sẽ dốc hết lực lượng để đối phó chàng, không còn nghĩ ngợi gì nữa.

Từ Văn đã chập vật quá nửa đêm mà vẫn không thấy mỏi mệt. Những vấn đề phức tạp kinh hồn khiến chàng không sao ngủ được.

Trong tiểu quán tại tòa thị trấn nhỏ bé này, những người ngủ trọ phần đông là nhân vật dậy sớm. Chưa tàn canh họ đã ồn ào.

Từ Văn dậy rửa mặt, ăn qua loa mấy miếng điểm tâm. Trời chưa sáng tỏ, chàng đã tính tiền trả nhà hàng rồi nhắm phía núi Đồng Bách mà chạy. Đây là lần thứ ba chàng trở lại núi này.

Chẳng bao lâu trời đã sáng rõ. Vầng thái dương đã ló ra ở phương Đông. Ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Từ Văn đang đi bỗng thấy một cỗ kiệu hoa rần rần đi tới.

Chàng định thần nhìn kỹ thì chính là cỗ kiệu của nhân vật thần bí. Người trong kiệu có địa vị khá cao trong hội Vệ Đạo.

Từ Văn tính vậy liền chấp tay nói :

- Kính chào tôn giá.

Người trong kiệu hỏi :

- Tiểu hữu đi đâu vậy?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ đang muốn lên núi bái kiến hội chủ.

Người trong kiệu hỏi :

- Có việc gì không?

Từ Văn đáp :

- Có một việc lớn cần được gặp hội chủ để trình bày.

Người trong kiệu nói :

- Ồ! Hội chủ xuống núi đi rồi. Tiểu hữu có việc gì cứ cho lão thân hay cũng được để lão thân liệu dùm cho.

Từ Văn liền lấy mảnh giấy của Khách qua đường đưa ra nói :

- Xin tôn giá coi mảnh giấy này sẽ rõ.

Một tên hán tử khiêng kiệu đón lấy tờ giấy trên tay Từ Văn, đưa vào trong kiệu.

Từ Văn yên lặng chờ đợi xem đối phương phản ứng ra sao.

Thoáng cái, trong kiệu có tiếng hắng giọng ra chiều tức giận. Tiếp theo một giọng nói run run cất lên hỏi :

- Tiểu hữu! Vụ này là thế nào đây?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Đúng như lời trong giấy. Phương cô nương đã bị đối phương bắt giữ rồi.

Người trong kiệu hỏi :

- Đối phương đưa ra điều yêu cầu này ư?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế!

Người trong kiệu hỏi :

- Khách qua đường là nhân vật thế nào?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ cũng không biết.

Người trong kiệu hỏi :

- Tiểu hữu chỉ là người môi giới thôi hay sao?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi! Tại hạ có một chiếc vòng tay ngọc đã bị lọt vào tay đối phương. Đối phương liền giữ lấy để yêu sách tại hạ làm việc này.

Người trong kiệu hỏi bằng một giọng nghi ngờ :

- Bán lãnh như tiểu hữu mà để cho người ta uy hiếp ư?

Từ Văn đáp :

- Việc trong thiên hạ thường không thể lấy tình lý mà đo được.

Người trong kiệu hậm hực nói :

- Thật là khả ố! Phiền tiểu hữu bảo cho Khách qua đường hay là lão phải đến diện đàm với lão thân...

Từ Văn ngắt lời :

- Về điểm này tại hạ khó lòng mà làm được vì không có cách nào tìm thấy lão.

Người trong kiệu nói :

- Lời nói của tiểu hữu dường như không hợp lý.

Từ Văn tức mình cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Tôn giá tưởng tại hạ cùng một phe với lão chăng?

Người trong kiệu lẳng lặng một lúc rồi đáp :

- Không phải lão thân có tính đa nghi, mà sự thực bất cứ là ai cũng chẳng khỏi có ý nghĩ như vậy.

Từ Văn hậm hực nói :

- Nếu vậy thì tại hạ lỡ lời. Vậy xin cáo biệt.

Người trong kiệu gọi giục lại :

- Tiểu hữu hãy khoan!

Từ Văn hỏi :

- Tôn giá còn muốn nói gì nữa?

Người trong kiệu hỏi lại :

- Tiểu hữu có biết Phật Tâm là gì không?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ không biết mà cũng không muốn biết.

Thanh âm chàng đầy vẻ ngạo nghễ và rõ ra bản sắc của người võ sĩ.

Người trong kiệu dịu giọng hỏi :

- Theo chỗ phỏng đoán của tiểu hữu thì lão Khách qua đường này là nhân vật ở phe phái nào?

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Cái đó... còn ở trong vòng phỏng đoán, nên chỉ để trong lòng chưa thể nói ra miệng, vì tại hạ không dám đoán càn.

Hai bên trầm lặng hồi lâu, người trong kiệu lại cất giọng trầm trọng nói :

- Tiểu hữu! Lão thân đứng chủ ung chịu điều kiện của đối phương, nhưng..

Từ Văn không ngờ người trong kiệu lại ung chịu một cách chóng vánh như vậy, chàng hỏi ngay :

- Nhưng làm sao?

Người trong kiệu đáp :

- Lão thân vẫn thắc mắc về sự an toàn của con nha đầu Phương Từ Vi.

Chữ an toàn mụ nói đây không những chỉ riêng về vấn đề sống chết. Phương Từ Vi là một khuê nữ xinh tươi, lọt vào tay hạng dê hèn thì còn nhiều chi tiết đáng lo ngại.

Dĩ nhiên Từ Văn cũng hiểu ý. Chàng nhú cặp lông mày đáp :

- Kẻ trộm cũng phải có đạo lý. Tại hạ chắc không đến nỗi xảy ra chi tiết khác.

Người trong kiệu nói :

- Cái đó khó nói lắm.

Từ Văn nói :

- Về điểm này tại hạ cũng không có cách nào bảo đảm được.

Người trong kiệu nói :

- Chẳng phải lão thân yêu cầu tiểu hữu bảo đảm, nhưng mình không thể không bản khoản được. Vậy lúc trao đổi, xin tiểu hữu chú ý về điểm này cho.

Từ Văn đáp :

- Tại hạ sẽ tùy cơ ứng biến.

Người trong kiệu ôn tồn nói :

- Tiểu hữu ơi! Lão thân xin ký thác ở nơi tiểu hữu.

Từ Văn đáp :

- Tại hạ xin hết sức.

Tuy miệng chàng nói vậy mà trong lòng nảy ra một cảm giác khác lạ. Chàng thấy hành vi của mình thật đáng buồn cười, chính chàng cũng không tự hiểu. Hết lần này đến lần khác, chàng chỉ vì mối thù chẳng đội trời chung mà cố gắng thì đồng thời lại bị những ý tưởng bất ngờ cản trở, khiến cho chàng dở khóc dở cười.

Người trong kiệu lại hỏi :

- Tiểu hữu định chờ hấn ở đâu?

Từ Văn nghĩ lại thì chàng đã nhận được mảnh giấy của Khách qua đường trong quán trọ kia. Vậy chỗ đó là đích đáng hơn cả.

Nghĩ vậy chàng liền đáp :

- Ở quán Nghinh Tân trong tiểu trấn cách thành Chính Dương chừng năm dặm.

Người trong kiệu nói :

- Được rồi! Trong vòng ba ngày lão thân sẽ cho người mang vật đó tới.

- Tại hạ chờ đợi ở đó.

- Xin trân trọng ký thác.

- Bất tất phải nói thế. Thực tình tại hạ cũng không chú ý làm việc này đâu. Đây cũng chỉ là việc bắt đắc dĩ mà thôi.

Từ Văn nói câu này là có ý nghĩ khác biệt, song người trong kiệu cho là cá tính chàng như vậy, mụ cũng chẳng để tâm. Bốn tên tráng hán lại khiêng kiệu quay trở về đường cũ chạy nhanh như bay.

Đĩ nhiên Từ Văn chẳng thể ngồi trong điểm ba ngày để chờ đợi. Chàng dự tính ít ra là ngày thứ ba đối phương mới cho người đưa vật kia tới. Nhưng trước mắt, chàng chẳng khác gì tình trạng chó nhà tang không có chỗ nào chạy đến để mà nghỉ chân.

Chàng đi vào đường rẽ, từ từ cất bước chẳng có mục đích gì. Chàng định bụng sau khi xong cuộc trao đổi thì việc đầu tiên là lật tẩy đối phương, rồi vặn hỏi Phương Từ Vi cho ra kẻ thù...

Từ Văn sắp đặt lại ý nghĩ cho có thứ tự, rồi tự hỏi :

- Tại sao đại mẫu Không Cốc Lan Tô Viên lại ẩn thân trong ngôi nhà ma ở thành Chính Dương?

- Giữa bà và phụ thân có thù hận gì?

- Thằng nhỏ tên gọi Tiểu Bảo kia là ai?

- Đại mẫu phủ nhận chuyện có liên quan với Diệu Thủ tiên sinh, có thể tin được chăng?

- Người che mặt mặc áo cảm bào bị thẩm sát cùng với phụ thân là ai? Phải chăng hung thủ là Thượng Quan Hoành?

- Lúc đại mẫu nghe tin mẫu thân không biết lạc lõng nơi đâu, bà đã nói tất có ngày như vậy là nghĩa làm sao?

Chàng càng nghĩ càng thấy phức tạp, không sao tìm ra được manh mối. Đầu óc khấn trương như muốn bể ra.

Vùng thái dương đã lên cao, cả vùng khoáng đã đều sáng tỏ, nhưng Từ Văn trong lòng tựa hồ có đám mây dày đặc che phủ khiến cho óc loạn tâm cuồng.

Đột nhiên một bóng người nhỏ nhắn lao tới nhanh như bay, nhắm nhảy xổ vào người chàng.

Từ Văn né mình tránh khỏi. Đối phương là một thiếu nữ chừng mười bảy mười tám tuổi, đầu bù tóc rối, nhần thần toán loạn, nhưng vẫn không che hết vẻ đẹp mê hồn.

Thiếu nữ kia vọt vào quảng không, liền quay đầu lại cười khanh khách nói :

- Lục ca ca! Tiểu muội nhất định rằng ca ca sẽ trở về.

Nàng vừa nói vừa dang hai tay ra lại nhảy xổ tới.

Từ Văn giật mình kinh hãi, vội vàng né tránh, bụng bảo dạ :

- Nàng loạn óc mất rồi!

Thiếu nữ điên khùng chau đòi mảy liễu, buồn rầu đáp :

- Lục ca ca! Ca ca không thương tiểu muội nữa ư?

Từ Văn vội đáp :

- Tại hạ không phải họ Lục.

Thiếu nữ cười khanh khách như người điên, nói :

- Lục ca ca! Dù ca ca có thành cục than, tiểu muội cũng nhận được. Ca ca đừng hành hạ tiểu muội nữa...

Từ Văn sững sốt hỏi :

- Ai là Lục ca ca của cô nương?

Thiếu nữ điên khùng biến sắc, lớn tiếng quát hỏi :

- Lục Quân! Tiểu muội đã hiến cho chàng hết thân mà chàng nỡ bỏ tiểu muội ra đi ư?... Chàng thật là con người tàn nhẫn.

Từ Văn chợt tỉnh ngộ. Chàng biết thiếu nữ điên khùng này đã nhận lầm mình là Thiếu hội chủ hội Tụ Bảo, tên gọi Lục Quân. Xem chừng nàng đã bị Lục Quân dụ dỗ lừa gạt rồi ruồng bỏ nên nàng buồn quá hóa điên.

Chàng nhớ lại tấn kịch Thái Y La Sát muốn xé xác Lục Quân, rồi thiếu nữ áo hồng Phương Từ Vi đã năn nỉ xin tha cho gã. Khi đó Lục Quân trở trời vạch đất phát lời thề độc suốt đời chỉ yêu một mình Phương Từ Vi. Cho đến bây giờ Phương Từ Vi cũng vẫn mê mang chưa tỉnh ngộ. Xem ra nàng và cô gái điên khùng này chẳng khác gì nhau, và đều là vật hy sinh cho gã Lục Quân trêu cợt.

Chàng lăm bắm :

- Không ngờ thằng lỏi kia lại là con quý hiếm sắc, khiến cho người nghe phải căm hờn.

Thiếu nữ điên khùng đột nhiên khóc bù lu bù loa, vừa khóc vừa kể lể :

- Lục ca ca ơi! Ca ca đã nói biển dù cạn đá dù mòn mối tình này vẫn không thay đổi... mà sao ca ca... lại bỏ tiểu muội, không hỏi gì đến nữa?

Hiển nhiên nàng vẫn nhận lầm Từ Văn là Lục Quân.

Từ Văn chợt nhớ đến tâm sự ngày trước. Trong lòng chàng còn mối cảm tình rất vị diệu với Phương Từ Vi. Tình cảm vô hình này vượt khỏi mối thù hận. Lòng người ta thật khó gạt rửa, nhất là hình bóng đầu tiên đã in vào tâm khảm. Nhiều tình thế cản trở, chàng không thể tiếp tục mối tình yêu đơn phương này, nhưng chàng chẳng thể không nghĩ tới nó được. Ngoài mặt tưởng chừng như mối tình đó đã bị chôn vùi, nhưng một khi gặp ngoại cảnh kích thích thì nó lại xuất hiện như ma quỷ lập lòe. Ý thức này chuyển biến thành cừ hận, mà cừ hận bây giờ lại trút lên đầu Lục Quân.

Bất giác chàng gào lên :

- Lục Quân! Nếu ta không giết được ngươi thì sẽ chẳng làm người nữa!

Thiếu nữ điên khùng ngưng tiếng khóc ngơ ngác nhìn Từ Văn. Nàng ngơ ngẩn hỏi :

- Lục ca ca! Ca ca bảo sao?

Từ Văn cười dỡ khóc dỡ, lớn tiếng đáp :

- Tại hạ không phải là Lục ca ca của cô đâu.

Thiếu nữ điên khùng cặp mắt băng khuôn bỗng tròn xoe, nét mặt hung dữ ghé góm bước lại gần Từ Văn.

Từ Văn không khỏi kinh hoàng luống cuống. Con người đã mất trí thì chẳng thể nào nói cho họ hiểu được, mà chàng cũng không thể động thủ. Con người nàng đã đáng thương, bỏ mặt nàng mà đi thì trong lòng lại không nỡ. Chàng không làm sao được, liền giả vờ hỏi :

- Phải chăng cô nương muốn kiếm Lục Quân?

Quả nhiên thiếu nữ điên khùng dừng bước ngoẹo đầu hỏi :

- Chẳng lẽ nguoi không phải là Lục Quân ca ca?

Từ Văn đáp :

- Không phải đâu, nhưng tại hạ sẽ tìm y cho cô nương.

Thiếu nữ điên khùng hỏi ngay :

- Có thiệt thế không?

Từ Văn nói :

- Đáng tiếc là cô nương không nói được nhà ở đâu.

.....

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Lão phu biết rồi. Nhà y ở trong thành Chính Dương. Phụ thân y là Điền Bách Vạn..

Từ Văn hỏi :

- Ông ta cũng là võ lâm đồng đạo ư?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Không phải! Lão là nhà làm ăn. Phải rồi! Trong nhà họ Điền có hạt Dạ Minh Châu, là vật tổ truyền, đã không cánh mà bay. Té ra y đã mắc vào tay bọn Tụ Bảo hội.

Từ Văn sực nhớ tới màn kịch tranh đoạt Thạch Phật trên ngọn Bạch Thạch. Giang hồ thường đồn đại Diệu Thủ tiên sinh là một trong những bậc thượng bói ở Không đạo. Bọn họ là tổ bọn giả. Chẳng không nhìn được cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Mưu đoạt tiền tài, ăn trộm nữ sắc, đạo trời không dung. Các hạ đối với hành vi của quý đồng đạo có cảm tưởng gì không?

Diệu Thủ tiên sinh trừng mắt, xẵng giọng đáp :

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Đó là một điều tối kỵ trên chốn giang hồ, mà cũng là một sự nghiêm cấm của bản môn. Lão phu tự có cách xử trí.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Tại hạ tự thề với mình phải giết cho bằng được con quý sứ tham dâm nữ sắc kia.

Diệu Thủ tiên sinh không nói gì nữa. Lão đưa tay ra điểm lẹ vào huyệt đạo Điền Dung Dung, nàng liền ngã quay ra. Lão mở bì thuốc, bới móc tìm kiếm một ít thuốc hoàn, chừng hơn mười viên nhét vào miệng cô gái điên khùng, rồi nói :

- Chứng bệnh mất tâm thần này chữa bằng dược vật không chưa đủ mà còn phải có thuật châm cứu nữa. Nơi đây không tiện thi hành thủ thuật. Vậy phải đưa y về nhà rồi hãy châm cứu.

Từ Văn lại hỏi :

- Phải chăng các hạ muốn chạy cho thoát thân?

Diệu Thủ tiên sinh cứ đứng đĩnh thu thập bì thuốc rồi đứng lên nói :

- Cứu binh như cứu hỏa, đành phải khuất tất nguoi một chút.

Từ Văn nói :

- Không được!

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Nguoi nói vậy là nghĩa làm sao?

Từ Văn đáp :

- Chúng ta phải thanh toán nợ với nhau đã.

Diệu Thủ tiên sinh ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Ô hay! Lạ thật! Giữa chúng ta có nợ gì nhau mà thanh toán?

Từ Văn tức mình đáp :

- Tại hạ không rảnh để nói chuyện dài dòng. Các hạ muốn cái gì trong ba ngày sẽ có người đưa tới!

Diệu Thủ tiên sinh dương cặp mắt kinh dị hỏi :

- Lão phu có đòi ai vật gì đâu?

Từ Văn nổi giận đùng đùng, nói huych tẹt :

- Phật Tâm chứ gì?

Diệu Thủ tiên sinh lại càng ngạc nhiên :

- Phật Tâm nào?

Từ Văn xẵng giọng :

- Các hạ còn giả vờ phải không?

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Lão phu không hiểu thật mà.

Từ Văn giận quá, không ngăn được nữa liền giơ chưởng lên nói :

- Cứ đánh phát chưởng này là các hạ hiểu ngay.

Diệu Thủ tiên sinh xua tay nói :

- Đừng nóng nảy! Hãy nói cho rõ ràng đã. Ngươi bảo... Phật Tâm gì?

Vẻ mặt của lão khiến cho Từ Văn không khỏi nghi ngờ. Dù đối phương có giáo quyết như hồ ly, nhưng hẳn là vai chủ động đưa điều kiện ra thì không có lý hấn lại phủ nhận.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, rồi trầm giọng nói :

- Các hạ hãy bỏ chiếc khăn đội trên đầu ra.

Diệu Thủ tiên sinh ngờ ngác hỏi :

- Tại sao vậy?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ muốn chứng minh chân tướng các hạ.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Lão phu có chân tướng gì mà lại ở trên đầu ra?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Các hạ đừng nói nữa, cứ làm theo lời tại hạ đi là hơn.

Diệu Thủ tiên sinh cười khanh khách, lật chiếc khăn trên đầu bỏ xuống. Từ Văn coi rồi bất giác đứng thộn mặt.

Chương 37: Tính một đàng đi một nẻo

Nguyên Từ Văn vẫn yên trí người che mặt mặc áo cẩm bào, hấn tử mặt đen mạo danh làm Vệ Đạo tổng tuần và Khách qua đường đều do Diệu Thủ tiên sinh hóa trang, nhưng sự thực chứng minh sự phỏng đoán của chàng hoàn toàn sai trật. Trên đầu Diệu Thủ tiên sinh chẳng có vết sẹo chi hết.

Diệu Thủ tiên sinh lạnh lùng hỏi :

- Ngươi bức bách lão phu bỏ tấm khăn đội trên đầu ra là có ý gì?

Từ Văn miễn cưỡng đáp :

- Tại hạ đã chứng thực các hạ không phải là người mà tại hạ phỏng đoán.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Ngươi tưởng lão phu là ai?

Từ Văn gạt đi :

- Các hạ bắt tất nhắc tới điểm này nữa.

Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :

- Phải chăng người mà ngươi vừa phỏng đoán đó, có liên quan đến Phật Tâm?

Từ Văn đáp :

- Có thể!

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Vụ đó ra sao?

Từ Văn nói :

- Các hạ chẳng cần biết làm chi.

Diệu Thủ tiên sinh có vẻ không bằng lòng nói :

- Tiểu tử! Ngươi thật là điên khùng. Sao không nói cho lão phu hay, biết đâu lão phu chẳng giúp ngươi tìm ra manh mối.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, rồi nói :

- Theo chỗ các hạ biết thì trên chốn giang hồ hiện nay ngoài các hạ ra còn ai giỏi nghề thay đổi dung mạo nữa không?

Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Cái đó khó nói lắm! Trong thiên hạ thiếu gì người biết thuật dịch dung, vấn đề là ở chỗ có tinh xảo hay không mà thôi.

Từ Văn nói :

- Theo ý các hạ thì những nhân vật nào đáng gọi là tinh xảo?

Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng :

- Chà!... Tỷ như Thiên Diện Khách, nhưng lão này đã mấy chục năm không thấy xuất hiện trên chốn giang hồ nữa. Hoặc Ảo Ảnh Lang Quân thì đã qua đời rồi. Còn Bách Biến Quỷ Nữ thì nghe đồn đã gửi mình vào cửa Không để thoát vòng trần tục.

Từ Văn lại hỏi :

- Ngoài ra còn ai nữa không?

- Nếu nói là công phu đến chỗ tinh xảo thì đại khái không còn ai nữa.

Từ Văn bưng bảo dạ :

- Bách Biền Quy Nữ là đàn bà, dĩ nhiên không cần bàn đến. Áo Ảnh Lang Quân chết rồi, chỉ còn lại một mình Thiên Diện Khách là đáng nghi. Tuy mấy chục năm lão không xuất hiện trên chốn giang hồ, nhưng biết đâu lão chẳng ngấm ngầm hạ sơn? Ngoài ba người này ra, biết đâu họ chẳng có truyền nhân qua lại giang hồ? Có điều mình không hiểu tại sao họ lại tam phen tứ thử toan hạ độc thủ giết mình?

Diệu Thủ tiên sinh đưa mắt ngó Điền Dung Dung nằm sóng sượt dưới đất hỏi :

- Việc cứu người là gấp. Bấy giờ lão phu đã đi được chưa?

Từ Văn đáp :

- Khoan đã!

Diệu Thủ tiên sinh ra chiều nóng nảy hỏi :

- Còn điều gì nữa?

Từ Văn muốn hỏi lão có phải là chủ nhân ngôi nhà ma không, nhưng chàng lại nghĩ đại mẫu mình là Không Cốc Lan Tô Viên ở trong đó đã phủ nhận không biết Diệu Thủ tiên sinh. Nếu hỏi dò lão e rằng tiết lộ bí mật của đại mẫu. Chàng cho là hoặc Thiên Đài Ma Cơ nghe lời dối sai, hoặc năng đoán không trúng.

Từ Văn nghĩ vậy rồi nhẫn nại, đổi giọng hỏi sang vấn đề khác :

- Dường như các hạ hay quên thì phải?

Diệu Thủ tiên sinh hỏi lại :

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Từ Văn đáp :

- Các hạ đã bảo tại hạ trong vòng năm ngày sẽ chạm trán Thất Tinh cổ nhân trên đường đi Khai Phong.

Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng :

- Ủa! Cái đó...

Từ Văn cười gằn, ngắt lời :

- Các hạ giải thích sao đây?

Diệu Thủ tiên sinh buông tiếng thở dài hỏi :

- Ngươi có ý kiếm Thất Tinh cổ nhân vì chuyện gì vậy?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Mong rằng các hạ trả lời vào câu hỏi của tại hạ, còn ngoài ra đừng phí lời.

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Nhưng lão phu cần biết thực tình vụ đó.

Từ Văn nói :

- Đó là việc riêng của tại hạ. Các hạ chẳng cần biết đến làm chi.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Dường như ngươi đã nói là không biết ý?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế!

- Tại sao vậy?

- Các hạ đừng hỏi ra ngoài đề, mà nói thẳng vào câu chuyện thì hơn.

Diệu Thủ tiên sinh trầm lặng một chút rồi đáp :

- Thất Tinh cổ nhân không còn ở nhân gian nữa.

Từ Văn lớn tiếng hỏi gần :

- Các hạ bảo sao?

Diệu Thủ tiên sinh dường như bị luồng lệ khí của Từ Văn uy hiếp, bất giác lùi lại một bước dài nói :

- Lão phu bảo y chết rồi mà.

Từ Văn tiến lại, sát khí đằng đằng. Chàng gầm lên :

- Diệu Thủ tiên sinh! Bản nhân không mắc lừa các hạ nữa đâu. Các hạ đúng là một người vô liêm sỉ...

Diệu Thủ tiên sinh vẫn không thay đổi sắc mặt, nhưng mắt lão chiếu ra những tia phẫn nộ, run lên hỏi :

- Tiểu tử! Đừng có cuồng ngạo! Lão phu vô liêm sỉ ở chỗ nào?

Từ Văn đáp :

- Thất Tinh cổ nhân với lão là một bè, mà lão lại mấy lần bội tín, bây giờ lại còn nói quanh để chống chế.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Ngươi chứng cứ vào điều chi mà nói thế?

- Lão bảo Thất Tinh cổ nhân chết rồi. Vậy xác đâu? Lấy chi làm bằng cứ?

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Chính tay ngươi đã chôn vùi y.

Từ Văn chấn động tâm thần, lớn tiếng :

- Tại hạ chôn táng y?

Diệu Thủ tiên sinh lạnh lùng hỏi :

- Chẳng lẽ trong vòng năm ngày trước, ngươi không gặp chuyện gì trên đường đi Khai Phong?

Từ Văn rất đỗi ngạc nhiên, tự hỏi :

- Câu lão nói này trở vào vụ nào? Hay là...

Chàng xúc động hỏi lại :

- Các hạ muốn nói vụ nào?

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Có phải ngươi đã mai táng hai xác chết không?

Từ Văn kinh ngạc hỏi :

- Sao lão lại biết mình chôn vùi hai xác chết kia? Lúc đó chỉ có hai người hương nông, rồi họ lén lút bỏ đi chứ có ai khác đâu? Chẳng lẽ nhất cử nhất động của mình lão đều biết hết? Nếu vậy thì những điều bí mật về thân thể mình e rằng không qua mắt lão được. Thật là đáng sợ!

Chàng hỏi :

- Sao các hạ lại biết tại hạ đã mai táng hai xác chết?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Giản dị lắm. Theo lời đồn đại của hai gã hương nông và căn cứ vào trang phục, lão đoán chắc người thư sinh lúc đó là người. Hơn nữa theo thời gian mà tính, cũng đúng lúc người đang ở trên đoạn đường đó.

Từ Văn lại hỏi :

- Thế là nghĩa làm sao?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Hai người mặc áo cẩm bào, thì một là Thất Tinh cố nhân.

Từ Văn tròn mắt lên như hai chiếc nhạc đồng. Chàng kinh ngạc không bút nào tả xiết. Chàng đặt ra giả thuyết :

- Thất Tinh cố nhân giả mạo làm phụ thân mình rồi bị phụ thân bắt gặp, hai bên xảy ra trận quyết đấu. Kết quả là hai người đều kiệt lực, đoạn người thứ ba tới nơi thừa cơ hạ độc thủ nên cả hai đều chết phơi thây. Còn kẻ đã hai lần hạ thủ toan giết mình mà bị Thiên Đài Ma Cơ dùng Thất Toàn Phi Nhạn đả thương vào đầu, là người tự xưng Khách qua đường trá hình. Hẳn có âm mưu gì trong vụ này thì không tài nào biết được. Những sự kiện phức tạp rồi beng chằng khác mớ bông bong không tìm đâu ra được manh mối. Minh yên trí gặp Diệu Thủ tiên sinh là bao nhiêu bí mật dò xét ra hết. Nhưng sự thực mình đã làm to.

Đoạn chàng tự đặt mấy câu hỏi :

- Hung thủ hạ sát phụ thân cùng Thất Tinh cố nhân là ai?

- Thất Tinh cố nhân là nhân vật thế nào?

Diệu Thủ tiên sinh đã cùng một đường với Thất Tinh cố nhân, hẳn lão biết rõ nội vụ?...

Chàng nghĩ vậy liền trầm giọng hỏi :

- Các hạ bảo một trong hai người mặc áo cẩm bào bị hại đó là Thất Tinh cố nhân ư?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Phải rồi!

Từ Văn lại hỏi :

- Còn người nữa là ai?

Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng đáp :

- Cái đó... lão phu cũng không biết.

- Xin hỏi các hạ, Thất Tinh cố nhân trước nguyên án vận theo kiểu văn sĩ, sao lại cải biến làm người che mặt mặc áo cẩm bào?

- Đó là điều bí mật của Thất Tinh cố nhân.

- Các hạ biết điều bí mật đó chứ?

- Lão phu không biết.

Từ Văn biến sắc nói :

- Được rồi! Cái đó các hạ không biết, nhưng tại hạ xin hỏi các hạ lại lịch Thất Tinh cố nhân thế nào? Danh hiệu chân chính của lão là gì?

Diệu Thủ tiên sinh lắc đầu đáp :

- Lão phu không biết.

Từ Văn đột nhiên mặt đầy sát khí lớn tiếng :

- Các hạ nói dối.

Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :

- Sao người lại bảo thế?

- Hấn và các hạ là cùng một đường.

- Người căn cứ vào đâu mà nói vậy?

- Lúc tranh đoạt Thạch Phật trên núi Bạch Thạch, hấn cố ý gây sự với Vô Tình Tẩu để tạo cơ hội cho các hạ thoát thân. Nguyên một điểm này đã không bị ai được. Hai nữa là các hạ đã ước định thời gian cùng địa điểm cho tại hạ gặp mặt hấn, càng chứng minh rõ hơn các hạ thường tiếp xúc với hấn.

Diệu Thủ tiên sinh cãi lại :

- Tuy nói vậy có vẻ đúng lý, nhưng những người thường tiếp xúc với người, người có biết rõ lai lịch từng người không?

Từ Văn bắt giác chưng hửng, vì câu nói của đối phương là sự thực, chẳng ai không thừa nhận được. Có điều biết đâu đối phương không ngụy biện.

Chàng nghĩ thầm :

- Người che mặt mặc áo cẩm bào đã chết rồi và Thất Tinh cố nhân mấy lần toan hạ sát mình, cả hai cùng không sợ Vô Ảnh Tồi Tâm Thủ, mà công lực cùng cao thâm ghê gớm. Mình ra đời chưa bao lâu thì đã có chuyện gì khiến cho những tay cao thủ kia ám toán, trừ phi thân thể mình đã bị tiết lộ. Vụ này thật lắm điều ngoắt ngoéo, không sao nghĩ ra được.

Chàng lại tự đặt ra câu hỏi :

- Diệu Thủ tiên sinh có đúng cùng một phe với bọn kia không? Lúc ở Tổng đà hội Vệ Đạo, trên núi Đồng Bách, bọn Ngũ Lôi cùng dẫn thủ hạ đến tầm cừu, Diệu Thủ tiên sinh đã hóa trang làm đệ tử Ngũ Lôi cùng, trước khi bắn Ngũ Lôi châu, lão còn cảnh cáo mình tránh đi là lão không muốn mình bị vạ lây. Nếu lão cùng phe với Thất Tinh cố nhân thì đã nhân cơ hội đó trừ khử mình đi mới phải chứ?

Chàng càng nghĩ càng ngờ vực. Trước mắt chàng tựa hồ có một đám mây mù dày đặc không sao thoát ra được.

Diệu Thủ tiên sinh thấy nét mặt Từ Văn luôn luôn biến đổi mà miệng không nói gì, lão liền hỏi :

- Lão phu đi thôi nhé?

Từ Văn giơ tay lên ra hiệu ngăn cản nói :

- Các hạ chưa đi được.

Diệu Thủ tiên sinh vô cùng nóng nảy dậm chân hỏi :

- Người còn có ý gì nữa?

Từ Văn nói :

- Các hạ chưa phúc đáp rõ ràng về vụ Thất Tinh cố nhân.

Diệu Thủ tiên sinh ra vẻ tức mình đáp :

- Cái gì đáng nói, lão phu đã nói hết rồi.

- Tại hạ đoán chừng thì lời nói của các hạ hãy còn có chỗ dấu giếm.

- Tiểu tử! Người còn muốn gì thì nói huych tẹt ra.

- Tại hạ muốn biết rõ chân tướng Thất Tinh cố nhân.

- Lão phu đã bảo không thể trình bày được.

- Như thế không xong.

- Không xong thì người định làm gì?

- Các hạ đừng hòng lên đường.

- Tiểu tử! Nếu không có chuyện phải cứu gấp con nhỏ này, thì người chẳng thể giữ lão phu được...

Bắt giác Từ Văn đảo mắt nhìn Điền Dung Dung, rồi nói :

- Các hạ chỉ nói rõ một câu nữa là đi ngay được.

Diệu Thủ tiên sinh hậm hực hỏi :

- Ngươi định làm khó cho lão phu chăng?

Từ Văn thân nhiên đáp :

- Tùy các hạ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

Diệu Thủ tiên sinh dịu giọng :

- Tiểu tử! Sau này còn nhiều cơ hội gặp nhau lo gì. Ngươi hãy để lão phu cứu người đã.

Từ Văn kiên quyết :

- Không được đâu!

- Ngươi nhẫn tâm để cho đứa con gái vợ tội này phải chết ư?

Quả nhiên Từ Văn lộ vẻ ngần ngừ. Chàng đảo mắt nhìn Điền Dung Dung một lần nữa, rồi nghiêng răng đáp :

- Được rồi! Xin các hạ tùy tiện. Nhưng các hạ nhớ cho rằng câu chuyện giữa chúng ta chưa thanh toán xong.

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Tiểu tử! Ngươi không kiếm lão phu thì lão phu cũng sẽ đi kiếm ngươi. Tình thực mà nói, lão phu mà phải nhường nhịn ngươi cũng là có nguyên nhân.

Từ Văn động tâm hỏi ngay :

- Nguyên nhân nào?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Vì lão phu đã chịu lời của một người phải chiếu cố cho ngươi.

Từ Văn kinh ngạc hỏi :

- Chiếu cố cho tại hạ ư? Ai vậy?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Nhà phú gia bậc nhất phủ Khai Phong là Trương Úy Dân.

Từ Văn càng ngạc nhiên, ngập ngừng hỏi :

- Sao? Các hạ chịu lời ủy thác của Trương thế thúc...

Từ Văn trong lòng kinh dị khôn tả. Ban đầu chàng tưởng người cướp vòng tay ngọc là Diệu Thủ tiên sinh, thì vòng tay ngọc lại ở trong tay Khách qua đường. Bây giờ Diệu Thủ tiên sinh lại bảo chịu lời ủy thác chiếu cố cho chàng. Lão cùng Thất Tinh cô nhân là người một phe. Giữa Thất Tinh cô nhân và phụ thân chàng lại là kẻ thù.

Nếu hai người đều không kiệt quệ thì chẳng đến nỗi bị kẻ khác thừa cơ gia hại. Diệu Thủ tiên sinh đã có mối thâm giao với Trương Úy Dân, tất lão biết rõ thân phận chàng.

Như vậy lời nói của lão có tin được chăng? Hay là lão muốn thoát thân mà bịa chuyện? Nhưng sao lão biết mối liên quan giữa chàng và nhà họ Trương?

Diệu Thủ tiên sinh hỏi tiếp :

- Ngươi không tin chăng?

Từ Văn ngần ngừ đáp :

- Thực tình mà nói thì tại hạ khó tin lắm.

Diệu Thủ tiên sinh hắt hàm hỏi :

- Ngươi có phải là con Từ Anh Phong, tên gọi Từ Văn không?

Từ Văn giật nảy người như cái lò so, bất giác chàng lùi lại ba bốn bước, trợn mắt há miệng. Đối phương đã biết rõ lai lịch thì dĩ nhiên lão không bịa

chuyện.

Diệu Thủ tiên sinh lại nói tiếp :

- Từ Văn! Giữa Tướng Úy Dân và lão phu tuy là hai người song cũng như một. Con nhà đầu nhà y đã quyết chí nếu không lấy người, thì chẳng chịu lấy ai nữa. Tướng Úy Dân chỉ có một đứa con gái đó, dĩ nhiên y tha thiết với người biết đường nào!

Từ Văn run lấy bầy. Chẳng nghĩ tới những chuyện trải qua trong Tướng phủ mấy bữa trước, và chàng đã hứa ngày nào tiêu tán Độc công xong là ngày thực hành hôn ước. Đó chẳng qua là câu nói quyền nghi, vì Độc công chẳng có cách nào giải trừ được. Nhưng Tướng Minh Châu kiên quyết giữ mối tình thâm, há chẳng lắm lỡ cả cuộc đời nàng ư?

Từ Văn nghĩ thế rồi ngần ngừ hỏi lại :

- Các hạ chịu lời ủy thác này từ hồi nào?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Mới vài bữa trước đây, tức là sau khi người rời khỏi Tướng phủ.

Từ Văn hỏi lại :

- Có chuyện đó thật ư?

- Còn giả được nữa sao?

Từ Văn đáp ứng :

- Tại hạ không muốn cho ai chiếu cố mình...

Diệu Thủ tiên sinh nói như khuyên nhủ :

- Từ Văn! Người chớ có sính cường. Tuy công lực người cao thâm, nhưng kinh nghiệm hãy còn chưa đủ.

Từ Văn hỏi :

- Sao các hạ không nói câu này ngay lúc mới gặp nhau?

Diệu Thủ tiên sinh ôn tồn đáp :

- Lão phu chỉ muốn ngấm ngấm hộ vệ cho người, nhưng người bức bách đến điều lão phu chẳng thể không nói ra.

Từ Văn bán tín bán nghi, bụng bảo dạ :

- Vụ này trừ phi hỏi thẳng Tướng Úy Dân, không thì khó mà biết rõ hư thực.

Chàng nhớ tới lời ước hẹn mười ngày của Khách qua đường, rồi tự nhủ :

- Không chừng Diệu Thủ tiên sinh biết rõ cả lại lịch Khách qua đường. Nếu lời lão nói đúng sự thực thì mình báo cho lão hay.

Chàng liền nghiêm nét mặt hỏi :

- Các hạ có biết một người tự xưng là Khách qua đường không?

- Khách qua đường ư?

- Phải rồi!

Diệu Thủ tiên sinh ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi :

- Lão phu chưa nghe thấy bao giờ, hình dáng y thế nào?

Từ Văn đáp :

- Y là một lão già trạc ngoài năm mươi, người vẫn còn quắc thước lắm.

Diệu Thủ tiên sinh ra chiều suy nghĩ, rồi ngần ngừ đáp :

- Cái đó... lão phu không nghĩ ra được là ai. Có điều lão phu sẽ để ý nghe ngóng. Người hỏi y có việc gì?

Từ Văn nói :

- Các hạ đã không biết y thì tại hạ cũng không nói nữa.

Diệu Thủ tiên sinh liền bảo chàng :

- Ngươi đừng giữ thói bướng bỉnh. Ngươi nói ra không chừng lão phu sẽ giúp ích cho được.

- Mời các hạ đi đi thôi.

Diệu Thủ tiên sinh chừng hứng một chút, rồi cấp Điện Dung Dung chạy như bay.

Từ Văn buông một tiếng thở dài trầm trọng. Chuyện tao ngộ kỳ này làm cho đầu óc chàng căng thẳng, lục thần khấn trương, tựa hồ một khối đá ngàn cân đè lên trái tim không tài nào di chuyển hay gỡ ra cho thoát.

Chàng bần khoản quay về từ quán ngoài thành Chính Dương, vào trọ trong gian phòng cũ. Ba ngày trời, chàng không bước chân ra khỏi cửa, cứ ở đó chờ đợi người trong kiệu phái thủ hạ đưa Phật Tâm đến để đánh đổi cho Khách qua đường lấy vòng tay ngọc và Phương Tử Vi.

Chàng tự nhủ :

- Nếu mình lột được mặt nạ của Khách qua đường, thì những vụ bí mật về người che mặt mặc áo cẩm bào mạo xưng phụ thân để toan hạ sát mình mấy lần, sẽ phanh phui ra được hết. Vụ bí ẩn đáng sợ này khác nào mũi nhọn đâm vào sau lưng khiến mình ăn ngủ không yên.

Trời tối thấp đèn lên. Từ Văn đứng ngoài cửa phòng chờ đợi, vì chậm nhất là bữa nay người trong kiệu sẽ hồi âm cho chàng.

Bất thành linh, một thiếu nữ ăn mặc ra kiểu quê mùa, tay xách giỏ tre chạy tới nơi, miệng rao :

- Dưa tươi ai mua không?...

Cô đi qua các cửa phòng rồi sau cùng lại chỗ Từ Văn nghe rằng cười hỏi :

- Tướng công mua dưa nhé?

Từ Văn lắc đầu.

Cô thôn nữ hạ thấp giọng xuống hỏi :

- Phải chăng tướng công là Địa Ngục thư sinh?

Từ Văn ngấm ngầm kinh hãi hỏi lại :

- Cô là ai?

Thôn nữ đáp :

- Tiểu nữ vâng lệnh Thái Kiệu Chủ Nhân đưa vật đó tới.

- Ủa! Mời cô vào trong này.

Thôn nữ nói rất nhanh :

- Không cần! Trong quán nhiều người phức tạp lắm. Xin tướng công thu lấy để tiểu nữ quay về phục mệnh.

Cô nói xong, móc lấy một cái bao vải lớn bằng miệng bát dưới đáy giỏ đưa cho Từ Văn.

Từ Văn đón lấy cảm tay thấy rất trầm trọng.

Thôn nữ vừa đưa gói vải cho chàng xong lại cất tiếng rao bán dưa rồi trở gót đi ngay.

Từ Văn đóng cửa phòng lại, khêu sáng đèn lên rồi cảm gói vải đặt lên bàn. Chàng nhìn cái bao vải gói bấu vật mà vô lâm thêm thương. Hơi thở chàng cũng hơi cấp bách, vì bấu vật này biết bao nhiêu người đã thí mạng cố lấy cho bằng được, mà bây giờ nó yên ổn nằm trong tay chàng.

Từ Văn trấn tĩnh tâm thần mở bọc vải coi, thì thấy một hòn đá trắng hình trái tim hiện ra trước mắt chàng.

Từ Văn lật đi lật lại coi kỹ mấy lần thì nhận thấy Phật Tâm này ngoài chất trong bóng ra chẳng có chi khác lạ. Chàng tự hỏi :

- Cái này quý báu ở chỗ nào? Nó là của thật hay giả? Mình đành chịu không tài nào đoán nổi.

- Nếu không phải là người biết là kỳ vật thì Khách qua đường phân biệt chân giả thế nào được.

Bỗng ngoài cửa vang lên mấy tiếng gõ cách cách.

Từ Văn háp tấp gói Phật Tâm lại, cất tiếng hỏi :

- Ai đó?

Ngoài cửa thanh âm của gã tiểu nhị nói vọng vào :

- Bẩm tướng công! Tiểu nhân đưa com rượu vào đây.

Từ Văn đáp :

- Ngươi cứ vào đi.

Tiểu nhị bước vào phòng đặt com rượu lên bàn. Tien tay gã đẩy bọc vải vào trong.

Miệng gã nói :

- Ủa! Cái gì mà nặng gớm?

Từ Văn lờm gã nói :

- Ngươi hãy ra đi! Có việc gì ta sẽ kêu.

Tiểu nhị móc trong bọc ra một mảnh giấy nói :

- Tướng công! Có một vị khách bảo tiểu nhân đưa cái này cho tướng công.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Cuộc trao đổi Phật Tâm

Từ Văn động tâm, chàng đã biết ngay là chuyện gì rồi. Chàng không nói gì, cầm lấy mảnh giấy.

Tiểu nhị trở gót ra khỏi phòng, chàng liền mở giấy ra coi thấy trong giấy có hai giòng chữ nguệch ngoạc :

“Đến canh ba, cầm vật đó đi về phía Tây năm dặm. Phải hết sức chú ý đừng để có người theo dõi”.

Dưới ký tên: Khách qua đường.

Từ Văn châm mảnh giấy vào ngọn đèn đốt đi. Trong lòng kinh hãi vô cùng, chàng lẩm bẩm :

- Vật đó vừa đưa tới mà Khách qua đường đã biết ngay thì thật là xuất quỷ nhập thần. Muốn đối phó với nhân vật này thật không phải chuyện dễ dàng.

Chàng từ từ cầm chung rượu lên uống, trong lòng thầm tính cách hành động đêm nay phải làm thế nào để sau khi cuộc trao đổi vừa hoàn tất là lập tức ra tay kèm chế đối phương để truy cứu những điều bí mật. Chàng chưa đoán trước được đối phương sẽ còn giữ những trò gì. Theo hành vi của lão từ trước mà phán đoán thì điểm này chẳng thể không đề phòng và chàng cũng biết khó mà đề phòng cho xiết được. Chàng phân tách ba vấn đề :

- Phật Tâm còn hay mất chẳng liên can gì tới mình.

- Sự an nguy của Phương Tử Vi là một chuyện khác.

- Điều cốt yếu là phải thu về cho bằng được chiếc vòng tay ngọc, và khám phá ra chân tướng của đối phương.

Chàng lại nghĩ :

- Vệ Đạo hội chủ không ngần ngại gì trao ngay Phật Tâm, mà không có hành động gì là một chuyện phi lý. Biết bao nhiêu tay cao thủ trong hội khi nào

chịu nỗi mối cảm hận này. Cô thôn nữ đưa bảo vật đến không nói câu gì khác cũng là một điều cao thâm khôn lường. Chẳng lẽ họ lại không hoài nghi mình? Nếu mình cứ nuốt trôi Phật Tâm rồi bỏ đi liền thì họ chịu mất cả người lẫn bảo vật hay sao?...

Từ Văn vừa ăn vừa suy tính mất cả một trống canh mới xong bữa. Chàng kêu tiểu nhị vào thu thập bát chén, rồi đóng cửa lại lên giường nằm.

Bắt đầu canh ba, Từ Văn giắt Phật Tâm vào người, rồi mở cửa sổ chuồn ra. Chàng đi thẳng về hướng Tây. Dọc đường chàng rất chú ý xem có người theo dõi không. Nhưng chàng chạy được đến ba dặm mà vẫn không thấy động tĩnh gì.

Khách qua đường chỉ hẹn chàng đi về phía Tây năm dặm mà không nói rõ địa điểm đủ biết lão giào quyết và lắm mưu trí.

Từ Văn tiếp tục đi chừng gần năm dặm...

Bất thành linh một thanh âm từ trong khu rừng gần đó hỏi vọng ra :

- Địa Ngục thư sinh! Có đem theo cái đó đi không?

Từ Văn dừng bước để nhận định phương hướng phát ra âm thanh, thì lại nghe tiếng nói tiếp :

- Tốt hơn hết là ngươi đừng có chủ ý gì, nếu không thì cuộc trao đổi khó mà thành tựu.

Từ Văn trong lòng nổi sát khí bùng bùng. Chàng run lên hỏi :

- Khách qua đường! Lão không dám chường mặt ra ư?

Thanh âm kia đáp lại :

- Chúng ta chỉ nói đến chuyện trao đổi mà thôi.

Từ Văn hỏi :

- Cái đó ta đã đem theo đây. Bây giờ bắt đầu cuộc trao đổi đi chứ?

Thanh âm kia đáp :

- Ngươi cứ đặt cái đó xuống phiến đá mé tả chỗ ngươi đứng là được.

Từ Văn sùng sốt hỏi :

- Thế là nghĩa làm sao?

- Lão phu sẽ đến nơi lấy.

- Các hạ hãy giao ra người và vật trước đã.

- Ngươi đi về phía Đông, đến tòa miếu thổ địa, cả vật lẫn người đều ở trong đó.

Từ Văn cảm hận đến cực điểm, nghiêng răng hỏi :

- Các hạ không đến tận nơi để xem vật này thật hay giả ư?

Khách qua đường cười khành khách đáp :

- Lão phu tin ngươi lắm rồi!

Từ Văn không còn biết nói sao nữa. Chàng thấy đối phương không muốn giáp mặt mình thì bụng bảo dạ :

- Nếu để lỡ cơ hội này thì rồi đây đừng nghĩ đến chuyện tìm kiếm lão nữa. Chàng lẳng lẳng tính vị trí của đối phương và xem cách chừng bao nhiêu để chuẩn bị động thủ...

Bỗng thanh âm Khách qua đường lại vọng lên ở phía khác :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi hãy làm theo lời dặn của lão phu đi! Lão phu nói thiệt, thân pháp của ngươi không thể bức bách lão phu xuất hiện được đâu. Con nhỏ kia đã bị lão phu điểm huyết bằng phương thức đặc biệt, nếu trong vòng một khắc không được giải khai, thì sẽ thành tàn phế.

Từ Văn tức giận nói :

- Các hạ thật là giào quyết!...

Khách qua đường ngắt lời :

- Thế nào cũng được. Mục đích của lão phu chỉ là hoàn thành cuộc trao đổi, không kể đến chuyện gì khác.

Từ Văn nói :

- Nhưng tại hạ không tin được các hạ thì làm thế nào?

Khách qua đường hững hờ đáp :

- Cái đó là tùy ở ngươi. Phen này mà cuộc trao đổi bất thành, thì lão phu còn có thể trực tiếp đàm phán với hội Vệ Đạo. Nhưng ngươi thì đừng hòng lấy lại vòng tay ngọc nữa.

Từ Văn cảm tức tưởng chừng thất khiếu bốc khói lên, nhưng chung qui vẫn chẳng làm thế nào được. Những chuyện mưu tính của chàng xem chừng đều uổng hết...

Khách qua đường thúc giục :

- Thế nào! Quyết định mau đi chứ!

- Được rồi!

Chàng vừa nói vừa nhảy vọt về phía phát ra thanh âm nhanh như điện chớp, song chẳng thấy một bóng người nào cả. Bỗng có tiếng từ mé phải vọng tới bằng một giọng mỉa mai :

- Tiểu tử! Ngươi đừng chần chờ gì nữa. Nếu con nhò kia biến thành phế nhân thì ngươi phúc đáp đối phương thế nào được.

Từ Văn hần học trở về chỗ cũ. Chàng chẳng cam tâm chút nào mà cũng không làm sao được. Bây giờ chàng mới tự hỏi là mình đã quá kiêu ngạo, đáng lý chàng phải tiếp thụ lời đề nghị của Diệu Thủ tiên sinh, đem sự tình nói ra mới phải. Nếu có lão ở trong bóng tối viện thủ cho, thì Khách qua đường khó mà ăn cắp được. Bây giờ chàng hối thì sự đã rồi, đành là chịu thua đối phương. Hay chờ gì cũng lấy vòng tay ngọc trở về trước đã, rồi sau sẽ truy vấn Phuong Từ Vi về tung tích của bọn cừu gia.

Chàng tính bài mất mà vô giấy tiền để tự an ủi.

Từ Văn nghĩ vậy rồi lấy Phật Tâm đặt xuống hòn đá bên mình. Chàng run lên nói :

- Khách qua đường! Các hạ thật là tay đao thủ. Chúng ta hoàn thành cuộc trao đổi đi.

Khách qua đường đắc ý cười ha hả nói :

- Bây giờ ngươi đến chỗ đó mà lấy lại người cùng vật kia.

Từ Văn trong lòng ôm mối oán độc khôn tả. Chàng dậm chân xuống đất nhảy vọt về phía Đông.

Khoảng cách ba dặm, Từ Văn chỉ đi trong chớp mắt đã tới nơi. Quả nhiên trên gò đất trống chốn rừng hoang có gian miếu thổ địa trơ trọi, đen sì, tựa hồ bóng ma trên cột.

Từ Văn vẫn lo là mình bị lừa gạt. Cửa miếu đã mục nát và chỉ khép hờ. Chàng đẩy cửa bước vào thì thấy dưới chân lò hương một bóng người nằm co ro. Đúng là thiếu nữ áo hồng Phuong Từ Vi. Chiếc vòng tay ngọc để giữa lò hương.

Từ Văn trước hết cảm lấy vòng tay xem kỹ lại quả là nguyên vật thì trong lòng đã vui được nửa phần căm hận. Chàng cất vòng tay vào bọc rồi cúi xuống nhìn Phuong Từ Vi. Dung nhan nàng cực kỳ tiêu tụy, hai mắt nhắm nghiền như người đang ngủ say. Chàng lại thấy hơi thở đều đặn mới hoàn toàn yên tâm.

Khách qua đường đã điểm huyết nàng bằng cách nào, phải sờ vào người nàng mới biết được. Từ Văn không khỏi ngần ngại. Tuy nàng là kẻ thù, chàng có thể giết được, nhưng chàng không muốn sờ mó vào người nàng.

Sự thực chàng không có cách nào khác, mà cũng không còn đủ thời giờ để suy nghĩ...

Từ Văn đánh liều đưa tay ra sờ kinh mạch Phuong Từ Vi. Làn da mịn màng ấm áp từ đầu ngón tay truyền vào toàn thân chàng. Mặt khác mùi u hương của người xử nữ khiến lòng chàng không khỏi rạo rực. Nàng là cái bóng đầu tiên đã in vào tâm khảm chàng, nhưng tình thế tàn khốc hiện thời đã biến đổi hết. Mỗi cảm giác lạ lùng nổi lên trong lòng chàng thiệt khó mà hình dung được.

Chàng điều tra hết các kinh mạch lớn nhỏ chẳng thấy có chi khác lạ. Chàng nhìn đến sắc mặt, đột nhiên tỉnh ngộ. Nàng bị một chất độc ma túy kèm chế chứ không phải bị điểm huyết. Vậy mà Khách qua đường bảo chàng trong một khắc, nếu không giải khai huyết đạo, thì nàng sẽ thành người tàn phế, thì ra lão đã nói dối.

Giải độc đối với chàng không phải là chuyện khó, chàng lấy một viên Tích Độc Đan đem theo bên mình, nhét vào miệng Phuong Từ Vi.

Chỉ trong chớp mắt Phương Tử Vi tỉnh lại, miệng ú ớ, rồi nàng trở mình đứng lên.

- Ô hay! Ngươi...

Hiển nhiên nàng rất đổi kinh nghi vì tình trạng trước mắt.

Từ Văn cố gắng dập tắt tia lửa tình cảm nổi lên trong ý thức, chàng lạnh lùng hỏi :

- Phương cô nương không việc gì chứ?

Phương Tử Vi ngưng thần nhìn Từ Văn bằng con mắt nghi hoặc, nàng cất giọng lạnh như băng hỏi :

- Vụ này là thế nào đây?

Nhờ ánh sáng lơ mờ ngoài sân chiếu vào, chàng coi rõ thần sắc Phương Tử Vi lúc này so với trước khi Khách qua đường bắt giữ tựa hồ không có gì khác lạ, mặc dầu nàng đã gặp đại biến. Nhưng chàng không có ý dò xét chỗ bí ẩn của nàng, liền nói ngay :

- Quý hội đã đưa ra một vật để chuộc cô nương, do tại hạ làm môi giới để đánh đổi lấy sự tự do cho cô nương.

Phương Tử Vi ngơ ngác hỏi :

- Ngươi... nói cái gì?

Từ Văn đáp :

- Cô nương đã được tự do rồi.

Phương Tử Vi hỏi :

- Ngươi nói cái gì trao đổi?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế. Hội Vệ Đạo phải bỏ ra một vật để đánh đổi.

- Vật gì để đánh đổi?

- Đem Phật Tâm đưa cho Khách qua đường để đổi lấy cô nương.

- Phật Tâm ư?

Phương Tử Vi la lên một tiếng rồi đứng thộn mặt ra. Dường như nàng kích động vô cùng! Nàng cất giọng run run hỏi tiếp :

- Ngươi nói... Phật Tâm?...

- Phải rồi.

- Để chuộc ta về hay sao?

- Chính thế!

Phương Tử Vi nắm lấy mái tóc xinh đẹp của mình mà vặn, rồi cất giọng thê thảm nói :

- Phật Tâm là vật chí bảo vô giá!... Ta không đáng...

Từ Văn không khỏi động tính hiếu kỳ, buột miệng hỏi lại :

- Không đáng ư? Tại sao vậy?

Phương Tử Vi không trả lời vào câu hỏi. Nàng buồn rầu nói :

- Ta đã phạm tội cực kỳ thâm trọng, dù chết đến trăm lần cũng không chuộc được.

Từ Văn ngăn người ra. Chàng không hiểu nàng nói vậy là nghĩa làm sao. Mặc dầu chàng không có ý tọc mạch đến chuyện bí ẩn của đôi phương, nhưng không nhẫn nại được liền hỏi :

- Cô nương nói vậy là nghĩa làm sao?

Phuong Từ Vi mặt ngọc xám xanh nói rõ từng tiếng một :

- Ta là kẻ đáng chết, không đáng được nghĩa phụ đem vật đó để chuộc về.

Từ Văn hỏi :

- Nghĩa phụ cô nương là ai?

Phuong Từ Vi ngần ngừ một chút rồi cương quyết đáp :

- Nghĩa phụ ta là Vệ Đạo hội chủ.

- Ủa!

Bây giờ Từ Văn mới hiểu ra. Lúc chàng lên núi Đồng Bách lần thứ nhất, nàng đã tự xưng là bán chủ nhân, té ra nàng là nghĩa nữ của Vệ Đạo hội chủ. Nhưng tại sao nàng lại bảo là đáng chết? Ban đầu chàng tưởng nàng là truyền nhân của Bạch Thạch thần ni, thì ra không đúng. Kể về vụ Thạch Phật thì giữa Vệ Đạo hội chủ và Bạch Thạch thần ni tất có mối liên quan. Nhưng chuyện này chàng không cần biết tới.

Chàng quay về chính đề hỏi :

- Cô nương nói đáng chết là có ý gì?

Phuong Từ Vi ngập ngừng đáp :

- Bởi vì... ta tự dày xéo thân mình, làm ô nhục đến nghĩa phụ, lại cô phụ với người quan tâm đến ta. Bây giờ thêm vào việc này nữa, dù ta có chết cũng không đủ đền tội.

Từ Văn nói :

- Tại hạ không sao hiểu được những lời nói của cô nương.

Phuong Từ Vi đột nhiên nghiêm nét mặt nói bằng một giọng rất khích động :

- Ta muốn cầu tôn giá giúp ta một việc được chăng?

Từ Văn ngập ngừng hỏi lại :

- Yêu cầu tại hạ ư?... Việc gì vậy?

Phuong Từ Vi nói :

- Ta nhờ tôn giá giết Lục Quân giùm.

Từ Văn rất dỗi nghi ngờ, không sao hiểu được. Nàng đã yêu gã lắm và từng bị gã lừa gạt mà vẫn còn năn nỉ xin tha chết cho gã. Hiện giờ nàng lại yêu cầu chàng giết gã là nghĩa làm sao?

Màn kịch thiếu nữ diễn hùng Điền Dung Dung lại hiện ra trong đầu óc chàng.

Dường như chàng đã hiểu rõ, liền hỏi lại :

- Cô nương bảo hạ sát tên tiểu tử Lục Quân ư?

Phuong Từ Vi gật đầu đáp :

- Đúng thế.

Từ Văn lại hỏi :

- Cô nương đã yêu gã rồi kia mà?

Phuong Từ Vi da mặt co rúm lại, mắt nàng chiếu ra những tia hận thù, nàng lớn tiếng :

- Phải rồi! Ta yêu gã nhưng bây giờ ta muốn giết gã. Gã đã hủy hoại ta rồi.

Từ Văn sững sờ hỏi :

- Gã hủy hoại cô nương?...

- Chính thế! Gã dày xéo lên lòng trinh bạch của ta.

Từ Văn biến sắc. Nội tâm chàng nổi lên một mối cảm giác khó hiểu. Chàng đã yêu nàng như điên và theo đuổi hoài. Tình hình bây giờ khác hẳn. Mối tình đầu tiên đã được chôn vùi, nhưng trong tiềm thức chàng không thể xóa nhòa hình bóng con người ngọc. Bây giờ ngọc trắng có vết hồng hoen ố. Nàng không còn là thiếu nữ thanh tân ngày trước nữa, trách nào nàng chẳng khác chi người mất hồn và đối với gã tiểu tử

Lục Quân nàng lộ ra những hành vi phức tạp, mâu thuẫn...

Từ Văn chưa gột hết được ý thức ghen tuông và phần hận. Chàng không suy nghĩ gì đáp ngay :

- Về điểm này tại hạ xin ưng thuận vì chính tại hạ cũng muốn giết gã.

Phương Từ Vi nở một nụ cười thâm nói :

- Tướng công ơi! Tiểu nữ then mình không biết lấy chi báo đáp. Xin có lời từ tạ.

Nàng biến cái cách xưng hô một cách đột ngột, khiến cho Từ Văn nghe chẳng lọt tai, song trong lòng chàng không khỏi cảm thấy nổi chua cay. Chàng rụt rè đáp :

- Cái đó chẳng có chi đáng cảm tạ.

Phương Từ Vi trầm ngâm một chút, nét mặt tiểu tụy của nàng bỗng ửng hồng. Nàng nở nụ cười đau khổ nói :

- Tướng công ơi! Tiểu nữ có điều tâm sự chẳng thể không thổ lộ được. Tiểu nữ hiểu rõ tâm ý tướng công ngày trước, song vì thanh danh của tướng công, tiểu nữ không tiếp thụ được. Bây giờ thì chậm mất rồi!... Chậm mất rồi!...

Nàng nói xong ra chiều rất đau khổ cúi đầu xuống.

Từ Văn nảy ra nhiều mối cảm giác rất phức tạp. Huyết mạch chạy rần rần. Chàng cũng muốn nói rõ tâm tình, tuy quá chậm nhưng cũng còn hơn không. Chàng lưỡng lự cho nàng, nhưng không sao mở miệng được. Tình và thù chẳng có cách nào đứng chung với nhau được, huống chi nàng không còn trong ngọc trắng ngà...

Bất thành linh Phương Từ Vi thét lên một tiếng, vung tay tự đập vào đầu mình. Biến diễn phát sinh đột ngột ra ngoài ý tưởng tượng của Từ Văn. Chàng chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ thì bản năng thiên nhiên đã vung chưởng hất ra.

Huych một tiếng. Phương Từ Vi té xuống. Miệng nàng rướm rướm chảy máu tươi.

Nàng muốn mở miệng nhưng chỉ máy môi mấy cái rồi ngất đi.

Từ Văn lau mồ hôi trán. Giữa lúc nguy hiểm ngàn cân treo đầu sợi tóc, chàng đã vẫn hồi sinh mạng được cho nàng.

- A Di Đà Phật!

Tiếng niệm Phật hiệu vang lên ở bên mình chàng.

Từ Văn chấn động tâm thần, chàng vội lạng người đi, vọt tránh sang phía bên mấy thước. Một vị hòa thượng cao lớn có vẻ uy mãnh phi thường không biết đến bên chàng từ lúc nào? Chàng định thần nhìn kỹ lại thì nhà sư này chẳng phải ai xa lạ chính là Thống Thiên hòa thượng, một nhà sư nội công cao thâm khôn lường.

Cặp mắt Thống Thiên hòa thượng trong đêm tối coi như hai hạt minh châu, chiếu ra những tia thanh quan lờ mờ trông mà phát khiếp.

Từ Văn hít một hơi khí lạnh, chấp tay thi lễ nói :

- Tại hạ xin tham kiến đại sư.

Thống Thiên hòa thượng gạt đi :

- Xin miễn lễ. Thế là tiểu thí chủ đã cứu sống được y.

Thống Thiên hòa thượng vừa nói vừa đưa mắt nhìn Phương Từ Vi.

Từ Văn nhớ lại ngày trước ở trên núi Đồng Bách, cung chủ Ngũ Lô cung là Chấn Cửu Thiên Ân Chí Sơn dẫn môn đồ đến tầm thù, Thống Thiên hòa thượng xuất hiện một cách bất thành linh, thực ra lão đã có ý định. Nhưng chàng không hiểu giữa nhà sư với Vệ Đạo hội chủ có mối liên quan thế nào? Hiện nay lão có phải cùng bè phái với hội Vệ Đạo không? Nếu phải thì lão cũng là một tay đối thủ đáng sợ khi chàng muốn trả thù...

Từ Văn nghĩ vậy, bất giác để mắt đến tay Thống Thiên hòa thượng đang cầm một cái bọc vải. Chàng không khỏi buột miệng la hoảng :

- Phật Tâm!

Toàn thân chàng run bắn lên, bất giác lùi lại một bước dài. Chàng tự hỏi :

- Tại sao cái vật mà mình vừa trao đổi với Khách qua đường lại lọt vào tay lão hòa thượng này?

Thống Thiên hòa thượng thủng thẳng nói :

- Phải đó! Đây chính là trái Phật Tâm, một vật chí bảo vô giá đã ở trong tay thí chủ.

Từ Văn ngáp ngừng hỏi :

- Đại sư!... Tại sao?...

Thống Thiên hòa thượng ngắt lời :

- Chúng là bọn tham lam hung dữ, khi nào lại để chúng hoành hành không còn úy kỵ gì nữa được.

Từ Văn lại hỏi :

- Phải chăng Khách qua đường đã bị đại sư...

Thống Thiên hòa thượng ngắt lời :

- Hỡi ơi! Có lẽ hẳn chưa tới ngày mạt vận. Bần tăng vừa thấy thí chủ đặt Phật Tâm xuống xong bỏ đi, trong lúc nóng nảy bần tăng không chờ đối phương xuất hiện đã dùng kinh lực thu lấy Phật Tâm. Đối phương tri cơ trốn thoát ngay chưa kịp lộ diện.

- Ừa!

Bây giờ Từ Văn mới tỉnh ngộ. Người trong kiệu phái người đưa Phật Tâm đi rồi liền bố trí thế cờ con bồng ngựa bắt con ve sấu, ngờ đâu có con sẻ vàng rình ở phía sau.

Khách qua đường tuy đã giảo quyết mà vẫn không sánh cường được. Có điều vụ này đã chứng minh Thống Thiên hòa thượng là người cùng phe với hội Vệ Đạo.

Bản ý chàng định điều tra thực trạng kẻ thù ở nơi Phương Từ Vi. Không ngờ sự việc còn xảy ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Thống Thiên hòa thượng xuất hiện là dự định của chàng không thành rồi. Lòng chàng vừa buồn rầu vừa bức dọc, chàng lằm vào tình trạng cười dở khóc dở.

Thống Thiên hòa thượng cúi xuống thăm mạch cho Phương Từ Vi. Lão nói :

- Tội nghiệp cho con nha đầu này!

Giọng nói của lão đầy vẻ thân tình, nhưng đối với Từ Văn lại càng vô vị. Chàng phán đoán theo giọng lưỡi của nhà sư thì giữa lão và Vệ Đạo hội chủ có mối quan hệ sâu xa.

Chàng nhớ lại lời di ngôn của phụ thân là vụ đồ máu ở Thất Tinh bảo là do Vệ Đạo hội gây ra. Song theo giọng nói của hội này thì lại trái ngược, hoàn toàn không liên can gì đến họ cả. Thượng Quan Hoành tâm cừu là việc cá nhân. Sự thực là thế nào, đến bây giờ chàng vẫn chưa hiểu.

Phụ thân chàng cùng Thất Tinh cố nhân bị giết, hung thủ có phải Thượng Quan Hoành hoặc người trong hội Vệ Đạo hay không, chàng cũng không thể hiểu được.

Nếu cứ sờ mó trong bóng tối thì e rằng chẳng bao giờ tìm ra được chân tướng. Giả tỷ chàng theo quyết định mấy bữa trước thì đã mở đầu cuộc trả thù. Thực lực đối phương nào phải tầm thường, chàng hành động hấp tấp thì thù không trả được mà còn ôm mối hận ngàn thu. Sự thực bày ra trước mắt, chỉ một mình Thống Thiên hòa thượng, chàng cũng không đối phó nổi rồi...

Nghĩ tới đây Từ Văn khác nào bị dội một gáo nước lạnh, lửa phục thù đồ rực liền bị dập tắt đến quá nửa.

Thống Thiên hòa thượng ra tay trị thương cho Phương Từ Vi. Chỉ trong khoảnh khắc, nàng dần dần hồi tỉnh lại, cất giọng ngờ vực hỏi :

- Ta... còn chưa chết ư? Tại sao... không để cho ta chết?...

Nàng đảo mắt nhìn, dần dần trông rõ người trước mắt, bất giác la lên :

- Đại sư phụ! Sư phụ... là ai?

Hiển nhiên nàng không nhận biết Thống Thiên hòa thượng, vì lúc nhà sư này lên núi Đồng Bách thì nàng đang phiêu lưu ở bên ngoài.

Thống Thiên hòa thượng cất giọng hiền hòa nói :

- Nha đầu! Bàn tăng là bạn của nghĩa phụ ngươì.

- Ủa! Đại sư...

- Bây giờ ngươì theo lão tăng về núi.

Tiểu nữ... Không!... Tiểu nữ không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

- Con nha đầu ngu dại lắm..

- Trời ơi! Tiểu nữ không..

Nàng ôm mặt khóc rống lên. Đúng là tiếng khóc thê thảm của một thiếu nữ đã sảy chân, vừa hổ thẹn vừa hối hận.

Từ Văn cảm thấy mình ở lại đây thật là vô vị, nhưng nghĩ tới Thống Thiên hòa thượng đã có ơn cứu viện cho chàng, chàng không thể thất lễ liền chấp tay kính cẩn nói :

- Thưa đại sư! Tại hạ xin cáo từ.

Giữa lúc ấy, Phương Tử Vi đột nhiên thét lên một tiếng, nàng đứng phắt dậy rồi lại té xuống ngay. Miệng sùi bọt trắng bất tỉnh nhân sự.

Từ Văn cả kinh thất sắc dừng bước lại.

Thống Thiên hòa thượng chẳng hiểu ra sao, đột nhiên hỏi :

- Vụ này là thế nào đây?

Nhà sư vừa nói vừa cúi xuống xem mạch thì thấy nàng ngoài hơi thở yếu ớt, chẳng có chi khác lạ.

Từ Văn cũng nghi hoặc không hiểu. Nếu bảo là có người ám toán thì trừ mình ra còn có Thống Thiên hòa thượng là một tay cao thủ tuyệt đỉnh, dù con muỗi bay qua cũng không thể lọt được tai mắt lão. Chàng đã ngăn trở không để nàng tự tiện. Giữa lúc cấp bách tuy chàng ra tay hơi trầm trọng một chút, nhưng cũng chẳng có gì đáng ngại. Nàng trúng phải thứ thuốc mê thông thường đã được giải trừ rồi. Vậy duyên cớ vì đâu mà có hiện trạng này?

Thống Thiên hòa thượng hiển nhiên không tra được manh mối gì, miệng lẩm bầm :

- Lạ thiệt! Lạ thiệt!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Trao Phật Tâm đổi liều thuốc giải

Từ Văn bỗng động tâm nghĩ thầm :

- Khách qua đường đã là tay giáo quyết gian ngoan, có lý đâu hấn chẳng đề

phòng? Hay là hấn đã động chân tay thì hành thủ đoạn gì vào người Phương Tử Vi.

Chàng nghĩ vậy liền nói :

- Đại sư! Đề tại hạ xét nghiệm thử coi.

Thống Thiên hòa thượng gật đầu.

Từ Văn đem kinh nghiệm độc đáo của chàng ra xem xét một lượt, rồi kinh hãi la lên :

- Trúng độc!

Thống Thiên hòa thượng cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang lấp lánh, run lên hỏi :

- Y trúng độc ư?

- Đúng thế!

Thống Thiên hòa thượng lại hỏi :

- Nghe nói tiểu thí chủ rất tinh thông về Độc đạo. Vậy y trúng phải chất độc gì tiểu thí chủ có biết không?

Từ Văn lộ về khích động đáp :

- Tại hạ không biết. Chất độc này trước nay tại hạ chưa từng thấy.

Thống Thiên hòa thượng cũng lộ vẻ khẩn trương hỏi lại :

- Liệu có giải được không?

Từ Văn đáp :

- Để tại hạ thử xem.

Chàng nói xong, lấy ra ba viên tích độc đơn đưa cho Thống Thiên hòa thượng.

Thống Thiên hòa thượng cạy miệng Phuong Từ Vi ra nhét thuốc vào rồi đưa ngón tay điểm huyết hầu kết cho thuốc trôi xuống.

Hồi lâu vẫn chẳng thấy phản ứng gì.

Từ Văn không nhận được, xét nghiệm lại cả mặt mũi, môi miệng, răng lưỡi Phuong Từ Vi hết một lượt, rồi kinh hãi la lên :

- Không ăn thua! Chẳng hiểu chất độc gì mà bá đạo đến thế?

Bất thành linh bên ngoài có âm thanh nói vọng vào :

- Cái đó kêu bằng Diêm Vương lệnh. Khấp thiên hạ chẳng có một ai khác giải trừ được.

Từ Văn vừa nghe thanh âm đã biết ngay người đó là ai. Chàng lớn tiếng quát :

- Khách qua đường!

Đoạn vọt người ra như mũi tên lia khỏi cung, nhanh hơn điện chớp. Nhưng ra đến ngoài cửa chẳng thấy bóng một người nào. Chàng hần học háng dặng một tiếng rồi nhảy vọt lên nóc miếu.

Từ Văn thi triển mục lực nhìn ra bốn phía vẫn chẳng thấy gì. Chàng đành nhảy xuống trở vào thì thấy Thống Thiên hòa thượng vẫn ngồi coi Phuong Từ Vi không dời nửa bước. Chàng nghĩ bụng :

- Nhà sư này sao mà trầm tĩnh đến thế? Giả tỷ lão chịu hành động, thì với thân thủ ấy, đối phuong còn trốn làm sao được?

Thống Thiên hòa thượng dường như đã biết rõ tâm ý chàng, lão lạnh lùng nói :

- Y đã đến đây tất là có việc. Thí chủ chẳng bức bách, y cũng sẽ xuất hiện. Hiện y ở phía sau miếu.

Từ Văn nhú cặp lông mày hỏi :

- Tại sao đại sư lại biết rõ thế?

Thống Thiên hòa thượng đáp :

- Lúc y phát thanh, thì tiếng sau cùng thiên về mé tả chứ không ở nguyên chỗ cũ, chứng tỏ y quanh qua mé tả ra sau miếu. Lúc hết câu thì người y đã rời khỏi chỗ cũ rồi. Vậy thân pháp tiểu thí chủ có mau lẹ đến đâu cũng bằng vô dụng.

Từ Văn rất bề bàng, nhưng trong lòng rất khâm phục nhà sư là tay kinh nghiệm già dặn.

Quả nhiên trên nóc miếu về phía sau, thanh âm Khách qua đường lại nổi lên :

- Thống Thiên! Lão thật là tay đao thủ!

Từ Văn hậm hực nói :

- Có giỏi thì chường mặt ra mà nói chuyện, sao lại lén lút bắt chước như loài chuột nhắt?

Khách qua đường cười ha hả, hạ mình xuống trước thềm như một chiếc lá rụng.

Từ Văn mất đường như toé lửa, trán nổi gân xanh. Chàng di động cước bộ toan nhảy xổ lại...

Khách qua đường giơ tay lên cất giọng âm trầm nói :

- Địa Ngục thư sinh! Hay hơn hết là ngươi đừng có cử động. Lão phu chỉ nói một câu là ngươi chết không có đất chôn!

Từ Văn hăng giọng lạnh lùng thách thức :

- Lão cứ nói đi coi!

Khách qua đường cười khàn khạch hỏi :

- Tiểu tử! Có phải ngươi không muốn bộc lộ thân thể?

Từ Văn ngạc nhiên run lên hỏi :

- Lão nói vậy là có ý gì?

Khách qua đường hỏi lại :

- Nếu thân thể ngươi mà bị bại lộ, thì ngươi có biết bao nhiêu người muốn đòi mạng không?

Từ Văn cảm thấy nao núng trong lòng. Chàng nghe giọng lười đời đối phương thì rõ ràng hắn biết rõ thân thể chàng. Đó là một điều đáng sợ. Chàng tự hỏi :

- Không hiểu đối phương ở phe phái nào? Phải rồi, hắn đã mạo xưng phụ thân để toan hạ sát mình thì dĩ nhiên hắn phải biết rõ thân thể mình. Cái đó chẳng có chi là lạ. Nhưng vì nguyên nhân gì mà hắn cứ theo dõi chực giết mình hoài?

Thống Thiên hòa thượng trịnh trọng lên tiếng :

- Phải chăng thí chủ là Khách qua đường?

Khách qua đường đáp :

- Chính là lão phu!

Thống Thiên hòa thượng lại hỏi :

- Thí chủ đến đây làm chi?

Khách qua đường đáp :

- Cái đó tướng hòa thượng biết rồi.

Thống Thiên hòa thượng hỏi :

- Mục đích của thí chủ là trái Phật Tâm phải không?

Khách qua đường đáp ngay :

- Phải rồi! Có Phật Tâm thì đời được thuốc giải.

Thống Thiên hòa thượng hỏi vặn :

- Thí chủ tưởng bản tăng ưng chịu điều kiện đó ư?

Khách qua đường đáp :

- Hắn thế! Trừ phi hòa thượng không cần sinh mạng cô bé này.

Thống Thiên hòa thượng hất hàm hỏi :

- Thí chủ có nghĩ rằng bản tăng mà muốn hạ sát thí chủ thì cũng chẳng khó gì?

Khách qua đường cười khàn khàn đáp :

- Nhưng lão phu biết rằng hòa thượng không dám hạ thủ.
- Tại sao vậy?
- Vì hòa thượng chẳng muốn mắt nhìn thấy con nhỏ kia mất mạng.

Thống Thiên hòa thượng lạnh lùng nói :

- Y không chết đâu. Những tay cao thủ về Độc đạo còn nhiều chứ chẳng phải chỉ có một mình thí chủ.

Khách qua đường cười the thé nói :

- Hòa thượng nói tuy có lý, nhưng chất độc Diêm Vương lệnh này đã thất truyền trên chốn giang hồ mấy trăm năm nay. Lão phu dám tự khoe hiện nay trong thiên hạ không còn người nào khác giải trừ được. Hòa thượng đừng ý vào Thôi Vô Độc. Hắn hãy còn kém xa lắm.

Thống Thiên hòa thượng nói dần từng tiếng :

- Nếu bản tăng đem tính mạng y đổi lấy sinh mạng của thí chủ để trừ hại cho võ lâm thì sao?

Khách qua đường thần nhiên đáp :

- Lão phu tin rằng hòa thượng chẳng khi nào làm thế, bằng không thì hòa thượng đã ra tay rồi.

Thống Thiên hòa thượng nói :

- Bản tăng ra tay lúc này không chừng.
- Nhưng hòa thượng không ra tay đâu
- Thí chủ tin chắc như vậy ư?

- Dĩ nhiên! Giả tỷ hòa thượng có kềm chế lão phu để bắt buộc phải đưa thuốc giải ra, nhưng lão phu lại không để thuốc giải trong mình. Hơn nữa hòa thượng muốn lấy mạng lão phu đổi lấy thuốc giải cũng chẳng ăn thua gì, vì lão phu chỉ hành động theo mệnh lệnh của người khác.

Thống Thiên hòa thượng ngập ngừng hỏi :

- Thí chủ... chịu lời sai khiến của ai?

Khách qua đường đáp :

- Xin tha thứ cho lão phu không trả lời điểm này được.

Thống Thiên hòa thượng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Bản tăng tin rằng chẳng một ai là không sợ chết. Thí chủ cũng không ra ngoài lệ đó.

Khách qua đường hững hờ nói :

- Nhưng lão phu đã giao sinh mạng của mình cho người khác rồi, chứ mình không làm chủ nữa.

Từ Văn không thể nhịn được, chàng háng giọng một tiếng rồi nhảy xổ lại, đồng thời phóng chuồng ra. Chàng đánh đòn này như sét nổ không kịp bưng tai.

Bình!

Từ Văn bị hất ngược về chỗ cũ. Còn Khách qua đường cũng loạng choạng đến ba bốn bước mới đứng vững.

Từ Văn ngừng lại một chút rồi vung chuồng lên toan nhảy tới lần thứ hai.

Khách qua đường lạng người sang mé bên, miệng thét lớn :

- Dừng tay!

Từ Văn đánh không trúng, bắt giác chàng dừng bước lại.

Khách qua đường run lên hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi muốn lão phu nói huyệt tệt thân thể ngươi ra chăng?

Từ Văn đã cảm tức đến cực điểm, chàng ngang nhiên đáp :

- Nói đi! Bản nhân không cần nữa. Nhưng bữa nay lão đừng hòng sống mà rời khỏi nơi đây.

Khách qua đường lại cười the thé hỏi :

- Ngươi có lo đến sự an toàn cho mẫu thân ngươi không?

Từ Văn nghe câu này khác nào sét đánh lưng trời. Chàng chấn động tâm thần bất giác lùi lại mấy bước. Từ ngày Thất Tinh báo đồ máu đến nay, đây là lần đầu chàng nghe thấy người nhắc tới mẫu thân.

Khách qua đường chẳng những biết rõ thân thế Từ Văn, mà còn liên quan đến vụ mẫu thân mất tích thì đủ biết trong vụ này có nhiều điều rắc rối. Đã thấy đầu dây, chàng quyết chẳng bỏ qua.

Từ Văn trong lòng xúc động vô cùng, run lên hỏi :

- Lão biết chỗ gia mẫu lạc lòng ư?

Khách qua đường thân nhiên đáp :

- Hẳn thế!

Từ Văn hỏi ngay :

- Hiện giờ người ở đâu?

- Lúc này chưa thể nói được. Tưởng ngươi cần hiểu như vậy.

Từ Văn gạt đi :

- Lão đừng hòng giờ trò nửa...!

Khách qua đường ngắt lời :

- Tiểu tử! Bấy giờ ngươi cùng lão phu hãy lui qua một bên. Xong chuyện này rồi sẽ bàn đến vụ đổi chác.

Từ Văn không làm sao được liền lùi lại hơn trượng. Mẫu tử tình thâm, chàng chẳng thể làm bất cứ việc gì bất lợi cho mẫu thân. Chàng chỉ cầu sao mẹ con lại gặp nhau bất cứ bằng một giá nào. Chàng tự hỏi :

- Khách qua đường bảo là làm việc theo mệnh lệnh của người. Vậy người đứng sau lão giật dây là một nhân vật khủng khiếp đến thế nào?

- Người đã ám toán mình lúc ban đầu phải chăng cũng là hắn?

- Vụ này có liên can gì đến vụ đồ máu tại nhà, và vụ phụ thân bị thảm tử không?

Bấy nhiêu câu hỏi quay lộn trong đầu óc Từ Văn, khiến chàng ngẩn người ra.

Nhưng huyết mạch trong toàn thân sôi lên sùng sục. Tình trạng ly kỳ đáng sợ này thực là phức tạp khiến cho luồng tư tưởng của con người không còn chỗ để mà suy xét.

Khách qua đường lạnh lùng quay lại hỏi Thống Thiên hòa thượng :

- Hòa thượng có bằng lòng giao Phật Tâm không?

Thống Thiên hòa thượng mắt tròn lên như hai cái nhạc đồng, chiếu ra những tia thanh quang rùng rợn, trầm giọng hỏi :

- Thí chủ hãy nói ra là vâng lệnh ai đã?

Khách qua đường đáp :

- Về điểm này thì không thể được.

Thống Thiên hòa thượng ngập ngừng nói :

- Xem chừng bản tăng đành phải phá giới, hạ sát thí chủ mất...

Khách qua đường lạnh lùng ngắt lời :

- Lão phu không chịu để hòa thượng uy hiếp đâu.

- Đây không phải là chuyện uy hiếp.

Khách qua đường nói ngay :

- Thống Thiện! Chỉ trong vòng nửa giờ nữa là con nhỏ kia xương cũng tan ra. Hòa thượng không tin thì thử chờ mà xem.

Thống Thiện hòa thượng ngoảnh lại nhìn Phương Tử Vi thì thấy nàng chân tay co quắp, mặt mũi tím đen, hai mắt nhắm nghiền, miệng há ra mà không nói ra tiếng dường như đau khổ đến cùng cực.

Thống Thiện hòa thượng hỏi :

- Thuốc giải đâu?

Khách qua đường hỏi lại :

- Hòa thượng bằng lòng giao Phật Tâm rồi chứ?

Thống Thiện hòa thượng đáp :

- Bản tăng tạm thời nhận trên nguyên tắc.

Khách qua đường nói :

- Hay lắm! Vậy bây giờ hòa thượng hãy giao Phật Tâm trước cho lão phu.

Thống Thiện hòa thượng hỏi :

- Còn thuốc giải đâu?

- Cái đó dĩ nhiên sẽ đưa đến.

Thống Thiện hòa thượng vặn lại :

- Bản tăng liệu có tin được thí chủ không?

Khách qua đường thần nhiên đáp :

- Nên tin đi là hơn, vì hòa thượng chẳng còn đường lối nào khác.

Thống Thiện hòa thượng lại hỏi :

- Thí chủ có sợ bản tăng thay đổi chủ ý không?

- Lão phu đã nói mình làm việc theo mệnh lệnh của người, vậy nhất thiết sự gì cũng chẳng ngại.

- Cả cái chết cũng thế chứ?

- Đúng vậy!

Thống Thiện hòa thượng nói :

- Nhưng bản tăng không muốn mạo hiểm.

Khách qua đường trầm ngâm một chút rồi nói :

- Bây giờ làm thế này cũng được. Chúng ta dùng gã tiểu tử này làm trung gian. Hòa thượng trao Phật Tâm cho gã để gã theo lão phu đi lấy thuốc giải. Hòa thượng chờ ở đây chỉ trong vòng nửa giờ là gã trở lại, như thế có được không?

Thống Thiện hòa thượng không nói gì nữa, cầm Phật Tâm liệng cho Từ Văn. Từ Văn đón lấy cầm tay. Khách qua đường cười ha hả nói :

- Tiểu tử! Ngươi hãy theo ta.

Chưa dứt lời người lão đã bay vọt ra khỏi miếu.

Từ Văn cũng đứng lên chạy theo. Hai người một trước một sau chạy đi chừng vài dặm thì phía trước hiện ra một khu rừng rậm. Khách qua đường chạy

vào trong rừng.

Lúc này phương Đông hừng sáng. Tiếng gà gáy từ phía xa vọng lại báo trời đã bình minh.

Từ Văn theo Khách qua đường vào rừng.

Khách qua đường chỉ vào sâu chừng ba trượng liền dừng lại cất tiếng bảo chàng :

- Tiểu tử! Đứng lại!

Từ Văn dừng bước trợn mắt nhìn đối phương. Chàng hận mình không thể xé xác lão ra làm trăm mảnh.

Khách qua đường hỏi :

- Tiểu tử! Đường như ngươi có điều chi muốn nói?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế! Lão đã cải trang làm người che mặt mặc áo cầm bào mấy lần toan hạ sát bản nhân cũng là chịu mệnh lệnh của người khác chẳng?

Khách qua đường cười đáp :

- Ngươi lầm rồi! Trước nay lão phu làm việc gì cũng tự ý mình, khi nào lại chịu khuất phục ai. Vừa rồi lão phu bảo làm theo mệnh lệnh người khác chẳng qua là để gạt tên trọc đầu kia mà thôi.

Từ Văn nghiêng răng ken két nói :

- Nếu vậy thì lão thiệt là dê tiện!

Khách qua đường cười khàn khàn nói :

- Cái đó tùy ngươi muốn bảo sao cũng được.

Từ Văn căm hận đến cực điểm hỏi :

- Lão đích thực là ai?

Khách qua đường đáp :

- Lão phu e rằng vĩnh viễn ngươi không hiểu được điểm này.

Từ Văn dần giọng hỏi :

- Lão muốn chết chẳng?

Khách qua đường nghiêm nghị nói :

- Ngươi đừng giờ thói ngang tàng! Chúng ta nói chuyện từ tế thì hơn. Sự an toàn của mẫu thân ngươi là ở trong bàn tay lão phu.

Từ Văn run lên. Chàng đành dẹp luông sát khí. Trái tim chàng tưởng chừng chìm hẳn xuống. Cổ họng chàng tựa hồ bị người bóp chặt, muốn phản kháng cũng không được. Chàng uất hận hỏi :

- Tại sao gia mẫu lại lọt vào tay lão?

Khách qua đường đáp :

- Ngươi bắt tất hỏi lão phu làm chi. Một ngày kia ngươi sẽ rõ.

Từ Văn lại hỏi :

- Tại sao lão lại có những hành động này?

Khách qua đường đáp :

- Chẳng tại sao cả. Chỉ vì mục đích duy nhất của lão phu là giữ cho bản thân được an toàn.

Từ Văn hỏi sang vấn đề khác :

- Lão muốn mưu sát bản nhân vì lẽ gì?

Khách qua đường thân nhiên đáp :

- Cũng chỉ vì một lý do là để giữ cho bản thân được an toàn.

Từ Văn thở mạnh một cái. Chàng không hiểu ý tứ những lời nói của đối phương, liền hỏi lại :

- Lão xử trí với gia mẫu ra sao?

Khách qua đường đáp :

- Mụ rất yên ổn. Nếu người đừng coi lão phu là kẻ thù địch thì tự nhiên mụ được vô sự.

Từ Văn nghiêng rặng hỏi :

- Lão lấy chuyện này ra để uy hiếp bản nhân chăng?

- Có thể như vậy.

- Nếu ta không chặt lão ra làm muôn đoạn được thì thế chẳng làm người nữa.

Khách qua đường ngắt lời :

- Nếu thế thì Lam Ngọc Trân phải chết trước.

Từ Văn hai mắt trợn ngược lên cơ hồ rỉ máu tươi ra.

Khách qua đường đi vào chính đề :

- Từ Văn! Lão phu không chờ được nữa. Bây giờ thực hiện cuộc trao đổi đi.

Từ Văn nói :

- Bản nhân còn có điều muốn hỏi lão.

- Điều gì người nói mau!

- Vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo phải chăng là tự lão gây ra?

Khách qua đường đáp ngay :

- Về điểm này lão phu có thể trả lời người là theo lời mẫu thân người là Lam Ngọc Trân thì vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo là do bọn Vệ Đạo hội chủ kéo đến động thủ.

- Thiệt thế ư?

- Tin hay không là tùy ở người.

Từ Văn nghiêng rặng ken két, chàng tin là lão nói thực vì phụ thân chàng hồi sinh tiền cũng bảo vậy. Chàng tự nghĩ :

- Việc báo thù còn có thể trì hoãn được. Nhưng để mẫu thân còn một ngày chưa thoát khỏi bàn tay tên ác ma này thì chẳng lúc nào mình yên tâm được. Giữa mình với lão này trước nay vốn không thù oán mà lão lại bảo những vụ mưu sát mình cùng việc bắt giữ mẫu thân để lãoặng an toàn thì thật là khó hiểu. Không hiểu chân tướng lão này là ai? Trong những vụ này nhất định có chuyện cực kỳ ngoắt ngoéo.

Chàng nghĩ vậy liền trầm giọng hỏi :

- Khách qua đường! Bất luận lai lịch các hạ thế nào, tại hạ cũng không cần biết. Có điều các hạ chịu buông tha gia mẫu thì tại hạ thế rằng chẳng khi nào coi các hạ là thù địch. Cả những món nợ trước cũng xóa hết. Các hạ tính sao?

Khách qua đường lạnh lùng đáp :

- Thời cơ chưa đến hãy xin miễn bàn.

Từ Văn hỏi :

- Thời cơ gì?

Khách qua đường đáp :

- Đó là việc riêng của lão phu, người đừng hỏi làm gì. Có điều người nên nhớ rằng chó coi lão phu là kẻ thù thì mẹ con người có thể trùng phùng. Bằng không thì khó nói lắm đấy.

Từ Văn nghiêng răng cơ hồ gây cả quai hàm. Sát khí muốn phá lòng ngực bùng ra ngoài.

Khách qua đường lại giục :

- Lấy ra đi!

Từ Văn nghĩ bụng :

- Thằng cha này cũng như bọn hội Vệ Đạo đều là đã là kẻ tử thù của mình. Mình đã không thể giết kẻ thù thì còn cần chi đến đạo nghĩa...

Chàng nghĩ vậy liền hỏi :

- Khách qua đường! Chúng ta có thể bàn chuyện trao đổi được không?

Khách qua đường hỏi lại :

- Trao đổi thế nào?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ đem Phật Tâm đổi lấy...

Chàng nói tới đây đột nhiên dừng lại. Chàng định nói: Đem Phật Tâm đổi lấy mẫu thân, nhưng chợt nghĩ ra làm như vậy không ổn. Việc trả thù báo oán phải cho hợp lý.

Đã là người võ sĩ không thể vô quy củ vô lâm. Cái ngoại hiệu Địa Ngục thư sinh tuy bắt nhả, nhưng chàng tự vẫn tâm từ ngày ra đời chàng chưa làm việc gì trái Võ đạo.

Bây giờ chàng hành động như vậy thì người võ lâm sẽ coi chàng cùng một loại với Khách qua đường chẳng có chi phân biệt. Phật Tâm vốn không phải của chàng, hơn nữa Khách qua đường chưa chắc đã ưng thuận cuộc trao đổi này. Nếu sự việc không thành, thì chỉ tổ làm thêm một trò cười.

Khách qua đường thấy Từ Văn nói dờ dang rồi im bật, liền hỏi vặn :

- Người muốn trao đổi thế nào?

Từ Văn xua tay đáp :

- Thôi không nói nữa! Lấy thuốc giải ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Những cuộc tao ngộ bất ngờ

Khách qua đường chau mày móc trong bọc lấy một cái bình nhỏ móc ra một viên thuốc màu xanh biếc liệng cho Từ Văn.

Từ Văn đón lấy hỏi :

- Sao lúc này các hạ bảo thuốc giải không có ở trong mình kia mà?

Khách qua đường cười khành khạch đáp :

- Cái đó kêu bằng “Bình bất yếm trà”.

- Hừ! Như thế lại càng vô liêm sỉ.

Khách qua đường gạt đi :

- Đừng nói chuyện rườm rà nữa. Lấy ra đi!

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, ngần ngừ hỏi :

- Thuốc giải của các hạ liệu có thể tin được chăng?

Khách qua đường đáp ngay :

- Ngươi cứ yên tâm về điểm này.

Từ Văn cảm Phật Tâm liệt cho Khách qua đường. Chẳng muốn nói gì nhưng lại thôi, vì chẳng cho là có nói cũng bằng thừa. Chẳng cầm viên thuốc chạy vọt ra ngoài rừng, trở về đến miếu thổ địa thì đã sáng tỏ.

Thống Thiên hòa thượng rất đỗi bồn chồn, lão vừa thấy Từ Văn xuất hiện đã hỏi ngay :

- Thế nào?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Thuốc giải đã đem về đây.

- Lấy cho y uống mau.

Từ Văn không nói gì nữa, cầm viên thuốc màu xanh biếc nhét vào miệng Phương Tử Vi.

Chẳng mấy chốc, sắc mặt Phương Tử Vi dần dần hồi phục, hơi thở đều đặn hơn.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà thì nàng tỉnh lại.

Thống Thiên hòa thượng nghiêm sắc mặt nói :

- Tiểu thí chủ! Bản tăng muốn thỉnh câu thí chủ một điều.

Từ Văn đáp :

- Xin đại sư hãy cho biết.

- Bản tăng phiên tiểu thí chủ hộ tổng y về trên núi.

- Cái đó...

Từ Văn không khỏi ngần ngừ. Chẳng lẽ chẳng vì kẻ thù mà giúp sức thì còn ra thế nào? Nhưng một ý nghĩ khác đột nhiên thoáng qua trong đầu chàng, chàng vội tiếp :

- Có thể được.

Thống Thiên hòa thượng nói :

- Như vậy là bản tăng ủy thác cho tiểu thí chủ một việc trọng đại.

Từ Văn khiêm nhượng :

- Chút việc nhỏ mọn có chi đáng kể.

Thống Thiên hòa thượng niệm Phật hiệu rồi nói :

- Hậu hội hữu kỳ! Bản tăng phải điều tra cho ra gốc ngọn Khách qua đường.

Dứt lời nhà sư vung tay một cái. Người lão như con hạc xám bay lên không, vượt nóc nhà mà đi.

Phương Tử Vi dường như nguyên khí hao tổn rất nhiều. Đã lâu mà nàng vẫn không động dậy được...

Từ Văn đưa mắt ngó nàng. Trên mặt hiện ra vẻ thương tiếc, nhưng nét thương tiếc này chỉ thoáng qua cái đã tan mất để thay thế bằng vẻ lạnh lùng. Chàng cất tiếng hỏi :

- Cô nương thấy trong mình thế nào?

Phuong Tử Vi ngó Tử Văn bằng con mắt cảm kích, nàng gắng gượng ngồi dậy, tựa lưng vào lò hương, miễn cưỡng đáp :

- Không việc gì cả.

Tử Văn nói :

- Tại hạ chịu lời ủy thác đưa cô nương về núi.

Phuong Tử Vi nở một nụ cười nhún nhó. Khóe mắt nàng nhỏ xuống hai giọt lệ trong như ngọc. Nàng cất giọng thê lương đáp :

- Tướng công ơi! Tiệm thiếp... không về núi nữa.

Tử Văn nhú cặp lông mày hỏi :

- Nhưng tại hạ đã chịu lời ủy thác của Thống Thiên hòa thượng đưa cô về núi choặng bình yên thì làm thế nào?

Giữa lúc ấy bất thành lình một bóng xám tiến vào trong miếu.

Tử Văn quay đầu nhìn lại thì thấy người này chính là Tu Duyên lão ni, trụ trì tại am Phổ Độ. Đệ tử của lão ni là Ngô Tịnh bị người cường gian rồi hạ sát. Trước lão ni đã hiểu lầm và ngờ oan cho chàng là hung thủ, vì Ngô Tịnh chết về chất độc Tồi Tâm, không để lại một dấu vết nào trên thi thể. Sau Tu Duyên biết rõ không phải chàng.

Lão ni xuất hiện lúc này và ở nơi đây thật là một chuyện bất ngờ.

Tử Văn chấp tay nói :

- May lại được gặp sư thái ở đây.

Tu Duyên đáp lễ, rồi đưa mắt ngó Phuong Tử Vi chăm chăm.

Phuong Tử Vi biến đổi sắc mặt. Đột nhiên nàng quì phục xuống, nước mắt tuôn ra như mưa.

Tu Duyên lão ni lớn tiếng :

- Con nha đầu kia! Người thật là ngang chướng.

Phuong Tử Vi khóc không ra tiếng. Nàng nói :

- Vi nhi là kẻ có tội. Vi nhi thật đáng chết!

Tử Văn lại chấn động tâm thần, tự hỏi :

- Chẳng lẽ Tu Duyên lão ni cũng là một phần tử trong hội Vệ Đạo? Nghe giọng nói của hai bên thì dường như họ có mối quan hệ sâu xa.

Bỗng thấy Tu Duyên lão ni lộ vẻ phẫn hận, vung tay áo rộng thùng thình một cái, cất giọng nghiêm khắc hỏi :

- Người còn không muốn về núi ư?

Phuong Tử Vi đáp :

- Vi nhi một còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa.

Tu Duyên lão ni lạnh lùng hỏi :

- Người muốn thế nào?

Phuong Tử Vi sợ hãi ấp úng đáp :

- Vi nhi... chỉ mong... được giải thoát...

Tu Duyên lão ni xẵng giọng :

- Con nha đầu lớn mặt!... Người không nghĩ đến ơn nghĩa phụ người đã nuôi dưỡng mười mấy năm nay ư?

Phuong Tử Vi ghen ngào đáp :

- Vi nhi cũng tự biết chết đến trăm lần cũng không đủ chuộc tội.

Tu Duyên lão ni dịu giọng :

- Ngươi không biết dễ sảy chân, ai cũng lường thứ cho...

Phương Từ Vi nói :

- Vi nhi chỉ cầu lão nhân gia ưng cho một việc.

Tu Duyên lão ni hỏi :

- Việc gì?

Phương Từ Vi đáp :

- Cho Vi nhi được xuống tóc qui y.

- Xuống tóc qui y ư? Không được đâu!

- Nếu vậy thì Vi nhi xin cầu một thác cho rồi. Bao nhiêu ơn nặng đức dày đành để kiếp sau hãy báo đáp.

Tu Duyên lão ni thở dài nói :

- Tội nghiệt! Tội nghiệt! Con si nha đầu kia! Ngươi có biết nghĩa phụ ngươi là ai không?

- Nghĩa phụ là ai vậy? Vi nhi không biết.

- Chính là cha ruột ngươi đó. Thân thể ngươi là một thiên cổ sự đầy huyết lệ. Ngươi làm như vậy há chẳng để cho phụ thân ngươi phải tan lòng nát ruột?

Phương Từ Vi trợn mắt lên cất tiếng run run hỏi :

- Sao? Lão nhân gia là cha ruột Vi nhi?

- Chính thế!

Phương Từ Vi hỏi lại :

- Vậy ra Vi nhi không ở họ Phương?

Tu Duyên lão ni gật đầu đáp :

- Ngươi không phải họ Phương. Lúc ban đầu vì muốn đề phòng kẻ thù ám hại, nên mới đổi cho ngươi lấy họ Phương.

- Ủi chao!

Phương Từ Vi nằm phục xuống đất khóc lóc rất thảm thiết như tiếng quyên gào lúc nửa đêm, khiến cho người nghe không khỏi mũi lòng.

Từ Văn rất hy vọng hỏi dò ra được chân tướng Vệ Đạo hội chủ, nhưng bây giờ chàng lại thất vọng. Tu Duyên lão ni nói toàn chuyện bất tường, còn bản thân Phương Từ Vi lại ản dấu một thiên cổ sự thê thảm. Thiên cổ sự này thế nào? Cừu gia của nàng có liên can gì đến vụ huyết án ở Thất Tinh bảo không?

Tu Duyên lão ni lại thở dài sườn sượt, rồi biến đổi sang giọng hiền hòa nói :

- Hải tử! Đừng khóc nữa! Bất luận việc gì sẽ do phụ thân ngươi tác chủ. Ngươi hãy dậy đi.

Phương Từ Vi từ từ đứng lên, mặt đầy ngấn lệ trông chẳng khác đóa hoa lê đượm móc mưa.

Từ Văn không nhịn được hỏi ngay :

- Phải chăng sư thái cũng là một phần tử trong hội Vệ Đạo?

Tu Duyên lão ni sững sờ một chút rồi đáp :

- Bản ni không phủ nhận điều đó.

Từ Văn lại hỏi :

- Vụ thảm án tại quý am lần trước sư thái đã điều tra được chân hung chưa?

Tu Duyên lão ni lộ về phần hận run lên nói :

- Bần ni đoán chắc đó là hành vi Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong, tiếc...

Từ Văn tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống, Chàng hỏi ngay :

- Từ Anh Phong ư?

Tu Duyên lão ni đáp :

- Đúng thế!

Từ Văn lại hỏi :

- Sự thái bảo đáng tiếc điều chi?

Tu Duyên lão ni đáp :

- Đáng tiếc là hắn đã chết mất rồi!

Từ Văn ngậm ngẫm nghiêng răng, Chàng giả vờ kinh ngạc hỏi :

- Từ Anh Phong chết rồi ư?

Tu Duyên lão ni đáp :

- Ủ! Hắn chết trên đường đi Khai Phong.

Từ Văn hỏi :

- Không hiểu y bị chết về tay ai?

Tu Duyên lão ni đáp :

- Bần ni cũng không rõ về điểm này.

Từ Văn lại hỏi :

- Theo lời đồn đại trên chốn giang hồ thì vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo cũng do bọn cừu gia của y gây nên?

Tu Duyên lão ni đáp :

- Có thuyết đó thực, nhưng chưa được chứng minh.

Tu Duyên lão ni vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng khiến cho Từ Văn cảm thấy cao thâm khôn lường, Chàng tự nghĩ :

- Nếu quả phụ thân mình cùng Thất Tinh có nhân đều chết về tay người hội Vệ Đạo, thì tất nhiên mụ phải lộ về xúc động, nhưng sao mụ vẫn mặt lạnh như tiền thì thật là khó hiểu. Chàng liền vặn hỏi :

- Công lực Từ Anh Phong nào phải tầm thường, y lại giỏi nghề dùng độc, vậy trên chốn giang hồ ai là người hạ sát được y?

Tu Duyên lão ni hững hờ đáp :

- Thí chủ nói vậy cũng có lý.

Từ Văn lại hỏi :

- Theo chỗ suy đoán của sự thái thì sao?

Tu Duyên lão ni lạnh lùng đáp :

- Vụ này khó mà đoán được.

Từ Văn đánh bạo hỏi :

- Phải chăng là hành vi của Thượng Quan Hoàn?

Cả Tu Duyên lão ni cùng Phương Tử Vi đồng thời biến sắc. Tu Duyên lão ni mắt lộ tinh quang ngó chăm chăm vào mặt Từ Văn tựa hồ như muốn nhìn thấu nội tâm chàng.

Hồi lâu mụ mới hỏi lại :

- Sao thí chủ lại nói câu này?

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng cũng muốn biết rõ ngọn ngành liền cất giọng lạnh lùng đáp :

- Vì giữa Thượng Quan Hoành và Từ Anh Phong đã kết mối thâm thù.

Tu Duyên lão ni nói :

- Nhưng vụ này không phải là hành vi của Thượng Quan Hoành.

Từ Văn hỏi :

- Sao sư thái lại quyết đoán như vậy?

Tu Duyên lão ni đáp :

- Bao nhiêu hành vi của Thượng Quan Hoành bản ni đều biết cả.

Từ Văn ngập ngừng :

- Sự tình vụ này thiệt khéo quá!

- Làm sao mà khéo quá?

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau rồi cả quyết đáp :

- Giữa lúc Từ Anh Phong và người che mặt mặc áo cẩm bào khác bị hại thì vừa khi tại hạ qua đó. Trước khi Từ Anh Phong ngộ hại còn nói được, có nhắc tới ba chữ hội Vệ Đạo.

Câu này Từ Văn vừa mới nghĩ ra để gạt đối phương hòng điều tra sự thực.

Tu Duyên lão ni nở một nụ cười lạnh lẽo nói :

- Bảo là dính líu đến hội Vệ Đạo thì không chừng có thiệt, nhưng chẳng thể chứng minh đó là hành vi của Thượng Quan Hoành, hoặc đích danh một cao thủ nào trong hội Vệ Đạo. Dù quả thực như vậy bản ni cũng chẳng ân hận gì.

Từ Văn liền nói ngay :

- Tại hạ muốn được gặp mặt Thượng Quan Hoành...

Tu Duyên lão ni ngắt lời :

- Để làm gì?

- Để chứng thực vụ công án này.

Cặp mắt Tu Duyên lão ni chiếu ra những tia hàn quang, mụ trầm giọng nói :

- Tiểu thí chủ! Bản ni chẳng thể không truy cứu được.

Từ Văn thay đổi sắc mặt, nhưng chàng vẫn không nao núng trước cái nhìn chăm chăm của đối phương mà chỉ hơi kích động. Chàng hỏi lại :

- Truy cứu thế nào?

Tu Duyên lão ni lạnh lùng đáp :

- Tiểu thí chủ dường như rất quan tâm đến vụ Thất Tinh báo mà lại không phải chỉ một lần.

Từ Văn hỏi lại :

- Thế thì làm sao?

- Tiểu thí chủ đã luyện Vô Ảnh Tội Tâm Thủ mà cũng là chất kịch độc tội tâm như Từ Anh Phong, tất nhiên hai người cùng chung một nguồn gốc...

Từ Văn nghiêng răng ngất lời :

- Tại hạ không phủ nhận điều đó.

Tu Duyên lão ni liền hỏi :

- Như vậy thì giữa Từ Anh Phong và tiểu thí chủ tất có mối liên quan?

- Đúng thế!

- Mối liên quan đó thế nào?

Từ Văn vẻ mặt xám xanh. Bây giờ chàng chỉ nói một câu sơ ý là cục diện sẽ thay đổi hoàn toàn. Nếu chàng nói rõ thân thế mình tức là bắt tay vào hành động báo thù.

Chàng tự hỏi :

- Ta có nên ần nhẫn một thời gian nữa để sưu tập những đầu mối cụ thể không? Hay là nên hành động lập tức? Thời cơ và đối tượng trả thù đã đích đáng chưa?

Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi quyết định xoay sở vấn đề trên con người Thượng Quan Hoành là hay hơn hết. Chàng liền cố đề nén lửa cừ hận không cho cháy bùng lên. Giả vờ lộ vẻ phân hận về nghĩa khí, chàng hỏi :

- Mối quan hệ này không sâu mà cũng không nông. Song vấn đề là ở chỗ công đạo võ lâm chẳng nên để mai một, có đúng thế không?

Tu Duyên lão ni run lên hỏi bằng một giọng sắc bén :

- Đường như câu nói của tiểu thí chủ không phải tự đáy lòng phát ra?

Từ Văn hơi chần động tâm thần, nhưng ngoài mặt vẫn ráng giữ bình tĩnh. Chàng cố ý làm mặt giận hỏi :

- Sự thái can cứ vào điều chi mà hỏi vậy?

Tu Duyên lão ni hỏi vặn :

- Tiểu thí chủ chỉ vì công đạo võ lâm thôi ư?

- Tại hạ nhìn nhận đúng thế.

Tu Duyên lão ni lại hỏi :

- Trước khi bàn tới công đạo, có cần hỏi rõ lễ thị phi, khúc trực hay không?

Từ Văn ngán ra một chút, nhưng chàng châm chọc liền :

- Tại hạ muốn được nghe sự thái nói về mối khúc trực, lễ thị phi liên quan đến vụ công án này.

Tu Duyên lão ni cười lạt đáp :

- Tiểu thí chủ! Tiểu thí chủ đã cứu mạng cho Thượng Quan Hoành. Nguyên một điểm này hội Vệ Đạo từ trên xuống dưới chẳng có lý nào không nhượng bộ tiểu thí chủ vài phần. Bần ni cũng thừa nhận lập trường của tiểu thí chủ về việc truy vấn vụ công án đó. Nhưng trước hết tiểu thí chủ hãy nói rõ thân thế mình đã.

Từ Văn lại lúng túng. Chàng do dự một lúc rồi hỏi :

- Tại hạ hy vọng được gặp mặt Thượng Quan Hoành ngay để nói một chuyện rất cần, được chăng?

Tu Duyên lão ni không gạn hỏi chàng nữa, mụ gật đầu đáp :

- Có thể được. Nhưng bao giờ tiểu thí chủ sẽ lên núi Đồng Bách?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ đi ngay bây giờ.

Tu Duyên lão ni nói :

- Hay lắm! Bần ni ưng thuận an bài cuộc hội diện giữa tiểu thí chủ và Thượng Quan Hoành.

- Tại hạ xin cáo từ!

- Tiểu thí chủ tùy tiện.

Từ Văn chấp tay vái chào rồi trở gót đi luôn.

Chàng ra khỏi cửa miếu, mặt trời vừa mới mọc. Chim rừng đua hót ríu rít. Sương đêm đã bắt đầu tan. Bầu không khí buổi sáng cực kỳ thanh tân mát mẻ. Nhưng trong lòng Từ Văn lúc này tưởng chừng như vẫn bị bao phủ bằng một làn mây mờ mịt.

Chàng nghĩ tới câu nói của phụ thân hồi sinh tiền và Khách qua đường thuật lại lời mẩu thân, chàng nhận định người hội Vệ Đạo nhất định là kẻ thù chẳng còn nghi ngờ gì nữa, nhưng hiện giờ những sự thực dường như đã phủ nhận lời phán đoán trước.

Theo như lời Tu Duyên lão ni thì Thượng Quan Hoành tựa hồ có một địa vị rất tôn trọng trong hội Vệ Đạo. Từ Văn cảm thấy trái tim mình bị áp lực mỗi lúc một thêm trầm trọng.

Nghĩ tới phụ thân bị thảm tử trên đường Khai Phong, chàng tự hỏi :

- Vụ gian sát ở am Phổ Độ khiến người và quý thân đều phần hận phải chăng là hành vi của phụ thân? Nếu quả việc này đồn đại ra ngoài giang hồ thì các bạn đồng đạo võ lâm sẽ phản ứng ra sao?

Chẳng mấy chốc, Từ Văn đã đi trên con đường lớn thông đến núi Đồng Bách.

Vì tình thế biến ảo, mỗi lần Từ Văn lên núi này lại có một cảm giác khác nhau. Lần này chàng tự hỏi :

- Nếu gặp Thượng Quan Hoành rồi mà hắn lại phủ nhận vụ huyết án ở Thất Tinh bảo, cũng không thừa nhận đã hạ sát phụ thân thì mình hành động thế nào?

- Hiện giờ Thống Thiên hòa thượng không ở Tổng đà, như vậy mình đã bớt được một tay kinh địch. Song còn bọn Vô Tình Tẩu và bao nhiêu cao thủ hợp lực đối phó với mình, liệu mình có thắng được không?

Lúc đang đi, đột nhiên phía sau có tiếng gọi :

- Từ thiếu hiệp hãy dừng bước!

Từ Văn kinh hãi vô cùng, vì đây là lần đầu chàng bị người ta gọi rõ họ mình. Chàng liền dừng bước quay phắt lại thì thấy một hán tử chưa từng gặp mặt lần nào. Gã đứng cách xa chừng một trượng, cặp mắt loang loáng chủ ý nhìn chàng.

Từ Văn đảo mắt nhìn hán tử lạ mặt, giựt giọng hỏi :

- Ông bạn là cao nhân phương nào?

Hán tử cười ha hả đáp :

- Cao nhân thì chẳng dám vì tại hạ chỉ là hạ nhân.

Từ Văn ngờ ngác hỏi lại :

- Hạ nhân là thế nào?

Hán tử đáp :

- Đúng thế! Vị tại hạ chịu mệnh lệnh của người khác.

Từ Văn lại hỏi :

- Sao ông bạn biệt tại hạ họ Từ?

- Tại hạ đã nói là vâng lệnh người ta.

- Ông bạn vâng lệnh ai?

- Tại hạ vâng lệnh người đang nắm quyền sinh tử của lệnh đường.

Từ Văn cảm thấy mạch máu căng thẳng, trán nổi gân xanh. Mặt chàng đầy sát khí trông mà phát khiếp. Chàng lớn tiếng hỏi :

- Ông bạn cùng một phường với Khách qua đường ư?

Hán tử xăng giọng đáp :

- Từ Văn! Thiếu hiệp nên lịch sự một chút. Tại hạ đến đây là có lợi cho thiếu hiệp...

Từ Văn nghiêng răng hỏi :

- Có lợi ư? Hừ! Ông bạn lại vừa đúng lúc. Tại hạ đang có điều muốn hỏi, nhờ ông bạn giải đáp.

Hán tử nói :

- Thiếu hiệp chả có hy vọng gì đâu. Ngoài việc vâng lệnh người trên, tại hạ nhất thiết không nói chuyện gì khác.

- Nhưng ông bạn không tự chủ được đâu.

Hán tử lại hỏi :

- Từ Văn! Có phải thiếu hiệp định đến Tổng đà hội Vệ Đạo?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi!

- Để tâm cừu phải không?

Từ Văn chấn động tâm thần, chàng run lên đáp :

- Đúng thế!

- Thế là thiếu hiệp đi nộp mạng đó.

Từ Văn sùng sốt hỏi :

- Ông bạn nói thế nghĩa là sao?

Hán tử đáp :

- Bản lãnh của thiếu hiệp có địch nổi bao nhiêu người bên đối phương hợp lực lại không?

Từ Văn bình tĩnh đáp :

- Cái đó là việc riêng của tại hạ.

Hán tử lại hỏi :

- Hơn nữa thiếu hiệp tự tin mình có thể tránh thoát được Tiên Thiên Cương Khí của Thống Thiên hòa thượng chăng?

Từ Văn chau mày run lên hỏi :

- Cái đó có can dự gì đến ông bạn?

Hán tử hỏi tiếp :

- Thiếu hiệp mà thố lộ thân thế là đối phương dốc toàn lực để trừ diệt ngay. Thiếu hiệp không phủ nhận điều đó chứ?

Từ Văn hỏi :

- Ông bạn nói thế là có ý gì?

- Tại hạ chỉ vâng lệnh chủ nhân đưa tin mà thôi...

- Tại hạ hy vọng được biết quý chủ nhân là ai?

- Về điểm này hiện giờ chưa thể nói được.

- Vậy quý chủ nhân có mục đích gì?

- Người muốn mượn tay thiếu hiệp hủy diệt hội Vệ Đạo, thế là lưỡng lợi.

Từ Văn kinh hãi hỏi :

- Sao? Y muốn mượn tay tại hạ ư?

- Đúng thế! Tệ chủ nhân bảo đảm sau khi thành tựu việc này sẽ để mẹ con thiếu hiệp trùng phùng và công khai phô bày chân tướng.

Thực là một điều dụ dỗ rất ngon ngọt. Huống chi còn thêm vào việc trừ diệt kẻ thù là một điều mà Từ Văn ngày đêm hằng ao ước. Cứ coi Khách qua đường đã biểu lộ những thủ đoạn, chàng nhất định chủ nhân đối phương phải là một nhân vật cực kỳ bí mật. Chàng đang khổ sở vì không tìm được cách nào cứu thoát mẫu thân ra khỏi bàn tay của tên ma đầu, ngờ đâu đối phương lại tìm đến.

Sát khí trong lòng Từ Văn đã tiêu đi đến quá nửa, chàng hơi lộ vẻ xúc động hỏi :

- Liệu quý chủ nhân có bảo đảm được lời nói của y không?

- Tệ chủ nhân nói sao đúng vậy.

- Ông bạn vừa bảo y muốn mượn tay tại hạ?

- Đúng thế!

- Thế sao ông bạn lại nói bản lĩnh tại hạ không làm được việc.

- Về điểm này tệ chủ nhân sẽ an bài.

- An bài thế nào?

- Thiếu hiệp đừng nóng nảy đề tại hạ nói hết đã. Lệnh tôn là Từ Anh Phong cùng một người khác mạo xưng bị hại, thiếu hiệp có biết người nào hạ thủ không?

Từ Văn run lên hỏi :

- Ai vậy?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thượng Quan Hoành ăn thịt ái thiê

Người lạ mặt hỏi lại :

- Thiếu hiệp thử đoán coi người nào chỉ cắt tay một cái mà có thể đánh chết được hai tay cao thủ tuyệt đỉnh?

Từ Văn ngáp ngừng đáp :

- Cái đó... khó nói lắm!

- Khó nói ư?

- Theo lời người đã được chứng kiến vụ đó ngay đương trường thì gia phụ cùng người mặc áo cẩm bào tỷ đấu với nhau đã lâm vào tình trạng sức cùng lực kiệt. Vậy tay cao thủ lúc đó có thể đưa hai người vào chỗ chết không phải là chuyện phi thường, và hạng người này có nhiều chứ không phải chỉ một hai.

Hán tử lạ mặt trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Thiếu hiệp nói vậy cũng có lý. Tuy nhiên, với bản lĩnh hai nhân vật này, dù đã kiệt quệ, song rất có thể một người tháo lui được. Cả hai người cùng chết ngay đương trường thì e rằng...

Từ Văn ngắt lời :

- Phải đó! Ông bạn nói rất có lý. Vậy ai đã hạ thủ?

Hán tử lạ mặt đáp :

- Thống Thiên hòa thượng!

Từ Văn bắt giác lùi lại ba bước, run lên hỏi :

- Lão u?

Hán tử lạ mặt đáp :

- Chính lão trọc đó. Hấn vâng lệnh Vệ Đạo hội chủ mà làm việc này.

Từ Văn vẫn chưa tin hẳn, hỏi lại :

- Có thiệt lão ta không?

Hán tử lạ mặt lạnh lùng đáp :

- Tại hạ chỉ biết vâng mệnh đưa tin như vậy. Còn tin hay không là tùy ở thiếu hiệp.

Mắt Từ Văn chiếu ra những tia sát quang rùng rợn. Miệng lẩm bẩm :

- Đúng rồi! Trừ Thống Thiên hòa thượng thì còn ai có bản lĩnh đến trình độ chỉ giờ tay một cái là hạ sát hai tay cao thủ bậc nhất ngay đương trường? Bất tất phải nói đến công lực của phụ thân, nguyên thân thù của Thất Tinh cố nhân mình đã thấy qua. Hấn chẳng kém gì Vô Tình Tẩu hoặc Táng Thiên Ông. Nhưng...

Chàng nghĩ tới đây đột nhiên dừng lại nghiêng rặng hỏi :

- Ai đã được mục kích vụ đó?

Hán tử lạ mặt đáp :

- Tệ chủ nhân.

Từ Văn lại ngẩn người ra, tự hỏi :

- Chủ nhân gã là ai? Tại sao hấn lại sai Khách qua đường mấy lần đã toan hạ sát mình? Tại sao hấn bắt giữ mẫu thân? Những điểm này khó mà tưởng tượng được.

Chàng lại nghĩ tới công lực của Thống Thiên hòa thượng thiệt khiến cho người ta không rét mà run...

Từ Văn lại hỏi :

- Quý chủ nhân bảo muốn nhờ tay tại hạ để hủy diệt hội Vệ Đạo u?

Hán tử lạ mặt gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Từ Văn hỏi :

- Tại sao vậy?

Hán tử lạ mặt đáp :

- Giản dị lắm. Tệ chủ nhân cũng muốn trừ khử mối đe dọa này.

Từ Văn trầm ngâm một lúc, rồi hỏi :

- Nhưng chính tại hạ chưa tự tin là mình có đủ bản lĩnh thì làm thế nào?

Hán tử lạ mặt đáp ngay :

- Tệ chủ nhân đã có sự sắp đặt.

- Sắp đặt cách nào?

Hán tử lạ mặt nhìn thẳng vào mặt Từ Văn hỏi lại :

- Thiếu hiệp có thể tự do ra vào Tổng đàn hội Vệ Đạo, và là thượng khách của hội này, có đúng thế không?

Từ Văn thân nhiên đáp :

- Tại hạ không phủ nhận điều đó.

Hán tử lạ mặt hást hàm đáp :

- Ấy đấy! Thiếu hiệp có thể thành công là ở chỗ...

Từ Văn ngắt lời :

- Ông bạn đừng quanh co nữa, nên nói huych tẹt ra thôi.

Hán tử lạ mặt cãi :

- Có phải tại hạ quanh co đâu, mà là nói cho rõ đầu đuôi câu chuyện. Trước khi thiếu hiệp hạ thủ, cần lựa chọn thời cơ thích hợp nhất, tức là phải vào lúc cả Thống Thiên hòa thượng lẫn Vệ Đạo hội chủ cùng có mặt tại đường trường. Chỉ cần trừ khử hai lão này, kỳ dư không đáng kể.

Từ Văn vừa phấn khởi tinh thần, nhưng vẫn chưa hết lòng ngờ vực.

Chàng xúc động hỏi :

- Hạ thủ bằng cách nào?

Hán tử lạ mặt đảo mắt nhìn quanh một lượt, rồi lấy ra một cái túi vải nhỏ, nói :

- Thiếu hiệp hãy coi cái này!

Từ Văn đón lấy mở ra coi. Chàng giật mình kinh hãi khê la :

- Ngũ Lôi châu!

Hán tử lạ mặt nở một nụ cười âm thầm nói :

- Chính thế! Đó là môn lợi khí Ngũ Lôi châu để trấn giữ Ngũ Lôi cung. Lực lượng trái châu này thế nào thiếu hiệp đã hiểu rồi. Trong vòng ba trượng dù là thần tiên cũng khó lòng thoát chết.

Từ Văn tay cầm túi vải phát run. Chàng trầm nghĩ :

- Đây thật là một món lợi khí rất tốt để hủy diệt cừu gia. Trong tay mình đã có trái châu này thì còn sợ gì Tiên Thiên Cương Khí của Thống Thiên hòa thượng. Nếu gặp đúng lúc có thêm cả đám tay cao thủ hội Vệ Đạo hiện diện tại trường cũng chẳng một tên nào thoát.

Về mặt tuần tú của chàng bao phủ một lần sát khí đầy đặc. Lòng chàng rất khoan khoái nghĩ tới việc trừ diệt kẻ thù.

Biến diễn ly kỳ bí ảo này thật không ai tiên liệu được.

Từ Văn không rảnh để mà phân tích động cơ của đối phương. Ý nguyện duy nhất của chàng là báo thù. Chàng chỉ cần báo được thù còn bất luận phải trả bằng giá nào cũng không đáng kể. Huống chi mẫu thân chàng lại bị bắt giữ trong tay đối phương.

Giả tỷ đối phương không đưa ra điều kiện lưỡng lợi này mà bắt chàng phải trả bằng một điều kiện nào khác nguy hại hơn chàng cũng cam lòng.

Từ Văn lại hỏi :

- Có phải quý chủ nhân hứa rõ sau khi thành sự sẽ trả lại tự do cho gia mẫu không?

Hán tử lạ mặt đáp :

- Đúng thế! Ngoài ra còn phanhuì hết mọi điều bí mật cho thiếu hiệp biết.

Từ Văn lại hỏi :

- Có gì để bảo đảm không?

Hán tử lạ mặt đáp :

- Chính câu ấy là đủ bảo đảm rồi đó.

Từ Văn ngáp ngừng :

- Cái đó...

Hán tử lạ mặt ngắt lời :

- Họ Từ kia! Nếu tề chủ nhân mà có ý dùng mưu gian thì bất luận là cách bảo đảm nào cũng bằng thừa. Một là lệnh đường hiện ở trong vòng kềm chế của tề chủ nhân. Hai là thiếu hiệp ở ngoài ánh sáng mà bọn tại hạ ở trong bóng tối. Ba là bên này đã biết rõ lai lịch của thiếu hiệp thì cũng chẳng khác gì đã nắm lấy sinh mạng vậy.

Từ Văn bắt giấc run lên vì lời nói của đối phương toàn là sự thật không thể phủ nhận vào đâu được. Chẳng đoán chắc chủ nhân đối phương hẳn là một nhân vật thần bí khủng khiếp. Hắn mượn tay mình trừ khử kẻ địch, và Phật Tâm lại lọt vào tay hắn.

Một ngày kia, khi hắn luyện thành môn thần công ghi trong Phật Tâm, trở thành bản lãnh thiên hạ vô địch thì cái dã tâm và cuộc mưu đồ của hắn không biết đến thế nào mà nói.

Hán tử lạ mặt lại nói :

- Uy lực trái Ngũ Lô châu rất mạnh, nếu thời cơ sử dụng đích đáng thì nắm chắc được phần thắng. Vậy thời cơ quan hệ hơn là việc dùng sức liệng ra.

Từ Văn nói :

- Về điểm này tại hạ có thể làm được.

Hán tử lạ mặt nói :

- Vậy tại hạ chúc thiếu hiệp mà đáo thành công. Bây giờ xin cáo biệt.

Dứt lời, gã vọt mình đi luôn không ngoảnh cổ lại nữa. Thân pháp gã đã đến mức tuyệt diệu.

Ban đầu Từ Văn cho thân pháp của Diệu Thủ tiên sinh đứng vào hạng nhất đương kim võ lâm, nhưng bây giờ chẳng còn tin thế nữa. Vì chỉ một tên thủ hạ của đối phương mà thân pháp đã ghê gớm như vậy, thì bản lãnh chủ nhân khỏi nói cũng đủ hiểu đến thế nào rồi. Thiết là cao nhân võ lâm khác nào những trái núi. Mới thấy một trái đã tưởng là cao nhất, nhưng còn biết bao nhiêu trái cao gấp mấy.

Từ Văn thận trọng cất trái Ngũ Lô châu vào trong bọc. Tâm lý chàng tựa hồ có điều ngăn ngại, vì chàng cho lần đi núi Đồng Bách này là lần cuối cùng.

Từ Văn lấy làm may là chưa tiết lộ thân thế với người trong kiệu, không thì khó mà đạt được mục đích. Chàng nghĩ đến màn kịch Thống Thiên hòa thượng đưa tay ra đón Ngũ Lô châu thì không khỏi phát run. Nếu cuộc mưu đồ của chàng bị bại lộ, hay đối phương đã chuẩn bị trước, thì cuộc thành bại khó mà biết trước được.

Chàng tự hỏi chẳng hiểu mẫu thân có biết hành động của mình chăng? Nghĩ tới cốt nhục tình thâm, Từ Văn không khỏi sa đôi dòng lệ.

Chuyến này bất hạnh mà gặp sự thất bại thì chắc phải phơi thây trên núi Đồng Bách. Chàng không sợ chết, vì phụ thân và bao nhiêu gia nhân cũng đã chết rồi. Số đông đê từ Thất Tinh bang cũng đã uống mạng, thì cái mạng của một mình chàng có chi đáng kể. Nhưng còn mối huyết hải thâm cừ chẳng lẽ để cho chìm sâu đáy biển?

Chàng định bụng :

- Thượng Quan Hoành, Vệ Đạo hội chủ và Thống Thiên hòa thượng đều là mục tiêu chính yếu. Mình phải tạo nên cơ hội bằng cách nào để cả ba không một người lọt lưới.

Dù cho mục đích của chàng có đạt được, thì việc đối phó với những tay cao thủ còn lại cũng gây nên một trường chiến đấu khốc liệt gian nan.

Trước đây không lâu cửa quan trước bị Ngũ Lô cung phá hoại, bây giờ khôi phục lại rồi, khí thế còn vĩ đại hơn trước.

Từ Văn vừa đến cửa quan thì một người mặc áo lam ra nghênh tiếp. Hắn chính là Cổ Kim Nhân, Tổng quản hội Vệ Đạo.

Khi Từ Văn còn ở đây, hội này đã mở Hình đường lần thứ nhất. Chàng cùng hắn đã gặp nhau một lần.

Nhân chuyện Tổng quản Cổ Kim Nhân, Từ Văn liền tưởng đến Tổng quản Phương Bình Chiếu ở Thất Tinh bang. Vì bại lộ thân thế, y bị chiếu luật xử tử. Mối cảm xúc không bút nào tả xiết này khiến cho ruột gan chàng nhộn nhạo.

Cổ Kim Nhân xá dài cười kha kha nói :

- Thiếu hiệp lại một phen tân khổ. Tại hạ vâng lệnh ra nghinh tiếp.

Từ Văn động tâm nghĩ thầm :

- Xem chừng người trong kiệu đã y ước xếp đặt cho mình được gặp Thượng Quan Hoàn.

Lòng chàng lại một phen xúc động, nhưng ngoài mặt chàng vẫn làm bộ khiêm cung đáp :

- Không dám! Không dám!

Cổ Kim Nhân đứng tránh sang bên, thông tay giữ lễ nói :

- Xin mời thiếu hiệp.

Từ Văn đáp :

- Xin mời các hạ.

Cổ Kim Nhân khiêm nhượng nói :

- Xin thiếu hiệp đừng câu nệ lễ độ, tại hạ đây vâng lệnh tiếp khách.

Từ Văn đáp :

- Vậy tại hạ xin thất lễ.

Chàng đi trước xuyên vào cửa quan. Tại đây đã sắp sẵn đôi tuần mã, Từ Văn khiêm nhượng một chút rồi nhảy lên ngựa giắt dây cương cho chạy về phía Tổng đàn. Lòng chàng rất xao xuyến, chàng tự hỏi :

- Mình biết ăn nói thế nào đây? Người trong kiệu đã có ý nghi ngờ thân thế mình, mình phải làm thế nào để giữ kín được? Thống Thiên hòa thượng đã về núi chưa? Mình phải dùng biện pháp nào để mấy kẻ thù đầu sỏ tụ tập vào một chỗ cho tiện việc hạ thủ?

Chỉ trong nháy mắt Từ Văn đã vào tới trước Tổng đàn. Một người ra đón lấy ngựa.

Từ Văn cùng Tổng quản Cổ Kim Nhân song song bước vào thẳng nhà đại sảnh.

Vệ Đạo hội chủ đã chờ đón từ trước.

Mọi người an tọa rồi, Vệ Đạo hội chủ nhìn Cổ Kim Nhân nói :

- Cổ Tổng quản! Tổng quản hãy chuẩn bị yến tiệc và mời các vị hộ pháp ra đây bồi tiếp.

Cổ Kim Nhân vâng lời thi lễ rồi quay lại nói với Từ Văn :

- Tại hạ xin thất lễ.

Rồi lui ra khỏi sảnh đường.

Từ Văn trong lòng phẫn chấn, bụng bảo dạ :

- Thật là một cơ hội đang mong mà được. Chẳng còn dịp nào tiện bằng dịp này. Chỉ có một điều chưa hiểu là Thống Thiên hòa thượng có ở trong bọn hộ pháp kia không?

Theo chỗ chàng biết thì người trong kiệu, Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông, Thái Y La Sát chắc có trong bọn này. Người trong kiệu thì trước nay chưa hề lộ diện, không hiểu phen này có lộ chân tướng chăng.

Vệ Đạo hội chủ thủng thảng lên tiếng :

- Tiểu hữu tới đây với mục đích gì, bản nhân đã hiểu rồi. Chỉ còn một vấn đề mong rằng tiểu hữu nói cho hay một cách thành thực.

Từ Văn trấn tĩnh tâm thần đáp :

- Hội chủ có điều chi xin cứ nói ra.

Vệ Đạo hội chủ mặt vẫn thản nhiên không lộ vẻ gì, nhưng giọng nói hơi run run.

Từ Văn đã biết hấn hóa trang thay đổi dung mạo chứ không phải chân tướng, nên cũng không để ý nhìn thái độ.

Vệ Đạo hội chủ hỏi :

- Thượng Quan Hoành mang ơn cứu mạng của tiểu hữu, suốt đời y không quên được. Tiểu hữu nhất định muốn gặp y, và nói là y có một đoạn ân oán với Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong, nên bắt đắ dĩ bản nhân phải hỏi rõ giữa tiểu hữu với Từ Anh Phong có mối liên quan thế nào?

Từ Văn đối diện kẻ thù không khỏi ngấm ngấm nghiến răng, nhưng hiện thời chàng phải dấu kín thân thế, không thì kế hoạch của chàng phen này sẽ bị tan vỡ. Chàng liền thừng thẳng đáp :

- Về điểm này xin để cho tại hạ gặp Thượng Quan Hoành rồi sẽ tuyên bố.

Chàng đưa ra điều kiện này là đã có thâm ý.

Vệ Đạo hội chủ nhú cặp lông mày hỏi :

- Tiểu hữu không thể tiết lộ với bản nhân trước được ư?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ cảm thấy thời cơ chưa đến.

Vệ Đạo hội chủ lại hỏi :

- Thời cơ ư? Tiểu hữu dường như có thâm ý gì?

Từ Văn chột dạ đáp :

- Có thể nói như vậy.

Vệ Đạo hội chủ nói :

- Được rồi! Bản nhân không miễn cưỡng tiểu hữu, nhưng muốn thay mặt cho Thượng Quan Hoành nói trước về mối ân oán đã trải qua...

Đây là một điều ước mong của Từ Văn, chàng đáp ngay :

- Tại hạ xin rửa tai để nghe đây.

Từ Văn mong đợi đã lâu mà chưa gặp cơ hội. Chàng chỉ nghe Thượng Quan Hoành nói giữa hần và phụ thân mình có mối thù giết thê đoạn tử, nhưng thực tình ra sao chàng vẫn không hiểu rõ. Chàng đã có hỏi qua phụ thân, nhưng ông có điều úy kỵ không nói ra. Bây giờ đối phương tự ý nêu ra thì thật hợp với tâm ý chàng.

Vệ Đạo hội chủ thoáng lộ vẻ đau khổ, cất giọng trầm trọng nói :

- Sự kiện này xảy ra trước đây hai mươi năm. Lúc ấy trong võ lâm xuất hiện một mỹ nhân lộng lẫy tiếng tăm tên gọi Chúc Diệm Hoa. Nàng là vợ Thượng Quan Hoành. Đôi nam tài nữ mạo này đã làm cho nhiều đồng đạo giang hồ phải ghen tức...

Từ Văn nhớ tới những vết sẹo chằng chịt trên mặt Thượng Quan Hoành không khỏi sinh lòng ngờ vực, bất giác ồ lên một tiếng. Theo ký ức của chàng thì không hiểu nữ mạo ra sao, còn nam tài thì chưa chắc.

Vệ Đạo hội chủ ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Một hôm Chúc Diệm Hoa đột nhiên mất tích. Ban đầu Thượng Quan Hoành còn chưa để tâm, y cho là nàng có việc gì phải ra ngoài rồi nán ná lại. Sau mấy hôm vẫn không thấy Chúc Diệm Hoa trở về, Thượng Quan Hoành mới cảm thấy có sự khác thường. Từ ngày kết hôn, hai người như bóng với hình không rời nhau nửa bước. Điều này chứng minh nàng đã có chuyện gì xảy đến bất ngờ. Và lại khi đó Chúc Diệm Hoa đã mang thai được mấy tháng...

- Ủa!

- Thế rồi Thượng Quan Hoành như người mất hồn phiêu bạt trên chốn giang hồ để đi tìm vợ. Lòng y đau đớn không bút nào tả xiết, chỉ có người nào đã tự trải qua mới hiểu thấu được. Chẳng bao lâu y tìm được manh mối, Chúc Diệm Hoa bị Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong cướp mất...

Từ Văn thất sắc, nhưng chàng cố kềm chế mối xúc động, chỉ la lên một tiếng :

- Ái chà!

Vệ Đạo hội chủ nghiến răng kể tiếp :

- Thất Tinh bang người nhiều thế mạnh. Thất Tinh bảo chẳng khác gì một tuyệt địa của võ lâm, và công lực Từ Anh Phong lại cao thâm khôn lường. Thượng Quan Hoành muốn cứu vợ nhưng chẳng khác gì đoạt con cừu trong miệng cọp. Phụ phụ tình thâm, mà trong bụng vợ mang thai để nhà họ Thượng Quan có người nối dõi. Y không biết làm thế nào được, đành phá hủy dung mạo, biến tướng qui đầu Thất Tinh bảo...

Từ Văn nóng nảy giục :

- Rồi sau sao nữa?

Vệ Đạo hội chủ nói tiếp :

- Thượng Quan Hoành vào ở Thất Tinh bảo rồi, y cẩn thận từng ly từng tí, cố lấy lòng Từ Anh Phong. Y biến thành một người thân tín trong Thất Tinh bảo, rồi cùng bảy tay cao thủ đã đến trước được kêu là Thất Tinh bát tướng.

Hồi thờ Từ Văn trở nên cấp bách. Tuy chàng là Thiếu bảo chủ Thất Tinh bảo, nhưng từ thuở nhỏ đã được đưa đi nơi khác nuôi dưỡng, nên nhất thiết mọi việc trong bảo chàng không hiểu gì cả. Bây giờ chàng nghe Vệ Đạo hội chủ kể, tưởng chừng như được nghe những chuyện bí mật.

Vệ Đạo hội chủ lại nói tiếp :

- Thấm thoát đã được mấy năm, Thượng Quan Hoành dò thám biết vợ mình đã bị Từ Anh Phong chiếm làm đệ nhị phu nhân. Y cấm hận vợ thất tiết, Từ Anh Phong ti tiện không biết đến thế nào mà nói. Hai vợ chồng cùng ở trong bảo mà vẫn xa cách, thủy chung Thượng Quan Hoành không có biện pháp nào gặp mặt vợ được. Y nghĩ tới khối thịt trong bụng vợ sau khi lâm bồn ra sao. Nếu không được ngó lại mặt nàng thì có chết cũng chẳng cam lòng. Y lại đành nhẫn nại chờ đợi...

Từ Văn không nhịn được buột miệng hỏi :

- Sự thực như vậy ư?

Trong con mắt Vệ Đạo hội chủ chiếu ra những tia lửa cừ hận. Hắn nghiêng răng đáp :

- Dĩ nhiên là sự thực.

- Rồi sau sao nữa?

- Một hôm cơ hội tới nơi. Thượng Quan Hoành gặp mặt vợ. Y mới biết ái ân nhàn nhạt sống trộm cũng chỉ vì giọt máu của họ Thượng Quan. Nàng cũng kỳ vọng được gặp mặt trượng phu một lần...

Từ Văn ngắt lời :

- Thế ra Thượng Quan Hoành còn có con ở trong bảo ư?

Vệ Đạo hội chủ ngần ngại đáp :

- Ban đầu là một chuyện bí mật...

- Bí mật!

- Chúc Diên Hoa vừa lâm bồn, đứa nhỏ liền được đem đi ngay, nàng cũng chẳng hiểu con mình là trai hay gái, còn sống hay chết. Một lần nàng hội diện cùng trượng phu thì bị Từ Anh Phong bắt gặp...

Từ Văn la lên :

- Ủa!

Vệ Đạo hội chủ nói tiếp :

- Từ Anh Phong thật là tàn nhẫn, thâm hiểm. Hắn không nổi nóng ngay đương trường, lại thiết yến mời Thượng Quan Hoành đàm đạo. Hắn ưng thuận, nhưng cho vợ chồng y được gương vỡ lại lành, và thừa nhận tội lỗi của hắn trong lúc nóng nổi nhất thời.

Vệ Đạo hội chủ nói tới đây, da mặt co rúm lại, âm điệu biến thành cay đắng và lộ vẻ căm hận không biết đến thế nào mà kể.

- Hắn có lòng nghĩa phần hay là...?

Trong lòng Từ Văn lại nổi lên những nghi vấn phức tạp. Một chàng bị cừ hận đè ép, một mặt hành vi của phụ thân khiến cho chàng hồ thẹn.

Vệ Đạo hội chủ dừng lại dường như cố nén mối xúc động, lát sau mới kể tiếp :

- Thượng Quan Hoành vẫn không giảm bớt mối căm hận vợ bị cướp đi chút nào, nhưng y đành phải cúi đầu. Bữa tiệc hôm đó mỗi người đi theo một ý nghĩ. Sau khi tan tiệc, Từ Anh Phong sai người đứng đầu trong Thất Tinh bát tướng là Chu Đại Niên đưa Thượng Quan Hoành ra khỏi bảo. Bề ngoài tuy là tiễn đưa mà thực ra là ngấm ngầm sai Chu Đại Niên hạ sát y...

Từ Văn hỏi xen vào :

- Kết quả Thượng Quan Hoành có chết không?

- Chà! Giữa Chu Đại Niên và Thượng Quan Hoành có mối tư giao rất thâm hậu. Chu Đại Niên khác hẳn sáu tướng kia. Y rất lấy làm si nhục về hành vi của Từ Anh Phong, và y tiết lộ những điều bí mật không phải giống người của họ Từ cho Thượng Quan Hoành hay...

Từ Văn ngắt lời :

- Tiết lộ những bí mật gì?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Từ Anh Phong hạ sát Chúc Diện Hoa, và tiệc rượu hôm đó tiền chân Thượng Quan Hoành tức là bữa tiệc thịt người..

Bình! Chiếc kỷ trà bị đập tan ra từng mảnh vụn.

Vệ Đạo hội chủ mặt trợn lên như đôi nhạc đồng, hấn găm lên :

- Tiểu hữu! Hấn là sai lang hổ báo mới làm thế được, chứ con người đâu có hành động này.

Từ Văn toàn thân run bần bật tự hỏi :

- Sự thật là thế này ư? Chẳng lẽ phụ thân lại không còn có nhân tính nữa hay sao?

Đúng là những hành vi thảm khốc vô tiền khoáng hậu. Ai đời lại lấy thịt người làm tiệc bao giờ?...

Cặp mắt Vệ Đạo hội chủ tưởng chừng sắp bật ra ngoài. Hấn đau đớn đến cực điểm, cất giọng như rên rỉ :

- Tiểu hữu ơi! Thượng Quan Hoành đã ăn thịt người ái thê của mình...

Từ Văn cũng găm lên như người điên :

- Không thể thế được.

Vệ Đạo hội chủ sùng sộ hỏi :

- Sao lại không được?

- Chẳng khi nào Từ bảo chủ lại hành động tàn khốc đến thế!

- Sự thực là như vậy đó.

- Rồi sau sao nữa?

- Thượng Quan Hoành thề quyết trả mối thù này.

Từ Văn trợn mắt lên hỏi :

- Thượng Quan Hoành tập hợp đồng đảng để gây ra vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo?...

Vệ Đạo hội chủ ngắt lời :

- Theo lẽ ra Thượng Quan Hoành gây cuộc đổ máu ở Thất Tinh bảo cũng không tiêu được mối hận này. Y không làm thế mà chỉ kiếm một mình Từ Anh Phong.

Từ Văn hỏi :

- Vậy ai đã gây ra cuộc đổ máu ở Thất Tinh bảo?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Bản nhân cũng không biết.

Từ Văn nghiêng răng hỏi sang vấn đề khác :

- Người đứng đầu Bát tướng là Chu Đại Niên đi đâu?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Y tha Thượng Quan Hoành đi, rồi từ đó cũng không biết lạc lõng nơi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Thiếu phụ xuất hiện Từ Văn thất bại

Từ Văn trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Lúc này Hội chủ bảo là Thượng Quan Hoành còn người nổi dõng lưu lại ở trong bảo, có đúng thế không?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Ban đầu thì đoán như vậy, nhưng sau cuộc điều tra thì đứa nhỏ sơ sinh vừa lọt lòng liền bị giết ngay.

Từ Văn lại hỏi :

- Bây giờ tại hạ có thể gặp Thượng Quan Hoành được chưa?

- Dĩ nhiên là được.

Giữa lúc ấy, Tổng quản Cổ Kim Nhân vào sảnh đường nhìn Vệ Đạo hội chủ kính cẩn nói :

- Yến tiệc đã sẵn sàng.

Vệ Đạo hội chủ đứng lên xòe tay mời :

- Xin mời tiểu hữu.

Từ Văn cũng đứng dậy nói :

- Tại hạ không dám. Xin Hội chủ đi trước.

- Vậy bản nhân xin thất lễ. Mời tiểu hữu đi theo bản nhân.

Tiệc rượu đặt ở dưới mái hiên nhà khách sảnh. Từ Văn cùng Vệ Đạo hội chủ vừa tới nơi, những người ở hiện trường đều đứng dậy nghênh tiếp.

Từ Văn đảo mắt nhìn quanh. Trái tim chàng đập thình thịch.

Thống Thiên hòa thượng, Tu Duyên lão ni, Vô Tình Tẩu, Táng Thiên Ông, Thái Y La Sát đều có mặt đông đủ. Ngoại trừ cổ thái kiệu không thấy xuất hiện, những nhân vật đặc biệt chẳng thiếu một ai.

Từ Văn lẩm bẩm :

- Thật là trời cũng chịu người!

Mọi người vào hiên rồi chia ra làm hai bàn mà ngồi. Từ Văn ngồi ở khách vị, Vệ Đạo hội chủ ngồi thủ tọa. Vô Tình Tẩu và Táng Thiên Ông ngồi kế cận đó, còn Thái Y La Sát ngồi ngang ở mé ngoài.

Bàn kia chỉ có hai người là Thống Thiên hòa thượng và Tu Duyên lão ni.

Tổng quản Cổ Kim Nhân chờ gia nhân rót rượu và đưa thức ăn vào bàn xong rồi lui ra.

Bàn của Thống Thiên hòa thượng là tiệc chay, nhưng cũng rất tinh vi. Còn bên kia thì rượu thịt đủ thứ.

Từ Văn không đoán ra được vì lẽ gì Vệ Đạo hội chủ thiết tiệc triệu tập những tay đầu sỏ, nhưng chàng không rảnh để suy nghĩ, mà chỉ tính liệu Ngũ Lôi châu cách nào khiến cho toàn trường không một ai lọt lưới. Vấn đề trước mắt chỉ còn giữ sao cho mình được bình yên. Một trái Ngũ Lôi châu là đủ phá tan mái hiên này, nhưng chàng thoát thân bằng cách nào. Chàng tự hỏi :

- Mình xin ra ngoài rồi nhân khi bất ý liệng Ngũ Lôi châu vào chẳng? Nhưng những người hiện diện tại trường hết thảy đều là những nhân vật khét tiếng võ lâm đương kim. Mình chỉ sợ hờ một chút để bại lộ cơ mưu, hoặc cử chỉ thất thố khiến đối phương sinh lòng ngờ vực thì công việc đã thành đến nơi lại hỏng hết. Dĩ nhiên về sau không còn cơ hội thuận tiện nào nữa. Bằng mình cứ ngồi trong tiệc mà hạ thủ bất thành linh thì nhất định thành công, nhưng cả

mình lần địch cùng chết...

Lúc trước chàng chỉ nghĩ tới quyết chí báo thù, nhưng bây giờ chàng cảm thấy hành động này tàn nhẫn quá. Chàng cho là trước khi hạ thù, nên tiết lộ thân thế cho kẻ thù hiểu rõ vì lẽ gì mà mất mạng. Nếu ra tay một cách đột ngột thì sao rõ được ý nghĩa cuộc báo thù. Nhưng làm như vậy thì hậu quả sẽ ra sao? Tất đối phương sẽ kèm chế mình trước.

Từ Văn rất dỗi hoang mang. Qua mấy tuần rượu, chàng vẫn chìm đắm vào trong những ý niệm dửng dăng không nhất quyết. Nhưng chàng phải quyết định ngay lập tức, nếu để cơ hội này sinh mất thì sau này có hối cũng không kịp nữa.

Kẻ ra cả mình lần địch cùng chết là thượng sách, không sợ sơ suất điều gì. Nhưng mẫu thân chàng hiện bị giam giữ, hành động này chẳng những chỉ báo thù cho người đã quá cố mà còn liên quan đến sự an nguy của mẫu thân. Chàng chết đi thì mẫu tử không được trừng phùng, và tình trạng mẫu thân chàng sẽ ra sao?

Từ Văn không dám nhìn Thống Thiên hòa thượng cái nào. Hắn tử lạ mặt đã cho biết lão trọc này là hung thủ đã hạ sát phụ thân chàng. Chàng e rằng mình không thể kèm chế nổi để mối xúc động lộ ra ngoài mặt.

Tiệc rượu im lặng như tờ, chẳng ai mở miệng nói một câu. Người ta chỉ nghe thấy tiếng đĩa chén lách cách.

Một bóng hồng len lén vào hiên đến ngồi xuống bên Tu Duyên lão ni. Nàng chính là Phụng Từ Vi. Mới có mấy ngày mà nàng đã biến hẳn thành người khác. Nàng tiêu tụy như một đóa hoa tàn.

Từ Văn đưa mắt xéo đi nhìn nàng một cái rồi thu mục quang về ngay, bụng bảo dạ :

- Lại thêm một người mất mạng. Bây giờ đã nên hạ thù chưa?

Từ Văn cảm thấy một sức nặng vô hình đè ép khiến chàng tưởng chừng nghẹt thở.

Chàng không muốn nghĩ đến Ngũ Lôi châu liệng ra rồi, hậu quả sẽ ra sao, mà chẳng tài nào không nghĩ được...

Từ Văn chợt nhớ ra mình sơ sót một chuyện lớn, liền cất tiếng hỏi :

- Hội chủ! Còn một vị quý khách nữa chưa đến ư?

Vệ Đạo hội chủ hỏi lại liền :

- Phải chăng tiểu hữu hỏi Thượng Quan Hoành?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi!

- Tất nhiên y phải đến!

Bao nhiêu mục quang bất giác quay lại nhìn Từ Văn một cách xói mói như những mũi tên nhọn, nhưng chàng không cần để ý, vì chỉ trong khoảnh khắc mọi vật bất luận hữu hình hay vô hình đều đi vào chỗ ảo diệt.

Chàng đã quyết định bỏ cuộc sống chết của cả bản thân mình ngoài, chỉ cần thành công, không thể thất bại.

Bất luận người võ sĩ dù khảng khái đến đâu, lúc lâm tử cũng còn đắn đo một chút.

Từ Văn cũng là người, vậy tất có nhân tính phản ứng. Lúc này chàng sắp từ giả cõi đời thì trong đầu óc không khỏi nổi lên những hình bóng khác nhau. Nào phụ thân thâm tử! Nào mẫu thân mất tích! Nào con người có mối tình sâu tựa bể là Thiên Đài Ma Cơ! Nào cha con Tướng Ủy Dân với những mối tình tha thiết! Nào đại mẫu Không Cốc Lan Tô Viên ở ngôi nhà ma trong thành Chính Dương! Nào Diêu Thủ tiên sinh, Thất Tinh cổ nhân! Nào lão quái ở Bạch Thạch Phong.

Những hình ảnh này tựa hồ gần ngay trước mắt mà lại giống như xa lắc xa lơ.

Đột nhiên Vệ Đạo hội chủ đứng lên nói :

- Tiểu hữu! Thượng Quan Hoành đến rồi đó!

Hắn nói xong, đưa tay lên vuốt một cái để lộ bộ mặt có một nửa đầy sứt sẹo cực kỳ xấu xa.

Từ Văn toàn thân run lên bần bật, huyết mạch chạy rần rần, bất giác bật tiếng la :

- Hội chủ!... Hội chủ là Thượng Quan Hoành!

- Chính thị!

Hắn đáp lời rồi ngồi xuống.

Từ Văn nhìn chăm chú vào mặt Vệ Đạo hội chủ hồi lâu không thối nên lời. Dù trong giấc mơ chàng cũng không thể ngờ tới Hội chủ thần bí này lại là Thượng Quan Hoành hóa trang. Thảo nào hắn đã tôn chàng lên làm thượng khách.

Bao nhiêu luồng nhãn tuyến sắc bén lại tập trung nhìn vào hai người.

Từ Văn lơ đãng như không thấy gì. Mục quang chàng cứ dán vào mặt Thượng Quan Hoành nhìn không chớp.

Vệ Đạo hội chủ cất giọng trầm trọng nói :

- Tiểu hữu! Thiên cổ sự của Thượng Quan Hoành đã nói hết rồi. Bây giờ đến lượt tiểu hữu tiết lộ thân thế đi!

Tay trái Từ Văn vì luyện Vô Ảnh Tội Tâm Thủ có chất kịch độc, nên trước nay vẫn dấu kỹ chưa từng lộ ra. Những người ngồi đây đều biết cả nên chẳng ai để ý. Lúc này tay trái chàng ngấm ngấm thủ trong tay áo vào trước ngực, nắm lấy trái Ngũ Lôi châu.

Người ngoài không hiểu tại sao mà chàng lại hoang mang đến toát mồ hôi, vì chẳng ai ngờ chỉ trong nháy mắt là mọi sự đều kết thúc.

Dĩ nhiên Từ Văn chẳng thể không trả lời câu hỏi của đối phương. Đồng thời bây giờ đã đến lúc tối hậu quan đầu để tiết lộ thân thế. Chàng đứng lên cất giọng cực kỳ lạnh lẽo đáp :

- Tại hạ là Từ Văn, con Từ Anh Phong.

Vệ Đạo hội chủ lại đứng lên bật tiếng la hoảng :

- Tiểu hữu... là con Từ Anh Phong?

Bao nhiêu người đang ngồi đều lục tục đứng dậy.

Bầu không khí trong trường biến thành khẩn trương vô cùng. Cả khách hiền bao phủ một luồng sát khí vô hình, cực kỳ rùng rợn.

Từ Văn không còn lựa chọn con đường nào khác được nữa, chỉ còn cách cùng chết với kẻ thù. Tay trái chàng thủ trong tay áo rộng thùng thình, lòng bàn tay vẫn nắm trái Ngũ Lôi châu.

Dĩ nhiên chưa một ai ngờ là mình sắp chết đến nơi.

Vệ Đạo hội chủ mở yến tiệc này dĩ nhiên có liên quan đến việc tiết lộ chân tướng của hắn.

Mục quang của Từ Văn nhắm thẳng vào Thống Thiên hòa thượng ngồi ở bàn bên giữa lúc tia mắt lão vọt ra nhìn chàng bằng một thứ mục quang cực kỳ phức tạp...

Từ Văn buột miệng hỏi :

- Đại sư! Tại hạ có điều xin thỉnh giáo.

Thống Thiên hòa thượng lạnh lùng đáp :

- Xin thiếu hiệp cứ nói ra!

Từ Văn hást hàm hỏi :

- Có tin tiên phụ cùng một người mặt áo cẩm bào đều bị chết dưới bàn tay đại sư có đúng thế không?

Thống Thiên hòa thượng mắt lóe lên như hai ngọn đuốc, run lên hỏi lại :

- Bàn táng hạ thủ ư?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Phải rồi! Người ta bảo vậy.

Thống Thiên hòa thượng hỏi :

- Ai đã nói thế?

Từ Văn đáp :

- Về điểm này đại sư bất tất hỏi đến làm chi.

Thống Thiên hòa thượng lại hỏi :

- Có bằng chứng gì không?

- Chính mắt người ta đã trông thấy.

- Nói bậy!

Từ Văn xẵng giọng :

- Đại sư không chịu thừa nhận ư?

Thống Thiên hòa thượng vẫn thản nhiên :

- Có thì bản tăng bảo là có, không thì bảo là không. Chẳng việc gì mà dám với không dám.

Từ Văn hỏi vặn :

- Vậy có việc đó không?

- Không có!

- Tại hạ không thể tin được.

Vệ Đạo hội chủ nghiêm nghị hỏi xen vào :

- Từ Văn! Ý của tiểu hữu muốn sao bây giờ?

Từ Văn nghiêng răng buông thõng :

- Báo thù.

Táng Thiên Ông quát lên như sấm :

- Tiểu tử! Ngươi mơ ngủ hay sao? Về nhân tình, ngươi trả thù không đúng người. Về công nghĩa, ngươi có người cha như vậy thì thật là đáng thẹn. Còn về ân oán, thì ngươi chính là kẻ thù của Hội chủ.

Từ Văn cũng thét lên :

- Câm miệng đi!

Tu Duyên lão ni lớn tiếng :

- Từ Văn! Nếu tiểu thí chủ đã không cứu mạng Hội chủ thì chẳng có cơ hội để nói đến câu thứ hai nữa đâu...

Từ Văn hắng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Có phải các vị đây đều nhún tay vào vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo không?

Táng Thiên Ông gầm lên :

- Miệng ngươi nói thú lắm! Ngươi tưởng bọn lão phu cũng là giống sài lang như loại Từ Anh Phong chăng?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Lão thất phu! Đừng có mở miệng là mắng người!

Râu tóc Táng Thiên Ông đứng dựng cả lên. Coi bộ dáng lão vừa buồn cười vừa đáng sợ tưởng chừng như sắp ra tay.

Vô Tình Tẩu trầm giọng :

- Người quân tử đã tuyệt giao không nên thốt ra những lời nói sỗ sàng. Tiểu hữu cứ thủng thẳng trình bày những chuyện phải trái đó.

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Tại hạ đã trình bày rõ ràng rồi.

Tu Duyên lão ni hỏi xen vào :

- Từ tiểu thí chủ! Giả tỷ bây giờ bản hội coi tiểu thí chủ là kẻ địch, thì tiểu thí chủ ắt chẳng được toàn thân mà rút lui. Tiểu thí chủ có tin như vậy không?

- Hừ!

Tu Duyên lại hỏi :

- Tiểu thí chủ có biết vì nguyên nhân gì mà Thượng Quan hội chủ còn ần ần mà chưa nổi nóng không?

Từ Văn đáp :

- Cái đó tại hạ không cần biết. Giả tỷ lần trước mà tại hạ biết rõ thân thế y, thì giết phăng đi cũng chưa hà giận, chứ chẳng khi nào lại cứu y...

Tu Duyên ngăn lại :

- Đừng ăm nói hồ đồ...

Vệ Đạo hội chủ giờ tay lên can mọi người. Hắn nói :

- Từ Văn! Tiểu hữu đã cứu bản tòa một lần. Bây giờ bản tòa tha cho tiểu hữu xuống núi. Thế là từ nay chẳng ai nợ ai nữa...

Từ Văn lớn tiếng ngắt lời :

- Bất tất.

Vệ Đạo hội chủ trầm giọng hỏi :

- Tiểu hữu mặt sát là chuyện thực, còn báo thù là nói chuyện hoang đường. Tiểu hữu định báo thù bằng cách nào?

Từ Văn gầm lên :

- Lấy máu đổi máu.

Tay trái vẫn thủ trong áo, chàng ngấm ngấm đề tụ kinh lực. Lúc này mà chàng liệng Ngũ Lô châu xuống đất giữa khoảng hai bàn thì quyết chẳng một người nào thoát nạn.

Chàng đảo mắt nhìn mọi người một lượt. Nhân quang chàng bỗng chạm phải đầu Phương Tử Vi, lúc đó nàng đang ngồi cúi gục xuống. Bất giác lòng chàng nổi lên một tia cảm giác khó tả. Nàng là cô gái đầu tiên mà hình bóng đã in sâu vào tâm khảm chàng. Chàng đã vì nàng mà bỏ việc cầu thân nhà họ Tưởng ở phủ Khai Phong. Chàng đã nhẫn nại đến cùng cực để hy vọng được lọt vào mắt xanh. Bao phen chàng thay đổi ý nghĩ vì nàng là kẻ thù. Trình tiết nàng lại mất về tay Thiếu hội chủ hội Tự Bảo là Lục Quân. Bây giờ nàng đang đi vào chỗ chết...

Con người đã biến ảo kỳ kỳ thì mệnh vận cũng khó mà lường được. Lúc này phải hạ thủ rồi không còn chần chờ được nữa. Chàng la thầm :

- Phụ thân ơi! Hải nhi sắp được gặp phụ thân ở dưới suối vàng. Mẫu thân ơi! Hải nhi đành chịu tiếng là một tên nghịch tử.

Từ Văn đánh bạo giờ tay trái lên...

Còn ai cải biến được mệnh vận người trong trường?

Giữa lúc ngàn cân treo đầu sợi tóc, Từ Văn cảm thấy cánh tay trái mình bị nắm chặt. Kinh lực toàn thân tan đi. Trái Ngũ Lô châu rời khỏi bàn tay.

Tay chàng lại được buông ra.

Từ Văn kinh hãi khôn tả. Kẻ nào không sợ độc thủ của chàng khiến chàng sắp thành công lại bị thất bại?

Chỉ trong nháy mắt Từ Văn cảm thấy trời đất quay cuồng, đầu óc băng khuôn.

Chàng lấy chân đá hất một chiếc ghế ngồi, lùi lại ba bước. Lúc quay đầu nhìn lại chàng không khỏi sùng sốt. Trước mặt chàng là một thiếu phụ xinh đẹp khiến người ta phải mờ mắt.

Thiếu phụ mặc áo cung trang màu hồng trông chẳng khác một vùng lửa đỏ. Tay nàng cầm trái Ngũ Lô châu. Mặt lạnh như băng. Cặp mắt sâu thẳm khiến người ta phải say mê, đã ẩn hiện một luồng sát khí.

Bao nhiêu người tại trường đều đưa mục quang nhìn thiếu phụ, nhưng rồi lại ngó đi chỗ khác ngay, dường như nàng có một vẻ oai nghiêm vô hình, khiến người khác không dám nhìn thẳng vào mặt.

Mọi người đều ngạc nhiên. Bầu không khí yên lặng như tờ, tưởng chừng kim rớt cũng nghe tiếng.

Hồi lâu Táng Thiên Ông mới la lên :

- Ngũ Lôi châu!

Mọi người lại đưa mắt nhìn về phía Từ Văn thì thấy chàng đứng ngậy ra như tượng gỗ.

Trong lòng chàng vừa hối hận, vừa tức giận lại vừa kinh hãi, phức tạp khôn tả. Giả tỷ chàng hạ thủ sớm một phút thì mọi việc đều đã giải quyết xong rồi. Thiếu phụ này đến sau lưng chàng lúc nào mà chàng không hay biết...

Vô Tình Tẩu nhìn thiếu phụ áo hồng cung kính hỏi :

- Tiên tử giá lâm hỏi nào?

Thiếu phụ áo hồng tiếng trong như hạt châu rớt xuống bàn ngọc đáp :

- Vừa tới. Đây là ý trời.

- Tiên tử? Nàng là ai?

Vô Tình Tẩu cũng hỏi :

- Sao tiên tử biết...

Thiếu phụ không chờ đối phương nói hết đã ngắt lời :

- Khi một người đã có cuộc mưu đồ mà đứng trước một trường hợp phi thường vẫn chẳng sòn lòng thì tất người ta ý mình có điều chi đặc biệt. Vậy mà các vị sơ suất chỗ đó.

Thiếu phụ áo hồng chỉ nói phát phơ mấy câu mà khiến cho bao nhiêu lão quái vật đều thẹn đỏ mặt lên.

Phượng Từ Vi bây giờ nên gọi bằng Thượng Quan Từ Vi vì Thượng Quan Hoành là cha thân sinh nàng, nắc lên một tiếng rồi nhảy xổ về phía thiếu phụ áo hồng.

Thiếu phụ áo hồng ôm Thượng Quan Từ Vi vào lòng rồi xoay mình đi vào cửa sau mái hiên. Người nàng đi rồi mà mùi hương còn thoang thoảng, bóng hồng tựa hồ vẫn lơ lửng trước mắt mọi người.

Táng Thiên Ông quát lên như sấm :

- Cha nào con ấy, đều là một giống sai lang. Còn để gã trên thế gian làm sao được?

Từ Văn đang ở trong tình cảnh bàng hoàng khiếp sợ, nghe tiếng lão liền tỉnh táo lại.

Chàng chợt ý thức được kết quả đời mình sẽ ra sao nên không nói gì nữa, nhảy xổ về phía Thượng Quan Hoành nhanh như chớp. Vô Ảnh Tồi Tâm Thủ đồng thời phóng ra.

Thế lao của chàng đã đột ngột, lại nhanh như chớp nhoáng khiến người ta tưởng chừng trở tay không kịp.

Vệ Đạo hội chủ phản ứng tự nhiên, giơ chưởng lên đỡ. Hắn quên rằng đây là độc thủ truy hồn đoạt mệnh của đối phương.

Một tiếng hự vang lên. Từ Văn bị hất ngược lại đụng vào vách hiên.

Rầm một tiếng! Cả mái hiên chuyển động mạnh. Từ Văn rớt xuống đất, người chàng lao đảo muồn té, miệng phun máu tươi như tên bắn.

Người vừa ra tay chính là Thống Thiên hòa thượng.

Đây là lần đầu tiên Từ Văn nếm mùi uy lực về Tiên Thiên Cương Khí của lão.

Cùng lúc đó những tiếng quát vang pha lẫn với chưởng lực phát ra bình bình nhưng chậm một chút, đều đánh vào quảng không.

Vệ Đạo hội chủ biến sắc, mọi người cũng đều tái mặt.

Từ Văn đã biết rõ kết cục bữa nay thế nào rồi. Chẳng lẽ hồng việc rồi đành cam lòng bó tay chịu chết, chàng đưa tay lên lau huyết tích bên miệng, trong lòng ôm một quan niệm liều mạng. Chàng phóng chưởng đánh vào người gần nhất là Vô Tình Tẩu. Tuy chàng đã bị thương, nhưng trước kia được lão quái ở Bạch Thạch Phong đem toàn bộ chân nguyên trút vào người chàng, nên nội lực đã đến mức phi thường. Ngoài Thống Thiên hòa thượng, chẳng một ai bì với chàng được. Phát chưởng liều mạng này uy thế dường như lay non chuyển núi.

Vô Tình Tẩu hấp tấp phản ứng nhưng cũng bị chấn động mạnh, lão đảo người đến bốn năm bước, lùi lại tới bên cửa mái hiên.

Luồng dư kinh xoáy lại khiến cho bao nhiêu những đồ trần khiết trong mái hiên đều bay tung lên, rồi rớt xuống vỡ tan tành.

Cả tòa khách hiên vang lên những tiếng rắc rắc tưởng chừng sụp đổ đến nơi.

Sau phát chương đó, Từ Văn chẳng kể gì đến hậu quả, xoay mình nhảy xổ về phía Vệ Đạo hội chủ..

- A Di Đà Phật!

Thống Thiên hòa thượng vừa niệm Phật vừa vung chương lên. Một luồng cương khí hòa hoãn xô tới đập vào người Từ Văn. Kinh lực lúc này biến thành nặng đến muôn cân.

Từ Văn như bị sét đánh. Người chàng hất tung lên bay ra đến giữa vườn hoa rồi rớt xuống đánh huych một cái. Chàng té xuống không dậy được nữa. Lần bị thương thứ hai này khiến cho máu miệng trào ra càng nhiều.

Mọi người trong mái hiên chạy cả ra ngoài, mỗi người đứng một phương vị vây Từ Văn vào giữa.

Từ Văn thờ hồng học một hồi rồi cố đứng dậy. Chàng rít lên bằng một giọng thê thảm :

- Từ Văn này sống không ăn được thịt các ngươi thì lúc chết cũng bắt hồn vía các ngươi để trả thù cho hả giận.

Thanh âm oán độc rùng rợn khiến người nghe không rét mà run.

Táng Thiên Ông người tròn ủng như trái cầu thịt, nóng nảy lớn tiếng quát :

- Thằng lỏi này đã thành giống sài lang, chẳng thể để gã sống trên đời được nữa.

Chưa dứt lời lão đã phóng chương ra.

Từ Văn trợn mắt rách cả mí ra. Chàng cố gượng vận tàn lực để chống đỡ.

Sầm một tiếng chấn động! Táng Thiên Ông lùi lại tám thước. Từ Văn lại ngã lăn xuống đất. Máu tươi phun ra ồ ạt. Sắc mặt lợi lạt như tờ giấy trắng.

Chàng loạng choạng đứng lên nhưng lại té xuống. Đến lần thứ ba mới gắng gượng chống đỡ được cho khỏi ngã.

Táng Thiên Ông rít lên một tiếng. Lão vọt mình lại, xòe bàn tay lớn bằng cái quạt lá bồ đề, đè đầu Từ Văn xuống..

Từ Văn mắt này đom đóm, tai ù đi. Chàng không còn sức để mà né tránh, thì còn nói chi đến việc đỡ gạt nữa.

Bóng người thấp thoáng, Vệ Đạo hội chủ đưa tay ra ngăn Táng Thiên Ông lại, nói :

- Xin tiền bối hãy ngừng tay!

Táng Thiên Ông hần học lùi lại.

Vệ Đạo hội chủ sấn đến trước mặt Từ Văn, trầm giọng nói :

- Từ Văn! Bản tòa tha tiểu hữu xuống núi. Từ đây chẳng ai nợ ai nữa. Nếu lần sau còn gặp mặt, bản tòa tất hạ sát tiểu hữu đó.

Từ Văn định thần, gắng gượng đáp :

- Thượng Quan Hoành! Bữa nay ngươi không giết ta nhưng ta vẫn thề rằng phải trả mối thù này.

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Cái đó là tùy tiểu hữu..

Hắn quay lại ngó Tổng quản Cổ Kim Nhân đứng ở đằng xa, nói :

- Cổ Tổng quản đưa y xuống núi!

Cổ Kim Nhân kính cẩn đáp :

- Xin tuân lệnh!

Từ Văn đảo cặp mắt phẫn nộ nhìn mọi người một lần nữa rồi lão đảo đi ra ngoài.

Cổ Kim Nhân đi theo chàng. Chàng không nghĩ gì nữa, coi chẳng khác gì người bị bệnh lâu ngày mới khỏi. Chân lão đảo bước cao bước thấp thất thiếu ra đi. Nếu không có luồng khí oán độc giữ chàng lại thì e rằng chàng đã ngã lăn ra rồi, nhất định không cất bước được nữa.

Từ Văn ra đến ải ngoài thì Cổ Kim Nhân trở về.

Chàng xuống đến chân núi Đổng Bách thì đêm đã sang canh hai. Lộ trình này ngày thường đi không đầy nửa giờ, mà lúc này phải mất đến bốn giờ. Chàng kiệt lực ngã quay ra bên đường và bây giờ không thể gắng gượng được nữa, chàng cất tiếng rên la.

Từ Văn nằm duỗi dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, rồi lại gắng gượng đứng lên đi tiếp.

Từ Văn lúc đi lúc nghỉ, mãi đến lúc tảng sáng chàng mới đi hết sơn lộ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đã bị thương lại gặp sát thủ

Từ Văn thân thể mỗi như, tưởng chừng bao nhiêu xương cốt đều bị gãy rời. Bây giờ dù muốn đi thêm một bước cũng không nổi nữa. Chàng ý thức được mình bị nội thương cực kỳ nghiêm trọng, nếu không điều trị kịp thời thì khó bề toàn mạng.

Chàng cố bò tới một gốc cây trong rừng liền ngồi lại. Chàng nở một nụ cười đau khổ, miệng lẩm bẩm :

- Dù sao ta hãy còn sống thì còn có cơ hội khác.

Bất thành linh một thanh âm nghe rất quen thuộc lọt vào tai :

- Địa Ngục thư sinh! Tình trạng người thế nào?

Từ Văn phải cố gắng lắm mới ngẩng đầu lên được. Đây chính là gã hán tử lạ mặt đã trao Ngũ Lôi châu cho chàng lúc trước. Gã đứng ngay trước mặt chàng.

Từ Văn hỏi lại :

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Hán tử hỏi lại :

- Kết quả vụ này ra sao?

Từ Văn nhăn nhó cười đáp :

- Thất bại mất rồi.

Hán tử sùng sốt lớn tiếng hỏi :

- Sao? Thất bại rồi ư?

Từ Văn buồn rầu đáp :

- Hừ! Thật là một cuộc thảm bại, suýt nữa mất mạng.

Hán tử hỏi :

- Tại sao vậy?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ thất bại về tay thiếu phụ áo hồng.

Hán tử hỏi :

- Lai lịch thiếu phụ áo hồng này ra sao?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ không biết.

Hán tử biến sắc hỏi :

- Thiếu hiệp đã tiết lộ thân thể chưa?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Cái đó là lẽ tất nhiên.

Hán tử xằng giọng :

- Trái Ngũ Lô châu đâu rồi?

Từ Văn đáp :

- Bị thiếu phụ áo hồng đoạt mất ngay đương trường. Nếu không thì đã chẳng thất bại.

Hán tử hỏi sang chuyện khác :

- Đối phương có nghi ngờ gì về thân thể của thiếu hiệp không?

Từ Văn lơ đãng hỏi lại :

- Còn nghi ngờ gì nữa?

Hán tử đáp :

- Chỗ này vẫn còn ở trong phạm vi thế lực của hội Vệ Đạo, thiếu hiệp không sợ đối phương đuổi theo ư?

Từ Văn đáp :

- Hiện giờ chưa có chuyện đó.

- Tại sao vậy?

- Vệ Đạo hội chủ tự nguyện tha tại hạ ra đi.

- Tại sao vậy?

- Vì tại hạ đã cứu y một lần. Y còn thiếu tại hạ món nợ đó.

Hán tử mắt lộ sát khí ghê người. Gã hỏi bằng một giọng lạnh như băng :

- Tại sao thiếu hiệp lại cứu mạng y?

Từ Văn tức quá thờ lên hồng học, hỏi :

- Phải chăng ông bạn hỏi khẩu cung ta?

Hán tử cười khàn khàn đáp :

- Tại hạ cần phải hiểu rõ thực tình mới có thể về phục mạng được.

Từ Văn hần học đáp :

- Được rồi! Tại hạ nói cho ông bạn hay là đã giải độc cho Vệ Đạo hội chủ một lần.

Hán tử đổi giọng :

- Thiếu hiệp... đã giải độc cho hần?

- Phải rồi!

Hán tử lại hỏi :

- Thiếu hiệp có biết rõ chân tướng hán không?
- Biết rồi! Y là Thượng Quan Hoành.

Hán tử trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Giữa thiếu hiệp và hội Vệ Đạo chắc đã xảy ra một trận quyết liệt?

Từ Văn đáp :

- Ông bạn hỏi câu này chẳng là thừa ư?

Hán tử lại hỏi :

- Thiếu hiệp có muốn gặp lại mẫu thân không?

Từ Văn ngập ngừng :

- Dĩ nhiên tại hạ muốn gặp lắm. Nhưng quý chủ nhân...

Hán tử mặt đầy sát khí, cất tiếng cười hung dữ nói :

- Tệ chủ nhân bảo thiếu hiệp có muốn gặp lệnh từ thì phải xuống cứu toàn.

Từ Văn tan nát ruột gan. Chàng cố đứng dậy run lên hỏi :

- Ông bạn nói thế là có ý gì?

Hán tử sấn lại một bước, đáp :

- Chuyển đi vừa rồi mà thành công thì mẫu tử trùng phùng, nhưng nếu thất bại thì chỉ còn có một đường.
- Đường nào?
- Chết!

Từ Văn toàn thân chấn động, lùi lại một bước tựa vào cành cây, nghiêng rặng hỏi lại :

- Chủ nhân ông bạn là ai?
- Cái đó thiếu hiệp bắt tất phải hỏi làm chi nữa.

Từ Văn tức giận hỏi :

- Các người định làm gì gia mẫu?
- Cùng một đường với thiếu hiệp.

Từ Văn gầm lên một tiếng, nhảy xổ về phía hán tử. Chàng vận động chân lực làm động đến thương thế, đau đớn không chịu nổi. Mắt chàng tối sầm lại. Người chàng lại té sấp xuống.

Hán tử lăm bắm :

- Thiếu hiệp đừng oán ta. Ta chẳng thể giết thiếu hiệp được.

Gã phóng chưởng đánh vào sau lưng Từ Văn.

Từ Văn mới rú lên được nửa tiếng rồi im bật, nằm yên không nhúc nhích. Máu tươi theo ngũ quan rơm rớm chảy ra nhuộm đỏ cả đám lá khô dưới đất bên mình chàng.

Hán tử cúi xuống để nghe hơi thở thì chàng đã tắt hơi rồi. Mắt gã nhỏ hai giọt lệ rồi thở dài nói :

- Vì ta muốn sống nên phải giết người. Người đừng oán ta, đây chẳng qua là vận mệnh.

Hán tử nói xong, vung chưởng đánh xuống đất luôn mấy cái đào thành một cái huyệt sâu. Gã bỏ Từ Văn xuống huyệt rồi lấp đất lên làm thành phần mộ. Gã lại tìm một phiến đá vuông vắn làm bia mộ, khắc bảy chữ “Cổ Địa Ngục thư sinh chi mộ”.

Mai táng Từ Văn xong, hán tử buông tiếng thở dài rồi băng mình chạy đi. Không hiểu tại sao hán tử đã giết chàng mà lại thở dài?

Địa Ngục thư sinh Từ Văn từ đây yên giấc ngủ ngàn thu rồi chăng?

Mặt trời đã lên cao ba sào. Hai bóng người tiến vào rừng. Một người đàn bà mình mặc áo xanh, che mặt bằng tấm sa xanh, không nhìn rõ mặt và cũng không biết chừng bao nhiêu tuổi. Còn một người nữa là một thiếu nữ diễm lệ.

Người đàn bà che mặt cất tiếng hỏi :

- Ngươi biết đúng gã vào đây ư?

Thiếu nữ đáp :

- Đúng thế!

Người đàn bà lại hỏi :

- Thiên hạ chết hết đàn ông rồi hay sao mà ngươi chỉ theo đuổi một mình gã?

Thiếu nữ đáp :

- Sư phụ ơi! Xin sư phụ thành toàn cho đồ nhi.

Người đàn bà lại hỏi :

- Con nha đầu này! Giữa gã và hội Vệ Đạo sao lại kết thành cừu hận?

Thiếu nữ đáp :

- Đồ nhi cũng không hiểu mà chỉ lo thay y sẽ chết về tay những lão quái vật kia.

Người đàn bà hừ một tiếng rồi nói :

- Thật phiền quá! Ngươi chờ ta vào đây một chút rồi sẽ lên đường.

Người đàn bà che mặt tiến vào rừng sâu. Thiếu nữ đứng ngoài thả bước đi lại chờ đợi...

Đột nhiên nàng phát hiện một cái mã mới. Nàng coi bia rồi kêu thét lên :

- Y... chết mất rồi!

Nàng nhảy xổ lại rồi ngất xỉu trước mộ Từ Văn.

Lát sau người đàn bà che mặt trở ra, lớn tiếng hỏi :

- Chuyện chi... mà hốt hoảng như vậy? Trời ơi!

Người đàn bà che mặt chạy lại ngó tẩm mộ bia, hừ một tiếng rồi lẩm bẩm :

- Con nha đầu này đoán trúng. Thằng lỏi đó chết đi làm khổ lây cả mình.

Mụ vừa nói vừa khẽ điểm vào huyệt Thiên Âm thiếu nữ.

Thiếu nữ dần dần tỉnh lại, nằm phục xuống chân người đàn bà áo xanh khóc rống lên.

Hồi lâu, thiếu nữ tự động ngừng tiếng khóc. Nàng đứng dậy cất giọng thê thảm :

- Đồ nhi phải trả thù cho y.

Người đàn bà áo xanh hỏi :

- Trả thù ư? Kẻ thù là ai?

Thiếu nữ đáp :

- Ngoài bọn hội Vệ Đạo, thì còn ai giết nổi y nữa.

Người đàn bà áo xanh lắc đầu :

- Cái đó chưa chắc.

Thiếu nữ nói :

- Chỗ này là chân núi Đồng Bách, tức là còn trong phạm vi thế lực của hội đó.

Người đàn bà áo xanh lại hỏi :

- Nha đầu! Ngươi định báo thù bằng cách nào?

- Đồ nhi chẳng cần lựa chọn bất cứ một thủ đoạn nào.

- Ngươi hãy theo ta đến lý luận với họ.

Thiếu nữ nghiêng răng quay lại nhìn tấm mộ bia, giọt châu đầm tã như mưa, nàng

nghe nói :

- Đệ đệ ơi! Ta thề báo thù cho đệ đệ... Đệ đệ hãy an giấc ngủ ngàn thu! Trời ơi!... không ngờ một phen ly biệt nay thành vĩnh quyết. Chẳng bao lâu nữa thư thư sẽ theo đệ đệ xuống hoàng tuyền. Đệ đệ hãy chờ ta!

Người đàn bà che mặt gất lên :

- Con nha đầu si ngốc kia! Ngươi còn chưa theo ta ư?

Thiếu nữ đứng ngây người ra như tượng gỗ. Nàng tan nát cả cõi lòng.

Nàng là ai? Chính là người đã say mê điên đảo Từ Văn, tên gọi Thiên Đài Ma Cơ.

Thiên Đài Ma Cơ đứng ngây người ra một lúc, rồi đột nhiên vùng chường đánh xuống phần mộ...

Người đàn bà che mặt nắm lấy tay nàng, run lên hỏi :

- Ngươi định làm gì thế này?

Thiên Đài Ma Cơ ngậm ngùi đáp :

- Đồ nhi muốn coi mặt y lần cuối cùng.

Người đàn bà áo xanh che mặt cũng buồn rầu nói :

- Hải tử! Ngươi đừng bướng bỉnh nữa. Ngươi có biết mặt mũi gã hiện giờ ra sao không?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Mả này mới táng, chắc y bị hại chưa lâu.

Người đàn bà áo xanh nói :

- Y đã chết rồi thì để y yên thân còn đục vào thi thể làm chi?

Thiên Đài Ma Cơ la lên :

- Nhưng... trời ơi! Đệ đệ!...

Thanh âm nàng như oán như than khiến người nghe phải từng khúc ruột.

Người đàn bà áo xanh không khuyên can nữa, để cho nàng tự ý phát tiết hết nỗi bi ai trong lòng, vì trước tình trạng này, những lời an ủi khuyên can cũng chẳng ích gì.

Một làn mây đen che phủ mặt trời. Bầu vũ trụ u ám tựa hồ vì cô gái đa tình mà đượm màu thảm đạm.

Thiên Đài Ma Cơ khóc lóc trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi từ từ dừng lại. Nàng nhìn mả Từ Văn như để viếng lần cuối cùng. Miệng lẩm bẩm không biết nói những gì.

Hai thầy trò chuyển động thân mình nhắm về phía Tổng đà hội Vệ Đạo mà đi.

Giữa lúc thầy trò Thiên Đài Ma Cơ vừa khuất dạng, thì một bóng người đột nhiên xuất hiện, đi thẳng đến trước mộ Từ Văn buông tiếng thờ dài nói :

- Trời đã không tựa gã này thì biết làm thế nào được? Đây chẳng phải là nơi mai táng hài cốt gã, ta nên sắp quan tài thu liệm, tìm chỗ chôn táng cho vẹn mỗi tình thâm. Hỡi ôi!...

Đoạn người kia động thủ quật mồ phần. Chỉ trong khoảnh khắc đã móc đất đến chỗ thi thể. Máu hòa lẫn đất hãy còn bết bết.

Thi thể Từ Văn được đặt lên mặt đất. Người kia xé mảnh áo trong nhúng xuống khe suối gần đó, thấm nước rửa sạch mặt mũi cho chàng.

Bất thành linh có tiếng quát hỏi :

- Ai đó?

Rồi một bóng người vọt tới. Thiên Đài Ma Cơ đã quay trở lại. Nàng vừa thấy thi thể Từ Văn liền không ngó gì tới người trước mặt, nhảy xổ lại vuốt ve người chàng, khóc lóc rất thảm thiết.

Tiếp theo là mấy bóng người nữa xuất hiện. Đi đầu là người đàn bà áo xanh che mặt. Theo sau có Vệ Đạo hội chủ, Thống Thiên hòa thượng và bốn hán tử áo đen.

Mọi người nhìn Từ Văn rồi đưa mục quang ngó tới người đào mộ kia.

Vệ Đạo hội chủ trầm giọng hỏi :

- Xin ông bạn báo danh đi!

Người đào mộ đáp :

- Tại hạ là Thiên Nhân Thánh Thủ!

Nguyên lão cũng là Diệu Thủ tiên sinh, bây giờ hóa trang làm Thiên Nhân Thánh Thủ.

Thiên Đài Ma Cơ đột nhiên đứng phắt dậy trở tay vào mặt Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Các hạ định làm gì đây?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Lão phu muốn móc y lên, thu liệm vào quan tài, rồi tìm nơi mai táng.

Thiên Đài Ma Cơ xẵng giọng :

- Nói bậy!

Diệu Thủ tiên sinh vẫn thản nhiên :

- Cô nương nói vậy là nghĩa làm sao?

Thiên Đài Ma Cơ hỏi vặn :

- Vì lẽ gì mà các hạ đem y mai táng ở nơi khác?

Diệu Thủ tiên sinh lạnh lùng đáp :

- Vì lão phu đã chịu lời ủy thác của người ta, phải chiếu cố cho y.

Thiên Đài Ma Cơ lại hỏi :

- Các hạ chịu lời ủy thác của ai?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Của Tướng Úy Dân ở Khai Phong.

- Giữa Tướng Úy Dân và y có mối liên quan thế nào?

- Bố vợ và chàng rể.

Thiên Đài Ma Cơ chấn động tâm thần lùi lại một bước, run lên hỏi :

- Các hạ bảo sao?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Y là chàng rể trong Tường phủ.

Thiên Đài Ma Cơ bồn chồn hỏi :

- Ai bảo các hạ thế?

- Lão phu biết rõ. Mới đây chính miệng y đã ưng thuận cuộc hôn nhân này.

Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :

- Không có lý! Khi nào y...

Nàng chưa dứt lời thì người đàn bà áo xanh che mặt ngăn lại, lớn tiếng hỏi Vệ Đạo hội chủ :

- Thi thê kia có đúng là Địa Ngục thư sinh không?

Vệ Đạo hội chủ đáp bằng một giọng đầy vẻ nghi ngờ :

- Đúng thì đúng rồi, nhưng không hiểu ai đã hạ thủ?

Người đàn bà áo xanh che mặt xẵng giọng :

- Cái đó lão thân muốn hỏi các hạ.

Vệ Đạo hội chủ thùng thảng đáp :

- Bản tòa đã bảo tuyệt không biết gì về vụ này.

Người đàn bà áo xanh ngập ngừng hỏi :

- Chẳng lẽ lại là bọn thủ hạ của Hội chủ?

Vệ Đạo hội chủ ngắt lời :

- Bọn chúng không có mệnh lệnh tắt chẳng dám làm càn.

Người đàn bà áo xanh trong lòng ngờ vực nói :

- Vụ này khó đoán lắm! Hội chủ đã bảo lúc y xuống núi, người đã bị trọng thương thì ai hạ thủ chẳng được?

Vệ Đạo hội chủ nói bằng một giọng kiên quyết :

- Bản tòa lấy nhân cách mà bảo đảm chắc chắn vụ này quyết không phải là hành vi của đệ tử bản hội.

Người đàn bà áo xanh gằn giọng hỏi :

- Hội chủ tưởng chối phăng một câu là xong ư?

Thống Thiên hòa thượng chau mày nói :

- Thí chủ không nên đổ tội cho người khác một cách hàm hồ như thế.

Người đàn bà áo xanh tức giận quát hỏi :

- Ngươi đã là cái thá gì mà dám bắt bẻ lão thân?

Thống Thiên hòa thượng biến sắc, nhưng cố nhịn đáp :

- Bản tăng sở dĩ tôn trọng thí chủ là bậc tiền bối võ lâm...

Người đàn bà áo xanh ngắt lời :

- Ngươi không đáng!

Thống Thiên hòa thượng dù công phu hàm dưỡng có sâu xa đến mấy cũng không thể chịu nổi. Lão trợn mắt lên, hàn quang rùng rợn, hậm hực nói :

- Tam Chi mỗ mỗ! Mỗ mỗ hãy tự trọng!

Tam Chi mỗ mỗ tức người đàn bà áo xanh che mặt, bật lên tràng cười the thé quái :

- Ngươi muốn lão thân tự trọng ư? Lão thân lâu nay chưa giết người rồi đây...

Thống Thiên hòa thượng ngắt lời :

- Thí chủ muốn giết người chăng?

- Có lẽ.

- Thí chủ tưởng môn Tam Chi Truy Hồn đã là thiên hạ vô địch chăng?

Tam Chi mỗ mỗ đáp bằng một giọng khinh bỉ :

- Đại khái giết ngươi không thành vấn đề.

Thống Thiên hòa thượng tức quá, thách thức :

- Sao thí chủ không thử đi coi?

Bầu không khí trong trường đột nhiên khàn trượng vô cùng!

Tam Chi mỗ mỗ cười khàn khàn nói :

- Nếu là mấy chục năm trước thì thế này là chậm lắm rồi. Lão thân đâu có để ngươi rườm rà như vậy.

Vệ Đạo hội chủ trầm giọng hỏi xen vào :

- Lão tiên bói! Ta hãy bàn đến vấn đề trước mắt được chăng?

Tam Chi mỗ mỗ nóng nảy đáp :

- Hãy chờ một chút, lão thân sẽ có quyết định.

Mụ vừa nói vừa giơ tay mặt lên, chĩa ba ngón; ngón trỏ, ngón giữa và ngón vô danh, vào mặt Thống Thiên hòa thượng, lớn tiếng :

- Nếu ngươi khẩu đầu năn nỉ thì lão thân sẽ tha cho một lần.

Áo tăng bào của Thống Thiên hòa thượng không có gió mà phồng lên như cái trống.

Lão trầm giọng đáp :

- Bàn tăng xin đón tiếp ba chỉ của thí chủ.

Tam Chi mỗ mỗ háng dặng một tiếng rồi hướng ba ngón tay chéch đi một chút. Ba luồng bạch quang từ đầu những ngón tay bắn ra, rít lên veo veo xuyên thủng một gốc cây lớn cách đó chừng hai trượng thành ba lỗ thủng.

Vệ Đạo hội chủ vì đeo mặt nạ nên vẫn tỏ ra không lộ vẻ gì, nhưng mắt hần chiếu ra những tia khiếp sợ. Còn bọn đệ tử tùy tùng đều run lên. Thực là những chỉ công mà họ chưa từng nghe ai đề cập tới, chứ đừng nói đến chuyện đã được mắt thấy.

Thống Thiên hòa thượng vẻ mặt vẫn bình tĩnh. Hiện nhiên chỉ công này không làm cho lão chấn động.

Tam Chi mỗ mỗ lạnh lùng hỏi :

- Tiểu hòa thượng kia! Ngươi so với thân cây đó ra sao?

Thống Thiên hòa thượng tuổi đã ngoài năm mươi mà bị mỗ mỗ kêu bằng tiểu hòa thượng, khiến cho lão cười dở khóc dở. Lão trầm tĩnh đáp :

- Thí chủ cứ việc ra tay! Nếu bàn tăng không chống nổi thì đành chịu chết.

Tam Chi mỗ mỗ cười gằn nói :

- Lão thân bình sinh chưa thấy hạng nào cuồng vọng như ngươi. Chắc ngươi không muốn sống nữa?

Thống Thiên hòa thượng lạnh lùng đáp :

- Cái đó chưa chắc.

- Ngươi hãy tiếp chỉ của ta đây!

Ba luồng bạch quang lại rít lên rùng rợn, bắn về phía Thống Thiên hòa thượng nhanh như chớp.

Thống Thiên hòa thượng đứng vững như núi. Lão không đỡ gạt mà cũng không né tránh...

Vệ Đạo hội chủ mắt trợn ngược lên. Cả Thiên Đài Ma Cơ cũng biến sắc.

Ba luồng bạch quang đập vào áo tăng bào vang lên những tiếng bình bình tựa hồ đụng phải bức tường bằng thép, rồi tóe ra bốn phía.

Thống Thiên hòa thượng chỉ nhích mình lùi lại nửa bước.

Tam Chi mỗ mỗ la hoảng :

- Tiên Thiên Cương Khí!

Thống Thiên hòa thượng hát được thần công của đối phương, rồi lạnh lùng đáp :

- Thí chủ kiến văn quảng bác. Thiết không hổ là bậc tiền bối võ lâm.

Câu này nửa là khen ngợi, nửa ra vẻ ồm ồm. Đối với người khác thì không sao, nhưng Tam Chi mỗ mỗ nghe chẳng lọt tai chút nào. Mụ đã nổi danh trăm năm trước đây. Tam Chi thần công của mụ đã thành thiên hạ vô địch. Hai phe Hắc đạo và Bạch đạo nghe đến danh hiệu là táng đờm kinh hồn. Không ngờ mụ mai danh ẩn tích mấy chục năm trời, bây giờ tái xuất đụng ngay phải một tay kinh địch.

Bộ mặt già nua biến đổi mấy lần, lúc đỏ lúc tái, sau biến thành xám xanh. Mụ la lên một tiếng quái gở :

- Nha đầu! Đi thôi!

Thiên Đài Ma Cơ nhìn thi thể Từ Văn một lần nữa, nằng cát tiếng bi ai :

- Sư phụ ơi!...

Tam Chi mỗ mỗ lại quát hỏi :

- Ngươi có đi hay không?

Vệ Đạo hội chủ cất giọng ôn hòa hỏi :

- Lão tiền bối không truy cứu về nguyên nhân cái chết của y nữa ư?

Tam Chi mỗ mỗ không nói nửa lời, mà cũng không buồn ngó lại. Mụ băng mình vọt đi nhanh như chớp nhoáng.

Thiên Đài Ma Cơ co người lại toan vọt đi theo.

Bất thành linh Diệu Thủ tiên sinh đột nhiên la lên :

- Hãy coi!... Y... không chết...

Thiên Đài Ma Cơ xoay mình lại, xúc động nói :

- Y không chết ư? Tại hạ cũng đã nghĩ vậy.

Bọn Vệ Đạo hội chủ đều kinh ngạc phi thường!

Bỗng thấy chân tay Từ Văn khẽ cử động. Trước ngực đã hơi thoi thóp.

Con người mai táng rồi mà còn sống lại thì quả là một quái sự cổ kim chưa từng thấy.

Thiên Đài Ma Cơ vui sướng quá độ. Hai chân nàng bần rần ngồi phệt xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Ma Cơ lại một phen tuyệt vọng

Bao nhiêu con mắt kinh hãi chẳng hiểu ra sao chăm chú ngó Từ Văn thấy chàng sinh cơ dần hồi phục.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, Từ Văn hắng giọng một tiếng. Chàng sống lại rồi. Thật là một phen chết đi sống lại.

Diệu Thủ tiên sinh cất giọng khàn khàn :

- Cảm tạ thượng đế! Thế là cứu sống thêm được một mạng nữa.

Lão nói một mạng nữa là ai? Tuy nhiên chẳng ai phản ứng, vì bao nhiêu tâm thần mọi người đều chú ý cả vào việc quái đản trước mắt.

Thi thể biến cải là chuyện thường có lời đồn. Đồng thời xác chết phải cứng ngắt mới hợp lý, thế mà thi thể trước mắt mọi người đây lại mềm xèo, không mùi từ khí.

Tiếng hô hấp hãy còn nghe rõ...

Diệu Thủ tiên sinh hóa trang làm Thiên Nhân Thánh Thủ cúi xuống coi mặt Từ Văn, lão vừa kinh hãi vừa vui mừng nói :

- Quả nhiên y đã sống lại! Thật là một phen nguy hiểm! Nếu tại hạ không nghĩ tới việc thu liệm hài cốt tìm nơi mai táng, thì nhất định là y phải chết.

Lão quay lại hỏi Thiên Đài Ma Cơ :

- Cô nương vừa bảo đã nghĩ đến là y không chết... câu đó...

Thiên Đài Ma Cơ mở miệng rồi ngậm lại ngay. Nàng lắc đầu ra chiều không muốn trả lời.

Diệu Thủ tiên sinh ngoảnh lại hỏi Vệ Đạo hội chủ :

- Tại hạ đem y đi, Hội chủ không phản đối chứ?

Vệ Đạo hội chủ đưa mắt hỏi ý Thống Thiên hòa thượng, thấy lão gật đầu, liền trầm giọng đáp :

- Các hạ đưa y đi cũng được. Có điều nên nhắc cho y biết là bản tòa đã hết điều nhân nghĩa. Sau này còn gặp mặt, gã chỉ có thể trông vào mệnh vận mà thôi.

Hội chủ dứt lời, đảo mắt nhìn Từ Văn lần nữa rồi cùng Thống Thiên hòa thượng song song bỏ đi.

Từ Văn trong miệng khẽ bật tiếng rên rỉ, song đôi mắt vẫn nhắm nghiền. Coi chừng sinh cơ hãy còn bặt nhược.

Thiên Đài Ma Cơ chăm chú nhìn Từ Văn ra chiều rất thương xót. Nàng buồn rầu đứng dậy nhìn Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Các hạ định đưa y đi ư?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Phải rồi!

- Đưa y đi đâu?

Lão phu đã nói trước là vâng mệnh người khác ủy thác phải chiếu cố cho y.

Thiên Đài Ma Cơ đổi giọng :

- Các hạ không được đụng vào y.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Cô nương nói vậy là có ý gì?

Thiên Đài Ma Cơ lạnh lùng đáp :

- Tại hạ muốn trông nom cho y.

Diệu Thủ tiên sinh cười khanh khách nói :

- Cô nương! Y là anh chàng đã có vợ rồi đấy.

Thiên Đài Ma Cơ nhăn mặt trông rất khó coi. Nàng cất giọng lạnh như băng hỏi :

- Các hạ căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Chính y đã hứa lời ưng thuận hôn sự tại Tường phủ.

- Có gì làm bằng chứng không?

- Tường Minh Châu đã trao vòng tay ngọc cho y để làm tín vật.

- Thế thì các hạ lầm rồi. Tại hạ có biết vụ này. Tường Minh Châu vì cảm ơn y đã cứu cô ta ra khỏi mật đà Tụ Bảo hội, nên tặng y chiếc vòng tay để đền ơn. Khi đó y kiên tâm không nhận, nhưng Tường Minh Châu cưỡng ép y phải thu lấy. Thực tình... y không yêu cô ta.

Diệu Thủ tiên sinh gạt đầu nói :

- Cô nương nói vậy cũng đúng, nhưng thiên hạ sự biến đổi vô thường...

Thiên Đài Ma Cơ gạt đi :

- Tại hạ không tin!

Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một chút rồi nói :

- Cô hãy chờ y tỉnh lại hỏi coi sẽ rõ.

Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :

- Không có!... Y nhất định không yêu...

Giữa lúc ấy Từ Văn mờ bưng mắt ra. Cặp mắt thất thần chuyển động lơ mơ, tựa hồ chàng chưa hoàn toàn tỉnh lại hẳn.

Thiên Đài Ma Cơ cất giọng thê lương gọi :

- Đệ đệ! Đệ đệ!...

Hồi lâu sắc diện Từ Văn dần dần biến đổi. Sau chàng mở miệng nhưng thanh âm rất nhỏ như tiếng muỗi vo ve :

- Ta... chết rồi ư?

Thiên Đài Ma Cơ nói ngay :

- Không! Đệ đệ không chết đâu. Đệ đệ sống lại rồi.

- Vậy... hán tử kia đâu?

- Hán tử nào?

- Hán tử... đã động thủ... giết tiểu đệ.

- Ai vậy?

- Đại thư! Đại thư... cứu tiểu đệ đây ư?

Thiên Đài Ma Cơ lộ vẻ vui mừng đáp :

- Đệ đệ hãy khoan rồi hãy nói chuyện, để thư thư giúp cho đệ đệ phục hồi nguyên khí đã.

Từ Văn vội lấp bắp :

- Đứng!... Thư thư đừng đụng vào tay trái tiểu đệ.

- Về điểm này thư thư đã biết rồi.

Cặp nhãn thần của Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ phức tạp. Lão cất giọng trầm trọng :

- Việc chữa bệnh trị thương là bổn phận của lão phu. Vậy xin để cho lão phu xử lý.

Thiên Đài Ma Cơ giờ tay lên nói :

- Không cần phiền đến các hạ.

Từ Văn đưa mục quang nhìn Diệu Thủ tiên sinh, kinh ngạc hỏi :

- Các hạ cũng đến đây ư?

Diệu Thủ tiên sinh cười đáp :

- Từ Văn!...

Thiên Đài Ma Cơ sừng sốt, dương cặp mắt hạnh lên hỏi :

- Y tên gọi Từ Văn ư?

Diệu Thủ tiên sinh lặng yên không trả lời. Dường như lão rất hối hận đã lỡ lời làm tiết lộ thân thế của Từ Văn.

Từ Văn đưa mắt nhìn Thiên Đài Ma Cơ, thân nhiên nói :

- Đại thư ơi! Xin tha thứ cho tiểu đệ đã dẫu giếm đại thư bấy lâu. Tiểu đệ tên gọi Từ Văn, và là người thừa kế của Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong.

- Ủa!

Thiên Đài Ma Cơ la lên một tiếng. Nàng còn muốn nói gì nữa, nhưng thấy Từ Văn hầy còn hư nhược nên dừng lại. Nàng sững sờ một lúc rồi đổi giọng :

- Đệ đệ! Thư thư trị thương cho đệ đệ nhé!

Diệu Thủ tiên sinh lạnh lùng nói :

- Cô nương! Cần cho y uống thuốc bồi nguyên trước...

Thiên Đài Ma Cơ nói bằng một giọng quyết đoán :

- Không cần!

Rồi nàng không chờ phản ứng của Diệu Thủ tiên sinh, ngồi ngay xuống bên Từ Văn, đặt tay trái lên huyệt Mạch Căn chàng, từ từ thúc đẩy chân khí vào.

Cách trị thương này khác hẳn đường lối thông thường của võ lâm.

Từ Văn nhắm mắt lại, vận động nội lực yếu ớt để dẫn đường cho chân khí từ bên ngoài vào.

Sắc mặt chàng lợt lạt dần dần tươi lên.

Sau khoảng thời gian chừng hai khắc, Thiên Đài Ma Cơ thu tay về đứng dậy. Sắc mặt nàng lợt lạt.

Từ Văn dương mắt lên nhìn nàng nói bằng một giọng thành khẩn :

- Đại thư! On to không nói đến chuyện đền đáp.

Thiên Đài Ma Cơ nguyền chàng nói :

- Đệ đệ! Cái gì mà on to với on nhỏ? Ta không muốn câu này.

Từ Văn xin lỗi :

- Ủa! Vậy tiểu đệ đã lỡ lời. Xin đại thư miễn trách.

Chàng vừa nói vừa chắp tay xá dài.

Thiên Đài Ma Cơ bật lên tiếng cười hích hích, phá tan được một phần không khí trầm đăm.

Diệu Thủ tiên sinh cất tiếng hỏi :

- Từ Văn! Vụ này là thế nào?

Từ Văn chau mày hỏi lại :

- Các hạ muốn nói chuyện gì?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Vụ người bị mai táng.

Từ Văn quay lại nhìn cái huyệt bên cạnh, và tấm bia mộ có khắc danh hiệu mình, lòng chàng nổi lên một mối oán hận khôn tả. Mí mắt đầy sát khí, chàng trầm giọng hỏi :

- Các hạ có cần biết không?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Dĩ nhiên là cần. Lão phu chịu lời ủy thác của người, nên phải điều tra cho rành mạch.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ. Chàng cho là Diệu Thủ tiên sinh biết nhiều hiểu rộng, không chừng lão biết lai lịch con người mà hán tử lạ mặt kêu bằng chủ nhân cũng nên. Biết đâu cái chết của mình lại chẳng liên quan đến Thất Tinh cổ nhân.

Chàng liền đáp :

- Tại hạ đang ở trên đường đi lên núi Đồng Bách, bỗng gặp một hán tử lạ mặt, gã nói là vâng lệnh chủ nhân trao cho tại hạ một trái Ngũ Lô châu.

Diệu Thủ tiên sinh la lên :

- Ngũ Lô châu ư?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi. Gã còn nói là chủ nhân gã muốn mượn tay tại hạ để hủy diệt hội Vệ Đạo...

Diệu Thủ tiên sinh thúc giục :

- Rồi sau sao nữa?

- Gia mẫu bị đối phương bắt giữ. Họ đưa ra điều kiện là cho mẫu tử được trùng phùng, để tại hạ làm việc này.

- Ừa!

- Tại hạ lên núi Đồng Bách rồi bị thất bại, ôm thương xuống núi và lại gặp hán tử lúc trước. Gã bảo là hồng việc thì phải chết, rồi nhân lúc tại hạ nguy ngập liền hạ độc thủ. Đó là những việc đã trải qua.

Diệu Thủ tiên sinh cúi đầu xuống hồi lâu mới ngẩng lên hỏi :

- Người có biết lai lịch đối phương không?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ không hiểu. Chỉ biết họ cùng phe với người tự xưng là Khách qua đường.

Diệu Thủ tiên sinh ngờ ngác :

- Khách qua đường?

Từ Văn đáp :

- Hắn cũng là người che mặt mặc áo cẩm bào, đã từng ám toán tại hạ. Chiếc vòng tay ngọc bị hắn cướp mất và mới đây Phật Tâm cũng lọt vào tay hắn...

Diệu Thủ tiên sinh run lên ngất lờ :

- Khách qua đường đã mạo xưng người che mặt mặc áo cẩm bào ư?

Từ Văn đáp :

- Chính hần!

Diệu Thủ tiên sinh lại hỏi :

- Hần đã hạ độc thủ định giết người?

- Phải rồi.

- Hần tử lạ mặt đã hạ thủ giết người?

- Đúng thế. Cả Thất Tinh cổ nhân bị chết trước đây cũng đã hạ thủ toan giết tại hạ.

Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một chút rồi ngập ngừng :

- Vụ này... sao lại thế được?...

Từ Văn động tâm hỏi lại :

- Các hạ biết lai lịch đối phương ư?

Diệu Thủ tiên sinh không trả lời, miệng lại lẩm bẩm :

- Hoàn toàn không có thể... Trừ phi...

Từ Văn ngắt lời :

- Trừ phi thế nào?

Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ hoài nghi, ngược mắt trông trời hồi lâu rồi trầm giọng đáp :

- Nội tình vụ này vô cùng phức tạp, cần phải có ngày giờ mới điều tra ra được rõ ràng.

Từ Văn không chịu buông rơi câu chuyện, chàng hỏi lại :

- Các hạ có biết lai lịch đối phương không?

Diệu Thủ tiên sinh khẽ lắc đầu đáp :

- Lão phu cũng không biết.

Từ Văn gạn hỏi :

- Nhưng các hạ vừa nói : Không có thể... Trừ phi... là nghĩa làm sao?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Đó là lão phu phỏng đoán, nhưng phỏng đoán đã không hợp tình, lại chẳng đúng lý, thì lời phỏng đoán không thể đứng vững được.

Từ Văn hást hàm hỏi :

- Dường như các hạ không nói thật tâm thì phải?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Từ Văn! Trong vòng một tháng ta sẽ trả lời người được không?

Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại :

- Các hạ nhất định y ước chứ?

Diệu Thủ tiên sinh trịnh trọng đáp :

- Thế thì được rồi. Khi đó người có thể đến tìm lệnh nhạc phụ là Trương Úy Dân mà lý luận.

Thiên Đài Ma Cơ đột nhiên tái mặt hỏi xen vào :

- Đệ đệ! Đệ đệ đính hôn với Tưởng cô nương bao giờ?

Từ Văn bẽn lèn đáp :

- Không có đâu.

Diệu Thủ tiên sinh hắng giọng một tiếng, rồi hỏi :

- Từ Văn! Bậc đại trượng phu một lời xem bằng chín vạc, sao ngươi lại nuốt lời?

Từ Văn mặt nóng bừng đáp :

- Các hạ biết nhiều đấy nhỉ?

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Công việc của ngươi lão phu không dám nói là hiểu hết, nhưng mười phần cũng biết được bảy, tám.

Thiên Đài Ma Cơ buồn rầu hỏi :

- Đệ đệ! Vụ đó có thực không?

Từ Văn kiên quyết đáp :

- Không có đâu.

Diệu Thủ tiên sinh tức mình, cất giọng lạnh như băng nói :

- Từ Văn! Việc này không liên can gì đến lão phu, nhưng con nhỏ Minh Châu là do lão phu trông nom từ nhỏ đến lớn, ngươi không thể khinh nhờn y được.

- Khinh nhờn ư?

- Ai bảo ngươi thu nhận vòng tay của y trước, rồi lại ngỏ lời hứa hôn với y sau?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Vòng tay là y tặng cho. Khi đó không nói đến điều kiện nào cả.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Cần gì phải nói tới điều kiện. Ngươi đã quên lời ước trước kia của gia trưởng hai bên rồi chẳng?

Từ Văn nuốt một hơi khí lạnh, áp ứng đáp :

- Cái đó... Không có theo lễ hoàn thành hôn ước, mà chỉ là câu nói đầu lưỡi...

Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :

- Hừ! Thế thì lời ngươi ưng thuận mới đây giải thích bằng cách nào?

Từ Văn cãi :

- Có ưng thuận gì đâu?

Diệu Thủ tiên sinh nghiêm giọng chất vấn :

- Ngươi ưng thuận ngày nào tiêu tán độc công, là ngày thực hành hôn ước. Chuyện đó có hay không?

- Vụ đó thì có thật.

- Sao bây giờ ngươi lại phủ nhận?

- Sự thực giản dị lắm. Độc công chẳng có cách nào tiêu tán được...

Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :

- Ai bảo là không có cách nào tiêu tán được?

Từ Văn chấn động tâm thần, ngập ngừng hỏi :

- Chẳng lẽ...

Diệu Thủ tiên sinh nói ngay :

- Phải rồi! Tướng Ủy Dân đã tìm được phương thuốc tán độc. Y bảo dù phải đổi bằng bất cứ giá nào y cũng không tiếc.

Từ Văn lắng lắng, trông lòng chàng nổi lên những luồng sóng tư tưởng rào rạt.

Chàng nghĩ tới cha con Tướng Ủy Dân đã đổi với mình bằng một mối tình rất nồng hậu trong khi mình gặp bước đường cùng. Ngay một chuyện này cũng đủ trân quý vô giá.

Thiên Đài Ma Cơ mặt ửng mây chau, cặp mắt long lanh ngấn lệ. Nàng cất giọng cực kỳ thê lương :

- Đệ đệ ơi! Mong rằng sau này chúng ta còn... có ngày tái ngộ.

Dứt lời, nàng chạy đi như bay.

- Đại thư!... Đại thư!...

Từ Văn la lên một tiếng rồi băng mình rượt theo.

Diệu Thủ tiên sinh vọt lên trước đón đầu nói :

- Ngươi bắt tất phải rượt theo y.

Từ Văn hẳn học hỏi :

- Các hạ làm thế là có ý gì?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Ngươi chẳng thể cô phụ tấm lòng mong mỏi của cha con Tướng Ủy Dân.

Từ Văn xẵng giọng :

- Các hạ không sợ mang tiếng là can thiệp quá nhiều vào việc của người khác ư?...

Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :

- Sao ngươi không nghĩ tới Thiên Đài Ma Cơ là con người thế nào? Y có xứng đáng với ngươi không?

Từ Văn hỏi lại :

- Nhưng các hạ có biết là tại hạ còn thiếu y bao nhiêu món nợ ân tình không?...

Diệu Thủ tiên sinh gạt đi :

- Ân tình là một chuyện, hôn nhân lại là chuyện khác.

Từ Văn tức mình :

- Mời các hạ tùy tiện!

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Từ Văn! Sau này ngươi có hối hận cũng không kịp nữa.

Từ Văn lạnh lùng :

- Đó là việc riêng của tại hạ, các hạ bắt tất phải quan tâm.

- Nhưng lão phu đã chịu lời ủy thác của người ta...

Từ Văn giờ tay ra ngăn lại, lạnh lùng nói :

- Tại hạ không ưa người khác can thiệp vào việc của mình. Các hạ chịu lời ủy thác làm ông tơ bà nguyệt chăng?

Diệu Thủ tiên sinh cũng trầm giọng hỏi :

- Ngươi hủy bỏ lời ước ư?

- Tại hạ nói thế bao giờ?

- Nếu vậy ngươi lên ngay Trường phủ ở Khai Phong mà trả lời người ta.

Từ Văn nghĩ tới mối thâm tình của Thiên Đài Ma Cơ đối với mình, bây giờ nàng lại ôm mối uất hận, thê lương mà bỏ đi thì lòng chàng áy náy vô cùng. Nhưng chàng lại tự nhủ :

- Huyết cừ chưa báo, chết sống chưa hay. Chất độc Vô Ảnh Tội Tâm Thủ chưa tiêu tán, đã vội nghĩ đến mối tư tình nhi nữ làm chi. Thiên Đài Ma Cơ cũng vậy, mà Trường Minh Châu cũng vậy, mình chưa thể tiếp thụ được tình ý của bất cứ bên nào.

Từ Văn nghĩ tới đây, nở một nụ cười nhếch nhếch. Đưa tay lấy chiếc vòng tay ở trong bọc ra, nói :

- Cảm phiền các hạ đem vật này trả lại cho Trường thế thúc dùm. Đồng thời xin các vị lượng tình về nỗi khổ tâm cho tại hạ.

Diệu Thủ tiên sinh sững sờ hỏi :

- Ngươi lấy lại vật này rồi ư?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi! Chính Khách qua đường đã trả lại.

Diệu Thủ tiên sinh sững sờ nói :

- Chà!... Vụ này lão phu không thể giúp ngươi được.

Từ Văn hỏi :

- Tại sao vậy?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Đây là vật mà con nha đầu Minh Châu đã tặng cho ngươi với cả mối si tình. Ngươi muốn tuyệt giao cũng được, đoạn tình cũng được, hủy ước cũng không sao, nhưng tự ngươi cầm đến mà trả lại ư?

Từ Văn rất lấy làm khó nghĩ. Chàng cảm thấy tâm can xao xuyến, nhất là mỗi câu nói của Diệu Thủ tiên sinh như một mũi dao nhọn đâm vào tim chàng. Chàng nghĩ tới hôm uống rượu say trong thư trai tại Trường phủ, nửa đêm chàng được Trường Minh Châu chau chực đưa trả. Nguyên một vụ này cũng đủ chứng minh tâm nguyện của nàng, và lời mình ưng thuận hôn ước vào ngày tân công hỷ còn rành rành ra đây.

Hướng chỉ hai bên là chỗ thế giao...

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ, thì Diệu Thủ tiên sinh lại cất tiếng hỏi :

- Từ Văn! Lão phu lại nhắc nhở ngươi một câu là Trường Úy Dân vì cái độc thủ của ngươi mà ngày đêm lặn lội, trăm phương ngàn kế tìm phương thuốc tán công cho ngươi. Hiện giờ đã có cơ thành tựu. Nỗi khổ tâm này của y mà ngươi lờ đi được ư?

Bao nhiêu mối cảm giác hành hạ Từ Văn, khiến chàng đau khổ bật lên một tiếng rên rỉ. Chàng vẫn yên trí Độc công của mình chẳng có cách nào tiêu tán. Thế mà Trường Úy Dân lần mò tìm ra được phương châm giải độc thì thật là một công cuộc ra ngoài ý nghĩ của chàng. Chàng buột miệng hỏi :

- Trường thế thúc dùng phương thức gì để giải Độc công cho tại hạ?

Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Cái đó phải hỏi y mới hiểu được. Lão phu chỉ biết được có bấy nhiêu, chứ không rõ tường tận.

Từ Văn cũng không hỏi nữa. Hiện giờ chàng không muốn giải trừ chất độc Vô Ảnh Tội Tâm Thủ trong người, vì chàng chỉ để hết tâm niệm vào việc báo thù, thì cánh tay độc là một lợi khí giúp chàng rất đắc lực. Ngoài chuyện báo thù, chàng không cần chi hết, hay ít ra chàng cũng đánh xuống hàng thứ hai những vấn đề mà chàng phải giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Quyết rửa hờn hào kiệt cải trang

Diệu Thủ tiên sinh cực kỳ xúc động, lạc giọng hỏi :

- Quái lạ thật! Người không chết ư?

Chính Từ Văn cũng kinh dị không bút nào tả xiết. Chàng tự nghĩ :

- Bình sinh mình chưa từng uống một thứ linh chi dị thảo nào, mà cũng chưa từng luyện hộ thần huyền công chi chi hết, thế mà mình nhớ lại đã có đến ba bốn lần gặp tình trạng chết đi sống lại là nghĩa làm sao? Đúng là quái sự không ai tin được. Hơn nữa lần này mình bị hán tử lạ mặt hạ sát sau khi bị trọng thương. Tuy mình không biết gì nữa, nhưng gã đã dựng bia mộ, đào huyết ngay đây thì đúng là gã đã chôn mình rồi. Từ lúc gã hạ sát, đem chôn, cho tới lúc có người quật mã ít ra cũng phải hàng giờ, vậy thì làm sao mà sống lại được? Hay là có người trong bóng tối âm trợ mình? Nếu có thì người ấy là ai? Phải chăng đây là thuyết quỷ thần huyền bí? Vụ này đã vượt qua sự tưởng tượng của con người.

Từ Văn càng nghĩ lại càng hoang mang, kinh hãi về nguyên nhân cái chết đi sống lại của chàng. Chàng xiết đôi nghi ngờ, lắc đầu đáp :

- Tại hạ cũng chẳng hiểu vụ này ra sao nữa.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Trước nay người có uống một thứ dược vật thuộc loại thiên tài địa bảo nào không?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ bình sinh chưa uống thứ thuốc gì đặc biệt.

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Người thử nghĩ kỹ lại coi.

Từ Văn cả quyết :

- Nhất định không có.

Diệu Thủ tiên sinh vẫn chưa chịu thôi, lão hỏi tiếp :

- Hay là người đã gặp chuyện kỳ ngộ gì đặc biệt?

Từ Văn tuy cảm thấy lão quan tâm đến mình một cách quá đáng, nhưng chàng nghĩ tới đối phương đã chịu lời ủy thác của Tướng Úy Dân chiêu cố cho chàng, nên chàng cũng không để ý, nhún vai đáp :

- Cũng không có chuyện kỳ ngộ gì đặc biệt...

Chàng nói tới đây đột nhiên ngừng lại, vì chàng nhớ tới vụ lão quái ở sau núi Bạch Thạch đã trút công lực vào cho chàng, thì dĩ nhiên vụ này có thể nói là một chuyện kỳ ngộ. Nhưng việc trút công lực bất quá là để giúp cho nội lực của chàng chống thành tựu, chứ không thể khiến sinh cơ vĩnh viễn bất diệt. Đó là một điều rất thiên cận, ai cũng nghĩ ra.

Từ Văn nghĩ tới đây, chàng liền dừng lại không nói nữa.

Diệu Thủ tiên sinh chợt nhớ tới điều gì đó, buột miệng nói :

- Lão phu nghĩ ra rồi! Tất thị đã biết vụ này.

Từ Văn ngạc nhiên hỏi :

- Thị là ai?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Thiên Đài Ma Cơ! Thị đã nói một câu, nhưng lão phu lúc đó không để ý. Bây giờ nhớ lại thì ra câu đó hàm ý sâu xa...

Từ Văn ngắt lời :

- Y đã nói câu gì?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Thị bảo đã nghĩ trước là người không chết.

- Ô!...

Từ Văn sùng sốt la lên một tiếng như vậy rồi hỏi :

- Có phải y đã quật mã tại hạ không?

Diệu Thủ tiên sinh lắc đầu đáp :

- Không phải. Chính lão phu đã quật mã người.

- Người quật mã là các hạ ư?

- Phải rồi! Lão phu có muốn móc người lên khám liệm quan quách tử tế rồi đem đi chỗ khác mai táng để khỏi phụ lòng ủy thác của Tướng Úy Dân. Không ngờ quật mã xong, móc người lên rồi người sống lại. Thế mới thật là kỳ! Giả tỷ lão phu không nghĩ thế, thì đến bây giờ người vẫn nằm trong mã. Có thể...

Từ Văn run lên. Nếu quả Diệu Thủ tiên sinh không quật mã, thì đời chàng dĩ nhiên là kết thúc. Như vậy lão đã có ơn cứu mạng, chàng liền chấp tay xá dài nói :

- Kính tạ tiền bối đã có ơn tái tạo. Sau này tất có ngày báo đáp.

Diệu Thủ tiên sinh cười ha hả nói :

- Cái đó là mạng người chưa đến ngày tận số, nên mới có chuyện trùng hợp này. Lão phu chỉ thành tâm hy vọng người đừng cô phụ Tướng Úy Dân, và mối si tình của con nhà đầu Tướng Minh Châu. Từ ngày người cứu y ra khỏi mật địa Tụ Bảo hội, y đã ngấm ngấm tự thề nguyên phó thác thân thế y cho người rồi. Nhại nhì! Giả tí mà người chết thực, thì lão phu xem chừng y dám làm việc xuân động lắm.

Từ Văn run lên nghĩ thầm :

- Tướng Minh Châu si tình đến thế ư? Nếu vậy mình biết xử trí ra sao? Thiếu nữ áo hồng Thượng Quan Từ Vi không nói tới, nhưng còn Thiên Đài Ma Cơ mới rắc rối.

Từ Văn nhớ tới Thiên Đài Ma Cơ thì ruột rối như mớ bông bong. Chàng cảm động về mối thâm tình của nàng, nhưng chàng chỉ buồn về tác phong nàng ra chiều lăng mạn...

Diệu Thủ tiên sinh thấy Từ Văn ngơ ngẩn không nói gì, liền nói tiếp :

- Từ Văn! Về chuyện báo thù, lão phu mong rằng người thương nghị với Tướng Úy Dân rồi hãy hành động.

Từ Văn đáp :

- Văn bối xin vâng lời.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Bây giờ người có thể đi Khai Phong được chứ?

Từ Văn đáp :

- Được!

Diệu Thủ tiên sinh rào đón :

- Người đừng có miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo. Nên nhớ rằng trong vòng một tháng sau, khi lão phu điều tra ra được lệnh đường bị người bắt giữ nơi đâu, và kẻ thù đã hạ sát người là ai rồi lão phu sẽ tìm đến người ngay đấy.

Từ Văn gật đầu đáp :

- Xin tiền bồi tùy tiện.

Diệu Thủ tiên sinh buông tiếng thở dài, lắc đầu mấy cái, rồi bằng mình chạy đi.

Đầu óc Từ Văn xiết nổi bàng hoàng! Chẳng không tài nào phân tách được là mình đang hôn giận thù oán, hay đau khổ chua cay...

Chàng còn đang nghĩ vợ nghĩ vẫn thì tiếng gió vèo một cái, một bóng người hạ xuống trước mặt chàng. Chính là Diệu Thủ tiên sinh quay trở lại.

Từ Văn ngăn người ra hỏi :

- Tiền bồi còn có điều chi chỉ giáo?

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Ngươi có nguyện ý hãy tạm thời che dấu chân tướng không?

Từ Văn hỏi lại :

- Để làm gì?

Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng đáp :

- Hiện giờ ngươi hãy còn ở vào tình thế rất nguy hiểm. Có thể người ta đang dòm ngó sinh mạng ngươi.

Từ Văn ngắt lời :

- Phải chăng tiền bồi muốn văn bồi cái trang?

- Chính là thế đó.

Từ Văn ngập ngừng :

- Cái đó...

Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :

- Từ Văn! Gác chuyện Vệ Đạo hội chưa bàn tới. Ngươi bảo bọn Khách qua đường đã mấy phen hạ độc thủ, mà ngươi không rõ nguyên nhân. Lão phu chắc đối phương chưa chịu buông tha. Vậy mà ngươi lộ diện thì có thể họ lại âm mưu ám toán. Minh có ở trong bóng tối, địch ngoài ánh sáng thì việc phanh phui lại lịch đối phương mới có cơ thành tựu. Vậy bây giờ hãy đáp lại phần mộ, khiến đối phương tưởng ngươi chết rồi...

Từ Văn hỏi ngay :

- Nhưng chuyện văn bồi sống lại đã có người nhìn thấy...

Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :

- Cái đó không quan hệ. Mục đích của ta chỉ là làm rối loạn con mắt đối phương mà thôi. Đồng thời ngươi thay đổi dung mạo, và trên chốn giang hồ tạm thời không còn Địa Ngục thư sinh, rồi ngươi thừa cơ tìm ra manh mối. Mặt khác lão phu điều tra theo một đường lối khác. Cả hai ta cùng hành động mới có thể dò la được những vụ bí hiểm đáng sợ kia.

Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi cả quyết đáp :

- Được rồi! Văn bồi xin theo chủ trương của tiền bồi.

Tấm bia Địa Ngục thư sinh chỉ mộ lại được dựng lên.

Diệu Thủ tiên sinh lấy ra hai viên sáp lớn bằng nắm rỗng, nói :

- Viên sáp màu tía là để thay đổi màu da. Ngươi lấy nước bóp tan ra rồi bôi lên mặt lên cổ và hai bàn tay để biến đổi màu da. Còn viên sáp trắng là để sau này khôi phục lại dung mạo. Nếu không có nó thì sau khi dịch dung, suốt đời màu da không trở lại nguyên trạng được. Đồng thời ngươi phải nhớ biến cải thanh âm. Có thể mới không tiết lộ bản tướng. Nội công ngươi đã thâm hậu thì việc biến đổi thanh âm chẳng khó khăn gì.

Từ Văn đáp :

- Về điểm này tại hạ có thể làm được.

Diệu Thủ tiên sinh lại nói :

- Còn nữa! Ngươi cần thay đổi cả y phục. Hiện lão phu có mang theo một bộ, ngươi cầm lấy mà mặc.

Dứt lời, lão lấy trong bì thuốc một gói bọc vải, đưa cả thuốc lẫn gói áo cho Từ Văn.

Từ Văn đón lấy gói mở ra xem thì là một bộ quần áo vải màu lam đã cũ. Trên áo còn dính hai cái nút đồng. Chàng thầm nghĩ :

- Không hiểu mình cái trang rồi sẽ biến thành hạng người gì?

Diệu Thủ tiên sinh lại đeo bì thuốc trên vai, tay lắc nhạc băng băng ra đi.

Từ Văn thay áo xong, đem áo cũ dấy máu chôn xuống đất. Đoạn chàng chạy đến bên khe suối, lấy viên sáp tía ra vò bóp nát hòa nước bôi lên mặt, lại xát cả vào hai bàn tay. Chàng nhìn thấy tay mình trở nên thô kệch và đen nhem thì chàng biết bộ mặt mình cũng khó coi lắm.

Cái trang xong, Từ Văn cúi xuống ngó bóng mình dưới nước, không khỏi phì cười.

Chàng đang là một thư sinh tuấn tú, giờ đây biến thành một hán tử quê mùa, đầu tro mặt muội. Đừng nói người ngoài, chính chàng cũng không nhận ra được mình nữa.

Chàng tự hỏi :

- Bây giờ ta đi đâu?

Từ Văn ngơ ngẩn đứng bên khe suối. Chàng nghĩ tới thù hận rồi ngừng đầu lên, trong lòng đau khổ vụn vo hai tay...

Diệu Thủ tiên sinh muốn chàng đến phủ Khai Phong để thương lượng với Tướng Úy Dân trước khi hành động. Nhưng chàng lại thầm nghĩ :

- Mối thù riêng của mình há để liên lụy đến người khác? Và lại kẻ thù ghê gớm như Thống Thiên hòa thượng thì Tướng Úy Dân chẳng thể giúp mình bằng cách nào được.

Chàng đoái trông trái núi Đồng Bách xanh rì ở phía xa xa, nơi mà đã xảy ra mối thù sâu tựa bể. Chàng chưa có cách nào trả được mối thù này thì nỗi đau khổ biết thế nào mà nói.

Từ Văn băng khuâng cất bước, ra khỏi khu rừng lên đường...

Chàng nhớ tới lúc ở trong Tổng đà Vệ Đạo hội đã sắp thành công lại bị thất bại chỉ vì thiếu phụ xinh đẹp kia. Công lực của mụ còn hơn cả Thống Thiên hòa thượng mới là một chuyện không ngờ. Bất giác chàng run lên, tự hỏi :

- Tại sao bao nhiêu nhân vật kỳ tuyệt trong thiên hạ lại tụ tập cả vào Vệ Đạo hội?

Từ Văn đang đi bỗng có tiếng quát :

- Đứng lại!

Từ Văn dừng bước, ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy bảy người toàn mặc áo đen. Người đi đầu tay cầm một lá cờ đuôi nheo nhỏ. Giữa lá cờ có thêu chữ Tuấn. Đứng là một tên đệ tử đi tuần trên núi của Vệ Đạo hội, không còn nghi ngờ gì nữa.

Từ Văn sát khí đằng đằng...

Gã áo đen đi đầu xem chừng không có vẻ gì hung ác, gã đảo mắt nhìn Từ Văn rồi hỏi :

- Ngươi là người ở đâu?

Nếu Từ Văn muốn giết bảy tên này thì chả mất chút hơi sức nào, nhưng chàng xoay chuyển ý nghĩ, dẹp sát khí xuống, bụng bảo dạ :

- Giết mấy tên vô danh tiểu tốt này làm quái gì?

Chàng liền cất giọng ấm ớ đáp :

- Tiểu nhân là người ở quanh đây.

Gã kia lại hỏi :

- Thuộc địa phương nào?

Từ Văn đáp :

- Tiểu nhân ở Ngũ Lý Tập ngoài thành Bình Dương.

Hán tử hỏi :

- Người đến đây có việc gì?

Từ Văn đáp :

- Tiểu nhân đi kiếm con bò lạc mất.

Hán tử cười lật đáp :

- Mất kẻ quan còn không có hạt cát nào lọt vào được. Ông bạn ơi! Bạn đúng là người võ lâm.

Từ Văn tuy đã thay đổi dung mạo, mặc y phục quê mùa, nhưng chàng lại sợ ý để lộ nội công ra, hai mắt khắc hẳn người thường, nên hai bên chỉ chạm mặt là lộ bản tướng.

Chàng là người thông minh, hiểu ngay chỗ sơ hở này, liền toét miệng cười đáp :

- Đúng rồi! Tiểu đệ đã luyện võ mấy ngày. Huynh đài kêu bằng người võ lâm thật không xứng đáng.

Hán tử cảm lá cò đi tuần chưa hết nghỉ ngơi, gã ngấm nghĩa Từ Văn mấy lượt nữa rồi trầm giọng hỏi :

- Ông bạn có biết đây là địa phương nào không?

Từ Văn đáp :

- Đây là chân núi Đồng Bách chứ gì?

Hán tử lại hỏi :

- Ông bạn có nhìn thấy tiêu chí ở ngoài ba dặm chưa?

Từ Văn làm bộ ngờ ngẩn, cười hi hi đáp :

- Cái đó... Cái đó... Tiểu đệ không biết chữ mà.

Một gã áo đen khác xen vào :

- Đầu mục! Nơi đây vừa xảy ra án mạng, và thằng lỏi này lại lịch có vẻ khả nghi, hay là đưa gã về núi để chất vấn xem sao.

Hán tử cảm cò gạt đầu, nhìn Từ Văn nói :

- Bằng hữu! Mời bạn đi với chúng ta một chuyến. Nếu bạn quả là lương dân vùng này thì chẳng có gì đáng ngại.

Từ Văn nhú cặp lông mày hỏi :

- Huynh đài bảo tiểu đệ phải lên núi ư?

Hán tử gạt đầu đáp:

- Phải rồi!

Từ Văn nói :

- Nhưng tiểu đệ không được rảnh, thì làm thế nào?

Hán tử đáp :

- Bằng hữu! Thế là đối với bạn, ta đã lịch sự lắm rồi. Ông bạn theo ta đi là hơn.

Từ Văn hỏi :

- Nếu không lịch sự thì sao?

Hán tử đáp :

- Trách nhiệm của ta là như vậy. Bạn không nghe ta cũng cưỡng bách cho kỳ được.

Từ Văn lại nổi sát khí, lạnh lùng nói :

- Tiểu đệ đã bảo là không được rảnh mà.

Gã đầu mục sa sầm nét mặt, hỏi :

- Bằng hữu! Bạn muốn ta động thủ chăng?

- Sao? Động thủ ư?

- Chính là thế đó.

Từ Văn hững hờ nói :

- Bữa nay tiểu đệ không muốn giết người.

Câu này khiến cho bảy gã đều biến sắc. Gã đầu mục háng đặng một tiếng rồi nói :

- Đây là cấm địa của Vệ Đạo hội, chẳng thể để ai tùy tiện giết người được.

Từ Văn muốn hạ sát thủ, nhưng chàng nghĩ lại không nên tranh hơi với bọn tiểu tốt này, liền lạnh lùng nói :

- Các vị đừng bức bách tiểu đệ phải giết người. Tránh đường cho tiểu đệ đi là hơn.

- Bạn nghĩ thế là làm

Gã vừa nói vừa nhảy lại giờ tay ra nhằm chụp xuống Từ Văn. Thế chụp của gã không phải tầm thường, đáng vào hạng hảo thủ. Đáng tiếc gã lại đụng phải Địa Ngục thư sinh. Nếu bảy gã áo đen này biết rõ đối phương là ai, thì dĩ nhiên chúng đã bỏ chạy sớm không dám ngoảnh cổ lại, khi nào dám nói đến chuyện động thủ.

- Ủi chao!

Gã liền rú lên một tiếng thê thảm giữa lúc bàn tay chụp tới Từ Văn. Gã té xuống, chân tay gãy giữa một hồi rồi tắt thở.

Sáu tên đệ tử tuần núi kia đều táng đờm kinh hồn, đứng thộn mặt đương trường, không di động được nửa bước. Chúng kinh hãi quá vì thấy đối phương chưa ra tay đã khiến cho đầu mục mất mạng thì đúng là một quái sự cô kim hiếm có.

Sát khí nổi lên không ngăn được nữa, Từ Văn nhớ tới bọn đệ tử trong bảo bị tàn sát, sáu người trong Thất Tinh bát tướng cũng bị giết phơi thây. Chàng lâm bầm :

- Nợ máu phải trả bằng máu. Sao mình còn bắt chước cái nhân của đàn bà.

Thế rồi chàng nhảy xổ lại ra tay. Sáu tên hán tử áo đen chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ, đã liên tục lăn ra mà chết.

Chỉ trong chớp mắt cả bảy tên đệ tử tuần núi Vệ Đạo hội đã bị giết sạch.

Từ Văn đảo mắt nhìn bảy xác chết, rồi cất bước đi về phía trước, song vẫn một cách uể oải, chậm chạp.

Chàng đi chưa được năm trượng, thì có tiếng thét lên lạnh lạnh :

- Thằng lỏi kia! Ngươi hãy quay trở lại đã!

Từ Văn ngoảnh lại xem thấy bóng ba người đứng bên cạnh bảy xác chết. Hán tử mặt đen đi đầu đúng là Tổng tuần sát Vệ Đạo hội, tên gọi Khâu Vân, phía sau hắn là hai đại hán lực lưỡng.

Sáu luồng mục quang bùng bùng sát khí, tuy đứng cách xa năm trượng mà đã chiếu những tia hàn quang rùng rợn.

Bên tai Từ Văn tựa hồ vang lên lời nói của phụ thân hồi sinh tiền : Giết cho kỳ hết! Chàng lâm bầm :

- Giết từng tên một hay giết hết thảy cùng một lúc thì cũng thế. Mình chưa đủ khả năng thì cứ tia dần cũng được.

Chàng vừa nghĩ vừa trở gót tiến mau lại.

Bộ mặt và cách phục sức của chàng khiến cho bọn Khâu Vân phải chau mày tự hỏi :

- Một tên hắc quỷ quê mùa chẳng có vẻ chi hết mà lại là hung thủ giết người ư?

Tổng tuần Khâu Vân đảo mắt nhìn Từ Văn, hỏi bằng một giọng nghi ngờ :

- Tiều tử! Ngươi là hung thủ giết người ư?

Từ Văn lạnh lùng buông thông :

- Phải rồi!

Khâu Vân lại ngấm nhìn Từ Văn lần nữa, dường như vẫn không tin là chàng đã giết người, mà chỉ nhận bừa. Còn hai tên đại hán lúc lưỡng thì mắt lộ hung quang ra chiều muốn tỷ thí.

Từ Văn cất tiếng hỏi lại :

- Khâu Vân! Ngươi không tin ư?

Khâu Vân càng kinh hãi, lùi lại một bước dài, run lên hỏi :

- Ngươi hỏi câu này thì bản tòa tin rồi. Nhưng sao thằng lỏi lại biết danh tính bản tòa?

Từ Văn thân nhiên đáp :

- Cái đó có chi là bí mật?

Khâu Vân với bộ mặt đen sì bỗng đỏ lên biến thành sắc tía. Mắt lộ sát quang, hấn lớn tiếng quát :

- Ngươi hãy nói rõ lai lịch đi!

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rồi lạnh lùng đáp :

- Tại hạ là Sách Huyết Nhân.

Khâu Vân sửng sốt hỏi lại :

- Sao? Sách Huyết Nhân ư?

- Phải rồi!

- Sao ta chưa từng nghe giang hồ nói tới nhân vật nào tên hiệu như ngươi...

Từ Văn hững hờ đáp :

- Cái đó là tại ngươi cô lậu nên không biết đến.

Hai gã đại hán kia dường như không nhẫn nại được nữa, song chưa có lệnh nên chưa dám động thủ. Chúng giận quá quát lên :

- Không được hỗn láo!

Tổng tuần Khâu Vân cũng run bần bật hỏi lại :

- Có phải ngươi vừa giết người thiệt không?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Cái đó tại hạ đã trả lời rồi.

Khâu Vân lại hỏi :

- Sao ngươi giết người?

- Đề đòi nợ máu.

- Đòi nợ máu? Ngươi nói thế là có ý gì?

Từ Văn bữu môi đáp :

- Ngươi chết rồi sẽ hiểu.

Tổng tuần Khâu Vân thét lớn :

- Bắt lấy nó!

Hai đại hán nghe lệnh như sét đánh, chúng song song nhảy xổ về phía trước tựa mãnh hổ vồ mồi. Đồng thời chúng phóng bốn tay ra chụp.

Từ Văn dẫn giọng quát :

- Các ngươi muốn chết ư?

Tay trái chàng khẽ điểm tới, còn tay phải vung mạnh ra. Hai tiếng rú thê thảm vang lên. Gã bên tả ngã lăn ra đường trường, còn gã bên hữu bị chưởng phong đánh văng ra xa đến ba trượng.

Tổng tuần Khâu Vân tan nát gan ruột, quát lên một tiếng :

- Sách Huyết Nhân! Bản tòa đã quá coi thường ngươi.

Tiếng quát chưa dứt, một luồng kinh khí nặng như non xô về phía Từ Văn. Từ Văn giờ hai tay vận đến mười thành công lực để hộ vệ thân mình.

Bình một tiếng rùng rợn, khiến cho đá chạy cát bay. Tổng tuần Khâu Vân sinh lòng nghi hoặc lùi lại ba bốn bước, bộ mặt đen của hắn trông xám xịt như gan heo. Máu từ trong miệng trào ra làm đỏ cả nửa vạt áo.

Từ Văn nhảy xổ về phía trước, sát khí đằng đằng, hét :

- Khâu Vân! Nộp mạng đi thôi!

Giữa lúc ấy, một tiếng quát quen tai từ đằng xa vọng lại :

- Dừng tay!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Người trong kiệu bại lộ chân dung

Từ Văn bất giác đưa mắt nhìn ra, thì thấy một cỗ thái kiệu chạy như bay tới. Chớp mắt cỗ thái kiệu đã đến trước mặt rồi hạ xuống. Bốn gã khiên kiệu lùi lại phía sau.

Tổng tuần Khâu Vân xoay mình thì lễ, nói :

- Xin tham kiến Thái thượng hộ pháp!

Người trong kiệu đáp :

- Khâu Tổng tuần! Ta miễn lễ cho. Tổng tuần hãy tránh sang một bên.

Từ Văn sát khí đầy đặc, nghĩ bụng :

- Người trong kiệu lại đến, thật là may. Mình cứ giết dần từng tên một cũng đỡ được nhiều.

Thanh âm lạnh lùng từ trong kiệu lại cất lên :

- Khâu tổng tuần! Tổng tuần hãy điều tra xem chúng chết bằng cách nào.

Khâu Vân kính cẩn đáp :

- Ty tòa xin tuân lệnh.

Đoạn hắn bắt đầu cuộc điều tra.

Từ Văn mắt đầy sát khí chiếu ra những tia hàn quang nhắm vào cỗ thái kiệu. Người trong kiệu hình dáng thể nào chàng không nhìn thấy được, mà chỉ biết đối phương là đàn bà, công lực cao thâm vô cùng. Chàng nghĩ tới người trong kiệu có thể dùng công lực để chống đỡ bằng thân thủ kỳ bí thì không khỏi ngậm ngậm run lên.

Từ khi chàng được lão quái ở sau núi Bạch Thạch trút chân nguyên vào cho, công lực chàng tiến bộ rất nhiều, nhưng chưa từng giao đấu với người trong kiệu, không chắc có hủy diệt được đối phương. Tuy chàng không tự tin nắm chắc được phần thắng, nhưng cũng trù tính làm cách nào cho đối phương phải lộ diện...

Tổng tuần Khâu Vân sau khi khám nghiệm tử thi, đưa cặp mắt kinh hãi nhìn Từ Văn một cái, rồi tiến lại gần trước kiệu, nói :

- Bẩm Thái thượng hộ pháp! Những tên bị giết không để lại một dấu vết chi hết.

Người trong kiệu sững sốt hỏi :

- Sao? Không thương tích gì ư?

Khâu Vân ngập ngừng :

- Dạ! Ty tòa xem ra dường như...

Người trong kiệu thấy hấn dừng lại, liền giục :

- Sao không nói hết đi?

Khâu Vân đáp :

- Dường như thủ pháp giết người này rất giống Địa Ngục thư sinh.

Người trong kiệu hỏi :

- Phải chăng ngươi muốn nói chúng đã chết về Vô Ảnh Tội Tâm Thủ?

Khâu Vân vẫn dè dặt :

- Ty tòa nói là tương tự như vậy, chứ không dám quả quyết.

- Ngươi hãy lui ra!

Từ Văn cười thâm trong bụng.

Người trong kiệu cất giọng lạnh như băng hỏi chàng :

- Cách xưng hô ông bạn thế nào đây?

Từ Văn hùng hờ đáp :

- Sách Huyết Nhân!

Người trong kiệu nhắc lại :

- Sách... Huyết... Nhân...?

- Phải rồi!

- Lại lịch thế nào?

- Tôn giá sao không ra ngoài kiệu nói chuyện? Vì lẽ gì mà phải dấu mặt?

Người trong kiệu thản nhiên đáp :

- Sách Huyết Nhân! Ngươi không được vô lễ! Ngươi giết người vì nguyên nhân nào?

Từ Văn buông thõng :

- Đòi nợ máu.

Người trong kiệu chậm rãi hỏi :

- Đối tượng là bản hội ư?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Có thể nói như vậy.

Người trong kiệu yên lặng dường như đang suy nghĩ điều gì. Bầu không khí trong trường biến thành lặng lẽ, chết chóc nhưng sát khí dần dục.

Hồi lâu, người trong kiệu lại trịnh trọng lên tiếng :

- Sách Huyết Nhân! Giữa người và Địa Ngục thù sinh có mối liên quan gì?

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ :

- Mình có nên thừa nhận hay không? Nếu thừa nhận thì mất hết ý nghĩa của cuộc hóa trang. Đồng thời đối phương sẽ dốc hết lực lượng để đối phó với mình. Nếu mình phủ nhận mà đối phương đã nghiệm ra Vô Ảnh Tội Tâm Thủ thì khó lòng nói cho trôi được. Chỉ có cách giết chết đối phương để bịt miệng là chẳng còn lo gì. Nhưng vấn đề này có thành tựu hay không, khó mà biết trước. Giả tí cả hai người cùng chết, thì cuộc báo thù cũng không còn nữa... Nhưng báo thù mới là điều cốt yếu của mình...

Chàng tính toán rồi hàm hồ đáp :

- Tôn giá bất tất phải truy cứu điểm này làm chi.

Người trong kiệu nói :

- Vụ đó hãy tạm gác. Bây giờ người theo ta lên núi hay muốn bắt buộc ta phải động thủ?

Từ Văn cười khanh khách nói :

- Theo tôn giá lên núi ư? Ha ha...

Người trong kiệu hơi xẵng giọng :

- Thế là người muốn bản tòa phải động thủ rồi.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Tôn giá không động thủ cũng không xong, vì tại hạ không để người nào sống sót rời khỏi hiện trường.

Thanh âm trong kiệu quát lên :

- Người thật là một kẻ ngông cuồng!

Tiếng quát chưa dứt, thì một luồng cương phong từ trong kiệu bắn ra.

Từ Văn không dám lơ đãng, hướng chỉ mục đích chàng là lấy mạng cừu nhân. Người chàng vội lướt quanh đi, đồng thời vận công lực đến tột độ vào hai tay để đánh ra. Phép đánh này vừa cần nội lực, vừa cần thủ pháp mau lẹ. Chỉ kém nội lực hay chậm một chút là phải thất bại.

Dĩ nhiên mục đích của Từ Văn một là muốn giải quyết mau chóng, hai là muốn dò xem nội lực của đối phương cao thâm đến trình độ nào.

Sầm!

Hai luồng nội lực kinh thế hãi tục đụng nhau bật lên tiếng nổ rùng rợn khác nào sét đánh giữa lúc trời quang. Dư ba của luồng kinh khí rít lên vọt tới cổ thái kiệu. Sức chấn động mạnh quá làm cho cổ kiệu vỡ tan tành.

Bốn tên tráng hán khiên kiệu thấy vậy sợ tái mặt, lùi ra xa ngoài hai trượng.

Tổng tuần Khâu Văn mất trọn ngược, miệng há hốc.

Hai chân Từ Văn bị sức phản chấn làm cho cắm sâu xuống đất, ngập đến mắt cá.

Người trong kiệu lộ diện! Rõ ràng là một lão ni áo đen.

Từ Văn đảo mắt nhìn mù, suýt nữa bật tiếng la hoảng, chàng phải cố nhịn.

Người trong kiệu đúng là Tu Duyên lão ni, trụ trì tại am Phổ Độ. Chàng độ chừng vì bà là đệ tử Phật môn mà lại tham dự vào những hành động bang phái trên chôn giang hồ tất không khỏi bị người dị nghị, nên phải dùng thái kiệu để che đậy bản tướng. Chàng nhận biết Tu Duyên lão ni, nhưng Tu Duyên lại không nhận ra chàng.

Người trong kiệu trước nay giữ vẻ thần bí khiến chàng đem lòng ngờ vực, kinh hãi, phải hao phí tâm lực để cố tìm hiểu rõ chân tướng, nhưng bây giờ chàng phanh phui ra rồi thì nó lại tầm thường chẳng có chi kỳ bí nữa.

Da thịt trên mặt Tu Duyên lão ni co rúm lại, dẹt lên từng hồi. Mắt lộ sát khí. Mụ xúc động run lên nói :

- Sách Huyết Nhân! Thân thủ người quả nhiên không phải tầm thường.

Từ Văn lên giọng trào phúng :

- Sur thái quá khen rồi!

Tu Duyên lão ni nói :

- Nhưng người đừng vội đắc ý. Bần ni mà không thu thập được người sẽ tự xử ngay đương trường.

Câu này khiến cho Từ Văn phải chấn động tâm thần. Đối phương đã đem sinh mạng ra mà đánh cược, dĩ nhiên chẳng phải là lời dọa suông. Và lại nơi đây còn trong phạm vi thế lực của Vệ Đạo hội thì hậu viện có thể tới bất cứ lúc nào. Nếu một trong hai tay cao thủ vào cỡ Vô Tình Tẩu tiếp sức thì hậu quả khó mà lường được. Vậy bây giờ phải tốc chiến mới là thượng sách...

Chàng nghĩ vậy liền tiến lại hai bước, run lên đáp :

- Sur thái cứ thử đi coi!

Vừa dứt lời, chàng phóng chưởng đánh ra ào ạt như sóng cồn.

Tu Duyên lão ni mặt lạnh như tiền. Hai tay áo giao nhau rồi hất ra. Một luồng cương phong quái dị xô tới đầu chuyển động tới đó.

Luồng chưởng lực của Từ Văn nặng tới muôn cân bị hất vào quãng không. Chàng la thảm :

- Khiếp quá!

Tu Duyên lão ni vẫn để hai tay áo giao nhau phóng ra, rồi lại thu về. Luồng cương phong tiếp tục ào ạt xô tới...

Luồng cương kinh này không giống như chưởng lực nội gia, nó đã đến trình độ gần thành hữu hình.

Nếu Từ Văn phải thu chưởng về rồi mới phản kích thì không thể kịp được. Chàng liền vận kinh vào chân nhảy vọt đi. Đồng thời nhân lúc băng mình, nhanh như chớp vùng chưởng đánh xéo tới.

Chàng đánh đòn này, tư thế rất lợi mà tuyệt diệu vô cùng!

Tu Duyên lão ni bị chưởng lực khủng khiếp hất mạnh, loạng choạng người đi.

Những tay cao thủ tỷ đấu tranh thủ thượng phong trong nháy mắt. Dĩ nhiên Từ Văn không bỏ qua cơ hội này. Người chàng vừa băng đi vừa phóng Vô Ảnh Tồi Tâm Thủ mau lẹ đến nỗi không nhìn rõ, để quyết hạ đối phương.

Vô Ảnh Tồi Tâm Thủ là Độc công thượng thặng trong Độc đạo. Chỉ cần đầu ngón tay chạm vào da thịt là đối phương phải chết ngay đương trường, không tài nào tránh thoát.

Giữa lúc tay trái Từ Văn sắp chạm được vào người Tu Duyên lão ni, thì một luồng kinh phong tạt ngay xô đến đẩy người Từ Văn thiên đi một chút. Sai một ly đi một dặm, chàng không điểm trúng bộ vị. Đồng thời Tu Duyên lão ni phóng chưởng đánh tới khiến chàng bắn ngược trở lại hơn một trượng.

Người vừa ra tay tạt ngang chính là Tổng tuần Khâu Vân.

Từ Văn bưng bưng sát khí. Chân vừa chấm đất, chàng liền vọt tới Khâu Vân. Bỗng có tiếng quát :

- Người dám cuồng vọng ư?

Tu Duyên lão ni vừa quát vừa vùng song chưởng đánh quyen một vòng. Hai luồng chưởng phong rít lên khủng khiếp.

- Ủi chao!

Tiếng rú thê thảm vang lên. Tổng tuần Khâu Vân té nhào xuống.

Từ Văn cũng rên lên một tiếng, loạng choạng người đi lùi lại mấy bước. Luồng kinh lực trong toàn thân chàng bị cương phong của Tu Duyên lão ni làm cho tiêu tan.

Khâu Vân gãy gập vài cái rồi nằm yên không nhúc nhích.

Từ Văn bỏ vĩa. Kinh lực bị phong tỏa, chàng chỉ còn đường bó tay chờ chết. Chàng không hiểu lão ni đã sử dụng công phu gì để phong tỏa công lực mình.

Tu Duyên lão ni háng dặng rồi phát tay áo một cái.

Tiếng rú rừng rợn chưa dứt tiếp theo là tiếng huych. Từ Văn bị hất ra ngoài hai trượng, miệng ọc máu tươi, ngã lăn xuống đất không dậy được nữa.

Tu Duyên lão ni phẩn nộ, ra lệnh :

- Hãy chặt cánh tay độc của gã trước đi!

Một tên trong bốn đại hán khiên kiệu rút kiếm ở sau lưng ra đánh soạt một tiếng, rào bước tiến về phía Từ Văn nằm lăn dưới đất.

Từ Văn tròn mắt cơ hồ rách cả mí ra. Trán nổi gân xanh, chàng nghiêng răng đứng bật dậy quát lớn :

- Ngươi dám...

Máu tươi lại phun ra như tên bắn. Người chàng lão đảo muốn té.

Hán tử cầm kiếm bị thái độ khủng khiếp của chàng làm cho run sợ, bất giác dừng bước lại. Nhưng chỉ thoáng cái, gã lại tiến về phía trước.

Lúc gã còn cách Từ Văn chừng với tay, chàng vung tay không có binh khí lên...

Ánh hàn quang lấp loáng nhằm cánh tay trái chàng chém xuống...

Từ Văn ruột gan tan nát, lại phun ra một búng máu tươi nữa. Chàng không còn cách nào để tránh thoát ách vận bị chặt tay, vì không còn đủ khí lực để né tránh. Nhưng bản năng sinh tồn khiến cho chàng hạ mình nằm xuống đất, lăn đi một vòng.

Đại hán chém không trúng. Gã háng dặng một tiếng, tiến gần lại, vung kiếm chém xuống...

Từ Văn dương mắt lên nhìn luồng kiếm quang. Chàng không làm gì được nữa rồi.

Giữa lúc tính mạng chàng như ngàn cân treo đầu sợi tóc, bỗng có tiếng quát vang lên :

- Dừng tay! Lùi lại!

Tiếng quát đó từ miệng Tu Duyên lão ni phát ra.

Từ Văn rất đỗi kinh ngạc, vì mục đã hạ lệnh chặt độc thủ mình, bây giờ mục lại ngăn trở là nghĩa làm sao?

Chàng vừa nghĩ vừa đưa mắt nhìn Tu Duyên lão ni thì thấy vẻ mặt mục cực kỳ kích động. Mục quang mục nhìn xuống đất không chớp.

Từ Văn vừa kích động vừa kinh dị nhìn theo hướng mắt của Tu Duyên lão ni. Bất giác chàng động tâm vì trên mặt đất, tín vật của lão quái ở tuyệt động sau núi Bạch Thạch đã ủy thác cho chàng tìm đưa tới Đỗ Như Lan nằm lăn ra đó. Chàng biết lúc mình lăn người đã đánh rớt tín vật ra. Chàng tự hỏi :

- Tại sao đối phương lại chú ý đến tín vật này? Hay là...

Tu Duyên lão ni đột nhiên nhảy lại lượm tín vật lên xem đi xem lại, người run bần bật, bà lú lười hỏi :

- Vật này ở đâu ra?

Từ Văn vuốt máu trên mép, hỏi lại :

- Phải chăng sư thái nhận ra vật này?

Tu Duyên lão ni đáp :

- Há phải chỉ nhận biết mà thôi...

Từ Văn chần động tâm thần, lại hỏi :

- Hay là sư thái có mối liên quan gì tới vật đó?

Tu Duyên lão ni nhắm mắt lại dường như để cố gắng dẹp mối xúc động. Hồi lâu, bà cất giọng run run hỏi :

- Sách Huyết Nhân! Sao cái này lại ở trong mình ngươi?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ chịu lời ủy thác của một vị tiền bối đi tìm một người để giao tín vật và nói một câu.

Tu Duyên lão ni hỏi :

- Người chịu lời ủy thác của ai?

Từ Văn ý thức vụ này có điều ngoắc ngoéo, liền hỏi lại :

- Sự thái truy vấn vụ này là có mục đích gì?

Tu Duyên lão ni không trả lời, hỏi lại :

- Sách Huyết Nhân! Có phải người là truyền nhân của y không?

- Y là ai?

- Ngọc Diện Hiệp... Chu Công Đán.

Thanh âm mụ khích động phi thường từ trong miệng lấp bắp thốt ra. Từ Văn nghĩ thầm :

- Chắc Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán là lão quái kia, không còn sai nữa. Cứ nghe danh hiệu mà xét đoán, thì lão hồi còn thanh niên tất nhiên là một võ sĩ tuần mỹ vô song. Nhưng lão ni này là ai? Tại sao bà ta nhận ra tín vật? Lúc nói đến tên người chủ nó sao bà lại xúc động đến thế?

Chàng nghĩ vậy, liền hỏi :

- Phải chăng sự thái trở vào chủ nhân vật này?

- Đúng thế!

- Tại hạ không phải truyền nhân của lão gia, nhưng đã chịu ơn sâu của người.

Tu Duyên lão ni tiến gần lại, vô cùng xúc động hỏi :

- Y hãy còn ở trên nhân thế ư?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi!

Tu Duyên lão ni hỏi ngay :

- Hiện giờ y ở đâu?

Từ Văn không trả lời, hỏi lại :

- Xin sự thái hãy cho biết thân thế trước.

Tu Duyên lão ni ngập ngừng :

- Bần ni... Bần ni... Sách Huyết Nhân! Người chịu lời ủy thác của y muốn tìm một người ư?

- Phải rồi!

- Tìm ai?

- Nhưng người đó không còn ở nhân thế nữa.

- Người bảo người ấy là ai?

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Người đó là bảo muội của Bạch Thạch thần ni, tên gọi Đỗ Như Lan.

Tu Duyên lão ni như bị điện giật, loạng choạng lùi lại mấy bước. Da mặt bà co rúm, người run bần bật hỏi :

- Người bảo Đỗ Như Lan ư?

- Đúng thế!

- Người còn nói Đỗ Như Lan chết rồi phải không?

Từ Văn trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Đó là Thượng Quan Tử Vi trong quí hội nói vậy.

- Trời ơi!

Trong mắt lão ni lộ vẻ đau khổ đến cùng cực. Miệng ú ớ nói như người trong mộng :

- Y... hãy còn ở nhân thế ư?... Y chưa chết hay sao? Trời ơi! Sao lại thế được?... Thật là không ngờ... Nhưng chậm mất rồi! Hết thầy đều chậm mất rồi!...

Từ Văn tự hỏi :

- Lão ni này kêu lão quái kia bằng y, thật không phải chuyện tầm thường. Lão ni lại nói là chậm quá rồi. Làm sao mà chậm. Chẳng lẽ bà là... Nhưng thiếu nữ áo hồng Thượng Quan Tử Vi đã nói Đỗ Như Lan chết rồi kia mà?

Chàng liền hỏi :

- Khi còn ở ngoài trần tục, quí tính sư thái là gì?...

Tu Duyên lão ni ngắt lời :

- Sách Huyết Nhân! Bần ni chính là người mà người đã chịu lời ủy thác để đi tìm kiếm.

Từ Văn kinh ngạc, lùi lại một bước dài, kinh hãi hỏi :

- Sư thái là Đỗ Như Lan tiền bối hay sao?

Tu Duyên lão ni đáp :

- Phải rồi! Đúng là bần ni.

Từ Văn ngáp ngừng :

- Sao lại... có thể thế được?

- Sao lại... không được?

- Thượng Quan cô nương nói là Đỗ tiền bối đã...

Tu Duyên lão ni ngắt lời :

- Con nha đầu đó bảo bần ni chết rồi hay sao?

Từ Văn đáp :

- Thượng Quan cô nương bảo tiền bối vĩnh tuyệt trần thế...

Tu Duyên lão ni ngắt lời :

- Ô! Vĩnh tuyệt trần thế không hẳn là chết rồi. Người đã vào gùi thân ở chốn Không môn cũng có thể gọi là vĩnh tuyệt trần thế...

Từ Văn tròn mắt lên không biết nói thế nào. Chàng biết đúng là mình đã sơ ý, không ngờ tới điểm này, nên không hỏi lại Thượng Quan Tử Vi. Nếu bữa nay không lời tín vật ra, há chẳng phụ lòng ân nhân đã hãm mình trong tuyệt cốc mấy chục năm trời.

Chàng nghĩ tới đây, bất giác run lên, miệng lẩm bầm :

- May quá! Thiệt là may quá!

Tu Duyên lão ni trong lòng nóng nảy hỏi ngay :

- Chu Công Đán hiện giờ ở đâu?

Từ Văn đáp :

- Lão gia ở trong tuyệt cốc sau núi Bạch Thạch.

Tu Duyên lão ni ngập ngừng :

- Sao?... Y ở sau núi...

Từ Văn ngắt lời :

- Theo lời Chu lão tiên bối thì ngày ấy Bạch Thạch thần ni Đỗ Như Huệ đã nói dối đưa Chu tiên bối vào một nơi bí ẩn để tu luyện Bối Diệp Thần Công. Đoạn bà ta bít đường thông vào trong hang. Mấy chục năm trôi, Chu lão tiên bối kiên quyết sống thêm là mong được gặp mặt sư thái một lần nữa.

Tu Duyên lão ni sắc mặt lợt lạt, ngập ngừng :

- Gia thư, y...

Về mặt trang nghiêm của người xuất gia hoàn toàn tiêu mất để thay thế bằng thái độ oán hận, phản kích, coi rất phức tạp.

Từ Văn bất giác buông một tiếng thở dài. Chàng tự nhủ :

- Tự cổ chí kim không biết bao nhiêu là nam nữ đa tình đã bị chữ tình làm cho khốn quẫn, bị chữ tình làm cho tàn tạ.

Tuy chàng không hiểu đoạn tình này của đôi phương ra sao, nhưng đại khái chàng cũng biết hai người đã hy sinh về chữ tình. Ngày tháng dằng dặc mà tuổi xuân của con người như nước chảy, mây trôi. Sinh mạng chẳng mấy chốc đã đến ngày cùng tận, song chữ tình vẫn y nguyên chưa già đi chút nào.

Tu Duyên lão ni trước tin tức đột ngột này dường như già đi rất nhiều. Bà phát ra một tiếng thở dài. Tiếng thở dài này đầy vẻ u oán, tuyệt vọng. Mấy chục năm đau khổ gói ghém cả vào trong tiếng thở dài đó. Câu bà nói : Chậm mất rồi! Hết thầy đã chậm mất rồi! âm điệu buồn thiu, trống rỗng, khiến người nghe có cảm tưởng như nghe tiếng lá Thu rơi.

Bốn tên đại hán khiêng kiệu đứng ngay ra một bên, chân tay luống cuống.

Từ Văn cảm kích ơn đức của Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán đã truyền công lực cho mình, mà đối với việc lão ủy thác, chàng cảm thấy như mình không làm được đến nơi đến chốn. Chàng trầm trọng lên tiếng :

- Sư thái! Chu lão tiên bối dặn rằng hễ văn bối kiếm thấy người, thì thay mặt lão gia nói một câu...

Tu Duyên lão ni ngắt lời :

- Câu gì thử nói nghe!...

- Lão gia muốn gặp mặt sư thái một lần.

Tu Duyên lão ni bẽn lèn đáp :

- Bần ni đã là người xuất gia...

Từ Văn ngắt lời :

- Nếu sư thái không đến gặp mặt Chu lão tiên bối, thì văn bối phải tới đó để đem mọi sự đã trải qua, phúc trình lại cho lão gia.

Tu Duyên lão ni ấp úng :

- Bần ni... ta... mà đi gặp mặt y thì không còn cách nào chứng quả được.

Từ Văn hỏi :

- Văn bối muốn thỉnh giáo sư thái một điều được chăng?

- Điều gì?

- Ngày trước sao Thần ni lại cầm tù Chu tiên bối vào tuyệt cốc?

Tu Duyên lão ni da mặt mấy lần co dúm lại. Bà buồn rầu thở dài đáp :

- Đó là nghiệt chướng. Ngày Chu Công Đán mất tích, bần ni phần hận quá nên cắt tóc đi tu. Ngờ đâu... Hỡi ôi! Lại chính là gia thư đã gây nên nghiệt chướng. Bây giờ ta hiểu rõ rồi...

Từ Văn hỏi ngay :

- Hiểu rõ điều gì?

Tu Duyên lão ni đáp :

- Ngày ấy gia thư cũng yêu y mà không đạt được mục đích, liền tìm cách hủy hoại y... A Di Đà Phật! Bần ni biết nói sao đây?...

Từ Văn chấn động tâm thần. Bạch Thạch thần ni đã được võ lâm coi như thần như thánh, thế mà trong lịch sử đời bà có một trang phải dấu nhem, chẳng thể nói cùng ai.

Ôi! Con người quả là một giống động vật rất kỳ quặc.

Tu Duyên lão ni đột nhiên quay lại bảo bốn tên thủ hạ :

- Các người lập tức quay về bẩm cùng Hội chủ là bản tòa từ nay cáo biệt võ lâm. Các người đem những thi thể này về trên núi theo lễ võ sĩ mà an táng cho chúng.

Bốn tên tráng hán đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh đáp :

- Bọn đệ tử xin tuân lời pháp dụ.

Đoạn chúng chia nhau cõng những xác chết chạy đi.

Tu Duyên lão ni lại bảo Từ Văn :

- Sách Huyết Nhân! Ta chẳng hiểu trong lòng người thế nào, nhưng có lời trung cáo nhắc người : Con người đứng trong võ lâm cần phải biết rõ phải quấy, phân biệt chính tà. Thân thù người ngày nay đứng vào hạng nhất rồi đó. Mong rằng người nghĩ kỹ trước khi phát ngôn hoặc hành động.

Bà nói xong băng mình lướt đi.

Từ Văn kể như đã hoàn thành một nhiệm vụ. Lúc ra đi Tu Duyên lão ni nói câu đó thật là chí lý, nhưng đối với lòng chàng nó chẳng có tác dụng chi hết, vì chàng đã nhất quyết nợ máu thì phải trả bằng máu.

Tu Duyên lão ni cùng Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán có một thiên cổ sự mà chàng đã hiểu rõ. Chàng cảm thấy đối với Tưởng Minh Châu phải có điều chung thủy thế nào rồi mới rảnh tay nghĩ tới hành động báo thù. Nếu chưa phúc đáp nàng cho xong chuyện, thì trong lòng hãy còn vương vís, mạng sống chưa hoàn toàn của mình.

Theo lời Diêu Thủ tiên sinh thì Tưởng Minh Châu đã nhất định trao thân gửi phận cho chàng. Nếu chàng không xử trí cho ổn thỏa thì e rằng kết quả sẽ là một trường bi kịch. Những kẻ thù của chàng đều là hạng ghê gớm. Cuộc sinh tử của chàng khó mà biết trước. Chàng phải tính thế nào để khỏi phương hại đến hạnh phúc suốt đời của người khác...

Đây là một nút chỉ rối tung phải gỡ cách nào, chàng chưa nghĩ ra được. Nhưng chàng đã lên đường, nhắm nẻo Khai Phong mà tiến.

Từ Văn đã thay hình cải dạng, nên dọc đường không ai để ý.

Một hôm chàng tới Yên Thành, tức là quá nửa đường đi Khai Phong. Chàng tính rằng tới Tưởng phủ chẳng nên ăn mặc lam lũ quá khiến người trông vào không tiện.

Chàng liền mua một cặp áo lam, một chiếc khăn cũng màu lam. Lúc chàng mặc y phục mới liền biến thành một hắc diện thư sinh trong cảnh phiêu lưu. Người ta trải qua một việc là khôn thêm một tầng. Chàng thu ánh thần quang trong mắt lại cho tỏ ra người tầm thường.

Từ Văn còn đang đi, bỗng có một bóng người tiến lại nói :

- Kính chào thiếu hiệp!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Trong tử lâu phát sinh án mạng

Từ Văn ngẩn người ra. Chàng thấy đôi phương ăn mặc theo kiểu thư sinh, người thanh tao mà ốm nhom, vào trạc hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Gã là một người lạ chưa từng gặp mặt bao giờ. Chàng nghi ngờ hỏi lại :

- Phải chăng ông bạn kêu tại hạ?

Thư sinh hỏi :

- Có phải thiếu hiệp họ Từ không?

Từ Văn giật mình kinh hãi. Việc chàng hóa trang, ngoài Diệu Thủ tiên sinh chẳng một ai hay, thế mà sao người lạ mặt này lại nói trúng họ chàng, thì chàng không kinh hãi sao được.

Từ Văn hỏi lại :

- Cách xưng hô ông bạn thế nào đây?

Thư sinh lạ mặt đáp :

- Tại hạ là Hoàng Minh. Người giang hồ gọi Thiểm Điện Khách chính là tại hạ...

Từ Văn hỏi :

- Thiểm Điện Khách ư?

Hoàng Minh đáp :

- Vô danh tiểu tốt, thiếu hiệp đừng cười.

Từ Văn lại hỏi :

- Sao Huỳnh huynh biết tại hạ họ Từ?

Thiểm Điện Khách Hoàng Minh nở nụ cười thần bí, đáp :

- Tại hạ vâng lệnh đến đây đón thiếu hiệp.

Từ Văn hỏi :

- Huỳnh huynh vâng lệnh ai?

- Gia sư.

- Lệnh sư là ai?

- Diệu Thủ tiên sinh.

- Ủa!

Từ Văn chợt tỉnh ngộ, bụng bảo dạ :

- Gã đã là đệ tử của Diệu Thủ tiên sinh, thì chuyện gã biết chân tướng mình cũng chẳng có chi là lạ.

Hoàng Minh nổi lên tròng cười sang sảng, nói :

- Gia sư rất quý trọng thiếu hiệp. Người cho là trong vòng trăm năm nay, bây giờ mới có bậc kỳ tài như vậy.

Từ Văn bẽn lẽn nói :

- Đó là lệnh sư quá khen mà thôi.

Hoàng Minh ngoẹo đầu ngoẹo cổ hỏi :

- Huỳnh mỗ lớn tuổi hơn thiếu hiệp, muốn kêu thiếu hiệp bằng hiền đệ được chăng? Hai chữ Thiếu hiệp có điều không thuận miệng...

Từ Văn thấy đối phương là người mau lẹ, liền nảy ra mối hảo cảm, chàng tủm tỉm cười nói :

- Cái đó có chi mà chẳng được?

Hoàng Minh sung sướng nói :

- Như vậy là tiểu huynh tự đại quá! Có phải hiền đệ định đi Khai Phong không?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi! Huỳnh huynh có điều chi dạy bảo?

Hoàng Minh bật cười đáp :

- Đừng khách sáo nữa. Cái gì mà dạy bảo với không dạy bảo? Tiểu huynh vâng lệnh gia sư gọi hiền đệ đến một nơi để xem một việc.

Từ Văn nghi ngờ hỏi :

- Việc gì? Ở đâu?

Hoàng Minh đáp :

- Hiền đệ tới nơi sẽ rõ. Bây giờ hãy còn sớm, chúng ta hãy vào thị trấn uống mấy chén được chăng?

Từ Văn thấy việc đi Khai Phong không có chi gấp rút, sớm muộn một ngày cũng chẳng làm gì, liền gật đầu đáp :

- Được lắm!

Hai người rẽ vào thị trấn, tìm đến một tửu lâu lớn nhất. Hoàng Minh dường như là khách quen, nên đi thẳng lên lầu kiếm một phòng riêng biệt vào ngồi.

Điểm tiểu nhị thò đầu vào cửa ngó, cười hi hi nói :

- Huỳnh tướng công! Tiểu nhân sắp dọn như trước nhé!

Hoàng Minh không thèm ngoảnh đầu ra, vẫy tay đáp :

- Ủ! Thêm vào bốn hồ lạnh nữa.

- Rượu phải không?

Hoàng Minh gật đầu đáp :

- Thứ Hoa Điều.

- Dạ!

Tiểu nhị trở gót lui ra. Lát sau gã đặt chén bát, bốn đĩa quả khô, hai chung trà.

Chẳng mấy chốc rượu nhắm bày lên đầy bàn.

Từ Văn quen ăn uống nhiều thứ thuở nhỏ, chàng thấy lắm thức ăn cũng lấy làm khoái chí.

Tửu lâu này khá lớn. Hành lang chạy riều bốn mặt. Chính giữa là một tòa lầu dùng để thiết yến đãi khách. Hai mé Đông, Tây đều có những phòng nhỏ quay mặt ra đường. Những dãy phòng này chia làm sáu căn nhỏ rất trang nhã. Từ Văn cùng Hoàng Minh lấy căn bìa mé hữu.

Hoàng Minh rất vui tính và lẹ miệng. Hắn đem những câu chuyện hiếm có trên chốn giang hồ ra kể. Từ Văn nghe không chán tai.

Hai người đang cao hứng ăn uống, chuyện trò, thì trước cửa phòng một gã áo đen xuất hiện, mặt có vẻ rất nghiêm trọng.

Hoàng Minh ngừng lại, nghiêm nét mặt hỏi gã :

- Có việc gì vậy?

Hắn tửu hỏi lại :

- Có cần úy kỵ gì không?

Hoàng Minh đưa mắt ngó Từ Văn, đáp :

- Đồng hội đồng thuyền, bất tất phải nghi ngại.

Từ Văn biết ngay là Hoàng Minh bảo gã có việc gì cứ nói, không cần dấu diếm mình.

Gã áo đen rào bước đi vào còn cách chừng ba bước thì quỳ một gối xuống. Hai tay gã bung một cái hộp gỗ giờ cao lên đỉnh đầu, dõng dạc nói :

- Môn có môn qui, Gia có gia pháp. Không đạo sâu xa, tám chữ mà tra. Đệ tử thuộc hàng chữ Thổ, xin tham kiến thượng bối.

Hoàng Minh bệ vệ, vẫy tay nói :

- Bắt tất theo lễ thường. Ngươi đứng lên mà nói.
- Tạ ơn thượng bồi.

Hán tử áo đen đứng dậy, bưng hộp gỗ để xuống trước ngực, thái độ rất cung kính.

Từ Văn nhớ lại khi ở núi Bạch Thạch tranh đoạt Thạch Phật, Diệu Thủ tiên sinh chỉ nói mấy câu môn qui là Tụ Bảo hội chủ Quách Văn Hương đã sợ co vùi, riu riu đưa Thạch Phật ra. Xem thế đủ biết địa vị Diệu Thủ tiên sinh ở trong Không đạo rất cao trọng. Hoàng Minh là đệ tử của lão, tất địa vị cũng không kém lắm.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, thì Hoàng Minh lại hỏi :

- Giờ nào khai đường?
- Vào lúc chính ngọ.

Hoàng Minh lại hỏi :

- Trong lò cấm bao nhiêu nén hương?
- Một trăm lẻ tám.
- Đầu hương là ai?
- Ngũ trụ.
- Đình lò?
- Chữ Điện ở đầu.
- Đưa tro lò đây.

Hán tử áo đen tiến lên một bước. Gỡ cầm hộp gỗ, rồi mở ra.

Từ Văn đưa mắt nhìn vào trong hộp, bất giác trợn mắt há miệng, lông tóc đứng dựng cả lên. Trong hộp đựng một cánh tay máu chảy đầm đìa.

Hoàng Minh thò tay cầm lấy cánh tay đó, vung lên trước mặt Từ Văn một cái rồi đặt vào hộp, nói :

- Được rồi!

Hán tử áo đen đẩy nắp hộp. Kính cẩn thi lễ, rồi lui ra.

Từ Văn kinh hãi ngó Hoàng Minh toan hỏi, nhưng lại nghĩ tới đây là việc bí mật có quan hệ đến bang phái người ta. Mình là người ngoại cuộc, chẳng thể xen miệng vào được. Nhưng không hỏi cho biết thì mới kinh nghi trong lòng vẫn xao xuyến. Về mặt chàng lộ ra rất băn khoăn.

Hoàng Minh cất tiếng hỏi :

- Hiền đệ đã nhìn rõ chưa?

Từ Văn ngơ ngác hỏi lại :

- Nhìn rõ cái gì?
- Chiếc cánh tay đứt.
- Ồ! Huynh huynh! Tiểu đệ không hiểu...

Hoàng Minh ngắt lời :

- Cái đó cốt để cho hiền đệ coi.

Từ Văn kinh hãi, run lên hỏi :

- Huynh huynh bảo vâng lệnh sư phụ muốn cho tiểu đệ coi một việc, phải chăng là cái này?

Hoàng Minh đáp :

- Chính thế!
- Huỳnh huynh nói rõ thêm một chút được chăng?

Hoàng Minh nói :

- Hiền đệ còn nhớ gã Lục Quân không?

Từ Văn đáp :

- Gã là Thiếu hội chủ Tụ Bảo hội. Gã làm sao?

Hoàng Minh đáp :

- Chiếc cánh tay đứt đó là của gã.

Từ Văn giật nẩy mình lên, hỏi :

- Cách tay của Lục Quân đầy ư?

Hoàng Minh đáp :

- Phải rồi! Phái Không đạo tuy môn hộ phức tạp, rần rờng lẫn lộn, nhưng luật lệ của sư tổ để lại rất nghiêm minh. Lục Quân tuy được luật lệ bản môn cho thu thập đồ báu, nhưng chẳng khoan dung việc lừa gạt nữ sắc. Hiền đệ đã hiểu chưa?

Từ Văn chợt tỉnh ngộ. Chàng nhớ lại Diệu Thủ tiên sinh đã cho chàng hay Lục Quân biến thủ tài vật, lại lòng gạt nữ sắc là một điều mà môn qui chẳng thể tha thứ.

Không ngờ lời nói của lão xem nặng bằng non. Lục Quân vì muốn lấy được Thạch Phật mà phải dùng thủ đoạn dâm hèn gây cảm tình, lừa bịp thiếu nữ áo hồng Thượng Quan Từ Vi, lại xâm phạm cả trinh tiết của nàng, khiến cho nàng đã mấy phen toan tự tử. Chính chàng cũng đã hứa với nàng là sẽ giết Lục Quân để báo thù...

Chàng gật đầu đáp :

- Tiểu đệ biết rồi.

Hoàng Minh nâng chung lên nói :

- Nào! Chúng ta uống rượu đi!

Trời đã gần tối, tiểu nhị đã thắp đèn lên. Bây giờ chính là lúc tửu khách đến đông. Khắp tòa tửu lâu chìm đắm vào trong những tiếng hô sai quyền hành lệnh, lẫn với tiếng đàn hát.

Từ Văn không uống được nhiều rượu, chàng vờn vai hỏi :

- Chúng ta động thân thôi chứ?

Hoàng Minh trái lại tửu hứng chưa thỏa, tủm tỉm cười đáp :

- Chúng ta hãy cạn bình này nữa được chăng?

Từ Văn không tiện khiến cho người bạn sơ giao phải cụt hứng, liền gật đầu đáp :

- Được lắm!

Giữa lúc ấy tiếng nhã nhạc ở nhà bên cạnh nổi lên một khúc ca.

Trên trời có đám mây xanh

Dưới đất hoa đỏ, chung quanh hoa vàng

Gió Tây hây hây hơi hương

Nhạn bay từ Bắc vọi vàng xuống Nam

Phân ly lệ thảm ai làm?

Rầu rầu ngọn cỏ đầm đẫm sương mai

Vó câu vùn vụt xa vời

Dây đầu mà buột con người ra đi?

.....

Tiếng hát tới đây dừng lại.

Từ Văn nghe xong, ngẩn người ra. Trong đầu óc chàng hiện lên một bức họa xúc động can trường. Chàng hồi tưởng lại quang cảnh năm xưa : Trong chôn đình viện quanh hiu tịch tịch, một ả tiểu tỳ nhỏ tuổi mặc áo xanh ngồi trên chiếc đôn đá dưới bóng hoa. Trước mặt cô là một cậu bé trai chừng sáu, bảy tuổi, chăm chú lắng tai nghe.

Tiểu tỳ áo xanh được trời cho giọng hát trong trẻo, ca khúc Thôi Oanh Oanh Tổng Biệt Trương Quân Thụy mà dường như cô cũng bị mối biệt ly đau khổ của Thôi Oanh Oanh làm cho xúc động.

Thằng nhỏ chẳng biết có hiểu gì không, cứ dương cặp mắt đen láy nhìn cô, ít ra nó cũng biết giọng hát của thị tỳ rất ngọt tai.

Đây là bức hoạt họa ngày chàng còn nhỏ tuổi.

Từ Văn nhớ lại cảnh cũ, bất giác chàng buông tiếng thở dài, cặp mắt long lanh ngấn lệ...

Khúc hát lại vang lên bằng thanh điệu thể lương áo nào :

Não nùng tiếng khóc lâm ly

Vó câu khắp khênh bánh xe gập ghềnh

Đoái trông mười dặm trường đình

Hỏi ai ai có thấu tình chăng ai?

Tiếng hát chấm dứt mà thanh âm vẫn còn văng vẳng bên tai.

Trên má Từ Văn, hai giọt lệ bằng hạt đậu đọng lại.

Bức họa đau lòng lại nổi lên trong đầu óc chàng không biết mấy lần. Thảm cảnh ruộng bở nương dâu, nhà tan người chết, khiến cho dòng máu cừu hận chạy rần rần trong thân thể chàng.

Hoàng Minh phát giác Từ Văn có trạng thái khác lạ thì không khỏi kinh hãi, hất hàm hỏi :

- Hiền đệ! Hiền đệ làm sao vậy?

Từ Văn vẫn chìm đắm vào giấc mộng ngày còn thơ, nên chàng không trả lời.

Hoàng Minh lại hỏi :

- Hiền đệ! Chuyện này là thế nào đây?

Từ Văn buột miệng hỏi lại :

- Ai hát khúc vừa rồi?

Hoàng Minh ngơ ngác :

- Sao? Ai hát gì đâu?...

- Huynh huynh không nghe thấy hay sao?

- Ủa! Đó là mụ ở căn giáp vách, tiểu huynh không hiểu rõ đầu đuôi. Có điều mụ hát kiếm tiền khá lâu rồi, nên các bạn ở đây kêu mụ ta là Oanh Oanh...

- Oanh Oanh ư?

Hoàng Minh gật đầu đáp :

- Phải rồi! Vì mười lần thì có đến chín là mụ hát khúc Thôi Oanh Oanh tổng biệt Trương Quân Thụy.

Từ Văn lại hỏi :

- Mụ độ bao nhiêu tuổi?

Hoàng Minh đáp :

- Chừng độ ba mươi. Hiền đệ hỏi mụ làm chi?

Từ Văn ngập ngừng :

- Vì...

Chàng chưa dứt lời thì phòng bên có tiếng rên ư ử.

Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng liền đứng dậy mở rèm đi ra, thì vừa trông thấy bóng người vượt qua hành lang, hấp tấp xuống lầu. Chàng trông bóng sau lưng dường như rất quen thuộc, bỗng chàng ngăn người ra, tự hỏi :

- Bóng người này là ai?

Bỗng chàng la hoảng :

- Đứng hẩn rồi!... Khách qua đường!...

Từ Văn chạy vội ra cửa cầu thang.

- Ủa!

Tiếng kinh ngạc này do Hoàng Minh phát ra. Từ Văn dừng bước ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Hoàng Minh một chân ở trong cửa phòng bên cạnh, và gã thò đầu ra cất tiếng run run gọi :

- Hiền đệ ơi! Mụ chết rồi!

Một ý niệm trực giác khiến Từ Văn bỏ việc rượt theo Khách qua đường. Chàng vội quay gót trở lại tiến vào phòng âm nhạc.

Từ khách có người nghe tiếng, nghiêng cổ trông, nhưng không thấy gì khác lạ lại ngồi xuống.

Từ Văn đảo mắt nhìn vào trong thì thấy một người đàn bà áo đen nằm sòng sọc dưới đất. Chàng tới gần coi, bất giác la hoảng :

- Mai Hương! Đúng là người...

Hoàng Minh kinh hãi hỏi :

- Hiền đệ nhận biết mụ ư?

Từ Văn run lên đáp :

- Mụ là người thị tỳ luôn luôn kề cận gia mẫu.

- Trời ơi!...

Từ Văn cúi xuống ôm người đàn bà đặt lên ghế, gọi luôn mấy tiếng :

- Mai Hương! Mai Hương!...

Người đàn bà áo đen chỉ còn thoi thóp thở, xem chừng sắp chết đến nơi. Chàng đưa mắt nhìn người mụ một lượt rồi nghiêng răng nói :

- Mụ bị trúng độc.

Chàng vội lấy thuốc giải trong mình ra, nhét vào miệng Mai Hương ba viên.

Hoàng Minh lấy một cốc nước đổ cho người đàn bà áo đen nuốt thuốc. Gã hỏi Từ Văn :

- Trúng độc ư?

Từ Văn gật đầu.

- Liệu còn cứu được không?

Từ Văn lắc đầu đáp :

- Vô phương mắt rồi.

Hoàng Minh ngập ngừng :

- Hiền đệ rất tinh thông về Độc đạo...

Từ Văn nói ngay :

- Chất độc này kêu bằng Diêm Vương lệnh, tiểu đệ không giải trừ được.

- Vừa rồi hiền đệ cho y uống thứ gì?...

Từ Văn thất vọng đáp :

- Đây chỉ là thứ giải độc thông thường, cho uống tạm thời để họa may mụ còn nói được mấy câu chẳng.

Chàng vừa nói vừa điểm vào mười mấy huyệt đạo trong mình người đàn bà áo đen.

Người đàn bà áo đen thở mạnh hơn một chút, chừng nửa khắc sau, mụ dương mắt lên.

Từ Văn mồ hôi trán nhỏ giọt, chàng cất tiếng run run gọi :

- Mai Hương! Mai... Hương...!

Người đàn bà áo đen đảo cặp mắt thất thần, hồi lâu mới ú ớ hỏi :

- Tướng công là ai? Sao biết... tỳ nữ...

Từ Văn khích động vô cùng, hỏi lại :

- Mai Hương! Ngươi không nhận được ta ư?

Hoàng Minh nói xen vào :

- Hiền đệ quên là mình đã cải trang...

Từ Văn sực tỉnh ngộ, vội nói :

- Mai Hương! Ta là nhị cô tử... đã thay hình đổi dạng.

- Ủa!...

Da mặt người đàn bà áo đen co rúm lại. Mụ cố gắng máy môi, đỏ cả mặt mũi mới lên tiếng được :

- Nhị công tử... đây ư?

Từ Văn vội đáp :

- Phải rồi! Mai Hương! Ngươi còn nghe được thanh âm ta không?

- Nghe... được.

- Mẫu thân ta... nhị phu nhân hiện ở đâu?

- Bà... ở Nam Triệu...

- Nam Triệu ư? Phải chăng ở biệt thự tại phía Tây thành?

- Phải rồi...

Từ Văn nghi ngờ tự hỏi :

- Mẫu thân ta không bị chủ nhân của Khách qua đường bắt giữ ư? Tại sao ở Nam Triệu? Chẳng lẽ chỗ đó cũng bị đối phương chiếm cứ rồi chăng?

Chàng hỏi tiếp :

- Mẫu thân ta bình yên chứ?

- Bình... yên...

Từ Văn lại hỏi :

- Sao ngươi lại đến đây làm nghề hát rong?

- Vâng mệnh... nhị phu nhân... trốn ra đây kiếm nhị công tử...

Từ Văn giật mình hỏi :

- Ngươi trốn ra đây kiếm ta?

- Phải rồi!...

Từ Văn hỏi :

- Để làm gì?

- Nhị phu nhân... bảo tỷ nữ... cảnh giác nhị công tử...

Sau tiếng nói nhỏ quá nghe không rõ.

Từ Văn rất dỗi bèn chồm, run lên hỏi :

- Mai Hương! Cố gắng lên! Cảnh giác ta điều chi?

Người đàn bà áo đen miệng lắp bắp mà không phát ra thanh âm được. Mực quang thất thần, tán loạn...

Hoàng Minh run lên nói :

- Mụ nguy mất rồi.

Từ Văn lòng nóng như lửa đốt, trán nổi gân xanh, nắm lấy vai người đàn bà áo đen lắc mấy cái, lớn tiếng hỏi :

- Người bắt giữ nhị phu nhân là ai?

Người đàn bà áo đen cố gắng đến cùng cực mới thốt ra được hai tiếng :

- Hấn... hấn...

Rồi thị ngoẹo đầu tác hỏi.

Từ Văn tròn mắt nghiêng răng rú lên một tiếng, miệng hộc máu tươi.

Hoàng Minh tay chân luống cuống, vội khuyên giải :

- Hiền đệ!... Hiền đệ hãy bình tĩnh...

Từ Văn bỗng ngừng đầu lên, nói bằng một giọng rất xúc động :

- Huynh huynh! Chúng ta tuy mới sơ giao, song tiểu đệ có hai việc ký thác.

Hoàng Minh ngắt lời :

- Hiền đệ có việc gì? Nói đi!

Từ Văn đáp :

- Một là xin Huynh huynh vì tiểu đệ mà mai táng cho Mai Hương...

Hoàng Minh giục :

- Được rồi! Còn gì nữa?

Từ Văn lấy chiếc vòng tay ngọc ra, nói :

- Nhờ Huỳnh huynh đem vật này đến Tướng phủ ở Khai Phong, trả lại cho thế thúc là Tướng Ủy Dân.

Hoàng Minh ngần ngại :

- Cái này...

Từ Văn ngắt lời :

- Huỳnh huynh có sẵn lòng giúp cho tiểu đệ không?

Hoàng Minh lại áp ứng hỏi :

- Hiền đệ! Hiền đệ nói vậy là nghĩa làm sao?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Gia mẫu hiện bị bắt giữ, tiểu đệ cần đi ngay để tìm cách cứu viện.

Hoàng Minh nói :

- Theo ý gia sư thì bất luận hiền đệ trước khi hành động điều gì cũng nên thương nghị với Tướng tiền bối ở Khai Phong trước...

Từ Văn chặn lời :

- Tiểu đệ lòng nóng như lửa đốt, không thể nhẫn nại được nữa. Xin Huỳnh huynh thể tất cho việc này.

Hoàng Minh hỏi :

- Nhưng hiện giờ gia sư đang thám thính tình hình cừu gia cho hiền đệ. Sao hiền đệ không ần nhẫn một chút?

Từ Văn lắc đầu đáp :

- Xin Huỳnh huynh miễn thứ cho, tiểu đệ không tài nào chờ đợi một ngày nào được nữa.

Hoàng Minh hỏi :

- Hiền đệ định đến Nam Triệu hay sao?

Từ Văn gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Về Nam Triệu Từ Văn bị ám toán

Hoàng Minh lại nói :

- Dường như Mai Hương còn có nhiều điều muốn nói, đáng tiếc là mụ không thể nói hết lời.

Từ Văn trong lòng đau đớn, đưa mắt nhìn thi thể của Mai Hương, ngắt lời :

- Nếu tiểu đệ phát giác ra sớm một chút, thì mụ đâu đến nỗi bị đối phương hạ sát.

Hoàng Minh lại hỏi :

- Hiền đệ có nhìn thấy mặt hung thủ không?

Từ Văn đáp :

- Tiểu đệ nhìn thấy rồi.

Hoàng Minh hỏi :

- Ai vậy?

Từ Văn đáp :

- Một người tự xưng là “Khách qua đường”.

Hoàng Minh hỏi :

- “Khách qua đường” ư?

Từ Văn đáp :

- Chính hắn! Hắn không phải là người xa lạ đối với tiểu đệ.

Hoàng Minh lại hỏi :

- Hiền đệ nhất định đi Nam Triệu ư?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi!

Chàng nói xong, liền giơ tay đưa vòng ngọc ra.

Hoàng Minh rất lấy làm khó nghĩ, ngập ngừng hỏi :

- Hiền đệ! Tiểu huynh nghe gia sư nói thì Tưởng Minh Châu cô nương có ý tặng hiền đệ cái đó để làm vật đính hôn. Thế mà hiền đệ cố ý hoàn lại, phải chăng hiền đệ có ý...

Từ Văn ngắt lời :

- Huynh huynh đừng hiểu lầm. Tiểu đệ chỉ vì nghĩ mình còn mang mối thâm cừu, chưa biết sống chết lúc nào, nên không muốn để vật này lọt vào tay kẻ khác mà thôi.

Hoàng Minh nói :

- Nhưng vật này lại do tiểu huynh thoái hồi, thì e rằng có điều không tiện.

Từ Văn nói :

- Đây là tiểu đệ ủy thác cho Huynh huynh.

Hoàng Minh không làm sao được, liền đón lấy vòng tay ngọc rồi hỏi :

- Hiền đệ để tiểu huynh tạm giữ cho, được không?

Từ Văn kiên quyết đáp :

- Tiểu đệ nghĩ rằng Huynh huynh đưa trả đi là hơn.

Hoàng Minh nói :

- Được rồi! Vậy tiểu huynh sẽ làm theo lời hiền đệ.

Từ Văn nói :

- Vậy tiểu đệ xin trân trọng ký thác ở nơi Huynh huynh.

Hoàng Minh nói :

- Câu chuyện nhỏ mọn này có chi mà hiền đệ phải bận tâm.

Đoạn hai người từ biệt. Hoàng Minh lên đường đi ngay.

Từ Văn đưa mục quang nhìn lại thi thể Mai Hương, nước mắt chảy quanh, chàng nói bằng một giọng rất bi thiết :

- Mai Hương! Ta thể quyết vì mụ mà rửa hờn, bầm thây kẻ thù muôn đoạn. Thôi mụ hãy nhắm mắt mà yên giấc ngủ ngàn thu.

Chàng nói xong, băng mình chạy xuống lầu. Chàng lên đường ngay đêm nhằm về phía Nam Triệu mà tiến.

Cửu hận trong huyết quản chàng sôi lên sùng sục. Nỗi oán độc khác nào lò lửa đỏ nung nấu can trường. Chàng hận mình chẳng thể tìm thấy kẻ thù ngay lập tức để ăn tươi nuốt sống cho hả giận.

Biệt thự ở Nam Triệu là một trong ba biệt thự của Từ Anh Phong. Thuở nhỏ Từ Văn đã theo mẫu thân tới đó mấy lần. Nhưng từ ngày lớn tuổi chàng chỉ đến có một lần, không ngờ tổ quạ để bìm bịp chiếm, mà lại là nơi mẫu thân chàng bị kẻ thù bí mật bắt đem giữ tại đó.

Từ Văn quên cả đói khát, quên cả mệt nhọc, cứ đeo sao đội nguyệt lao thật nhanh về phía trước.

Trong đầu óc chàng ngoài mối hận cửu không còn lại chút gì khác. Hình bóng Mai Hương, một mụ tỳ nữ rất đáng thương, lại lảng vảng trước mặt chàng. Hồi chàng còn thơ ấu, mụ tận tâm trông nom cho chàng. Khi ấy mụ đã ngoài ba chục tuổi mà không chịu đi lấy chồng, đủ tỏ mụ cố ý giữ phận tỳ đòi cho đến hết đời. Mụ thị phụng chủ mẫu hết dạ trung thành. Ai có ngờ đâu mụ đi đến kết quả là bị thảm tử.

Mụ nói là vâng lời mẫu thân cảnh cáo chàng, nhưng cảnh cáo chuyện gì? Phải chăng mẫu thân chàng đã có tin tức gì về hành động của cửu gia? Hay là...

Nếu mụ chỉ sống thêm giây lát, thì vụ bí mật về “Khách qua đường” có thể phanh phui ra được.

May mà mụ đã tiết lộ ra chỗ giam cầm, không thì chẳng hiểu mẫu thân phải chịu khổ cho đến bao giờ.

Chàng đi mỗi lúc một gần đến Nam Triệu, Trong dạ lại càng bồn chồn.

Từ Văn nghĩ tới “Khách qua đường” đã giả mạo làm người che mặt mặc áo cẩm bào mấy lần định hạ sát chàng. Lại một lần chàng suýt chết về hai hán tử lạ mặt. Cả hai đều không sợ “độc thủ”, và công lực họ rất cao thâm. Hai người này là thủ hạ của kẻ khác. Vậy nhân vật sai khiến được họ tất không phải tầm thường. Chàng tự hỏi :

- Công lực mình hiện nay liệu có đủ để cứu thoát mẫu thân khỏi bàn tay bọn ma đầu không?

Từ Văn nghĩ vậy trong lòng cũng hơi chán nản. Nhưng nẫu tử tình thâm thì dù có phải dấn thân vào nơi núi kiếm rừng đao chàng cũng không thể lùi bước.

Diệu Thủ tiên sinh đã dặn đi dặn lại chàng bất luận hành động việc gì cũng nên nói cho Trương Úy Dân biết. Nhưng Trương Úy Dân là một tay cự phú, ăn sung mặc sướng ở phủ Khai Phong, đâu có thể đem những chuyện cửu hận giết chóc trên chốn giang hồ trút cho lão được.

Chàng lại liên tưởng tới Trương Úy Dân, và theo lời Diệu Thủ tiên sinh đã tìm được phương pháp giải trừ “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ”. Lão dụng công như vậy là để chàng có thể kết duyên cùng cô gái quý báu của lão. Dù chỗ dụng tình của lão chỉ vì tình riêng, nhưng thật cũng đáng cảm kích. Hiện nay chàng còn mang mối huyết cửu thì đâu có rảnh mà nghĩ đến mối tình nhi nữ.

Và lại “cánh tay độc” của chàng cũng là một lợi khí, mà hiện giờ chưa nên giải trừ...

Ngoài cửa Tây thành Nam Triệu có một khu rừng rất xinh xắn. Trong rừng này có một biệt thự của Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong.

Sáng sớm hôm ấy một chàng thư sinh mặt đen, mình mặc áo đen lảng vảng ở ngoài cổng biệt thự. Chàng thư sinh này ôm mối oán độc trong lòng và chính là Địa Ngục thư sinh Từ Văn. Cổng biệt thự vẫn đóng chặt.

Đây là một biệt thự của nhà chàng, mà bây giờ chàng như kẻ khách lạ qua đường, không dám đường hoàng gõ cửa.

Cánh cổng lớn son son đã bị mưa gió làm cho phai nhạt, dường như lâu nay không có người sờ đến. Những khóm hoa cao hơn bờ tường, trên ngọn vẫn còn loáng thoáng những màu đỏ tía.

Từ Văn ngần ngừ hồi lâu rồi quyết tâm tiến lại gạt cái vòng đồng.

Sau một lúc, phía trong cổng có tiếng bước chân sột soạt. Tiếp theo là thanh âm ồm ồm của một lão già hỏi vọng ra :

- Ai đó?

Thanh âm này Từ Văn dường như đã quen tai. Chàng không khỏi xúc động vì đó đúng là thanh âm của lão già Nhị Hồ Từ.

Chàng tự hỏi :

- Mẫu thân mình chưa bị bắt đi ư? Sao vẫn còn lão già này ở đây gác cổng?

Chàng chưa kịp trả lời thì lão già lại hỏi :

- Ai ở ngoài đó?

Đúng là khẩu âm Nhị Hồ Từ.

Từ Văn không hiểu mình nên kinh hãi hay là nên vui mừng, chàng vội đáp :

- Nhị Hồ Từ đấy ư? Ta đây mà.

Lão già lại hỏi :

- Ngươi là ai?

Từ Văn đáp :

- Văn nhị công tử.

Lão già la lên một tiếng :

- Trời ơi!

Lão ra chiều kinh ngạc.

Cánh cổng mở hé ra, và một lão già mặt mũi khô khan xuất hiện. Giữa đám râu ria xồm xàm lộ ra đôi mắt như chim ưng. Lão đẩy vè kinh hãi.

Từ Văn hỏi :

- Nhị Hồ Từ! Lão phải nghe ra thanh âm của ta mới phải chứ?

Lão già tay vịn cánh cổng nhìn Từ Văn một lúc rồi cất giọng run run hỏi :

- Ngươi không giống..

Từ Văn khích động ngắt lời :

- Nhị Hồ Từ! Ta đã cải trang dung mạo. Rồi ta sẽ nói đầu cho lão nghe.

Nhị Hồ Từ tia mắt sắc bén, thanh âm đầy vè kinh dị hỏi :

- Công tử... đúng là Nhị công tử ư?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi!

Nhị Hồ Từ hỏi :

- Công tử... không chết ư?

Từ Văn ngạc nhiên hỏi lại :

- Làm sao mà chết? Câu đó ở đâu ra?

Nhị Hồ Từ há miệng lú lười hỏi lâu mới lên tiếng :

- Không không! Lão nô tước Nhị công tử bị mắc tay độc thủ của kẻ thù rồi.

Từ Văn nước mắt chảy quanh, nghiêng răng đáp :

- Đúng thế! Ta đã mấy lần bị độc thủ của kẻ thù, nhưng ta không chết.

Nhị Hồ Từ la lên :

- Trời ơi! Tạ ơn trời phật!

Từ Văn hỏi :

- Mẫu thân ta đâu?

Nhị Hồ Từ hỏi lại :

- Công tử hỏi Nhị phu nhân ư?

Từ Văn nói :

- Lão này lắm cầm rồi! Chẳng phải Nhị phu nhân thì còn ai nữa?

Nhị Hồ Từ thờ dài đáp :

- Nhị công tử! Nhị phu nhân không hiểu lạc lỏng nơi đâu? Còn sống hay chết cũng không biết nữa.

Từ Văn gầm lên :

- Lão bảo sao?

Nhị Hồ Từ sợ hãi lùi lại hai bước, không trả lời được nữa.

Từ Văn luống cuống không biết làm thế nào. Lời Mai Hương quyết nhiên không phải là giả dối. Mụ nói rõ mẫu thân chàng ở biệt thự ngoài cửa Tây thành Nam Triệu.

Bây giờ Nhị Hồ Từ lại bảo không hiểu lạc lỏng nơi đâu. Thế là nghĩa làm sao? Dĩ nhiên Nhị Hồ Từ cũng không nói dối.

Chàng nghĩ không ra chuyện ngoắt ngoéo này.

Chàng lại hỏi :

- Nhị Hồ Từ! Trong nhà còn ai nữa không?

Nhị Hồ Từ đáp :

- Không còn! Chỉ có mình lão nô coi giữ ở đây mà thôi.

Từ Văn hỏi :

- Trước nay có xảy ra chuyện gì không?

Nhị Hồ Từ đáp :

- Không có chuyện gì cả. Sao công tử lại hỏi câu này?

Từ Văn lại càng nghi hoặc. Mai Hương là mụ tỳ nữ đi liền với mẫu thân, mụ bị giết về tay “Khách qua đường” chính mắt chàng trông thấy sau lưng hung thủ. Lúc mụ sắp chết có lý đầu còn không nói thật. Chuyện này là nghĩa làm sao?

Chàng liền lớn tiếng hỏi :

- Nhị Hồ Từ! Lời lão nói có đúng sự thực không?

Nhị Hồ Từ nóng nảy đáp :

- Nhị công tử! Lão nô không hiểu lời công tử muốn nói sao?

- Lão có nhớ Mai Hương không?

- Mai Hương ư? Dĩ nhiên lão nô nhớ lắm! Mụ làm sao?

- Ta gặp mụ rồi.

- Nhị công tử đã gặp mụ? Bây giờ mụ ở đâu?

Từ Văn thờ dài đáp :

- Mụ chết rồi!

Nhị Hồ Từ hỏi :

- Mụ làm sao mà chết?

Từ Văn không trả lời câu hỏi của lão. Chẳng nói ngay :

- Lúc lâm tử mụ có nói là Nhị phu nhân ở trong biệt thự này.

Nhị Hồ Từ lùi lại hai bước, run lên nói :

- Lão nô hoàn toàn mê muội. Nhị phu nhân cùng mụ đồng thời mất tích.

Từ Văn bước chân vào qua cổng, rồi đóng cổng lại, nói :

- Chúng ta vào nhà nói chuyện.

Nhị Hồ Từ cất giọng không được tự nhiên, nói :

- Xin Nhị công tử hãy vào trong hiên ngồi một chút để lão nô làm món gì ăn. Hỡi ôi! Trời còn thương người lành...

Lão nói xong, đi về phía nhà ngang.

Từ Văn nhìn kỹ sân trước vườn sau thấy cỏ dại mọc đầy. Cành khô lá rụng chất đống. Thật là một cảnh thê lương khác trước nhiều.

Từ Văn chau mày, trong lòng xiết nỗi bi ai! Chẳng xuyên qua đình viện tiến vào vườn hoa hiên. Cảnh trần thiết trong hiên vẫn như cũ, nhưng bụi bặm khắp nơi, góc nhà mảng nhện chỉ chít.

Đứng trước cảnh tượng đau lòng này, bất giác Từ Văn đứng thộn mặt ra.

Cuộc biến thiên của đời người thật không biết đâu mà lường, một cơ nghiệp to lớn đồ sộ nay đã biến thành một cảnh nhà hoang thê thảm.

Nhà tan người chết, Từ Văn tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống.

Hồi lâu, Nhị Hồ Từ lại xuất hiện. Lão vội vàng lau bụi trên ghế và miệng không ngớt thở ngắn than dài.

Từ Văn ngồi trơ như tượng gỗ, nỗi thê lương không bút nào tả xiết.

Nhị Hồ Từ dọn dẹp sơ qua hoa hiên, rồi bày rượu cùng thức ăn ra. Lão nói :

- Nhị công tử dùng cơm, rượu đi!

Từ Văn ngừng đầu lên thấy trong khoảng khắc mà lão sắp được tám món ăn nên chàng không khỏi lấy làm lạ, hỏi :

- Nhị Hồ Từ! Lão ở đây cũng không thiếu thốn chứ?

Nhị Hồ Từ sùng sốt hỏi :

- Công tử hỏi thế là nghĩa làm sao?

Từ Văn đáp :

- Ta chắc lão cũng để ý đến chuyện hưởng thụ. Nếu không thế thì sao trong lúc bất ngờ này mà cũng làm được nhiều món ăn đến thế.

Nhị Hồ Từ cười ha hả đáp :

- Về điểm này lão nô cũng khá.

Lão liền rót rượu ra.

Từ Văn vẫy tay bảo lão :

- Lão cũng ngồi đây uống một chung với ta.

Nhị Hồ Từ đáp :

- Lão nô không dám.

Từ Văn nói :

- Nhị Hồ Từ! Đã đến lúc này mà lão còn câu nệ lễ nghi ư? Cứ lại đây.

Nhị Hồ Tử nói :

- Vậy lão nô xin kính bồi công tử một chung.

Từ Văn nâng chung rượu lên, bắt giắc nước mắt tuôn xuống như mưa. Chàng ngửa mặt lên uống một hơi cạn chung, rồi nghẹn ngào hỏi :

- Nhị Hồ Tử! Bảo chủ có đến đây bao giờ không?

Nhị Hồ Tử run bần bật hồi lâu mới đáp :

- Lão nay chủ nhân không thấy đến.

Từ Văn lau nước mắt, nói :

- Lão có biết gia phụ đã...

Nhị Hồ Tử sững sốt hỏi :

- Chủ nhân làm sao?

Từ Văn đáp :

- Lão gia bị hại trên đường đi Khai Phong rồi.

- Trời ơi!

Nhị Hồ Tử vẻ mặt thê thảm, đưa tay lên lau cặp mắt ráo hoảnh không một giọt lệ.

Lão lại mộp ngay xuống trước án, dập đầu “bình bình” mấy cái, rồi ra chiều xúc động đứng lên, hỏi :

- Ai là hung thủ?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Nghe đồn là Thống Thiên hòa thượng.

- Thống Thiên hòa thượng là ai?

- Chưa rõ lai lịch! Hiện giờ lão ở trong Vệ Đạo hội.

- Vệ Đạo hội là hội gì?

Từ Văn thờ dãi đáp :

- Nhị Hồ Tử! Lão không qua lại giảng hồ thì đừng hỏi nữa. Ngày Thất Tinh bão xảy ra vụ đổ máu, lão có trông thấy không?

- Lão nô chỉ ở biệt thự này, không có về Thất Tinh bão.

- Nhưng lão có nghe nói hung thủ là ai không?

- Cái đó... lão nô không biết gì hết.

- Lão cũng không nghe gia gia ta nói gì ư?

- Trước nay chủ nhân không nói chuyện đại sự với lão nô bao giờ cả.

Từ Văn không hỏi gì nữa.

Nhị Hồ Tử nói :

- Mời Nhị công tử uống rượu đi.

Từ Văn đáp :

- Ta không uống được nữa.

- Nhị công tử! Việc đã đến thế này, công tử nên bớt nỗi bi ai, thuận theo biến cố để mưu đồ cuộc báo thù.

Lão nói rồi lại rót rượu đầy vào chung của Từ Văn.

Từ Văn ngồi ngây ra, uống hết chung rượu rồi đột nhiên nghiêm sắc mặt nói :

- Nhị Hồ Tử! Việc này thật là kỳ quái!

Nhị Hồ Tử hỏi lại :

- Việc chi kỳ quái?

Từ Văn đáp :

- Mai Hương trước khi tắt hơi có nói là Nhị phu nhân bị kẻ thù bắt đem về nhốt ở biệt thự này.

Nhị Hồ Tử đứng dậy kinh hãi la lên :

- Câu ấy ở đâu mà ra?

Giữa lúc ấy Từ Văn cảm thấy đầu nhức mắt hoa. Chàng đưa tay ra vịn lấy bàn.

Nhị Hồ Tử run lên hỏi :

- Nhị công tử! Công tử làm sao thế?

Từ Văn đáp :

- Chắc mấy bữa nay ta chạy suốt ngày đêm nên mệt quá mà sinh ra như vậy.

Nhị Hồ Tử bật lên tròng cười ha hả. Mặt mũi lão biến thành hung dữ. Tiếng cười lạnh lẽo ghê hồn.

Từ Văn biết là nguy rồi. Chàng gắng gượng đứng lên nhưng kiệt lực lại phải ngồi xuống. Chàng hỏi :

- Nhị Hồ Tử! Ngươi...

Nhị Hồ Tử đáp :

- Nhị công tử! Công tử nên nhận lấy số mạng, đừng oán trách lão nô. Đây là công tử tự tìm đến...

Từ Văn ruột gan tan nát, lớn tiếng quát :

- Lão chó má này! Ngươi... ngươi bảo sao?

Nhị Hồ Tử cất giọng the thé đáp :

- Lão nô đã bảo công tử nhận lấy số mạng.

Từ Văn trợn mắt, bị phần vô cùng. Chàng có ngờ đâu Nhị Hồ Tử lại ám toán chàng. Trước nay phụ thân chàng đã coi lão là một gia nhân tâm phúc. Ngờ đâu lão lại ám toán tiểu chủ nhân thì ai mà tin được.

Thật là kỳ quái! Thật đáng khiếp sợ! Sự việc chắc chắn không thể xảy ra mà xảy ra mới thật là kỳ.

Nhận lấy số mạng ư? Chẳng lẽ bị chết về tay tên lão bợc ám toán mà cũng là số mạng được chăng?

Từ Văn lại cố gắng đứng dậy nhưng đầu chàng nhức quá, không phát huy được nội lực đành phải ngồi xuống ghế.

Đột nhiên chàng phát giác ra điều gì, tự hỏi :

- Chẳng lẽ mình lại trúng phải chất kịch độc “Diêm Vương lệnh” ư?

Chàng nhìn kỹ lại căn rượu thì đúng là có chất độc mà phân lượng rất nặng. Nếu là người khác thì không phát giác ra được, nhưng Từ Văn chuyên về Độc đạo, mà chính trong người chàng cũng có chất độc, nên không qua được mắt chàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phệ Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Gặp cứu tinh anh hùng thoát nạn

Từ Văn hối hận vì đã sơ tâm. Nếu chàng để ý một chút thì đầu đến nỗi một tay cao thủ về Độc đạo lại bị kẻ khác đánh thuốc độc. Thật là chết đuối đũa đèn.

Lúc mới gặp Nhị Hồ Tử, lão đã lộ vẻ khác thường, nhưng ngay lúc ấy chàng không phát giác ra, bây giờ thì quá muộn mất rồi, vì chàng không tài nào giải được chất kỳ độc “Diêm Vương lệnh”.

Từ Văn trợn mắt ngó Nhị Hồ Tử. Máu trong huyết quản chạy rần rần. Lửa giận đốt cháy tâm can chàng. Chàng hận mình không thể nắm lấy lão mà xé xác. Chàng bắt lực mất rồi! Nội kinh hoàn toàn bị chất độc kèm chế. Nếu chàng chết về vụ này thì thiệt không tài nào nhắm mắt được.

Từ Văn ngoác miệng ra chữ mắng, rồi gào lên như con dã thú bị thương.

- Lão thất phu! Sao... mi dám... hạ độc thủ hại ta?

Thái độ phản hận của chàng trông mà phát khiếp.

Nhị Hồ Tử bắt giác lùi lại một bước. Lão biết rõ Từ Văn không làm gì được nữa, nhưng thấy chàng nổi hung lão không khỏi sợ hãi. Người lão co rúm lại, hồi lâu mới lên tiếng :

- Nhị công tử! Nội lực của công tử quả nhiên là ghê gớm! Nếu người khác bị độc nặng như thế này là chết ngay lập tức, không tài nào chống đỡ được giây lát.

Về điểm này dĩ nhiên Từ Văn cũng tự biết. Mai Hương trúng độc chết liền. Chàng cho uống thuốc giải, mụ mới gượng gạo nói được vài câu.

Từ Văn lại rít lên :

- Lão cẩu!... Tại sao mi hại ta?

Nhị Hồ Tử sợ hãi đáp :

- Nhị công tử! Vụ này Nhị công tử đừng oán ta. Nhị công tử xuống Diêm đài sẽ biết là mình chết về tay ai?

Từ Văn tan nát ruột gan. Chàng la lên một tiếng thật to rồi hộc máu tươi ra ngắt đi, suýt nữa té xuống đất.

Lời Mai Hương quả đúng sự thực. Biệt thự này đã bị đối phương chiếm cứ. Nhị Hồ Tử phản chủ về hòa với kẻ thù thì ai mà tin được.

Từ Văn thờ hòng hộc một lúc, chàng cố gắng trấn tĩnh để thần trí khỏi mê đi.

Chàng nghiêng răng hỏi :

- Nhị Hồ Tử! Kẻ chủ mưu sai lão làm việc này là ai?

Nhị Hồ Tử cười khàn khàn đáp :

- Nhị công tử không nên biết là hơn, vì biết mà chết lại càng khó nhắm mắt.

Từ Văn tức quá thét lên :

- Lão cẩu kia! Mi... không phải giống người...

Nhị Hồ Tử lại xẵng giọng :

- Ngươi vừa vừa mồm chứ, không thì chết chẳng toàn xác được đâu.

- Mi dám...

- Dám với không dám thì ngươi cũng nhất định phải chết rồi.

Từ Văn lửa giận công tâm, mắt tối sầm lại, phải gục xuống bàn. Rượu thịt đầy dẫy vào mặt.

Giữa lúc ấy bất thình lình một tiếng quát vang :

- Nhị Hồ Tử! Mi dám hại người thật ư?

Từ Văn phải cố gắng gượng mới ngẩng đầu lên được. Hai tay chống xuống mép bàn để ngồi lại tựa vào ghế. Mắt chàng nãy dom dóm nhìn không rõ người mới đến là ai?

Bồng Nhị Hồ Từ rú lên :

- Ủi chao!

Tiếp theo là một tiếng quát :

- Thuốc giải!

Từ Văn xúc động tâm linh, vội gượng mồm lấy mấy viên tích độc đan nhét vào miệng, dùng nước miếng nuốt xuống. Lập tức chàng cảm thấy bớt choáng váng. Bỗng người trước mặt lơ mờ, chàng vẫn chưa nhìn rõ là ai...

Người này chính là Thiên Nhân Thánh Thủ, nói đúng hơn là Diệu Thủ tiên sinh.

Diệu Thủ tiên sinh xuất hiện lúc này, ở nơi đây một cách đột ngột ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Nhị Hồ Từ bị Diệu Thủ tiên sinh nắm giữ, lão sợ quá mặt xám như tro tàn.

Diệu Thủ tiên sinh cực kỳ xúc động. Người lão run bần bật không ngớt. Miệng lảm bảm :

- Sao lại thế này? Một việc chẳng có lý nào xảy ra, đã phát sinh là vì lẽ gì?...

Từ Văn thần trí tỉnh lại, chàng nghe rõ những câu Diệu Thủ tiên sinh lảm bảm, nhưng chàng đã kiệt quệ, thậm chí không còn lực lượng để phân tích lời nói của lão.

Diệu Thủ tiên sinh lớn tiếng quát hỏi :

- Mi có biết mi đã làm việc gì không?

Nhị Hồ Từ run run hỏi lại :

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Diệu Thủ tiên sinh gạt đi ngay :

- Thôi đi! Mi chỉ cho ta hay tại sao lại làm thế này?

Nhị Hồ Từ vắn lại :

- Các hạ có biết nhúng tay vào việc nhà người khác là một điều tối kỵ trên chốn giang hồ không?

- Chà! Lão thất phu! Đừng rườm lời nữa! Lấy thuốc giải ra đây đã!

Nhị Hồ Từ lắc đầu đáp :

- Không có.

Diệu Thủ tiên sinh quát lên :

- Mi thử nói một câu không có nữa cho ta nghe!

Nhị Hồ Từ vội hỏi :

- Các hạ định làm gì?

- Ta muốn cho mi sống là sống, mà giết mi cũng chẳng khó gì.

Nhị Hồ Từ run lên, hỏi :

- Các hạ làm thế được chăng?

- Mi cứ thử đi coi.

Nhị Hồ Từ lại nói cứng :

- Dù lão phu có chết về tay các hạ, nhưng các hạ cũng đừng hòng sống sót...

Diệu Thủ tiên sinh lại rít lên :

- Lão cầu! Thuốc giải đâu?

- Không có.

Diệu Thủ tiên sinh phóng chỉ ra.

Nhị Hồ Tử rú lên như heo bị chọc tiết. Trán toát mồ hôi nhỏ giọt đọng cả xuống chòm râu trông như mấy hạt châu. Mặt lão co rúm lại chẳng còn ra hình thù gì nữa.

Diệu Thủ tiên sinh lại quát hỏi :

- Có đưa thuốc giải không? Nói mau!

Nhị Hồ Tử chỉ rên la chứ không trả lời.

Diệu Thủ tiên sinh lại phóng chỉ đâm vào người đối phương, rồi buông tay ra.

Nhị Hồ Tử té huych xuống đất, vừa lăn lộn vừa dẫy dựa, miệng sùi bọt trắng, rú lên như quỷ khóc ma gào.

Diệu Thủ tiên sinh lại hét :

- Thuốc giải.

Nhị Hồ Tử chịu đựng ghê gớm, lão vẫn không trả lời.

Diệu Thủ tiên sinh háng dặng một tiếng, rồi mở bì thuốc lấy con dao cầm tay, găm lên :

- Cắt tai!

Chưa dứt lời, lão đã xẻo cái tai bên trái của đối phương. Máu tuôn ra như suối.

Diệu Thủ tiên sinh lại quát :

- Còn tai nữa!

Tai bên hữu cũng rớt liền.

Nhị Hồ Tử đau đớn không bút nào tả xiết. Miệng lão rít lên những tiếng dữ dội :

- Các hạ... hãy chờ đó... mà chịu thảm hình... khốc liệt gấp mười lão phu.

Diệu Thủ tiên sinh hét lên the thé :

- Còn hai mắt nữa!

Lão đưa mũi dao xuống toan khoét mắt.

Nhị Hồ Tử khiếp sợ. Hai mắt bị tàn hủy thì sống không bằng chết. Nhưng trước sự uy hiếp khủng khiếp hơn là chết, người quật cường đến đâu cũng phải hết hồn.

- Ta... lấy...

Diệu Thủ tiên sinh thu dao về. Nhị Hồ Tử kiệt lực, tiếng rú thê thảm biến thành tiếng rên ư ử. Người lão cuộn lại như con rắn. Lão cố la :

- Xin... giải khai huyết đạo...

- Mi bỏ thuốc giải ra trước đã.

Nhị Hồ Tử lấp bắp :

- Ta... còn đi lấy...

- Không được!

- Thuốc giải độc ở căn phòng phía Tây... trên ngăn tủ thứ năm... trong cái bình trắng.

Diệu Thủ tiên sinh chạy đi ngay. Đường như lão rất quen thuộc ngõ ngách tòa biệt thự này.

Chỉ trong khoảnh khắc, Diệu Thủ tiên sinh trở ra, tay cầm cái bình trắng giờ lên trước mặt Nhị Hồ Tử, hỏi :

- Có phải cái này không?

- Phải...

Diệu Thủ tiên sinh giải khai âm huyết cho Nhị Hồ Tử, nhưng lại điểm vào huyết đạo khác. Lão lạnh lùng nói :

- Chờ thuốc giải này sinh hiệu nghiệm thì sanh mạng mi mới quyết định được.

Lão nói xong, tiến lại trước Tử Văn móc một viên thuốc trong bình ra nhét vào miệng chàng.

Người bị trúng độc khác với người bị thương, chỉ cần uống đúng thuốc giải là lập tức kiến hiệu. Tử Văn bỏ viên thuốc vào miệng nhai, rồi nuốt xuống.

Chỉ trong nháy mắt, mình chàng toát mồ hôi ướt đầm. Chất độc toát ra, nguyên khí phục hồi. Chàng tiến lại bên Nhị Hồ Tử vung tay lên toan giáng xuống...

Diệu Thủ tiên sinh vội la :

- Phải để hãn sống!

Nhưng đã chậm mất rồi. Nhị Hồ Tử chỉ kịp rú lên nửa tiếng, đầu lão đã nát như.

Tử Văn ra tay trong cơn phẫn hận đến cực điểm. Tuy Diệu Thủ tiên sinh quát lên ngăn cản, nhưng chàng vẫn không kịp thu tay về. Hạ thủ xong, chàng hối hận vô cùng.

Diệu Thủ tiên sinh chau mày nói :

- Người để hãn sống có hay hơn không?

Tử Văn gật đầu đáp :

- Văn bối biết mình làm rồi, vì quá nóng mà hư việc. Xin tạ ơn tiền bối đã đến cứu mạng.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Lão phu đã bảo người đi Khai Phong trước, tại sao...

Tử Văn ngắt lời :

- Đúng thế! Nhưng mẫu tử tình thâm, văn bối được tin tức là không sao nhẫn nại nổi nữa.

Diệu Thủ tiên sinh an ủi chàng :

- Thương tình của con người là thế...

Nhưng lão lại trách ngay :

- Có điều lão phu đã hẹn với người trong vòng một tháng sẽ điều tra ra sự thực, người nên chờ đợi mới phải. Lão phu muốn người thay đổi hình dạng chỉ vì mục đích che mắt đối phương, tránh những tai nạn bất trắc. Chuyện này, nếu không có liệt đồ là Hoàng Minh báo tin cho lão phu đến kịp thời, thì người đã gặp hậu quả ra sao, chắc người cũng biết rồi.

Tử Văn không khỏi run sợ. Quả nhiên nếu lão không đến kịp, thì chàng chẳng tài nào sống được nữa. Sự tình mỗi ngày một phức tạp, kỳ bí ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Đối phương luôn luôn tìm cách hạ sát chàng, lại giết cả Mai Hương, mục thị tỷ thân tín của mẫu thân chàng. Chỗ dụng tâm của hung thủ thật là khó hiểu. Quái dị hơn nữa, Nhị Hồ Tử, một người lão bộc thân tín của phụ thân chàng lại đồ mưu ám toán tiểu chủ nhân thì còn trời nào hiểu được! Mẫu thân chàng ra sao? Chàng không thể để kẻ thù kềm chế mãi được.

Theo sự an bài của Diệu Thủ tiên sinh, và lời nói của lão cũng đã tiết lộ manh mối, Tử Văn tựa hồ biết lão đã rõ ngọn ngành, chỉ còn tiến thêm bước nữa là lão chứng thực bằng việc làm.

Tử Văn nghĩ vậy, chàng xúc động hỏi :

- Chắc tiền bối đã biết lai lịch đối phương rồi?

Diệu Thủ tiên sinh gật đầu, rồi ngần ngừ đáp :

- Có thể nói như vậy... Nhưng...

Từ Văn trong lòng nóng nảy hỏi ngay :

- Nhưng... làm sao?

- Lão phu chưa được bằng chứng tội hậu. Nhất là theo sự cân nhắc, thì trong thiên hạ không thể có những việc quái dị ly kỳ như vụ này. Song sự thực lại không dễ để lão phu phủ định nguyên tắc trong việc xét đoán.

Từ Văn hỏi :

- Tiền bối có thể cho văn bối biết trước được chút nào không?

Diệu Thủ tiên sinh lắc đầu đáp :

- Không được, vì việc này quan hệ trọng đại. Một là lão phu không dám nói càn trước khi được bằng chứng xác đáng, hai là nói ra trước có thể hỏng việc.

Từ Văn lại hỏi :

- Văn bối rất băn khoăn về sự an toàn của gia mẫu.

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Chắc không có chuyện bất trắc xảy ra cho bà đâu.

- Tiền bối căn cứ vào điều chi mà nói vậy?

- Căn cứ vào tình trạng điều tra của lão phu.

- Vạ nhất...

Diệu Thủ tiên sinh gật đi :

- Không có chuyện vạ nhất.

Từ Văn hỏi gặng :

- Tiền bối nhất định không chịu bảo trước cho văn bối ư?

Diệu Thủ tiên sinh ôn tồn đáp :

- Không phải lão phu không chịu, mà là không thể nói trước được. Ngươi cần phải nhẫn nại. Chỉ trong vòng một tháng, nhất định sẽ rõ trắng đen. Theo ý kiến của lão phu thì ngươi nên lập tức khởi hành đi đến Tương phủ ở Khai Phong.

Từ Văn trong lòng nổi lên những nỗi đau khổ vô cùng! Chẳng gặp nhiều thảm họa ly kỳ, những thảm họa mà con người thanh niên cỡ tuổi đôi mươi không thể chịu nổi.

Đi Khai Phong là một việc mà chàng không muốn, nhưng bây giờ dường như chàng đã đến bước đường cùng. Đầu tiên chàng luyện được môn Độc công thất truyền trong võ lâm từ lâu là “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ”, sau chàng lại được lão quái sau núi Bạch Thạch trút chân nguyên vào cho. Chàng những tưởng với bản lĩnh này có thể hành động đến on trả oán. Ngờ đâu chàng gặp những kẻ thù mỗi ngày một ghê gớm hơn.

Chàng tự hỏi :

- Mỗi huyết thù này biết năm nào tháng nào mới trả xong?

Nghĩ tới đây, lòng chàng tê tái, bất giác buông một tiếng thở dài náo ruột.

Diệu Thủ tiên sinh sực nhớ ra điều gì, liền nói :

- Chúng ta nên rời khỏi nơi đây ngay. Nhị Hồ Từ chết rồi, trong nhà này không còn ai nữa. Tạm thời người đừng tiết lộ bản tướng. Ngươi cầm lấy ít thuốc giải chất kỳ độc “Điềm Vương lệnh” đem theo bên mình để phòng khi dùng tới.

Lão nói xong, đồ lấy mấy viên, còn thì đưa cả bình cho Từ Văn.

Từ Văn đón lấy bình thuốc, ngỏ lời cảm ơn rồi cảm khái nói tiếp :

- Ngày trước tiên phụ lấy được Độc Kinh tự cho là sẽ thành tay cao thủ Độc đạo nhất thiên hạ, nhưng xem chừng trong võ lâm trái núi này cao còn có trái khác cao hơn. Ngay như chất độc “Diêm Vương lệnh” tiên phụ cũng không giải trừ được.

Diệu Thủ tiên sinh mắt chiếu ra những tia khác lạ, lão hỏi :

- Sao ngươi biết lệnh tôn không giải trừ được “Diêm Vương lệnh”?

Từ Văn đáp :

- Vì vẫn bối chưa từng nghe thấy gia phụ nói đến tên “Diêm Vương lệnh” bao giờ.

Diệu Thủ tiên sinh lắc đầu :

- Cái đó chưa đủ chứng minh là lệnh tôn không giải trừ được.

Từ Văn liền tiếp :

- Còn nữa! Trong mình vẫn bối có đem theo Tích Độc đan. Hết thấy các chất độc trong Độc kinh, Tích Độc đan đều giải trừ được cả, nhưng đối với “Diêm Vương lệnh” thì vô hiệu. Như vậy đủ chứng minh...

Diệu Thủ tiên sinh xua tay ngắt lời :

- Cái đó chưa chắc. Ngươi đã nghiên cứu toàn bộ Độc kinh chưa?

Từ Văn đáp :

- Chưa! Những điều sở học của vẫn bối đều do tiên phụ dạy khẩu truyền.

Diệu Thủ tiên sinh gật đầu nói :

- Thế thì phải rồi! Biết đâu chất độc “Diêm Vương lệnh” lại chẳng ghi trong Độc kinh.

Từ Văn ngơ ngác hỏi :

- Chẳng lẽ giữa cha con mà gia phụ còn dấu diếm?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Lý đương nhiên là như vậy, song việc thiên hạ nhiều khi chẳng thể lấy đạo lý thông thường mà cân nhắc được.

Từ Văn lặng yên không nói gì nữa. Chàng không tin phụ thân có ý riêng tư, nhưng cũng chẳng thể quyết định là không có việc này. Phụ thân chàng đã chết rồi, nhưng còn hai điều vẫn khiến chàng băn khoăn trong dạ. Một là mắt chàng chưa được nhìn thấy Độc kinh bao giờ, hai là phụ thân chàng biết rõ một khi luyện thành “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” thì chung thân chàng không cách nào đụng chạm vào da thịt với người nào cả. Như thế chẳng những đoạn tuyệt mọi hạnh phúc suốt đời chàng, mà còn làm tuyệt tự giống họ Từ. Hơn nữa, ban đầu Thất Tinh bang chưa gây nên thù oán với ai, cũng không có chuyện mưu đồ lớn lao thì cần chi phải luyện Độc công này. Phụ thân chàng đã biết rõ thế sao còn cố ý làm?

Trong thiên hạ ai cũng trọng nhất là tình cha con. Phụ thân đã sai lầm thì kẻ làm con còn biết nói sao?

Từ Văn liên tưởng đến Thượng Quan Hoàn đã kể một thiên cổ sự khiến người nghe phải dựng tóc gáy. Đồng thời chàng nhớ tới vụ công án về người đệ tử của Tu Duyên lão ni bị gian dâm rồi bị hạ sát. Nếu quả phụ thân chàng là con người như vậy, thì thật là đốn mạt, bại hoại ai cũng có thể giết. Chàng càng nghĩ càng đau khổ vô cùng, vì đây là một sự sỉ nhục không tài nào rửa sạch.

Diệu Thủ tiên sinh lại giục :

- Chúng ta đi thôi!

Từ Văn gật đầu, rồi theo Diệu Thủ tiên sinh ra ngoài biệt thự...

Ra ngoài cửa lớn, hai người rẽ về phía Tây cửa thành thì trước mắt hiện ra một nội cỏ hoang lương bát ngát, Diệu Thủ tiên sinh dừng bước nói :

- Chúng ta tạm chia tay ở đây, chẳng bao lâu nữa sẽ gặp nhau tại Tường phủ.

Từ Văn chợt nhớ tới một việc mà lòng chàng vẫn thắc mắc từ lâu, vội hỏi :

- Tiên bối có thể giải thích một mối nghi ngờ cho vẫn bối chăng?

Diệu Thủ tiên sinh hỏi :

- Việc gì?

Từ Văn đáp :

- Việc có liên quan đến ngôi nhà ma tại thành Chính Dương.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi lại :

- Ngươi muốn biết ư?

- Đúng thế! Mong rằng tiền bối nói thực cho hay.

Diệu Thủ tiên sinh trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Ngươi đã đến đấy một lần rồi, phải không?

- Phải rồi!

- Lão phu nói trắng cho ngươi hay là ngôi nhà ma đó quả là một trong những chỗ ở bí mật của lão phu.

Từ Văn xúc động trong lòng, run lên hỏi :

- Đúng là một nơi bí cư của tiền bối ư?

Diệu Thủ tiên sinh lạnh lùng đáp :

- Chắc ngươi lấy làm lạ lắm mà chưa tìm ra chứng cứ xác thực phải không?

- Chính thế!

- Bây giờ ngươi có thể chứng thực rồi đó.

Từ Văn ngơ ngẩn một chút rồi hỏi tiếp :

- Ở đó vẫn bối có gặp một vị...

Diệu Thủ tiên sinh không chờ Từ Văn nói hết đã cướp lời :

- Nguyên phối phu nhân của lệnh tôn là Không Cốc Lan Tô Viên chứ gì?

- Đó là điều mà văn bối muốn thỉnh giáo tiền bối.

- Ngươi muốn biết điều gì thì hỏi đi?

- Dường như Đại mẫu của văn bối rất oán hận tiền phụ?

- Đúng thế! Ngày Không Cốc Lan Tô Viên lấy lệnh tôn rồi, trung gian xảy ra một đoạn đường rẽ...

- Tiền bối có thể cho hay được không?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Ô! Vụ công án này cho ngươi hay cũng được. Ngày trước, Đại mẫu ngươi nổi tiếng trên chốn giang hồ, khiến cho rất nhiều võ sĩ thanh niên phải say mê điên đảo. Nhưng bà chỉ để mắt xanh vào một nhân vật tên gọi Hoành Thiên Kiếm Ngụy Hán Văn. Hai người chỉ non thề bẽ ăn ở với nhau cho đến thuở bạc đầu. Một hôm, dưới bóng trăng tỏ, hai người đứng nói chuyện tâm tình ở sau ngọn Thiếu Thất núi Tung Sơn, thì đột nhiên chạm trán kẻ thù. Hoành Thiên Kiếm bị đối phương hất xuống vực thăm tan xác. Không Cốc Lan đau đớn không muốn sống nữa. Bà thề quyết rửa hờn cho ngươi bạn lòng. Bà chạy khắp bên trời góc biển để dò la tung tích kẻ thù. Một hôm chạm trán cừu gia, hai bên mở cuộc quyết đấu sinh tử...

Lão nói tới đây dừng lại một chút để ngẫm nghĩ, rồi tiếp :

- Đáng tiếc là Không Cốc Lan bản lĩnh kém đối phương một bậc, nên bị trọng thương. Cừu gia thấy Không Cốc Lan dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường, liền nảy lòng ham muốn toan bài cường hiếp. Giữa lúc nguy ngập như ngàn cân treo đầu sợi tóc thì một võ sĩ khác xuất hiện giết được kẻ hung tàn kia, giải nguy cho Không Cốc Lan. Y lại đưa bà về hết lòng cứu trị..

Từ Văn lắng tai nghe, bất giác “Ồ” lên một tiếng :

Diệu Thủ tiên sinh cặp mắt lim dim, cất cao giọng nói tiếp :

- Sau Không Cốc Lan khỏi thương thế, một mặt bà cảm ơn võ sĩ đã cứu mình, mặt khác y giết được kẻ thù, và nhân phẩm không phải tầm thường. Y hết lời năn nỉ, bà chuyển lòng lấy y...

Từ Văn nóng nảy hỏi xen vào :

- Người võ sĩ đó là ai?

Diệu Thủ tiên sinh tròn mắt lên đáp :

- Y chính là Từ Anh Phong, phụ thân người đó.

Từ Văn “Ừ” lên một tiếng, hỏi :

- Rồi sao nữa?

- Sau cuộc hôn nhân chừng ba năm, có người đến Thất Tinh báo tầm cừu và tiết lộ một chuyện bí mật đáng sợ...

Từ Văn ngắt lời :

- Chuyện bí mật đó thế nào?

Diệu Thủ tiên sinh nghiêng răng ra chiều phần khích, đáp :

- Nguyên ba năm trước, Hoành Thiên Kiếm bị hất xuống vực thẳm là một vụ giết người có dự mưu...

Từ Văn hỏi :

- Dự mưu ư?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Phải rồi! Một cuộc dự mưu rất đê hèn, chỉ vì mục đích muốn chiếm Không Cốc Lan.

Từ Văn tưởng chừng trái tim chìm hẳn xuống, chàng cơ hồ không còn dũng khí để nghe nữa, nhưng nội tình kích thích, chàng run lên hỏi :

- Ai dự mưu?

- Phụ thân người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Nghe chuyện cha hào kiệt sinh nghi

Từ Văn khác nào bị dội một thùng nước lạnh. Chàng la lên :

- Không phải! Không có lý nào thế được!

Diệu Thủ tiên sinh ôn tồn nói :

- Người nên bình tĩnh lại để tiếp nhận sự thực, dù là sự thực rất phũ phàng.

Từ Văn lại hỏi :

- Có gì làm bằng chứng không?

Diệu Thủ tiên sinh không trả lời, lão hỏi lại :

- Từ Văn! Ngươi có biết ai đến Thất Tinh bảo tằm cừu không?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Tại hạ không biết.

Diệu Thủ tiên sinh nói :

- Nhị sư thúc ngươi đó. Còn người đã hạ sát Hoành Thiên Nhất Kiếm, sau lại bị phụ thân ngươi giết, là Tam sư thúc ngươi.

Từ Văn lùi lại luôn ba bước. Chàng lâm bầm :

- Gia phụ là hạng người như thế ư? Người...

Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :

- Tam sư thúc ngươi tính cách cũng giống phụ thân ngươi, vì thế... mà... thành người bị hy sinh trong cuộc âm mưu này.

Từ Văn lại hỏi :

- Còn Nhị sư thúc của tại hạ thì sao?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Y cũng bị phụ thân ngươi giết chết.

Từ Văn giật nảy người, la hoảng :

- Trời ơi! Vậy thì khiếp quá!

Diệu Thủ tiên sinh lại nói :

- Đại mẫu ngươi là Không Cốc Lan tự liệu không thể địch lại phụ thân ngươi. Bà muốn thừa cơ ra tay để báo thù...

Từ Văn nhớ lại về oán độc của Đại mẫu, liên tin thiên cổ sự này không phải giả dối. Mối si nhục phụ thân chàng để lại không tài nào rửa sạch được làm chàng đau khổ ngấm ngấm, không bao giờ hết. Chàng rưng rưng tĩnh tâm thân, dẹp mối xúc động, hỏi :

- Y có báo thù được không?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Từ ngày phụ thân ngươi có Độc kinh rồi, bà ta không còn cơ hội nào nữa.

Từ Văn chưa hết nghi ngờ, hỏi lại :

- Tại sao bà lại ở trong ngôi nhà ma?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Đó là lão phu trượng nghĩa lưu bà ta ở lại đó.

Từ Văn lại hỏi :

- Thằng nhỏ tên gọi Tiểu Bảo đó là ai?

Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ buồn rầu. Lão cất giọng run run đáp :

- Gã là con của lão phu, vừa sinh ra đã mất mẹ nên gửi bà ta nuôi dưỡng.

Từ Văn hỏi :

- Tiền bối có biết thiên cổ sự này từ trước không?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Lão phu không biết trước, gần đây mới rõ chuyện đó. Sau khi ngươi đến dò thám ngôi nhà ma, Đại mẫu ngươi mới tiết lộ vụ bí mật này.

- Tiền bối thu lưu Đại mẫu tại hạ, hẳn có nguyên nhân?

- Dĩ nhiên.

- Văn bói muốn hiểu rõ nguyên nhân đó.

Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng, lão không trả lời, hỏi lại :

- Lệnh tôn cùng Trương Ủy Dân giao kết mật thiết với nhau phải không?

- Sự thực là như vậy.

- Vì lẽ đó, lão phu thu lưu Đại mẫu người. Giữa lão phu và Trương Ủy Dân cũng có mối liên hệ đặc biệt.

Từ Văn lại hỏi :

- Tiên phụ có biết không?

- Người là người đầu tiên biết chuyện bí mật này của lão phu.

Từ Văn trầm ngâm một chút, rồi nói :

- Văn bói nhớ lại tối hôm ấy đến thăm ngôi nhà ma có người theo dõi...

Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :

- Đúng thế! Mục tiêu theo dõi của đối phương chính là người, nhưng cũng chưa thu lượm được kết quả nào.

Từ Văn hoang mang hỏi :

- Tiên bói có biết người đó là ai không?

Diệu Thủ tiên sinh ngập ngừng đáp :

- Lão phu... đoán là một nhân vật trong bọn Thất Tinh cổ nhân.

- Tiên bói biết rõ lai lịch đối phương chứ?

Diệu Thủ tiên sinh đưa mục quang ngó Từ Văn, hỏi lâu mới trầm trọng đáp :

- Trong vòng một tháng lão phu sẽ khám phá ra vụ bí mật này.

- Được rồi! Văn bói thùng thảng chờ đợi tin tức.

- Lão phu đi đây. Người cũng nên đến ngay Trương phủ...

Giữa lúc ấy, một bóng người nhanh như con gió thoảng, lướt qua. Từ Văn bất giác buột miệng khen :

- Thân pháp rất mau lẹ mà tư thế đẹp như tiên bói...

Chàng chưa dứt lời, thì bóng người kia đã quay ngoắt lại đứng trước mặt hai người.

Người này ăn mặc như một lão Tú sĩ quê mùa, nhưng mắt chiếu ra những tia thanh quang sắc bén nhìn chằm chập vào Diệu Thủ tiên sinh, rồi cất giọng hỏi :

- Phải chăng các hạ là Thiên Nhân Thánh Thủ?

Diệu Thủ tiên sinh cười ha hả đáp :

- Chính là tại hạ! Tại hạ chuyên chữa những bệnh nguy nan và kiêm nghề coi tướng theo Ma Y. Tại hạ còn hiểu cả địa lý và bói toán...

Lão Tú sĩ lạnh lùng ngắt lời :

- Các hạ còn là Diệu Thủ tiên sinh nữa phải không?

Diệu Thủ tiên sinh lộ vẻ rất kinh hãi. Lão đưa mắt nhìn Từ Văn rồi hỏi lại đối phương :

- Lão phu mắt kém, không biết ông bạn là cao nhân phương nào?

Lão Tú sĩ đảo cặp mắt chim ưng nhìn một lượt, rồi đáp :

- Cái đó các hạ bắt tất phải hỏi làm chi. Giả tỷ bản nhân không muốn nói, thì cứ bịa ra một cái danh hiệu, nó cũng chẳng có ý nghĩa gì cho các hạ...

Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :

- Có lý! Ông bạn có điều chi dạy bảo?

Lão Tú sĩ đáp :

- Bản nhân muốn hỏi các hạ về tin tức một người.

- Ông bạn muốn hỏi ai?

Lão Tú sĩ đáp :

- Bản nhân muốn tìm Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong.

Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi :

- Lão Tú sĩ này lai lịch thế nào? Sao Diệu Thủ tiên sinh lại không nhận ra y? Y muốn hỏi tin phụ thân mình làm gì? Sao y biết cả lai lịch Diệu Thủ tiên sinh?

Diệu Thủ tiên sinh run người lên, nhưng bề ngoài vẫn giữ vẻ trấn tĩnh. Lão hỏi lại :

- Ông bạn muốn nghe tin tức Từ Anh Phong ư?

- Phải rồi!

- Sao ông bạn lại hỏi tại hạ?

Lão Tú sĩ thân nhiên đáp :

- Vì các hạ với y cùng một đường.

Từ Văn lại chấn động tâm thần. Chàng không ngờ đến Diệu Thủ tiên sinh với phụ thân mình lại cùng một đường. Bất giác chàng nhìn Diệu Thủ tiên sinh bằng cặp mắt kinh nghi. Tuy chàng đã tiếp xúc với Diệu Thủ tiên sinh nhiều lần, đồng thời Diệu Thủ tiên sinh có mối liên quan với Tướng Úy Dân, mà chàng vẫn chưa biết rõ chân tướng, chỉ quen với bộ mặt Diệu Thủ tiên sinh hóa trang làm Thiên Nhân Thánh Thủ...

Bỗng nghe Diệu Thủ tiên sinh lớn tiếng hỏi lại :

- Sao? Ông bạn bảo Từ Anh Phong với tại hạ cùng một đường ư?

Lão Tú sĩ lạnh lùng hỏi lại :

- Các hạ phủ nhận hay sao?

Diệu Thủ tiên sinh gật đầu, nhưng không trả lời, lại hỏi :

- Ông bạn nói thế hẳn có điều căn cứ.

- Dĩ nhiên!

- Ông bạn thử nói nghe!

- Các hạ cùng Từ Anh Phong mạo xưng là cao thủ Ngũ Lô cung, đến Vệ Đạo hội tầm cừ, phải vậy chăng?

Diệu Thủ tiên sinh hỏi lại :

- Sao ông bạn biết vụ đó?

Lão Tú sĩ hững hờ đáp :

- Các hạ thừa nhận điều đó là được, ngoài ra bắt tất phải hỏi nhiều.

Từ Văn lại xúc động trong lòng. Chàng không ngờ hôm đó ở trên núi Đồng Bách, người áo trắng toan liệng Ngũ Lô châu để giết bọn quái vật thuộc Vệ Đạo hội, nhưng bị Thống Thiên hòa thượng ngăn trở, lại là phụ thân chàng, mà sao Diệu Thủ tiên sinh chưa nói tới?

Rồi chàng lẩm bẩm :

- Phải rồi! Ta nhớ bữa đó Diệu Thủ tiên sinh đã cảnh cáo ta phải rời khỏi hiện trường, té ra là vì nguyên nhân này. Nhưng khi ở đầu núi Bạch Thạch, lão lại cùng Thất Tinh cố nhân tranh đoạt Thạch Phật với bọn Tảng Thiên Ông và Vô Tình Tẩu. Sau đến vụ Thất Tinh cố nhân và phụ thân mình bị giết trên đường đi Khai Phong. Cứ tình hình phức tạp này mà coi, thì Diệu Thủ tiên sinh là hạng người rất khó hiểu.

Diệu Thủ tiên sinh ngắt ra một chút, rồi hỏi :

- Ông bạn muốn biết y lạc lòng nơi đâu phải không?

- Các hạ hỏi câu này chẳng là thừa ư?

- Nhưng ông bạn hỏi làm gì?

Lão Tú sĩ mất lộ sát khí đáp :

- Đề đòi món nợ cũ.

Diệu Thủ tiên sinh thùng thảng nói :

- E rằng món nợ đó ông bạn không thể đòi được nữa...

Lão Tú sĩ hỏi ngay :

- Tại sao vậy?

- Giang hồ đã đồn đãi không nơi Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong bị chết trên đường đi Khai Phong. Chẳng lẽ...

Lão Tú sĩ cười khanh khách, ngắt lời :

- Lão râu nh! Lão mà dám bảo tên thất phu Từ Anh Phong chết thật rồi ư?

Từ Văn nghe Lão Tú sĩ thóa mạ phụ thân mình là “tên thất phu” thì lửa giận bốc lên âm âm cơ hồ không nhẫn nại được nữa. Đồng thời lời nói của lão khiến chàng chấn động tâm thần. Chính chàng đã mai táng di thể phụ thân cùng Thất Tinh cố nhân, tuy không nhìn rõ mặt, nhưng xét theo di vật thì cũng đủ chứng minh là phụ thân chàng. Cả thân hình, phục sức cũng không sai mấy may. Chủ nhân “Khách qua đường” cũng cho người đưa tin là phụ thân chàng chết về tay Thông Thiên hòa thượng...

Diệu Thủ tiên sinh kinh ngạc đứng ngây người ra.

Từ Văn cũng nổi lòng hoài nghi tự hỏi :

- Chẳng lẽ trong vụ này còn điều chi ngoắt ngoéo? Nếu vậy thì thiệt là một chuyện đáng sợ!

Diệu Thủ tiên sinh cất giọng cực kỳ lạnh lẽo đáp :

- Tại hạ không hiểu ông bạn nói cái gì.

- Các hạ đã tự hiểu rồi.

Diệu Thủ tiên sinh vẫn một mực :

- Tại hạ chẳng hiểu chi hết...

Lão Tú sĩ cười khẩy nói :

- Thôi đi lão râu nh! Trước mặt Phật, đừng đốt hương giả. Lão nói toẹt ra là hơn.

Diệu Thủ tiên sinh vẫn lạnh lùng đáp :

- Ông bạn đừng có coi người bằng nửa con mắt...

- Thế là bản nhân đã trọng vọng các hạ rồi đấy.

Diệu Thủ tiên sinh cười ha hả nói :

- Nếu ông bạn không trọng vọng lão râu nh này thì còn dùng đến danh từ gì?

- Đủ rồi! Đừng rườm rà thêm nữa!

Từ Văn bây giờ không nhẫn nại được, liền hỏi xen vào :

- Sao các hạ không nói rõ lai lịch thân thế đi?

Lão Tú sĩ không thèm nhìn lại tựa hồ chẳng coi Từ Văn vào đâu. Lão lạnh lùng đáp :

- Tiểu tử! Không phải việc ngươi.

Từ Văn cũng không vừa, hỏi lại :

- Chưa chắc. Sao lão lại biết thế?

- Hừ! Ngươi cũng gan dạ lắm! Chẳng lẽ ngươi biết Từ Anh Phong lạc lỏng nơi đâu hay sao?

- Có thể như vậy.

Lão Tú sĩ quay lại ngó Từ Văn bằng cặp mắt chiếu ra những tia sáng như điện. Lão trừng trừng nhìn Từ Văn nói :

- Ta muốn rằng ngươi đừng bạ đâu nói đấy.

Từ Văn đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Các hạ chớ có khinh người. Tại hạ thỉnh giáo lai lịch các hạ đó.

Lão Tú sĩ hững hờ đáp :

- Trước nay lão phu chẳng kê khai lai lịch với ai.

- Nếu vậy thì các hạ đừng hòng được người ta trả lời.

- Ngươi cũng ngông cuồng lắm nhỉ?

- Tùy các hạ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

Lão Tú sĩ lớn tiếng :

- Tính nhẫn nại của lão phu chỉ đến một hạn độ nào mà thôi.

Từ Văn xằng giọng :

- Tại hạ cũng chỉ nhường nhịn có chừng.

Diệu Thủ tiên sinh hỏi tiếp :

- Các hạ bằng cứ vào điều chi mà bảo người chết trên đường đi Khai Phong không phải là Từ Anh Phong?

Câu này chính Từ Văn cũng muốn hỏi. Chàng nhìn lão Tú sĩ chăm chap xem lão trả lời thế nào.

Lão Tú sĩ không nghĩ ngợi gì, hỏi lại ngay :

- Từ Anh Phong vì lẽ gì mà bị giết? Ai đã trông thấy? Hung thủ là ai? Bản lãnh hấn như vậy thì trên chốn giang hồ phỏng có mấy người giết được hấn, huống chi hấn lại giỏi nghề dùng độc?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Ông bạn nói vậy kể ra cũng có lý. Nhưng ông bạn quên rằng người giỏi còn có người khác giỏi hơn.

Lão Tú sĩ nói :

- Dù có thế nữa, chẳng lẽ Từ Anh Phong lại không trốn thoát được? Hấn là con người khéo trốn lắm..

Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :

- Ông bạn còn quên một điểm nữa là y đã tỷ đấu với một tay đối thủ tương đương, và lâm vào tình trạng cả hai cùng bị thương gần chết.

Lão Tú sĩ hỏi :

- Các hạ có mặt tại đương trường không?

Diệu Thủ tiên sinh lắc đầu đáp :

- Không có!

- Ô! Thế thì lời đồn lấy chi làm bằng cứ? Lão đầu nhĩ kia! Ta nói cho lão hay : Những người chết đó vì trúng độc mà uống mạng, khắp mình không có thương tích. Diện mạo họ bị phá hủy sau khi tắt hơi, nên máu không ra nhiều. Những vết thương ở da thịt lại có vẻ khác thường. Những cái giả tạo đó không qua mắt lão phu được đâu.

Diệu Thủ tiên sinh lùi lại hai bước, run lên hỏi :

- Lúc đó ông bạn có ở đó hay sao?

Lão Tú sĩ đáp :

- Lão phu đến nơi thì việc đã xảy ra rồi, nhưng đã kiểm tra lại thi thể.

Từ Văn nghe lão nói, lòng chàng bắt đầu dao động. Chàng lăm bắm :

- Nếu đúng như vậy, thì trong vụ này tất có điều bí mật.

Chàng cũng mong lời lão Tú sĩ nói là đúng sự thực, chàng hy vọng phụ thân vẫn còn sống ở thế gian, và coi đó là một kỳ tích trong những kỳ tích đặc biệt.

Chàng liền hỏi xen vào :

- Dường như các hạ vẫn theo dõi Từ bảo chủ?

Lão Tú sĩ đáp :

- Có thể nói như vậy.

Từ Văn lại hỏi :

- Hãy gác lại việc Từ bảo chủ còn sống hay chết, tại hạ muốn biết các hạ đòi món nợ gì?

Lão Tú sĩ hỏi lại :

- Tiểu tử! Dường như ngươi biết hẩn lạc lòng nơi đâu thì phải?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế! Tại hạ biết y bị hại và chính tay mình mai táng. Đồng thời tại hạ coi lại những di vật thì đúng là Từ bảo chủ không sai.

Lão Tú sĩ hỏi :

- Ngươi không nghĩ rằng Từ Anh Phong có ý bày trò để che mắt bọn cừu gia ư?

Từ Văn đáp :

- Cái đó tại hạ không có lý do nào để nghĩ tới cả.

Lão Tú sĩ xua tay nói :

- Ngươi đi đi, đứng xa ra! Không nên dúng mồm vào việc này nữa.

Từ Văn nổi tính ngạo nghễ, háng dặng một tiếng rồi nói :

- Tại hạ không nhún tay vào không được.

Lão Tú sĩ hỏi bằng một giọng sắc như dao :

- Tiểu tử! Lão phu không muốn giết ngươi đâu.

Từ Văn hững hờ đáp :

- Lão không đáng nói câu ấy.

Lão Tú sĩ dường như không thèm đối đáp với Từ Văn nữa. Lão quay lại hỏi Diệu Thủ tiên sinh :

- Lão râu nh! Lão tính sao?

Diệu Thủ tiên sinh bóp tay đáp :

- Tại hạ chẳng còn điều chi mà nói.

Từ Văn hần học hỏi :

- Các hạ cho là tại hạ không đáng nói chuyện với các hạ chăng?

Lão Tú sĩ xoay mình lại hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi nói vậy là có ý gì?

Từ Văn lớn tiếng :

- Tại hạ nhắc lại một lần nữa : Các hạ nói rõ thân thế lai lịch đi!

- Nếu lão phu không nói thì sao?

- Các hạ không nói thì đừng hòng rời khỏi nơi đây.

Lão Tú sĩ cười khàn khàn hỏi :

- Thằng lỏi này không muốn sống nữa chăng?

- Chưa chắc, lão cứ thử đi coi!

Lão Tú sĩ lại hỏi :

- Có phải ngươi là truyền nhân của lão râu nh không?

- Cái đó các hạ không cần biết.

- A! Ngươi muốn chết thật ư?

- Sao không ra tay thử coi?

- Ngươi bức bách lão phu phải giết ngươi thì lão phu cũng chẳng biết làm thế nào được.

Lão Tú sĩ nói xong, vươn tay ra chụp vào trước ngực Từ Văn. Thế chụp của lão kỳ bí khiến người ta phải lễ lười.

Từ Văn háng dặng một tiếng, đột nhiên phóng tay nhằm chụp lấy cổ tay đối phương..

Chàng cảm thấy nửa người tê nhức, huyết “Kiên Tinh” đã bị đối phương nắm giữ. Nhưng tay trái chàng cũng đã chạm vào cổ tay đối phương.

Lão Tú sĩ la hoảng :

- “Độc thủ”!

Lão buông tay ra lùi lại mấy bước, sắc mặt biến đổi.

Từ Văn lạnh lùng chăm chú nhìn đối phương, nhưng lão không ngã lãn ra như chàng đã tưởng mà chỉ hơi lộ vẻ đau khổ. Chàng tự hỏi :

- Lại một người nữa không sợ “Độc thủ” của mình ư?

Bỗng nghe lão Tú sĩ run lên nói :

- Ngươi là Địa Ngục thư Sinh?

Từ Văn đáp :

- Chính thị!

Lão Tú sĩ ngập ngừng :

- Sao lão phu coi tướng mạo không đúng như người ta thường đồn đại. Chà! Ngươi cũng cùng đường với lão phu thôi, không để lộ chân tướng...

Lúc lão Tú sĩ nói mấy câu này thì trán toát mồ hôi. Nếu lão chỉ dùng nội lực để ngăn ngừa chất độc không cho vào trái tim, thì nội công của lão đã thuần thục đến một trình độ phi thường khiến cho người ta phải kinh hãi.

Từ Văn nói :

- Nội lực của các hạ quả nhiên ghê gớm, nhưng cũng không giải trừ được chất độc này đâu, bất quá chỉ kéo dài mạng sống thêm được trong khoảnh khắc.

Lão Tú sĩ đáp :

- Hừ! Giỏi lắm! Thằng lỏi kia! Lão phu không ngờ lại chết về “Độc thủ” của ngươi. Chẳng lẽ số mệnh lão phu phải như thế?

Từ Văn cười lật hời lại :

- Các hạ cũng nhận là số mạng ư?

- Nếu lão phu biết trước ngươi là Địa Ngục thư Sinh, thì ngươi không có cơ hội để mà thi triển “Độc thủ”.

Từ Văn cười nói :

- Đúng thế! Nhưng bây giờ các hạ mới biết thì đã muộn mất rồi. Vậy các hạ chịu chết đi thôi.

Diệu Thủ tiên sinh đột nhiên lớn tiếng :

- Lấy thuốc giải cho y.

Từ Văn ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại thế?

Diệu Thủ tiên sinh trầm giọng đáp :

- Hải tử! Đừng hời hợt thôi nữa. Hãy lấy thuốc giải cho y.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ, miệng lẩm bẩm :

- Chắc Diệu Thủ tiên sinh có dụng ý gì đây.

Đoạn chàng không nói gì nữa, lấy một viên thuốc giải đưa cho lão Tú sĩ. Lão đón lấy thuốc bỏ vào miệng. Vết đau khổ vừa tiêu tan, lão dậm chân nói :

- Sau này sẽ có ngày gặp nhau.

Rồi trở gót lướt đi nhanh đến nỗi khiến cho người coi phải hoa mắt. Khinh công của lão thật chẳng kém gì Diệu Thủ tiên sinh.

Từ Văn nghi ngờ hỏi :

- Tại sao lại lấy thuốc giải cho lão?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Lão phu ngờ y là một người...

Từ Văn hỏi ngay :

- Tiền bối ngờ lão là ai?

- Lam Thiếu Thần.

- Lam Thiếu Thần là ai?

- Cửu phụ ngươi.

Từ Văn chấn động tâm thần, hỏi lại :

- Lão là Cửu phụ của vân bối ư?

- Đúng rồi!

- Tiền bối lại không xác định được ư?

- Không được, vì lão phu chưa gặp mặt y bao giờ.

Từ Văn lấy làm lạ hỏi :

- Vậy mà sao tiền bối lại bảo y là Cửu phụ vân bối?

Diệu Thủ tiên sinh ngẫm nghĩ một chút, rồi đáp :

- Hồi lệnh đường là Lam Ngọc Trân hứa hôn với phụ thân ngươi, thì Cửu phụ ngươi là Lam Thiếu Thần kiên quyết phản đối. Vì thế anh em giận nhau. Cửu phụ ngươi đang con thịnh nộ đuổi mẫu thân ngươi ra khỏi nhà và nói rõ có một ngày sẽ tìm phụ thân ngươi để trả oán...

Từ Văn động tính hiếu kỳ. Đây là việc trong nhà chàng mà chàng lại không hay biết. Chàng liền hỏi :

- Tại sao tệt Cửu phụ lại phản đối?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Vì khi đó phụ thân ngươi đã kết hôn với cùng Đại mẫu ngươi là Không Cốc Lan Tô Viên, mẫu thân ngươi phải làm vợ lẽ...

Từ Văn kinh ngạc hỏi :

- Ủa! Nếu thế thì gia mẫu có mối thâm tình với tiền phụ lắm hay sao?

- Có lẽ thế!

- Vì vậy mà tiền bối nảy mối nghi ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Thiếu phụ thần bí lại xuất hiện

Diệu Thủ tiên sinh ngẫm nghĩ một lúc, rồi đáp :

- Một là lão Tú sĩ bảo trả oán mà y không chịu xưng rõ thân thế, hai là phụ thân ngươi dưới hình dạng người che mặt mặc áo cẩm bào trên chốn giang hồ ít ai hay chân tướng, mà y lại biết rõ. Ba là thân pháp lão mau lẹ một cách kỳ tuyệt. Trước kia phụ thân ngươi đã tiết lộ Lam Thiếu Thần sở trường về khinh công.

Từ Văn hỏi :

- Ô! Vậy mà sao tiền bối vừa rồi không cất vấn đến nơi đến chốn?

Diệu Thủ tiên sinh đáp :

- Lão phu e rằng mình đoán lầm, mà hiện giờ mình lại rất lắm kẻ thù. Chỉ không cẩn thận một chút là gặp họa hoạn khôn lường. Y đã xuất hiện giang hồ, rồi đây mình vẫn có cơ hội để điều tra, hà tất phải nóng nảy trong nhất thời.

Từ Văn gật đầu. Bỗng chàng hắt hàm hỏi :

- Chẳng lẽ gia phụ chưa chết thật ư?

Diệu Thủ tiên sinh hỏi lại :

- Ngươi nhận xét thế nào?

Từ Văn đáp :

- Theo lời lão Tú sĩ vừa nói thì rất có thể như vậy. Một là gia phụ nổi danh về Độc đạo, khó lòng bị trúng độc mà chết được. Hai là nếu gia phụ quyết đấu với Thất Tinh cố nhân đến tình trạng lưỡng bại câu thương thì sao lại không có thương tích? Ba là người chết rồi còn bị phá hủy dung mạo, thì hiển nhiên bên trong có điều ngoắt ngoéo...

Diệu Thủ tiên sinh ngắt lời :

- Vậy ngươi cũng nhận thấy phụ thân ngươi có ý bày trò?

Từ Văn lẳng lặng không trả lời. Cố nhiên chàng hy vọng kỳ tích xuất hiện : Người chết không phải là phụ thân chàng. Nhưng chàng cảm thấy hồ thẹn, vì đây là một hành động mà người võ sĩ chính đạo không thêm làm.

Diệu Thủ tiên sinh không muốn nói chuyện thêm nữa, liền đeo bì thuốc lên lưng, tay cầm râu nhạc, nói :

- Lão phu đi đây! Rồi ta lại gặp nhau.

Dứt lời, lão băng băng đi ngay.

Từ Văn bữa nay biết được nhiều điều bí mật gia đình mà chàng chưa từng nghe thấy qua bao giờ. Những điều bí mật này lại chứng minh phụ thân chàng không phải là người tử tế, nên chàng đau khổ vô cùng.

Chàng tự nghĩ :

- Giả tỷ phụ thân không chết, thì câu chuyện Thống Thiên hòa thượng là hung thủ ở đâu mà ra? Thống Thiên hòa thượng không biết dùng độc, mà cũng không cần phá hủy diện mạo người chết. Đáng tiếc lúc mình thu liệm thì hài không nghĩ đến điều này. Giả tỷ mình chú ý hơn một chút thì bữa nay Cửu phụ mình là lão Tú sĩ kia đưa ra mấy điểm đó mình nhận chân được ngay.

Tình hình biến ảo này lờ mờ như có như không, khiến cho chí phục thù của Từ Văn giảm đi rất nhiều. Chàng cảm thấy mình lâm vào tình trạng băng khuôn không biết đi đâu, về đâu. Nếu quả phụ thân chàng hồi sinh tiền đã có những hành vi sĩ nhục như vậy, thì không còn lý do thẳng thắn để báo thù.

Từ Văn đã mất tin tưởng, lòng càng rối loạn, đầu óc càng hoang mang. Bây giờ chàng thấy cần đi Khai Phong vì hiện thời chỉ còn Tường Úy Dân là người duy nhất có thể bàn tính mọi việc. Nếu không trông vào lực lượng của lão mà chỉ lo kế báo thù một cách vu vơ thì chẳng ăn thua gì.

Quyết định xong, Từ Văn trở gót chạy về thành Nam Triệu.

Tối nay, chàng vào phía cửa Tây, trong lòng nóng nảy không tự chủ được, xăm xăm đi thẳng về phía tòa biệt thự. Chàng nghĩ thầm :

- Nếu Nhị Hồ Từ đã bị kẻ thù thu dụng, thì trong biệt thự không phải chỉ có một mình lão, may ra còn phát giác được thêm dấu vết khác để tìm ra manh mối cho đỡ mất thì giờ đi lại. Lòng chàng vẫn băn khoăn về sự an nguy của mẫu thân chàng.

Từ Văn theo mé bên, vượt qua nóc nhà tiến vào biệt thự. Chàng thấy thi thể Nhị Hồ Từ vẫn còn nằm nguyên chỗ cũ.

Chàng sinh lòng nghi hoặc, tự hỏi :

- Chẳng lẽ cả tòa biệt thự này chỉ có một mình Nhị Hồ Từ! Việc Nhị Hồ Từ ám toán mình, rõ ràng có sắp đặt từ trước, quyết không phải lúc lâm thời mới nghĩ ra. Nhị Hồ Từ là người thân tín của Thất Tinh bảo, sao lại cam tâm giúp kẻ cừu thù mưu hại tiểu chủ nhân?

- Người che mặt mặc áo cẩm bào, Thất Tinh cố nhân, tiếp theo là hán tử lạ mặt đã hạ sát thủ, thêm vào hành động ám toán của Nhị Hồ Từ đủ chứng minh đối phương đã có bố trí đưa mình vào đất chết. Vì lẽ gì họ làm như thế?

- Diệu Thủ tiên sinh hiển nhiên đã biết nội tình mà sao lão vẫn giữ vẻ thần bí, hẹn sau một tháng mới nói? Lão còn muốn chứng minh điều gì? Hay tính toán cách nào khác? Lão chịu lời ủy thác chiếu cố cho mình là lão biết đầu đuôi rồi, lão biết thì Tường Úy Dân còn biết nhiều hơn. Vậy việc đi Khai Phong là cần...

Từ Văn lục tìm khắp nơi mà chẳng thấy chi khác lạ. Tuy chàng giận người lão bội phản chủ hầu xương, nhưng vẫn chôn vùi cho lão. Đó là tấm lòng thiện lương ẩn trong bản tính con người chàng.

Trời đã hoàng hôn. Từ Văn muốn rời khỏi biệt thự. Nhưng khi chàng toan trở gót thì bỗng có tiếng thối lạt vạt áo phành phạch vọng lại.

Từ Văn động tâm vội ẩn mình vào trong bụi hoa.

Mấy bóng người từ trên nóc nhà hạ xuống sân. Người đi đầu rõ ràng là Vô Tình Tẩu, tiếp theo sau là tám tên kiếm thủ áo đen thân pháp rất mau lẹ.

Vô Tình Tẩu vẫy tay ra lệnh :

- Hai người một tốp! Xục tìm cho cẩn thận! Hễ thấy sự gì thì phải lập tức báo hiệu.

- Xin tuân lệnh phát dụ.

Tám tên hán tử đồng thanh đáp, rồi nhất tề rút kiếm ra khỏi vỏ, chia nhau nhảy vào các cửa ngách xục tìm.

Vô Tình Tẩu đảo mắt nhìn quanh toàn trường một lượt, miệng lẩm bẩm :

- Có người sắp động thủ đây.

Từ Văn rất lấy làm kỳ, tự hỏi :

- Vệ Đạo hội phái người tới đây với mục đích gì?

Lửa cừu hận trong lòng lại bắt đầu nhúm lên. Kế hoạch trả thù đã định trước, bây giờ lại hiện lên trước mắt. Chàng lẩm bẩm :

- Ta phải tiêu diệt dần từng gã một.

Chàng tự tin công lực mình bây giờ có thể hủy diệt được cả bọn Vô Tình Tẩu chín người.

Sát khí đằng đằng, chàng vọt mình nhảy ra.

Vô Tình Tẩu giật mình kinh hãi, bất giác lùi lại một bước, quát hỏi :

- Ai?

Từ Văn chỉ cần giết người, chàng không lên tiếng trả lời. Tay phải chàng phóng chưởng nhanh như điện chớp, tiếp theo tay trái chàng cũng hất ra.

Vô Tình Tẩu không ngờ Hắc Diện thư sinh xuất hiện đột ngột và động thủ liền.

Thế đánh của chàng không phải tầm thường. Lão vội lùi lại mấy bước và đồng thời phóng chưởng ra.

Bình!

Chưởng phong đụng nhau. Vô Tình Tẩu bị chấn động loạn choạng người đi. Lão không ngờ công lực đối phương cao thâm đến thế, nên lão chỉ ra tay với sáu thành công lực.

Từ Văn phóng chưởng tay phải chỉ là để thử, chủ lực hoàn toàn ở tay trái. Vô Tình Tẩu lùi lại không bị trúng chưởng, nên độc thủ của chàng không phát huy được uy lực. Tuy nhiên lão bị chấn động đến loạn choạng người đi, đủ chứng minh nội lực Từ Văn cao thâm hơn lão một bậc.

Vô Tình Tẩu tức giận quát lên :

- Báo danh đi!

Từ Văn chẳng nói năng gì, nhảy xổ lại, chàng vận công lực đến độ chói để phóng chưởng, uy thế nặng tựa muôn cân, thật khủng khiếp vô cùng.

Vô Tình Tẩu không dám khinh địch, đem toàn lực ra chống đỡ.

Sầm!

Một tiếng rền rợn vừa vang lên. Luồng kinh lực như xé bầu không khí xô tới. Từ Văn chỉ ngăn người ra một chút, còn Vô Tình Tẩu phải lùi lại đến ba bốn bước.

Chàng không để đối phương kịp thở, lại đem toàn lực phóng chưởng.

Sầm!

Tiếp theo là tiếng rền ư ư. Vô Tình Tẩu lão đảo người đi cơ hồ muốn té. Lão cả kinh thất sắc.

Hai luồng kiếm quang bỗng chụp xuống người Từ Văn. Đây là hai tên kiếm thủ nghe tiếng, chạy vội lại giáp chiến.

Từ Văn vung tay phải lên đập kiếm quang. Chàng lao người đi, đồng thời tay trái phóng ra rất nhanh.

Hai tên kiếm thủ rú lên hai tiếng khủng khiếp, rồi ngã lộn xuống.

Từ Văn xoay mình lại lớn tiếng quát :

- Vô Tình Tẩu! Lão chết đến nơi rồi!

Vô Tình Tẩu đột nhiên bật lên tròng cười ha hả.

Tiếng cười lọt vào tai Từ Văn khiến toàn thân chàng run lên. Đây là thuật “Thiên Chấn”, một tuyệt kỹ độc môn của Vô Tình Tẩu. Lập tức chàng liền thi triển cách chống chọi mà Thiên Đài Ma Cơ đã truyền thụ cho, rồi cất bước tiến lại.

Vô Tình Tẩu thấy thuật “Thiên Chấn” của mình không công hiệu thì chẳng còn hồn vía nào nữa. Tiếng cười cũng đình chỉ.

Từ Văn còn cách đôi phương chừng tám thước. Đột nhiên chàng giơ tay lên...

Vô Tình Tẩu không chờ Từ Văn động thủ đã ra tay trước. Lão phóng song chưởng như sấm sét nổ bất thình lình không kịp bùng tai. Công lực lão cũng không phải tầm thường và đã chuẩn bị trước, nên phát chưởng của lão ghê gớm vô cùng.

Hiện nay trong võ lâm rất ít người chống nổi một đòn mà Vô Tình Tẩu đem toàn lực đánh ra. Nhưng mục đích của Từ Văn là mong đối phương động thủ ra chiêu. Nếu không thế, thì “Độc thủ” của chàng khó mà thi triển được. Chàng liền giơ đứng bàn tay phải lên tựa hồ để chống đỡ, còn tay trái chàng đâm ra mau lẹ phi thường.

- Dừng tay!

Một tiếng quát vọng lại. Đồng thời một đạo kinh khí mãnh liệt vô cùng xô tới.

Cả hai người đều bị hất lùi lại.

Từ Văn đảo mắt nhìn ra thì thấy một người già cỡ năm mươi tuổi, mặc áo cừu sắc tía, đứng sừng ngoài hai trượng. Trên mặt lão có một vết sẹo rất lớn. Lão chính là Vệ Đạo hội chủ Thượng Quan Hoành.

Vệ Đạo hội chủ Thượng Quan Hoành trầm giọng bảo Vô Tình Tẩu :

- Xin hộ pháp hãy lùi lại, để bản tòa ra hỏi coi.

Vô Tình Tẩu lẳng lặng lùi ra hơn một trượng.

Tiếp theo mấy bóng người tiếp tục xuất hiện. Táng Thiên Ông, Thái Y La Sát, Thôi Vô Độc, cùng hai lão già và một người đứng tuổi. Ngoại trừ Thống Thiên hòa thượng, bao nhiêu cao thủ hạng nhất của Vệ Đạo hội hầu hết đều có mặt ở đây.

Hội chủ Vệ Đạo hội thân hành dẫn mọi người tới đây thì hiển nhiên là có việc quan trọng phi thường.

Từ Văn cân nhắc tình thế bên địch, chẳng ý vào “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” thì bữa nay chỉ có thể hạ được mấy tên. Đương nhiên đối tượng chủ yếu là Thượng Quan Hoành.

May ở chỗ không có Thống Thiên hòa thượng để chống đối mình như lần trước ở Tổng đàn Vệ Đạo hội. Đồng thời thiếu phụ xinh đẹp đã đón lấy Ngũ Lôi châu cũng không thấy xuất hiện...

Cặp mắt Vệ Đạo hội chủ lấp lánh hàn quang ngó Từ Văn chằm chập.

Từ Văn cũng hau háu nhìn lão. Chàng đang tính cách ra tay đột ngột thế nào để đánh một đòn là thành công ngay.

Bầu không khí trong cục trường bao phủ một làn sát khí vô hình rất khủng khiếp.

Tổng đàn chưởng lệnh Thôi Vô Độc đột nhiên lớn tiếng :

- Bẩm Hội chủ! Hai tên đệ tử kia đã chết về chất kịch độc “Tội Tâm” rồi.

Mọi người trong cục trường đều cả kinh thất sắc.

Vệ Đạo hội chủ trợn mắt lên, lớn tiếng :

- Ngươi hãy báo danh đi!

Từ Văn nghiêng răng hỏi lại :

- Thượng Quan Hoành! Các hạ tới đây làm chi?

Vệ Đạo hội chủ háng dặng một tiếng, quát hỏi :

- Ngươi là người thế nào với Từ Anh Phong?

Từ Văn vừa tiến lên một bước vừa lạnh lùng đáp :

- Tại hạ là người báo thù cho y.

Vệ Đạo hội chủ cười gằn, hỏi :

- Hay lắm! Từ Anh Phong hiện ẩn nấp ở đâu?

Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi :

- Té ra hán vì phụ thân mà tới. Nếu phụ thân đã chết về tay Thống Thiên hòa thượng trên đường đi Khai Phong, thì sao hán còn hỏi câu này. Xem chừng hán từ lạ mặt cùng phe với “Khách qua đường” đã đưa tin cho mình hoàn toàn là giả trá.

Trong lúc nhất thời chàng không biết làm thế nào, bất giác ngẩn người ra...

Vệ Đạo hội chủ lại giục :

- Bằng hữu! Bằng hữu hãy nói thiệt đi là hơn.

Từ Văn cười khẩy đáp :

- Thượng Quan Hoàn! Từ bảo chủ đã chết trên đường đi Khai Phong rồi...

Vệ Đạo hội chủ cười ha hả nói :

- Nay ông bạn! Chắc ông bạn đã biết rõ lắm rồi phải không?

Từ Văn hỏi :

- Biết rõ điều chi?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Từ Anh Phong không chết.

Nguyên ý niệm của Từ Văn đã hoàn toàn bị dao động, nhưng cũng có phần kinh ngạc và mừng thầm. Chàng hy vọng đây là một tin mừng và là một sự thực, vì chàng biết nếu phụ thân chàng ở gần đâu đây thì nhất định người chẳng chịu buông tha kẻ thù. Hai cha con chàng mà hợp lực thì việc rửa hận chẳng khó khăn gì.

Từ Văn lại tiến thêm bước nữa, đồng thời hỏi vặn :

- Các hạ căn cứ vào điều chi mà bảo y còn sống ở thế gian?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Thủ pháp của y hơi non một chút.

Từ Văn không hiểu, hỏi lại :

- Thủ pháp gì?

Vệ Đạo hội chủ ngập ngừng :

- Bản Hội chủ không muốn dây dưa với ông bạn...

Từ Văn tưởng Vệ Đạo hội chủ nói về thủ pháp của Thống Thiên hòa thượng, liền hỏi :

- Phải chăng Thống Thiên hòa thượng đã giết lầm người?

Vệ Đạo hội chủ sững sốt hỏi lại :

- Sao? Thống Thiên hòa thượng giết người ư? Phải chăng ông bạn có ý nói bừa?

Từ Văn thân nhiên đáp :

- Chẳng lẽ không đúng hay sao?

Vệ Đạo hội chủ nói :

- Thống Thiên hòa thượng có giết người cũng không đến nỗi phải dùng độc và hủy dung mạo.

Từ Văn không khỏi ngẩn người ra. Câu nói của Vệ Đạo hội chủ với lý thuyết của lão Tú sĩ mà chàng đã gặp ở ngoài thành phía Tây ngẫu nhiên tương hợp.

Từ Văn hoàn toàn lâm vào tình trạng mơ hồ. Sự tình kỳ bí khó mà hiểu được.

Thống Thiên hòa thượng không phải hung thủ, người chết chẳng phải phụ thân. Theo giọng nói của đối phương thì phụ thân chàng cố ý bài ra nghi trận, nhưng tại sao phụ thân lại không liên lạc với chàng? Đã là cha con, chẳng lẽ người không biết chàng đã vì món nợ máu đó mà xuất sinh nhập tử?

Chàng nghĩ vậy, run lên hỏi :

- Các hạ muốn điều gì?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Bản tòa muốn gặp đích thân Từ Anh Phong.

Từ Văn trong khoảnh khắc thay đổi ý kiến. Chàng tự nhủ :

- Hiện giờ đối phương chưa biết rõ chân tướng mình. Chi bằng ta hãy điều tra vụ bí mật về sự sinh tử của phụ thân trước, rồi sẽ tính chuyện báo thù sau. Vụ bí mật này chắc Diệu Thủ tiên sinh đã nắm được then chốt.

Chàng liền đáp :

- Tại hạ cũng đang muốn kiểm y.

Vệ Đạo hội chủ ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Ông bạn cũng kiểm y?

Từ Văn đáp ngay :

- Đúng thế! Nếu y chết rồi thì tại hạ báo thù cho y. Bằng y chưa chết thì tại hạ cần điều tra cho biết rõ hư thực.

Vệ Đạo hội chủ hỏi :

- Như vậy giữa ông bạn và Từ Anh Phong có mối liên quan thế nào?

Từ Văn đáp :

- Mối quan hệ rất sâu xa, nhưng tại hạ không muốn trình bày với các hạ.

Vệ Đạo hội chủ lại hỏi :

- Ông bạn tưởng bản Hội chủ tin được lời ông bạn ư?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Cái đó là tùy ở nơi các hạ, muốn sao cũng được.

Vệ Đạo hội chủ hỏi gọn :

- Ông bạn có nghĩ tới chỗ mình sẽ phải hối hận không?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Các hạ khéo nói chơi. Trước nay tại hạ không biết hối hận là cái gì.

Vệ Đạo hội chủ đột nhiên lạng người đi, rút cây kiếm ở trong tay người tùy tùng, rồi lại bước lẹ về chỗ cũ. Động tác của y thần tốc khiến người trông thấy phải lè lưỡi.

Từ Văn miệng vừa nói không hối hận, nhưng bây giờ chàng thực lòng hối hận là để cho Thượng Quan Hoành có cơ hội lấy được binh khí cầm tay. Kể về công lực thì tại cục trường không ai đối thủ được với chàng, nhưng họ cũng chẳng kém mấy, chàng chỉ ý vào “Độc thủ”. Nếu lấy tay không mà chơi với binh khí, thì chàng ít có cơ hội để thi triển Độc công. Trường hợp dùng thực lực để tỷ đấu, lấy một chọi một, thì chàng còn có thể đối phó, song bên địch hợp liên công thì chàng khó mà lạc quan được, vì việc chàng dùng độc hạ sát hai tên đệ tử của đối phương đã bị phát giác, khiến họ lưu tâm đề phòng thì chàng khó bề hạ thủ. Giả tỷ Vệ Đạo hội chủ chưa biết chàng có Độc công, có lẽ y không vội cầm lấy binh khí. Việc đã đến thế này chàng cần có một quyết định...

Vệ Đạo hội chủ lạnh lùng nói :

- Theo chỗ bàn tòa biết, thì con Từ Anh Phong đã luyện được “Vô Ảnh Tồi Tâm Thủ”, còn chính y lại chưa luyện được. Điều mà ông bạn chưa biết là chất độc “Tồi Tâm” có hai loại. Một loại chất độc thấm vào trong bụng, còn một loại làm cho đối phương nê da chảy máu. Nếu không thể, thì chẳng tài nào làm cho bên địch chết được. Ông bạn nên hiểu lời nói của bàn tòa là sự thực. Bây giờ ông bạn hãy tự vệ đi, bàn tòa sắp động thủ đây!

Từ Văn biết là không ra tay cũng không được nữa. Chàng rút chặt hai hàm răng, đánh ra một chiêu.

Kiểm pháp của Vệ Đạo hội chủ lợi hại kinh người. Y chỉ hời hợt khoa kiếm một cái là kèm chế được chiêu thức của Từ Văn.

Từ Văn trong lòng nao núng phóng ra chiêu thứ hai với mười thành công lực...

Hai tay cao thủ tuyệt đỉnh đương thời đi vào chỗ tỷ đấu kịch liệt, bất phân thắng bại. Người đứng xem ai cũng kinh hãi.

Từ Văn hết sức chú ý tìm chỗ sơ hở của đối phương để phóng “Độc thủ”, nhưng Vệ Đạo hội chủ đã gia tâm đề phòng, y ra chiêu một cách rất kín đáo.

Kiểm phong rút lên kinh khủng, những tay cao thủ đứng chung quanh phải lùi dần ra xa.

Chỉ trong nháy mắt, hai bên đã qua lại mười mấy chiêu. Kiểm thế của Vệ Đạo hội chủ vẫn không giảm phần mãnh liệt. Từ Văn nội lực tuy thâm hậu kinh người, song gặp phải đối thủ tương đương, y lại chiếm được lợi thế vì có khí giới trong tay. Kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng ai chịu nhường ai.

Bọn Vô Tình Tẩu cũng là những tay cao thủ tuyệt đại, dĩ nhiên đã nhận ra công lực của Từ Văn đến trình độ kinh thế hãi tục, trong võ lâm ngang sức với chàng chẳng được mấy người. Điều mà khiến bọn họ lo lắng hơn nữa là Từ Văn, một chàng thanh niên hậu bối, bản lãnh lợi hại như vậy lại ở về phe Từ Anh Phong.

Từ Văn hiểu rõ đánh lâu là bất lợi cho mình. Chàng muốn rút lui cũng chẳng khó gì, nhưng lại không cam lòng.

Chàng tính toán như vậy rồi, đột nhiên đề tụ công lực đến độ chói, phóng liền ra tám chiêu.

Kinh khí nổ ầm ầm, chưởng phong rào rạt như sóng cồn khiến cho kiểm thế của Vệ Đạo hội chủ bị ngưng trệ đi rất nhiều, không phát huy linh lợi được. Bất giác y lùi lại ba bước.

Từ Văn khi nào chịu bỏ, chàng tiến sát luôn luôn. Bỗng chàng quát lên một tiếng thật to, thừa cơ vung “Độc thủ” đánh ra...

Vệ Đạo hội chủ lưu tâm từng bước, lúc y vừa lộ sơ hở, thì người đã lùi lại tám thước nhanh như cắt.

Tay trái Từ Văn đập vào quảng không, tay phải chàng liền phóng theo nhanh như chớp.

Những tay cao thủ tỷ đấu, điều cần nhất là cố chiếm lấy tiên cơ. Chỉ khê chừng sợi tóc, Vệ Đạo hội chủ đã lâm vào thế thất lợi. Y muốn biến đổi tình thế thật cũng khó lòng. Huống chi nội lực Từ Văn lại cao thâm hơn y.

“Bình”!

Vệ Đạo hội chủ bị chấn động lão đảo người đi. Thanh trường kiếm trong tay bị hất xiêu sang một bên.

Từ Văn lại nhân cơ hội này phóng “Độc thủ” đánh tới...

Bọn Táng Thiên Ông đều là những nhân vật phi thường. Họ nhằm động tác tay trái của Từ Văn, liền biết cánh tay này có điều bí hiểm. Vừa thấy Vệ Đạo hội chủ loạng choạng người đi, mọi người chẳng ai bảo ai đồng thời phóng chưởng ra.

Mấy luồng kinh khí mãnh liệt cơ hồ lay non chuyển núi từ mọi phía xô vào Từ Văn.

Sự thực đã hiển nhiên. Nếu Từ Văn không thu tay về để chống đỡ, thì chẳng thể nào khỏi bị thương dưới chưởng lực của mấy tay cao thủ hợp kích, và đồng thời Vệ Đạo hội chủ cũng sẽ bị chết về “Độc thủ” của Từ Văn, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng Từ Văn đã quyết chí liều mình, không thu “Độc thủ” về.

Giữa lúc nguy ngập như ngàn cân treo đầu sợi tóc, một bóng người xuất hiện tựa u linh quỷ mị không biết từ đâu đến, đã đứng xen vào giữa Vệ Đạo hội chủ và Từ Văn.

Tay trái Từ Văn đang chụp xuống người đó, thì chính chàng cũng bị mấy luồng chưởng phong quét trúng, khí huyết nhộn nhạo cả lên. Chàng bị xô đẩy ra ngoài bốn năm thước, mắt nẩy đom đóm.

Tuy nhiên lòng chàng vẫn tỉnh táo, chàng biết rằng một tay địch đáng sợ đã tới, nhưng không rảnh để phân biệt người mới đến là nhân vật thế nào? Người xiêu về gần phía Táng Thiên Ông nhất, nên chàng liền tính chuyện hủy được tên nào hay tên ấy, liền hạ thủ đánh lão một đòn.

Táng Thiên Ông nào phải nhân vật tầm thường. Người lão tròn ững như trái banh, lăn đi một cái đã ra xa ngoài tám thước. Đồng thời lão xoay tay phóng ra một chưởng.

Từ Văn phóng chưởng vào quảng không, mà chưởng phong của đối phương lại đổ xô tới. Trong lúc cấp bách chàng vội vung chưởng đối địch. Sầm một tiếng rừng rợn!

Từ Văn ngã lăn ra. Táng Thiên Ông lão đảo người đi đến ba bốn bước.

Bây giờ Từ Văn mới nhìn rõ người vừa đến đó là thiếu phụ xinh đẹp. Cả Thượng Quan Tử Vi cũng tới nơi.

Lúc này trời đã tối đen, nhưng mắt những tay cao thủ còn nhìn rõ mọi vật như ban ngày.

Thiếu phụ xinh đẹp cất tiếng oanh :

- Gã đã ngang nhiên luyện thành “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ”.

Từ Văn chấn động tâm thần, tự nghĩ :

- Thiếu phụ xinh đẹp này sao mà ghê gớm đến thế? Mụ vừa tới, đã nhìn ra “Độc thủ” của mình. Đồng thời chàng rất khâm phục thuật dịch dung kỳ diệu của Diệu Thủ tiên sinh đã khiến cho mụ không khám phá ra được là mình thay đổi bộ mặt.

Thiếu phụ xinh đẹp vừa nói một câu đã khiến cho mọi người toàn trường phải rún động. “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” là một công phu bá đạo nhất trong Độc đạo. Theo lời đồn thì hai trăm năm trước, Quý Kiếm Sâu đã luyện thành, rồi đến nay mới lại thấy hai người sử dụng được. Cả hai người công lực cùng ghê gớm. Dĩ nhiên không ai biết hai người này là Địa Ngục thư sinh và Hắc Diện thư sinh cũng chỉ là một Từ Văn.

Thiếu phụ xuất hiện đã khiến cho toàn trường thay đổi bộ mặt. Chỉ một mình mụ cũng thừa sức kèm chế Từ Văn rồi.

Từ Văn đảo mắt lướt qua mọi người, bỗng mục quang chàng chạm vào ánh mắt thiếu nữ áo hồng Thượng Quan Tử Vi. Lòng chàng không khỏi băng khuâng vì đây là một hình ảnh con người đã in vào trái tim chàng đầu tiên. Nhưng chỉ thoáng cái, hình bóng đó đã tan đi như khói tỏa, chàng hướng mục quang lại ngó thiếu phụ xinh đẹp.

Bao nhiêu con mắt đổ dồn vào nhìn Từ Văn chăm chú. Bây giờ chàng có muốn rút lui cũng không phải chuyện dễ, nhưng chẳng lẽ chàng lại cam tâm thúc thủ chờ chết.

Bỏ chạy chăng? Trước nay bất luận đối với tay kinh địch ghê gớm đến thế nào, chàng cũng không chịu trốn lánh, nhưng tình thế lúc này lại khác hẳn. Phụ thân chàng sống chết chưa hay. Mẫu thân chàng lạc lõng nơi đâu không rõ. Mỗi huyết thù chưa trả. Bấy nhiêu yếu tố đó, xui giục chàng thay đổi tính cách. Chàng cảm thấy mình cần sống thêm để giải quyết mọi việc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Một ngón tay đưa hồn lạc phách

Thiếu phụ xinh đẹp dường như là một nhân vật có địa vị rất tôn trọng trong toàn trường. Từ lúc mụ xuất hiện, ai nấy đều nín thở chờ đợi không dám lên tiếng. Cả Vệ Đạo hội chủ Thượng Quan Hoành cũng phải im hơi lặng tiếng.

Bầu không khí trong trường đột nhiên biến thành kỳ bí khấn trương.

Thiếu phụ xinh đẹp sang sảng tiếng vàng lại vang lên, song âm điệu lạnh như băng sương. Mụ hỏi Từ Văn :

- Bây giờ ngươi hãy nói rõ lai lịch và thân thế đi!

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Tại hạ không thể trình bày được.

Thiếu phụ nói bằng một giọng uy hiếp :

- Tính quật cường của ngươi đối với ta chẳng những không ăn thua gì, mà còn bất lợi cho ngươi nữa.

Từ Văn chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì.

Thiếu phụ hỏi gặng :

- Người bức bách ta phải dùng đến phương thức bất nhân đạo để đối phó chăng?

Âm điệu lạnh lẽo từ miệng một nữ nhân phát ra khiến cho người nghe cảm thấy một ý vị khôn tả, song Từ Văn vẫn không hoang mang, uy thế này không làm cho tâm thần chàng phải giao động. Chàng hần học đáp :

- Tại hạ không để ý tới chuyện đó.

Miệng chàng tuy nói vậy, nhưng trong lòng đã có chủ ý. Chàng không cần né tránh khi tới việc sẽ thi triển thân pháp thoàn Không Phi Thăng nhảy vọt lên ngọn cây bách ngất trời gần đó cao đến mười mấy trượng là thoát thân được. Thân pháp tuyệt diệu này chàng đã được lão quái ở sau ngọn Bạch Thạch truyền thụ cho. Chàng tính rằng đây là đường lối duy nhất để tháo lui.

Thiếu phụ xinh đẹp cất giọng lạnh lẽo hơn nói :

- Ta hy vọng người đừng nhằm tính đường thoát thân.

Câu này khác nào mũi tên đâm vào tâm lý Từ Văn. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ mục trông rõ cả ý định mưu đồ trong nội tâm mình?

Bất giác chàng giật nảy mình lên. Thời cơ cấp bách, chàng chỉ còn cách tận lực thử coi. Ngoài ra, nếu chàng muốn đem công lực bản thân để đột phá vòng vây thì quyết nhiên là một sự không thể làm được.

Thiếu phụ xinh đẹp ngắt lời :

- Câm họng đi! Người chưa trông thấy quan tài thì chẳng biết là mình sắp chết.

Từ Văn lại rít lên :

- Người có thủ pháp gì thì cứ giở ra đi. Từ mỗ dầu chết cũng chẳng chau mày.

Chàng cố ý tự động nói lộ thân thế vì chàng không muốn hy sinh một cách mập mờ. Ít ra chàng để cho đối phương biết mình định báo thù không thành mà chịu uống mạng. Nếu để người lộ mặt nạ ra thì không phải là bản sắc của người võ sĩ.

Vệ Đạo hội chủ run lên hỏi :

- Sao? Người họ Từ ư?

Từ Văn cất giọng the thé đáp :

- Chính thị! Ta là Địa Ngục thư sinh Từ Văn, hận mình chưa thể đâm chết người được

Chàng vừa báo danh khiến cho toàn trường phải chấn động.

Bây giờ Từ Văn trở lại thanh điệu của mình. Lúc trước chàng phải cất giọng nói ồm ồm cho hợp với bộ mặt đã dịch dung, nếu không tất bại lộ bản tướng.

Vệ Đạo hội chủ cười khăng khắc nói :

- Đáng lý bản tòa nên nhận ra người sớm hơn mới phải.

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Bây giờ cũng chưa muộn đâu...

Chàng chưa dứt lời đã nhảy xổ vào Vệ Đạo hội chủ nhanh như tên bắn...

Huych... Tiếp theo là tiếng rên ư ư. Từ Văn bị thiếu phụ xinh đẹp vẩy tay một cái, liền ngã xuống đất, miệng học máu tươi. Nhưng tính quật cường thúc đẩy chàng gắng gượng đứng lên, mặt mũi trông dữ như quỷ sứ.

Vệ Đạo hội chủ trầm giọng nói :

- Từ Văn! Bây giờ chúng ta không còn nợ gì nhau nữa.

Câu này trở vào việc Từ Văn đã giải chất độc Tội Tâm cho y ngày trước, và y đã tha chết cho Từ Văn một lần.

Từ Văn hần học nói :

- Phải rồi! Người cứ hạ thủ đi là xong.

Vệ Đạo hội chủ hỏi :

- Ngươi hãy nói chỗ ở của phụ thân ngươi đã?

Từ Văn đáp :

- Không khi nào.

Vệ Đạo hội chủ lạnh lùng :

- Ngươi không tự chủ được đâu.

Từ Văn kiên quyết :

- Ngươi muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý. Từ mổ học nghệ kém cỏi nên đã lọt vào tay bọn ngươi, thì chết cũng chẳng chau mày.

Thiếu phụ xinh đẹp háng dặng một tiếng rồi bật ngón tay. Một làn chỉ phong sắc nhọn, màu trắng lò mờ bắn về phía Từ Văn.

Từ Văn rú lên một tiếng khùng khiếp ngã lặn xuống đất. Chàng cảm thấy đau đớn như bị người móc tim róc thịt, chàng không chịu nổi, vừa lặn lộn giãy giụa vừa bức tốc xé áo chỉ trong khoảnh khắc, người chàng nhuộm đầy máu lặn đất trông như quỷ sứ.

Thiếu nữ áo hồng Thượng Quan Từ Vi cất tiếng buồn buồn gọi :

- Mẫu thân

Thiếu phụ xinh đẹp chau mày hỏi :

- Chuyện gì vậy?

Thượng Quan Từ Vi đáp :

- Giải độc cho y đi?

Thiếu phụ xinh đẹp sừng sốt :

- Sao? Giải độc cho y ư?

- Phải rồi

Thiếu phụ xinh đẹp lên tiếng hỏi :

- Ngươi đã quên mối huyết cừu Đại mẫu ngươi đã bị mổ để làm thịt ăn rồi hay sao?

Thượng Quan Từ Vi đáp :

- Má má! Hải nhi còn thiếu y một món ân tình.

Thiếu phụ xinh đẹp đưa mắt nhìn Vệ Đạo hội chủ đề hỏi ý. Vệ Đạo hội chủ liếc nhìn thiếu nữ áo hồng, trầm giọng gật đầu đáp :

- Nên theo ý kiến của Vi nhi.

Thiếu phụ xinh đẹp lại giơ ngón tay lên điểm cách không ba cái. Từ Văn liền ngừng tiếng rú, nhưng người chàng đã bị hành hạ đến cừ tử nhất sinh nên vẫn còn co quắp.

Vệ Đạo hội chủ lớn tiếng hỏi :

- Từ Văn! Ngươi đã chịu mở miệng chưa?

Từ Văn rít chặt hai hàm răng chẳng nói năng gì.

Vết sẹo trên mặt Vệ Đạo hội chủ bỗng đỏ lên. Mắt hắn chiếu ra những tia sát quang rùng rợn, hấn quát lớn :

- Từ Văn? Bản tòa sẽ có biện pháp khiến ngươi phải mở miệng.

Hắn quay lại vẩy tên kiếm sĩ đứng thị lập phía sau, nói :

- Ngươi hãy chặt cánh tay độc của gã đi rồi hãy áp giải về Tổng đàn.

- Xin tuân lệnh.

Hai tên kiếm sĩ nghiêm cẩn tiến lại. Một tên giờ trường kiếm lên nhắm vai bên tả Từ Văn chém xuống...

Từ Văn gầm lên một tiếng. Không biết một luồng khí lực từ đâu kéo đến, chàng trần mình đi một cái nhanh như chớp tránh khỏi lưỡi kiếm, rồi trần trở lại vùng độc thủ đập vào chân gã kiếm sĩ.

- Ủi chao...

Kiếm sĩ rú lên một tiếng rùn rợn, té lăn ra chết liền.

- Ngươi dám...

Tiếng quát chưa dứt, Từ Văn đã bị Vệ Đạo hội chủ phóng chưởng đánh hất tung ra ngoài hai trượng, rớt xuống trước một bụi hoa. Miệng chàng hộc máu tươi như suối chảy. Ý thức dần dần đi vào chỗ hôn mê... tình trạng chết đi sống lại chàng đã trải qua nhiều lần.

Thiếu nữ áo hồng lại lên tiếng :

- Gia gia... Gia gia hãy tha cho y!

Vệ Đạo hội chủ quát lên :

- Ngươi bảo sao?

Thiếu nữ áo hồng Thượng Quan Từ Vi năn nỉ :

- Hải nhi thỉnh cầu gia gia buông tha cho y.

- Tại sao vậy?

- Để trả món ân tình ngày trước.

Vệ Đạo hội chủ càng lộ vẻ tức giận quát mắng :

- Con nha đầu kia! Ngươi đừng giữ tính cô chấp nữa.

Thượng Quan Từ Vi vẫn một giọng trầm trầm :

- Hải nhi xin gia gia lần này là lần cuối cùng.

Mấy tiếng về sau cô càng lộ vẻ cương quyết.

Từ Văn chưa mất hết thính giác. Chàng nghe rõ cả, nên trong lòng nảy ra những ý nghĩ khó tả.

Vệ Đạo hội chủ cất giọng nghiêm khắc :

- Không được!

Thiếu nữ áo hồng vẻ mặt thê thảm, nước mắt trào ra. Nàng cúi gầm mặt xuống.

Thiếu phụ xinh đẹp liếc mắt nhìn thiếu nữ áo hồng ra chiều thương xót, liền quay sang bảo Vệ Đạo hội chủ :

- Thôi nghe lời y đi!

Vệ Đạo hội chủ gắt lên :

- Nghe y... Nghe y... Cái gì cũng nghe y... Vì phu nhân nuông chiều y quá, nếu không thì làm gì mắc hợm thẳng mặt chuột Lục Quân...

Hắn nói tới đây đột nhiên dừng lại.

Thiếu nữ áo hồng nức nở một tiếng rồi khóc oà lên. Nàng trở gót toan chạy.

Thiếu phụ xinh đẹp lặng người ra nắm lấy nàng ôm vào lòng, lớn tiếng :

- Tiệp thiếp đã phá tan Tổng đà Tụ Bảo hội. Như vậy là đủ rồi.

Vệ Đạo hội chủ dường như cũng cảm thấy không nên có thái độ quá đáng như vậy, nét mặt hắn hòa hoãn lại một chút. Hắn đưa cặp mắt nhìn thiếu phụ xinh đẹp ra chiều ăn năn, nói :

- Từ Anh Phong xảo trá như giống hồ ly, ta không nên buông tha gã này một cách khinh suất.

Thiếu phụ xinh đẹp hỏi :

- Mục đích của tướng công là muốn tìm cho được Từ Anh Phong hay sao?

Vệ Đạo hội chủ đáp :

- Cái đó phu nhân đã biết rõ, sao còn hỏi lại?

Thiếu phụ xinh đẹp lại nói :

- Có tha gã cũng chẳng thiệt gì.

Vệ Đạo hội chủ lắc đầu :

- Cái đó ta không hiểu được.

Thiếu phụ xinh đẹp nói :

- Tiệp thiếp phé bỏ công lực gã rồi mới buông tha, tất nhiên gã phải tìm tới chỗ phụ thân.

Vệ Đạo hội chủ đột nhiên tỉnh ngộ, nói ngay :

- Phu nhân quả là có kiến thức.

Thiếu phụ xinh đẹp làm mặt giận, nói :

- Tướng công bắt tất phải tán tụng.

Từ Văn tuy đã lâm vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê, nhưng những câu nói của đối phương đều lọt vào tai chàng. Chàng nghĩ thầm :

- Đối phương muốn dùng ta làm kẻ dẫn đường để tìm cho thấy phụ thân. Như vậy há chẳng là chuyện mơ tưởng hảo huyền? Phụ thân ta còn sống hay chết vẫn ở trong vòng bí mật.

Bỗng nghe Vệ Đạo hội chủ lên tiếng :

- Phu nhân... Cứ làm thế là được.

Thiếu phụ xinh đẹp đứng xa xa bật ngón tay luôn mấy cái. Từ Văn cảm thấy kinh phong xô tới, xuyên vào các kinh mạch, đi tới đâu chân khí tiêu tan tới đó. Nhưng thần trí chàng tỉnh táo hẳn lại..

- Triệt thoái!

Một tiếng vừa hạ lệnh, tiếp theo là những tiếng ào ạt liên thanh. Chỉ trong khoảnh khắc mọi người đã bỏ đi hết.

Từ Văn trở mình một cái tưởng chừng như gân cốt toàn thân bị gãy rời, đau đớn khôn tả. Khí lực không còn tí gì.

Chàng ngẩng mặt nhìn sao trên trời, cảm thấy nỗi đau khổ vô bờ bến. Chàng lẩm bẩm :

- Công lực đã bị phé bỏ thì sống không bằng chết.

Bao nhiêu nguyện vọng bỗng chốc tan thành mây khói. Trong lòng chỉ còn lại mối hận vô biên.

Chàng tưởng chừng cảnh đêm tối dài vô tận. Nội tâm bị đau khổ, da thịt bị kiếm thương. Nỗi đau khổ hành hạ chàng không một giây một phút nào buông tha. Chàng tưởng chừng mình bị nung nấu ở trong tù ngục. Cả tâm linh lẫn thể xác đều phải chịu cực hình.

Tinh tú trên trời mỗi lúc một thưa dần. Sau cùng một tia sáng lộ ra ở chân trời.

Sắp sáng rồi... Nhưng Từ Văn vẫn tưởng tượng mất hết cả ánh sáng ban ngày, tám thân vĩnh viễn bị đẩy ải vào trong đêm tối cùng tuyệt vọng. Chàng không mong gì cả mà cũng chẳng còn gì để tự an ủi, thậm chí chàng không muốn suy nghĩ nữa.

Công lực đã mất, bây giờ chàng chẳng khác chi người thường. cuộc sống còn lại nhưng phỏng được ích gì? Thế là hết... Tất cả mọi thứ đều tan ra mây khói. Chàng kết luận :

- Ta chẳng còn chi để mà sống thêm. Cái sống này chỉ để cù hận làm cho chết dần chết mòn.

Bỗng một thanh âm tự đáy lòng phát ra :

- Từ Văn! Ngươi chưa nên chết vội, vì chết bây giờ không đúng lúc. Phụ thân ngươi nếu quả thực chưa chết thì ngươi còn có ngày được nhìn thấy kẻ thù ngã gục. Đối với mẫu thân ngươi còn có ngày thấy mặt...

Trời sáng tỏ. Lát sau ánh dương quang chiếu vào tấm thân tàn tạ của Từ Văn. Đây lại là một trường ảo mộng, một trường mộng ảo tiếp diễn không bao giờ chấm dứt.

Chàng gắng gượng ngồi dậy. Công lực đã bị phế bỏ thì chẳng thể dùng nội nguyên để trị thương được. Chàng lấy thuốc giải còn lại ở trong mình bỏ vào miệng và phải cố gắng lắm mới nuốt xuống được.

Sau chừng một giờ, Từ Văn mới có thể cử động. Chàng lết người đến bờ ao ở bên hòn giả sơn. Trước hết chàng uống thuốc phục hồi chân diện, rồi rửa hết vết máu. áo quần chàng đã bị phép thuyền Ngọc Suru Hồn tàn khốc biến thành những mảnh tả tơi trên mình.

Từ Văn đi về phía hậu viện tìm lấy một bộ quần áo cũ của gia nhân bỏ lại, mặc vào mình. Đồng thời chàng móc lấy mấy lạng bạc mà lão Nhị Hồ Từ sau khi chết còn để trong bọc. Đoạn chàng cất bước rời khỏi...

Từ Văn biết Vệ Đạo hội tất nhiên phái người ngầm ngầm theo dõi hành tung, vì họ cho là mình sẽ đi kiếm phụ thân, nhưng thực ra phụ thân chàng còn sống hay chết họa chăng chỉ có ông trời biết mà thôi.

Từ Văn hoang mang ra khỏi thành Nam Triệu như con quỳ không hồn rồi theo đường lớn mà đi..

Chính chàng cũng không tự biết là mình đi về phương nào. Cả cuộc đi Khai Phong chàng cũng không nghĩ tới nữa. Chàng tự hỏi: “Chẳng lẽ đem tâm thân tàn ma dại này về gặp cố nhân?”

Từ Văn đang bản thân cất bước. Bỗng mấy người kỵ mã đang chạy nhanh tới, một người cất tiếng quát :

- Tránh ra! Muốn chết hay sao mà vơ vẩn giữa đường.

Chàng giật mình kinh hãi, lật đật tránh sang bên để nhường lối. Ngựa chạy bụi bốc lên mù mịt.

Chát một tiếng... Lưng chàng bị nện một roi ngựa đau thấu xương. Người kỵ mã lướt qua rồi, bên tai chàng còn vang lên những câu thóa mạ :

- Thằng mù này muốn chết đây!

Từ Văn đứng ngay người lại, phui bụi cát, nở một nụ cười thê thảm. Thật là hổ xuống bình nguyên bị chó nhờn.

Ánh dương quang soi khắp vũ trụ, bốn bề sáng tỏ. Nhưng trong con mắt chàng thấy mọi vật đều tối tăm thăm thẳm.

Bất thành linh một thanh âm ra chiều vừa kinh ngạc vừa vui mừng cất lên gọi :

- Đệ đệ...

Từ Văn toàn thân run bắn lên. Chàng biết mình lại gặp ai rồi, và hận mình chẳng thể chui xuống đất cho xong. Chàng đứng ngẩn người ra hồi lâu rồi mới ngừng đầu lên. Trước mắt chàng đứng sững một người xinh đẹp, vô cùng quyến rũ. Nàng chính là Thiên Đài Ma Cơ.

Thiên Đài Ma Cơ rất đổi kinh nghi, chăm chú nhìn Từ Văn, xúc động hỏi :

- Đệ đệ... Đệ đệ làm sao thế?

Trong lúc nhất thời, Từ Văn ruột gan rất hoang mang. Người chàng thay đổi hẳn, mà Thiên Đài Ma Cơ vẫn là Thiên Đài Ma Cơ ngày trước. Nàng chỉ tiêu tụy đi một chút, nhưng hãy còn đẹp lắm. Nhan sắc quyến rũ, phong tư càng khiến cho người rạo rức tâm thần. Nhưng Từ Văn mới trong một đêm đã biến hẳn thành người khác.

Từ Văn gặp Thiên Đài Ma Cơ mà tưởng chừng gặp một người nhà thân thiết. Lòng chàng cảm thấy chua cay. Lúc này chàng cần được người nương tựa, được người giúp đỡ. Chàng biết Thiên Đài Ma Cơ đã si tình với chàng, thì bất luận trong tình trạng nào chàng cũng có thể ỷ lại vào nàng được. Chàng muốn ôm lấy nàng mà khóc, nhưng chàng sợ nhớ ra hiện giờ mình không còn là Địa Ngục thư sinh ngày trước, mà đã biến thành con người thường. Nói cho đúng hơn thì hiện thời chàng khác nào chó nhà tang. Nhưng bản tính kiêu ngạo, chàng buột miệng kêu lên :

- Đừng hỏi gì đến ta!

Lòng chàng đau khổ, nhưng chàng tự mình chịu lấy, không để bận lòng ai. Chàng đã chẳng thể hưởng thụ được lòng yêu của nàng, thì không đáng tiếp thụ mối tình của nàng nữa. Một sự thực tàn khốc không cho chàng có bất cứ việc tham vọng gì.

Thiên Đài Ma Cơ kinh ngạc không bút nào tả xiết. Nàng đứng ngẩn người ra một lúc, rồi run lên hỏi :

- Đệ đệ... Đệ đệ làm sao thế?

Từ Văn cố sức kìm chế những mối uất ức trong lòng đang rạo rức muốn nổi lên. Chàng kèm hãm cả những nỗi đau thương vô bờ bến, ráng giữ vẻ lạnh lùng đáp :

- Tiểu đệ không sao cả.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Nhưng nét mặt đệ đệ khác lạ lắm là nghĩa làm sao?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Tiểu đệ đã bảo đừng hỏi gì đến tiểu đệ nữa kia mà?

Thiên Đài Ma Cơ nghẹn ngào :

- Đệ đệ... Đệ đệ...

Vành mắt nàng đỏ hoe, nét mặt xám ngắt, cổ họng nghẹn ngào nói không ra tiếng.

Từ Văn nhìn vẻ mặt Thiên Đài Ma Cơ, lòng đau như cắt, nhưng chàng không thể làm khác được. Mối tình giữa chàng và nàng không tiếp tục được, vì võ công chàng đã mất hết, đời chàng mờ mịt chẳng hiểu sống chết ra sao, thì còn để lụy đến việc chung thân của nàng làm chi.

Từ Văn nghiêng răng, giữ vẻ lạnh lùng đáp :

- Tiểu đệ nghĩ rằng mối quan hệ giữa chúng ta đã kết thúc.

Thiên Đài Ma Cơ nước mắt chảy quanh, cất giọng buồn thảm :

- Ta hiểu rồi! Đệ đệ thủy chung vẫn coi ta là hạng liễu ngổ hoa tường, không xứng đôi với đệ đệ Nhưng... ta... quyết không có một hành vi nào làm cho đệ đệ phải hổ thẹn...

Rồi không ngăn được, hai hàng lệ trào ra...

Từ Văn trông nàng như đoá hoa lê gặp mưa, cơ hồ cảm lòng không đau, nhưng bản tính cương nghị, chàng đưa mắt nhìn ra phương trời xa thẳm, hờ hững đáp :

- Nhất thiết điều gì chúng ta cũng nên chấm dứt.

Thiên Đài Ma Cơ rít chặt hai hàm răng, hỏi bằng một giọng rất thê thảm :

- Từ Văn! Ngươi lạnh lẽo, vô tình được đến thế thật ư?

Câu hỏi này khiến cho Từ Văn đau xót vô cùng. Chàng đã chịu ơn nàng rất nhiều, dù nàng có là con người thế nào đi nữa, chàng cũng không thể rẻ rúng nàng được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Lão Tú sĩ lại xuất hiện

Thiên Đài Ma Cơ thấy Từ Văn đứng thộn mặt ra không đáp, nàng cất giọng ai oán hơn hỏi lại :

- Từ Văn! Ngươi hà tiện cả đến câu trả lời ta nữa ư?

Từ Văn phải cố gắng lắm mới nén được mối xúc động trong tâm hồn, chàng đánh bài liêu đáp :

- Tiểu đệ chẳng còn điều chi nữa mà nói.

Hai người đứng lẳng lẳng không ai nói gì đến một khác, nhưng trong sự trầm lặng khó thở này, tâm hồn mỗi người đều bị đau khổ do một nguyên nhân khác nhau. Sau cùng Thiên Đài Ma Cơ buông tiếng thở dài nào ruột tưởng đá cũng phải động lòng. Nàng nghẹn ngào nói :

- Đệ đệ! Kể ra ta không nên thế này mới phải... Ta đã nói chỉ mong trong lòng đệ đệ có hình ảnh ta, ta không nghĩ đến cách chiếm con người đệ đệ. Phải rồi! Ngày trước đệ đệ đã chung tình với thiếu nữ áo hồng. Bây giờ đệ đệ lại thuộc về Tường Minh Châu, ta nhìn không nổi lòng ghen tức mà cũng phải nhìn. Đệ đệ cứ yêu thương người mình yêu, rồi kết hôn với y. Nhưng ta xin đệ đệ... đừng đối đãi với ta như vậy. Ta đã nghĩ cả đến chuyện hôn gận đệ đệ mà không hôn gận được... Ta lại thất bại một lần nữa!...

Hai hàng lệ trào ra như suối ngọc. Mỗi tiếng nói là một giọt nước mắt nhỏ xuống. Nó bao hàm biết bao nhiêu là tình ý chân thành, khẩn cầu. Nó cũng giống như những mũi kim nhọn đâm vào trái tim Từ Văn. Tâm thần chàng rung động mãnh liệt, muốn ôm choàng lấy nàng để nói lời thực tình, nhưng chàng không đủ can đảm, chàng nghĩ tới hậu quả khó bề thu lại được.

Những nỗi đau khổ về nhục thể đối với chàng chẳng có chi đáng kể, cả cái chết chàng cũng không coi vào đâu. Nhưng cái đau khổ về tâm linh khiến chàng chịu không nổi, nhất là nỗi đau khổ lần này lên đến tột độ, trước nay chưa từng có. Chàng ngậm ngùi đáp :

- Đại thư ơi!... Đại thư đã biết chúng ta không thể nào kết hợp được...

Thiên Đài Ma Cơ ngắt lời :

- Ta biết rồi! Ta không hy vọng chuyện kết hợp, mà chỉ mong đệ giữ ở nơi ta một phần tình cảm.

Từ Văn nói :

- Đại thư! Đại thư nên tìm hạnh phúc khác là hơn.

Thiên Đài Ma Cơ nói ngay :

- Ngoài đệ đệ ra ta không còn hạnh phúc nào nữa.

Từ Văn hỏi :

- Chẳng lẽ cứ để tình trạng này kéo dài vô cùng tận hay sao?

Thiên Đài Ma Cơ đáp :

- Ta nguyện ý như vậy.

Từ Văn ngập ngừng :

- Nhưng... tiểu đệ không muốn thế...

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Đệ đệ! Phải chăng đệ đệ muốn tuyệt giao với ta?

Từ Văn la thét thanh :

- Đại thư... đừng bức bách tiểu đệ...

Thanh âm chàng đầy vẻ thống khổ, tưởng chừng bao nhiêu nỗi đau khổ trong lòng tiết cả ra lời nói.

Nét mặt Thiên Đài Ma Cơ bình tĩnh lại. Nàng cất giọng ngậm ngùi :

- Đệ đệ! Ta không bức bách đệ đệ. Đệ đệ cứ tự nhiên cùng Tường Minh Châu bách niên giai lão...

Từ Văn rú lên :

- Tiểu đệ không kết hợp với y... vĩnh viễn không có chuyện đó...

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Đệ đệ còn có chỗ khác hay sao?

- Không có!

- Thế thì vì lẽ gì?

- Đại thư không biết... Tiểu đệ... tiểu đệ...

Chàng không nói nữa, chỉ nghiêng răng ken két. Mặt chàng co rúm lại.

Thiên Đài Ma Cơ vẫn chẳng buông tha. Nàng hỏi :

- Đệ đệ! Đệ đệ làm sao thế?

Từ Văn đáp :

- Không sao cả! Xin Đại thư đừng hỏi gì đến tiểu đệ nữa.

Thiên Đài Ma Cơ ngập ngừng :

- Phải chăng... vì cánh tay độc của đệ đệ...

Từ Văn hàm hồ đáp :

- Có thể như vậy.

- Sao lại có thể? Đệ đệ! Đệ đệ không nói thật tâm.

Từ Văn đưa mục quang chăm chú nhìn bộ mặt đăm lẹ của Thiên Đài Ma Cơ. Chàng lê gần lại hai bước, vươn tay ra.

Thiên Đài Ma Cơ trước còn kinh ngạc, rồi nàng hiểu tâm ý Từ Văn. Trên bộ mặt đau thương, nàng gượng gạo nở một nụ cười, từ từ tiến lại...

Giữa lúc tay hai bên sắp đụng vào nhau, Từ Văn đột nhiên tỉnh lại. Chàng tự hỏi :

- Ta làm gì thế này?

Một tia lý trí khiến chàng tỉnh táo lại. Quyết tâm của chàng suy tởm nửa mất biến, nhưng chàng thu về kịp.

Đột nhiên chàng buông tay xuống, đồng thời người chàng lui lại hai bước.

Thiên Đài Ma Cơ chưng hửng. Nụ cười trên môi biến mất. Một luồng khí lạnh lại từ trong thâm tâm nổi lên, đưa ra khắp mình mẩy. Nàng tưởng chừng từ chi tê dại. Nàng lâm vào tình trạng vừa thấy một tia sáng lộ ra qua đám mây, rồi tia sáng lại bị làn mây đen dày đặc hơn che khuất.

Thiên Đài Ma Cơ tưởng chừng như mình bị Từ Văn trêu cợt, khinh nhờn. Nàng có biết đâu đến chỗ đau khổ của chàng.

Từ Văn lúc này cần được sự an ủi, nhưng chàng lại cự tuyệt sự an ủi. Chàng cần có người đồng tình, song chàng lại phớt bỏ sự đồng tình mà chàng được hưởng thụ. Tại sao vậy? Vì chàng thực tình yêu Thiên Đài Ma Cơ nên phải gìn giữ cho nàng. Chàng không muốn hy sinh nàng để lợi cho mình. Góc rẽ ái tình chân thật là ở chỗ đó. Yêu ai là phải hy sinh cho ai, chứ không phải chiếm lấy phần hơn cho mình, để người khác phải hy sinh.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Từ Văn! Đệ đệ còn muốn làm nhục ta nữa chăng?

Từ Văn không trả lời. Chàng cần phải cứng rắn, dẹp nỗi thống khổ. Chàng biết nếu để tình cảm chỉ phối tất là thất bại.

Thiên Đài Ma Cơ thấy thái độ của chàng, nàng không giữ vẻ dịu hiền được nữa, để cho cơn giận hờn bùng nổ lên. Nàng gầm thét :

- Từ Văn! Ngươi là kẻ mình đầy máu lạnh!

Từ Văn chấn động toàn thân, chàng vẫn không trả lời, chỉ hết sức kềm chế mối xúc động không để lộ ra ngoài mặt.

Thiên Đài Ma Cơ bỗng giơ tay lên, lớn tiếng quát :

- Từ Văn! Ngươi giết ta đi! Không thì ta cũng giết ngươi.

Từ Văn bất giác lùi lại một bước dài. Chàng đã hiểu nếu Thiên Đài Ma Cơ mà phóng chương, thì chàng chẳng thể nào chịu nổi một đòn vì đã mất hết công lực.

Chàng há miệng toan nói gì nhưng lại thôi không nói nữa.

Thiên Đài Ma Cơ nghiêng răng hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi mà dùng “Độc thủ” thì giết người chẳng cần phí chút hơi sức. Có đúng thế không?

Từ Văn nhắm mắt lại, đáp :

- Đại thư hạ thủ đi! Tiểu đệ không trả đòn đâu.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi :

- Người tưởng ta không dám chăng?

Từ Văn ấp úng :

- Không phải thế. Tiểu đệ... tiểu đệ...

- Từ Văn! Người coi ta là bông hoa tàn lạ trên đồng cát bùn chứ gì? Phải rồi! Ta không biết tự ái, tự trọng. Ta là kẻ đốn mạt, không nhận xét bộ mặt thật của người ngay từ trước, đã hiển hết tình cảm không lưu lại chút gì...

Từ Văn la thảm :

- Thư thư! Ta yêu thư thư lắm! Phải rồi, đã có hồi ta khinh bỉ thư thư, nhưng hiện giờ ta yêu nàng thực.

Nhưng ngoài mặt, chàng vẫn tỏ như tượng đá.

“Bình”! Tiếp theo là một tiếng rú rừng rợn.

Từ Văn bị đánh một chưởng bắn ra ngoài hai trượng, ngã lăn xuống bụi cỏ bên đường, miệng trào máu tươi như suối chảy.

Thiên Đài Ma Cơ lại thộn mặt ra. Nàng có ngờ đâu Từ Văn không trả đòn, mà cũng chẳng vận công chống cự. Nếu không thì công lực của nàng đánh Từ Văn đến bị thương thô huyết thế nào được.

Từ Văn cố cựa cựa nhưng không còn chút khí lực nào, đành chịu nằm yên trong bụi cỏ. Chàng tuyệt không oán hận Thiên Đài Ma Cơ và nghĩ thảm :

- Đây là một phương thức bồi thường mối tình cảm rất xác đáng. Mình đã lâm vào tình trạng sống không bằng chết, nếu được chết về tay nàng thì còn gì hay hơn nữa.

Thiên Đài Ma Cơ không hiểu lòng mình đang hối hận hay phẫn nộ. Hồi lâu nàng cất tiếng hỏi :

- Sao người không trả đòn?

Từ Văn bật lên trăng cười thê thảm, vận hết khí lực nói lớn :

- Thiên Đài Ma Cơ! Người muốn giết ta chăng? Sao không hạ thủ đi?

- Người...

- Người không dám ư?

Thiên Đài Ma Cơ lại nổi cơn phẫn nộ. Lòng tự tôn của người đàn bà còn mãnh liệt hơn đàn ông nhiều. Dĩ nhiên nàng không hiểu Từ Văn đã mất hết công lực, mà cho là chàng cố ý làm thế để tuyệt tình với mình.

Nghĩ tới đây, nàng không tài nào nhẫn nại được nữa. Dầu cho Từ Văn có chết về độc thủ của nàng, nàng cũng cam tâm. Nàng nhảy tới bên Từ Văn, nét mặt bao phủ một làn sát khí rừng rợn.

Từ Văn thấy thế không khỏi bỏ vía, song chàng tự nghĩ :

- Thôi ta đành chết dưới bàn tay nàng. Ít ra cũng được nàng mai táng cho tử tế.

Thiên Đài Ma Cơ lớn tiếng :

- Từ Văn! Người đừng giả vờ nữa kéo rồi hối hận không kịp.

Từ Văn buồn rầu đáp :

- Vĩnh viễn ta không bao giờ hối hận.

Thiên Đài Ma Cơ rít lên :

- Được lắm! Ta để cho người cảm giận ta suốt đời cũng không sao.

Nàng vừa nói vừa giơ bàn tay nhỏ nhắn lên nhằm giáng xuống trước ngực Từ Văn...

Từ Văn vẫn không nhúc nhích, chỉ dương cặp mắt lên mà nhìn. Khóe miệng chàng vẫn nở một nụ cười thâm đạm. Chàng chuẩn bị đón tiếp cái chết.

Phát chưởng vừa phóng ra nửa vơi, Thiên Đài Ma Cơ bỗng dừng lại. Hiển nhiên nàng chỉ phẫn hận chứ không có ý giết chết Từ Văn.

Nàng dần giọng hỏi :

- Từ Văn! Sao ngươi không phản kháng?

Giả tử Từ Văn nhỏ nhẹ một câu là tình thế lập tức thay đổi, nhưng chàng vẫn mặt lạnh như tiền, hỏi lại :

- Ngươi không dám hạ thủ ư?

Thiên Đài Ma Cơ không còn đất dè mà xoay chuyển. Nhưng nàng biết rõ bản tính Từ Văn. Chàng chẳng bao giờ có nguy kể chi hết. Về quyết ý chịu chết của chàng khiến nàng sinh lòng ngờ vực. Nàng do dự một chút rồi thu tay về, dịu giọng hỏi :

- Tại sao ngươi làm thế này?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Chẳng làm sao cả. Ta muốn ngươi giết đi hoặc vĩnh viễn dời xa ta.

- Từ Văn! Ngươi có điều gì bức tức với ta?

- Ta chẳng có điều chi cả.

- Ngươi giả chết cũng không được đâu. Ngươi đừng tưởng phát chương này chẳng thể giết được Địa Ngục thụ sinh.

Bây giờ Từ Văn bỗng phát giác ra thương thế mình tự nhiên không chữa mà khỏi.

Bao nhiêu nỗi đau khổ đều tiêu tan hết. Chàng đứng lên, trong lòng rất đỗi kinh dị và cho là trong bản thân còn có lực lượng tiềm tàng trỗi dậy làm cho thương thế lành mạnh. Lực lượng này đã khiến chàng mấy phen chết đi rồi sống lại được là nghĩa làm sao? Chàng chưa từng uống những thứ “thiên tài địa bảo” hay linh đan diệu dược gì cả, nên hiện tượng này thật kỳ quái, hay đây là một kỳ tích huyền bí không sao hiểu được.

Thiên Đài Ma Cơ lại giục :

- Từ Văn! Ngươi hãy nói đi!

Từ Văn hững hờ đáp :

- Cái gì đáng nói thì ta đã nói hết rồi.

Thiên Đài Ma Cơ hỏi gặng :

- Ngươi quả tình muốn thế thật ư?

- Đó là một điều bất đắc dĩ.

- Bất đắc dĩ thế nào?

- Ta không muốn nói ra. Rồi có ngày ngươi sẽ tự biết.

Thiên Đài Ma Cơ nói móc :

- Thật là lời nói dối hoa mỹ, câu bịa đặt khôn ngoan. Từ Văn! Ta biết ngươi rồi!...

Từ Văn trong lòng thâm trầm. Chàng nói qua kẻ rặng :

- Như vậy càng hay.

Thiên Đài Ma Cơ bùng mặt chạy đi.

Từ Văn trông theo bóng sau lưng nàng dần dần mất hút mà lòng như se lại, tâm hồn hốt hoảng tưởng chừng như đánh mất vật gì. Miệng chàng lẩm bẩm :

- Nàng đi rồi! Ta... cũng đi thôi... Nhưng đi đâu bây giờ?

Giữa lúc ấy, bất thình lình ở trong rừng cách đấy mười mấy trượng có tiếng rú chói tay vọng lại.

Từ Văn chấn động tâm thần. Chàng toan băng mình vọt đi, nhưng sức nhớ ra công lực mình đã mất hết, bất giác chàng đứng thừ người, lắc đầu. Trên môi nở một nụ cười đau khổ, mỉa mai. Những chuyện tranh đấu, sát phạt không còn là chuyện của chàng nữa.

Đột nhiên mắt chàng nhìn thấy phía trước một bóng người dài thường thướt và in xuống đất. Chàng ngừng đầu lên trông rồi lui lại một bước. Một văn sĩ

trạc tuổi năm mươi xuất hiện. Hắn chính là lão Tú sĩ mà chàng đã gặp gỡ mấy hôm trước, chứ không phải người lạ. Lão Tú sĩ này đã trúng phải “Độc thủ” của chàng ở nơi hoang dã ngoài thành Nam Triệu rồi bỏ chạy.

Từ Văn đưa mắt lạnh lùng ngó lão tú sĩ, rồi hỏi :

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Lão Tú sĩ mặt lộ hào quang, nghiêng răng đáp :

- Không ngờ người lại là con Từ Anh Phong. Giả tỷ không có hai tên môn hạ của Vệ Đạo hội nhận ra, thì lão phu không biết. Thật là lưới trời lồng lộng..

Không cần nói cũng hiểu, hai tiếng rú vừa rồi từ miệng hai tên hán tử ở Vệ Đạo hội phát ra.

Từ Văn run lên hỏi :

- Các hạ là ai?

Lão Tú sĩ cười khàn khạch đáp :

- Rồi người sẽ biết. Lão phu nghe nói người quật cường lắm, mà sức chịu đựng cực hình cũng ghê gớm. Bây giờ tuy người đã mất hết công lực, nhưng chúng ta hãy ra chỗ khác thung thắng nói chuyện...

Lão vừa nói vừa cời áo ngoài vung qua quần lấy Từ Văn xách trong tay chạy ra ngoài khu rừng.

Từ Văn không có sức phản kháng. Chàng để mặc cho đối phương muốn làm gì thì làm. Chàng biết rõ đối phương sẽ đi quần chặt lấy chàng vì lão úy kỵ cánh tay độc của chàng.

Lão Tú sĩ ra khỏi khu rừng rậm vẫn chưa dừng lại, lão tiếp tục chạy nhanh như bay, khác nào người cưỡi gió mà đi. Chỉ trong nháy mắt, phía trước hiện ra một con sông lớn, nước chảy xiết, sóng vỗ bì bõm.

Ra tới bờ sông, lão Tú sĩ dừng bước. Ở đây có một chiếc thuyền mui đã đậu sẵn.

Lão nhảy xuống thuyền, quăng Từ Văn vào trong khoang rồi cời dây, chèo thuyền xuôi theo dòng nước.

Không hiểu thời gian đã bao lâu, và thuyền đã đi được bao xa, thì dừng lại. Lão Tú sĩ vào khoang thuyền ngồi xuống chiếc ghế gỗ, nói :

- Người dậy đi! Bây giờ chúng ta nói chuyện.

Từ Văn đứng dậy. Tiện bên có một cái ghế bô không chàng liền ngồi xuống.

Lão Tú sĩ hỏi :

- Phải chăng người là con Từ Anh Phong?

Từ Văn đáp :

- Chính phải!

Lão Tú sĩ lại hỏi :

- Từ Anh Phong ẩn thân ở đâu?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ không biết.

- Người không biết thật ư?

- Tin hay không là tùy ở các hạ.

Lão Tú sĩ cười lạt nói :

- Tiểu tử! Thủ pháp của lão phu so với môn “Huyền Ngọc Suru Hồn” gì đó còn “mặn mòi” hơn. Lão phu tưởng người nên nói trắng ra là hơn.

Từ Văn nhớ tới thảm hình “Huyền Ngọc Suru Hồn” mà khủng khiếp. Có điều lúc này chàng chẳng lấy thế làm nao núng. Công lực đã mất hết rồi thì sống còn khổ hơn là chết. Chết sớm hay muộn, chung qui vẫn là cái chết. Bây giờ đã lọt vào tay kẻ đối đầu thì còn chi mà nói.

Nghĩ vậy, chàng liền lạnh lùng đáp :

- Tại hạ biết lắm! Dù sao cũng đến chết là cùng.

Lão Tú sĩ dẫn giọng :

- Ngươi lầm rồi! Đừng tưởng giải thoát mà dễ đâu. Ngươi không chết được thì muốn chết cũng không xong. Lão phu sẽ điếm vào mấy âm huyết để cho tứ chi ngươi bị tàn phế một nửa. Mắt ngươi còn trông thấy, tai ngươi còn nghe rõ, nhưng miệng ngươi không nói được. Kế đó lão phu lại dùng được vật làm cho ngươi mất hết trí nhớ. Ngươi sẽ quên cả thân thể mình, không biết gì nữa. Sau cùng lão phu sẽ đem bỏ ngươi ra giữa chợ. Bấy giờ bản năng cầu sinh của con người lại trỗi dậy, ngươi sẽ cứ sống hoài, và phải đi ăn xin mà sống suốt đời..

Từ Văn tan nát ruột gan. Chàng lớn tiếng quát :

- Câm miệng đi!

Lão Tú sĩ lại nói tiếp :

- Từ đó, hàng ngày cứ đến ban trưa là ngươi lại phát ra một thứ bệnh quái đản. Cái đau khổ đó còn tệ hại hơn “Huyền Ngọc Suru Hòn” nhiều...

Từ Văn đứng phắt dậy, nhảy xổ tới đưa “Độc thủ” ra...

“Bình” một tiếng! Một luồng kinh phong hát chàng trở lại ghé ngồi.

Lão Tú sĩ lại nói :

- Đương nhiên lão phu sẽ phé bỏ “Độc thủ” của ngươi đi, để trừ hại cho người đời.

Từ Văn cảm hận rít lên :

- Tiểu gia hối hận là đã lấy thuốc giải cho ngươi...

Lão Tú sĩ ngắt lời :

- Dù ngươi có cho ta đến mười lần thuốc giải cũng không đủ đền bù tội ác của phụ thân ngươi trong muôn một. Đối với ngươi, lão phu không cần có chút lòng trắc ẩn, mà cũng không phải nói đến đạo nghĩa võ lâm hay lễ luật giang hồ chi hết.

Từ Văn thở hồng hộc một lúc, rồi quát hỏi :

- Giữa ngươi và phụ thân ta có mối thù oán gì?

Mắt lão Tú sĩ chiếu ra những tia lửa oán độc, lão nghiêng răng đáp :

- Thù tựa non cao, hận bằng biển cả. Tiểu tử! Bấy giờ ngươi hãy xưng ra con chó già kia ẩn náo ở đâu?

Từ Văn lớn tiếng thét :

- Ngươi đừng hòng tiểu gia nói cho ngươi hay một điều gì.

Lão Tú sĩ nói :

- Tiểu tử! Một người làm ác, tội đến người thân. Ngươi chịu nói thì lão phu mở cho con đường sống.

Từ Văn kiên quyết :

- Không được đâu!

Lão Tú sĩ cười gằn :

- Rồi ngươi cũng phải nói. Lão phu có biện pháp khiến cho ngươi phải tuôn ra hết.

Từ Văn biết mình sắp phải chịu khổ hình vô nhân đạo. Nhưng hiện giờ công lực chàng đã mất hết, thì muốn tự sát cũng không xong. Chàng không sợ chết, mà chỉ sợ không chết được. Nếu đúng như lời lão Tú sĩ đã nói, thì chung thân chàng điều đứng không bút nào tả xiết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phệ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: CỬu chuyển hà đưA đường báI tổ

Từ Văn đột nhiên phát giác ra có một cây đinh sắt đóng vào vách thuyền chia ra dài hai tắc ở ngay cạnh huyết Thái dương bên hữu chàng, chỉ cách vài tắc. Chàng chỉ cần đụng đầu mạnh một cái là kết thúc xong cuộc đời một cách dễ dàng.

Sau khi phát hiện ra vụ này, chàng liền bình tĩnh lại, bây giờ chỉ cần sao cho đối phương chú ý ra chỗ khác.

Nghĩ vậy, Từ Văn liền lớn tiếng hỏi :

- Phải chăng các hạ họ Lam?

Lão Tú sĩ giựt mình, đáp :

- Lão phu... Ta...

Từ Văn lại hỏi tiếp :

- Phải chăng các hạ là Lam Thiếu Thần?

Lão Tú sĩ háng dặng một tiếng, rồi đáp :

- Lão phu không phải là Lam Thiếu Thần. Già tỳ Lam Thiếu Thần còn sống ở nhân gian, thì hành động của y cũng giống lão phu.

Theo như lời lão Tú sĩ nói đây thì Cửu phụ Từ Văn là Lam Thiếu Thần đã chết rồi, chứ không còn sống ở dương gian nữa. Vậy lão Tú sĩ này là ai? Nhưng những cái đó cũng không quan hệ. Mục đích của Từ Văn chỉ là tìm cơ hội di chuyển sự chú ý của lão ra chỗ khác để cho cuộc tự sát của chàng không bị ngăn trở mà thôi.

Lão Tú sĩ đột nhiên lớn tiếng hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi có nghe ai nói tới Tô Viên bao giờ chưa?

Từ Văn chưa kịp suy nghĩ sâu xa đã buột miệng đáp :

- Há phải chi nghe tiếng mà thôi. Mới đây, tại hạ còn gặp mụ.

Lời nói vừa ra khỏi cửa miệng, chàng đã biết ngay là không ổn, nhưng trót lỡ lời, còn thu về thế nào được?

Chàng tự hỏi :

- Sao lão này lại biết cả đến danh tự Đại mẫu ta? Lão hỏi tới mụ làm chi? Lão là nhân vật thế nào?...

Lão Tú sĩ đứng phắt dậy, dường như bị kích động quá chừng, lão gầm lên :

- Ngươi... ngươi biết mụ rồi ư?

Từ Văn đã lơ lờ, đành liều đáp :

- Đúng thế!

Lão Tú sĩ lại hỏi :

- Mụ... chưa chết ư?...

Từ Văn không đáp, chàng hỏi lại :

- Giữa các hạ và Tô Viên có mối liên quan thế nào?

Lão Tú sĩ không trả lời, nắm ngay lấy hai vai Từ Văn vừa lắc mạnh, vừa giục :

- Hiện giờ mụ ở địa phương nào? Nói mau!

Thật là một cơ hội rất tốt, Từ Văn tuy đã mất hết công lực, nhưng “Độc thủ” vẫn còn. Chàng chỉ giơ tay lên một cái là có thể làm cho đối phương trúng độc ngay.

Nhưng xe đổ hầy còn in vết, công lực lão Tú sĩ này cực kỳ thâm hậu, đã đến trình độ thông thần. Dù lão có bị trúng độc, cũng không kèm chế ngay được lão, vì trong người chàng không còn chút nội lực nào, mà thuốc giải độc, chàng lại để bên mình.

Lão cứ việc ung dung xục tìm lấy thuốc để tự giải, rồi đưa chàng vào tình trạng sống không sống được, chết chẳng chết xong...

Chàng xoay chuyển ý nghĩ này trong khoảnh khắc, dường như lão Tú sĩ đã nhìn thấy ý niệm của chàng, lão liền nói tay lùi lại.

Thế là cơ hội lại lỡ mất rồi.

Từ Văn liền quay về quyết định trước, lợi dụng chiếc đinh ở vách thuyền cho xuyên vào Thái Dương tử huyết để cầu giải thoát.

Da thịt trên mặt lão Tú sĩ co rúm lại. Mắt lão trợn lên như hai chiếc nhạc đồng không chớp.

Một người dày công tu dưỡng, lại công lực thâm hậu như vậy, mà phải kích động đến thế, dù tò lão cũng hoang mang vô cùng!

Bỗng lão cất tiếng hỏi :

- Tiểu Tử! Ngươi gặp Không Cốc Lan Tô Viên ở đâu?

Từ Văn làm như vô tình người nhích đi một chút để huyết Thái Dương nhằm thẳng vào đầu đinh, cách chừng hơn một tấc. Bây giờ chàng chỉ còn việc đâm mạnh tử huyết một cái là mọi việc đều giải quyết xong xuôi hết.

Dĩ nhiên lão Tú sĩ không khi nào nghĩ tới Từ Văn định tự tử bằng cách này. Lão tức giận trợn mắt lên nhìn chàng để chờ chàng trả lời.

Tuy Đại mẫu cùng phụ thân chàng đã on đoạn, nghĩa tuyệt, trở nên oan gia sinh tử, nhưng khi nào chàng lại nói chỗ trú ngụ của mẹ để gây mầm họa cho Diệu Thủ tiên sinh.

Lão Tú sĩ lại quát hỏi lần nữa :

- Ngươi có nói hay không thì bảo?

Từ Văn buông thõng :

- Không nói thì đã sao?

Lão Tú sĩ thét lên :

- Ngươi muốn chết chẳng?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Tiểu gia đã không tính đến chuyện sống chết nữa rồi.

Lão Tú sĩ tức quá, gầm lên :

- Thằng lỏi này giỏi thật! Mi không còn nể mặt ta nữa ư?...

Từ Văn nghiêng răng ken két, toan đập đầu vào mũi đinh sắt...

Giữa lúc ấy, bất thành linh có tiếng quát từ đằng xa vọng lại :

- Từ Anh Phong! Lão nên chường mặt ra đi thôi!

Lão Tú sĩ biến sắc, chui ra ngoài khoang thuyền.

Từ Văn chấn động tâm thần. Trong lúc hốt hoảng, chàng không hiểu chuyện gì mà lại có người réo tên họ phụ thân mình.

Chàng không suy nghĩ gì nữa, đứng phắt dậy, mở cửa xô khoang thuyền ra thì thấy ba con thuyền nhỏ đang từ từ đi về phía chiếc thuyền lớn.

Trên con thuyền đầu có Vệ Đạo hội chủ Thường Quan Hoành và thiếu phụ xinh đẹp, võ công thâm hậu, sóng vai đứng đó.

Trên con thuyền thứ hai là Táng Thiên Ông và Vô Tình Tẩu.

Trên con thuyền thứ ba là Thống Thiên hòa thượng và Thái Y La Sát.

Bọn chèo thuyền toàn là những tay trắng hán mình mặc áo đen.

Vệ Đạo hội chủ Thường Quan Hoành lớn tiếng la :

- Từ Anh Phong! Bữa nay người có chấp cánh cũng hết đường trốn thoát.

Lão Tú sĩ nổi lên tròng cười khanh khách như người điên, rồi đáp :

- Các vị bằng hữu! Ở đây không có ai là Từ Anh Phong cả.

Táng Thiên Ông thanh âm như tiếng sấm quát lên :

- Người ngậm mồm lại đừng sửa can nữa. Kêu lão đó ra đây.

Từ Văn chợt động tâm linh, chàng đã hiểu chuyện gì rồi. Thiếu phụ xinh đẹp phé bỏ nội công của chàng, tha cho chạy đi. Mục đích của mục là muốn mượn chàng để tìm cho ra phụ thân chàng lạc lõng nơi đâu. Lão Tú sĩ giết hai tên chân sào, cướp chàng mà chạy. Chắc là vụ này đã có tin cấp báo, nên đối phương mới theo dõi tông tích tới đây.

Mục đích của hai bên đều là tìm kiếm cho ra phụ thân Từ Văn. Nếu hai bên tìm ra sự thực thì kẻ bị nạn vẫn là chàng.

Từ Văn đưa mắt nhìn quanh một lượt, phát giác ra đây là một cái đầm rộng chừng mấy mẫu. Hai bên non cao chót vót. Tuy giữa ban ngày, nhưng cảnh vật cũng âm trầm, lạnh lẽo.

Phía chính diện là một trái núi xanh, chia ra như một tấm bình phong. Dãy núi hai bên nước chảy ra đều bị vách núi ngăn lại, nên chảy xoáy tròn ốc, khoét xuống thành chiếc đầm này. Lối ra có một đường thủy đạo nhỏ hẹp đi về mé hữu. Bọt trắng bắn lên tung tóe. Sóng nước đập vào đá bị bồm nghe rất ghê sợ.

Từ Văn lại quyết định :

- Thà là mình chết giữa đầm nước xoáy, chứ không chịu để cho kẻ thù đây dọa. Cơ hội này ta không thể bỏ lỡ được.

Chàng nghĩ vậy liền xoay lưng về phía thuyền nhỏ, mở cửa sổ khoang thuyền ra, vịn lấy vách thuyền chui ra ngoài rồi cho người tuột xuống đầm không một tiếng động. Nước trên mặt đầm phẳng lặng mà phía dưới chảy xoáy lại rất ghê hồn.

Từ Văn không biết bơi lội. Người chàng chìm xuống, rồi lập tức bị một hấp lực lôi xuống đáy đầm. Công lực chàng đã mất hết, nên chàng không thể dùng nội công để phong tỏa hô hấp, nước vào đầy miệng. Bàn năng sinh tồn thúc giục chàng gầy giữa, cố sức nhoi lên khỏi mặt nước. Nhưng sức nước xoáy cực kỳ mãnh liệt, chàng vật lộn cũng bằng thừa. Dòng nước xoáy lộn mấy cái là chàng đã mất hết tri giác. Trong lúc mê man chàng tưởng chừng như mình đã bị dòng nước xoáy đẩy vọt ra ngoài đầm.

Một cơn rét như cắt ruột khiến chàng tỉnh táo lại. Chàng dương mắt lên nhìn thì thấy ráng đỏ đầy trời. Người chàng nằm thẳng cẳng trên một tảng đá lớn, lạnh như băng. Từng cơn gió núi quạt vào người chàng như cắt da xẻo thịt. Bên tai văng vẳng vẫn nghe tiếng sóng vỗ bì bồm.

Trong lúc mê man, Từ Văn không hiểu mình còn sống hay đã chết rồi. Cảnh tượng trước mắt là sự thật hay là ảo mộng?

Hồi lâu, chàng mới xác định được là mình chưa thành “thần sóng”. Chàng thở hút cùng những cảm giác trong người đều không phải là ảo mộng.

Từ Văn kinh hãi đứng dậy mới phát giác chỗ mình nằm, ở gần hang tuyết cốc cánh cửa hang không đầy ba thước.

Đây là một cái vực thẳm sâu hàng trăm trượng, ngó trông như một giải sông ngoằn ngoèo hay một con rắn khổng lồ uốn khúc.

Chàng tự hỏi :

- Đây là đâu? Mình đã được ai cứu sống? Nếu không, dĩ nhiên mình tuột xuống nước là chết đứt, chứ còn cách nào bay qua được vách núi chót vót kia?

Đột nhiên có tiếng người già lọt vào tai :

- Bàn sư tổ ở đây, sao người không quỳ xuống?

Từ Văn kinh hãi không bút nào tả xiết. Chàng lom còm đứng lên thì thấy một phiến đá nhô ra cách đó chừng một trượng. Một lão già người gầy như que củi, song cặp mắt lấp lánh như điện, ngồi trên phiến đá đang nhìn chàng.

Từ Văn tự hỏi :

- Sư tổ nào đây? Câu đó ở đâu mà ra? Sư tổ này ở đâu đến? Mình ở nhà học nghệ, đến sư phụ cũng không có, mà lão già quái gở này bình sinh mình chưa gặp bao giờ, lại tự xưng là sư tổ, thế có lạ không?

Từ Văn vừa sợ hãi vừa nghi hoặc lùi lại một bước, không biết nói sao?

Lão già lại lên tiếng hỏi :

- Chẳng lẽ sư phụ người không nói rõ cho người hay?

Từ Văn lấp bắp đáp :

- Sư phụ ư?... Văn bối không có... sư phụ...

Lão già cặp mắt chiếu ra những tia sáng xanh lè. Mặt lão chỉ còn rúm da bọc xương mà cũng nổi giận quát hỏi :

- Ngươi không có sư phụ ư?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế!

Lão già lại hỏi :

- Ngươi đến đây làm chi?

Từ Văn thờ dãi đáp :

- Văn bối gieo mình xuống đầm tự tử, không hiểu...

Ánh mắt xanh lè của lão già ngó Từ Văn mấy lần, rồi lớn tiếng hỏi :

- Phép “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” ai đã truyền thụ cho ngươi?

Từ Văn chấn động tâm thần. Chẳng coi chừng trong vụ này có nhiều điều ngoắt ngoéo. Nhưng chàng thành thực đáp :

- Chính tiên phụ đã truyền thụ cho văn bối.

Lão già sừng sốt hỏi :

- Sao ngươi lại gọi bằng tiên phụ? Y chết rồi ư?

Từ Văn gật đầu đáp :

- Phải rồi!

Lão già hỏi :

- Có phải trước khi y chết bảo ngươi tới đây không?

Từ Văn ngập ngừng :

- Cái đó...

Lão già lại hỏi :

- “Độc kinh” đâu?

Từ Văn chẳng hiểu ra sao. Chàng bị một chuỗi câu hỏi khiến chàng như người bị thả vào trong đám mây mù.

Chàng ấp úng :

- Lão... Lão tiền bối...

Lão già nhú cặp mày trắng, lắc đầu luôn mấy cái rồi nói như đề mình nghe :

- Không phải! Tất hẩn không dám lừa thầy, mà sao dám trái lệnh lấy vợ, đẻ con, có lẽ là...

Lão nói tới đây đột nhiên lớn tiếng quát :

- Quân nghiệt chường đó chết vào hồi nào?

Từ Văn ngơ ngác hỏi lại :

- Nghiệt chường ư? Ai là nghiệt chường?

Lão già đáp :

- Cái người đã truyền “Độc công” cho người đó.

Từ Văn đáp :

- Tiên phụ ư?... Lão nhân gia chết mấy tháng trước đây.

Lão già “Hừ” một tiếng. Tiếng hừ của lão rất chói tai, vừa lạnh lẽo thê lương, vừa quái gở kinh hồn! Từ Văn nghe thấy không khỏi ớn da gà. Chàng hoàn toàn đi vào chỗ hồ đồ, hoang mang, chẳng hiểu là chuyện gì. Chàng không biết mình đang mơ ngủ hay là sự thực.

Lão già da mặt co rúm lại mấy lần, nổi giận đùng đùng hỏi :

- Hần không tuân huấn lệnh mười năm.. Hừ! Hần chết trong trường hợp nào?

Từ Văn đứng trơ ra như tượng gỗ, đáp :

- Tiên phụ bị kẻ thù gia hại. Nhưng...

Lão già hỏi ngay :

- Nhưng làm sao?

Từ Văn đáp :

- Nhưng mấy bữa nay lại có vết tích dường như... tiên phụ hãy còn sống ở thế gian.

Lão già hỏi :

- Hần có đem chuyện sự môn cùng giới mệnh kể cho người nghe bao giờ không?

Từ Văn hoang mang lắc đầu đáp :

- Không.

- Vậy mà sao người lại biết đường “Cửu chuyển hà” tới đây?

Từ Văn đáp :

- Văn bối bị kẻ khác bắt giữ, liền thừa lúc họ sơ ý, nhảy xuống nước tự tử... Có phải lão tiền bối đã cứu vớt văn bối không?

Lão già ngạc nhiên một lúc rồi miệng càu nhàu :

- Thằng nhỏ bị phong tỏa công lực. Chẳng hiểu thần trí gã có bị tổn thương mà mất hết ký ức không? Nếu không thì sao gã lại ăn nói vớ vẩn thế này?

Từ Văn nghe đến mấy chữ “công lực bị phong tỏa” thì không khỏi động tâm, vì hiển nhiên công lực chàng đã bị phế bỏ mà sao lão này lại bảo bị phong tỏa. Phong tỏa với phế bỏ khác nhau nhiều lắm.

Lòng chàng nghĩ vậy, bất giác chàng thử đề khí thì thấy nội lực ùn ùn như nước suối. Công lực chàng đã khôi phục lại rồi.

Từ Văn kinh hãi trong lòng không bút nào tả xiết. Lão già bảo công lực chàng bị phong tỏa thì chắc là lão đã giải khai cho khỏi bị kềm chế. Lão này là một nhân vật cao siêu không biết đến đâu mà lường. Lão lại tự xưng là sư tổ, lại nhắc đến chuyện “Độc thủ”, hay lão đúng là ân sư của phụ thân chàng?

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ, bỗng lão già vẫy tay bảo chàng :

- Người hãy lại đây!

Bỗng nhiên lão mất hút. Từ Văn rất lấy làm kinh dị, sau chàng phát giác ra lão đã lui vào thạch động. Lúc trước lão ngồi trên phiến đá che mắt thị tuyến. Đồng thời chàng để hết tâm thần chú ý vào người lão nên không phát giác ra được.

Từ Văn ngần ngừ một chút, rồi nhảy lên phiến đá đi vào hậu động. Cửa động không rộng mấy, chỉ vừa một người chui ra, chui vào. Động đã hẹp lại tới tấp.

Từ Văn đi chừng mười trượng đột nhiên nhìn thấy một tòa thạch thất rộng rãi. Bàn ghế toàn bằng đá. Giữa nhà bày một chiếc hương án, khói bốc lên nghi ngút và đèn thấp sáng tỏ.

Lão già thông tay đứng bên hương án.

Từ Văn vừa khoa chân bước vào, lão liền lớn tiếng quát :

- Thần vị sư tổ ở đây, sao không quỳ xuống?

Từ Văn ngẩng đầu lên nhìn thấy trên án có đặt bài vị khắc giòng chữ : “Thần vị tổ sư Vạn Độc Quỷ Kiếm Sầu Lê Vĩ”

Hàng chữ kinh tâm động phách này khiến cho Từ Văn chợt nhớ tới lão quái ở Bạch Thạch phong đã nhắc đến. Theo lời lão kia thì “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” đã do Quỷ Kiếm Sầu luyện thành hai trăm năm trước đây. Chẳng biết là mình đi bỏ nháo, bỏ nhào thế nào lại đi vào ngay chỗ tổ sư.

Từ Văn vừa kinh hãi, vừa mừng thâm quỳ hai chân xuống thi hành đại lễ, ba lần quỳ gối, chín lần khấu đầu, rồi lại đến trước mặt lão già quỳ xuống miệng hô :

- Kề bất tiểu này là Từ Văn xin khấu đầu bái kiến sư tổ.

Lão này toàn thân chấn động quát :

- Đứng dậy!

Từ Văn ngạc nhiên đứng dậy. Chẳng chẳng hiểu ra sao, ngơ ngác nhìn lão già.

Lão già xúc động hỏi :

- Ngươi tên gọi Từ Văn ư?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế.

Lão già lại hỏi :

- Phụ thân ngươi tên gì?

Từ Văn đáp :

- Gia phụ là Từ Anh Phong.

Lão già nói :

- Ngươi không phải là đệ tử bản môn.

Từ Văn lùi lại ba bước liền. Chẳng đứng thộn mặt ra. Bình sinh chàng chưa từng trải những vụ ly kỳ thế này bao giờ. Lão già vừa thấy mặt chàng, tự xưng là tổ sư, mà bây giờ lão lại bảo chàng không phải đệ tử bản môn.

Chàng tự hỏi :

- “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” gia phụ học ở đâu? Không hiểu lão già lấy được “Độc kinh” trong trường hợp nào?

Lão già ngồi xuống ghế đá, nhắm mắt trầm tư hồi lâu rồi dương mắt lên hỏi :

- Ngươi có nghe đến danh hiệu Ngũ Thượng bao giờ chưa?

Từ Văn đáp :

- Văn bối chưa từng nghe thấy tên đó bao giờ.

Lão già lại hỏi :

- Ngươi đã nhìn thấy “Độc kinh” chưa?

Từ Văn đáp :

- Văn bối chưa được nhìn thấy bao giờ cả.

Lão già lại hỏi :

- Ngươi luyện được “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” trong trường hợp nào?

Từ Văn đáp :

- Đó là do tiên phụ dạy cho bằng lối khẩu truyền.

Lão già hỏi :

- Phụ thân ngươi đã luyện thành “Độc thủ” chưa?

Từ Văn dè dặt đáp :

- Theo chỗ văn bối biết thì gia phụ chưa luyện môn đó.

Lão già lại hỏi :

- Vậy hấn căn cứ vào đâu để khẩu truyền cho ngươi?

Từ Văn đáp :

- Văn bối có gia phụ đề cập đến pho “Độc kinh”.

Lão già hỏi :

- Hấn có nói đến nguồn gốc pho “Độc kinh” không?

Từ Văn đáp :

- Không!

Lão già im tiếng. Trong động biến thành tịch mịch, yên lặng.

Từ Văn không hiểu đối phương đang nghĩ gì và cũng không biết lão xử trí với mình ra sao? Nhưng chàng cũng ý thức được là mình không đến nỗi lo về chuyện mất mạng. Điều khiến cho chàng phấn chấn nhất là cảm thấy công lực được phục hồi.

Chàng tưởng chừng như mình vừa được tái sinh.

Bầu không khí vẫn trầm lặng như tờ. Hàng nửa giờ chẳng một ai lên tiếng. Từ Văn bắt đầu cảm thấy xao xuyến trong lòng.

Đột nhiên lão già đứng dậy, đến trước hương án quỳ xuống, miệng lâm râm khấn :

- Kê đệ tử truyền đến đời thứ mười hai này là Vạn Hữu Tùng xin thỉnh cầu trước tòa tổ sư về việc duy trì bản môn khỏi đoạn tuyệt. Đệ tử phải tòng quyền thiện tiện chuyên chính, cúi xin tổ sư soi xét.

Cầu đạo xong, lão đứng sang bên tả hương án rồi cất giọng nghiêm trọng hỏi Từ Văn :

- Từ Văn! Phụ thân ngươi đáng lẽ là truyền nhân đời thứ mười bốn của bản môn. Vậy ngươi là truyền nhân đời thứ mười lăm. Bây giờ ngươi hãy dâng hương quỳ xuống.

Từ Văn coi tình hình này biết rằng không còn cách để mà lựa chọn. Chàng cũng không hiểu tại sao lão già lại nhận định phụ thân chàng là truyền nhân đời thứ mười bốn. Phụ thân đã có danh phận như vậy thì còn nói sao được nữa. Ngay việc công ơn cứu sống mình, cũng đủ khiến cho mình chẳng thể cự tuyệt lời yêu cầu của đối phương.

Nghĩ vậy, Từ Văn chuyển mình tiến lên kính cẩn dâng ba nén hương, đoạn quỳ xuống trước án.

Bỗng lão già lên tiếng :

- Lập thệ đi!

Từ Văn lại thêm một lần kinh ngạc. Chàng không biết phép lập thệ thế nào. Chàng ngẫm nghĩ lại một lúc, rồi theo qui củ của kẻ mới nhập môn đồng dạng tuyên thệ :

- Kê đệ tử chân truyền đời thứ mười lăm là Từ Văn đã chịu ơn đức tổ sư thu vào làm môn hạ, xin thề rằng đem mình hiến cho bản môn, hết sức giữ gìn giới luật môn qui. Nếu trái lời thề, trời đất chẳng dung, môn qui trọng xử.

Lão già lại quát lên :

- Hãy nghe lời tuyên bố!

Từ Văn vẫn quỳ mọp, cúi đầu không dám lên tiếng. Sự thực chàng không biết ứng đối cách nào.

Lão già Vạn Hữu Tùng nét mặt cực kỳ nghiêm trang, cất tiếng :

- Bản môn là Vạn Độc môn, lấy sự giúp người, bảo vệ muôn vật làm tôn chỉ, chăm bẽ vô đức, sùng kính vô đạo. Lấy chính nghĩa vô lâm làm căn bản, tận lực trừ gian diệt ác, dốc lòng cứu nhọc phò nguy, không phụ giúp kẻ tàn ác, không theo bọn tà gian. Đệ tử phải tuân theo không được trái lời huấn dụ.

Từ Văn cung kính đáp :

- Đệ tử xin giữ lòng dạ sắt đá, tuân theo lệnh dụ.

Lão già lại nói :

- Hãy nghe những điều cấm giới!

Từ Văn đáp :

- Đệ tử xin kính cẩn nghe lệnh!

Lão già lại đọc :

- Điều cấm giới thứ nhất là tà dâm, thứ hai là trộm cắp, thứ ba là hiếp sát, thứ tư là giúp kẻ ác. Ngươi phải một dạ tuân theo.

Từ Văn lại tuyên bố :

- Cảnh tuân cấm giới.

Lão già lại nói :

- Hãy nghe luật pháp bản môn!

Từ Văn đáp :

- Đệ tử xin kính nghe.

Lão già đọc :

- Khi sư diệt tồ là phạm tử hình. Truyền độc kỹ bừa bãi sẽ bị tử hình. Tiết lộ những điều bí mật của môn phái sẽ bị xử tử hình. Vong ân bội nghĩa cũng bị tử hình. Ngươi phải khâm tuân.

Từ Văn lại đáp :

- Kính cẩn tuân hành.

Lão già nói :

- Ngươi đứng dậy đi.

Từ Văn quay lại nhìn Vạn Hữu Tùng khầu đầu, nói :

- Đệ tử xin tham kiến sư thái tổ.

Vạn Hữu Tùng đáp :

- Ta miễn lễ cho ngươi. Đứng dậy đi.

Từ Văn đứng dậy. Lúc này lão già tỏ ra rất hiền từ. Ánh mắt xanh lè khiến người ghê sợ cũng không thấy nữa. Lão trở vào cái đôn đá phía dưới nói :

- Ngươi hãy ngồi xuống đó. Lão già còn có điều nói cho ngươi hay.

Từ Văn tạ ơn, ngồi xuống.

Vạn Hữu Tùng nói :

- Lại lịch ngươi thế nào hãy nói cho ta biết.

Từ Văn đáp :

- Đệ tử tên gọi Từ Văn, là con Bang chủ Thất Tinh bang tên gọi Từ Anh Phong. Đệ tử không học ai mà chỉ được gia phụ truyền dạy.

Lão già nói :

- Hay lắm! Hài tử! Người hãy lắng tai mà nghe cho kỹ: Bản môn kêu bằng Vạn Độc môn. Vì tổ sư mà trong võ lâm ngày nay vẫn đồn đại là Quỷ Kiếm Sầu Lê Vĩ. Bản môn đời nào cũng chỉ truyền cho một người. Mỗi đời chỉ thu được một tên truyền nhân đó là lẽ luật của sư tổ để lại, không bao giờ vi phạm được. Vì vậy trong luật có điều ấn định kẻ nào truyền độc kỹ một cách bừa bãi là phạm tử hình.

Từ Văn hỏi :

- Thái sư tổ có qua lại giang hồ bao giờ không?

Vạn Hữu Tùng đáp :

- Ta về núi đã đến sáu chục năm nay.

Từ Văn hỏi :

- Còn truyền nhân những đời kia...

Vạn Hữu Tùng ngắt lời :

- Tổ sư gia có để lại chỉ thị về việc thu truyền nhân. Chỉ thị có thể nói là một pho bí lục của bản môn. Tổ sư trước đây hai trăm năm vô tình phát giác ra tòa bí động này trên núi Tuyết Phong có Cửu chuyển hà vây quanh, rồi từ đó người phát thế vào đây qui ẩn. Tổ sư tiềm tu trong khoảng ba chục năm chẳng những bản lãnh thông huyền mà điều chủ yếu lại hiểu về “Độc đạo” rất tinh vi. Nếu đệ tuyệt kỹ này bị thất truyền thì thật là đáng tiếc, nhưng tổ sư đã tuyên thế qui ẩn, ngài không thể bỏ lời thế đề ra ngoài thu đồ đệ được...

Lão nói tới đây, ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Thế rồi tổ sư nghĩ ra một diệu pháp gọi là “cơ duyên”. Người đem những điều sở học của mình viết thành hai quyển bí lục. Quyển thượng có thêm một điều lệ nói rõ người nào bắt được bí lục này, hễ tiềm tâm tu luyện trong mười năm mà thành công, thì về đây bái sư để luyện tiếp quyển hạ...

Từ Văn la lên một tiếng :

- Ủa!

Vạn Hữu Tùng nói tiếp :

- Tổ sư đem quyển thượng bí lục có điều lệ đặc biệt bỏ vào trong một cái túi chế bằng da cá, quăng xuống sông. Nếu không gặp người có duyên thì từ đây cuốn đó bị thất lạc và thất truyền. Tổ sư theo tâm nguyện kêu bằng “cơ duyên”.

Từ Văn chú ý lắng tai nghe bất giác buột miệng hỏi :

- Tất là có người hữu duyên bắt được?

Vạn Hữu Tùng gật đầu đáp :

- Dĩ nhiên là thế, nếu không làm sao bản môn còn tồn tại và kế tiếp cho tới ngày nay.

Từ Văn lại hỏi :

- Xin thái sư tổ kể tiếp đi.

Vạn Hữu Tùng nói :

- Sau đó sáu năm, một hôm sư tổ đang câu cá ở bên sông, bỗng thấy một tử thi trôi đến. Tổ sư kéo lên coi thì người này chưa tắt thở. Bên mình y còn đeo nửa pho “Độc kinh”. Tổ sư cứu sống y lại, hỏi thì quả nhiên y tới đây để bái sư. Vì y không biết đường lối, xảy chân rớt xuống nước...

Từ Văn kinh hãi la lên :

- Ủi chà!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Trong khách điểm phát sinh án mạng

Vạn Hữu Tùng kể tiếp :

- Lúc đó tổ sư vui mừng khôn xiết, lập tức thu người đó làm truyền nhân và mở ra môn quán gọi là Vạn Độc môn, cùng đặt ra giới luật. Đồng thời tổ sư định chế “Độc đạo” khác với “vô đạo”, hễ dùng đến là có thể giết chết vạn người. Lòng người nham hiểm quỷ quái, nếu không hạn chế đệ tử thì họ có thể gây nên kiếp nạn lớn lao cho nhân loại. Vì thế tổ sư qui định mỗi đời chỉ thu một truyền nhân.

Từ Văn nói xen vào :

- Tổ sư thật là người lương thiện, phúc hậu.

Vạn Hữu Tùng kể tiếp :

- Người này thánh tổ sư đời thứ hai tên là Nguyễn Nguyên Lương. Tổ sư liền do việc tạo ngộ Nguyễn sư công để trắc nghiệm lòng người. Phàm ai bắt được quyền thượng về “Độc kinh” mà muốn thành truyền nhân tất phải theo lời Cừu Chuyển Hà tức là phải nhảy xuống đầm ở miền thượng lưu, tựa như người đã bước sang cuộc đời mới để có tư cách nhập môn chính thức.

Từ Văn nghi ngờ cất tiếng hỏi :

- Nếu người đó lại trôi theo xuôi dòng thì không thể phát hiện ra được.

Vạn Hữu Tùng đáp :

- Không có đâu, dòng nước chảy ở dưới chân núi rất kỳ lạ. Ai đã gieo mình xuống nước tất nhiên sẽ được xô đẩy lên bãi cát. Tổ sư theo thế nước chảy thiên nhiên đã giăng một tấm lưới lớn. Người nhảy xuống đều bị lưới chắn lại muôn người không sai một.

Từ Văn bỗng la lên :

- Ủa! Thảo nào lão nhân gia vừa thấy mặt đệ tử đã tự xưng là sư tổ vì tưởng đệ tử gieo mình xuống nước để tới đây nhập môn.

Vạn Hữu Tùng ngắt lời :

- Hải tặc! Đó cũng là cơ duyên.

Từ Văn lễ phép hỏi :

- Xin sư tổ tha thứ cho đệ tử nhiều lời. Nếu quả có một đời để thất lạc mất bí lục há chẳng làm cho bản môn bị tuyệt hương khói ư?

Vạn Hữu Tùng đáp :

- Người hỏi đúng lắm. Vì thế mà tổ sư chuyên chú đến hai chữ “cơ duyên”. Nếu đã vô duyên thì bản môn đành tuyệt tự.

Từ Văn nói :

- Như vậy há chẳng...

Vạn Hữu Tùng ngắt lời :

- Nhưng đó là pháp độ của tổ sư, quyết không tranh cãi được.

Từ Văn nuốt nước miếng hỏi :

- Nếu gặp phải người tồi bại gây vạ cho vô lâm mà bản tâm họ không muốn nhập môn thì làm thế nào?

Vạn Hữu Tùng mỉm cười nói :

- Tổ sư có cách chế ngự họ. Hễ bí lục đưa ra đời ba năm rồi, liền phái truyền nhân đời trên đi khảo sát. Vì Độc đạo thuộc về loại kỳ môn, ai lấy được Độc kinh tất sẽ đồn đại trong vô lâm, việc tìm ra chẳng khó khăn gì. Nếu không phải là truyền nhân thì theo giới luật xử trị, rồi thu Độc kinh về kiểm truyền nhân khác. Bằng cuộc khảo sát được như ý thì quay về núi để chờ đợi truyền nhân đời sau đến để truyền thụ huyền công về quyền hạ.

Từ Văn hỏi :

- Sư tổ nói vậy thì bản môn lúc nào cũng có hai đời cùng tham dự.

Vạn Hữu Tùng gật đầu đáp :

- Đúng thế!

Từ Văn hỏi :

- Xin sư tổ cho biết về truyền nhân đời thứ 13.

Vạn Hữu Tùng đáp :

- Theo chỗ ta phỏng đoán thì truyền nhân đời thứ 13 là Ngũ Thượng. Sau khi ba năm quyền thượng cho ra đời ba năm y vãng mệnh ta đi khảo sát đã phát giác ra người hữu duyên là Từ Anh Phong, phụ thân người, được kể vào đời thứ 14. Hoặc Ngũ Thượng gặp tai nạn bất ngờ không trở về núi được. Còn phụ thân người đã bị hại. Nhưng tổ sư linh thiêng dẫn đường cho người tới đây.

Từ Văn bắt giác người run lấy bầy. Chẳng cho lời phỏng đoán của Vạn Hữu Tùng hoàn toàn hợp lý. Nhưng kỳ hẹn 10 năm trở lại bái sư thì phụ thân chẳng bắt được “Độc kinh” đã mười mấy năm rồi sao chưa tới đây. Có lẽ người không muốn về núi nhập môn. Hành vi của người hoàn toàn phạm vào điều cấm kỵ của sư môn. Nếu truyền nhân thứ 13 là Ngũ Thượng mà còn sống ở nhân gian thì một ngày kia cũng sẽ bị môn qui xét xử.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Vạn Hữu Tùng nói :

- Phụ thân người phạm luật dám đem “Độc công” truyền cho người là một điều phản bội luật lệ. Nếu y còn sống ở thế gian sẽ bị truy cứu.

Lão nói câu này bằng một giọng rất nghiêm khắc, Từ Văn sợ hãi chỉ vâng dạ và khen đúng lý.

Vạn Hữu Tùng chuyển sang chuyện khác hỏi :

- Sau khi người luyện độc công thành rồi có giết bậy người vô tội không?

Từ Văn trang nghiêm đáp :

- Đệ tử từ khi luyện độc công chưa giết hại người nào cả.

Vạn Hữu Tùng khen ngợi :

- Thế thì hay lắm.

Từ Văn nói :

- Đệ tử còn có điều chưa rõ.

Vạn Hữu Tùng hỏi lại :

- Điều gì?

Từ Văn đáp :

- Theo lời đồn đại trong võ lâm thì “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” chỉ có một mình tổ sư gần hai trăm năm trước là luyện thành mà thôi.

Vạn Hữu Tùng ngắt lời :

- Cái đó là sự thực.

Từ Văn lại hỏi :

- Phải chăng mười mấy vị truyền nhân đời trước đều là...

Vạn Hữu Tùng ngắt lời :

- Như vậy là không đúng! “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” đã viết thành sách. Quyền thượng rất sâu xa. Trong hạn mười năm quay về núi nhập môn rất ít người tu luyện thành công. Dù có một vài người nhưng họ không thi triển ra ngoài thì võ lâm chẳng tài nào biết được. Mà người sau khi về núi tu luyện sau khi thành công lại đến thời gian tìm người thừa kế. Sự thực không ai dám đem thi triển bừa bãi trên chốn giang hồ. Lần thứ hai lên núi vào chốn giang hồ là để thị sát truyền nhân của mình. Còn trường hợp như người thì không mấy khi có.

Từ Văn nhắc lại câu hỏi :

- Nếu Độc kinh không giữ được cẩn thận bị người lấy mất...

Vạn Hữu Tùng ngắt lời :

- Kẻ nào lấy được tất bị thảm hình.

Từ Văn hỏi :

- Tại sao vậy?

Vạn Hữu Tùng đáp :

- Ngay trong quyển sách này cũng tẩm chất thật độc. Nếu để ngón tay đụng vào là trúng độc rồi. Chỉ trong vòng trăm ngày là không còn có cách nào cứu trị nữa.

Từ Văn run lên hỏi :

- Vậy người lượm được đầu tiên thì sao?

Vạn Hữu Tùng đáp :

- Trong sách đã có phụ bản chỉ rõ cách giải độc. Trong bản phụ còn dặn sau khi được Độc kinh phải quỳ xuống đọc rồi đốt đi, thì không thể có truyền nhân thứ hai nữa, dù họ có luyện được bí công của bản môn.

Từ Văn trong lòng khâm phục tổ sư là người rất tinh tế, chu đáo. Theo cách này thì phụ thân ta không phải là người thứ hai đã lấy được Độc kinh. Nếu không thế thì lão gia cũng bị chất độc phát tác làm cho chết rồi. Cái đó chứng minh phụ thân là truyền nhân của Ngũ Thượng truyền nhân đời thứ mười ba. Có điều hành vi của người đã phạm vào giới luật của sư môn. Nếu quả...

Chàng nghĩ tới đây rồi không dám nghĩ thêm nữa.

Từ Văn nhân họa thành phúc. Kỳ hơn nữa chàng lại được nhập môn qui tông. Vụ này chẳng khác nào chuyện trong mộng rất ly kỳ.

Vạn Hữu Tùng giương cặp lông mày trắng lên nói :

- Hải tử! Ta đây lúc giải khai những kỳ huyết bị phong tỏa ở trước ngực đã phát hiện ra trong người ngươi công lực thật ghê gớm, không đúng với tuổi ngươi còn nhỏ quá. Phải chăng ngươi...

Từ Văn ngắt lời :

- Đệ tử đã được một vị lão tiền bối danh hiệu là Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán truyền công lực cho.

Vạn Hữu Tùng hỏi :

- Ngươi có bá y làm sư phụ không?

Từ Văn đáp :

- Không! Đệ tử gặp Chu tiền bối trong khu tuyệt địa. Chu tiền bối ủy thác công việc cho đệ tử rồi trực công lực sang cho đệ báo đền.

Vạn Hữu Tùng “Ồ” leng một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế! Nội lực của ngươi cao bằng người đã tu luyện trăm năm. Vậy thì luyện những môn thượng thừa tuyệt học của bản môn sẽ mau lẹ gấp bội. Ta coi chừng tư chất ngươi chỉ trong một năm là thành công.

Từ Văn hỏi :

- Một năm ư?

Vạn Hữu Tùng hỏi lại :

- Sao? Hải tử! Ngươi còn cho là lâu quá ư? Ngươi nên nhớ mỗi đời chương môn phải luyện ít ra tới năm năm.

Từ Văn kính cẩn đáp :

- Xin sư tổ tha thứ cho đệ tử có điều chưa hiểu. Đệ tử còn nghe nói “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” một khi đã luyện thành thì suốt đời không giải được nữa. Chẳng hiểu có đúng không?

Vạn Hữu Tùng đáp :

- Hải tử! Đó mới là căn bản bước đầu học độc công. Nếu ngươi được đến bậc thượng thặng thì việc thu phát chất độc do lòng mình. Còn lúc không thì cũng như người thường. Ngươi bắt tất phải hỏi nhiều. Ngươi cứ rèn luyện rồi sẽ hiểu.

Từ Văn đáp :

- Xin vâng lời sư tổ.

Vạn Hữu Tùng nói :

- Bây giờ ngươi có thể bắt đầu luyện công rồi. Căn thạch thất mé hữu là nhà bếp. Căn nhà thứ hai là nơi để ngươi ở. Gian phòng thứ nhất ở mé tả là phòng của ta ngăn thứ hai dùng để luyện công. Bây giờ ngươi hãy tìm đồ ăn uống nghỉ ngơi. Sáng mai sẽ bắt đầu tập.

Từ Văn lui về phòng. Bây giờ chàng vẫn còn cảm giác như người mơ mộng, vì cuộc tao ngộ rất ly kỳ.

Trong động thời gian lặng lẽ trôi không biết gì đến ngày tháng. Chàng hết sức rèn luyện quên ăn quên ngủ. Có khi đến mấy ngày chàng không ăn một miếng nào.

Một hôm chàng vào nhà luyện công đến trước mặt Vạn Hữu Tùng sung sướng la lên :

- Sư thái tổ! Đệ tử luyện thành rồi.

Trải bao nhiêu ngày tháng hai người sớm tối gặp nhau nên giữa Vạn Hữu Tùng và Từ Văn không còn chi cách biệt nữa, chẳng khác tình ông cháu. Vì vậy mà cử chỉ cùng nói năng cũng không câu nệ nữa.

Lão già đưa tay lên vuốt mấy sợi râu lơ thơ cười khanh khách nói :

- Hải tử! Ta mừng cho ngươi đã thành công trước một nửa thời gian mà ta liệu định.

Từ Văn hỏi :

- Đã nửa năm rồi ư?

Vạn Hữu Tùng đáp :

- Còn kém một ngày là đúng nửa năm.

Từ Văn la lên một tiếng :

- Ủa!

Vạn Hữu Tùng nói :

- Hải tử! Sáng sớm mai ngươi xuống núi được rồi.

Từ Văn hỏi :

- Sáng mai ư?

Vạn Hữu Tùng gật đầu.

Về mặt lão rất vui mừng nhưng cũng thoáng qua vài nét thê lương âm đạm. Từ Văn đã nhìn thấy. Lòng chàng nổi lên nỗi nhớ nhung quyến luyến. Nhưng chàng không thể ở lại được. Hồi trước lòng chàng yên tĩnh. Nhưng hiện nay luyện công rồi bao nhiêu cừ hận chứa chất trong lòng lại nổi lên bùng bột.

Vạn Hữu Tùng bỗng lên tiếng :

- Hải tử! Sau khi ngươi xuống núi có mấy việc phải làm ngay.

Từ Văn ngắt lời :

- Vãn nhi xin kính cẩn nghe lời huấn hối.

Vạn Hữu Tùng nói :

- Điều thứ nhất là ngươi phải tìm Độc kinh để truyền thụ cho truyền nhân đời thứ mười sáu.

Từ Văn đáp :

- Xin vâng lời truyền dạy.

Vạn Hữu Tùng nói :

- Việc thứ hai là ngươi phải điều tra cho rõ sư tổ Ngũ Thượng sống chết thế nào? Lạc lỏng nơi đâu?

Từ Văn đáp :

- Văn Nhi sẽ cố gắng làm cho bằng được.

Vạn Hữu Tùng nói :

- Còn điều thứ ba là ngươi phải điều tra cho biết rõ phụ thân ngươi đã bắt được Độc kinh mà vì lý do gì không lên núi nhập môn?

Từ Văn nghe Vạn Hữu Tùng nhắc đến phụ thân thì lòng chàng se lại. Nhưng miệng chàng vẫn cung kính đáp :

- Văn nhi xin y lời. Sư thái tổ còn điều chi dạy bảo nữa không?

Vạn Hữu Tùng nói :

- Bây giờ ngươi đã thành người bách độc không thấm vào được. Vậy ngươi hành đạo giúp đời. Ngươi đem theo được vật tùy thân để phòng khi dùng đến. Thuốc để ở trên giá, ngươi tự mình vào lựa chọn. Cứ mười năm một lần ngươi nên trở lại sư môn. Bản môn không ngăn cấm việc hôn thú, nhưng bí kỹ cha không được truyền cho con mà phải theo di huấn về “cơ duyên” của sư tổ. Từ ngày sáng lập môn phái ngươi là người đặc biệt ra ngoài thể lệ đó. May ở chỗ ngươi đã trải qua con thủy ách mà đến đây.

Từ Văn quì xuống bái :

- Đa tạ sư thái tổ đã đặc ân cho.

Vạn Hữu Tùng lại dặn :

- Ba chiêu thức về độc thủ rất bá đạo. Nếu đối phương không phải là kẻ đáng tội chết thì ngươi đừng thi triển một cách khinh suất.

Từ Văn đáp :

- Đệ tử xin vâng lời huấn dụ.

Vạn Hữu Tùng lại nói :

- Ngoài những thuốc để trên giá, còn một bình “pháp hoàn” của sư tổ để lại, ngươi móc lấy một viên đem theo. Nếu ngươi vi phạm luật lệ bản môn thì uống vào để tự trừng phạt. Đó là gia pháp không thiên vị ai cả.

Từ Văn chấn động tâm thần, run lên đáp :

- Đệ tử xin tuân lời.

Chàng nghĩ tới phụ thân nếu còn sống ở thế gian thì cũng phải uống một viên “Pháp hoàn” này vì người vi phạm môn quy. Chẳng lẽ...

Từ Văn nghĩ tới đây thì Vạn Hữu Tùng đã lên tiếng :

- Ngọn núi này ba mặt vách đều dựng đứng hay bị nước vây bọc, chỉ có một đường bí mật sau núi là có thể đi được. Bây giờ ngươi hãy coi xem..

Lão nói rồi về đường lối lên xuống núi. Từ Văn liền ghi nhớ vào lòng. Vạn Hữu Tùng lại nói :

- Ta dặn dò tới đây là hết, vậy ngươi đi đi.

Từ Văn đáp :

- Đệ tử xin cáo biệt!

Chàng quay về phòng ngủ, trong đầu óc nổi lên không biết bao nhiêu mối suy nghĩ. Chàng tự nhủ :

- Phen này ta xuống núi quyết ý trả xong ân thù.

Sau nửa năm kinh lịch, chàng ôn lại những điều đã qua một lượt thì thấy nhiều mối nghi ngờ, kỳ bí khôn lường! Điều mà chàng băn khoăn nhất là phụ thân chàng.

Chàng hy vọng phụ thân còn sống ở thế gian. Đó là thường tình của kẻ làm con. Nhưng giới luật nghiêm minh của môn phái, chàng không tiên liệu được phụ thân sẽ xử trí ra sao.

Sư tổ chàng là Ngũ Thượng mất tích mười mấy năm nay. Thời gian mờ mịt biết là tìm đâu?

“Độc kinh” thì chắc là ở trong mình thân phụ chàng rồi. Nhưng nếu bất hạnh lão đã thành người thiên cổ thì biết tìm đâu cho thấy?

Đột nhiên chàng nhớ tới “Khách qua đường” đã đưa ra chất kịch độc “Diêm Vương Lệnh” Chất độc này có thể ngang hàng với chất độc bản môn, hay là Độc kinh lọt vào tay lão?

Rồi chàng tự trả lời :

- Cái này rất có thể. Nhưng người lấy được kinh này chỉ trong vòng trăm ngày là chất độc phát tác mà chết. Vụ này ghê gớm thật!

Từ Văn lại nghĩ đến chất độc “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” trừ những người đã luyện thành môn “Kim Cương thần công” thì chẳng ai chống cự được. Nếu không có thuốc giải của bản môn trên đời không còn người nào giải được. Vậy chỉ còn cách là ngậm thuốc giải trước trong miệng chưa hóa tán hết đã trúng độc thủ mới không việc gì. Trong những người đã gặp chỉ có bọn “Khách qua đường” là không sợ độc thủ của chàng. Bọn họ đương nhiên đã luyện thành môn võ học tối cao là “Kim Cương thần công” Nhưng thần công đó, có giải độc được chăng? Nếu không thì họ lấy thuốc giải độc ở đâu? Thật là rắc rối nghĩ không thấu!

Từ Văn lại nghĩ đến Diệu Thủ tiên sinh, một người không sợ độc thủ bí ẩn này cũng cần phải phanh phui cho biết rõ...

Một đêm trôi qua rất mau lẹ. Sáng sớm hôm sau Từ Văn vào khẩu đầu bãi biệt sự thái tổ Vạn Hữu Tùng một lần nữa rồi theo con đường bí mật xuống núi. Chàng không suy nghĩ gì hết, nhắm đường chạy thẳng về phía thành Khai Phong.

Nhiều điều bí hiểm trọng đại cần được Diệu Thủ giải đáp. Hai người ước hẹn một năm mà bây giờ đã quá nửa năm. Chắc là cha con Tướng Úy Dân cũng đang nóng ruột.

Về tới Khai Phong Từ Văn càng suy nghĩ nhiều :

- Nếu cha con họ Tướng đề cập đến hôn sự, chàng biết nói sao? Về độc thủ chàng có thể tự tu luyện bí công thượng thượng rồi thu phát tự do, không còn gì đáng ngại. Vậy ngày định hôn sẽ là ngày tán được độc công. Thế thì độc thủ cũng chưa nên tán, phải chăng là số định như vậy?

Chàng nhớ tới dung mạo Tướng Minh Châu không biết bây giờ nàng ra sao đã gả cho ai chưa? Hay là...

* * * *

Hôm ấy Từ Văn tới Yên Sư. Trước hết chàng tìm vào quán ăn uống, thay đổi y phục và nghĩ cách hóa trang. Chàng mặc bộ áo nho sinh màu trắng đầu đội khăn vuông chân đi giày gấm. Chàng đã trở nên một chàng thư sinh tuấn mỹ tuyệt luân.

Hồi trước thỉnh thoảng chàng lại sa lẹ, sau vì vội tu luyện môn võ học thượng thượng phải vận dụng chân pháp bản môn, cặp mắt chàng biến thành màu xanh lè. Đó là một điều không sao tránh khỏi được mà cũng là một điều đặc biệt tượng trưng của bản môn.

Tối hôm Từ Văn ngồi một mình trong phòng rót rượu uống...

Đột nhiên trong phòng giáp vách có tiếng kêu la rất kinh hãi. Tiếp theo là tiếng bước chân nhộn nhịp. Chắc vì trong phòng này có tiếng kêu la, nên khách trọ các phòng khác xô đến. Những tiếng người hỏi nhau rất ồn ào :

- Chuyện gì vậy?

- Trời ơi! Chết người rồi.

- Bà lão già chừng tám mươi tuổi không biết vì sao chết lăn ra đó?

- Trẻ nhỏ thì mất tích, lão già thì chết uống. Việc này lại đến quan Tư rắc rối.

- Bọn này chắc là quân cường đạo dâm tà. Giữa ban ngày cô đó đã bị chúng cướp đi.

Năm bảy người cùng lên tiếng thành ra ồn ào.

Trên chốn giang hồ thì gặp người chết là một chuyện đã thấy quen rồi. Từ Văn chẳng dòm ngó gì tới cứ ngồi yên uống rượu.

Chàng lại nghe thấy những người nói rất huyền ảo :

- Ô! Có chi hay mà coi!

- Một tấm ngọc quýết mà sao lại dùi ba lỗ thủng?

- Cái bạn ơi! Đây là một trò đùa làm tin vật gì đó của bọn giang hồ. Đây chắc là chuyện người giang hồ thù hằn giết nhau. Vậy chúng ta nên tránh ra ngoài cửa là hơn không nên ở lại chốn thị phi này nữa.

Không biết ai đã nói những câu này? Các khách đến coi náo nhiệt, sợ châm lửa tự đốt mình nên hấp tấp bỏ đi.

Từ Văn nghe đến câu “một tấm ngọc quýết” dùi ba lỗ thủng không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng đứng lên nhảy vọt ra ngoài phòng thì thấy cửa phòng

bên cạnh mở rộng. Lũ năm lũ ba toàn khách hiếu kỳ mà lại nhát gan đứng ở ngoài sân. Trong đám này có cả hai người nhà quán cầm đèn đứng đó. Họ đứng ngăn người ra ở trước cửa phòng dường như không có chủ ý gì.

Từ Văn chạy rất mau xông thẳng vào phòng. Bỗng chàng la lên một tiếng :

- Ủi chà!

Chàng không nhận được mỗi xúc động nên bật tiếng la hoảng.

Trong phòng dưới đất nằm lẩn xác chết một bà già mình mặc áo xanh, huyết tích lênh láng đầy mặt đất. Bên cạnh xác chết có tấm “Tấm Ngọc Quyết” bỏ đó mà chính là tấm “Tấm Ngọc Quyết” mà vừa rồi họ la hoảng bảo là có tấm ngọc quyết có xuyên ba lỗ thủng.

Từ Văn kiểm lại trong tay mình thì đúng là “Tam Chi Quyết” của Thiên Đài Ma Cơ vẫn đeo luôn trong mình để làm tín vật. Người chết nằm đó mặc áo xanh là Tam Chi mỡ mỡ, sư phụ nàng không còn sai nữa.

Chàng tự hỏi :

- Thiên Đài Ma Cơ đâu rồi? Người ta nói trong phòng khách này có một già một trẻ. Người trẻ đúng là Thiên Đài Ma Cơ.

Từ Văn quay lại đứng mắt tròn ngược lên, chàng nhìn tường vách trong phòng và trên cửa sổ thấy nhiều lỗ thủng. Cứ ba lỗ là một tổ. Đó chính là tuyệt nghệ độc môn của Tam Chi mỡ mỡ kêu bằng “Tam Chi Truy Hồn” để lại vết tích.

Cái tên Tam Chi mỡ mỡ ở trong võ lâm kể vào hạng nhất. Công lực chỉ kém Thông Thiên hòa thượng một chút. Mụ thi triển “Tam Chi Quyết” là cả hai phe hắc bạch đều cảm phục. Người bị giết đúng là vị nữ quái kiệt đó không còn nghi ngờ gì nữa.

Từ Văn nghĩ thầm :

- Vụ này có thể phát ra trước khi mình vào đến. Nếu không thì trước tình trạng hai bên đã đánh lộn nhau lý nào mình không nghe thấy được? Theo chỗ mình biết thì người có thể giết được Tam Chi mỡ mỡ là một tay cao thủ phi thường khó kiếm thấy một hai người. Tam Chi mỡ mỡ bị giết thì Thiên Đài Ma Cơ đi đâu? Cuộc tao ngộ của nàng có thể nghĩ ra được.

Từ Văn ngẫm nghĩ một lúc lòng đau như cắt vì chàng còn thiếu nợ Thiên Đài Ma Cơ rất nhiều. Nửa năm trước chàng đã cố ý hay vô tình chọc tức cho nàng bỏ đi. Màn kịch đó bây giờ hiện ra trước mắt chàng.

Đột nhiên một lão già áo đen thò đầu vào phòng. Lập tức mặt lão xám như tro tàn. Lão khẽ bảo chủ điểm :

- Đứng lên tiếng! Mau đem tìm cách khiêng xác chết vội lập đi. Bất tất phải báo quan khám nghiệm. Nếu không thì cửa tiệm này ngươi đừng hòng mở cửa nữa.

Lão nói xong lại rút đầu trở ra.

Từ Văn lớn tiếng quát :

- Đứng lại đã!

Lão áo đen ngoảnh lại thấy Từ Văn ăn mặc tựa hồ một chàng thư sinh. Lão mới hơi yên lòng, nhưng vẻ mặt chưa hết lo sợ. Lão cất tiếng run run hỏi :

- Thiếu hiệp có điều chi dạy bảo?

Từ Văn hỏi :

- Ai đã gây ra vụ án này?

Lão già ấp úng đáp :

- Cái đó...Cái đó...

Từ Văn lại giục :

- Nói mau đi!

Lão già run run đáp :

- Thiếu hiệp không trông thấy vết in trên vách kia ư?

Từ Văn đảo mắt nhìn lên vách thì quả nhiên thấy có vết lõm in bằng phấn trông như hình một đóa hoa mai và lớn bằng bàn tay. Chàng đem lòng nghi hoặc, cất giọng run run hỏi :

- Dấu hình hoa mai kia là cái gì?

Lão già hỏi lại :

- Thiếu hiệp mà cũng không biết ư?

Từ Văn gất lên :

- Nếu ta đã biết hà tất còn phải hỏi lão?

Lão già run bần bật đáp :

- Cái đó...Cái đó...Tiểu lão không dám nói.

Đột nhiên lão xoay mình rồi vọt đi như một luồng khói tóa, không thấy tông tích đâu nữa.

Từ Văn vừa nóng nảy vừa tức giận. Chàng tự hỏi :

- Đóa hoa mai in bằng phấn kia đại biểu cho cái gì? Tại sao lão già kia lại khủng khiếp như vậy? Nếu nó không phải là ký hiệu đặc biệt của một người thì cũng là tiêu chí của một bang hội nào.

Chàng sững sờ một lúc rồi tìm cách dò thám. Chàng liền nhìn chủ điểm nói :

- Này điểm chủ! Đi mua lấy một cỗ quan tài gỗ rồi chôn cất bà lão này đi. Người phải nhớ rằng đừng có làm cầu thả. Lai lịch bà lão này lớn lắm đấy! Sau này có người kiểm điểm lại. Mai táng xong rồi quay về phòng ta mà lấy tiền...

Chàng nói xong cầm lấy tấm “Tam Chi Quyết” giấu vào trong bọc rồi về phòng nghỉ.

Biến diễn này xảy ra khiến chàng không có lòng dạ nào ăn uống nữa. Trong đầu óc chàng hiện lên hình ảnh Tam Chi mờ mờ bị giết và Thiên Đài Ma Cơ đi đâu không biết. Thêm vào đó đóa hoa mai in trên vách.

Lát sau tiểu nhị vào thu thập mâm bát. Gã cười hi hi hỏi :

- Tướng công! Tướng công ru rú ở trong phòng buồn chết. Sao không ra ngoài hóng mát.

Từ Văn chợt động tâm linh. Chàng lấy một đỉnh bạc mười lạng và một nắm bạc vụn ra nói :

- Tiểu nhị ca! Tiểu nhị ca cầm đỉnh bạc mười lạng này đưa cho ông chủ để đền bồi phí tổn về việc mai táng lão bà...

Điểm tiểu nhị khom lưng đáp :

- Tướng công thật là lòng dạ đức Bồ Tát, tới đâu làm phúc tới đó.

Từ Văn chẳng thèm nghe câu gã nhỉnh hót chàng nói tiếp :

- Có chút bạc vụn, tiểu nhị ca làm giúp ta việc này. Người ra ngoài phố mua cho ta một cái quạt đen.

Điểm tiểu nhị hỏi :

- Quạt đen ư?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi! Ta chỉ cần cây quạt màu đen mộc mạc, trên mặt không có viết chữ hoặc vẽ gì vào hết.

Tiểu nhị hỏi :

- Tướng công muốn lấy quạt nan bằng ngà phải không?

Từ Văn đáp :

- Không cần, thứ quạt thông thường nan tre thôi.

Điểm tiểu nhị nói :

- Nếu thế thì chỉ mấy đồng một cái. Tiểu nhân mua cho tướng công bốn năm cái nhé.

Từ Văn đáp :

- Chỉ một cái là đủ còn tiền dư ta thưởng cho chú

Điểm tiểu nhị cười ha hả nói :

- Tướng công thật rộng rãi quá.

Từ Văn nói :

- Chả có bao nhiêu. Ta cho chú hết.

Tiểu nhị nói :

- Đa tạ tướng công có lòng hậu thưởng. Tiểu nhân đi lấy cho tướng công một hồ nước mưa kinh niên để tướng công uống cho mát ruột rồi sẽ đi ngay.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Giả Thượng sứ điều tra Ngũ Phương giáo

Điểm tiểu nhị lấy nước rồi thu bát đĩa đem ra.

Từ Văn ở trong phòng bước lui rồi lại bước tới, không hiểu chàng nghĩ được điều kể gì mà chàng lộ vẻ vui mừng.

Chàng lẩm bẩm :

- Bất luận đối phương là ai nhưng thế nào rồi họ cũng xuất hiện để kiếm ta.

Bỗng một tên tiểu nhị khác bung một hồ trà lên. Tiếp theo tên tiểu nhị đi mua quạt cũng về đến. Gã hớn hờ tươi cười đưa cho chàng một bó quạt lớn đến bảy tám chiếc.

Từ Văn nói :

- Ta coi chừng chú cũng hiểu việc lắm. Vậy khi nào có việc gì ta sẽ gọi vào.

Gã tiểu nhị “Dạ dạ” hai tiếng rồi lui ra khỏi phòng.

Từ Văn cầm quạt lên mở ra xem, chàng dùng khăn tay ướt quét đi một lượt rồi đưa quạt sang phòng bên cạnh áp quạt vào vết mai hoa bằng phấn in trên vách. Chàng về phòng chờ cho chiếc quạt khô rồi mới gấp lại cầm tay. Đoạn chàng đóng cửa phòng đi ra ngoài.

Yên Sư là một thành thị lớn cực kỳ phồn hoa. Lúc này vào khoảng canh hai. Chợ đêm mới mở, náo nhiệt phi thường.

Từ Văn cầm cái quạt có in hình cái hoa mai hướng ra ngoài. Chàng khẽ phe phẩy cây quạt như một chàng thư sinh nhàn hạ đi chơi rồi chàng thuận bước lên xe hoặc đi bộ lẫn vào những chỗ đông người.

Quả nhiên những bạn hữu vô lâm thấy dấu hoa mai đều cả kinh thất sắc tìm đường lẫn trốn.

Từ Văn vẫn lơ đãng như không có chuyện gì. Chàng đi dạo phố một lúc rồi trèo lên một tòa trà lầu lớn.

Chàng vừa uống trà vừa phe phẩy cây quạt.

Chỉ trong khoảnh khắc những khách uống trà đã bỏ đi đến quá nửa.

Từ Văn kiên tâm chờ đợi vẫn ngồi nguyên chỗ. Sau chàng phát hiện ra một lão già mặc áo đen và một hán tử cũng mặc áo đen vừa ngồi uống trà, sắc mặt đã lộ vẻ kinh ngạc, nhỏ to thì thầm, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn qua cái quạt.

Từ Văn trong bụng mừng thầm, cất tiếng ngâm :

Lạc Dương phóng tài tử,

Giang lĩnh tác lưu nhân.

Văn thuyết mai hoa tào,

Hà như thử địa xuân!

Bài thơ này đã không hợp cảnh lại sát đề, như người ngẫu hứng mà cất tiếng ngâm thơ Không ngờ lão áo đen đột nhiên biến sắc rồi đứng dậy tiến lên hỏi :

- Lão phu muốn ngồi với các hạ được không?

Từ Văn xòe tay đáp :

- Sao lại không được?

Lão già ngồi xuống, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Từ Văn bằng cặp mắt kinh nghi, hạ rất thấp giọng xuống hỏi :

- Phải chăng các hạ là Tổng đàn sứ giả?

Từ Văn chấn động tâm thần nghĩ bụng :

- Chẳng lẽ mình ngâm bốn câu thơ mà đụng chạm đến lão. Không khéo thì mèo mù đụng phải chuột già. Xem chừng ký hiệu mai hoa là một tiêu chí của một bang hội trên chốn giang hồ.

Chàng lâm mặt nghiêm nghị hàm hồ đáp :

- Dạ!

Lão áo đen sợ hãi nói :

- Tì chủ đây là hương chủ Triệu Vi Công dưới trướng Đệ nhị Phân đàn. Không biết Thượng sứ giá lâm. Xin tha thứ cho tội thất nghinh.

Lão nói xong đứng lên.

Từ Văn nói :

- Hương chủ cứ ngồi xuống đây!

Triệu Vi Công nói :

- Tì chức đâu dám...

Từ Văn ngắt lời :

- Ta bảo Hương chủ ngồi xuống, thì cứ việc mà ngồi.

Triệu Vi Công khúm núm đáp :

- Như vậy thì tì chức... phạm tội...

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ. Chàng tự nhủ :

- Xem chừng đối phương tưởng chừng mình là Tổng đàn sứ giả. Vậy chắc sứ giả trong tổ chức này địa vị rất cao sang, nên một tay Hương chủ Phân đàn không dám đồng tọa. Có điều tổ chức của họ thế nào mình làm cách nào hỏi cho ra chân tình. Nếu bất cẩn một chút là bị lòi đuôi. Mặt khác còn người cùng phe với hấn mà nhận ra chân tướng mình thì cũng nguy to.

Hương chủ Triệu Vi Công đã mấy lần toan mở miệng nhưng rồi không dám.

Từ Văn đã nhìn thấy rõ, chàng định bụng :

- Chi bằng ta lợi dụng nhược điểm của hấn may có thể hỏi ra được manh mối nào chăng?

Nghĩ vậy chàng hỏi thử :

- Triệu hương chủ có rành việc chăng?

Triệu Vi Công biến sắc lễ phép đáp :

- Không dám! Tì chức phụ trách công việc dò thám tại đây.

Từ Văn nói :

- Ủa! Trách nhiệm của Hương chủ khá trọng đại đấy! Quý Hương chủ phải cẩn thận lắm mới được.

Triệu Vi Công nói :

- Dạ dạ! Đa tạ Thượng sứ có dạ tài bồi.

Từ Văn không biết dùng biện pháp nào để đưa hấn vào tròng để dò cho ra sự thật. Chàng liền đánh bạo hỏi :

- Về việc liên quan đến việc phụ nữ trong khách sạn Bình An...

Chàng nói nửa câu rồi ngừng lại để nghe tình hình phản ứng của đối phương.

Quả nhiên lão áo đen lộ vẻ nghi ngờ, úp mở hỏi lại :

- Chẳng lẽ Thượng sứ lại không biết...

Từ Văn biết mình đã lộ tẩy vội nở một nụ cười hững hờ nói :

- Đây là chuyện phiếm mà thôi. Nhưng vì...

Nhưng vì làm sao chàng không nói rõ. Mục đích của chàng là để quấy rối luồng tư tưởng, của đối phương, nên chàng cố ý kéo dài câu chuyện.

Triệu Vi Công dĩ nhiên không dám thúc bách liền đổi giọng hỏi :

- Thượng sứ đã gặp Phân đàn chủ chưa?

Từ Văn hàm đáp :

- Hừ! Chưa đâu! Ta không chuẩn bị gặp y nhân vì có nhiệm vụ khác.

Hương chủ Triệu Vi Công nói :

- Ủa! Thượng sứ có cho phép Tỉ chức được báo về Phân đàn chủ không để lại giá Thượng sứ đi tới đâu tiện việc có người đón tiếp...

Từ Văn gạt đi :

- Cái đó.. không cần đâu.

Triệu Vi Công lại hỏi :

- Thượng sứ kia cùng hai vị vâng lệnh áp giải thiếu nữ đó không phải một đường ư?

Từ Văn mừng thầm. Vì chàng đã đụng được tới chủ đề. Chàng liền làm ra vẻ thần bí nói :

- Dĩ nhiên là một phe. Nhưng ta có nhiệm vụ riêng.. nhân vì...

Chàng nhắc lại hai chữ nhân vì mà câu trước chàng vẫn chưa nói hết, song có ngụ ý về phương diện Tổng đàn phát giác có người báo cáo nên ta phụng mệnh ngầm ngầm đi giám sát.

Câu nói này của chàng thật đúng chỗ. Lão áo đen tin hấn, không còn nghi ngờ gì nữa. Lão ngập ngừng nói :

- Không biết ai mà dám...

Từ Văn nói bằng một giọng nghiêm trang :

- Địa Ngục thư sinh!

Triệu Vi Công kinh hãi hỏi :

- Về Địa ngục thư sinh thì Tỉ chức đã nghe nói hấn đã bị chết ở dưới chân núi Đồng Bách rồi kia mà.

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Ai nói vậy? Địa Ngục thư sinh há phải là một nhân vật chết dễ vậy? Ngôi mộ đó cũng là mộ giả.

Cặp mắt Triệu Vi Công lờ ra như hai quả trứng gà. Hắn nghe Từ Văn nói liền khiếp sợ chấn động cả tâm thần. Hồi lâu hắn mới hỏi :

- Việc này không phải tầm thường, Ti chức là tai mắt nơi đây. Vụ này...

Từ Văn ngắt lời :

- Vụ này không thể tiết lộ với ai được.

Triệu Vi Công đáp :

- Dạ dạ!

Từ Văn nói :

- Vì thế! Ta gặp Hương chủ may biết chừng nào! Hương chủ đem cách hành động cùng kế hoạch đêm đó nói ta hay để ta khỏi mất thì giờ thám sát.

Triệu Vi Công đưa mắt nhìn hai bên không thấy ai chú ý, hắn liền giờ giọng tấn công :

- Việc này chính Giáo chủ thân hành ra tay...

Từ Văn hơi biến sắc. Chàng tự hỏi :

- Giáo chủ ư? Giáo chủ phái nào? Chẳng lẽ lại là Mai Hoa giáo? Thế thì Tam Chi mỗ mỗ đúng là chết về tay đối phương rồi không còn nghi ngờ gì nữa...

Chàng thấy đối phương dừng lại không nói nữa thì biết là mình có chỗ sơ hở, vội nghiêm sắc mặt giục :

- Hương chủ nói nốt đi.

Triệu Vi Công nói :

- Dạ! Nhân vì lộ trình xa xôi, nên đã tạm áp giải người đó về Phân đàn. Vừa rồi đại gia hai vị sứ giả nói là chuẩn bị sáng sớm mai đầu canh năm phải ra khỏi thành này áp giải về Tổng đàn. Phân đàn phải chuẩn bị một cỗ xe.

Từ Văn nói :

- Được lắm.

Miệng chàng ứng đối lòng chàng xoay chuyển ý nghĩ không ngớt.

Đột nhiên chàng nghĩ tới Khách qua đường rồi tự hỏi :

- Phải chăng Giáo chủ chính là người mà Khách qua đường vẫn kêu bằng chủ nhân. Thật là một cơ hội rất tốt để điều tra cho ra gốc ngọn không thể bỏ lỡ được.

Chàng hỏi :

- Bây giờ quý Hương chủ có việc gì không?

Triệu Vi Công tưởng được đi theo Tổng đàn sứ giả và vinh dự lắm, liền đáp ngay :

- Ti chức nghe theo lời sai bảo của Thượng sứ.

Từ Văn làm bộ trầm ngâm úp mở nói :

- Thực ra cũng không có điều gì quan hệ lắm, nhưng quý Hương chủ nhớ mặt. Ta có việc nhỏ phiền Hương chủ làm giúp...

Triệu Vi Công vội ngắt lời :

- Không dám! Thượng sứ muốn sai khiến điều chi xin cứ nói.

Từ Văn quay về phía hán tử ngồi cùng bàn với Triệu Vi Công khề hỏi :

- Vị kia là ai?

Triệu Vi Công đáp :

- Ủa! Y là tên Đầu mục thủ hạ của ti chức.

Từ Văn nói :

- Hay lắm! Hai vị cùng tới ngoại thành...

Triệu Vi Công đáp :

- Có phải ra cửa Nam không?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi! Bản sứ giả đi trước một bước.

Chàng nói xong thò tay toan lấy tiền để trả...

Triệu Vi Công ngăn lại nói :

- Đại giá Thượng sứ qua đây, ti chức phải mời trà... hà hà! Để ti chức lãnh trách nhiệm cho.

Từ Văn nói :

- Được lắm! Đừng có chần chừ, phải tới nơi ngay. Vụ này không thể để người khác biết được.

Triệu Vi Công nói :

- Dạ! Xin mời Thượng sứ!

Từ Văn rời khỏi trà lâu đi ra cửa Nam. Trong mình chàng không có vật gì, không cản trở lại khách điếm. Chính ra chàng có thể hỏi ngay Phân đàn ở đâu, nhưng hỏi nhiều sợ lộ hình tích, khó lòng giữ cho hết mọi người không nhận biết mình. Nếu sứ giả kia là một nhân vật như Khách qua đường mà vì việc cứu Thiên Đài Ma Cơ chàng phải động thủ thì còn gì hay bằng!

Từ Văn vừa ra tới đường phố chính thì gặp một lão khát cái thùng thỉnh bước tới, cất tiếng hỏi :

- Ô kìa! Tôn giả đây ư?

Tiếng “Ô kìa” của lão ra vẻ kinh ngạc. Rồi lão đứng ngang đường không nhúc nhích nữa.

Từ Văn hỏi lại :

- Các hạ có ý muốn gì?

Lão bỗng toét miệng ra cười hỏi :

- Hiền đệ! Hiền đệ không nhận ra được thanh âm của tiểu huynh ư?

Từ Văn chấn động tâm thần chàng không ngờ lại gặp Thiểm Điện Khách Hoàng Minh, môn hạ của Diệu Thủ tiên sinh. Thật là thầy nào trò ấy. Cách hóa trang quỷ quái của gã khiến cho người ta phải phục sát đất.

Hoàng Minh lại hỏi :

- Hiền đệ vẫn mạnh chứ? Nửa năm nay tiểu huynh đi kiếm muốn gãy chân...

Từ Văn chấp tay đáp :

- Tiểu đệ xin bồi tội.

Hoàng Minh nói :

- Gia sư sắp huy động mười mấy môn hạ lại mượn sức cả nhân vật Cái bang đi nghe ngóng tin tức hiền đệ mà chẳng lạc lõng nơi đâu. Xem chừng hiền đệ có thời giờ rảnh rang nên bỏ đi đâu đến nửa năm trời.

Từ Văn nói :

- Đại ca! Hiện giờ có một việc rất cần thiết phải đình hoãn lại chăng?

Lão ăn mày đứng nói chuyện với một thư sinh phong lưu khiến mọi người ngoài đường phởn hiếu kỳ vậy quanh lại.

Hoàng Minh biết chừng liên khề giục :

- Hiền đệ đi trước đi!

Hắn nói xong cầm cây “Đà Cầu bông” lên tập tễnh bước đi.

Từ Văn đi rất mau theo đường tắt ra cửa Nam. Chàng tránh đường quan lộ, đi tới một gò đất.

Lúc này đã gần tới canh ba. Trong thành còn nhiệt náo, nhưng ngoài thành vắng tanh.

Từ Văn vừa dừng bước Hoàng Minh đã theo đến nơi, thật không hổ với ngoại hiệu Thiểm Điện Khách. Nhưng đôi con mắt Từ Văn đã tu luyện võ công thượng thặng của Vạn Độc môn thì chẳng không coi vào đâu nữa.

Hoàng Minh vừa lên gò đất lại hỏi ngay :

- Hiền đệ có việc chi vậy?

Từ Văn đáp :

- Tiểu đệ chờ một người.

Hoàng Minh lại hỏi :

- Hiền đệ chờ ai vậy?

Từ Văn đáp :

- Tiểu đệ cũng không hiểu lai lịch đối phương mà chỉ biết hắn là Hương chủ một Phân đàn dưới trướng một giáo phái nào đó.

Hoàng Minh kinh hãi hỏi :

- Có phải giáo phái đó lấy hoa mai làm ký hiệu không?

Từ Văn đáp :

- Đúng rồi!

Hoàng Minh la lên một tiếng “Ủa!” kinh ngạc.

Từ Văn hỏi :

- Sao! Đại ca biết giáo phái này ư?

Hoàng Minh đáp :

- Đó là Ngũ phương giáo mới quật khởi trên chốn giang hồ mấy tháng mà đã làm chấn động võ lâm.

Từ Văn hỏi :

- Ngũ Phương giáo ư?

Hoàng Minh đáp :

- Đúng rồi! Họ lấy Ngũ Phương giáo là có ý thống nhất 5 phương Đông, Tây, Nam, Bắc, Trung.

Từ Văn hỏi :

- Giáo chủ phái này là ai?

Hoàng Minh đáp :

- Tiểu huynh cũng không biết, nhưng theo lời đồn thì người đã mưu mô lấy được “Phật tâm”.

Từ Văn nghe nói tâm thần chấn động. Như vậy đủ chứng minh chàng đoán đã không sai. Chính là người cùng phe với “Khách qua đường”. Chàng hoảng hốt hỏi ngay :

- Lấy chi làm chứng có mà bảo là Ngũ Phương giáo chủ đã lấy được Phật tâm.

Hoàng Minh la lên :

- Trời ơi! Hiền đệ không biết ư?

Từ Văn hỏi lại :

- Không biết cái gì?

Hoàng Minh cười ha hả nói :

- Cả võ lâm bị náo động cơ hồ trời rung đất chuyển mà hiền đệ cũng không biết, thế thì nửa năm qua phải chăng hiền đệ đã đi qui ẩn?

Từ Văn đáp :

- Cũng gần như vậy?

Hoàng Minh hỏi :

- Hiền đệ thử nói nghe?

Dĩ nhiên Từ Văn không dám tiết lộ những gì bí ẩn của Vạn Độc môn. Chàng hàm hồ đáp :

- Tiểu đệ gặp được kỳ tích rồi lánh đời nửa năm.

Hoàng Minh hỏi :

- Kỳ tích gì?

Từ Văn ngập ngừng đáp :

- Cái đó... cái đó!...

Hoàng Minh nói :

- Nếu hiền đệ có điều khó khăn bất tất phải nói ra nữa.

Từ Văn nói :

- Ô! Trước kia tiểu đệ đã ủy thác cho đại ca chuyển giao vòng tay ngọc cho người ta. Kết quả vụ đó ra sao?

Hoàng Minh gạt đi :

- Thôi không nhắc tới chuyện đó nữa.

Từ Văn hỏi :

- Tại sao vậy?

Hoàng Minh đáp :

- Ngưu huyệt bị lão Trường trách mắng một chập. Lão bảo đó là tính vật để định hôn, khi nào còn trả lại...

Từ Văn nói :

- Thế là hiền đệ đã làm phiền đại ca.

Hoàng Minh lắc đầu nói :

- Câu chuyện nhỏ mọn có chi mà phải đề tâm!

Từ Văn lại hỏi :

- Trường Minh Châu phản ứng ra sao?

Hoàng Minh đáp :

- Khi ấy nàng định xuống tóc xuất gia làm ni cô, người nhà phải khuyên can mãi.

Từ Văn nghe nói vậy nghĩ thầm :

- Việc cứ thế này thì biết đến bao giờ cho xong.

Hoàng Minh nói :

- Hiền đệ! Tường cô nương đã tha thiết với hiền đệ như vậy, hiền đệ không nên phụ lòng nàng.

Từ Văn ngắt lời :

- Đại ca ơi! Chuyện đó hãy để sau sẽ tính, bây giờ hãy nói việc trước mắt đã. Hoàng huynh bảo võ lâm rung động trời đất. Vụ đó ra sao?

Hoàng Minh thờ dãi đáp :

- Hời ơi! Kiếp vận võ lâm tới rồi, vụ này không cách nào tránh khỏi nữa.

Từ Văn gạn hỏi :

- Nhưng vụ đó ra sao? Hoàng huynh có thể nói rõ cho tiểu đệ hay không?

Hoàng Minh đáp :

- Ba tháng trước trên chốn giang hồ liên tiếp xảy ra án mạng. Những người bị chết uống toàn là những kẻ sĩ nổi tiếng. Vụ nào cũng có dấu hiệu hoa mai. Sau đó ít lâu mọc ra Ngũ Phương giáo đồn đãi khắp giang hồ.

Từ Văn kinh hãi la lên :

- Ủi chao!

Hoàng Minh kể tiếp :

- Đầu tiên bang Thần Ưng bị thôn tính và đổi làm Đệ tam Phân đàn của Ngũ Phương giáo. Tiếp theo Ngũ Lôi cung cũng đổi thành Đệ nhất Phân đàn của Ngũ Phương giáo. Ngoài ra còn Nhất Kiếm hội, Hồng An bang... đều bị thôn tính.

Từ Văn nói xen vào :

- Thế lực của bọn này không phải nhỏ.

Hoàng Minh nói tiếp :

- Hừ! Tường phủ ở Khai Phong cũng gặp kiếp nạn nhưng cha con nàng may thoát được.

Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :

- Rồi sau sao nữa?

Hoàng Minh đáp :

- Tổng đàn hội Vệ Đạo bị tấn công, hàng trăm đệ tử hội này bị tử thương. Vô Tình Tẩu cùng Thái Y La Sát bị giết ngay giữa chiến trường. Thống Thiên hoà thượng bị trọng thương, may có bà vợ Vệ Đạo hội chủ kịp thời tới nơi ra sức chiến đấu với Ngũ Phương giáo chủ, hội này mới thoát ách diệt vong. Nhưng sớm muộn gì bọn Ngũ Phương giáo cũng trở lại khiêu chiến.

Từ Văn nghe Hoàng Minh kể mà kinh tâm động phách. Những nhân vật không phải tầm thường như Vô Tình Tẩu và Thái Y La Sát cũng không giữ nổi tính mạng. Vậy thì bản lĩnh Ngũ Phương giáo chủ thật đáng ghê sợ.

May mà Vệ Đạo hội chủ cùng Thống Thiên hoà thượng chưa chết, nếu không thì mối thù này biết trả vào đâu?

Hoàng Minh lại nói :

- Hiện giờ chỉ còn Cái bang và mấy môn phái lớn là chưa bị Ngũ Phương giáo hạ độc thủ.

Từ Văn trấn tĩnh tâm thần hỏi :

- Đại ca có biết Tam Chi mỗ mỗ đã bị độc hại chưa?

Hoàng Minh đáp :

- Tiểu huynh mới nghe đồn chứ chưa biết rõ.

Từ Văn lại nói :

- Thiên Đài Ma Cơ bị cướp.

Hoàng Minh ngắt lời :

- Vụ này hiền đệ tính sao?

Từ Văn đáp :

- Tiểu đệ nhất định cứu nàng.

Hoàng Minh nói :

- Tiểu huynh e rằng khó đấy.

Từ Văn nói bằng một giọng cương quyết :

- Bất cứ giá nào, tiểu đệ cũng phải cứu nàng.

Hoàng Minh hỏi :

- Hiện giờ y ở đâu?

Từ Văn đáp :

- Chính hiện giờ tiểu đệ đến đây để chờ người đã ước hẹn và có liên quan đến vụ đó, đại ca có biết Phân đàn Sư Yên của Ngũ Phương Giáo ở đâu không?

Hoàng Minh đáp :

- Cái đó tiểu huynh cũng chưa rõ, nhưng có biện pháp điều tra được.

Từ Văn vội ngắt lời :

- Ô! Có người tới đó.

Hoàng Minh hỏi :

- Có phải gã Hương chủ mà tiểu đệ vừa nói không?

Từ Văn nhìn về phía trước rồi đáp :

- Họ đến hai người! Đứng rồi đại đừng nói gì nhé! Để mặc tiểu đệ đối phó với chúng.

Hoàng Minh đáp :

- Được rồi!

Hai bóng người chạy như bay đến nơi. Xem chừng thân thủ bọn này cũng vào hạng khá.

Chúng vừa đến trên gò, Hương chủ Triệu Vi Công đã cất tiếng hỏi :

- Có phải Thượng sứ đó chăng?

Từ Văn đáp :

- Phải rồi! Mời quý Hương chủ lên đây!

Hai bóng người chạy lên gò đất, họ thấy Hoàng Minh cũng ở đó thì không khỏi sững sốt. Hoàng Minh khoát tay đằng hoàng giới thiệu :

- Đây cũng là người nhà, Hương chủ bắt tất phải úy kỵ.

Triệu Vi Công cùng thân thủ hạ quay về phía Từ Văn cung kính thi lễ. Chúng lộ vẻ sợ hãi đưa mắt nhìn Hoàng Minh, gã cải trang làm lão cái bang chột mắt. Nhưng sau Hương chủ Triệu Vi Công cung kính cất tiếng :

- Thượng sứ có điều chi sai khiến xin truyền lệnh cho.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Mới trận đầu sứ giả đã vong thân

Từ Văn nói đối phương tới đây vì sợ lỡ mất mục đích không cứu được Thiên Đài Ma Cơ, nên ngừng lại chưa biết nói thế nào. Trong lòng còn đang lo lắng, bỗng chàng giờ ngón tay ra hiệu cho Hoàng Minh rồi chú ý nhìn gã hán tử áo đen hỏi :

- Tên ngươi là gì?

Đại hán thấy mình được thượng cấp ra chiều thương mến liền cúi rạp xuống đáp ứng :

- Thưa... Thưa Thượng sứ! Đệ tử là... Đầu mục Tiểu Đại Khán dưới trướng Triệu hương chủ, xin Thượng sứ tài bồi cho.

Từ Văn ngẫm nghĩ rồi “Hừ” một tiếng, lên giọng kẻ cả nói :

- Bản tòa coi ngươi cũng là người tinh minh mẫn cán, vậy sau có cơ hội bản tòa sẽ đem về Tổng đàn để làm việc...

Hán tử áo đen, lại cúi rạp xuống giọng nói run run :

- Đệ tử hoàn toàn trông vào công đức tài bồi của Thượng sứ.

Từ Văn đưa tay trở vào Hoàng Minh nói :

- Vị này là mật sứ của Tổng đàn. Y muốn một mình đến tham kiến Phân đàn chủ của các vị. Nhưng y mới tới lần đầu, chưa hiểu đường lối. Bản tòa không muốn để nhiều người hay biết, vậy ngươi dẫn đường cho y.

Hán tử áo đen vội dạ một tiếng rồi quay sang Hoàng Minh thì lễ nói :

- Xin mật sứ hãy đi theo tiểu nhân.

Hoàng Minh thái độ già dặn, trong tay lại cầm cây “Đà Cầu bổng”, lên giọng nói từ sòng mũi đưa ra :

- Ngươi dẫn đường cho ta.

Hán tử áo đen hấp tấp trở gót chạy xuống gò.

Hoàng Minh nhìn Từ Văn gật đầu tỏ ý đã hiểu mưu kế của Từ Văn, đoạn đi theo hán tử áo đen.

Hai người đi rồi cặp mắt Từ Văn chiếu ra những tia sáng xanh lè, chàng cất giọng lạnh lùng hỏi Hương chủ Triệu Vi Công :

- Ngươi có biết bản nhân là ai không?

Triệu Vi Công trong lúc hoảng hốt chẳng hiểu ra sao. Hắn đứng thộn mặt ra đáp ứng :

- Ti chức không hiểu tôn danh của Thượng sứ...

Từ Văn nói :

- Ta đây chính là Địa Ngục thư sinh.

Triệu Vi Công sợ quá mặt xám như tro tàn, bật tiếng la hoảng :

- Trời ơi!

Rồi trở gót toan chạy.

Từ Văn quát lên :

- Không được nhúc nhích! Mi chạy không thoát đâu, bây giờ phải nói cho bản nhân hay Giáo chủ các ngươi là ai? Tổng đàn ở chỗ nào?

Triệu Vi Công ngập ngừng đáp :

- Cái đó... Cái đó...

Từ Văn giục :

- Nói mau đi!

Triệu Vi Công đáp :

- Lão phu không biết.

Từ Văn háng đặng cất tiếng lạnh như băng nói :

- Họ Triệu kia! Nói rõ mau đi!

Triệu Vi Công bắt giắc lùi lại hai bước. Mặt hán đang khùng khiếp bỗng biến thành vẻ hung ác. Hắn giơ tay lên chùi mép hỏi :

- Các hạ định làm gì?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Ta chỉ cần ngươi đáp lại những câu ta vừa hỏi.

Triệu Vi Công hỏi lại :

- Nếu ta không chịu thì sao?

Từ Văn cười đáp :

- Ta e rằng ngươi không được tự chủ

Triệu Vi Công cũng cười khẩy nói :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi bắt quá ý mình có phép “Vô Ảnh Tội Tâm Thử”. Ngươi cứ thử đi coi!

Từ Văn lại sừng sốt nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ đối phương không sợ chất kịch độc ư? Không chừng lão này cùng phe với “Khách qua đường” thì gã có khả năng này thật. Chẳng chợt hiểu vừa rồi hắn giơ tay lên chùi mép chắc là đã bỏ thuốc giải độc vào miệng rồi nên hắn mới dám khoác lác như vậy. Nhưng Từ Văn bây giờ không phải là Từ Văn nửa năm trước nữa.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ hững hờ đáp :

- Ta không cần dùng độc thủ, chỉ y vào công lực cũng đủ. Nếu lão tiếp được một chiêu ta thì buông tha cho lão đi.

Triệu Vi Công cười gằn hỏi :

- Sức ngươi mà đánh lui được lão phu ư?

Từ Văn lại thách thức :

- Lão cứ thử đi coi!

Chàng vừa nói vừa vung chưởng vạch một đường. Chiêu chưởng này coi bình thường chẳng có chi kỳ lạ, nhưng không có chỗ nào sơ hở để đánh vào được.

Triệu Vi Công vung song chưởng lên vừa giữ. Kể về chiêu thức và kinh lực thì lão đáng liệt vào tay cao thủ hạng nhất trên chốn giang hồ.

Chưởng hai bên vừa đụng nhau. Kinh lực trong lòng bàn tay Từ Văn đã chứa sẵn đột nhiên nhả ra thế mạnh phi thường không ai chống nổi.

Triệu Vi Công rú lên một tiếng thê thảm, miệng học máu tươi lùi lại năm bước liền ngồi phệt xuống đất.

Một bóng người vọt tới hạ xuống. Chính là Thiểm Điện Khách Hoàng Minh đã trở lại.

Từ Văn hỏi ngay :

- Đại ca! Vụ đó ra sao?

Hoàng Minh đáp :

- Tiểu huynh đã thám thính biết rõ đường lối Phân đàn rồi.

Từ Văn hỏi :

- Người đó đâu?

Hoàng Minh đáp :

- Đưa về âm phủ rồi. Gã đó đáng để lắm lại biết dùng độc. Nếu tiểu huynh không hạ độc thủ ngay thì mắc vào tay gã.

“Xùy” một tiếng! Một tia lửa vọt lên không. Đó là Triệu Vi Công thấy thế nguy nên phát tín hiệu.

Từ Văn “Hừ” một tiếng. Người chàng như con hạc xám vọt lên không nhanh hơn tên bắn. Không đầy nháy mắt chàng đã vọt mình lên cao hơn hỏa tiễn. Chàng vung tay một cái, hỏa tiễn liền tán ra như một trận mưa sao rớt xuống tắt ngấm. Người chàng từ từ hạ xuống.

Từ Văn lúc ở Vạn Độc môn đã tu luyện công lực thượng thặng, bây giờ chàng đem thân pháp “Hoàn Khôn Phi Thăng” mà chàng đã học được của lão quái Ngọc Diện Chu Công Đán ở sau núi Bạch Thạch ra biểu diễn nay khiến ai nhìn thấy cũng phải kinh hãi.

Thiểm Điện Khách Hoàng Minh cực kỳ kích động la lên :

- Hiền đệ! Đêm nay tiểu huynh được mở rộng thêm nhãn giới. Tiểu huynh đã tưởng thân pháp của gia sư trên đời hiếm có, nhưng so với hiền đệ thì hãy còn thua xa lắm.

Từ Văn lắc đầu đáp :

- Đại ca quá khen rồi.

Hương chủ Triệu Vi Công hồn vía lên mây, trợn mắt há miệng, hấn nghi ngờ không phải sự thực.

Từ Văn xoay mình lại lạnh lùng nói :

- Bây giờ các hạ có trả lời tại hạ không?

Triệu Vi Công người co rúm lại đáp :

- Tại hạ không thể nói cho các hạ hay biết được.

Từ Văn nghiêng răng hỏi :

- Vậy ngươi muốn chết cách nào?

Triệu Vi Công bị tia mắt xanh lè của Từ Văn chiếu vào thấu gan ruột khiến hấn run lên đáp :

- Lão phu đành chịu chết.

Từ Văn sát khí đằng đằng nói :

- Ngươi chịu chết cũng không được đâu.

Triệu Vi Công nói :

- Địa Ngục thư sinh! Sao các hạ ức hiếp người thái quá như vậy?

Từ Văn cười khanh khách nói :

- Ưc hiếp người ư? Bản nhân bị người ta ức hiếp mãi rồi. Đến nay mới tìm được trái chủ..

Triệu Vi Công hỏi :

- Lão phu có thiếu nợ gì của các hạ đâu?

Từ Văn đáp :

- Lão cứ hỏi quý Giáo chủ sẽ rõ.

Triệu Vi Công hỏi :

- Các hạ định xử trí với lão phu cách nào?

Từ Văn đáp :

- Nếu lão nói thực, bản thân sẽ tha mạng cho.

Triệu Vi Công cương quyết đáp :

- Giáo đồ Ngũ Phụng giáo không bao giờ chịu uy hiếp, tuy các hạ muốn giết muốn mổ thế nào cũng được. Rồi tự nhiên có người đến đòi nợ.

Từ Văn nói :

- Bản nhân của lão cũng là người có cốt cách đó!

Triệu Vi Công chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì nữa.

Hoàng Minh lạnh lùng nói xen vào :

- Hiền đệ đừng phí thời gian nữa. Ngũ Phụng giáo chủ hành động rất kỳ bí. Hàng Hương chủ, Đường chủ phái giáo này không biết căn cứ Giáo chủ đâu. Ta phải tìm đến Phân đàn chủ mới có biện pháp.

Từ Văn không hiểu hỏi lại :

- Sao đại ca biết thế?

Hoàng Minh đáp :

- Ngũ Phụng giáo đã có một tên Đường chủ bị lọt vào tay hội Vệ Đạo, kết quả mới đi đến chỗ muốn sao được vậy.

Từ Văn giơ tay ra muốn đập chết lão già áo đen, đột nhiên chàng nhớ tới qui giới của sư môn, nghĩ thầm :

- Mình giết hắn có phải là giết càn không? Kể ra tội hắn không đáng chết.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi biến chiêu điểm huyết để phế bỏ võ công của lão. Chàng lại điểm vào vọng huyết Triệu Vi Công rồi quay lại nói với Hoàng Minh :

- Đại ca ơi! Gần đến canh năm rồi chúng ta phải về gần cổng thành chờ đợi.

Hoàng Minh hỏi :

- Để làm gì?

Từ Văn đáp :

- Bọn chúng sắp giải Thiên Đài Ma Cơ về Tổng đàn. Vào khoảng canh năm chúng sẽ đi ra cửa Nam môn.

Hoàng Minh nói :

-Ồ! Hiền đệ ơi! Chúng ta không nên hạ thủ hấp tấp...

Từ Văn hỏi :

- Tại sao vậy?

Hoàng Minh đáp :

- Chúng ta cứ theo dõi để biết vị trí Tổng đàn của họ hay hơn.

Từ Văn gật đầu khen :

- Biện pháp này hay lắm!

Hoàng Minh nói :

- Chúng ta đi thôi!

Hai người ở trên gò đất đi xuống đến ngoài cửa Nam môn rồi tìm nơi ẩn nấp ngồi đợi.

* * * * *

Gà đã gáy dòn, chó sủa vang dội. Đông phương dạng ánh bình minh. Trong thôn xóm khói bốc lên nghi ngút. Nhưng vẫn không thấy xe ngựa ở trong thành ra.

Từ Văn tâm hòa nổi lên. Chàng có cảm giác như bị người ta khinh mạn trên cột, khiến lòng chàng sát khí nổi lên bùng bùng..

Chàng quay sang bảo Hoàng Minh :

- Đại ca hãy chờ ở đây.

Rồi chàng băng mình chạy về gò đất đến chỗ hội họp trước. Nhưng chàng đưa mắt nhìn qua một lượt, bất giác lạnh hắt người đi. Phân đàn chủ Triệu Vi Công đã biến mất! Hắn đã bị phế võ công lại bị điểm vào vọng huyết, nếu có tỉnh lại cũng phải sau hai giờ. Hiển nhiên có người cứu hắn đem đi. Chàng tự nghĩ :

- Đối phương phát giác ra biến chuyển này. Dĩ nhiên họ thay đổi kế hoạch đã định trước thì mình cùng Hoàng Minh có chờ đến ngày chết cũng không gặp.

Rồi chàng hồi hận :

- Nếu ta đủ lòng tàn độc kết quả tính mạng Triệu Vi Công đi thì tình thế chắc không đến nỗi biến cái. Thế là rút dây động rừng thành ra hỏng việc. Theo lời Hoàng Minh thuật lại thì Ngũ Phương giáo chủ là người đã lấy được “Phật tâm” mà Phật tâm đã lọt vào tay “Khách qua đường” mà tên hán tử lạ mặt đã bị y hạ thủ kêu bằng chủ nhân. Như vậy bây giờ vấn đề không những chỉ cứu Thiên Đài Ma Cơ mà thôi. Mẫu thân mình chắc cũng bị trong tay đối phương kiểm chế chưa hiểu sống chết thế nào.

Chàng nghĩ tới đây không khỏi giật mình. Bất giác chàng nghiêng răng ken két. Lòng chàng nóng tựa dầu sôi.

Trời đã sáng rõ, chân trời Đông vạch ngang một vệt rún đỏ. Trên đường quan đạo dần dần tụ họp thành đoàn.

Hoàng Minh chạy về gò đất, buồn rầu hỏi :

- Làm gì ở đây?

Từ Văn trầm giọng lại hỏi :

- Phân đàn Ngũ Phương giáo ở chỗ nào?

Hoàng Minh đáp :

- Ở về trong một hẻm lớn phía Bắc. Nơi này rất tịch mịch. Chung quanh chiếm một khoảng đất rộng để làm nhà ở.

Từ Văn nói :

- Chúng ta đi thôi!

Hoàng Minh ngắt lời :

- Sáng rõ rồi đi không tiện.

Từ Văn hỏi :

- Bây giờ đi có điều chi bất tiện?

Hoàng Minh đáp :

- Tiểu huynh thì không sao nhưng hiền đệ mà xuất hiện tất bị đối phương nhận ra.

Từ Văn nói :

- Nhận ra cũng chẳng hề chi. Tiểu đệ định cứ đàng hoàng tới nơi.

Hoàng Minh nói :

- Tiểu huynh có biện pháp khác.

Từ Văn hỏi :

- Biện pháp gì?

Hoàng Minh gật gù đáp :

- Dễ lắm!

Giữa lúc ấy thỉnh thoảng có thanh âm lạnh lùng cất lên :

- Địa Ngục thụ sinh! Ngươi chết đến nơi rồi!

Cả Từ Văn lẫn Hoàng Minh đều giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại thấy dưới gốc cây phía sau gò đất có bóng hai người nhảy ra.

Rõ ràng là hai gã thiếu niên mình mặc áo gấm mặt mũi lạnh lùng. Chúng mới trạc ngoài hai chục tuổi. Một tên mũi ưng mắt vọ coi bộ rất hung dữ còn một tên bắp thịt nổi hằn lên coi có vẻ quề kịch nhưng rất là khỏe mạnh.

Từ Văn đưa mắt ngó hai người rồi hỏi :

- Hai vị có phải là môn hạ của Ngũ Phương giáo chăng?

Gã mũi ưng cất giọng trầm trầm đáp :

- Ngươi nói đúng đó! Bọn ta chính là Ngũ Phương sứ giả.

Từ Văn lại hỏi :

- Hai vị có điều chi dạy bảo?

Gã mũi ưng đáp :

- Ta chỉ muốn lấy cái đầu trên cổ ngươi mà thôi.

Từ Văn cất giọng lạnh như băng nói :

- Nếu hai vị có bản lĩnh thì cứ việc lại mà lấy.

Đại hán kia tức là Ngũ Phương sứ giả nói tiếp :

- Địa Ngục thụ sinh! Ngươi có di ngôn điều gì nữa không?

Từ Văn mắt lộ ra ánh sáng xanh lè, lạnh lùng hỏi lại :

- Thiên Đài Ma Cơ hiện bị các vị bắt giữ, hiện giờ ở đâu?

Ngũ Phương sứ giả hỏi lại :

- Ngươi muốn biết phải không?

Từ Văn đáp :

- Đúng thế!

Ngũ Phương sứ giả nói :

- Hiện giờ nàng làm việc buông màn trải đệm cho Giáo chủ bản giáo.

Từ Văn nổi giận đùng đùng quát lớn :

- Ngươi muốn chết chăng?

Rồi chàng phóng chưởng đánh ra.

Gã sứ giả đối đáp vừa rồi tiến lại đón tiếp sát chưởng còn một tên nữa né tránh sang một bên.

Một tiếng “bình” vang lên! Hai bên cùng lùi lại một bước dài.

Từ Văn trong lòng kinh hãi. Tuy nhiên chàng vẫn còn tự tin vì phát chưởng vừa rồi chàng chưa vận động toàn lực, mới phát huy độ tám thành. Tuy nhiên đối phương vẫn đón được thì công lực cũng đến độ kinh người. Xem ra bọn này cũng vào hàng cao thủ cỡ Tang Thiên Ông, không hơn không kém. Trách nào đối phương chẳng tự đắc.

Sứ giả trong lòng càng kinh hãi hơn vì gã thấy công lực của Từ Văn cao thâm hơn gã rất nhiều.

Hai bên lui ra rồi lại gần vào khai diễn cuộc đấu kinh tâm động phách.

Còn tên sứ giả kia mắt chăm chú nhìn Hoàng Minh, cất giọng hung dữ hỏi :

- Lão háo tử! Ngươi hãy trả nợ đi!

Chưa dứt lời, gã đã phóng chưởng đánh tới Hoàng Minh. Mới giao nhau ba chiêu Hoàng Minh đã chân tay luống cuống, lâm vào tình trạng nguy hiểm, không còn đất để phản kích. Nhưng gã đã mang ngoại hiệu là Thiểm Điện Khách nên thân pháp gã có chỗ đặc biệt. Gã thấy thế không địch nổi liền nhảy vọt ra ngoài vòng chiến.

Ngũ Phương sứ giả la lên :

- Hào thân pháp! Nhưng mi không trốn thoát được đâu!

Gã vừa quát vừa rượt theo, phóng ra một chưởng, khiến cho Hoàng Minh phải lùi thêm mấy bước.

Giả tỷ là lúc bình thời thì Hoàng Minh đã trốn thoát rồi. Nhưng hiện giờ Từ Văn đang giao thủ với một tên sứ giả, gã không tiện bỏ đi ngay, mà công lực đối thủ với Từ Văn cũng ghê gớm vô cùng. Gã còn đang do dự đã bị trúng chưởng.

Hoàng Minh rú lên một tiếng, miệng học máu tươi. Cây “Đá cầu bông” cầm trong tay bị bắn đi rất xa. Gã không phải là nhân vật Cái bang, tuy gã có biết sử dụng “Đá cầu bông” nhưng không được tinh thực.

Từ Văn kịch đấu cùng tên sứ giả kia đã chiếm được thượng phong, bức bách đối phương phải lùi dần. Nhưng nếu muốn hạ sát đối phương thì không phải hai ba chiêu mà thành công được. Chàng thấy Hoàng Minh bị thương thì trong lòng xao xuyến vô cùng!

Tên sứ giả đấu với Hoàng Minh quát to :

- Lão ăn xin kia! Nằm ra!

Tiếng quát và tiếng rú đồng thời phát ra. Hoàng Minh bị ngã lăn xuống đất.

Từ Văn càng bồn chồn, chàng không thể lựa chọn thủ đoạn được nữa, gầm lên một tiếng rồi phóng đệ nhất thức trong “Độc Thủ tam thức” là chiêu “Quyển Điều Qui Sào” cực kỳ mãnh liệt.

Sự thái tử của Từ Văn là Vạn Hữu Tùng đã nói “Độc Thủ tam thức” rất là bá đạo không nên thi triển một cách khinh suất. Trừ trường hợp định thủ hạ sát đối phương. Bây giờ vì cứu viện Hoàng Minh chàng đành phải sử dụng đến nó.

Đây là lần đầu tiên chàng thi triển “Độc Thủ tam thức” đối với bên địch. Dù bá đạo đến đâu chàng không cần hiểu nữa.

Độc thủ đã có những thế rất kỳ bí, có thể xuyên qua bóng chưởng dày khít của đối phương nó đi thẳng vào trái tim, khác nào một con chim khôn ngoan bay qua đám cành lá rậm rạp để chui vào tổ.

“Hự” một tiếng tưởng chừng như từ dưới đất bật lên nghe vừa rùng rợn vừa thê thảm. Tên sứ giả đó loạng choạng người đi hai cái rồi ngã nằm ngửa xuống đất. Trước ngực lộ ra một vết đỏ hồng. Gã lập tức tắt hơi chết liền.

Từ Văn thấy chiêu thức này tàn độc không khỏi giật mình kinh hãi.

“Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” đã là một chiêu độc nhất thiên hạ, nay chàng lại có thể thu phát theo ý muốn cho nó xuyên qua trước ngực và bụng đối phương thì thần tiên cũng không khỏi mất mạng.

Còn tên sứ giả kia hồn vía lên mây không dám nói nửa câu, băng mình chạy tuốt.

Từ Văn đến nâng Hoàng Minh dậy hỏi :

- Đại ca! Đại ca thấy thế nào?

Hoàng Minh cũng bị phát chưởng của Từ Văn hạ sát tên sứ giả kia làm cho khiếp sợ đến thộn mặt ra, không nghĩ đến chuyện trả lời.

Từ Văn lại hỏi :

- Đại ca! Thương thế đại ca ra sao?

Bây giờ Hoàng Minh mới hoàn hồn nhún nhó cười đáp :

- Không chết là được rồi!

Từ Văn hai tay nắm lấy hai vai Hoàng Minh. Hoàng Minh bỗng la lên :

- Hiền đệ! Tay trái hiền đệ...

Từ Văn “Ồ” một tiếng rồi nói :

- Không can chi hết!

Hoàng Minh vẫn sợ hãi hỏi :

- Sao? Phải chăng cánh tay hiền đệ đã hóa tán độc công rồi?

Từ Văn thủng thẳng đáp :

- Độc thủ của tiểu đệ bây giờ đã có thể thu phát tự do theo như ý muốn và phân biệt được bạn hay thù, nó không hại đại ca đâu. Đại ca cứ yên lòng.

Hoàng Minh hỏi :

- Cái đó..., sao lại thế được?

Từ Văn đáp :

- Đại ca! Tiểu đệ không lừa gạt đại ca đâu nhưng cũng không nói rõ nguyên nhân cho đại ca hay được. Xin đại ca đừng hỏi nữa.

Hoàng Minh hỏi :

- Chắc vụ này có liên quan với kỳ tích mà hiền đệ đã gặp mấy tháng trước phải không?

Từ Văn đáp :

- Đúng đó.

Hoàng Minh nói :

- Thế là gia sư đã uống một phen tâm huyết.

Từ Văn hỏi :

- Lệnh sư làm sao?

Hoàng Minh gạt đi :

- Không! Không! Tiểu huynh nói lầm rồi. Chính ra phải nói là lệnh nhạc trượng đại nhân Trương Úy Dân uống phí tâm huyết mới phải.

Từ Văn chấn động tâm thần nghi ngờ hỏi :

- Làm sao Trương thế thúc lại uống một phen tâm huyết?

Hoàng Minh đáp :

- Trương lão chẳng đã theo lời gia sư đi tìm phương pháp giải tán chất độc ở cánh tay hiền đệ là gì?

Từ Văn hỏi :

- Phải rồi! Lệnh sư có nói với tiểu đệ vụ này. Không hiểu bây giờ đi đến đâu?

Hoàng Minh đáp :

- Trương lão gia đã tìm thấy phương thuốc trong một cuốn sách cổ điển chỗ mất chỗ còn. Phương thuốc này có thể tiêu tán độc công. Chỉ cần nắm vị thuốc mà đã tốn mất hơn ba ngàn lạng hoàng kim. Dĩ nhiên tiền bạc chẳng có chi đáng kể. Đừng nói ba ngàn mà đến ba vạn lạng đối với Trương lão gia cũng chưa thấm vào đâu...

Từ Văn “Hừ” một tiếng ra vẻ băn khoăn.

Hoàng Minh lại nói tiếp :

- Trương lão gia đã vì hiền đệ mà cũng là vì việc chung thân của cô gái quý báu nhà lão, thậm chí lão gặp phải đại nạn cũng chẳng coi vào đâu...

Từ Văn ngắt lời :

- Phải rồi! Đại ca ơi! Tiểu đệ quên hỏi đại ca nhà họ Trương bị Ngũ Phương giáo cướp bóc có tổn thất nhiều không?

Hoàng Minh đáp :

- Chỉ mất có mấy tên người nhà, còn lão và cô gái chạy trốn được. Tuy bị một phen khinh hoàng nhưng không thiệt hại mấy. Còn về tiền tài cùng đồ bảo vật thì bị cướp sạch sẽ.

Từ Văn nghiêng rặng “Hừ” một tiếng rồi hỏi :

- Trương cô nương hiện giờ lánh nạn ở đâu?

Hoàng Minh đáp :

- Cái đó chẳng có chi quan hệ. Những nơi bí mật của Trương tiên sinh khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Hà đều có cả.

Từ Văn hỏi :

- À! Mà này! Đại ca vừa nói ở chỗ nào kia mà?

Hoàng Minh đáp :

- Tiểu huynh bảo Trương tiên sinh bỏ nhà cửa không sửa sang gì nữa, một mình lão đi vào Thiểm Tây rồi đến núi Chung Nam..

Từ Văn hỏi :

- Đến núi Chung Nam làm chi?

Hoàng Minh đáp :

- Để kiếm một vị thuốc tán độc cho hiền đệ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Vào Phân đà, Từ Văn hạ độc thủ kinh hồn

Từ Văn cảm thấy hối hận vô cùng vì người ta đối với mình hết lòng hết dạ mà mình đối với người một cách thờ ơ lạnh nhạt. Chẳng nghĩ tới đó trán toát mồ hôi lạnh ngắt. Chẳng vội hỏi :

- Trương thế thúc đến Chung Nam chỉ vì việc tìm thuốc cho tiểu đệ ư?

Hoàng Minh lấp lánh con mắt chợt đáp :

- Vị thuốc đó là “Kim tuyến thảo quả”

Từ Văn hỏi :

- “Kim tuyến thảo quả” là gì? Tiểu đệ chưa từng nghe ai nói đến bao giờ...

Hoàng Minh nói :

- Chẳng những hiền đệ chưa nghe ai nói tới mà cả đến những tay danh y cũng ít người biết. Thứ Kim tuyến thảo quả này theo lời gia sư tổ nói với gia sư thì khắp thiên hạ chỉ sản xuất ở Quý hồ trên núi Chung Nam mà thôi. Trương lão đầu ra đi đã ba tháng. Mà đây chỉ là một cuộc đi cầu may chưa chắc có được gì hay không, vì Quý hồ theo lời đồn đại là một nơi rất thần bí, chưa chắc đã tìm được tới nơi. Sau khi tìm thấy Quý hồ rồi thì việc có tìm được “Kim tuyến thảo quả” hay không chưa biết đến ngày nào.

Từ Văn nghe nói nóng ruột cất giọng xúc động hỏi :

- Lão đi ba tháng mà chưa về ư?

Hoàng Minh gật đầu

Từ Văn lại hỏi :

- Lão không định thời gian sẽ trở về hay sao?

Hoàng Minh đáp :

- Lão dự liệu trong vòng hai tháng là trở về.

Hoàng Minh nói tới đây bất giác nghiêng răng la lên một tiếng :

- Úi chao!

Từ Văn bần khoản nói :

- Ủa! Đại ca! Xin lỗi đại ca tiểu đệ mãi nói chuyện quên rằng đại ca đã bị thương. Xin đại ca ngồi xuống để tiểu đệ chữa thương cho.

Hoàng Minh xua tay đáp :

- Không cần, vết thương nhỏ mọn có chi đáng kể. Tiểu đệ đã có linh đan của sư phó tự chữa được. Nhiều lắm là nửa giờ...

Từ Văn ngắt lời :

- Ủa! Tiểu đệ quên mất lệnh sư là Thiên Nhân Thánh Thủ.

Hoàng Minh đáp :

- Hiền đệ lại nói giỡn rồi! Hiền đệ liệu mà hộ vệ cho tiểu huynh biết đâu đối phương không trở lại.

Từ Văn nghĩ gã nói đúng. Một tên Ngũ Phương sư giả bị đánh chết, khi nào họ chịu bỏ qua, liền gật đầu nói :

- Xin đại ca cứ yên tâm mà trị thương

Hoàng Minh liền ngồi xuống lấy linh đơn của sư môn ra uống rồi vận công điều dưỡng...

Từ Văn đứng bên gã, trong lòng nổi lên bao nhiêu luồng sóng tư tưởng : Thiên Đài Ma Cơ chưa rõ các hung. Mẫu thân mình sống chết chưa hay. Tướng Ủy Dân vì mình mà mạo hiểm lần mò đi tìm Quỷ hồ ở Chung Nam. Bao nhiêu việc này đều chính mình phải tự liệu lấy, thế mà mình lại không được rảnh.

Giữa lúc tâm thần bất định, bỗng thấy mấy chục bóng người từ nhiều phương hướng chạy tới gò đất.

Từ Văn ngó Hoàng Minh một cái thì thấy gã chẳng khác một vị lão tăng ngồi nhập định. Gã đang đến lúc tối hậu, bất giác cảm thấy người nóng như lửa mà trong dạ lại bồn chồn vì mình đã lầm lỗi là không tìm chỗ nào để bề yểm hộ. Bây giờ địch kéo đến đông như kiến thể kia thì một người chiếu cố làm sao cho xiết? Hậu quả thật khó mà lường được.

Nhưng việc đã đến thế này thì dĩ nhiên chỉ còn đường đối phó.

Gò đất này phía trước bằng phẳng mà mặt sau cao hẳn lên. Chỗ Hoàng Minh ngồi thiên về mặt sau gò cao chội lên.

Từ Văn chạy rất mau đi thám sát địa hình để quyết định cách đối phó. Chàng lùi lại phía sau hai trượng đứng vào cho khá cao để có thể ngó thấy Hoàng Minh được dễ dàng.

Người bay đến như đàn ruồi đứng thành thể trận bao vây ngoài năm trượng.

Người đi đầu là một lão già, mặt mũi trắng trẻo mà không có râu. Mặt hình tam giác khiến người ta liên tưởng tới đầu một con rắn độc.

Đứng bên lão này là tên Ngũ Phương sư giả mũi ưng. Coi bộ lão già kia địa vị còn cao hơn sư giả một bậc. Giả tỷ dùng địa vị mà phân công lực thì lão đó là một tên kinh địch. Ngoài ra toàn là hán tử võ phục áo đen. Từ Văn coi bọn này không vào đâu.

Lão già mặt trắng không râu đảo mắt nhìn thì thể một tên Ngũ Phương sư giả nằm lăn dưới đất, rồi lão lóe ra một tia mục quang hung dữ nhìn chăm chăm vào Từ Văn như để uy hiếp. Lão cất tiếng sần sật như xé lụa hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi dám hạ sát một vị sư giả của bản giáo thì ngươi chề cuộc đời dài quá chăng?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Xin các hạ thông danh cho biết.

Lão già đáp :

- Lão phu là đặc sứ Giản Thanh Sơn ở Dự Nam của Ngũ Phương giáo.

Dĩ nhiên cái tên này Từ Văn chưa từng nghe ai nói tới bao giờ.

Chàng hỏi lại :

- Các hạ dẫn bọn thù hạ tới đây là có ý gì?

Lão già đáp :

- Địa Ngục thụ sinh! Ngươi đã biết rồi có sao còn hỏi ? Bản giáo tuy mới khai sáng chưa được bao lâu, nhưng chưa từng tha một kẻ địch nào bất luận là ai.

Từ Văn lại hỏi :

- Vậy chắc các hạ tới đây để lấy cái đầu của tại hạ?

Lão già đáp :

- Ngươi nói đúng lắm! Nếu ngươi tự quyết thì ta cũng để cho ngươi được toàn thi thể.

Từ Văn cười khanh khách hỏi :

- Các hạ tưởng tại hạ biết tự quyết chăng?

Lão già dẫn giọng :

- Nếu vậy thì nhất định ngươi sẽ bị thảm tử.

Bầu không khí trong trường đầy vẻ khủng khiếp, sát khí ngất trời.

Từ Văn hững hờ nói :

- Nếu các hạ tưởng là làm được thì cứ việc ra tay thử coi. Có điều tại hạ xin thỉnh giáo trước một câu.

Giản Thanh Sơn (tức lão già) nở một nụ cười danh ác đáp :

- Ngươi thử nói ta nghe!

Từ Văn hỏi :

- Trong quý giáo có vị nào kêu bằng “Khách qua đường” không?

Giản Thanh Sơn hỏi lại :

- “Khách qua đường” ư? Ta chưa nghe ai nói tới bao giờ.

Từ Văn chưng hửng. Chàng tự nghĩ :

- Hoàng Minh đã nói rõ Giáo chủ Ngũ Phương giáo là người đã lấy được Phật tâm. Mà Phật tâm đã lọt vào tay “Khách qua đường”. “Khách qua đường” còn nói là hấn vãng mệnh chủ nhân mà hành động. Thế mà bây giờ Giản Thanh Sơn lại phủ nhận không biết. “Khách qua đường” là nghĩa làm sao? Vậy cái tên “Khách qua đường” chắc là ngoại hiệu mà hấn buột miệng đặt ra.

Lòng chàng nghĩ vậy không tiện vặn hỏi nữa, liền đổi sang chuyện khác :

- Thiên Đài Ma Cơ lọt vào tay quý giáo hiện giờ ở đâu?

Dự Nam đặc sứ Giản Thanh Sơn cái miệng nhếch thín mà hơi lệch bỗng toét ra nổi lên một tiếng cười chói tai như tiếng chó sủa kêu gào rồi đáp :

- Thiên Đài Ma Cơ ư? Nàng sắp làm phu nhân của Giáo chủ.

Từ Văn nghe nói khác nào như bị tát một cái vào mặt. Ngọn lửa vô danh cháy bùng bùng. Mắt chàng lộ ra những tia sáng xanh lè. Chàng nghiêng răng nói :

- Tại hạ phải tìm quý Giáo chủ để thanh toán món nợ này.

Giản Thanh Sơn dường như bị tia mắt xanh lè của Từ Văn khác hẳn mọi người làm cho khiếp sợ, bất giác lùi một bước hỏi :

- Liệu người có đáng không?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Đáng hay không đáng cũng chẳng liên can gì đến các hạ.

Giản Thanh Sơn hỏi :

- Người nói đã hết chưa?

Từ Văn đáp :

- Còn nữa! Có phải quý Giáo chủ đã bắt giữ một người đàn bà tên là Lam Ngọc Trân không?

Giản Thanh Sơn biến sắc cắt tiếng run run hỏi :

- Người hỏi vụ này làm chi?

Từ Văn gằn giọng :

- Tại hạ chỉ cần các hạ trả lời một tiếng là “không” hay “có”

Giản Thanh Sơn đáp :

- Về điểm này bản đặc sứ không thể nói được.

Từ Văn coi thần sắc đối phương, chàng đoán chắc mẫu thân chàng bị bọn này bắt giữ, không còn nghi ngờ gì nữa.

Chàng hỏi :

- Tại hạ có ý muốn phỏng vấn quý Giáo chủ và Tổng đàn quý giáo ở nơi nào?

Giản Thanh Sơn đáp :

- Người mơ mộng hay sao đó? Ta cho người hay người không còn có cơ hội này nữa.

Từ Văn cười khẩy đáp :

- Cái đó chưa chắc.

Giản Thanh Sơn nói :

- Bản đặc sứ không có thì giờ nói chuyện không đâu với người nữa. Người nạp mạng đi thôi!

Lão chưa dứt lời đã vọt người đi như con chim ưng nhảy xổ về phía Từ Văn. Mười ngón tay lão xò ra như mào quai bay trên trời.

Từ Văn vung song chưởng, kinh lực lạng như núi xé bầu không khí xô tới.

Giản Thanh Sơn phải hạ mình xuống đất. Hai bên đứng thành thế đối diện cách nhau không đầy hai chục trượng mà lại gần Hoàng Minh chỉ cách chừng tám thước.

Tình thế rất nguy hiểm! Nếu đối phương muốn hạ sát Hoàng Minh thì chỉ phất tay một cái là xong.

Từ Văn không dám chần chờ nhảy xổ lại phóng ra thức đầu tiên “Quyển Điều Phi Sào” trong “Độc Thủ tam thức”. Thế chưởng mạnh như sấm sét.

Tên sứ giả mũi chim ưng la lên một tiếng quái gở :

- Sát thủ đó! Hãy coi chừng!

Thân thủ Giản Thanh Sơn quả nhiên ghê hồn. Đồng thời với lời cảnh cáo của tên sứ giả kia, lão lùi lại ngoài một trượng.

Từ Văn ngấm ngấm kinh hãi trong lòng, “Độc thủ tam thức” của chàng đã phóng ra tất đánh chết người hay ít ra cũng làm cho đối phương bị trọng thương thế mà lão tránh khỏi một cách bình yên. Như vậy bản lĩnh lão thật là ghê gớm. Chàng nghĩ thầm: Nếu bây giờ mình lại phóng “Độc Thủ nhất thức” ra thì Giản Thanh Sơn lại lùi tám bước nữa chứ không còn có cách nào phản kích được.

Tên sứ giả mũi chim ưng không nói nửa lời nhảy xổ về phía Hoàng Minh đang ngồi trị thương.

Từ Văn lúc nào cũng chú ý đến gã, nhưng chàng không thể phân tâm được. “Độc Thủ nhất thức” của chàng không thu được hiệu quả như chàng tiên liệu cũng chỉ vì nguyên nhân này. Chàng vừa thấy sứ giả thân hình chuyển động, song chàng vận đủ mười thành công lực đánh ra.

Sầm một tiếng rùng rợn. Tên sứ giả bị bắn ngược trở về.

Cũng lúc ấy Giảng Thanh Sơn phóng ra một luồng chưởng phong thế mạnh như dốc biển lay non đánh vào người Từ Văn.

Từ Văn thu chưởng về phòng thủ. Nhưng chỉ trong một chớp mắt chàng chưa vận động được kinh lực nên bị chấn động loạn choạng lù lại ba bước. Chàng cảm thấy công lực của Giảng Thanh Sơn hơn cả Thái Thượng hộ pháp là Thông Thiên hòa thượng trong hội Vệ Đạo nên trong lòng chàng rất xao xuyến. Chàng nhận thấy cuộc chiến này cực kỳ nguy hiểm.

Lúc Từ Văn bị hất lùi lại, gã sứ giả mũi ưng đứng chưa vững, thì trong chớp nhoáng ba tên hán tử võ phục từ ba mặt gò tiến vào. Chúng tưởng có thể nhân cơ hội này đồng thời xuất thủ để đánh bại đối phương, liền nhảy vọt về phía Hoàng Minh.

Từ Văn dùng kinh lực ở chân quét quanh một cái như đường cánh cung rồi trở về nguyên chỗ.

Mấy tiếng rú thê thảm vang lên, ba tên hán tử đột kích ngã lăn ra đường trường, chết ngay tức khắc.

Một đòn này đủ khiến cho toàn trường kinh hồn bạt vía.

Giảng Thanh Sơn lớn tiếng quát :

- Địa Ngục thụ sinh! Ngươi quả là một tay đao thủ!

Lão vung song chưởng phóng một chiêu kỳ tuyệt. Nội lực ào ạt xô ra.

Luồng nhân quan xanh lè của Từ Văn rất ghê gớm. Chàng giờ chưởng lên đón đỡ. Giảng Thanh Sơn không sợ “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” khiến cho chàng phải kinh hãi.

Sứ giả mũi ưng dĩ nhiên không bỏ lỡ một cơ hội nào. Gã nhân lúc Từ Văn và Giảng Thanh Sơn đối thủ, lập tức tiến lên phóng ra một chưởng cách không nhằm đánh Hoàng Minh.

Từ Văn cả kinh thất sắc lại phóng “Độc Thủ nhất thức” ra.

Giảng Thanh Sơn đã sớm tri cơ, vội vàng lùi lại. Nhưng Từ Văn chỉ phóng ra nửa chiêu rồi người chàng vọt lại nhanh như tên bắn để đón lấy chưởng phong của sứ giả đánh tới Hoàng Minh. Pháp chưởng của sứ giả đã vận đủ mười thành lực đạo, sức mạnh ngàn cân.

“Binh” một tiếng rùn rợn. Từ Văn đưa mình ra chống đỡ. Chàng bị hất ra đến ngoài tám thước. Miệng chàng không khỏi rú lên một tiếng, nhưng may đã cứu mạng được cho Hoàng Minh.

Nếu chàng vừa đỡ Đông vừa chống Tây thì nguy cả đến tính mạng chàng mà Hoàng Minh tất nhiên không tránh khỏi bênh địch thừa cơ.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau, cải biến phương pháp. Chàng đứng chắn ngang trước mặt Hoàng Minh, quay mặt về phía hai tên đại kinh địch. Còn bọn đại hán võ phục ở phía sau, chàng tạm thời bỏ mặc chúng, vì chàng cho là thân thủ chúng kém cỏi không thể sinh cường được.

Tiếng quát run lên, Giảng Thanh Sơn cùng tên sứ giả kia song song nhảy xổ lại.

Từ Văn nghiêng rặng lại ra nghênh địch. Tay phải chống đỡ sứ giả, còn tay trái ra chiêu thứ hai là chiêu “Đồ Long Trâm Giao” trong phép Độc thủ chiêu thức.

Giảng Thanh Sơn rú lên một tiếng lùi lại mấy bước liền, mặt xám như tro.

Cả Từ Văn lẫn tên sứ giả mũi ưng đều lùi lại một bước.

Chiêu thức này của Từ Văn đã phải chia một nửa công lực để đối phó với sứ giả, nên lại không đánh chết được Giảng Thanh Sơn.

Giảng Thanh Sơn ruột gan tan nát. Hắn xua tay một cái rồi lao đảo chạy trước. Hiển nhiên hắn đã bị trọng thương khá nặng.

Sứ giả mũi ưng thấy Giảng Thanh Sơn chạy rồi cũng không dám ở lại nữa liền lớn tiếng hô :

- Rút lui!

Rồi gã băng mình chạy đi nhanh như điện chớp.

Bọn thủ hạ lều lều như chó mất chủ, bỏ chạy trời chết.

Từ Văn sát khí đằng đằng, nhảy vọt lên không rồi hạ mình xuống giữa đám đông. Chàng vung tay tới đâu tiếng rú nổi lên tới đó.

Chỉ trong chớp mắt đã mười mấy tên nằm thẳng cẳng dưới đất.

Từ Văn nóng lòng vì Hoàng Minh, chàng không dám tiếp tục hạ sát lại trở về gò đất.

Hoàng Minh trị thương xong rồi, gã trông hiện trường mà ngăn người ra.

Từ Văn thở phào một cái hỏi :

- Đại ca! Đại ca không việc gì chứ?

Hoàng Minh xúc động đáp :

- Hiền đệ! Ta không việc gì. Đó là nhờ ở sức hiền đệ.

Từ Văn nói :

- Cái đó có chi đáng kể? Bọn chúng không đến thì tiểu đệ cũng tìm tới.

Hoàng Minh hỏi :

- Những bọn đến đây là nhân vật thế nào?

Từ Văn đáp :

- Đứng đầu là tên sứ giả thoát chết lúc trước. Gã cùng một lão già tự xưng là Dự Nam đặc sứ Giảng Thanh Sơn.

Hoàng Minh kinh hãi la lên :

- Giảng Thanh Sơn ư?

Từ Văn đáp :

- Đúng hán! Đại ca có nhận biết hán ư?

Hoàng Minh đáp :

- Tiểu nhân có biết tên hán là Khổng Thi Trùng. Nguyên hán là Minh chủ Hắc đạo ở ngoài quan ải. Vì hán lòng dạ độc ác, thù đoạn tàn nhẫn, động một tí là giết người. Không biết bao nhiêu nhân vật đã bị tàn sát vì hán nên gây thành công phần cho mọi người rồi đồng đạo không dung nữa. Hán phải lưu vong vào trong quan ải, không ngờ lại được Ngũ Phương giáo thu dụng dưới cờ.

Từ Văn nói :

- Ô! Chỉ trông tướng mạo, cũng biết ngay là đứa hung tàn.

Hoàng Minh nói :

- Hiền đệ! Chúng ta nên...

Từ Văn ngắt lời :

- Đại ca đem địa điểm Phân đàn của họ nói cho tiểu đệ hay.

Hoàng Minh đáp :

- Để tiểu huynh đưa hiền đệ đi.

Từ Văn nói :

- Không được! Như thế không được.

Hoàng Minh hỏi :

- Tại sao vậy? Có phải tiểu đệ ngại thân thù không đủ chống cự với chúng làm liên lụy đến đại ca chăng?

Từ Văn đáp :

- Không phải thế đâu. Tiểu huynh đã phát giác những tay cao thủ có địa vị trong giáo phái này đều có độc đạo đến một trình độ đã khá. Tiểu huynh đi thật có điều không tiện.

Hoàng Minh ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp :

- Tiểu huynh ở bên ngoài tiếp ứng cho hiền đệ được không?

Từ Văn không tiện cự tuyệt, chau mày đáp :

- Đại ca đi hàng đầu, e rằng khó giấu được họ...

Hoàng Minh ngắt lời :

- Cái đó dễ lắm. Hiền đệ hãy chờ ta.

Gã nói xong băng mình chạy vào trong rừng trên gò đất. Chỉ trong khoảng khắc, lão ăn xin chớp mắt đã biến thành một tên điểm tiểu nhị, người lùn đến đứng trước mặt Từ Văn khom lưng nói :

- Thưa tướng công! Tiểu nhị ở phòng này xin có lời chào.

Từ Văn thấy cách hóa trang của Hoàng Minh tinh diệu mà mau lẹ đến thế trong lòng bội phục vô cùng!

Hoàng Minh lại nói :

- Hiền đệ chuẩn bị cách đi thế nào?

Từ Văn đáp :

- Cứ đảng hoàng mà đến.

Hoàng Minh nói :

- Được rồi! Hiền đệ hãy chú ý! Đây là vị trí Phân đàn, hai bên tả hữu đều có đường vào. Vậy tiểu huynh chờ ở chỗ này...

Hoàng Minh vừa nói vừa cầm cành cây vạch xuống đất. Gã vạch xong lấy chân dẫm rồi nói :

- Tiểu huynh đi trước một bước.

Bóng người thấp thoáng. Chớp mắt đã mất hút vào trong rừng trên gò đất.

Từ Văn vuốt lại quần áo cho ngay ngắn, vì chàng vừa trải qua một cuộc ác đấu nên y phục lòi thoi xốc xệch. Đoạn chàng chạy xuống khỏi gò đất rồi chẳng úy kỵ chi hết, cứ đảng hoàng đi về phía Phân đàn.

Dọc đường có rất nhiều con mắt chú ý nhìn chàng, nhưng chàng cứ lờ đi như không biết.

Từ Văn tới đây vì ba mục đích: một là để biết rõ Thiên Đài Ma Cơ có bị giữ ở Phân đàn này không. Hai là tìm cách tra hỏi cho ra địa chỉ Tổng đàn đánh vào để cứu mẫu thân. Ba là chàng hy vọng gặp bọn “Khách qua đường” vì hắn đã hạ thủ đánh chàng một “ma trảo”...

Đột nhiên chàng nghĩ tới một chuyện rất khẩn yếu là chàng sợ ý quên không hỏi rõ hành tung của sư phụ gã là Diệu Thủ tiên sinh. Lão đã ước hẹn cùng chàng trong vòng một tháng đến Tường phủ ở Khai Phong để lột mặt nạ Thất Tinh cố nhân cùng bọn hán tử lạ mặt đi theo hắn. Hiện giờ đã quá nửa năm, mình đành sai hẹn mất rồi. Nếu quả gặp được Diệu Thủ tiên sinh thì may ra lão cho chàng biết lai lịch “Khách qua đường”. Nhưng bây giờ trở lại kiểm Hoàng Minh thì sợ chậm trễ. Thiên Đài Ma Cơ sống chết chưa hay chàng cần phải cứu nàng thoát hiểm trước. Nếu quả đối phương cướp nàng vì nhan sắc thì qua một ngày một đêm nàng ở vào tình trạng khó mà liệu trước được.

Nghĩ tới đây chàng nghiêng rằng tương chừng vỡ nát cả hai hàm. Giả tỷ Thiên Đài Ma Cơ vì vụ này mà thất thân thì thành mối hận ngàn thu.

Từ Văn cảm động về chon dung của nàng mà nàng lại si tình với chàng. Chàng định bụng :

- Nếu ta còn gặp nàng thì sẽ ngầm bảo nàng: “Đại thư ơi! Tiểu đệ không lựa chọn một thủ đoạn nào, thề hết sức cứuặng đại thư thoát hiểm, vì tiểu đệ thiếu nợ đại thư nhiều quá rồi”.

Từ Văn đi trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà đã đến Phân đàn do Hoàng Minh chỉ thị.

Cổng lớn đóng kín, không một bóng người, chàng tự hỏi :

- Đây là Phân đàn Dự Nam của Ngũ Phương giáo ư?

Rồi chàng đứng ngẩn người ra tự nhủ :

- Có lẽ ta tìm lầm chỗ. Nhưng không phải. Rõ ràng Hoàng Minh chỉ nơi đây. Chẳng lẽ y bị họ lừa gạt? Nhưng y là người rất tinh minh không bị lừa mới phải.

Trong lúc nhất thời Từ Văn ở vào tình trạng tiến thoái bất quyết.

Chàng coi lại thì Phân đàn này là một nhà ở của tay đại phú. Chẳng lẽ một Phân đàn mà lại không bố phòng cẩn mật?

Từ Văn xem lại hai bên tả hữu thì cái ngõ này có hai cổng lớn. Một cái ở đầu ngõ theo chiều bức đường vậy mà tính thì tòa nhà này cũng không rộng lắm. Đồng thời vị trí cũng không đúng. Trừ một ngõ này không còn lối nào khác.

Bất thình lình cánh cửa lớn đen sì từ từ mở ra một nửa. Một lão già trạc tám mươi tuổi bước qua cổng thấy Từ Văn đứng đó liền ngoẹo đầu ngo qua ngo lại một lúc mới cất giọng ồm ồm hỏi :

- Công tử muốn kiếm ai?

Từ Văn lấy làm khó nghĩ vì thấy lão già này hoàn toàn chẳng giống nhân vật giang hồ nào. Nhưng chàng chẳng thể không trả lời.

Chàng liền hàm hồ đáp :

- Tại hạ xin vào yết kiến quý chủ nhân.

Lão già hỏi :

- Kiếm chủ nhân lão phu ư? Hay là công tử kiếm làm nhà ?

Từ Văn đáp :

- Quý chủ nhân chưa đến hay sao?

Lão già hỏi :

- Công tử họ tên gì? Cùng tề chủ nhân mối liên quan thế nào?

Từ Văn đáp :

- Cứ gặp chủ nhân của lão là y sẽ biết ngay.

Lão già nói :

- Vĩnh viễn gia chủ không thể biết được.

Từ Văn hỏi :

- Lão nói thế là có ý gì?

Lão già đáp :

- Gia chủ đã qua đời ba năm nay. Trong nhà chỉ còn chủ mẫu và tiểu thư hai người. Công tử muốn gặp ai?

Từ Văn ngẩn người ra không biết trả lời như thế nào.

Lão già trở gót, miệng vẫn càu nhàu :

- Hời ôi! Nhà không thể một ngày vô chủ. Ba năm nay không biết đã gặp bao nhiêu quân vô loại.

Rồi lão đóng cửa đánh “bình” một tiếng.

Từ Văn dờ cười dờ khóc. Chàng bị người kêu bằng hạng quân vô loại. Liền nhảy vọt ra chạy tới địa điểm ước hẹn với Hoàng Minh.

Từ Văn ra khỏi ngõ hẻm rất dài vừa đi đến khúc quanh đã thấy Hoàng Minh ôm ngực đứng tựa cột cờ một cổng lầu. Gã vừa thấy Từ Văn liền chạy lại đưa mắt ra hiệu rồi đứng tránh vào phía trong cổng lầu.

Từ Văn cũng theo vào. Chàng nói ngay :

- Không đúng đường.

Hoàng Minh đi vào đến chỗ tối mới dừng lại, ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ bảo sao?

Từ Văn buồn rầu kể lại chuyện vừa qua.

Hoàng Minh dậm chân đáp :

- Hiền đệ! Hiền đệ còn không hiểu trên chốn giang hồ người ta gian trá muôn mặt. Chỗ đó quyết không làm được. Có lẽ hiện trong Phân đàn không có người nào đối phó được với hiền đệ mà họ biết trước thế nào hiền đệ cũng tới nên mới chơi trò này.

Từ Văn nghe Hoàng Minh nói vừa xấu hổ vừa cảm tức miệng lẩm bẩm :

- Xe trước đã đổ mà mình vẫn sơ tâm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tiểu thảo nhi phát giác đường hầm

Từ Văn nhớ lại lúc về nhà riêng ở Nam Triệu bị hạ bởi tay một lão già Nhị Hộ Tứ suýt nữa để hận ngàn thu bữa nay cố sự tái diễn mà chàng cũng tin là thật nên chàng tự hận mình vô cùng. Lòng chàng nghĩ vậy nhưng miệng không nói gì quay đầu chạy liền, Hoàng Minh gọi giật lại :

- Hiền đệ! Hiền đệ chớ nóng nảy để bàn kỹ đã.

Từ Văn lờ đi như không nghe tiếng chạy nhanh như chớp đến chỗ lúc này, chỉ trong khoảnh khắc chàng đã tới trước tòa nhà lớn. Cánh cổng sơn đen vẫn đóng chặt như cũ trong nhà không một tiếng động và không một bóng người nhưng tâm tình Từ Văn lại khác lần trước. “Bình” Chàng phóng ra một chưởng đánh vào cánh cổng, phát chưởng này vang lên cả ngõ cùng nghe tiếng. Cánh cổng mở ra lão già lúc trước lụ khụ đi ra cất tiếng quát hỏi :

- Trong nhà chỉ có con cô mẹ góa nên người định vào ăn hiếp chăng?

Từ Văn băng mình tiến vào lão già vội co mình lại định đóng cổng nhưng không kịp nữa, tay trái lão bị Từ Văn nắm lấy. Lão già lúc trước cặp mắt tỏ vẻ lơ mơ nhưng bây giờ lộ ra rất tinh lanh. Lão già giật mạnh một cái nhưng không thoát được tay phải lão đánh mạnh một phát uy lực rất mãnh liệt chứ không phải hạng tầm thường. Từ Văn khẽ điểm một cái cánh tay mặt lão tự nhiên nhũn ra. Lão già sợ quá mặt xám đen lại Từ Văn hần học hỏi :

- Con chó già này không muốn sống nữa ư?

Lão già ấp úng nói :

- Thiếu hiệp.. có điều gì..

Từ Văn lớn tiếng quát :

- Đừng nhiều lời nữa, biết điều thì dẫn ta đến gặp Phân đàn chủ của các người.

- Sao?... Phân đàn chủ nào lão hán không biết.

Từ Văn quát lên :

- Nếu lão còn nói một câu không biết nữa thì ta xé xác ra đó.

Lão già mặt đầy nét nhăn nhoe co rúm lại trán toát những giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu rơi xuống, Từ Văn nắm lấy lưng lão nhấc lên rồi rào bước đi vào trong. Trong cửa lớn là một tấm bình phong che kín nên người đứng ngoài cửa không nhìn rõ được tình hình ở phía trong.

Đi qua tấm bình phong thì đến một tòa đại viện rất rộng rãi, một con đường lát gạch rộng đến hơn trượng bóng cây um tùm thông vào nhà đại sảnh. Cách kiến trúc thật là hùng vĩ tuyệt không bị tróc sơn và gỉ sắt, vách vẽ rồng phượng coi rất ngoạn mục ngoài hiên có nhiều cột lớn. Trong là một tòa nhà nguy nga đủ tỏ chủ nhân căn nhà này phải là một nhân vật phi thường. Chỉ trong nháy mắt chàng đã theo hàng hiên đi vào đại sảnh trong phòng khách bày toàn đồ cổ mà không xa hoa, cảnh tượng này thật không có vẻ gì là nơi lập Phân đàn của một bang hội trên chốn giang hồ.

Nhưng trong lòng Từ Văn đã có thành kiến những cảnh tượng bên ngoài không lay chuyển được lòng chàng. Bốn bề phẳng lặng như tờ tiếng động chẳng có bóng người cũng không, bầu không khí vô cùng bí mật. Từ Văn bước lên thêm đặt lão già xuống đất rồi quát hỏi :

- Dẫn ta vào gặp Phân đàn chủ của các người.

Lão già lộ vẻ sợ hãi ấp úng đáp :

- Thiếu hiệp!... Thiếu hiệp nhận lầm rồi nơi đây là nhà của người dân yên phận thủ thường.

Từ Văn sát khí đằng đằng, chàng nhớ tới vụ một đời nữ quái kiệt Tam Chi mồ mồ bị đánh chết trong lữ điếm còn người hồng nhan tri kỷ Thiên Đài Ma Cơ bị cướp đi, cùng những vụ nẫu thân mình không rõ lạc lõng nơi đâu, cảnh thảm thiết ở Tường phủ thành Khai Phong bao nhiêu lửa giận cháy lên bùng bùng, chàng cất tiếng run run nói :

- Con cáo già kia! Địa Ngục thư sinh này không phải là người lương thiện đâu nhé!

Chàng đập xuống tay trái lão một tiếng rú thê thảm vang lên, cánh tay lão đã bị gãy xương lão đau quá lăn lộn trên mặt đất nói không thành câu :

- Tiểu cầu!... Tiểu cầu mi giết lão phu thì giết đi.

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Ta không giết người nhưng người còn giả ngây giả dại là ta xé cánh tay mặt người đó.

Một trận mưa rào từ trên nóc nhà đổ xuống bốc lên một làn khói trắng, đó là một thứ nước độc ghê gớm lão già lại rú lên thê thảm dựa mấy cái rồi nằm yên. Chỉ trong nháy mắt xác lão bắt đầu hư nát chảy ra một thứ nước rất hôi thối, quần áo của Từ Văn cũng bị xuyên thủng đến trăm ngàn lỗ.

Trận mưa độc qua rồi nhất thiết trở lại yên tĩnh. Từ Văn giận như người điên mà không tìm ra được đối tượng để phát tiết. Chàng ngẫm nghĩ một lúc bỗng lui ra ngoài hiện vận động công lực đến độ chót phóng chưởng đánh vào một cây cột hiên. “Sầm” một tiếng rùng rợn, cây cột lay động làm rung chuyển cả xà nhà đất cát cùng những mảnh ngói vỡ tan tành trút xuống như mưa rào. Cứ tình hình này thì chàng đánh ba chưởng là cả một tòa nhà đồ sộ sẽ phải đổ sụp. Giữa lúc ấy một thanh âm chói tai trong nhà sảnh đường vang lên :

- Địa Ngục thư sinh, người là một đứa điên rồ.

Từ Văn đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Người có giỏi thì ra đây.

Một bóng người lù lù xuất hiện, rõ ràng là Dự Nam đặc sứ Giản Thanh Sơn, mặt hắc trắng bột mà hung dữ vô cùng. Tiếp theo vô số bóng người từ bốn mặt đổ ra vây Từ Văn vào giữa, mỗi người trên đều cầm ám khí hoặc binh khí. Lúc này da thịt lão già cùng quần áo đều bị tiêu hóa hết chỉ còn lại một bộ xương trắng hếu trong vùng máu, cảnh tượng thật khiến cho người ta phải ón da gà.

Bên cạnh Giản Thanh Sơn lại xuất hiện thêm một bóng người nữa người này đứng tuổi có vẻ oai phong mình mặc áo gấm.

Một bầu không khí khủng khiếp bao phủ khung trường, hán tử mặc áo gấm bắt đầu cất tiếng hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Ý người muốn gì?

Từ Văn hững hờ nói :

- Các hạ báo danh đi.

- Bản tòa là Phân đàn chủ Khương Giác.

- Hay lắm! Xin các hạ giao Thiên Đài Ma Cơ ra đi và cho biết địa chỉ của quý Tổng đàn.

Khương Giác hỏi lại :

- Liệu người có làm được thế không?

Từ Văn đáp bằng giọng kiên quyết :

- Tại hạ phải làm cho bằng được.

Khương Giác cười gằn hỏi :

- Nếu không làm được thì sao?

- Nếu bản nhân không làm được thì các vị lấy máu mà rửa Phân đàn.

Giản Thanh Sơn nổi lên tràng cười sảng sặc nói :

- Địa Ngục thư sinh! Bản đặc sứ phải phân thân ngươi làm muôn đoạn mới hả giận.

Từ Văn hững hờ nói :

- Khăng Thi Trùng! Bữa nay ngươi sẽ bị tan thân.

Giản Thanh Sơn biến sắc, hắn không ngờ Từ Văn lại biết cả đến cái ngoại hiệu xấu xa ngày trước của hắn và nói huých toét ra. Hắn tức quá gầm lên :

- Thằng lỏi kia, bản đặc sứ phải ăn tươi nuốt sống mi mới vừa lòng.

Từ Văn khịt một cái rồi đáp :

- Ngươi hãy chờ tới kiếp sau chứ kiếp này thì đừng hòng.

Giản Thanh Sơn hừ một tiếng rồi quát lên :

- Hãy coi đây.

Tiếng quát chưa dứt Giản Thanh Sơn đã cùng Khương Giác song song phóng chưởng đánh ra. Hai luồng chưởng phong xoáy lại thành một luồng gió lốc thể mạnh dường như lay non dốc biển, đồng thời tiếng gió rít lên chói tai rất nhiều ám khí và đao kiếm phóng tới Từ Văn như mưa. Coi thanh thể khủng khiếp và ước lượng từ chỗ phát xạ mà phán đoán thì nội lực những người tại trường không một ai vào hạng kém cỏi, trước tình trạng này dù là tay bản lĩnh thông thần gặp phải thì chẳng chết cũng bị thương.

Từ Văn lập tức quyết đoán chàng phóng ra chiêu “Hoàn Không Phi Thăng” người chàng vọt lên không nhanh như điện chớp mà cao tới bốn trượng, vô số ám khí cùng đao kiếm lướt qua dưới chân chàng, cả một quãng không cao tới bốn trượng tựa hồ có một đàn ruồi dày đặt bay qua không một kẻ hờ.

Một phát chưởng trên không đánh xuống nhanh như tên bắn nhằm đánh vào Giản Thanh Sơn và Khương Giác hai lão vội nhảy qua hai bên né tránh Từ Văn từ từ hạ xuống đất. Cả hai bên đều đánh ra một chiêu quyết tử mãnh liệt như sấm sét. Từ Văn đánh bạo không nhìn đến Phân đàn chủ Khương Giác chàng phóng chiêu “Độc Thủ nhị thức” để chống lại phát chưởng của Dự Nam đặc sứ Giản Thanh Sơn ở mé hữu, tiếng rú thê thảm cùng tiếng rên nổi lên khiến cho toàn trường phải chấn động. Đầu óc Giản Thanh Sơn bị vỡ tan nát thấy nằm lăn dưới đất, sau lưng Từ Văn phải chịu phát chưởng của Khương Giác người chàng bị đẩy về phía trước năm sáu thước và miệng chàng ộc ra hai miếng máu tươi. Khương Giác nhận thấy Giản Thanh Sơn mới bị trúng một chiêu đã bị thảm tử thì hồn vía lên mây quên cả phóng chưởng thêm phát nữa. Từ Văn đột nhiên quay đầu nhìn lại mắt chàng lóe ra những tia sáng xanh lè khiến ai nhìn thấy cũng khiếp đảm. Bọn đệ tử bao vây bốn mặt thấy cảnh tượng trong trận cực kỳ ghê rợn tên nào cũng khiếp sợ mặt cắt không còn hột máu. Từ Văn bằng mình đi một cái động thủ nhanh như chớp nắm lấy Khương Giác, toàn trường bật lên tiếng la hoảng nhưng chẳng một ai dám xông vào động thủ. Từ Văn vận động kinh lực năm ngón tay chàng bấm sâu vào huyệt Kiên Tinh của Khương Giác máu tươi theo kẽ ngón tay chàng rơm rớm nhỏ xuống. Khương Giác mặt xám như tro tàn không vận kinh lực được nữa. Từ Văn lại hỏi :

- Phân đàn chủ! Bây giờ các hạ mở miệng được chứ?

Khương Giác làm đến Phân đàn chủ nên tuy hấn sợ hãi muốn chết nhưng vẫn phải giữ vẻ mặt tôn nghiêm hấn nghiêng răng nói :

- Tại hạ không thể trình bày được!

Từ Văn giận như người điên trông chẳng khác gì vị hung thần chàng nói ra những tiếng the thé lọt qua kẽ răng :

- Gã họ Khương kia! Ta phải xé xác mi ra mới xong.

Giọng nói đầy sát khí khiến người nghe không rét mà run, bọn đệ tử Phân đàn có mặt tại trường cũng run bần bật lại lâm vào cảnh rần rần không đầu chẳng biết lối nào mà hành động đành đứng ý ra đây. Từ Văn muốn hạ sát Khương Giác lúc này thật dễ như trở bàn tay nhưng mục đích của chàng không phải là giết người mà là cứu người. Đối phương thả chết chứ không chịu cung xưng khiến cho lòng chàng xao xuyến vô cùng, đột nhiên Phân đàn chủ Khương Giác bỗng giờ tay trái lên bỏ vào miệng một cái sắc mặt hấn lập tức biến đổi Từ Văn đằng hắng một tiếng rồi lạnh lùng hỏi :

- Các hạ định uống thuốc độc tự tử ư? Nhưng nên nhớ rằng dưới bàn tay bản nhân thì không được đâu.

Thực tình Khương Giác lâm vào tình trạng muốn chết cũng không xong. Từ Văn bóp mạnh một cái Khương Giác rên lên một tiếng buồn thảm huyệt Kiên Tinh của hấn lại chảy máu tươi ra khiến hấn đau điếng người, mồ hôi nhỏ xuống tong tong gần xanh nổi lên da mặt co rúm lại trông không còn ra hình thù gì nữa. Từ Văn cất tiếng run run hỏi :

- Các hạ đừng hy vọng có sự lạ xuất hiện trừ phi các hạ chịu cung xưng ngoài ra không còn đường nào khác nữa.

Khương Giác nhịn đau nói bằng giọng kiên quyết :

- Địa Ngục thư sinh! Bản tòa quyết không chịu khuất phục.

- Vậy các hạ phải chờ xem.

Giữa lúc ấy một bóng người rẽ đám đông đi ra dưới nách cấp một người chỉ còn thoi thóp thở, người mới đến chính là một tên Ngũ Phương sứ giả đã lọt

lười ở ngoài gò đất. Người mà hấn cấp dưới nách rõ ràng là Thiên Điện khách Hoàng Minh. Tại sao Hoàng Minh lại lọt vào tay đối phương thật là một điều mà chàng không sao nghĩ ra được. Ngũ Phuong sứ giả cất giọng nham hiểm nói :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi có biết gã này là ai không?

Từ Văn trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra chàng quát lên :

- Muốn tốt thì tha y ngay.

Ngũ Phuong sứ giả hăng giọng một tiếng rồi hỏi :

- Ngươi tưởng dễ thế ư?

- Ngươi muốn chết chẳng?

Ngũ Phuong sứ giả hững hờ nói :

- Ngươi chết trước chính là gã này.

Hắn nói rồi đưa tay ra nắm lấy đầu Hoàng Minh nói tiếp :

- Muốn bóp nát đầu óc gã không phải là chuyện khó.

Từ Văn nghiêng răng ken két cơ hồ bề cả quai hàm, chàng muốn giết tên sứ giả kia thật dễ như chơi nhưng sợ Hoàng Minh cũng bị uống mạng.

Chàng lại quát :

- Bản nhân nhắc lại lần nữa: Tha y ra!

Ngũ Phuong sứ giả đáp :

- Không được đâu.

Từ Văn gầm lên :

- Nếu thế thì toàn trường và cả ngươi nữa sẽ bị đổ máu hết để đền mạng.

Ngũ Phuong sứ giả thách thức :

- Ngươi cứ thử đi coi.

Từ Văn đổi giọng hỏi :

- Mục đích ngươi muốn gì?

- Giản dị lắm, ngươi tha Khương phân đàn chủ rồi đem gã này đi còn món nợ ở đây thì để ngày sau sẽ tính toán.

- Không được đâu.

- Nếu ngươi muốn hy sinh gã này thì chúng ta chiến đấu đi.

Từ Văn phát giận như phát điên chàng tính toán :

- Một bên là mẫu thân cùng người yêu một bên là bạn hữu bên nào khinh bên trọng? Liệu ta có thể nhẫn tâm hy sinh Hoàng Minh được không? Không thể được, mẫu thân và người yêu nếu còn sống ta vẫn còn cơ hội khác cứu thoát, bằng những người đó đã gặp điều bất hạnh thì chẳng thể làm gì được bây giờ Hoàng Minh chết hay sống ở trong ý nghĩ của ta.

Từ Văn tỏ vẻ ngần ngại, dĩ nhiên Ngũ Phuong sứ giả đã nhìn rõ hấn sợ Từ Văn mà phát câu thì bữa nay toàn trường không một mống nào thoát nạn hấn cố ý gợi đầu Hoàng Minh lên và hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi đã quyết định chưa?

Từ Văn dậm chân nghiêng răng đáp :

- Thôi ta cũng đành nhượng bộ các ngươi một phen.

Ngũ Phuong sứ giả liền vẫy tay hô lớn :

- Rút lui!

Bọn đệ tử nghe hấn ra lệnh như vừa thoát khỏi quỷ môn quan liền tới tấp ôm đầu mà chạy, chỉ trong khoảnh khắc bọn chúng đã chạy hết sạch, Từ Văn tan nát ruột gan mà không làm thế nào được. Bọn đệ tử rút lui hết rồi Ngũ Phương sứ giả mới quay lại bảo Từ Văn :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi buông tay ra đi.

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Ngươi hãy tha y trước.

- Bần lãnh như ngươi ta e rằng rồi ngươi chối cãi thì sao?

- Ta không thể tin ngươi được.

Ngũ Phương sứ giả nói :

- Ngươi có gì làm bảo chúng không?

- Nguyên một cái tên Địa Ngục thư sinh là đã đủ không làm chuyện dè hèn rồi.

Ngũ Phương sứ giả nghĩ một lúc rồi buông Hoàng Minh xuống đoạn hấn lui ra xa ba trượng hiển nhiên hấn chỉ sợ Từ Văn ra tay đột ngột. Hoàng Minh đặt xuống đất rồi miêng bật lên những tiếng rên nho nhỏ, xem chừng gã không những bị điểm huyết mà còn bị thương rất nặng.

Từ Văn hấn học bảo Khương Giác :

- Bữa nay ta hãy tiện nghi cho ngươi.

Chàng nói xong rồi buông tay ra liền nhảy xổ về phía Hoàng Minh, quả nhiên hấn bị phong tỏa huyết đạo Từ Văn vội giải khai cho gã, Hoàng Minh khẽ thở dài một tiếng rồi đứng dậy nét mặt ra chiều bẽn lèn nói :

- Hiền đệ ơi! Tiểu huynh làm lỡ đại sự của hiền đệ mất rồi..

Từ Văn nhăn nhó cười nói :

- Đại ca được bình yên là may chúng ta còn nhiều cơ hội khác.

Chàng quay lại ngó Khương Giác và tên sứ giả kia thì chúng đã mất hút từ lúc nào rồi, cả tòa viện bao phủ một bầu không khí tĩnh mịch.

Từ Văn hỏi :

- Đại ca, tại sao...

Hoàng Minh ngắt lời :

- Nói ra thực hổ thẹn vì tiểu huynh quá sơ tâm, lúc hiền đệ quay lại kiểm tiểu huynh thành ra mình bị lộ hình tích, giả tí tiểu huynh thay đổi vị trí thì không đến nỗi gì, tại mình sơ ý để phòng nên đối phương đến bắt được. Đương nhiên vấn đề là ở công lực mình kém may đối phương vẫn có lòng ỷ kỵ không dám hạ thủ.

- Đó là bọn chúng chưa tới số.

- Tình trạng ở đây thế nào?

- Đối phương thà chết chứ không chịu tiết lộ thành ra chưa tìm được manh mối gì.

- Bây giờ làm thế nào?

- Chúng ta thử lục soát xem.

- Bắt đầu hành động chưa?

- Đại ca hãy uống thứ này đã đề phòng xảy chuyện gì chẳng.

Chàng nói xong lấy cho Hoàng Minh một viên thuốc và tiếp :

- Chỉ trong vòng nửa giờ là có thể giữ cho các thứ thuốc độc không ngấm vào mình được.

Hoàng Minh đón lấy thuốc uống, hai người đưa mắt nhìn nhau rồi song song đi tới nhà đại sảnh. Vừa lên đến thềm Hoàng Minh bỗng lùi lại miêng bật

tiếng la hoảng vì trên hành lang gã thấy một bộ xương trắng hếu ngoài ra còn một nửa bộ phận da thịt chưa tan hết, máu chảy theo kẽ đá lan ra bốn mặt hầy còn từng vũng. Từ Văn tuy là hạng cao thủ về độc đạo nhưng chàng cũng cảm thấy ớn lạnh xương sống. Nguyên lão già bị chất độc tiêu hóa hết rồi còn máu chảy lênh láng đó là máu của Dự Nam sứ giả Giản Thanh Sơn đã bị Từ Văn giết. Cả Giản Thanh Sơn cũng bị chất độc đang làm cho tiêu hóa chất độc này có thể nghĩ ra cũng biết. Giả ti Từ Văn không luyện thành huyền công của bản môn để chất độc không thấm vào người thì bây giờ chàng cũng chỉ còn là đồng xương trắng. Từ Văn trở vào xác chết mới tan một nửa nói :

- Đại ca, đây là Khăng Thi Trùng Giản Thanh Sơn mình chủ phe hắc đạo ở ngoài quan ải.

Hoàng Minh run lên nói :

- Lưới trời lồng lộng, thẳng cha này tội ác ngập đầu chất cao như núi nên gặp quả báo này.

Hai người vào nhà khách kiểm cả mà chẳng thấy gì rồi theo cửa ngách chuyển vào hậu thất. Hai người tiếp tục tìm kiếm cả ba tầng viện lạc phòng ốc mà chẳng thấy một bóng người nào. Có phòng dường như lâu nay không người ở và một số phòng có người ở nhưng họ đi đâu mất cả rồi. Từ Văn trong lòng vừa buồn rầu vừa ân hận chẳng bút nào tả xiết nhưng chàng e Hoàng Minh nghĩ ngợi vì y mà buông tha địch nhân tất y hối hận trong lòng nên chàng không lộ vẻ chi hết. Hoàng Minh là cao đồ của Diệu Thủ thư sinh về tài xuyên nhà vào cửa dò thám tình hình thì bản lĩnh gã là tay ghê gớm không kém chó săn tìm dã thú. Chẳng chỗ nào khả nghi mà gã không để mắt đến, nào sờ nào vỗ, nào đập nào phá. Sau cùng gã xúc động bật lên tiếng kêu vui mừng :

- Đây rồi!

Lúc này hai người đã đi vào đến góc hiên chỗ hai mái viện liền tiếp nhau Hoàng Minh lách tấm bình phong lớn che cửa mấy cái. Tấm bình phong này để ngoài hiên chắn cửa như thường coi bề ngoài chẳng có điều chi khác lạ. Từ Văn nghi hoặc nói :

- Đại ca đã phát giác ra điều chi vậy?

- Cửa vào đường hầm.

- Ở cái bình phong này ư?

- Có lẽ đúng. Hiên đệ có phát giác ra những vết chân hỗn loạn trên thềm gạch không? Vết chân nào cũng đến chỗ bình phong này là hết.

Miệng gã nói tay gã không ngớt sờ vào tấm bình phong, lúc ngón tay gã chuyển đến chỗ đầu con chim ở phía trên thì bật lên tiếng lách cách. Từ Văn phần khởi tinh thần chàng đảo mắt thấy bên vách bên phải hé mở ra một khuôn cửa liền nhảy xổ đến coi thì thấy trong cửa có những bậc đá xếp thành hàng dài đi xuống bước chừng mấy chục bậc thì đến khu đất bằng phẳng có thể hai người sống vai mà đi. Nhưng từ đó trở vào tối đen như mực tuy nhãn lực của chàng khác người thường nhưng cũng chỉ nhìn được tới đó là cùng. Hoàng Minh tiến gần lại nói :

- Dưới này nếu không có nhà hầm thì đó là một con đường ngầm để thông ra ngoài.

Từ Văn bước xuống nói :

- Chúng ta thử vào xem.

- Nhưng phải đề phòng chúng đặt cạm bẫy.

Gã nói xong xách một cái cảm đơn bỏ vào đường hầm, chiếc cảm đơn lăn long lóc qua những bậc đá xuống dưới đáy chẳng thấy động tịnh chi hết. Hoàng Minh nói tiếp :

- Bây giờ chúng ta có thể an tâm tiến vào đường ngầm này là chủ nhà kiến tạo nên. Nó đã không do tay vỗ lăm xây dựng thì dĩ nhiên không có bày đặt cơ quan Ngũ Phương giáo mới mở môn phái chưa lâu nên lợi dụng chỗ này tạm thời làm Phân đàn chưa xếp đặt kịp.

- Đại ca giải thích rất hợp lý chúng ta tiến vào coi.

Từ Văn đi trước tiến vào đường hầm Hoàng Minh theo sau, đi đến hết bậc đá thì xuống tới đường hầm bằng phẳng. Bên trong tối mò gờ bàn tay không trông rõ ngón mực lực ai ghê gớm tới đâu cũng chỉ trông vào chút ánh sáng thiên nhiên như ở trong rừng rậm hay ở trong ám thất.

Giữa lúc đêm tối mà vào địa đạo sâu chừng năm trượng rồi thì phía trước chỉ trông thấy vài trượng còn ngoài ra không thấy gì hết. Hoàng Minh lấy đá lửa bên mình ra quẹt lên đốt đuốc vung một cái lập tức phía trước mắt sáng rực Từ Văn mừng quá nói :

- Bên mình đại ca bao giờ cũng có nhiều bảo bối.

Hoàng Minh bẽn lẽn nói :

- Hiên đệ khéo nói giỡn, đã là tiểu thủ nhi tên cấp vật thì bao giờ dám rời bỏ cái này chúng ta đi thôi.

Lúc này giả tỷ đổi vị trí cho Từ Văn đi trước Hoàng Minh đi sau thì chẳng khác gì hai con dơi bay trong đường hầm. Đường địa đạo tựa hồ dài vô cùng tận chạy đến một khúc mà chưa hết, nhưng đường quanh co phần nhiều thẳng tiến về phía trước.

- Xem chừng đây cũng là một đường bí mật, theo phương hướng và tốc độ mà bàn thì chúng ta ra khỏi thành ẹ ấ ấ.

Từ Văn sùng sốt hỏi :

- Ra khỏi thành ư?

- Đúng thế! Chỗ này dường như là một khu hoang vắng ở cửa Đông hay Đông Bắc ngoài thành.

- Nếu vậy thì đối phương đã đi xa ấ ấ mắt rồi ư?

- Có thể như vậy.

Gã vừa nói dứt lời thì đột nhiên phía trước con đường chia ấ ấ ba ngã, hai người ngạc nhiên dừng lại tự hỏi :

- Nẻo nào mới là lối chính?

Hoàng Minh đã thay cây đuốc mới để soi xét những vết chân dưới đất thì thấy đường chính giữa mới là lối đi đúng, còn hai nẻo hai bên tuy cũng có vết chân nhưng tựa hồ chỉ có một hai người để lại chứ không rối loạn. Gã nói :

- Hiện đệ! Chúng ta theo nẻo giữa mà đi.

- Khoan đã! Đại ca thử coi về mé tả.

- Ồ! Có điều khác lạ?

Gã nhìn lên vách mé tả thấy treo một tấm biển gỗ có viết sáu chữ rất lớn khiến người coi thấy phải kinh tâm động phách.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phậ ấ Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Vào cấm địa anh hùng gặp nạn

Sáu chữ đó là “Cấm địa! Hễ vào là chết”

Hoàng Minh hỏi :

- Theo ý hiện đệ thì..

Từ Văn ngắt lời :

- Mục đích chúng ta là tìm người chứ không phải rượt theo ai hết, vậy có rượt theo đối phương cũng bằng vô dụng. Chúng ta không nên bỏ lỡ cơ hội này vào dò thám khu cấm địa.

- Ừ thì đi.

Từ Văn cất bước đi trước tiến vào nẻo đường mé tả, đi chừng ba trượng chuyển qua một khúc quanh bỗng thấy một khung cửa sắt đen sì chắn lối đi trên cửa này cũng treo một tấm bài như trước và viết sáu chữ “Cấm địa! Hễ vào là chết”.

Từ văn tiến lại đưa tay đây cửa nói :

- Ghê quá! Trên cửa họ đã bôi chất kịch độc.

Hoàng Minh kinh hãi nói :

- Xem chừng Ngũ Phương giáo cũng là một phái chuyên dùng độc.

Câu nói của gã làm xúc động đến tâm sự của Từ Văn vì chàng là chàng môn đòi thứ mười ấ ấ của Vạn Độc môn. Về độc đạo không hiểu có bao nhiêu môn phái hiện mắt chàng đã trông thấy chàng lệnh Thôi Vô Độc hội Vệ Đạo ngoài ra còn môn phái nào nữa chàng không hay. Chàng nghĩ thầm :

- Nếu quả phụ thân mình không dựa vào truyền nhân đòi thứ mười bốn của bản môn thì tất người cũng ở một phái nào khác. Nhưng căn cứ vào công lực “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” thì rõ ràng là phụ thân ở trong phái bản môn không còn ghi ngờ gì nữa. Vậy Ngũ Phương giáo thuộc về phe phái nào?

Lòng chàng nghĩ vậy, tay chàng vận nội lực đẩy mạnh vào cánh cửa sắt nhưng không nhúc nhích được chút nào. Bất thình lình nghe đánh “choang” một tiếng trên đầu cửa sắt lộ ra một lỗ hổng một thanh âm khiến người nghe phải rùng rợn cất lên hỏi :

- Kè nào dám vào khu cấm địa?

Hoàng Minh vội tắt đuốc đi lên tiếng đáp :

- Có tổng đặc sứ vâng lệnh vào đây tra xét khu cấm địa.

Trong lỗ hổng nhỏ có tia mắt thấp thoáng lộ ra ánh sáng vàng lợt chắc là trong cửa có đèn đuốc chi đây, thế là trong sáng ngoài tối. Người bên trong cửa lại cất giọng nghi ngờ hỏi :

- Vị đặc sứ nào vậy?

Từ Văn nghiêng mình sang một bên bắt chước thanh âm lạnh lùng của Giản Thanh Sơn đáp :

- Giản Thanh Sơn.

Nước cờ giả trá này quả nhiên phát sinh hiệu lực, mấy tiếng cách cách vang lên cánh cửa sắt mở ra. Phía trong cửa là một gian thạch thất có đốt một cây đuốc lớn bằng mỡ bò soi rõ cả căn phòng, một đại hán mình trần trùng trực ngực đầy lông lá đứng trong cửa vừa ngó thấy mặt hai người đã gầm lên :

- Các ngươi là ai mà dám mạo xưng là Giản đặc sứ?

Từ Văn lạng người đi tiến gần vào miệng đáp :

- Ta là Địa Ngục thư sinh đây!

Đại hán vai u thịt bắp coi tướng rất hung dữ quát lớn :

- Ngươi muốn chết chăng?

Hắn vung bàn tay lớn bằng chiếc quạt lá bèo nhằm đánh vào ngực Từ Văn, chàng giơ tay lên nắm ngay được cổ tay đối phương một cách dễ dàng. Đại hán hết sức đẩy mạnh một cái khiến cho Từ Văn loạng choạng cả người đi. Từ Văn ngấm ngấm kinh hãi vì nội lực của đối phương ghê gớm vô cùng chàng liền bóp chặt năm ngón tay khiến hắn phải la lên :

- Ủi chao!

Rồi nhún người thấp xuống đến một nửa. Từ Văn đưa mắt ngó vào trong nhà một lượt thì thấy bên mé hữu có một khuôn cửa nhỏ trong cửa có đồ dùng để ngủ, chàng đoán đây là chỗ ngủ của đại hán này. Mé hữu là một khuôn cửa sắt, khuôn cửa khóa bằng một cái khóa lớn những chuyện bí mật dĩ nhiên là ở phía trong cửa sắt. Chàng nghĩ thầm :

- Phải chăng phía trong khuôn cửa sắt chúng giam mẩu thân mình hoặc Thiên Đài Ma Cơ?...

Bỗng chàng lớn tiếng quát hỏi :

- Người giam trong kia là ai?

Đại hán bị kiềm chế cổ tay toàn thân tê chồn không còn sức phản kháng nhưng mắt hắn lộ ra những tia hung quang khiến người trông thấy phải khiếp sợ. Đại hán đáp :

- Ý các ngươi muốn gì?

- Các ngươi mở cửa này ra.

Đại hán lắc đầu nói :

- Không được đâu.

- Ngươi muốn chết chăng?

Đại hán cũng xẵng giọng đáp :

- Bọn mặt dơi tai chuột chúng bay cũng đừng hòng sống.

Từ Văn lửa giận bốc lên ùn ùn, chàng không muốn kéo dài câu chuyện liền phóng chưởng đánh tan đầu đại hán rồi lấy chân đá thi thể hắn vào một góc. Hoàng Minh lúc này tỏ ra rất nhẫn nại, bấy giờ gã mới lấy chùm chìa khóa ở trong mình ra cầm tay tiến lại mở chiếc khóa lớn. Cửa vừa mở một luồng kinh phong rất mạnh từ phía trong xô ra hất gã tới phía sau Từ Văn.

Từ Văn quay tay đẩy mạnh Hoàng Minh một cái ngược lại thì luồng áp lực cực đại khiến chàng phải lui lại ba bước, công lực người phát chương như vậy không cần hỏi cũng biết thâm hậu đến chừng nào rồi. Lúc bình tĩnh lại thì chỉ thấy phía trong cửa là một gian thạch thất, một lão già áo đen trong phòng khiếp sợ ngó hai người. Từ Văn nhìn kỹ lại thì phía trong gian thạch thất lại còn một khuôn cửa sắt đóng chặt, lão già áo đen này chắc là người giám thị nơi đây. Chàng tự nghĩ :

- Chúng đã canh phòng nghiêm mật thế này thì nội tình không phải tầm thường.

Lão già áo đen cất giọng đanh ác hỏi :

- Làm gì vậy?

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Ta muốn lấy mạng sống của lão.

Chàng chưa dứt lời đã nhảy xổ lại phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” lão già rú lên một tiếng khủng khiếp rồi lăn ra chết liền. Từ Văn chạy đến chiếc cửa sắt thì bên trong thì thấy cửa này không khoá, chàng liền đẩy cửa ra coi thì thấy bên trong có một cái cũi sắt nhờ ánh đuốc bên ngoài soi vào chàng trông rõ trong cũi sắt một đồng đen sì nằm co ro. Từ Văn vừa trông thấy bộ tóc hoa râm thì biết ngay không phải là người chàng muốn tìm kiếm, người chàng cũng lạnh toát. Hoàng Minh ngó vào trong hỏi :

- Không hiểu người bị giam là ai mà họ phòng thủ nghiêm mật đến thế.

- Hay dở gì thì cũng phải trông cho thấy rõ. Đại ca, phiền đại ca cầm bó đuốc lại đây.

Chàng nói xong tiến vào vịn dứt dây khóa, bóng người nằm co ro vẫn không nhúc nhích, lúc đó chàng đã nhìn rõ một lão già gầy như que củi. Chàng ghé sát vào lão già cất tiếng hỏi :

- Các hạ là ai?

Lão già cự quậy một chút cất tiếng thều thào đầy vẻ oán độc nói :

- Quân nghiệt súc! Ngươi lại đến báo oán ta nữa à?

Từ Văn ngạc nhiên đưa mắt ngó Hoàng Minh rồi đáp :

- Tại hạ không phải là người Ngũ Phương giáo, các hạ ngồi lên nói chuyện.

Lão già một tay chống xuống đất cố gượng ngồi lên giương cặp mắt thất thần nhìn hai người. Từ Văn bị bộ mặt không còn ra hình người của lão già làm cho giật nảy mình lên. Chàng hỏi :

- Các hạ là ai?

Lão già ngập ngừng hỏi :

- Ngươi là người nào?

- Người giang hồ đều kêu tại hạ là Địa Ngục thư sinh.

- Ngươi không phải cùng bọn với quân nghiệt súc chăng?

- Tại hạ vô tình đuổi người vào tới đây không hiểu lời nói của các hạ.

Lão già lại giương cặp mắt lơ đãng lên ngắm nhìn Từ Văn và Hoàng Minh lần nữa cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Có phải hai vị muốn cứu lão phu ra khỏi chốn lao lung này thật không?

Từ Văn không cần nghĩ ngợi đáp ngay :

- Dĩ nhiên là thế! Bọn tại hạ đã gặp lão trượng ễ nào lại bỏ đi mà không can thiệp.

- Thiếu hiệp có đòi điều kiện gì không?

Từ Văn hỏi lại :

- Điều kiện ư? Sao lão trượng lại hỏi vậy?

Lão già ngờ ngạc hỏi :

- Chẳng lẽ thiếu hiệp lại không đòi điều kiện?
- Tại hạ chưa nghĩ tới điểm này mà chỉ mong các hạ cho biết lai lịch trước.

Lão già lại ngập ngừng :

- Thiếu hiệp... đúng không phải là cùng bọn với quân nghiệt chủng phái tới đây để hành hạ lão phu chứ?
- Quân nghiệt chủng mà lão trượng nói đó là ai?

Lão già nghiêng răng nói :

- Hắn là truyền nhân của lão phu.

Từ Văn la lên một tiếng ồ kinh ngạc hỏi :

- Các hạ bị môn đồ cầm tù hay sao?
- Đúng Thế!
- Tại sao vậy?
- Vì hắn muốn yêu sách bí kỹ của lão phu.

Hoàng Minh đứng bên ngoài không chịu được cất tiếng thóa mạ :

- Quân khi sư diệt tổ! Quỷ thần cũng chẳng dung tha.

Lão già trợn mắt lên cơ hồ rách cả da nói :

- Sỡ dĩ lão phu còn kéo dài mạng sống là để chờ nhìn thấy tên nghịch đồ bị quả báo. Hỡi ơi! Đáng tiếc là lão phu e rằng không được trông thấy nữa.

Từ Văn cất giọng run run hỏi :

- Tên bạo đồ của các hạ tên gì?
- Lão phu cũng không biết nữa.

Từ Văn ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại không biết?

Đây thật là một kỳ vãn trong thiên hạ, sư phụ mà không hiểu tên họ của đồ đệ.

Lão già nghiêng răng bộ mặt không lộ vẻ gì được nữa chỉ còn cặp mắt thất thần để tỏ nỗi căm hờn. Lão nói :

- Đúng thế! Tới bây giờ lão phu cũng chưa biết thật.

Từ Văn hít một hơi chân khí rồi hỏi :

- Nhưng ít ra lão trượng cũng biết được thân thế hắn chứ?

Lão già nói tiếp :

- Hắn là chủ nhân chốn này.
- Nếu là chủ nhân nơi đây thì tức là Phân đàn chủ Khương Giác..

Lão già hỏi ngay :

- Hắn... Hắn là Khương Giác ư?
- Đúng thế Khương Giác là chủ nhân chốn này.

Lão già lại hỏi :

- Người hắn thế nào?

- Hấn chạy trốn rồi

Lão già la lên :

- Ủa! Hai vị tiểu hữu là kẻ thù của hấn ư?

- Có thể nói như vậy.

Cặp mắt của lão già đã sâu hoắm bỗng rớt hai giọt lệ lão cất giọng cực kỳ thâm trầm nói :

- Công lực lão phu đã bị phế bỏ chỉ còn hơn người chết một chút hơi thở, lão phu cũng chẳng muốn nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa. Có điều lão phu chết mà không nhắm mắt vì không giao công việc sư môn lại cho ai được...

Từ Văn ngắt lời :

- Các hạ ở môn phái nào?

- Theo luật lệ bản môn lão phu xin tiểu hữu hiểu cho khỏi trả lời.

Từ Văn chau mày hỏi :

- Vậy lai lịch cùng danh hiệu của các hạ cũng không thể tiết lộ được ư?

- Đúng thế!

Từ Văn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi :

- Bây giờ các hạ theo bọn tại hạ rời khỏi nơi đây được chăng?

- Cái này...

Từ Văn ngắt lời :

- Tại hạ có việc gấp phải làm ngay không thể chần chờ được, nói thực ra thì tại hạ đang rượt theo tông tích lệnh đồ.

Lão già ngạc nhiên la lên :

- Ủa!

Lão già ngó Từ Văn ánh mắt lơ dờ biến đổi mấy lần, cái đó tỏ ra lão già thật đáng thương trong nội tâm lão có nhiều điều phức tạp dị thường. Từ Văn chỉ mong trong cấm địa này giam cầm mẫu thân cùng người yêu của chàng, bây giờ sự thực đã chứng minh cho chàng thấy là mình đã đoán sai. Chàng lại muốn bay đi liền vì chàng cảm thấy không có cách nào chờ lâu được nữa, tiện đây chàng phải cứu người vì đó là căn bản thuần túy của đạo nghĩa võ lâm nếu không thì thái độ mập mờ của đối phương như vậy chàng có thể bỏ phăng mà đi.

Hoàng Minh hiểu nhân tình thế cố hơn Từ Văn lại tính tình rất nhẫn nại. Gã thùng thẳng hỏi :

- Tiền bối ơi! Công việc phải có quyền biến tiền bối phải quyết đoán cho mau, nếu bọn văn bối không ngẫu nhiên tới đây thì số phận của tiền bối sẽ ra sao? Về môn phái gia sư thì người ngoài không có quyền hỏi tới nhưng tiền bối có dùng được bọn tại hạ chỗ nào không? Bọn tại hạ xin hết sức giúp đỡ.

Từ Văn nóng nảy hơn hỏi ngay :

- Các hạ đã nghĩ kỹ chưa?

Lão già bỗng lắc đầu đáp :

- Lão phu không tính đến chuyện rời khỏi nơi đây nữa.

Từ Văn rất đỗi ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Các hạ không muốn rời khỏi chốn địa ngục trần gian này ư?

Lão già đáp bằng một giọng cương quyết :

- Phải rồi! Lão phu đã nghĩ kỹ, ngoài cái chết để tạ sư môn lão phu không còn đường lối nào để đi nữa. Có điều.. có điều chết mà không nhắm mắt.

Từ Văn hỏi :

- Các hạ đã muốn chết sao không tính đến chuyện rời khỏi nơi đây?
- Lão phu nói chết không nhắm mắt chứ không phải là muốn sống.
- Thế nghĩa là làm sao?
- Vì trọng nhiệm của sư môn chưa xong.

Từ Văn muốn cất tiếng hỏi thế nào là trách nhiệm chưa xong, nhưng chàng lại nghĩ lão này đối với sư môn có thái độ vô cùng ỷ kỵ nên chàng ngừng lại không hỏi nữa. Lão già lại lên tiếng :

- Theo giới luật của bản môn lão phu có điều muốn nói mà khó bề thốt ra lời...

Hoàng Minh không nhịn được nữa buông tiếng thở dài hỏi :

- Nếu tiền bối có việc gì khó khăn mà còn ai là bạn đồng môn thì tại hạ cũng có thể tìm cách truyền tin cho được.

Lão già không trả lời chìm đắm vào những luồng tư tưởng mênh mang, lão tự hỏi :

- Liệu có thể đem việc công trọng đại này mà ủy thác cho họ được chăng?

Từ Văn ruột nóng như lửa, chàng cũng không nhẫn nại được nữa bắt đầu lên tiếng từ biệt :

- Các hạ! Anh em tại hạ phải lên đường rồi.

Lão già gơ cánh tay bắt lực lên nói :

- Khoan đã, lão phu có điều thỉnh cầu.

Từ Văn giục :

- Các hạ có điều gì xin nói mau đi.
- Xin tiểu hữu vì lão phu mà tìm được tên nghiệt đồ để thanh lý môn hộ dùm cho.

Từ Văn ngắt lời :

- Thanh lý môn hộ ư?
- Phải rồi.
- Việc này mà người ngoài có thể thay thế được ư?
- Lão phu không còn cách nào khác. Bản môn có pho bí lục lọt vào tay tên nghiệt đồ đó, nếu bắt được hắn xin hỏi cho ra..

Từ Văn hỏi lại :

- Đồ đệ của các hạ có đúng là Phân đàn chủ Khương Giác ở Ngũ Phương không?
- Lão phu chỉ biết hắn là chủ nhân chốn này.
- Vậy là được rồi, có điều để chứng thực thân phận hắn xin các hạ cho biết một điểm để căn cứ vào đó mà chứng minh sự thực...

Lão già nói ngay :

- Căn cứ ư? Hắn chuyên nghề dùng độc.
- Về điểm này tại hạ đã lĩnh giáo rồi suýt tại hạ chết vì tay hắn.
- Nếu vậy thì không sai nữa.
- Sau khi lấy được bí lục của bản môn rồi xử trí bằng cách nào?

Lão già ngập ngừng :

- Cái đó... cái đó...

Từ Văn lại giục :

- Cái đó làm sao?
- Lão phu muốn biết tiểu hữu ở môn phái nào được chăng?
- Về điểm này thì tại hạ cũng xin các hạ miễn cho không thể trình bày được.
- Vậy thì thôi! Lão phu đã có một tò di ngôn mong rằng tiểu hữu thay cho bản môn lấy lại được bí lục thất lạc rồi chiếu theo trong thư mà làm việc.
- Như thế cũng được.

Lão già móc xuống đồng cỏ trải làm đệm nằm móc ra một cái túi vải đã rách nát trịnh trọng đưa cho Từ Văn nói :

- Cái này đây! Nếu tiểu hữu có thể thay lão phu làm cho đến nơi đến chốn thì lão phu ở dưới cừu tuyến cũng ghi lòng on đức ấy.

Từ Văn lại hỏi :

- Còn việc liên quan đến việc thanh lý môn hộ?
- Trong thư đã nói rõ, lão phu xin tiểu hữu sau khi lấy được bí lục về hãy mở ra coi.

Từ Văn đón lấy thư rồi hỏi :

- Các hạ quyết định không rời khỏi nơi đây nữa ư?
- Đúng thế!
- Tại hạ vẫn muốn các hạ cho biết danh hiệu, cái đó có liên quan đến giới luật của quý môn không?
- Thôi được! Lão phu cho tiểu hữu hay. Tên lão phu là Ngũ Thượng.

Từ Văn giật mình la lên :

- Ngũ Thượng ư?
- Đúng thế! Tiểu hữu...

Từ Văn sắc mặt biến đổi mấy lần quay sang nhìn Hoàng Minh nói :

- Đại ca ơi! Xin lỗi đại ca, đại ca hãy tạm ra ngoài một chút.

Hoàng Minh nhìn Từ Văn rồi ngó lão già ra vẻ ghi hoặc đạon gã cầm ngọn đuốc vào bên cửa rồi lùi ra ngoài. Lão già tên là Ngũ Thượng rất lấy làm kinh dị hỏi :

- Tiểu hữu! Vụ này là thế nào đây?

Từ Văn muốn phản kích động hỏi lại :

- Có phải lệnh sư là Vạn Hữu Tùng lão tiền bối phái không?

Ngũ Thượng mặt co rúm lại môi mấp máy trợn cặp mắt tròn xoe hỏi lâu mới có thốt ra lời :

- Tiểu hữu.. sao tiểu hữu lại biết?

Từ Văn quỳ gối xuống xúc động nói :

- Đệ tử là Từ Văn truyền nhân đời thứ mười lăm xin khấu đầu bái kiến sư tổ.

Lão già kinh ngạc hỏi :

- Sao! Ngươi... ngươi là...?
- Đệ tử là Từ Văn đội ơn sư thái tổ thu làm truyền nhân đời thứ mười lăm.

Lão già thở phào hỏi :

- Chà! Sao lại thế được? À phải rồi tổ sư linh thiêng..

Từ Văn thi hành đại lễ đáp :

- Xin sư tổ hãy nghe lời đệ tử bẩm lại trường tình.

Ngũ Thượng toàn thân run lấy bầy, đây là một kỳ tích mà không bao giờ lão ngờ tới. Sự kiện phát sinh quá đột ngột mà lại kỳ diệu huyền bí khiến cho người ta khó mà tin được. Lão già nói không ra tiếng giục :

- Ngươi.. ngươi nói đi.

Từ Văn liền đem chuyện công lực mình bị phong tỏa gặp người cướp đem xuống thuyền rồi thừa cơ gieo mình xuống đầm. Chẳng được cứu sống rồi nhờ ơn sư thái tổ thu làm truyền nhân đời thứ mười lăm và đã tu luyện xong huyền công của sư môn. Bây giờ vâng mệnh xuống núi tìm bí kinh thất lạc cùng điều tra hai đời chương môn thuật lại một lượt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đi tìm quần áo gặp Hoàng Minh

Ngũ Thượng quỳ mọp ngay xuống cặp mắt lờm vào mà nước mắt như mưa thất thanh nói :

- Đệ tử bất hiếu... đệ tử bất hiếu..

Từ Văn khầu đầu nói :

- Xin tổ sư thận trọng tâm thần.

Ngũ Thượng ngồi vào nguyên chỗ trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Ngươi trả lại di thư cho ta không cần phải hàng động như vậy nữa.

Từ Văn lấy thơ hai tay dâng lên. Ngũ Thượng mở ra thì là một bức thơ loang lổ viết bằng máu, lão liền xé nát bức thơ lấy một gói nhỏ bên trong cầm tay lão ho sù sụ nói tiếp :

- Trong di thư nói việc tìm được bảo kinh thất lạc phải chấp hành môn qui. Người chịu lời ủy thác chịu làm truyền nhân của bản môn thì hãy tham nghiên độc kinh trước rồi mới theo quy củ hồi sơn nhập môn. Nếu không muốn thì làm một cái hộp gỗ nhỏ bỏ kinh vào rồi liệng xuống “Cửu chuyển hà” tự nhiên sư thái tổ ngươi sẽ thu lại được. Đây là tổ sư trong lúc tuyệt vọng đã nghĩ ra thực sự không thể làm thế được, không ngờ tổ sư linh thiêng đã sai ngươi tới đây. Hay lắm! Việc truy tìm Độc kinh và thanh lý môn hộ là những việc lớn ta cũng có thể giao phó cho ngươi được.

- Đệ tử xin tuân lệnh lời huấn thị của sư tổ.

- Tuyên nhân đời thứ mười bốn chưa làm lễ nhập môn đã có thái độ khi sư diệt tổ, vậy ngươi không cần coi hấn là đời trên của mình và cứ chiếu luật mà xử trị.

- Đệ tử xin tuân mệnh.

- Ta nói tới đây là dứt lời.

- Đồ tôn xin được sư tổ rời khỏi nơi đây rồi sau sẽ tìm cách..

Ngũ Thượng gạt đi :

- Bất tất phải nghĩ thế.

Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :

- Ý định của sư tổ thế nào?

Ngũ Thượng cất giọng đanh như thép nói :

- Sư tổ đã là kẻ bất hiếu không làm hết trách nhiệm suốt nữa còn khiến cho bản môn phải tuyệt tự. Ngươi hãy nghe ta: đầu tiên ta theo môn qui xuống núi tìm người có cơ duyên song hồ đã đi khắp giang hồ mà không thấy truyền nhân xuất hiện, hết năm này qua năm khác. Ta chắc là nửa bộ độc kinh đó chưa

lọt vào tay ai..

Lão ho một lúc rồi nói tiếp :

- Ba năm trước bắt đắc dĩ ta phải lộ tuyệt kỹ của bản môn trên chốn giang hồ để thăm dò có gặp được người hữu duyên chăng. Chẳng bao lâu ta đã phát hiện ra hần, ta còn đang tính ngấm ngầm khảo sát tư cách hần không ngờ hần lại nhận ra lai lịch của ta trước. Hần còn nói dối có người mắc bệnh ủy thác cho hần đi tìm đồng môn, độc kỹ của hần là nhờ người bị trọng bệnh kia truyền thụ cho ta sơ sót không tra xét tường ngay là sự thực để cho hần dẫn vào trong nhà hãm này ta bước lầm vào cạm bẫy mất hết nội công rồi bị cầm tù. Thình thoảng tên nghiệt súc đó đến bức bách ta phải truyền tâm pháp thượng thượng của bản môn cho hần.

Từ Văn phẫn hận cả khái ngắt lời :

- Bên mình đồ tôn có đem theo pháp hoàn xin thề rằng bắt hần phải uống theo quy luật bản môn.

Ngũ Thượng hỏi :

- Phải đó! Vừa rồi người thuật chuyện có nói là “Vô Ảnh Tồi Tâm Thủ” của người được phụ thân người khẩu truyền cho.

- Đúng thế!

- Phụ thân người sao lại luyện được bí kỹ của bản môn?

- Gia phụ sống chết chưa hay hãy còn trong vòng bí mật, hãy chờ bắt được tên nghịch đồ Khương Giác mới có thể phanh phui vụ bí mật này.

Từ Văn trong lòng rất vui mừng, ban đầu chàng tưởng phụ thân là người đã lượm được độc kinh mà mình chính là người vâng mệnh thanh lý môn hộ chẳng lẽ kẻ làm con lại giết cha ư? Bây giờ đã chứng minh kẻ lượm được độc kinh là Khương Giác thế là chàng có thể hành động được dễ dàng, còn tại sao phụ thân lại luyện được bí kỹ vẫn còn trong vòng bí mật. Chàng cho là Khương Giác đem lòng phản lại môn phái nên đem bí kỹ truyền thụ bừa bãi ra ngoài mới gây ra hậu quả này..

Ngũ Thượng lại hỏi :

- Giữa phụ thân người và Khương Giác có mối liên quan thế nào?

- Về điểm này đồ tôn cũng không rõ.

- Biết đâu phụ thân người cũng là kẻ đồng phạm.

Tự Văn chấn động tâm thần, chàng tự nghĩ :

- Có lẽ đúng! Cái này có thể lắm.

Rồi chàng nghiêng răng đáp :

- Đồ tôn phải tra xét cho mình bạch mới được.

- Nếu sau này người gặp cơ duyên chính là phụ thân người thì người xử trí thế nào?

Từ Văn tưởng chừng trái tim mình chìm xuống chàng xoay chuyển ý nghĩ đáp :

- Đồ tôn phải lấy giới luật sư môn làm trọng, người ta đã có câu “Vị đại nghĩa phải tru diệt người thân”.

- Liệu người có làm được việc như vậy chăng?

- Đồ tôn xin tuyên thệ.

Ngũ Thượng gạt đi :

=- Bất tất phải thế, ta tin người rồi. Nhưng hỡi ơi! Ta chỉ mong sự thực không phải thế.

Từ Văn cũng nghĩ như vậy chàng tin chắc phụ thân mình đã chết trên đường Khai Phong còn tin đồn phụ thân chưa chết chỉ là lời phỏng đoán, chàng nghĩ tới vấn đề :

- Cái chết của phụ thân ta có thể liên quan tới Ngũ Phương giáo. “Khách qua đường” đồn đại hung thủ là Thông Thiên hòa thượng hiển nhiên là cách vu oan giá họa cho người. Theo lời lão Tú sĩ lúc bắt được mình nói phụ thân cùng Thất Tinh cố nhân đều chết vì chất độc nên mới có lời đoán lầm là phụ thân còn sống, vì phụ thân ta là người chuyên dùng độc.

Căn cứ vào những sự thật trước sau có thể nêu ra giả thuyết: “Người lượm được độc kinh là Khương Giác mà là nhân viên của Ngũ Phương giáo. Vì thế nên người cùng phe với “Khách qua đường” không sợ “Vô Ảnh Tồi Tâm Thủ”. Có thể Khương Giác biết vận dụng chất kịch độc mà phụ thân chàng đã

lượng được độc kinh truyền thụ cho. Nhưng người giữ bí mật không đưa độc kinh ra nhất thiết chỉ khẩu truyền cho bất cứ ai, sau đó đôi phương mới phát giác ra độc kỹ bị tiết lộ mới sát hại phụ thân. Lại vì lẽ chính chàng cũng có độc thủ nên mới bị bọn “Khách qua đường” truy sát mà Thất Tinh cố nhân dĩ nhiên là một phần tử của đôi phương. Còn việc Thất Tinh cố nhân bị sát hại có thể giải thích là bị ngộ sát hay là bị phụ thân mình đã giết hấn trước rồi. Từ Văn nghĩ tới đây những muốn nhảy vọt lên cách suy diễn này rất hợp lý, đồng thời nó giải quyết cả được bí mật vì lẽ gì chàng bị tam phen lưỡng thứ truy sát. Theo luận cứ này thì vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo do Ngũ Phương giáo gây ra chứ không phải hội Vệ Đạo, vì mẫu thân chàng còn bị đôi phương bắt giữ mà Vệ Đạo hội chủ là Thượng Quan Hoàn cũng phủ nhận là không phải hung thủ vụ án đó.

Phụ thân chàng nói cho chàng hay là kẻ thù là hội Vệ Đạo vào lúc ban đầu Ngũ Phương giáo chưa công khai lập đàn lên có sự hiểu lầm. Từ Văn chẳng khác nào là một người ở giữa chôn mây đen phủ tứ bề đột nhiên có ánh dương quang soi vào.

Bỗng chàng để mắt vào sư tổ Ngũ Thượng thì thấy lão hai tay mân mê một viên thuốc đỏ tươi bất giác chàng kinh hãi la lên :

- Pháp hoàn.

Ngũ Thượng ung dung đáp :

- Đúng rồi! Đây là pháp hoàn lúc sư tổ xuống núi đem theo nó bây giờ lại chính mình dùng đến.

Từ Văn trong lúc cấp bách chàng vươn tay ra cướp lấy miệng nói :

- Sư tổ không nên làm thế.

Ngũ Thượng lớn tiếng quát :

- Ngươi không được cử động.

Mấy tiếng này rất oai nghiêm Từ Văn bất giác rụt tay về, chỉ trong nháy mắt Ngũ Thượng đã bỏ pháp hoàn vào miệng nuốt xuống. Từ Văn không ngờ sư tổ lại đi nước cờ tối hậu này khiến chàng tan nát ruột gan. Pháp hoàn là gia pháp của tổ sư để lại không còn thuốc nào giải cứu được, và người uống pháp hoàn để nghiệm chính gia pháp thì dù có thuốc giải được cũng không dám giải nữa. Ngũ Thượng đang ngồi bồng quỳ lên mục quang lão rất bình tĩnh, Từ Văn cũng quỳ xuống nước mắt tuôn ra xối xả lúc chàng ngẩng đầu lên thì Ngũ Thượng đã nhắm mắt đi vào giấc ngủ ngàn thu, cuộc đời chẳng khác nào một cơn ác mộng.

Cây đuốc cháy hết rồi trong nhà lại tối đen, Từ Văn đặt thi thể Ngũ Thượng ngay ngắn lại rồi cất tiếng gọi :

- Đại ca! Mời đại ca vào đây.

Không có tiếng đáp lại, Từ Văn lại gọi lớn hơn mà không thấy có phản ứng lòng chàng nóng nảy, chàng tự hỏi :

- Phải chăng Hoàng Minh lại gặp điều gì bất trắc.

Nghĩ vậy chàng liền băng mình nhảy đi vượt luôn qua hai tầng cửa đã ra đến cửa nhà lao mà vẫn không thấy tăm hơi chi hết. Trong lúc thành thốt chàng không biết nên làm thế nào. Dĩ nhiên Hoàng Minh không có lý do gì bỏ đi trừ phi xảy chuyện bất ngờ, Từ Văn lại quay vào trong phòng đốt một cây đuốc lớn cầm tay toan trở ra tìm Hoàng Minh, bất thành linh một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra khiến cho toàn gian thạch thất rung chuyển kịch liệt. Một luồng khói mù mịt bốc lên đất cát đổ xuống bao phủ cả người chàng, cây đuốc chàng cầm tay lập tức tắt liền trong gian thạch thất tối mò giờ tay không trông rõ ngón. Từ Văn kinh hãi vô cùng, hồi lâu chàng mới bình tĩnh lại chàng thử đi động bước chân sờ soạng về phía trước trong dạ than thầm :

- Thôi khổ rồi!

Đường hầm bị sập gạch đá vỡ cùng đất cát đổ xuống đầy cả. Chàng quay đầu trở vào nhà để xem xét thì phát giác ra gian nhà trong đã đổ ụp xuống chỉ còn gian nhà mà mình đứng là chưa sập, di thể của sư tổ dĩ nhiên bị vùi lấp rồi.

Kể ra đây cũng là một cái may lớn trong điều bất hạnh, giả tỷ gian mà chàng đứng cũng bị đổ sập xuống thì chàng đã bị chôn sống rồi. Nhưng tình trạng này với cảnh bị chôn sống chẳng khác gì nhau vì con đường hầm này dài đến mấy chục trượng chỉ một đoạn bị tắt nghẽn thì thần tiên cũng không ra thoát.

Bốn mặt đều là tường đá dày kiên cố không hiểu chỗ này còn cách xa mặt đất bao nhiêu? Mối hy vọng thoát khỏi nơi đây không còn nữa. Từ Văn tự hỏi :

- Ai đã đặt chất nổ phá hủy đường địa đạo này?

Rồi chàng tự trả lời :

- Dĩ nhiên là bọn thủ hạ của Ngũ Phương giáo, vụ này có liên quan tới chuyện thất tung của Hoàng Minh không? Không chừng Hoàng Minh cũng bị chôn sống ở chỗ nào khác rồi.

Từ Văn sau một cơn kinh hãi đâm ra tuyệt vọng chàng nghĩ thầm :

- Nếu mình không gặp tổ sư Ngũ Thượng thì mình đã cùng Hoàng Minh rời khỏi nơi đây, thế là hai đời truyền nhân phái Vạn Độc cùng chôn chung một mả.

Từ Văn đã trải qua bao nhiêu lần chết hụt, khủng khiếp nhưng lần này tựa hồ chàng tuyệt vọng hơn hết. Cả đến mỗi hy vọng gặp kỳ tích cũng không còn nữa, con người làm gì mà có đủ lực lượng để phá quãng đường bế tắc này mà ra ngoài. Chàng gồi thừ xuống đất không nghĩ gì nữa vì có nghĩ cũng bằng thừa. Chàng sờ vào bọc lấy một viên pháp hoàn mà sư thái tổ Vạn Hữu Tùng đã ban cho, chàng quyết định hễ lúc nào sự đau khổ về xác thịt không còn có thể chịu đựng được thì chàng sẽ dùng viên pháp hoàn này để kết thúc sinh mạng. Vận mệnh của con người không có phép nào mò ra được, ai có ngờ chẳng thân thủ tuyệt cao đang quyết ý tìm ân trả oán lại uống mạng trong trường hợp lạ lùng này. Khi con người tuyệt vọng thì thất tình thương, giận, yêu, ghét, đau, khổ.. không còn ý nghĩa gì nữa, vì những cái đó là của người sống. Cả thời gian cũng thành vô vị trôi đi, quá khứ đã vô vị tương lai cũng vô vị nốt.

Đói khát bất đầu tập kích, chàng không cần nghĩ đến bất cứ điều gì cũng được song mới cảm thụ về thân thể chẳng thể không cảm thấy phản ứng vì cái đó thực tại không liên quan gì đến tư tưởng. Trong lúc tuyệt vọng, lửa cơ đốt ruột càng mau chẳng mấy chốc chàng đã lâm vào tình trạng không thể chịu nổi, chàng nghĩ thầm :

- Sinh mạng của ta sắp kết thúc rồi đây mình có chịu thống khổ thêm cũng bằng vô vị.

Đã mấy lần Từ Văn muốn nuốt pháp hoàn nhưng ý niệm ham sống của con người lôi kéo chàng trở lại khiến chàng không thể quyết tâm được. Tuy nhiên sống đã tuyệt vọng thì cái bản năng ham sống cũng lu mờ. Cho nên có câu “Khăng khái đi vào chỗ chết còn là việc dễ, ung dung bước tới đạo nghĩa mới là việc khó” con người có thể ung dung nhận lấy sự chết thật là khó khăn vô cùng. Đau khổ dần dần biến thành trơ ra không cảm giác thấy nữa, cái đó chứng minh thời gian đã trôi qua một đoạn khá dài.

Đột nhiên phát giác ra một sự thật khi người ta ở trong nhà kín mít bốn mặt mà thời gian lâu như vậy thì thở hít phải khó khăn nhưng chàng không thấy cảm giác như vậy, chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ nơi đây có chỗ thông hơi?

Bỗng chàng nhảy lên vì chàng đã phát giác ra một chút hy vọng chưa đến nỗi chết. Chàng lại để tâm sờ lần mọi chỗ khi gặp khe nứt chàng lại để mũi vào ngửi, chẳng một không gian nào mà chàng bỏ qua nhưng rồi chàng trở lại thất vọng vì không tìm thấy một chỗ nào có cảm giác thông hơi.

Trong nhà hơi thở vẫn không tắc nghẽn là một sự hiển nhiên, cái đó chẳng thể không có nguyên nhân. Chàng suy đi nghĩ lại sau nghĩ đến trên nóc nhà chưa thám sát, chàng liền chống một tay xuống nhẹ nhàng hẩy lên tay chàng bỗng sờ vào một khe hở khá lớn. Chàng liền bám tay vào khe hở đó để đạp chân vào vách đá rồi chàng dán người vào nóc nhà dí mũi vào khe hở để hít. Quả nhiên có một làn không khí mới mẻ trôi vào. Từ Văn vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ như người phát điên chàng reo thầm :

- Lại sống rồi!

Dĩ nhiên đã có kỳ tích phát hiện, chàng nhảy xuống đất ngẫm nghĩ :

- Khe hở kia có không khí ra vào thay đổi, cái đó chứng minh từ đây lên mặt đất chẳng có bao xa. Có điều bây giờ ta phải hành động thế nào?

Nỗi vui mừng quá độ khiến người chàng run lên chân tay luống cuống. Từ Văn nghĩ lui rồi lại nghĩ tới thì trừ phi mở rộng khe hở trên nóc nhà mới chui ra được ngoài ra không còn cách nào nữa, nhưng chàng đành phải mạo hiểm để khỏi bị chôn sống.

Sự sống rất hấp dẫn nó thúc đẩy con người không mạo hiểm không xong. Từ Văn lùi lại đến bên cửa sắt, những thanh sắt xiêu vẹo đi vì những phiến đá lớn đè lên cánh cửa cong đi thành cái động nhỏ. Chàng nghĩ bụng :

- Nếu nóc nhà này sập xuống thì nơi đây mình dùng làm chỗ hoãn xung.

Thế rồi Từ Văn cong người đi ngửa đầu lên đạp chân vào cánh cửa phóng chường đánh vào nóc nhà. “Sầm sầm” mấy tiếng vang lên, đất cát đổ xuống tới tấp khiến mắt chàng cơ hồ không mở ra được, chàng cảm thấy người mình bị cát đè lên rất nặng và ngáp đến tận ngực. Từ Văn định thần lại mở mắt ra nhìn rồi chàng reo lên :

- Úi chà!

Trên nóc nhà hở ra một lỗ hồng lớn ánh quang chiếu vào lóa mắt, tính từ mép lỗ cho đến bề dày huyệt động thì chỗ chàng đứng cách mặt đất cỡ chừng hai trượng. Thật là một kỳ tích khó tin. Từ Văn cúi đầu xuống coi lại thì ngoài đất đá không còn một thứ gì. Giả tỷ chỗ huyệt động bị lấp mà sâu thêm vài thước thì chàng cũng bị chôn sống rồi. Mấy phiến đá lớn ở trên nóc nhà vẫn lung lay như muốn rớt xuống khiến người ngó thấy phải kinh tâm động phách. Lại một phen gặp đại nạn mà không chết Từ Văn ở vào giữa đồng đất đá né người đi cựa quậy một lúc mới trôi lên được và ra khỏi huyệt đạo. Từ Văn thấy trước mắt toàn mồ con mã lớn đúng là một khu nghĩa địa. Khu nghĩa địa này nằm ở chân thành nên cách đường cái quan không xa mấy, bốn phía đều có thôn xóm. Từ Văn đoán chừng lúc này vào khoảng cuối giờ tỵ sang đầu giờ ngọ thế là chàng đã trải qua một ngày một đêm rồi.

Việc đầu tiên là chàng phải giải quyết vấn đề quần áo vì y phục của chàng đã rách tan nát, nó chỉ còn những mảnh ngang dọc đeo vào người coi rất nhếch nhác. Không cần nói cũng đủ hiểu để người ngó thấy thì ai cũng tưởng là ma quỷ hiện hình, may ở quãng sau lưng vẫn còn giữ được mọi vật cả tấm “Tam chi quyết” của Thiên Đài Ma Cơ mà chàng đã lượm được trong khách điểm cũng không bị thất lạc. Chàng muốn bôi móc đi thể của sư tổ lên nhưng coi chừng không thể làm được, chàng đành trông về phía mộ huyệt lạy phục xuống gắm ngậm cầu khẩn một hồi.

Đoạn chàng nhắm về phía có căn hà lệ loi chạy tới, căn nhà này quay lưng lại phía nghĩa địa. Nguyên đây là một căn nhà tranh ba gian tường đất bốn mặt đều có chỗ tàn khuyết, Từ Văn chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái đã đến ngoài bức tường vách, chàng ngấm ghĩ một lúc rồi cất tiếng hỏi :

- Trong nhà có ai không?

Chàng hỏi luôn ba lần không có tiếng đáp lại chàng nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ đây là một căn hà bỏ trống không có người ở? Nhưng sao trên nóc lại có khói bốc lên và bên nhà lại có những đồng củi lớn? Trên những cây sào tre có vắt quần áo như vậy không thể là căn nhà hoang phế được. Trừ phi mọi người trong nhà đều đi vắng.

Từ Văn lại ngần ngừ một chút rồi đẩy cửa ngõ vào hỏi :

- Có ai trong nhà không?

Miệng chàng hỏi chân chàng vẫn bước đều chàng đi tới bên cửa nhìn vào trong thì một thảm cảnh bày ra trước mắt suýt nữa chàng bật tiếng la hoảng. Nguyên bên trong cửa một nam ba nữ, bốn thi thể nằm trên vũng máu huyết tích chưa đọng bốn người này chắc vừa bị giết. Chàng tự hỏi :

- Ai đã hạ thủ giết người? Đây là một cuộc trả thù hay là cuộc mưu tài hại mệnh?

Từ Văn không rảnh để mà rượt theo hung thủ hoặc nghĩ cho ra manh mối, mục đích chàng vào đây để kiểm ít quần áo để che thân. Bây giờ chủ nhân đã chết rồi chàng không cần úy kỵ gì nữa liền tiến thẳng vào chỗ tối trong góc nhà mở rương ra kiểm. Quả nhiên chàng tìm được một tấm áo dài xanh một cái khăn, chàng hiểu chủ nhà không phải cường nhân nhưng chàng nghĩ bụng :

- Chẳng hiểu nhà này có người đọc sách không?

Chàng lại kiểm thêm được một cái quần nhiễu rồi mặc cả bộ vào mình. Từ Văn lại xuống bếp lấy nước rửa mặt lòng chàng khoan khoái vô cùng. Bất thình lình tiếng khí giới xé bầu không khí vọng tới nhằm phóng vào sau lưng chàng. Từ Văn cũng hơi chấn động tâm thần chàng né mình đi định ra tay... Chợt chàng bật tiếng la hỏi :

- Ô kia! Đại ca đây ư?

Hoàng Minh cúi mũi kiểm xuống, nhìn chàng ngạc nhiên trở mắt ra hỏi :

- Hiền đệ không chết ư?

Từ Văn động tâm hỏi :

- Đúng rồi! Tiểu đệ chưa chết nhưng sao đại ca lại biết?

Hoàng Minh lại hỏi :

- Hiền đệ không bị chôn vùi dưới địa huyết ư?

- Đúng thế! Nhưng tiểu đệ chưa tới ngày tận số mới được tử nạn này.

- Sao hiền đệ còn ra được?

- Tiểu đệ phá nóc nhà chui ra. Trời ơi! Té ra đại ca ở trong nghĩa địa này ư?

- Úi chà! Tạ ơn trời phật tiểu huynh cơ hồ phát điên. Sao hiền đệ lại đến đây?

- Đệ muốn tìm ít quần áo để thay đổi.

Hoàng Minh lại hỏi :

- Lão kia đâu rồi?

- Người đã qua đời.

Hoàng Minh cũng không hỏi nữa, Từ Văn lại hỏi :

- Bây giờ đến lượt tiểu đệ hỏi đại ca. Tại sao đại ca lại mất tích?

Hoàng Minh thở phào một cái rồi đáp :

- Hiền đệ bảo tiểu huynh tạm lánh đi, tiểu huynh liền đi ra ngoài thạch thất. Chẳng bao lâu trong đường địa đạo có tiếng chân người đi tới tiểu huynh đuổi ra tới chỗ ngã ba thì thấy hai bóng người theo đường chạy ra ngoài.

Từ Văn la lên một tiếng :

- Ủa!

Hoàng Minh kể tiếp :

- Tiểu huynh tính đuổi theo thì chợt nghe mùi thuốc nổ biết là nguy rồi, trong lúc cấp bách tiểu huynh không thể tìm ra được dây dẫn hỏa đành quay về để thông tri cho hiền đệ hay, mới chạy được mấy trượng thì thuốc nổ đã nổ tung. Quảng đường hầm gần gian thạch thất bị bít kín suốt nửa tiểu huynh cũng bị bỏ mạng rồi..

Từ Văn lại “ồ” lên một tiếng, Hoàng Minh vẫn còn vẻ khiếp sợ nói :

- Tiểu huynh luống cuống không biết làm thế nào còn sợ chạm trán đối phương. Hiền đệ cũng biết những tay cao thủ nơi đây toàn là những sứ giả trong giáo phái này, tiểu huynh không địch nổi.

Từ Văn trở vào bốn xác chết hỏi :

- Cả nhà này có phải đại ca đã hạ thủ tàn sát không?

Hoàng Minh thần nhiên nói :

- Đúng thế chính tiểu huynh đã hạ sát chúng.

Từ Văn cất giọng lạnh như băng hỏi :

- Tại sao đại ca lại giết người?

- Hiền đệ có biết bốn người này là ai không?

Từ Văn lắc đầu hỏi lại :

- Ai thế?

- Chúng là nanh vuốt của Ngũ Phụng giáo.

Từ Văn giương cặp chân mày thanh kiếm lên hỏi :

- Chúng mà là nanh vuốt của giáo phái này ư?

- Đúng thế! Dưới gầm bàn phòng khách tòa nhà tranh này là đường hầm đi vào địa đạo. Tiểu huynh thấy chất nổ phá tan nhà lao liền chạy thẳng tới đây và phải hao phí nhiều lực lượng mới giết xong bọn họ thế còn may vì không gặp bọn Khương Giác.

Bấy giờ Từ Văn mới tỉnh ngộ đưa mắt nhìn xuống gầm bàn bát tiên cửa hầm vẫn còn bỏ ngỏ chưa đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Cái chết của hai người áo gấm vẫn ở trong vòng bí mật

Từ Văn vội hỏi :

- Không hiểu bọn Khương Giác bây giờ đi đâu?

Hoàng Minh lắc đầu đáp :

- Cái đó ai mà biết được? Theo lời cung xưng của một trong bọn bốn người chết nằm đây thì bọn họ ra khỏi cửa hầm liền tan đi ngay...

- Những tên nào đã đốt chất nổ cho sập đường hầm?

- Có thể bọn họ đã bố trí sẵn mìn từ trong đường hầm, chúng thấy Khương Giác lộ vẻ sợ sệt rút lui và ra lệnh cho đốt chất nổ liền chưa kịp thông tri cho các đệ tử còn ở trong đó. Đường như những tên giữ địa lao cũng không biết gì đến biến cố bên ngoài, tiểu huynh đoán rằng chất nổ này họ đã chôn sẵn từ trước chứ không phải để đối phó với chúng ta, sau khi chúng ta tiến vào rồi bị họ phát giác mới nảy ra ý định đốt thuốc nổ.

Từ Văn gật đầu đáp :

- Có thể đúng như vậy, việc đã qua rồi không cần bàn tới nữa, tiểu đệ nghĩ rằng chúng ta trở về tòa nhà lớn dùng làm Phân đàn để xục tìm lại lần nữa nên chăng?

- Hay lắm! Chúng ta hãy vào thành vẫn theo cửa lớn mà vào có lẽ nhanh hơn, chỗ này chúng ta hãy phong tỏa bít chặt lại đã.

- Ý kiến của đại ca rất hay.

Hai người ra ngoài rồi phóng luôn mấy phát chưởng làm sập luôn ba gian nhà gianh, tường đất đổ xuống lấp đúng vào cửa hầm. Như vậy không phải mất công thu dọn và người còn ở bên trong quyết không ra được. Từ Văn nói :

- Đại ca! Đại ca không nên đi.

- Tại sao vậy?

- Đại ca không nên mạo hiểm như vậy.

Hoàng Minh có vẻ không bằng lòng nói :

- Hiền đệ! Hiền đệ nói như vậy là chưa đủ ý.

Từ Văn chưng hửng trịnh trọng nói :

- Đại ca! Tình thật mà nói việc này chỉ dính líu đến gia sư bản môn, tiểu đệ mong rằng đại ca hiểu cho.

Hoàng Minh tựa hồ không tin hỏi lại :

- Gia sư ư?

Từ Văn gật đầu đáp :

- Đúng vậy!

Hoàng Minh hỏi gặng :

- Hiền đệ không gạt ta chứ?

- Tiểu đệ trước đây đối với ai cũng lấy chữ thành làm gốc, chẳng lẽ bữa nay lại nói dối đại ca ư?

- Về bản lĩnh hiền đệ chẳng có chi phải nói nữa, có điều hiền đệ chưa được lịch duyệt mấy. Khiến ta chẳng thể yên tâm được...

Từ Văn ngắt lời :

- Đa tạ đại ca đã có dạ quan hoài, tiểu đệ sẽ hết sức cẩn thận.

Theo qui củ võ lâm thì việc riêng trong môn phái người ngoài chẳng có thể can dự vào được, nếu không là phạm vào một điều tối kỵ trong võ lâm. Về điểm này dĩ nhiên Hoàng Minh hiểu lắm, gã thấy Từ Văn nói vậy không hỏi thêm nữa, tuy gã trong lòng nghi hoặc nhưng không có lý nào mở miệng bèn nở nụ cười bên lên nói :

- Hiền đệ đã nói vậy thì tiểu huynh không thể nhúng vào được nữa, nhưng hiền đệ phải nhớ kỹ sau khi xong việc rồi đến nhà lão Hùng Ký ở đường chính lớn để kiếm ta. Hiền đệ chỉ bảo là đến tìm một lão khác nhân là họ sẽ hiểu ngay.

- Được rồi! Nhưng mà này, tiểu đệ còn có một việc...

- Việc gì?

- Lệnh sư hiện giờ ở đâu?

Hoàng Minh sững sờ hỏi lại :

- Gia sư vì phải đi xa chưa trở về được hiền đệ có việc gì với lão gia không?

- Nguyên trước lệnh sư có ước hẹn với tiểu đệ trong vòng một tháng sẽ gặp nhau ở Tường phủ tại Khai Phong. Vụ này thật khó rồi bây giờ xin nhờ đại ca giải thích dùm vì tiểu đệ gặp việc bất ngờ mà tiểu đệ phải đi mất nửa năm nên trót lỡ kỳ hạn.

- Việc này gia sư có nhắc đến rồi nhưng nay đành phải chờ lão nhân gia về rồi sẽ tính.

- Hay lắm! Bây giờ tiểu đệ xin tạm biệt.

Hoàng Minh dặn lại :

- Hiền đệ chớ quên khi xong việc tới tìm tiểu huynh nhé.

- Tiểu đệ nhớ rồi.

Dứt lời chàng liền băng mình chạy về phía nghĩa địa, chàng nhìn tứ phía không thấy bóng người liền vượt qua thành theo lối tắt hướng về khu nhà lớn mà chạy. Vì chàng muốn tránh những chuyện kinh thế hãi tục nên trên đường chàng chỉ đi rảo bước chứ không dám thi triển khinh công tuyệt đỉnh.

Trong thời gian chùng uống cạn tuần trà Từ Văn mới về tới ngõ hẻm dài, trong ngõ ít người qua lại chàng mới đi thật mau chỉ trong chốc lát chàng đã đến trước cửa lớn Phân đàn, cánh cửa sắt đen sì chỉ khép hờ mà bên trong vẫn không thấy bóng người. Chàng không nghĩ gọi gì nữa đường hoàng bước qua cổng lớn đi vào, bỗng có tiếng quát hỏi :

- Ai?

Tiếng quát chưa dứt thì một hán tử áo đen xuất hiện gã ngó thấy Từ Văn thì chẳng khác gì thấy ma quý hiện hình bật tiếng la hoảng cắm đầu chạy vào trong. Từ Văn lạng người một cái đã nắm lấy được cổ áo hán tử cất giọng lạnh như băng hỏi :

- Phân đàn chủ các người ở đâu?

Hán tử hồn vía lên mây nói không ra tiếng. Từ Văn sợ Khương Giác nghe tên mình lại trốn chạy nên không hỏi nữa chàng giơ ngón tay khẽ điểm một cái, đại hán chỉ kịp rên lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất. Từ Văn chuyển mình qua bức bình phong thì thấy trong nhà đại sảnh bóng người chấp chùng, chàng lẳng lặng đi như điện chớp về phía nhà đại sảnh. Từ Văn lại đến một cách đột ngột thân hình lại mau lẹ phi thường chưa kịp nhìn rõ chân tướng chàng, mãi đến lúc chàng hạ mình xuống trước cửa thì ba bề bốn bên mới bật tiếng la hoảng :

- Địa Ngục thư sinh! Địa Ngục thư sinh!

Từ Văn toan nhảy vào trong sảnh đường nhưng chàng chú ý tình hình có điều khác lạ, trong sảnh đường cứ mấy chục người lại họp thành một tổp. Phân đàn chủ Khương Giác bị hai đại hán to lớn bắt giữ, bên cạnh hắn rõ ràng là Thống Thiên hòa thượng, Táng Thiên Ông cùng lão Tú sĩ người đã cấp chàng lên thuyền ngày trước. Cứ tình hình này thì bọn áo đen toàn là những đệ tử dưới trướng hội Vệ Đạo. Lão Tú sĩ vẫn đứng về nên hội Vệ Đạo tình trạng này khiến người ta khó mà hiểu được, trong sảnh đường bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào Từ Văn.

Từ Văn định thân lại liền hiểu ngay vụ này là thế nào rồi, họ chỉ thấy Phân đàn chủ Khương Giác di chuyển ra ngoài được liền đoán chắc là chàng bị chôn vùi trong nhà lao nên hắn quay lại Phân đàn. Không ngờ giữa đường gặp phải những tay cao thủ hội Vệ Đạo tập kích.

Lão Tú sĩ tiến lên đứng trước sảnh đường, lão nhìn Từ Văn cười sảng sặc hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi không chết ư?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Nếu tại hạ mà chết há chẳng để cho bọn ma quỷ lộng hành ư?

- Ngươi đến vừa khéo, lão phu khỏi phí thì giờ đi tìm ngươi.

- Các hạ mà không tìm tại hạ thì tại hạ cũng sẽ đi kiếm các hạ, các hạ đã làm cho tại hạ rất hận nửa năm về trước có lý nào lại không báo đáp?

Lão Tú sĩ cười gằn hỏi :

- Khẩu khí ngươi lớn đấy! Ngươi chuẩn bị báo đền ta bằng cách nào?

Từ Văn buông thõng :

- Chỉ xin cái mạng sống của các hạ.

Mấy tiếng này chàng nói chẳng khác nào mấy hạt ngọc bằng băng giá ở trong miệng chàng nhả ra khiến người nghe không rét mà run, lão Tú sĩ khịt mũi một cái thách thức :

- Dữ vậy ư? Ngươi hãy thử đi coi!

Từ Văn quát :

- Tiếp chiêu đây.

Chàng vừa quát vừa phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” lão Tú sĩ vừa thấy thế đánh đã sợ hết hồn chẳng những lão không đón đỡ được mà muốn né

tránh cũng hết đường. Thống Thiên hòa thượng bật tiếng la hoảng :

- Coi chừng!

Mục quang lão rất sắc bén nhìn ngay ra đây là một chiêu sát thủ nhưng lão muốn viện trợ cũng không còn kịp nữa, lão là người mau trí khôn vầy tay một cái một luồng cương phong xô đẩy lão Tú sĩ trệt ra xa hai thước. Thế mà lão Tú sĩ chỉ còn cách chừng hạt thóc là bị trúng “Độc Thủ nhất thức” mà mất mạng rồi. Công lực của Từ Văn thu phát được như ý muốn chân kinh chưa nhả ra chàng lại thu về. Lão Tú sĩ sợ xám mặt cắt không còn hột máu lão không ngờ mới sau nửa năm mà Địa Ngục thư sinh đã tiến bộ kinh người. Táng Thiên Ông của cả kinh thất sắc.

Trong con mắt của Thống Thiên hòa thượng chiếu ra những tia hàn quang nhìn chăm chú vào mặt Từ Văn bình tĩnh nói :

- Xem chừng bản đạo có muốn giết người cũng không nổi nữa rồi.

Câu này lão nói không phải là quá đáng, nửa năm trước lão muốn giết Từ Văn không phải là chuyện khó khăn nhưng bữa nay tình trạng khác hẳn. Từ Văn đã tu luyện được “huyền công thượng thượng” của Vạn Độc môn thân thủ chàng thật cao minh cơ hồ đến chỗ vô địch. Từ Văn mặt lạnh như tiền đáp :

- Thống Thiên hòa thượng có muốn giết tại hạ, tại hạ cũng e không phải là chuyện dễ.

Thống Thiên hòa thượng nói :

- Sự thật sẽ trả lời chúng ta.

- Tại hạ có câu này muốn hỏi xin hòa thượng nói thực cho.

- Thí chủ nói coi!

- Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong có phải bị hòa thượng sát hại rồi không?

Thống Thiên hòa thượng ngạc nhiên hỏi :

- Cái đó từ đâu mọc ra?

- Trên đường đi Khai Phong hai người mặc gấm che mặt đồng thời bị hại, người bị chết rồi dong mạo còn bị phá hủy...

Thống Thiên hòa thượng ngắt lời :

- Đó là Từ Anh Phong ư?

- Tại hạ chỉ biết trong hai người ấy một là Từ Anh Phong một là Thất Tinh cổ nhân.

- Thất Tinh cổ nhân ư?

- Đúng thế! Lão thừa nhận rồi phải không?

Thống Thiên hòa thượng chau mày hỏi :

- Người nói những gì thế?

- Lão hỏi vậy là nghĩa làm sao?

- Thất Tinh cổ nhân chính là Từ Anh Phong phụ thân người đã hóa trang.

Từ Văn kinh hãi lùi lại một bước run lên nói :

- Thống Thiên! Lão lại ăn nói hồ đồ rồi.

Thống Thiên hòa thượng trầm ngâm một chút rồi thản nhiên đáp :

- Phụ thân người hóa trang làm Thất Tinh cổ nhân cũng như bọn Diệu Thủ thư sinh Hăng Tiêm là một loại, trước họ còn mưu Thạch Phật. Sau cả hai cái trang làm đệ tử Ngũ Lôi cung lên núi Đông Bách tìm kẻ cừu địch, những vụ đó đều là sự thật.

Từ Văn tức giận gầm lên :

- Lão này bạ đâu nói đấy.

- Người xuất gia không bao giờ nói dối, thí chủ căn cứ vào đâu mà bảo bản tăng nói ầu?

- Lão muốn tránh tội giết người.

- Thí chủ nói vậy là vô căn cứ, lệnh tôn chưa chết đâu.
- Vậy những người chết trên đường Khai Phong là ai?
- Cái đó chính thí chủ phải tự biết mới phải.
- Tại hạ không biết.
- Thí chủ nói vậy thì khó tin lắm.

Từ Văn cảm thấy trong lòng bối rối, chàng coi chừng lời Thống Thiên hòa thượng có thể đúng sự thực nhưng chàng lùi lại một bước dài miệng lẩm bẩm :

- Nếu quả Thất Tinh cố nhân là phụ thân hóa trang thì sao người lại ra tay đánh mình và dồn cho rớt xuống hang núi Bạch Thạch. Có lý đâu cha lại giết con bao giờ? Không có lý, trăm ngàn lần vô lý.

Bất giác chàng la lên :

- Không thể thế được.

Táng Thiên Ông hỏi xen vào :

- Tại sao không thể thế được?

Mắt Từ Văn đột nhiên chiếu ra tia sáng xanh lè chàng lớn tiếng hỏi :

- Lão tưởng chết mà dễ ư, lão hãy chờ cho một chút bây giờ việc này chưa can hệ gì tới lão. Lão vừa mồm chứ!

Táng Thiên Ông là một nhân vật trong võ lâm chưa được mấy người ngang hàng, mấy câu này của Từ Văn tỏ vẻ khinh mạn ra mặt lão còn chịu sao nổi lập tức đầu tóc dựng đứng lên quát lớn :

- Lão phu phải đập chết ngươi.

Rồi lão giơ hai tay lên...

Thống Thiên hòa thượng thấy Từ Văn ánh mắt xanh lè biết là tình thế rất nghiêm trọng vội xua tay ngăn lại nói :

- Lão thí chủ hãy tạm dẹp lời đĩnh đễ bản tăng hỏi cho xong đã.

Thống Thiên hòa thượng tuy tuổi chưa cao lắm nhưng nhà sư này đứng vào hàng nhất nhì trong hội Vệ Đạo địa vị lão rất tôn cao. Táng Thiên Ông thờ hồng học thu chương về nhưng vẫn còn lộ vẻ căm tức phùng râu trợn mắt. Từ Văn đưa mắt nhìn Thống Thiên hòa thượng hỏi :

- Thống Thiên! Có phải là lão nói là hạ sát hai người mặc áo gấm không?

- Không phải đâu!

- Thật thế chứ?

- Có lý đâu bản đạo lại nói dối thí chủ?

- Lão căn cứ vào điều chi mà dám nói Thất Tinh cố nhân là tiên phụ đã hóa trang.

- Bất luận việc gì nếu nó là sự thật thì chỉ che lấp được một thời, bản tăng nhận thấy thân hình cùng thủ pháp tính nét y nên biết rõ.

- Thế ra lão vẫn căn cứ vào sự suy đoán mà dám nói quyết ư?

- Trên đường Khai Phong bản tăng đã điều tra là những người bị nạn bị trúng độc mà phụ thân thí chủ lại là một tay cao thủ ở trong nghề này.

- Cái đó chưa chắc.

- Theo nhận xét của thí chủ thì thế nào?

- Tiên phụ không phải là Thất Tinh cố nhân nhưng hai người bị hại là sự thực.

Thống Thiên hòa thượng ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ, nhưng theo kinh nghiệm lão biết thì Từ Văn nói đây không phải là nói trắng nói cuội. Lão cũng nghĩ câu chàng nói nếu Từ Văn Khai Phong mà chưa chết thì ánh mắt chàng không cừ hận đến thế trong khi chất vấn lão. Lão nói :

- Từ Văn! Thí chủ nói Thất Tinh cố nhân không phải là lệnh tôn ư?

- Vì lẽ Thất Tinh cố nhân đã từng hạ độc thủ để toan sát hại tại hạ.

Thống Thiên hòa thượng ồ lên một tiếng ra chiều rất ngạc nhiên, Từ Văn cất giọng lạnh lẽo hỏi tiếp :

- Có phải người gây cuộc đổ máu ở Thất Tinh bảo là bọn Thượng Quan Hoành không?

Thống Thiên hòa thượng đáp :

- Không phải đâu.

Từ Văn lại hỏi :

- Thật thế chứ?

- Cái đó trăm ngàn lần là đúng sự thực rồi!

Trong đầu Từ Văn hoang mang bất định, chàng tự nghĩ :

- Ta đến hội Vệ Đạo tìm kẻ thù mà không được việc gì trong vụ này thật lắm chuyện nhiều khê.

Chàng lại hỏi :

- Lão biết rõ ràng tiên phụ lắm ư?

- Đúng thế!

- Tại hạ muốn lão nói đầu đuôi cho nghe.

Thống Thiên hòa thượng lạnh lùng đáp :

- Cái đó tương thí chủ đã biết rồi. Chắc thí chủ còn nhớ một thiên cổ sự giữa thí chủ và Thượng Quan Hoành. Y đã nói với thí chủ thể nào?

Từ Văn nhớ tới thiên cổ sự này lòng chàng đau khổ không bút nào tả xiết. Vì vụ này hành động của phụ thân chàng rất tàn ác nào là cướp vợ người, nào là tuyệt giòng nối dõi. Những hành động đó những người còn nhân tính không ai nỡ làm huống chi phụ thân chàng đã chết rồi chàng nghiêng răng gặt đầu đáp :

- Tại hạ nhớ rồi, nhưng vụ đó làm sao?

- Năm trước Thượng Quan Hoành đã tự phá dong mạo quy đầu Thất Tinh bảo và được dùng làm người cuối cùng trong Thất Tinh bát tướng. Mục đích của y là hy vọng được nhìn thấy người vợ thân yêu bị tranh cướp và hôn máu còn ở trong bụng vợ y, và y đã giữ được bí mật bị lệnh tôn dò thám biết rõ liền giết vợ y...

Từ Văn nghe đến đây tức giận gầm lên :

- Thôi đừng nói nữa!

Thống Thiên hòa thượng ngẩn người ra một chút rồi nói tiếp :

- Ngày đó lệnh tôn sai ông tướng đầu trong Bát tướng đưa Thượng Quan Hoành ra khỏi Thất Tinh bảo mà sự thực là phái viên tướng đó tên là Chu Đại Niên theo giết y rồi đem đầu về nộp. Chu Đại Niên là người có lương tâm nên buông tha Thượng Quan Hoành rồi từ đó hẩn biệt tích trên chốn giang hồ...

Từ Văn nghiêng răng hỏi :

- Ai là người có thể chứng thực được vụ này?

- Chính bản tăng.

- Lão căn cứ vào điều chi mà nói vậy?

- Chính mắt bản tăng đã trông thấy những vụ đã qua.

Từ Văn ngạc nhiên hỏi :

- Những việc đó để người ngoài trông thấy ư?

Thống Thiên hòa thượng hỏi lại :

- Thí chủ có biết bản tạng tục danh là gì không?

Từ Văn lắc đầu đáp :

- Tại hạ không biết, lão là ai vậy?

- Bản tạng chính là người đứng đầu trong bát tướng tên gọi Chu Đại Niên.

Từ Văn sững sờ là :

- Lão... lão là..

Từ Văn nghe lão nói vậy ù tai, người chàng lão đảo muốn té chàng kinh hãi đến độ không bút nào tả xiết. Có bao giờ chàng lại ngờ Thống Thiên hòa thượng là người đứng đầu bát tướng dưới trướng phụ thân chàng được. Chàng chợt nhớ tới Thống Thiên hòa thượng đã bị một hán tử mặt đen mạo xưng là Tổng Tuần Khâu Văn đánh đến núi Đồng Bách trượng nghĩa tìm kẻ cừ thù. Không ai địch nổi lão. Sau Hội chủ hội Vệ Đạo chỉ ra đối phương họ Chu, từ đó lão xuất gia chưa đầy hai chục năm gác bỏ khí giới chính vì vụ đó. Ngày đó Thống Thiên hòa thượng ở núi Đồng Bách chỉ vì vụ chàng và Thiên Đài Ma Cơ bị hán tử mặt đen tàn hại, như vậy chàng vẫn còn thiếu lão một món nợ ân tình. Dĩ nhiên khi ấy chàng không hiểu rõ mà lão cũng không biết chàng chính là con Thất Tinh bảo chủ.

Thống Thiên hòa thượng cất giọng nghiêm trang hỏi :

- Từ Văn! Thí chủ đã nói hết chưa bản tạng động thủ tới nơi rồi.

Từ Văn lùi lại mấy bước đáp :

- Thống Thiên! Hay hơn hết là lão đừng động thủ.

- Tại sao vậy?

- Vì lão không phải là đối thủ của tại hạ đâu.

- Có lẽ đúng thế. Nhưng mình đã là người võ lâm có khi phải làm cả việc không thể làm nổi.

- Tại hạ không muốn giết lão.

- Nhưng bản tạng lại cần trừ khử thí chủ để đem lại an ninh cho võ lâm.

Từ Văn lùi lại mấy bước đến mép hiên rồi nói :

- Nếu vậy thì lão thử động thủ đi coi.

Thống Thiên hòa thượng ra khỏi sảnh đường hai người đứng đối diện nhau ở ngoài hành lang rộng rãi. Bầu không khí trong trường khẩn trương và đầy sát khí. Từ Văn lạnh lùng quát :

- Lão ra tay đi.

Trước kia Thống Thiên hòa thượng là thủ hạ của phụ thân Từ Văn mà nay lão thành cừ địch quyết sinh tử với chàng, vụ biến ảo này thật là đáng sợ. Cái đó cũng là mối đau khổ cho chàng không phải vì vụ này. Hành động của phụ thân chàng không muốn nghĩ tới nữa, nhưng ý niệm này chẳng khác gì con trùng khoét xương không sao giải trừ được khiến cho chàng chẳng thể nào quên. Thống Thiên hòa thượng trầm giọng nói :

- Từ Văn! Theo lẽ bản tạng không nên động thủ với thí chủ, đây chỉ là trường hợp bất đắc dĩ.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Lão còn giả vờ làm chi nữa.

- Coi chừng đây.

Tiếng quát chưa dứt lão vung tay áo bảo lên một luồng cuồng phong chụp lấy người Từ Văn, chàng nghiêng rặng tung chưởng nghênh địch. “Sầm” một tiếng vang lên hai bên cùng lùi lại một bước bóng người đang ra xa rồi lại gần vào, hai bên phóng chưởng ra tựa hồ cùng một lúc. Lần này Từ Văn vận đủ mười thành công lực, lại một tiếng quát cơ hồ thùng mưng tai.

Từ Văn lão đảo người đi Thống Thiên hòa thượng cũng lùi lại hai bước.

Những người có mặt tại trường đều sợ xanh mặt.

Thống Thiên hòa thượng hắng giọng một tiếng bóng chưởng huyền ảo lão biến hư chiêu thành thực chiêu đánh thực sự. Từ Văn bật lên tiếng cười sảng

sắc chàng phóng ra “Độc Thủ nhất thức” xuyên qua bóng chưởng đối phương đi thẳng vào trái tim. Một tiếng la hoảng rùng rợn Thống Thiên hòa thượng lùi lại bốn năm bước trên mặt lão chưa hết về khiếp sợ. Từ Văn lại lạng người đi tiến vào chàng phóng ra chiêu “Độc Thủ nhị thức” tức là “Đồ Long Trảm Giao”. Những tiếng la hoảng vang dội một hồi.

Bầu không khí trong trường tựa hồ ngưng kết lại cơ hồ nghe thở, không trường trở nên tịch mịch sau khi những tiếng la chấm dứt.

Từ Văn phóng chưởng còn cách huyết Toàn Cơ của đối phương chừng nửa thước, tay trái chàng cũng gần đánh vào huyết Thiên Linh, hiển nhiên chàng sắp kết thúc sinh mạng đối phương trong chớp mắt nhưng chàng bỗng dừng lại. Bất cứ ai cũng nhìn rõ nếu chàng không dừng tay thì Thống Thiên hòa thượng đã chết lả ra đương trường. Thống Thiên hòa thượng qua một cơn khủng bố sinh tử mặt lão lợt lạt. Lão cất tiếng gục :

- Hạ thủ đi! Bần đạo thuận theo số mạng.

Từ Văn thu chưởng về lạnh lùng nói :

- Tại hạ còn thiếu một món ân tình của lão thế là nay đã trả xong đôi ta không còn nợ gì nhau nữa.

Thống Thiên hòa thượng mặt buồn rười rượi buông tiếng thở dài lẳng lặng hồi lâu không nói câu gì.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Nhờ tuyệt kỹ thoát khỏi vòng lửa đỏ

Từ Văn lùi lại hai bước, chàng đưa mắt nhìn vào sảnh đường rồi lại ngó đăm đăm vào mặt Khương Giác không chớp.

Khương Giác cúi gầm mặt xuống, hẳn biết rõ bất luận là Địa Ngục thư sinh hay hội Vệ Đạo bên nào cũng muốn bắt được hắn họ mới cam lòng.

Từ Văn đột nhiên quay lại bảo Thống Thiên :

- Hòa thượng hãy giao hắn cho tại hạ.

Thống Thiên hòa thượng ngơ ngác hỏi :

- Để làm gì?

- Lão chẳng cần biết để làm gì, tại hạ phải đưa hắn đi.

- Thế thì không được.

- Tại hạ đã nói ra lời là không canh cải nữa.

Thống Thiên hòa thượng thở hồng hộc nói :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi khinh người quá, trong con mắt ngươi không còn ai nữa ư?

Từ Văn không thèm quay đầu lại đáp ngay :

- Vụ này không liên quan gì đến lão.

Lão Tú sĩ nét mặt đầy vẻ oán hận hậm hực nói :

- Quân lang sói kia! Ngươi muốn đem hắn đi thì hãy giết hết những người bán hội có mặt tại trường đã.

Từ Văn tức mình đáp :

- Khi cần đến thì tại hạ cũng phải làm.

Không trường lại bao phủ một bầu không khí khẩn trương vô cùng, Thống Thiên hòa thượng trầm giọng nói :

- Từ Văn! Thí chủ đòi đưa hắn đi với mục đích gì?

- Điều thứ nhất là tra hỏi cho ra trụ sở Tổng đàn của Ngũ Phương giáo, điều thứ hai là tại hạ có việc riêng với hân.
- Mục đích thứ nhất của thí chủ cũng giống như của bản hội, bản tăng muốn cùng thí chủ làm một hiệp định quân tử...

Từ Văn ngắt lời :

- Hiệp định quân tử thế nào?
- Nếu miệng hân cung khai ra những tài liệu gì liên quan đến Ngũ Phương giáo thì thí chủ cũng cung cấp cho bản hội.

Mọi người nghe ra giọng lười của Thống Thiên hòa thượng có chiều nhượng bộ. Từ Văn biết rằng giữa hội Vệ Đạo với mình trên thực tế không có thù oán gì nên quan niệm của chàng cũng biến đổi, dĩ nhiên chàng coi vụ đó không có hại gì liền gật đầu đáp :

- Về điểm này thì được.
- Nếu vậy thí chủ hãy đem hân đi, kỳ dư bản hội vẫn có cách xử trí.

Mục đích của Từ Văn chỉ ở một mình Khương Giác vì hân là một tên bạn đồ của sư môn chàng cần phải làm cho nên việc vì đã phụng mệnh sư tổ thanh lý môn hộ, còn những giáo đồ khác chàng chẳng cần can thiệp làm gì.

Lão Tú sĩ cùng Táng Thiên Ông tuy trong lòng muốn phản đối nhưng nhận thấy không một ai là đối thủ của Từ Văn nếu đưa ra lời chống báng thì e rằng sẽ đi tới hậu quả khôn lường. Mặt khác chuyện đi này do Thống Thiên hòa thượng cầm đầu quyết định của lão không ai có thể phản đối, hai lão chỉ tỏ vẻ khó chịu nhưng đứng với câu tục ngữ “dám hận nhưng không dám nói ra”.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ rất mau, chàng đã nói ra miệng là đem Khương Giác đi nhưng đem đi đâu bây giờ? Chỉ xử trí ngay đây là tiện hơn hết. chàng liền lên tiếng :

- Thống Thiên! Đề Khương Giác lại ngoài ra tùy các vị xử trí thế nào cũng được tại hạ không dính líu đến, có điều tại hạ xin các vị hạ lệnh triệt thoái khỏi nơi đây.

Thống Thiên hòa thượng ngần ngại một lúc rồi vẫy tay :

- Rút lui! Đem bọn người kia đi hết.

Lệnh vừa ban quân tử hội Vệ Đạo lập tức động thủ người nọ gọi người kia rút lui ra ngoài. Lão Tú sĩ ngó Từ Văn hân học nói :

- Địa Ngục thư sinh! Chuyện của người chưa thánh toán xong đâu đấy.

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Tại hạ xin sẵn sàng chờ đợi lãnh giáo các vị.

Hội Vệ Đạo triệt thoái hết rồi trong sảnh đường chỉ còn lại một mình Khương Giác hân ngó Từ Văn với cặp mắt khủng khiếp. Từ Văn lê bước trong sảnh đường cặp mắt của chàng chiếu ra hững hờ tia sáng xanh lét trợn lên nhìn Khương Giác nói :

- Khương Giác! Chúng ta hãy bàn tới mấy vấn đề trước rồi sau sẽ giải quyết việc chính. Tại hạ hy vọng các hạ nói cho thành thực đừng bắt buộc tại hạ phải dùng đến thủ đoạn tàn khốc để đối đãi với các hạ.

Khương Giác hiển nhiên bị kiềm chế nội lực hân không tỏ ra một chút dấu vết gì để phản kháng oai phong cũng mất hết, so với lần trước lần này hân tựa hồ là một con người khác. Từ Văn ngừng lại một chút rồi hỏi :

- Tam Chi mỗ mỗ đã bị ai giết trong lữ quán?
- Chính Giáo chủ đã thân hành hạ thủ.
- Được rồi! Bây giờ người con gái kia ở đâu?
- Cô ta đã bị đưa về Tổng đàn rồi.
- Tổng đàn ở đâu?
- Không biết.

Từ Văn lại hỏi :

- Sao các hạ lại không biết?

Khương Giác vẫn buông thông nói :

- Không biết!

Từ Văn xẵng giọng hỏi :

- Lão muốn ném mùi đầu khổ rồi mới chịu cung xưng chẳng?

Khương Giác vẫn thản nhiên nói :

- Dù ngươi có chém ta cũng vậy mà thôi. Ta không biết.

- Thôi được! Bây giờ hãy tạm gác chuyện đó lại, bây giờ lão cho ta biết quý Giáo chủ là cao nhân phương nào?

Khương Giác vẫn một mực :

- Không biết.

Từ Văn lửa giận bốc lên ngùn ngụt chàng lớn tiếng quát :

- Liệu lão có dám nói một câu không biết nữa chẳng?

Khương Giác nghiêng răng đáp :

- Địa Ngục thư sinh! Bản tòa không may lọt vào tay ngươi, ngươi muốn giết thì giết đi hà tất phải làm oai làm phước? Ta cho ngươi hay, ngươi cũng chẳng sống được mấy nổi nữa đâu, người kiếm ngươi để thanh toán sắp tới nơi rồi đó.

- Có phải quý Giáo chủ không?

- Ngươi chưa đáng là người để đích thân Giáo chủ ta phải hạ thủ.

Từ Văn tức như vỡ mặt toan phóng tay điểm vào tử huyệt của đối phương, nhưng chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi dừng lại. Chàng cho rằng Khương Giác dù sao cũng là đời trên của chàng, đây là việc tu chính gia pháp mà chàng dùng tới thủ đoạn khác là đi ra ngoài quy luật của bản môn. Hiện giờ lão chưa biết thân phận cùng địa vị của chàng nếu chàng nói hờ ra mối liên quan tất lão không còn xáo quyết được nữa.

Từ Văn nghĩ vậy liền cất giọng nghiêm nghị nói :

- Khương Giác lão không chịu nói rõ môn phái ư?

Khương Giác không trả lời, Từ Văn nói :

- Thủ đoạn của lão rất là tàn khốc! Lão đối đãi với người trong thạch lao như vậy có biết phạm vào điều luật gì không?

Khương Giác đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi lại :

- Điều luật gì?

- Lừa thầy diệt tổ là phải xử tử.

Khương Giác hỏi lại :

- Lừa thầy diệt tổ ư?

- Lão còn định chối nữa chẳng?

Giữa lúc ấy bỗng có thanh âm khùng khiep khiến người nghe phải ớn lạnh xương sống cất lên, từ ngoài cửa sảnh đường :

- Tiểu tử! Ngươi thật có gan múa vuốt mới dám chống lại bản giáo.

Từ Văn quay đầu nhìn ra bất giác chàng hít một luồng khí lạnh đến ớn da gà. Bỗng thấy trên hiên ngoài sảnh đường có một quái vật bảy phần giống quỷ ba phần giống người môn tóc đỏ xoắn xuống vai và lưng. Một vết sẹo bị đao chém từ mé tả trên trán đi chéo xuống mé hữu bên miệng, mắt bên tả và mũi bên hữu bị khuyết sâu xuống thành hai lỗ thủng. Da lão đen nhem mà thân hình gầy guộc khác nào một cái thầy ma đã khô hết, lão chỉ còn một mắt chiếu ra những tia hàn quang lấp lánh khiến cho người ta phải chấn động tâm thần. Hắn mặc tấm áo dài đen vừa dài lẽ thê vừa rộng thùng thình coi chẳng khác một cây que treo áo vào.

Từ Văn định thần lại rồi hỏi :

- Cách xưng hô các hạ như thế nào?

Quái nhân đáp :

- Bàn tòa là Thất Sát Thần Chu Cẩn Phó giáo chủ Ngũ Phương giáo.

Từ Văn lại hỏi :

- Các hạ đến đây để chịu chết chăng?

Quái nhân bật cười lên the thé :

- Tiểu tử, bản nhân muốn lột da ngươi.

Từ Văn mai mỉa :

- Coi tôn dung các hạ như vậy...

Quái nhân ngắt lời :

- Tiểu tử ngươi hãy ra đây thử coi.

Từ Văn điểm huyết Khương Giác cho té xuống rồi nói :

- Khương Giác! Ta vâng lệnh sư tổ thanh lý môn hộ lão hãy chờ ta xong việc rồi ta sẽ nói.

Chàng nói xong từ từ trở gót ra ngoài sảnh đường. Thất Sát Thần Chu Cẩn chớp một con mắt mấy cái rồi cất tiếng như chẻ tre hỏi :

- Tiểu tử, ngươi thanh lý môn hộ nào?

Từ Văn còn đứng cách đối phương chừng sáu bước chàng cất giọng lạnh như băng nói :

- Việc này không liên quan gì đến các hạ.

Thất Sát Thần Chu Cẩn lại hỏi :

- Ngươi là đồng môn với Khương phân đàn chủ ư?

- Đúng thế!

- Theo chỗ lão phu biết thì Khương phân đàn chủ chẳng có ai là đồng môn, thẳng lời này..

Từ Văn ngắt lời :

- Im miệng ngay! Ta không hơi đâu nói chuyện đường dài với lão mà chỉ cần hỏi một câu: Quý Giáo chủ là ai?

- Ngươi không đáng hỏi.

Từ Văn cười gằn nói :

- Hay lắm! Đó là câu nói cuối cùng của lão.

Vừa dứt lời chàng phóng song chưởng công lực vận đê độ chót để tấn công đối phương, chàng muốn giải quyết đối phương trong vài ba chiêu để còn xử trí tên nghịch đồ Khương Giác. Công lực của Từ Văn hiện nay rất ghê gớm chàng phóng phát chưởng này mãnh liệt đến độ quỷ khóc thần sầu. Thất Sát Thần Chu Cẩn rú lên một tiếng quái gở người hắn đứng nguyên một chỗ xoay tít như con quay vừa chịu đựng sức nặng muốn cân vừa tiến gần lại. Mười ngón tay lão như chân chim chụp vào trước mặt và ngực của Từ Văn, thủ thức này thật là một món tuyệt kỹ trong võ lâm khiến cho người ta không còn đất để chống đỡ chứ đừng nói tới chuyện phản kích nữa. Từ Văn trong lòng kinh hãi lạnh người đi lùi lại ba thước, Thất Sát Thần Chu Cẩn như bóng theo hình vừa đuổi vừa ra chiêu như trước...

Trường hợp này chỉ là một bước hoãn xung trong nháy mắt, Từ Văn lại gặp cơ hội phản kích chàng phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” nhanh như điện chớp lấy công làm thủ. Thất Sát Thần Chu Cẩn lùi lại mấy bước bật tiếng la hoảng, chiêu thức kỳ bí độc địa như vậy khiến hắn phải hết vía. Từ Văn tiến lại gần phóng thêm chiêu “Độc Thủ nhị thức” Thất Sát Thần Chu Cẩn rên lên tiếng một tiếng “hự” rồi lão đảo người đi hai cái đã té xuống dưới hiên. Đám tóc đỏ trên đầu xỏa xụi vết đao chém trên mặt coi ghê ghê đã biến màu đỏ như máu, hắn băng mình nhảy lên nóc nhà trốn mất.

Từ Văn cũng kinh hãi không ít, chàng không ngờ “Độc Thủ nhị thức” cơ hồ làm cho đối phương phải bị thương mà hắn giữ được khỏi té. Chàng nghĩ thầm :

- Cái đó chứng minh công lực của Thất Sát Thần đã tới một trình độ tương đương khùng khiếp, so với Thống Thiên hòa thượng và Dự Nam đặc sứ Giản Thanh Sơn thì lão quái này có phần hơn chứ không chịu kém.

Từ Văn trở vào trong sảnh đường bất giác đứng thộn mặt ra vì không thấy tông tích Khương Giác đâu nữa. Chàng nóng nảy tức giận không bút nào tả xiết, chàng nghĩ sư tổ chết chưa lạnh xác nghiêm mệnh tôn vẫn vắng vắng bên tai có lý đầu đề kẻ khi sư diệt sư vẫn tiêu dao ngoài pháp luật. Từ Văn không thấy một bóng người nào nữa liền phóng chưởng đánh vào tấm bình phong liền đi tìm khắp phòng ốc, viện lạc vẫn không thấy một bóng người. Chàng giận như điên mà không có chỗ nào để phát tiết, Khương Giác chạy thoát rồi thế là hỏng hết mọi việc chẳng có cách nào thanh lý môn hộ. Thiên Đài Ma Cơ cùng mẫu thân chàng cũng không ra tay cứu viện được, Ngũ Phương giáo đồ lại không để tiêu chí gì đặc biệt trừ phi phải tìm tới tận tổ đối phương ngoài ra chẳng còn cách nào phát hiện thấy chúng được. Trong lúc thành thốt hoang mang chàng thấy mình lâm vào tình trạng không biết tiến thoái ra sao. Chàng tự trách :

- Giả tỷ có Hoàng Minh cùng đi thì không đến nỗi được chỗ nọ bề chỗ kia.

Nhưng chàng lại nghĩ công việc của môn phái không được để người ngoài can dự vào nên kiên quyết không cho Hoàng Minh đi theo là phải, có điều chàng cảm thấy mình không đủ lịch duyệt thành ra lỡ việc. Sau một lúc kích động Từ Văn dần dần bình tĩnh lại chàng suy nghĩ xem nên hành động việc gì trước.

Chàng cho rằng việc tìm kiếm trụ sở Tổng đàn của Ngũ Phương giáo là việc khẩn cấp hơn hết rồi hãy tính tới chuyện khác, nhưng việc này bây giờ thật khó khăn chỉ mong ở cơ hội đặc biệt.

Từ Văn buồn rầu rời khỏi tòa nhà lớn dùng Phân đàn chàng vô tình ra khỏi thành Yên Sư, đường cũ chiếu ánh tà dương đầy vẻ thê lương ảm đạm con người bản lĩnh cái thế như chàng leo đèo đi một mình trên đường cổ đạo, bóng tà dương chiếu bóng người chàng dài lê thê lại càng tăng thêm vẻ cô đơn tịch mịch.

Những bộ mặt quen thuộc lần lượt hiện ra trong đầu óc chàng rồi lại mờ dần đi hết cảnh này đến cảnh khác, nhất là những mối thù huyết lệ cứ lục tục diễn ra không bao giờ hết...

Tinh thần chàng tưởng chừng đi tới chỗ tan vỡ không còn cách nào cứu vãn được đột nhiên chàng nghĩ đến bang Thần Ưng. Theo lời Hoàng Minh kể cho chàng nghe thì bang Thần Ưng đã bị Ngũ Phương giáo thôn tính và đổi bang đó thành Đệ nhị Phân đàn. Chàng tự nghĩ :

- Nếu ta tìm đến bang Thần Ưng thì lo gì không tìm ra được manh mối?

Chàng nghĩ tới đây lại phấn khởi tinh thần, rồi chàng liền nhắm về phía bang Thần Ưng mà chạy.

Bang Thần Ưng tuy không phải là danh môn đại phái nhưng nó cũng chiếm một địa vị khá khá trong võ lâm. Nó không phải là bang hội bí mật nên chỗ lập đàn ai cũng biết rõ tìm đến nơi chẳng khó khăn gì.

Ngày thứ ba mặt trời mọc chưa lâu Từ Văn đã tìm tới nơi, bang này lập trại tại Tầng Long cốc.

Tầng Long cốc ở vào giữa nhiều dãy núi địa thế thật là hiểm trở, đường vào hang núi rất sâu và âm u thâm đạm hai bên vách núi toàn mọc đá tai mèo. Nơi đây thật đúng với tên gọi của nó.

Từ Văn dừng bước đứng trước cửa hang đứng nhìn một chút chẳng thấy động tĩnh gì, chàng tự nghĩ :

- Xem chừng Ngũ Phương giáo cách tổ chức có vẻ thần bí quý mị giống Đệ nhị Phân đàn trong thành Yên Sư.

Chàng ngẫm nghĩ hồi lâu rồi cất bước tiến vào trong hang, đường cốc đạo không rộng mấy ước chừng ba trượng mà thôi đúng là một đường giao thông nhỏ hẹp chỉ đủ cho một người cưỡi ngựa đi qua. Nó ngoằn ngoèo hết quanh bên tả rồi lại vòng sang bên hữu giữa đồng loạn thạch. Từ Văn đi chừng hơn trăm trượng bỗng chàng nghe thấy có tiếng nổ liên quay đầu lại thì thấy một làn khói trắng mờ mờ bốc lên, chỗ cửa hang đi vào bây giờ chắc bị lửa khói bít kín. Từ Văn ý thức được đối phương đã phòng bị từ trước, chàng chắc đối phương đã tiên liệu mình sẽ tới đây nên mới giương sẵn cạm bẫy chờ. Nhưng chàng vẫn chẳng để tâm tiếp tục tiến về phía trước.

Đột nhiên một làn khói đặc từ phía trước đã bắt đầu bốc lên cao như núi, thế là phía trước phía sau đều có lửa phong tỏa thế lửa lan ra rất mau những cỏ dại dây leo trong hang núi dường đã có rắc những chất dẫn hỏa. Chỉ trong nháy mắt lửa lan đã đến trước mặt Từ Văn khí nóng cơ hồ cháy da xém thịt, hai bên vách núi toàn là đá nhọn hoắt như đao kiếm coi tình hình này chàng cơ hồ bị hỏa táng.

Từ Văn thấy nguy cơ tất phải tìm đường trốn thoát.

Trong bụng chàng đã có định kiến lâm nguy mà không rối loạn lúc ở sau núi Bạch Thạch chàng đã gặp lão quái Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán truyền cho chàng phép “Hoàn Không Phi Thăng” và đã từng giúp chàng bay qua sườn núi hiểm trở. Bây giờ tuy vách núi tuy cũng hiểm nghèo nhưng so với hang cụt ở sau núi Bạch Thạch thì chỗ này hẳn còn dễ dàng hơn nhiều. Chàng nghĩ vậy rồi tung mình nhảy vọt lên không chàng chuyển mình một vòng rồi hai vòng... Chỉ trong chớp mắt chỗ chàng đứng đã bị lửa tràn vào thành biển lửa rồi. Từ Văn hít một hơi chân khí rồi chuyển mình bảy vòng trên đỉnh vách núi rồi hạ thấp xuống, chàng cúi đầu trông xuống thì thấy một làn khói đen cùng lửa đỏ cháy ào ào bốc lên rất mạnh không khói bờ vĩa. Chàng tự nghĩ :

- Nếu ta không nhờ thủ thân pháp bao trùm võ lâm này thì cũng bị uống mạng rồi, thật là một phen hú vía.

Nghĩ tới đây lòng chàng nổi sát khí bùng bùng, chàng để ý địa thế men theo sườn núi mà đi. Chỉ trong khoảng khắc bao nhiêu phòng xá liên tiếp nổi ra trước mắt chàng chắc đây là Tổng đàn Thần Ưng bang không còn nghi ngờ gì nữa.

Tầng Long cốc bên ngoài hẹp mà bên trong rất rộng khác nào cái bình tròn cổ dài. Từ Văn ước lượng địa thế rồi đề tụ chân khí đến độ chót nhảy xuống đầu trên chân dưới tựa hồ con chim ưng không lộ xạ xuống đáy hang. Tuy nhiên thế quanh co của chàng giảm đi rất nhiều vì sức nặng hạ xuống rất mau,

nếu là người khác thì chẳng ai dám mạo hiểm đến thế mà không sợ tan xương nát thịt, chỉ một làn hơi không tiếp tục để đứt đoạn là người rút xuống nát như tương.

Chỗ Từ Văn hạ mình xuống ở ngay bên núi, lúc này mọi người để hết tinh thần chú ý vào biển lửa không một ai ngờ đến là có sát tinh từ trên trời bay xuống. Từ Văn ẩn thân sau một phiến đá đảo mắt nhìn ra đám người ở ngoài xa chừng chục trượng. Trong đám đông chỉ thấy toàn người đã thủ tiêu dấu hiệu Thần Ưng, hết thảy mặc áo màu đen như vậy đủ chứng minh bang này đã bị nhập vào Ngũ Phương giáo. Chàng chú ý nhìn kỹ thì chẳng thấy Bang chủ Cổ Ngọc Sanh đâu cả, thế lửa dần kém đi ánh dương quang thay thế vào khe núi âm đạm mà cũng trông rõ hết. Từ Văn khác nào quỷ mị lẩn vào khe đá mà chờ, ít ra chàng phải tìm thấy nhân vật nào đứng đầu xuất hiện thì chàng mới lộ mặt ra, bằng không thì rút dây động rừng e rằng mình tổn công vô ích.

Lửa đã tắt hẳn một làn khói xanh bốc lên, một lão già áo đen chạy nhanh tới bọn áo đen ở không trường vội rẽ qua hai bên để nhường lối. Lão già áo đen quan sát tình thế hiện trường rồi lớn tiếng ra lệnh :

- Các ngươi phải thu xếp khe hang bị cháy và phải tìm ra hải cốt của kẻ bị nạn.

Đột nhiên có thanh âm lạnh lẽo cất lên :

- Bắt tất phải phí công như vậy.

Những tiếng la hoảng như nước vỡ bờ từ bốn mặt nổi lên, lão già áo đen mặt xám như tro tàn bàn chân lão tưởng chừng như mọc rễ dưới đất không nhấc lên được nữa. Lão há miệng liu lười nói không ra tiếng :

- Ngươi... ngươi..

Từ Văn đáp ngay :

- Tại hạ là Địa Ngục thư sinh đây mà.

Lão già hốt hoảng hỏi :

- Ngươi không bị đốt cháy ư?

Từ Văn hỏi lại :

- Như vậy há chẳng là vũ nhục danh hiệu Địa Ngục thư sinh ư?

- Ý ngươi muốn gì?

- Trước hết là các hạ hãy báo danh hiệu.

Lão áo đen lùi lại ba bốn bước vừa thờ rồi đáp :

- Lão phu là Phân đàn trưởng lệnh tên gọi là Hồng Thất.

- Tại hạ muốn gặp Phân đàn chủ của các vị.

Một thanh âm hung dữ ở bên cạnh cất lên :

- Ngươi muốn gặp bản tòa ư?

Từ Văn đưa mắt nhìn qua thì thấy một chàng thiếu niên mặc áo gấm vào cỡ tuổi chàng không chênh lệch mấy tí. Gã thiếu niên này vẻ mặt cực kỳ hung ác nhưng không giấu nổi mối khiếp sợ trong lòng. Chàng tự nghĩ :

- Coi cách ăn mặc của gã giống hệt như Ngũ Phương sứ giả nhưng sao gã lại xưng là bản tòa? Có phải gã nguyên là Thần Ưng bang chủ Cổ Ngọc Sanh không?

Mục đích của chàng đến đây không mong gì hơn thế chàng đưa mắt nhìn đối phương một lượt rồi hỏi :

- Các hạ là Phân đàn chủ ư?

Gã kia đáp :

- Chẳng lẽ còn giả được sao?

- Vậy ngươi báo danh đi.

- Hứa Đại Thành.

Từ Văn hỏi :

- Vậy thế Cổ Ngọc Sanh đâu?
- Người có quen biết y chăng?

Từ Văn đáp :

- Tiện đây muốn hỏi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nghịch đồ chưa hẳn là Khương Giác

Thiếu niên nói :

- Gã họ Cổ phước bạc đã từ trần rồi.

Từ Văn đằng hắng một tiếng rồi nói :

- Giết người cướp ngôi thủ đoạn của quý phái thật là tàn nhẫn.

Thiếu niên áo gấm Hứa Đại Thành lùi lại một bước hỏi :

- Người cũng vì việc đó mà tới đây chăng?
- Bản nhân hơi đau mà can thiệp việc của người.
- Vậy người đến đây làm chi?
- Bản nhân muốn gặp Giáo chủ của các vị.

Thiếu niên áo gấm ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Người... muốn gặp Giáo chủ của bọn ta ư?
- Đúng thế!
- Người không đáng đâu.

Mắt Từ Văn lại lóe ra những tia sáng xanh lè chàng cất giọng lạnh như băng hỏi :

- Hứa Đại Thành! Người mà dám bảo là ta không đáng ư?

Thiếu niên áo gấm tức là Hứa Đại Thành bị luồng mục quang dị thường của Từ Văn làm cho khiếp đảm. Gã sợ quá lùi lại ba bước hỏi :

- Sao.. sao...?
- Lấy máu mà rửa Tàng Long cốc cả con gà con chó cũng không bỏ sót.

Hứa Đại Thành hỏi :

- Người làm được thế ư?
- Sự thật sẽ trả lời người.

Thiếu niên áo gấm lùi lại mấy bước liền rút trường kiếm đánh “soạt” một tiếng, gã vung tay lên luồng kiếm quang vọt ra dài đến năm thước. Hiển nhiên bản lãnh của gã đến trình độ xuất thần, đệ tử Phân đàn bốn phía đều nổi tiếng reo hò, kiếm tuốt cung giương chuẩn bị chiến.

Từ lúc Phân đàn chủ Hứa Đại Thành rút kiếm ra không trường bao phủ làn không khí khẩn trương. Từ Văn vẫn đề nén mối oán thù chất chứa đầy trong

bụng bây giờ lại nổi lên, nếu chàng không nhờ có thân pháp tuyệt luân thì chàng đã bị chết cháy trong hỏa cốc rồi. Sư môn chàng tuy có lệnh giới sát nhưng hãy tạm gạt việc tu thù sang một bên chưa nói vội nguyên một hành vi của Ngũ Phương giáo cũng đủ khiến chàng phải tru diệt bọn gian tặc này để trừ hại cho võ lâm.

Lòng chàng nghĩ vậy song chàng đã vận công lực đến độ chót mắt chàng chiếu ra những tia sáng xanh lè khiến người trông phải sợ run. Hứa Đại Thành quát lên một tiếng thật to nhảy xổ về phía Từ Văn đánh ra một chưởng nhanh như chớp. Từ Văn hăng giọng một tiếng rồi phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” tốc độ cũng mau lẹ phi thường xuyên qua luồng kiếm quang của đối phương mà vào, Hứa Đại Thành kinh hãi vô cùng gả vội thu kiếm lui về lớn tiếng quát :

- Tiến lên!

Chưởng lệnh Hồng Thất cùng bốn tên đệ tử dạ một tiếng rồi nhảy xổ ra, sát khí của Từ Văn đã đến độ không thể ngăn lại được tay phải chàng quét ngang Hồng Thất một cái tay trái vạch một đường lướt qua bốn tên kiếm thủ. Kề ra cử động tay trái tay phải chàng tuy có trước sau song lẹ như ra chiêu cùng một lúc.

Một tiếng rên thê thảm, tiếp theo là bốn tiếng kêu rú Hồng Thất bị một chưởng miêng học máu tươi loang choạng đã ngã lăn xuống đất, còn bốn tên kiếm thủ chưa kịp ra chiêu đã té nhào chết ngay lập tức.

Bao nhiêu đệ tử của Ngũ Phương giáo có mặt tại trường đều sợ hết hồn, tiếng la hoảng vang lên như sấm dậy một góc trời. Từ Văn lại lạng người sang một bên phóng chưởng tay mặt ra.

- “Oe”

Chưởng lệnh Hồng Thất bị hất cao lên không tới hai thước rồi té huych xuống đất chắc không sống được nữa.

Hứa Đại Thành gầm lên một tiếng phóng chiêu ra, gả còn đứng ngoài tám thước mà kiếm phong đã xô tới đầu Từ Văn, kiếm phong rít lên như xé bầu không khí điếc cả tai. Chiêu thức này lợi hại khôn lường, kiếm thuật như gả trong võ lâm tưởng không được mấy người. Từ Văn rất lấy làm kinh hãi lùi lại một bước dài. “Roạt” một tiếng trước ngực chàng đã bị mũi kiếm xé thành một vết dài. Hứa Đại Thành ra chiêu này đặc thù liền rượt theo như bóng theo hình, chỉ trong chớp mắt gả đã phóng ra 38 chiêu liền như gió táp mưa sa. Trong vòng một trượng chẳng có khoảng không nào đến một tấc không bị công kích.

Từ Văn bắt buộc lùi lại bảy bước, ngoài ra bọn đệ tử công lực khá cao cũng thừa cơ nhảy vào.

Từ Văn tức như vỡ mặt, chàng nhân lúc đối phương vừa sử xong 38 chiêu kiếm, chàng thừa cơ có khoảng trống không đầy nhảy mất nhảy xổ vào phóng ra chiêu “Độc Thủ nhị thức” tức là “Đồ Long Trảm Giao” Hứa Đại Thành rú lên một tiếng thu kiếm về người gả ngã lăn xuống đất. Đồng thời một làn kiếm khí dày đặc trùm xuống người gả.

Từ Văn lập tức nhảy vọt lên không dưới chân chàng những tiếng khí giới chạm nhau chát chúa, người chàng chuyển đi một vòng từ trên không đánh xuống, một luồng kinh phong nặng như núi Thái Sơn chụp vào đám đông. Tiếng kêu rú nổi lên inh ỏi, bảy tám tên miêng phun máu tươi chết ngay đương trường. Từ Văn hạ mình xuống như con hổ điên cuồng nhằm chỗ đông người xông vào.

Chỉ trong khoảnh khắc bầu không khí trời sầm đất thảm pha vào những rên la thành một điệu nhạc khủng khiếp. Những đệ tử của Ngũ Phương giáo bỏ chạy toán loạn như con chó mất chủ. Từ Văn sát khí đằng đằng trong con mắt chàng bọn chúng như một bầy gà độc thủ đánh tới đâu người chết tới đó.

Lát sau bao hiều tiếng ồn ào bình tĩnh cả lại. Trên mặt đất thấy người ngổn ngang đây là lần đầu mà Từ Văn giết người nhất kể từ ngày chàng bước chân vào giang hồ.

Từ Văn nghiêng răng băng mình lẫn vào trong các phòng ốc, những phòng này lấy đá làm tường rất thấp nhưng thật kiên cố. Chính giữa là một gian đại sảnh rộng lớn hai bên tả hữu đều có những dãy nhà ngang mỗi chiếc năm gian, tòa chính điện chiếm chừng hai chục trượng còn ngoài ra là phòng xá trùng điệp cách kiến trúc thật là hàng lối thứ tự.

Một tòa nhà mà phòng xá nhiều như thế mà tựa chỗ không người, dĩ nhiên là bọn chúng không thể trong khoảnh khắc mà bỏ đi hết được hẳn số đông còn ẩn nấp gần đây. Trong nhà đại sảnh ngay trên nóc treo một bức màn màu đen thêu một đóa hoa mai rất lớn màu trắng đỏ là tiêu chí đặc biệt của Ngũ Phương giáo.

Trước bức màn kê một cái án dài trên án có đặt một lá cờ hình tam giác, trước án có đặt ba chiếc ghế bọc da hồ hai bên đều bày năm cái ghế lớn bằng gỗ đàn. Cách bài trí cũng tương tự như một bang phái trên chốn giang hồ.

Từ Văn xuyên qua sảnh đường đi vào phía sau, chàng vượt luôn bảy từng phòng viện mà chẳng thấy một bóng người nào. Tình trạng này khiến Từ Văn rất cảm tức tưởng chừng thất khiếu bốc khói ra. Chuyển đi này cơ hồ chàng bị bỏ mạng mà lại đi mất công. Chàng chẳng cam tâm chút nào, Thiên Đài Ma Cơ và mẫu thân đều bị lọt vào tay đối phương chưa hiểu hung kiết ra sao. Theo lời “Khách qua đường” mà phán đoán thì cuộc đổ máu ở Thất Tinh bảo đúng là do Ngũ Phương giáo gây ra. Chàng rất hối hận là không lưu lại một tên nào sống sót để tra hỏi may ra có được chút manh mối nào chăng? Tên nghịch đồ Khương Giác lại lọt lưới, sư tổ Ngũ Thượng bỏ mình dưới địa lao chết không nhắm mắt được. Từ Văn càng nghĩ càng không sao ngăn được lửa giận nhưng sự thật chàng không làm gì được.

Nếu quả cả tòa Tàng Long cốc chỉ có bấy nhiêu người mà bị chết cả ngoài hiện trường thì thật là phi lý, Từ Văn coi kỹ lại thì không thấy đường thông lộ nào khác. Chàng đoán mười phần có đến chín là họ còn ẩn nấp trong các tòa nhà bí mật hoặc chỗ nào kín đáo. Ốc chàng chợt nảy ra một ý kiến là phóng hỏa đốt hết tòa nhà mới có thể bắt buộc mọi người lộ mặt ra. Thế rồi chàng tìm những vật dễ cháy đặt từ ngoài vào trong phóng hỏa đốt lên, khi

lừa đã nổi to Từ Văn tìm một phòng cách xa chường tám mũi tên để coi diễn biến.

Chỉ trong khoảnh khắc khói đen bốc lên ngùn ngụt, những tòa nhà này tuy kiến trúc bằng gỗ đá rất kiên cố nhưng đã bị hỏa thiêu tiếng nổ phát ra rùng rợn cơ hồ thủng cả màng tai. Quả nhiên chỉ trong chớp lát bóng người tới tấp chạy ra, Từ Văn đã định tâm từ trước hễ thấy người nào là giết người ấy.

Nào tiếng la hoảng! Nào tiếng kêu rú! Tiếng nhà sập khói bay thêm vào bóng người chạy như đàn chuột di tản ra trong một cảnh tượng thê thảm. Sau cùng có một thiếu phụ xuất hiện, Từ Văn đang lúc sát khí bốc lên như người điên nhưng chàng cũng không nỡ hạ thủ thiếu phụ này chàng lùi lại một bên chăm chú nhìn từng người xuất hiện để tìm lấy kẻ có thể bắt họ cung xưng ra đối tượng. Bỗng thấy một lão già tóc bạc đi vào giữa đám phụ nữ lật đật chạy trốn. Từ Văn thấy lão sinh lòng ái ngại hơn nữa tiếng trẻ nít kêu la tiếng phụ nữ khóc lóc chàng sinh lòng bất nhẫn..

Đột nhiên lão già tóc bạc nghiêng đầu ngó trộm Từ Văn một cái. Nguyên một cái ngó đủ khiến cho Từ Văn nhận ra đối phương là một tay cao thủ không vừa, chàng liền lớn tiếng :

- Lão trượng hãy đứng lại!

Động tác của chàng nhanh hơn tiếng nói, tiếng nói sau cùng chưa ra khỏi miệng thì người chàng đã đứng chắn trước mặt lão già. Lão già tóc bạc đột nhiên ngoảnh đầu lại da mặt mặt lão nhăn nhoe liền co rúm lại miệng lão thở hồng hộc hỏi :

- Các hạ... các hạ định hạ sát cả những người già nua cũng không buông tha ư?

Từ Văn hắng giọng một tiếng nói :

- Lão trượng tuy nhiều tuổi nhưng hãy còn khá lắm, lại đây.

Chàng vươn tay như điện chớp nắm lấy cổ tay đối phương chạy lại đồng đá ngổn ngang, đến một chỗ vắng vẻ Từ Văn buông tay ra cất giọng lạnh như băng khiến người nghe phải phát run hỏi :

- Lão thất phu! Không nói dài nói ngắn gì hết hãy xưng ra lai lịch cho ta nghe.

Lão già tóc bạc miệng lưỡi vẫn bi bô mà bây giờ hồi lâu không nói lên tiếng, Từ Văn lại quát lên :

- Nói đi!

Lão già toàn thân run lẩy bẩy nghiêng răng ken két nói không thành câu :

- Các hạ... muốn làm gì... lão phu..?

Từ Văn nhắc lại :

- Lão hãy báo thân thế trước đi.

- Lão phu là Hộ pháp Phân đàn.

- Tổng đàn các vị đặt tại đâu?

- Lão phu không hay.

- Lão thử nói một tiếng không hay nữa coi!

Lão già thở hồng hộc lùi lại một bước cất giọng run run nói :

- Địa Ngục thư sinh! Dù ngươi có giết lão phu cũng không biết.

Từ Văn tiến gần lại một bước hỏi :

- Lão muốn chết ư? Nhưng đâu có chết dễ thế được.

- Vậy ngươi muốn làm gì?

- Bản nhân sẽ bóc từng mảnh xương xé từng miếng thịt của lão.

Lão già nở nụ cười thê thảm nói :

- Vậy ngươi hạ thủ đi! Lão phu đã không thể chết theo bang mà còn sống trộm quy thuận kẻ địch thì có gặp quả báo này cũng chẳng oán hận gì.

Từ Văn ngăn người ra hỏi :

- Thế ngươi là một phần tử trong bang Thần Ưng ư?

- Lão là Phó bang chủ.
- Vậy quý Bang chủ Cổ Ngọc Sanh...
- Bang hội bị tan vỡ, Bang chủ bị chết trận.

Từ Văn chau mày hỏi :

- Có thật lão chưa biết Tổng đàn Ngũ Phương giáo ở đâu không?

Lão già nhắc lại :

- Lão phu không biết.
- Giáo chủ Ngũ Phương giáo là ai?
- Không biết.
- Người đường đường là một vị Hộ pháp trong Phân đàn có lý đầu lại không biết được?
- Người muốn biết thì phải hỏi người mà Tổng đàn phái đến như Phân đàn chủ Hứa Đại Thành hoặc Chương lệnh Hồng Thất họ sẽ trả lời.

Từ Văn nghiêng răng thờ phào hậm hực nói :

- Đáng tiếc là hai tên đó cùng chết cả rồi.
- Nếu vậy là hết.

Từ Văn lại hỏi :

- Gần đây có ai mới chạy đến chốn này không?
- Người muốn hỏi về phương diện gì?
- Bản nhân muốn hỏi tý như có hạng đệ tử cao cấp mà không thuộc vào Đệ nhị Phân đàn chạy đến hoặc người ngoài giáo phái bị cướp đem về đây.

Lão già đáp :

- Có.

Từ Văn động tâm hỏi gần :

- Hạng người đó thế nào?
- Đệ nhị Phân đàn chủ Khương Giác cũng thuộc về bản giáo.

Từ Văn thân nhiên hỏi :

- Khương Giác ư, hiện giờ hắn ở đâu?
- Y ở dưới nhà mật thất thuộc về cấm khu ở đáy hang này.

Chàng phấn khởi tinh thần, lẩm bầm :

- Xem chừng chuyến đi này cũng không đến nỗi vô ích mình tìm thấy tên nghịch đồ Khương Giác của sư môn thế cũng đạt được một phần mục đích, bao nhiêu chuyện bí mật cứ điều tra trong người hắn ra là hết.

Vừa nghĩ tới Từ Văn xúc động hỏi :

- Phải chăng trong phòng phía sau?
- Phải rồi, ở ngay chân núi có một dãy nhà tịnh xá và có treo biển cấm khu.
- Thôi lão đi đi.

Lão già hỏi lại :

- Ngươi không giết lão phu ư?

- Đây là cuộc tao ngộ lần đầu bản nhân tha cho lão.

Lão già tóc bạc nở nụ cười thâm nói :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi tha lão phu nhưng chính lão phu không thể tự tha mình được, sống trộm để quy phục kẻ địch thì mặt mũi nào trông thấy Bang chủ bị chết và bang chúng ở dưới suối vàng.

Bình một tiếng! Lão già tự đập đầu vào đá để tự tử máu tươi chảy ra lênh láng nhuộm mờ tóc bạc thành đỏ hồng. Lão già này vẫn còn chí khí của người võ sĩ, một khi lão tỉnh ngộ liền tìm cách tự xử mình.

Từ Văn lác đầu buông tiếng thở dài, chàng băng mình chạy về phía ngược lại phía lửa cháy. Chàng bịt mũi để khỏi ngửi mùi khói trông chàng như một con thanh long giữa đám mây mù, chân chàng điểm vào những miếng ngói vỡ nhảy một cái xa đến mấy trượng. Chỉ trong nháy mắt Từ Văn đã lướt qua dãy tường chạy đến phía cuối hang, quả nhiên chàng nhìn thấy trong một rừng rậm rạp dưới chân núi thấp thoáng có một dãy tịnh xá, bên ngoài đặt tấm biển lớn khắc hai chữ lớn “Cấm khu”. Cấm khu này đi tắt tới tịnh xá chừng mười mấy trượng, khu đất bỏ trống này toàn là đá núi không một cây cỏ nào mọc được vì thế mà ngọn lửa không cháy tới đây. Từ Văn trong lòng rất xao xuyến cất bước tiến vào cấm khu, bỗng có tiếng quát hỏi :

- Ngươi nào mà dám tiến vào cấm địa.

Tiếng quát chưa dứt thì hai hán tử áo đen đã xuất hiện ngăn cản, Từ Văn không nói nửa lời nhảy vọt đến trước hai người chàng quét ngang độc thủ một cái, hai hán tử áo đen chưa nhìn rõ người đã rú lên một tiếng chết nhăn răng đương trường. Từ Văn chợt thấy có những mùi khác lạ đưa vào khứu giác chàng biết ngay là trong khu này có bố trí những chất kịch độc vô hình. Nhưng chàng đã luyện tập được huyền công tối thượng của Vạn Độc môn thì bất luận chất độc nào cũng không thấm vào được.

Từ Văn đá hai xác chết vào một góc rồi đi theo đường ven rừng tiến vào tịnh xá. Tịnh xá này xây thành viện lạc gạch xếp thành tường, vào tịnh xá phải qua một cái cửa trong cửa cũng có bố trí gỗ đá. Bên cửa một lão già và ba thiếu niên tất cả bốn người đều mặc áo đen nhảy xổ tới. Lúc này Từ Văn đang nóng tìm tên nghịch đồ Khương Giác chàng không nghĩ ngợi gì nữa vừa thấy bóng người liền phóng song chưởng ra thể mạnh đường lay non dốc biển. Bốn bóng người liền bắn ra tứ phía chàng không phải nhìn xem đối phương còn sống hay chết rồi cứ thẳng căn chính thất tòa tịnh xá nhảy xổ vào. Bỗng có tiếng la hoảng :

- Ngươi...

Một bóng người từ trên giường lăn xuống đất run bần bật lồm cồm đứng dậy người đó chính là tên nghịch đồ Khương Giác, mắt chàng bắn ra những tia sáng xanh lè, chàng run lên hỏi :

- Khương Giác! Đứng là uy linh tổ sư rất hiền hách ngươi đã thấy rõ chưa?

Khương Giác lùi lại mất bước tựa lưng vào vách sắc mặt xám xanh coi tình trạng này đủ biết hắn bị “Tiên Thiên thần công” của Thống Thiên hòa thượng đã thương vẫn chưa phục hồi nguyên khí. Hắn hỏi lại :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao?

- Khương Giác! Kể về bậc thì ngươi còn cao hơn ta một đời nhưng nay ta chịu mệnh của sư thái tổ và sư tổ để thi hành gia pháp.

Khương Giác hỏi :

- Gia pháp ư? Ngươi nói vậy là có ý gì?

Từ Văn tức giận xẵng giọng đáp :

- Đối với gia pháp mà ngươi vẫn không chút lòng hối hận! Chà Khương Giác! Ta...

Khương Giác lộ vẻ khùng khiếp và nghi hoặc hắn thùng thảng nói :

- Bản tòa hoàn toàn không hiểu ngươi nói những chuyện gì?

Thái độ của Khương Giác làm cho lửa giận của Từ Văn bốc lên chàng lớn tiếng quát :

- Quỷ xuống! Ngươi phải tiếp thụ gia pháp này.

Khương Giác toàn thân run lên bần bật khóe mắt càng tỏ ra nghi hoặc hơn hắn run lên đáp :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi xuất thân từ đâu? Lai lịch của ta thế nào? Hai chữ gia pháp từ đâu mà ra?

- Ngươi còn tưởng dùng lời xảo quyết mà cãi được chăng?

- Bậc đại trượng phu sống chẳng làm gì chết cũng không sao. Ta đã lọt vào tay ngươi chẳng qua đó là số mạng làm gì có chuyện xảo quyết.

- Ta hỏi ngươi, lão già bị giam trong Phân đàn Yên Sư là ai?

Khương Giác ngập ngừng hỏi lại :

- Lão là ai vậy?

Từ Văn gắt lên hỏi :

- Ta hỏi ngươi câu đó chứ có phải ngươi hỏi ta đâu?

- Nhưng lão là ai vậy, ta không biết.

Từ Văn tức quá văng tục :

- Ngươi nói thối lắm! Ngươi đã lừa thầy diệt tổ chết đến gáy còn không biết hỏi.

Khương Giác miệng há hốc ra vẻ mặt hần băng khuôn ngớ ngẩn, đúng là hần chưa hiểu việc gì chứ không phải hần giả vờ. Từ Văn sinh lòng ngờ vực tự hỏi :

- Chẳng lẽ trong vụ này có điều chi ngoắt ngoéo?

Chàng lại hỏi :

- Khương Giác, ngươi quả không biết lai lịch lão già đó ư?

- Ta không biết.

- Ta hỏi ngươi vậy độc công của ngươi học đâu ra? Ngươi lại ngấm ngầm ám toán cầm tù lão nhân gia để bức bách lão truyền võ công thượng thặng của bản môn.

Khương Giác hỏi lại :

- Bản môn ư? Ngươi ở môn phái nào?

- Ngươi hãy trả lời câu hỏi của ta trước đi.

Bỗng Khương Giác rú lên một tiếng thê thảm ngã quay xuống đất chết ngay lập tức. Từ Văn tan nát ruột gan quay mắt lại nhìn ra rồi sát khí bùng bùng, một bóng người đứng sững trước cửa hiên nhiên là “Khách qua đường” một kẻ thù của Từ Văn. Từ Văn nghiêng răng nói :

- Khách Qua Đường! Ngươi tới đây vừa khéo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Từ Văn đả bại “Khách qua đường”

Khách qua đường cười khàn khàn nói :

- Tiểu tử! Cái mạng của ngươi lớn thiệt, đã tam phen tứ thử ngươi chết hụt. Nhưng hôm nay ta phải chẻ xương ngươi ra làm củi đun, thử xem ngươi còn sống được nữa không?

Nghe thanh âm cũng đủ biết con người tàn độc vô cùng. Từ Văn cố dẹp lửa giận vì chàng còn muốn hỏi một số chuyện đầu đuôi liên can tới hần, chàng cất tiếng hỏi :

- Khách qua đường! Có phải ngươi là một phần tử trong Ngũ Phương giáo không?

Khách qua đường đáp cộc lốc :

- Dĩ nhiên!

- Tại sao ngươi lại giết Khurong Giác?
- Cái đó không liên quan gì tới ngươi.

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Ngày trước ngươi đã nói tới hai chữ chủ nhân, phải chăng là Ngũ Phương giáo chủ?

Khách qua đường đáp bằng giọng âm trầm :

- Đúng lắm! Ngươi đoán chẳng sai câu nào.

Từ Văn đổi giọng hỏi :

- Tại sao các hạ lại đối phó với tại hạ bằng hết mọi thủ đoạn?
- Vì cần phải giết ngươi.
- Tại sao vậy?
- Ngươi bắt tất phải biết điều đó.

Từ Văn lại hỏi :

- Quý Giáo chủ là cao nhân phương nào?
- Về điểm này thì vĩnh viễn ngươi không tìm ra đáp án.

Từ Văn lòng nóng như lửa đỏ, Khurong Giác chết rồi thế là trái mệnh của sư tổ không thực hành được đồng thời độc kinh không có cách nào thu về được. Phái Vạn Độc từ nay phải đoạn tuyệt. Đối phương lại ăn nói lơ mơ không muốn tỏ lộ chân tình, xem chừng không dùng đến biện pháp khốc liệt thì đừng hòng hỏi ra manh mối. Từ Văn lại hỏi :

- Khách qua đường! Chắc lão không chịu trả lời tại hạ bất cứ vấn đề gì phải không?
- Cái đó còn tùy từng trường hợp và tùy từng việc.
- Tại hạ muốn hỏi lão một câu nữa là bây giờ tại hạ muốn yết kiến Giáo chủ của quý môn lão có chịu dẫn tới nơi không?
- Ngươi đừng mơ mộng hão huyền nữa, Tầng Long cốc này là mồ chôn ngươi đó.
- Có lẽ nó là mồ chôn lão thì đúng hơn.
- Cái đó ngươi sẽ thấy.
- Vụ đồ máu ở Thất Tinh bảo ngày trước chắc lão cũng có dự phần?

Khách qua đường mắt chiếu ra những tia hàn quang biến cố khác thường, hồi lâu lão mới lạnh lùng hỏi lại :

- Vệ Đạo hội chủ là Thượng Quan Hoành đã trả lời ngươi chưa?

Từ Văn lên giọng mặt sát :

- Vu oan giá họa cho người mà không ngại là làm một điều đê tiện.

Khách qua đường hỏi lại :

- Vu oan giá họa ư? Tiểu tử liệu ta có cần làm như vậy không?
- Thế sao lão không dám thừa nhận?
- Sự thật là như vậy.

Từ Văn lại một phen lâm vào tình trạng lu mờ đến cực điểm, chàng tự hỏi :

- Kẻ thù là ai mới đúng? Ngũ Phương giáo hay hội Vệ Đạo? Cả hai đều không chịu thừa nhận, mà hai bên cùng khả nghi.

Cú tình trạng ban đầu mà nói thì chàng tưởng bọn cừu gia có Thượng Quan Hoành đứng đầu và một bọn nam nữ trong hội Vệ Đạo không còn nghi ngờ gì nữa, vì phụ thân chàng hồi sinh tiền và lần gặp mặt cuối cùng đã bảo chàng kẻ thù là bọn Thượng Quan Hoành. Nhưng như theo những manh mối mà

chàng phát hiện sau này thì cừu gia là Ngũ Phương giáo mới đúng. Phụ thân chàng bị tử nạn, mẫu thân chàng bị bắt giữ và chính chàng mấy lần mắc tay độc thủ. Hôn nữa giữa Khương Giác và phụ thân chàng có độc công thì hiển nhiên nội vụ còn nhiều phức tạp vì điều vô cùng.

Hiện giờ Khách qua đường đột nhiên giết Khương Giác vì mục đích bịt miệng là nghĩa là làm sao? Sau một hồi tình trạng đã sáng dần bây giờ lại mây mù bao phủ tứ bề. Từ Văn đột nhiên tỉnh ngộ. Chàng cho rằng muốn thám sát để tìm chứng cứ vụ bí mật này thì chàng chẳng bao giờ phanh phui ra được, chỉ còn dùng thủ đoạn khốc liệt mới có thể nên việc. Trong lòng nghĩ vậy lửa hờn vừa rồi đã tiêu tan bây giờ lại hiện lên khóe mắt, ánh sáng xanh lè lại bắt đầu lấp loáng sát khí đằng đằng lộ ra ngoài mặt khiến người nhìn không rét mà run.

Chàng trầm ngâm một lúc rồi lại cất tiếng hỏi :

- Khách qua đường! Gia mẫu vì sao lại lọt vào tay lão?
- Giản dị lắm! Muốn đặt chân vào chốn giang hồ kỳ bí này thì phải biết hành động không e dè thủ đoạn.
- Còn Thiên Đài Ma Cơ nữa thì sao?

Khách qua đường thân nhiên đáp :

- Cũng vì lý do đó.
- Chẳng lẽ cả việc các hạ hạ thủ Khương Giác cũng vì lý do đó luôn?
- Đúng thế!

Từ Văn lại hỏi :

- Các hạ có biết nhân tính là gì không?
- Tiểu tử! Đừng nói quanh co cho mất thì giờ nữa.

Từ Văn đột nhiên nhảy xổ vào gần tới Khách qua đường ớn tiếng quát :

- Nếu tại hạ còn lấy phương thức đối đãi với người khác cũng giống như đối đãi với bọn ma quỷ mất nhân tính như lâu thì là một điều lắm lớn.

Khách qua đường bị máu hăng của Từ Văn làm cho chấn động bất giác hấn lùi lại hai bước, Từ Văn lại sấn tới bên cửa lớn tiếng :

- Khách qua đường! Lão chưa nhìn thấy quan tài nên chưa sa lệ.

Khách qua đường bị hắt hon trượng vào đến trong sân trước dãy nhà tịnh xá liền cười khàn khạch nói :

- Tiểu tử! Vào đây.

Từ Văn bằng mình nhảy ra, người chàng đứng chưa vững thì Khách qua đường đã động thủ, tay bên trái phóng chưởng tay bên phải phóng chỉ chụp vào sáu tử huyệt lớn ở trước ngực Từ Văn. Chiêu thức đã kỳ ảo lại lợi hại vô cùng khiến người trông phải tặc lưỡi. Từ Văn trong lúc cấp bách phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” để ứng chiến.

Khách qua đường miệng la :

- Ái chà!

Rồi thu chiêu về, Từ Văn vừa đứng xuống đất Khách qua đường run lên nói :

- Tiểu tử kia! Chẳng những cái mạng người lớn mà cái vận chó má của người cũng khá lắm, người đã ngang nhiên chống được bản tòa mấy chiêu.

Lão nói câu này hiển nhiên chỉ vào “Độc Thủ nhất thức” mà chàng vừa sử dụng. Từ Văn sau khi về núi nhập môn chàng chưa từng giao thủ với Khách qua đường bao giờ nên lão chưa hay bản lĩnh của chàng ngày nay cao thâm đến đâu. Từ Văn hăng dặng một tiếng quát lớn :

- Nộp mạng đi thôi!

Chàng lại phóng ra chiêu “Độc Thủ nhị thức” nhanh như chớp, Khách qua đường lại ối lên một tiếng kinh ngạc, lão phải sử dụng đến thân pháp huyền diệu để né tránh. Từ Văn cũng chấn động tâm thần vì Khách qua đường đã tránh khỏi được chiêu “Độc Thủ nhị thức” của chàng, đó là điều mà chàng không bao giờ nghĩ tới. Xem chừng trong vòng nửa năm nay công lực của đối phương đã tăng lên rất nhiều, nếu cứ như trước Khách qua đường chẳng tài nào tránh nổi chiêu nhị thức này.

Từ Văn lại nói :

- Lão hãy tiếp thêm một chiêu nữa!

Tiếng quát vừa dứt chàng lại phóng “Độc Thủ nhị thức” ra, Khách qua đường lại dùng thân pháp vừa rồi bằng một lộ số cực kỳ vi diệu tránh khỏi. Miệng hần hắng dặng một tiếng quát giờ người hần xoay lại đánh ra một chiêu phản kích. Chiêu thức này cũng ghê gớm vô cùng khiến người nhìn thấy phải lắc đầu lè lưỡi. Chẳng những chiêu thức của hần có thể công kích toàn bộ yếu huyệt bề chính diện đồng thời nó còn phong tỏa những chỗ sơ hở bên mình không để đối phương đánh vào được. Từ Văn trong mình đã có huyền công thượng thượng mà không tìm được kẻ hờ nào để hóa giải. Chàng giao hai bàn tay vào nhau rồi vạch thành vòng tròn đó là thế chưởng huyền diệu để đối phó với thế công kỳ bí của đối phương, hai bên kẻ tám lạng người nửa cân không rõ ai hơn ai kém. Chưởng phong rít lên veo veo đập vào nhau bình bình như pháo liên châu.

Trong một thời gian chớp nhoáng hai bàn tay của đôi bên đã giao nhau đến ngoài năm chục lần. Xem thế cũng đủ biết cuộc tấn công của Khách qua đường lợi hại đã đến một trình độ khôn lường. Hai bên trong lòng đều tự biết bản lĩnh của đối phương chẳng kém gì mình, Từ Văn nghĩ mãi không hiểu vì lẽ gì bản lĩnh của Khách qua đường mới trong vòng nửa năm đã tiến bộ một cách kinh người. Khách qua đường càng kinh hãi hơn vì công lực của Từ Văn bây giờ so với nửa năm trước đây đã cao lên gấp mấy lần.

Từ Văn tự hỏi :

- Bản lĩnh của Khách qua đường đã thế này thì bản lĩnh của Ngũ Phương giáo chủ còn cao thâm đến đâu nữa?

Từ Văn sinh lòng chán nản chàng vẫn đinh ninh đã gặp được kỳ tích thì chuyến này xuống núi để đền ơn trả oán mau thành sự. Dè đâu chính đạo mới cao được một thước mà ta đã cao thêm hàng trượng. Việc cứu thoát mẫu thân và viện trợ người yêu chàng coi chừng gian nan lắm. Cách nửa năm không gặp bản lĩnh của Khách qua đường hiện nay cao sâu khôn lường vươn lên trên cả Thống Thiên hòa thượng khá nhiều, biến chuyển này làm chàng càng thêm kinh hãi. Đột nhiên Từ Văn nghĩ tới vụ đối phương lấy được Phật tâm, chàng tự hỏi :

- Phải chăng bản lĩnh Khách qua đường cao cường là vì học được bí lục Phật tâm. Cái đó rất có lý, đáng tiếc là mình không biết được một chút gì về võ công của Bạch Thạch thần ni, nếu không mình có thể tìm ra manh mối.

Lòng chàng nghĩ vậy bất giác chàng buột miệng ra nói :

- Khách qua đường! Võ công của Phật tâm quả nhiên không phải tầm thường.

Khách qua đường ngẩn người ra một chút rồi lạnh lùng đáp :

- Phải rồi! Người nói đúng lắm, phóng tầm mắt mà nhìn ra thiên hạ thì còn ai địch nổi võ công này.

Câu nói đó tỏ ra khoác lác chẳng khác nào người lên núi Thái Sơn coi thiên hạ là nhỏ. Từ Văn lớn tiếng quát :

- Chưa chắc đâu!

Đoạn chàng vận đến mười thành công lực phóng ra chiêu “Độc Thủ tam thức” đây là một chiêu tối hậu mà chàng lại phát huy công lực đến tột độ nếu không khắc địch chế thắng thì là hết chuyện rồi. Độc tam thức tên gọi là “Điêm Vương Yến Khách” là một chiêu sát thủ bao trùm vô lâm, chiêu thức vừa phát ra Khách qua đường ánh mắt đã lộ vẻ sợ hãi tựa hồ lão không nghĩ ngợi gì nữa chỉ muốn tháo lui. Bỗng lão rú lên một tiếng loạng choạng người đi lùi lại đến bảy tám bước, khoe miệng ứa máu tươi. Từ Văn phấn khởi tinh thần tiến lại gần.... Khách qua đường lộn vòng đi một cái người hần đã vọt ra xa tới mười trượng. Từ Văn quát hỏi :

- Người chạy đâu cho thoát!

Chàng băng mình rượt theo nhưng bên ngoài tịnh xá là một khu rừng rậm Khách qua đường mất hút không biết hần chuẩn vào lối nào. Từ Văn vừa cảm hận vừa căm kình như gười bị điên đối với hạng địch nhân giáo hoat thể này chàng tự biết mình không đủ thủ đoạn tàn độc.

Khách qua đường chuẩn mất rồi tất Ngũ Phương sẽ dốc hết lực lượng để đối phó với chàng thì việc chàng thám thính sảo huyệt của đối phương càng khó vô cùng. Điều khiến chàng đau khổ nhất là việc Khương Giác bị giết chết đi mệnh của sư tổ hồng thành, nghịch đồ của sư môn không được xử trị cho ra hồn thì gia pháp vĩnh viễn không bao giờ gột sạch được vết nhơ cho môn phái.

Đột nhiên chàng phát giác ra hần chưa tắt hơi chân tay hần vẫn còn cử động khiến cho chàng mừng như người phát điên, lập tức chàng cúi xuống dùng công lực của bản môn để vấn hỏi sinh cơ cho hần. Lát sau Khương Giác hồi tỉnh giương mắt lên nhìn Từ Văn biết chắc không còn hy vọng gì cứu sống lại được nữa, chàng chỉ mong sao thực hành được gia pháp là lấy làm mãn nguyện lắm rồi. Khách qua đường đứng cách xa ngoài hai trượng mà đột nhiên tập kích không một tiếng động khiến hần phải mất mạng bản lĩnh này khiến cho người ta phải lè lưỡi.

Từ Văn đặt bàn tay vào huyệt căn của Khương Giác rồi trút chân khí vào hần, chàng biết là mình chỉ cần trợ giúp cho đối phương sống lại trong một thời gian rất ngắn nói được mấy câu là tạm đủ. Khi chàng buông tay ra là đối phương chết ngay, chàng còn sợ chân nguyên trút vào đối phương quá đối khiến đối phương không chịu nổi cũng có thể chết ngay được. Nếu Khương Giác còn sống lại được trong giây lát cũng đã là kỳ tích rồi. Từ Văn không bỏ lỡ phút nào hỏi ngay :

- Khương Giác! Người đã biết tội chưa?

Khương Giác máy môi mấy cái cổ sức phát ra thanh âm như tiếng muỗi vo ve :

- Không... biết..

Từ Văn trợn mắt muốn rách mí, chàng nghiêng răng hỏi :

- Đến chết mà cũng không tỉnh ngộ ư?

Khurong Giác thều thào đáp :

- Tỉnh.. ngộ cái gì?

- Người phạm tội dối thầy diệt tổ phạm đến cấm luật của sư môn.

Khurong Giác áp ứng hỏi :

- Người... nhận lầm rồi.. người ở môn phái nào?

Từ Văn toan buộc miệng nói rõ môn phái nhưng chàng ngừng lại kịp chàng chẳng thể nói tên môn phái một cách bừa bãi, đó là một cấm lệ của sư môn. Chàng liền đổi giọng hỏi :

- Người có bắt được độc kinh không?

Khurong Giác cặp mắt đã thất thần chẳng còn nhìn thấy gì nữa, hấn cố gắng mới nói lên tiếng :

- Độc kinh nào?

- Phải rồi! Người nói đi lấy được độc kinh ở địa phương nào?

Khurong Giác thều thào nói :

- Không... biết..

Từ Văn tức như vỡ ngực, chàng quát hỏi :

- Ai đã truyền độc công cho người?

- Giáo chủ truyền thụ.

Từ Văn chấn động tâm thần tình trạng này đã ra ngoài sự tiên liệu của chàng, theo lời Khurong Giác kẻ phản nghịch sư môn lại là Ngũ Phương giáo chủ, nếu vậy lại càng đáng sợ. Chàng cần nắm được cơ hội mới tra ra manh mối chàng hỏi theo :

- Giáo chủ truyền thụ cho ư?

- Phải rồi.

- Giáo chủ là ai?

Khurong Giác cố gượng đáp :

- Không... biết..

- Khurong Giác! Giữa người và giáo hữu đồng môn mà hấn nỡ giết người để bịt miệng, người còn giữ bí mật cho đối phương làm chi.

- Không... biết thật.. Giáo chủ thần bí khôn lường..

- Tổng đàn Ngũ Phương giáo ở đâu?

Khurong Giác coi về đã kiệt lực cố gắng đáp :

- Ở.. sau.. núi Tung Sơn..

Hấn rú lên một cái rồi chết ngay. Từ Văn đứng dậy thở phào một cái tự nhủ :

- Thế này cũng đáng kể là một chút đầu mối, phía sau núi Tung Sơn tuy rộng rãi bao la nhưng việc dò xét cũng không khó lắm. Bây giờ đã có một chút mục đích không đến nỗi như kẻ đi mù sờ lân nữa, thật là tổ sư linh thiêng khiến cho Khurong Giác giữ được một chút sinh cơ thổ lộ ra được một chút đầu mối này. Nếu không thì kẻ phản nghịch sư môn vĩnh viễn tiêu dao ngoài pháp luật mình vẫn yên trí Khurong Giác là tên nghịch đồ. Hỡi ơi! Người chết là mọi sự đều kết liễu.

Từ Văn tĩnh tâm xếp tư tưởng lại cho thành thứ tự chàng lắm bầm :

- Kẻ bắt được độc kinh là Ngũ Phương giáo chủ đồng thời hấn là kẻ gặp cơ duyên đời thứ 14 của bản môn. Sư tổ Ngũ Thượng bị giam vào địa lao ở Yên Sư và bị phế bỏ công lực cả việc bức bách sư tổ Ngũ Thượng phải truyền huyền công của bản môn đều là kiệt tác của Ngũ Phương giáo chủ. Độc

công của phụ thân lượm được đã trước đây hơn 10 năm mà Ngũ Phương giáo chủ mới quật khởi, như vậy chắc ngày trước giữa phụ thân và Ngũ Phương giáo chủ chắc có mối liên hệ sâu xa. Còn những biến diễn phụ thân bị hại mình cũng gặp sát thủ thì những vụ bí mật đó ngoài Ngũ Phương giáo chủ không còn ai trả lời được.

Cứ đó mà suy thì Ngũ Phương giáo chủ cũng dự phần lớn vào vụ án Thất Tinh bảo mà sao phụ thân lại bảo là do hội Vệ Đạo gây ra. Rồi chàng tự trả lời :

- Dĩ nhiên phụ thân không muốn đối đầu thù cho kẻ khác đã tuyệt diệt toàn gia, thế thì vụ này mình phải điều tra khó khăn lắm mới biết được rõ ràng.

Đoạn chàng lại nghĩ tới Diệu Thủ thư sinh, ít ra lão cũng phan phui được một bộ phận trong vụ bí mật này, nhưng lão thay đổi hình dạng đến trăm ngàn lối hành tung của lão rất là bí hiểm trừ phi lão tự động tìm đến mình thì được còn việc mình muốn tìm đến lão thì so với việc lên trời còn khó hơn. Từ Văn lại nghĩ đến mẫu thân chàng lâm bệnh :

- Dĩ nhiên mẫu thân là người đương sự chắc biết được ít nhiều nội vụ, nếu mình cứu được mẫu thân ra thì vấn đề này cũng dễ bề giải quyết.

Đoạn chàng than thầm :

- Mẫu thân bị chìm đắm trong tay bọn ma đầu chưa hiểu hung cát ra sao khiến cho ta đứt từng khúc ruột. Kẻ bắt giữ mẫu thân cùng bạn hồng nhan tri kỷ Thiên Đài Ma Cơ lại chính là kẻ phản nghịch sư môn, những điều biến diễn kỳ ảo này thật ra ngoài sức tưởng tượng của con gười.

Từ Văn nghĩ tới đây rồi kết luận :

- Mình đã phan phui ra được Phân đàn còn phải thám sát tìm cho ra trụ sở Tổng đàn và tên nghịch đồ bán môn lạc lõng nơi đâu thì chuyến đi này mới không uổng phí.

Từ Văn rời khỏi tịnh xá nhắm ngoài phía Tàng Long cốc mà chạy, chỉ trong nháy mắt chàng đã đi ra ngoài hang động chàng liền định hướng chuẩn bị đi về phía núi Tung Sơn, đột nhiên chàng nhớ tới một việc lớn không thể trì hoãn được. Theo lời Hoàng Minh thì Tạng Úy Dân thế thúc vì muốn giải tán “Vô Ảnh Tội Tâm Thủ” để chàng khôi phục lại thành người thường mà phải tìm đến một tuyệt địa bí mật trong võ lâm là Quý hồ ở núi Chung Nam để để bái “Kim tuyến thảo quả” đem về chế thuốc, đã ba tháng nay vẫn chưa thấy trở về. Chàng lại nghĩ mục đích chủ yếu của Tạng Úy Dân là vì cô con gái quý báu có thể sánh đôi cùng chàng, thì mối tình tha thiết này chàng cũng không thể coi thường được. Nếu quả lão nhân việc này mà gặp bất trắc thì chàng yên tâm sao được.

Từ Văn ở vào giữa hai việc khẩn yếu: việc đi tìm Ngũ Phương giáo đã không thể trì hoãn mà việc đi Quý hồ cũng không thể trùng trính, Thiên Đài Ma Cơ lọt vào tay Ngũ Phương giáo đã mấy ngày rồi. Tai họa này hung cát ra sao chưa biết nhưng nếu xảy chuyện gì cho nàng thì chàng cũng ân hận suốt đời. Muốn đến núi Tung Sơn phải đi về nẻo Đông Bắc còn muốn đến Quý hồ ở Chung Nam lại đi về phía Tây vào đất Thiểm. Từ đây vào Thiểm rồi lên tới Chung Nam dọc đường núi hiểm trở có đi mau lắm cũng phải một tháng mới về được. Thời gian một tháng đâu phải ngắn ngủi biết đâu trong thời gian này mẫu thân và Thiên Đài Ma Cơ đã phát sinh biến cố rồi. Nhưng Tạng thế thúc vì chàng mà một mình mạo hiểm bỏ cả nhà cửa vừa gặp tai nạn không nhìn gì đến, thế thúc của chàng sống chết chưa hay chàng cũng khó lòng yên tâm để hoãn lại được. Từ Văn nghĩ mình không có thuật phân thân tiến thoái đều dờ dang nên trong lòng bối rối vô cùng. Tàng Long cốc là một chi phái của núi Hào Sơn cách núi Tung Sơn chừng vài trăm dặm, cứ tính hành trình mà đi thật lẹ thì chỉ hai ngày hai đêm là tới phía núi sau. Từ Văn suy đi nghĩ lại rồi quyết định đi núi Tung Sơn trước chàng liền băng mình chạy về phía Đông. Từ Văn đi được nửa quãng bỗng thấy bụng đói như cào chàng chợt nhớ ra là mình nửa ngày và một đêm chưa từng được một hạt cơm một hạt nước vào miệng. Lúc vào núi chàng có đem theo lương khô nhưng chàng đã dùng hết trước đây một ngày chàng liền đảo mắt nhìn quanh thì toàn là thấy hoang sơn dã lĩnh không có người ở. Muốn tìm đến chỗ có người ở ra cũng phải chạy nửa ngày tuy sức lực chàng còn có thể chống nổi nhưng cái đói là khó chịu nhất. Trong bước đường cùng chàng muốn xuống suối uống nước cho đỡ đói, nghĩ vậy chàng đi xuống khe suối. Bất thành linh một bóng người nhỏ nhắn chạy mau tới nơi như muốn đụng vào người chàng.

Từ Văn vội thủ thế dừng bước nhìn ra thì là một cô gái mặc áo xanh độ chừng mười bảy, mười tám tuổi nhan sắc thiếu nữ không đến nỗi tầm thường nhưng khỏe mắt cô ra chiều lợi lả. Từ Văn vừa trông thấy đã biết ngay cô này không phải là người đứng đắn, nhất là cô xuất hiện ở chốn hoang sơn dã lĩnh lại càng khả nghi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Đến non tiên hào kiệt dò la cuộc báỉ thần

Thiếu nữ áo xanh ngấm nghĩa Từ Văn một lúc rồi nhe răng cười và cất giọng trong trẻo hỏi :

- Cách xưng hô thiếu hiệp thế nào đây?

Từ Văn ngạc nhiên nói :

- Tại hạ họ Từ Văn.

Thiếu nữ áo xanh che miệng mà cười cặp mắt đầy vẻ phong tình cất giọng là loi nói :

- Từ thiếu hiệp ơi! Thiếu hiệp lầm đường rồi.

Từ Văn ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Tại hạ đi trật phương hướng rồi ư?

Thiếu nữ áo xanh chỉ ừ một tiếng chứ không nói gì, Từ Văn hỏi :

- Cô nương có ý gì?

- Người ta nói là sai một ly đi một dặm. Đi về phía Đông là hướng lên núi phải đi về phía Nam mới đúng.

Từ Văn mù tịt chẳng hiểu gì, chàng không biết tại sao thiếu nữ áo xanh lại nói mình vậy? Chàng rất lấy làm kỳ hỏi :

- Tại hạ đi về mé Nam làm chi?

Thiếu nữ áo xanh thân nhiên đáp :

- Vì mé Nam mới là đường chính.

Từ Văn lại càng ngạc nhiên hỏi :

- Đường chính thì sao? Tại hạ không hiểu ý cô nương muốn nói gì?

Thiếu nữ lại la lên :

- Trời ơi! Nô gia có lòng tốt muốn dẫn đường cho thiếu hiệp.

Từ Văn sững sốt hỏi :

- Cô nương có biết tại hạ định đi về hướng nào không? Mục đích của cô là gì?

- Dĩ nhiên nô gia biết rồi.

Từ Văn đi vào chỗ kinh ngạc không bút nào tả xiết chàng lăm bắm :

- Cô này đã xuất hiện một cách đột ngột, cô nói năng lại càng kỳ dị! Hành động của mình chỉ có lòng mình tự biết mà thôi, sao cô ta lại biết được. Sao lại có chuyện lạ thế này.

Thiếu nữ áo xanh đưa mắt liếc nhìn Từ Văn nhõng nhẽo hỏi :

- Từ thiếu hiệp! Thiếu hiệp không tin nô gia ư?

Thái độ của thiếu nữ làm cho Từ Văn rất khó chịu, chàng cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Sao cô nương lại biết?

Thiếu nữ áo xanh ngó Từ Văn rồi nhích lại gần hai bước cặp mắt long lanh sóng gợn đưa tình liếc đi liếc lại ngó Từ Văn khác nào mèo thấy chuột. Thị cười khúc khích nói :

- Có phải thiếu hiệp lên triều kiến Sơn Lâm nữ thần không?

Từ Văn vẫn chẳng hiểu gì hỏi :

- Sơn Lâm nữ thần nào?

Thiếu nữ áo xanh chau mày dường như cảm thấy ra ngoài ý nghĩ của mình, thị hỏi lại :

- Chẳng lẽ thiếu hiệp lại không phải...?

- Tại hạ chưa từng nghe ai nói đến chuyện Sơn Lâm nữ thần nào cả?

- Vậy thiếu hiệp đến núi này làm chi?

- Tại hạ chỉ qua đây mà thôi.

- Vậy cũng là một mối kỳ duyên, thiếu hiệp không nên bỏ lỡ cơ hội?

Từ Văn bất giác động tính hiếu kỳ hỏi :

- Sơn Lâm nữ thần là ai?

- Đã gọi là thần tất phải khác người, thiếu hiệp hỏi vậy là mạo muội lắm đó.

Từ Văn cười ha hả nói :

- Cô nương! Tại hạ tuy là kẻ vũ phu nhưng cũng đọc được ít nhiều sách vở. Há chẳng có câu “Thánh không nói chuyện quái đản cho mê loạn tâm thần” trong thiên hạ chẳng lẽ lại có quý thần ư?

Thiếu nữ áo xanh nghiêm sắc mặt nói :

- Không nói không phải nghĩa là bài xích. Đức Khổng Phu Tử đã nói “Quý thần không phải kính trọng mà nên xa ra” ngài còn nói “Nếu lòng thành mới thấy linh nghiệm” chứ ngài không phủ nhận quý thần còn tồn tại.

Từ Văn lại càng kinh dị vì đối phương miệng lưỡi rất sắc bén, chàng đổi giọng :

- Cô nương nói phải lắm, tại hạ cam bẻ thất ngôn. Sơn Lâm nữ thần là câu chuyện thế nào?

Thiếu nữ áo xanh quay mắt nhìn về phía Nam chỉ tay hỏi lại :

- Thiếu hiệp có trông thấy tòa núi lẻ loi cao ngất tầng mây kia không?

- Tại hạ nhìn thấy rồi, trên ngọn núi đó có gì lạ?

- Sơn Lâm nữ thần ở trên đầu núi đó một tháng trước đây ngài đột nhiên hiển linh, bất luận là ai đến triều bái nếu có căn bản cơ duyên đều được lên non tiên khấu đầu hành lễ. Biết bao nhiêu người đã được lên đó rồi.

Từ Văn không khỏi cười thầm trong bụng nhưng không để lộ ra ngoài mặt, chàng hỏi :

- Được lên non tiên rồi sao?

- Có nhiều chỗ hay lắm.

- Có những chỗ nào hay?

Thiếu nữ áo xanh ngần ngừ một lát rồi nói :

- Nô gia cũng chỉ nghe đồn thể thôi.

Từ Văn gờ gọng ồm ồm :

- Cô nương liệu tại hạ có được nữ thần nhìn bằng cặp mắt xanh chăng?

Thiếu nữ đáp ngay :

- Được hẳn chứ.

- Sao cô biết?

- Thiếu hiệp là một nhân tài tuần nhã phi thường căn cốt đặc biệt tất được mối tơ duyên tuyệt thế.

- Tại hạ muốn biết phương danh của cô nương được chăng?

- Nô gia là Liễu Thiển Thiển (cây liễu xinh xinh)

- Ủa! Cô nương thật người đúng với tên.

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười uốn éo tấm thân tha thướt nói :

- Công tử quá khen rồi, tấm thân bồ liễu khi nào dám lọt vào pháp nhãn của thiếu hiệp.

- Giữa cô nương và Nữ thần chắc hẳn có mối liên quan?

- Ô không có đâu, thiếu hiệp thật khéo đa tâm tiểu nữ bất quá chỉ đi theo người để triều bái nữ thần, thấy thiếu hiệp rong ruổi trên sườn núi tường làm là đi lạc đường mới mạo muội thành ra nhiều lời...

Từ Văn biết là trong vụ này tất có điều ngoắt ngoéo chàng cho là thiếu nữ này xuất hiện tất có nguyên nhân gì đây chứ không phải chuyện vô tình. Chàng muốn phanh phui cho hiểu rõ liền lạnh lùng nói :

- Tại hạ cũng muốn thử xem duyên pháp của mình ra sao?

- Nô gia cầu tướng công gặp mỗi tiên duyên.

Từ Văn bỗng thấy trước mắt hoa lên một cái thiếu nữ áo xanh đã biến mất khác nào quỷ mị u linh. Bất giác chàng chấn động tâm thần trợn mắt há miệng, chàng nghĩ thầm :

- Vụ này thật quái dị, giữa lúc thanh thiên bạch nhật mà con người tự nhiên biến mất nếu bảo là mộng ảo vu vơ thì sao đây lại là sự thật hiển nhiên. Bầu không khí thấy còn thoang thoảng mùi hương thì đâu phải là mộng ảo? Nhưng con người tự nhiên biến mất là nghĩa làm sao?

Từ Văn đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy núi non tịch mịch ánh dương quang lóa mắt mà chẳng thấy bóng một người nào. Chàng đứng thộn mặt ra đương trường rồi tự nhủ :

- Chẳng lẽ trong thiê hạ lại có quỷ thần thật? Thiếu nữ này đến đây là để điểm hóa cho mình ư? Thuở nhỏ ta thường nghe người lớn kể chuyện cổ tích về thần tiên xuất hiện rồi biến thành gió bay vào đi, chuyện đó có thật không?

Mục quang chàng bất giác nhìn về ngọn núi cao chót vót ở phía xa xa mây phủ mịt mờ, tính hiếu kỳ lại càng tăng lên bội phần...

Từ Văn quên cả đói khát trong lòng không tự chủ được nhắm về phía ngọn núi cao chạy đi. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà Từ Văn đã đến chân núi, chàng ngẩng đầu trông lên thì thấy ngọn núi này trên lớn dưới bé chẳng khác gì ngọn tháp khổng lồ dựng ngược đứng giữa từng mây. Lưng chừng núi mây trắng phất phơ lúc loãng lúc đặc, chàng lăm bắm :

- Trái núi này coi rõ là một non tiên trong chuyện thần thoại.

Giữa lúc ấy bỗng chàng ngó thấy trên sườn núi có vật cử động, chàng kỹ ra rõ ràng là một lão già đang nhắt bộ nhắt bái đi lên núi, coi tình hình này đủ biết lòng thành cần của lão đến chừng nào.

Từ Văn còn đang lầy lăm kỳ lạ ngờ ngẩn xuất thần thì lại thấy một bóng người đi tới chân núi, chàng nhìn rõ là một võ sĩ vào trạc ba chục tuổi. Võ sĩ này có vẻ mặt cũng nghiêm cần ngẩng mặt trông lên núi ngưng thần một lúc rồi đột nhiên cỡi thanh kiếm đeo trên lưng bỏ xuống đất chỉnh lại y quan cỡi bỏ lưng khô lại.

Từ Văn vừa nhìn thấy túi lương lừa cơ lại chấy mạnh chàng tiến lại gần rụt rè hỏi :

- Thưa ông bạn! Tại hạ xin ông bạn chia cho một miếng lương khô được chăng?

Võ sĩ không ngoảnh đầu lại cũng không trả lời túi lương khô đang cầm tiện tay liệng về phía sau. Từ Văn đón lấy túi lương ra chiều bẽn lèn chàng toan cất tiếng tạ ơn, người võ sĩ kia đã cúi đầu lạy xuống đi lên núi cứ đi ba bước gãi lại co gối cúi đầu lạy một lần. Từ Văn muốn bật cười mà không ra tiếng tình thực mà nói chàng để ý tới túi lương khô nhiều hơn. Túi lương này nào phải tầm thường, ngoài con thỏ quay, một miếng thịt bò nướng nặng đến dư một cân còn ba tấm bánh bao lớn bằng cái bát.

Từ Văn được ăn no một bữa rồi chàng ngẩng mặt trông lên thì thấy võ sĩ kia mới đi lên núi được nửa dặm. Từ Văn lại bẽn lèn bờ suối gần đó vốc nước uống giải khát, người chàng là sắt com là gang no bụng rồi tinh thần cũng phấn khởi. Tuy trong lòng chàng còn có một phần hồ nghi không tin là có quỷ thần chỉ hết nhưng chàng lại biết trên chốn giang hồ chẳng thiếu một thứ kỳ dị nào không có. Chàng chắc là khách võ lâm có dụng ý gì mới bày ra chuyện hý lộng quỷ thần. Từ Văn ngần ngại một lúc rồi bằng mình lên núi chỉ trong nháy mắt là chàng đã vượt qua người võ sĩ. Người võ sĩ nhìn Từ Văn bằng con mắt kính hãi lác đầu một cái đoạn tiếp tục vừa lạy vừa tiến bước.

Từ Văn chạy một mạch lên được chừng ba dặm, từ chỗ này lên núi không còn xa nữa mà cảnh vật trước mắt đã biến đổi hẳn.

Đầu núi chót vót trên to dưới nhỏ ẩn hiện trong đám mây mù, trước mặt là một cái thanh bạc đá đi thẳng lên không biết là có bao nhiêu bậc. Ngoài chỗ thành núi lồm vào để làm bậc thanh thiên nhiên không còn chỗ nào lên được, dù là khi vượn cũng đành thúc thủ có thể nói đây là tuyệt địa. Dưới chân thang là một khu sườn núi thoải thoải rộng chừng mười trượng có thể dùng làm chỗ cho người dừng lại. Mười mấy người tán ra khắp chỗ mà quỳ xuống về mặt người nào cũng cực kỳ thành kính. Từ Văn trông lên không thấy ngọn núi thì nghĩ bụng :

- Chỉ một người có chút căn bản về võ lâm ngồi trên kia canh giữ thì dù kẻ bản lĩnh cao cường đến đâu cũng khó mà lên được.

Giữa lúc ấy một bóng người trên bậc thang thiên nhiên rớt xuống về mặt người này buồn rầu rũ rượi xem chừng là một kẻ vô duyên không được lên tòa. Một người khác kính cẩn lạy ba lạy cúi đầu khom lưng cất bước trèo thang...

Những người đang châu chực ở dưới thang thấy Từ Văn có vẻ bất cung đều ngó chàng bằng cặp mắt kính hãi. Từ Văn ngó lại thấy bọn người này phần nhiều là bạn trẻ trong võ lâm. Đột nhiên mục quang chàng đụng phải một người ăn xin lớn tuổi đang nhắm mắt như về ngủ say, người ăn xin này đứng là Thiên Điện khách Hoàng Minh.

Hoàng Minh đã thay đổi dòng mạo nhưng cũng vẫn là người chột mắt ngày trước trên lưng áo có hai miếng vá một miếng tròn một miếng vuông. Đó chính là tiêu chí đặc biệt của gã, nếu không có hai miếng vá này Từ Văn cũng không nhận ra.

Từ Văn từ từ tiến lại bên gã ngồi xuống, Hoàng Minh bỗng mở bừng mắt kinh hãi la lên :

- Hiền Đệ! Hiền đệ cũng đến đây ư?

Từ Văn tủm tỉm cười đáp :

- Không ngờ lại gặp đại ca ở chốn này.

- Hiền đệ cũng đến triều báỉ nữ thần ư?

- Có thể nói như vậy. Đại ca tưởng...

Hoàng Minh vội gạt đi :

- Chúng ta cũng thế hết, chẳng nói nữa là xong.

- Đại ca có được tin tức gì về Trương Úy Dẫn thế thúc không?

Hoàng Minh ra chiều lo lắng đáp :

- Không có đâu, chắc xảy chuyện gì bất trắc rồi.

Từ Văn cất giọng trầm trầm nói :

- Tiểu đệ cũng tính sau khi xong việc là đi Chung Nam một chuyến để thăm dò.

- Tiểu huynh cũng định thế.

- Có tin gì về lệnh tôn sư không?

- Cũng chẳng thấy chi hết.

- Đại ca chuẩn bị làm gì đây?

Hoàng Minh bữu môi nhìn lên đỉnh núi chột vót đáp :

- Tiểu huynh không có cơ duyên nên bị đá xuống.

Từ Văn chau mày hỏi :

- Có việc gì không?

- Kề ra cũng khá ở trên cao gieo xuống mà! Tiểu huynh xin miễn bàn.

Từ Văn hỏi :

- Có tay cao thủ ngồi giữ quan ải chẳng?

- Dĩ nhiên là có.

Từ Văn hỏi lóng :

- Bên trong bức màn kịch thế nào?

- Bí mật.

- Tiểu đệ cũng muốn vào coi.

- Những người đến đây phải theo thứ tự tiểu đệ hãy đợi đến ngày mai.

Từ Văn chau mày nhìn tình thế ngọn núi rồi hỏi :

- Còn lối nào nữa không?

- Làm gì còn? Chẳng có chỗ nào bám chân để lấy sức.
- Tiểu đệ đã có chỗ nắm vững mình có thể lên được muốn thử một phen.

Hoàng Minh can :

- Đừng mạo hiểm thái quá, không đáng đâu.
- Thì mình hãy thử coi...

Hoàng Minh chú ý nhìn Từ Văn một lúc rồi nói :

- Tiểu huynh cũng nghĩ rằng tiểu đệ có thể lên được nhưng chỉ e gặp sự nguy hiểm đột ngột.

Gã quan tâm đến Từ Văn một cách rất thành thực khiến lòng chàng cảm thấy được an ủi, liền tha thiết nói :

- Đại ca! Tiểu đệ xin hết sức cẩn thận.
- À này hiền đệ! Công việc của hiền đệ tới đâu rồi?
- Đã tìm ra chút manh mối.

Đột nhiên Hoàng Minh đưa tay kéo áo Từ Văn nấp vào sau một gốc cây, chàng giật mình hỏi :

- Chuyện gì vậy?
- Có người đến đó hiền đệ hãy tạm lánh mặt đi.
- Ai vậy?
- Ngũ Phưong sứ giả.

Từ Văn nhìn qua kẽ lá quả thấy một thiếu niên mặc áo gấm đang chạy lên bậc thang thiên nhiên tựa hồ như chỗ không người, sát khí bốc lên đầy mặt chàng lạnh lùng khẽ hỏi :

- Tiểu đệ đập chết nanh vuốt của bọn ma đầu đi nhé?

Hoàng Minh đưa tay ra cản lại rồi đáp :

- Tiểu đệ hãy bình tĩnh lại một chút để cho gã đi thám đường, chúng ta sẽ được coi màn kịch hay đấy.

Ngũ Phưong sứ giả vừa chạy đến chân thang một đại hán mặt đỏ trằm giọng hỏi :

- Con cừu non này, ngươi làm gì vậy?

Ngũ Phưong sứ giả xoay mình lại quỳ xuống trước mặt hán tử mặt đỏ lạnh lùng đáp :

- Các hạ nên lịch sự một chút.

Hán tử mặt đỏ nghiêng răng tựa hồ đã nhẫn nại hết sức nhưng thanh âm vẫn đầy vẻ phẫn nộ :

- Tiểu tử, việc gì cũng phải có trước có sau. Hơn nữa thái độ của ngươi hỗn láo như vậy lại định đến triều bái thần thánh ư?

Ngũ Phưong sứ giả ngắt lời :

- Ngươi không can thiệp được đâu.
- Lão gia nhất định can thiệp.

Hán tử chưa dứt lời bỗng nghe đánh huých một tiếng tiếp theo là tiếng rú “ối chao” hán tử mặt đỏ đã bị lăn ra ngoài bảy tám thước miệng học máu tươi như suối chảy, mặt hán tử trước đó bây giờ biến thành màu tím sưng to lên gấp đôi. Từ Văn toan chạy ra nhưng bị Hoàng Minh giữ lại. Biến diễn này đã gây công phẫn cho bọn đi bái thần, bảy tám người nhảy tới khí thế rất dũng mãnh. Ngũ Phưong sứ giả hai tay lại chấp lại để sau lưng miệng hán nở một nụ cười tàn ác. Một đại hán lớn bằng con bò mộng gầm lên :

- Quân chó má kia! Lão gia phải dạy cho ngươi một bài học...

Lão vung một cây thiết côn lớn bằng nắm tay nhằm giáng xuống trước ngực thiếu niên áo gấm, quyền phong rít lên veo veo đủ biết kinh lực của lão cực kỳ khủng khiếp.

“Huych”

Tiếp theo là tiếng rú thê thảm đại hán bị hất ngã nằm giữa mặt lên trời chết ngay lập tức, không ai nhìn thấy Ngũ Phương sứ giả hạ thù lúc nào. Hai tay gã vẫn chắp để sau lưng gã thản nhiên như không có chuyện gì. Trường hợp này khiến cho mọi người sắp động thủ phải phát khiếp người run lên bần bật về mặt sợ hãi vô cùng.

Ngũ Phương sứ giả đảo mắt nhìn toàn trường khịt mũi một tiếng rồi trở gót chạy lên thang, hấn đi coi có vẻ thông thả mà thực ra rất mau lẹ chỉ trong chớp mắt đã mất hút vào trong đám mây mù.

Không trường lại trở nên tịch mịch như cũ chỉ có thêm một xác chết nằm lẫn ra đó.

Từ Văn tức quá trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra nhưng chàng bị Hoàng Minh ngăn trở không để chàng nổi nóng, gã khề la một tiếng :

- Coi kia! Có chuyện rồi đó.

Một bóng đen từ trên bậc thang thiên nhiên lăn xuống không la được một tiếng, hiển nhiên đó là Ngũ Phương sứ giả gã tắt hơi chết rồi, trên lưng gã có in bốn chữ lớn “Bất kinh là chết” khiến người coi phải kinh tâm động phách. Những người có mặt tại trường sợ xám mặt lại. Từ Văn cũng kinh hãi vô cùng, bản lãnh của Ngũ Phương sứ giả chàng đã biết rồi chúng đều được liệt vào hạng cao thủ bậc nhất mà bị mất mạng trong khoảnh khắc. Bất luận trên đỉnh núi là người hay quỷ thì thủ đoạn này cũng đáng khùng khiếp. Từ Văn tự hỏi :

- Nếu hấn là người thì sao lại giả trang làm thần, hấn có mục đích gì?

Từ Văn đã có phép “Hoàng Thiên Phi Thăng” kỳ diệu vô cùng chàng có thể không cần theo bậc thang mà muốn bay lên ngọn núi cũng chẳng khó gì, nhưng bây giờ chàng lại thay đổi chủ ý muốn theo đường bậc thang mà lên để biết rõ những điều chỉ nguy hiểm. Chàng liền hỏi :

- Đại ca, tiểu đệ muốn thử coi xem sao?

- Hiền đệ phải cẩn thận lắm mới được.

- Tiểu đệ hiểu rồi.

Từ Văn nói xong chạy lại chân thang, những người thành tâm đến triều bái Sơn Lâm nữ thần đã trông gương Ngũ Phương sứ giả không ai dám tranh nhau mà cũng không ai dám mở miệng. Từ Văn đề tụ chân khí người chàng nhẹ như con én bay vù lên thang. Coi bề ngoài tựa hồ chàng chẳng để ý gì mà thực ra lòng chàng rất xao xuyến. Chàng chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với bất cứ tình trạng nào xảy ra đột ngột.

Trên nóc bậc thang rộng chừng bốn thước hai bên vách đá nhẵn như chui dù loài khí vượn cũng khó lòng bám chân vào được. Bậc thang thiên nhiên là một thông lộ duy nhất đồng thời nó cũng là một tuyệt lộ.

Từ Văn theo bậc thang mà lên chẳng mấy chốc đã lên gần tới chàng còn cách đỉnh núi chừng mười trượng, chàng ngẩng đầu trông lên thì trên đầu thang cảm chừng chạm đến trời xanh một tấm bia lớn dựng lên và một nấc thang cùng tột.

Trên tấm bia khắc bốn chữ “Nữ thần chi cư” (chỗ ở của nữ thần) ngoài ra không còn gì nữa chàng dừng bước lại trong lòng rất đỗi ngần ngại chàng không biết nên đi thẳng hay báo danh để cầu kiến.

Bất thành linh từ trên đỉnh núi có tiếng quát vọng xuống :

- Nữ thần triệu Từ thiếu hiệp.

Ba chữ “Từ thiếu hiệp” đã lộ rõ hình tích giọng lưỡi người giang hồ khiến cho Từ Văn can đảm lên nhiều. Nhưng chàng kinh ngạc không bút nào tả xiết vì lẽ đối phương biết chàng họ Từ là một điều mà chàng không thể đoán được. Chàng ngăn người ra một lúc rồi đề khí tung mình lên đến chân bia đá. Chàng đưa mắt nhìn lên không khỏi ón da gà vì chàng nhìn thấy hai lão quái giống như hai pho tượng khổng lồ chia ra ngồi hai bên cửa thang, hai lão rù thấp lông mày trông như người nhắm mắt Từ Văn xuất hiện mà lão chẳng buồn ngẩng đầu lên ngó một cái.

Từ Văn lại định thần nhìn về phía trước thì thấy sườn núi rộng chừng nửa mẩu đá núi chênh vênh từng mọc thành hàng. Khu giữa là một tòa lầu khắc đủ thứ rồng phượng coi rất trang nghiêm, một bóng người mảnh dẻ đẹp như ngọc đứng ở dưới sân giữa con đường nhỏ tươi cười đón tiếp. Từ Văn liếc mắt nhìn đối phương liền trấn tĩnh tâm thần, người này chính là thiếu nữ Liễu Thiên Thiên với cặp mắt lơ lơ bất giác chàng lên tiếng gọi :

- Liễu cô nương!

Lúc này Liễu Thiên Thiên rất trang nghiêm không là loi như trước. Thị chúc câu vạn phúc rồi nói :

- Tiểu ty vâng mệnh nữ thần mời thiếu hiệp vào ra mắt.

Từ Văn cười thầm trong bụng làm bộ hỏi :

- Tại hạ là kẻ có duyên chăng?

Liều Thiến Thiến mỉm cười nói :

- Có thể như vậy, mời thiếu hiệp đi theo tỳ nữ.

Từ Văn gật đầu nói :

- Xin cô nương dẫn đường cho.

Liều Thiến Thiến dẫn Từ Văn đến thẳng lầu đài xuyên qua dãy hành lang bằng đá trắng vào tới trước sảnh đường.

Bốn thiếu nữ tóc rũ trái đào mình mặc áo xanh thái độ rất nghiêm cẩn đứng ở ngoài cửa mỗi cô cầm một thứ: phát trần, ngọc như ý, trường kiếm và cây hốt. Từ Văn đứng ở giữa sảnh đường rộng đưa mắt nhìn quanh một lượt thì thấy cách bài trí thật là xa hoa so với phủ đệ vương công thì có phần hơn chứ không chịu kém. Giữa nhà một tấm màn gấm buông rũ nhìn vào trong không rõ bóng người, Liều Thiến Thiến đứng cách chàng mấy bước vội lên tiếng :

- Từ thiếu hiệp đã chờ tại đây.

Một thanh âm phía trong màn gấm có tiếng rất trong trẻo nổi lên :

- Vào đi!

Liều Thiến Thiến liền nghiêng mình nhường lối, bốn thiếu nữ kia chia nhau mỗi bên đứng hai cô. Từ Văn trong lòng cảm thấy hoang mang vì chàng nhân hiếu kỳ mà tới đã không mục đích lại không mưu đồ. Chàng chẳng hiểu đối phương là nhân vật như thế nào nhưng trong đầu óc chàng chẳng có chi mà thành, lại nhận thấy Liều Thiến Thiến có mặt ở đây càng đã chứng minh đối phương là một nhân vật giang hồ và lại là nhân vật phi thường.

Từ Văn từ từ bước vào sảnh đường ngang nhiên đứng trước bức màn gấm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Thấy trai bảnh thả lời tán tỉnh

Sau bức màn thanh âm làm rung động lòng người lại nổi lên :

- Từ Văn! Ngươi tới đây làm chi?

Từ Văn lại giật mình kinh hãi, chàng tự hỏi :

- Sao đối phương lại biết rõ tên mình? Thanh âm này tựa hồ rất quen tai chứ không phải lạ, nhưng trong lúc thoáng thốt mình vẫn chưa nghĩ ra được đã gặp người này ở đâu.

Chàng trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Vì quý môn hạ dẫn tại hạ lên yết kiến tôn giá.

Thanh âm kia lại hỏi :

- Thế là ngươi vì hiếu kỳ mà đến đây ư?

- Có thể nói là như vậy.

- Ngươi có câu việc gì không?

- Tại hạ chỉ muốn chiêm ngưỡng chân tướng của nữ thần.

Thanh âm kia lại hỏi :

- Chỉ có vậy thôi ư?

- Đúng thế!

- Giữa ngươi và quý thần âm dương cách biệt làm thế nào mà hiển hiện pháp tướng một cách khinh xuất được.

Từ Văn cười lật hỏi lại :

- Tôn giá thực có ý tự xưng là “Thần” ư?
- Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao?
- Chẳng có nghĩa gì hết. Tại hạ tuy ngu muội nhưng cũng không bị hai chữ thần tiên làm cho mê hoặc.

Người kia hỏi :

- Thế ra ngươi tưởng ta là người ư?

Từ Văn thần nhiên đáp :

- Chẳng những tôn giá là người mà còn có thể là người quen mặt nữa.
- Ngươi nói hay lắm. Chắc ngươi cũng biết ta sai bảo Thiển Thiển vì mục đích gì mà dẫn ngươi tới đây.

Từ Văn đáp :

- Đó là một điều tại hạ muốn thỉnh giáo tôn giá.
- Dùng ngươi làm con tin để khiến Từ Anh Phong phải chường mặt ra.

Từ Văn nghe nói vậy lại càng chấn động tâm thần cất giọng run run hỏi :

- Tôn giá dùng tại hạ làm con tin ư?
- Đúng thế!
- Tôn giá là ai?
- Ta tưởng ngươi biết rồi mới phải.

Từ Văn lại hỏi :

- Gia phụ thật còn sống ở nhân gian ư?
- Rất có thể là như vậy.
- Thế thì xác chết trên đường Khai Phong là ai?
- Đó là nguy kế của Từ Anh Phong nhưng không che mắt nổi những người linh mẫn, có thể ngươi không biết rõ nội tình thật.

Lửa giận trong lòng Từ Văn lại sôi lên sùng sục chàng tự hỏi :

- Dĩ nhiên đối phương là một trong bọn cừu gia, chẳng lẽ phụ thân ta còn sống ở nhân gian thật ư? Liệu có thể thế được không? Thi thể người chính do tay ta chôn táng, trong di thể còn có di vật của phụ thân mà đều là sự thật. Chỉ có chỗ đáng nghi là mặt mũi bị phá hủy không tài nào nhận ra chân tướng, phải chăng điều ngoắt ngoáy là ở chỗ này?

Từ Văn nghĩ không ra nhưng chàng hy vọng đó là sự thật, chàng cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Tôn giá có mối thù với gia phụ ư?

Người kia đáp :

- Đúng thế!
- Thù cha con phải gánh, tại hạ xin tự lực tiếp rước cũng thế.
- Ngươi gánh thế nào được.
- Cái đó chưa chắc, sao lại lại không được?
- Từ Văn ngươi tưởng ta là ai?
- Sao tôn giá không cho biết rõ chân tướng?

Bức màn gấm từ từ mở ra một bóng người tuyệt đẹp đã xuất hiện, Từ Văn kinh hãi la lên một tiếng :

- Trời ơi!

Chàng vội lùi lại ba bốn bước.

Đối phương rõ ràng là một người mà chàng đã gặp ở hội Vệ Đạo khi đó tự xưng là Tiên Tử. Mụ là một người đẹp thần bí không ngờ chàng lại mắc vào nguy kế của hội Vệ Đạo. Bây giờ đối phương lại dùng danh hiệu “Sơn Lâm thần nữ” để tác quái là vì lẽ gì? Đương nhiên mục đích của mụ không phải là vì hai cha con chàng, việc chàng tới đây chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Trước kia Từ Văn không phải là tay đối thủ của thiếu phụ xinh đẹp này nhưng bây giờ chàng có thể liều mạng được.

Dung nhan thiếu phụ đẹp lộng lẫy khiến người ta không dám ngẩng lên nhìn.

Từ Văn nghĩ tới Hoàng Minh đã tiết lộ Ngũ Phụng giáo xâm phạm Tổng đàn hội Vệ Đạo. Vô Tình Tẩu và Thái Y La Sát bị chết trận, sau một mình thiếu phụ đánh lui quân địch như vậy đủ tỏ công lực mụ có thể tương đương với Ngũ Phụng giáo chủ. Viện gặp thiếu phụ này Từ Văn liền tưởng đến thiếu nữ áo hồng Thượng Quan Từ Vi con gái của Thượng Quan Hoàn. Tuy mụ là vợ Thượng Quan Hoàn nhưng căn cứ vào tuổi mà phán đoán thì Thượng Quan Từ Vi quyết không phải do mụ sinh ra, Thượng Quan Hoàn đối với phụ thân chàng có mối thù hiếp vợ giết con, cứ vậy mà suy đoán thì bọn thê thiếp Thượng Quan Hoàn ít ra có đến ba người.

Thượng Quan Từ Vi là một cô gái mà chàng có ấn tượng vào lòng lúc đầu tiên, chàng vì nàng mà phớt bỏ việc đi cầu thân ở Tường phủ, chàng đã tìm kiếm nàng như người phát điên. Nhưng nàng lại cự tuyệt tình yêu của chàng, sau nàng thất thân về tay Thiếu chủ Lục Quân ở hội Vệ Đạo. Sự thực đã chứng minh hai bên không có cách nào tiêu giải được mối thâm cừ đại hận, những chuyện biến ảo trên chốn giang hồ thật khiến cho người ta phải điên đầu. Từ Văn kết luận :

- Cừu gia mình đúng là hội Vệ Đạo, còn Ngũ Phụng giáo thật ra chưa lấy gì làm căn cứ.

Sau một lúc kích động Từ Văn trở lại bình tĩnh, chàng nghĩ thầm :

- Nếu quả phụ thân đã chết trên đường đi Khai Phong thì hung thủ quyết không phải là người của hội Vệ Đạo vì đối phương đang tìm hết mọi thủ đoạn để theo dõi phụ thân lạc lõng nơi đâu. Bằng phụ thân còn sống ở nhân gian thì mối phụ cừu của ta không thành vấn đề.

Rồi chàng tự hỏi :

- Nếu phụ thân còn sống ở nhân gian thì sao lại không tìm cách thông tin cho mình? Cứ để mình nhắm mắt giết người bừa bãi để trả thù thật là một điều bí mật rất phức tạp không sao hiểu thấu được. Liệu trên người thiếu phụ này mình có tìm ra được manh mối gì không?

Chàng nghĩ vậy liền thông thả cất tiếng hỏi :

- Phải chăng tôn giá Thượng Quan phu nhân?

Thiếu phụ kia đáp :

- Chính phải!

- Tại sao phu nhân lại giả làm quý thần để bịp đời?

Thiếu phụ kia hỏi lại :

- Từ Văn! Ngươi lầm rồi, Thiên Tiên thần nữ là gia mẫu thì sao lại bảo là bịp đời được?

- Trước nay trong võ lâm chưa từng nghe thấy chuyện này là nghĩa làm sao?

- Cái đó chỉ đáng trách là ngươi hủ lậu.

Từ Văn hít một hơi chân khí rồi nói :

- Tại hạ xin thừa nhận là mình hủ lậu, nhưng chẳng lẽ người võ lâm cũng hủ lậu hết chăng?

- Phải rồi! Thần nữ chịu để mọi người đến triều bái là việc mới đây.

Từ Văn lại hỏi :

- Sao lại thế được?

- Có nói cho ngươi hay cũng chẳng hề chi, mục đích công việc này cũng chỉ là Vệ Đạo.

- Hàng động lừa bịp mà cũng là để bảo vệ đạo nghĩa ư?

Thiếu phụ giải thích :

- Hửn chứ! Nơi đây có thể nói là cạm bẫy của những quân vô loại ở võ lâm, người hiểu rõ chưa.

Từ Văn nghiêng rặng, về tức giận lộ ra ngoài mặt. Mụ nói vậy chẳng lẽ mình cũng là một trong những kẻ hư đốn của võ lâm hay sao? Nhưng chàng không muốn tranh biện liền lạnh lùng đáp :

- Trong võ lâm có những loại như hàng cá hàng thịt thật khó mà phân biệt được kẻ chính người tà.

- Người nói có lý lắm.

Từ Văn lại hỏi :

- Bữa nay phu nhân có ý giữ tại hạ làm con tin ư?

- Đúng thế!

Từ Văn lại hỏi :

- Vì giữa gia phụ và Thượng Quan hội chủ có mối thù ư?

- Phải rồi! Mối thù này phải có Từ Anh Phong xuất hiện mới kết liễu được.

- Thế thì trong Thất Tinh bảo bị đổ máu thì ai là thù phạm?

- Hội Vệ Đạo không chịu trách nhiệm về vụ đó.

- Vậy ai chịu trách nhiệm?

Thiếu phụ thân nhiên đáp :

- Dĩ nhiên là kẻ đã gây ra vụ án.

- Ai là người hạ thủ?

- Vấn đề này không phải do ta trả lời.

- Ngày xảy ra vụ kết án chính Thượng Quan hội chủ cũng đến tầm cù kia mà?

Thiếu phụ nói :

- Nhưng đối tượng chỉ có một mình phụ thân người mà thôi.

- Phu nhân nói vậy liệu có thể tin được không?

- Tin hay không là tùy ý người.

Từ Văn hỏi :

- Theo nhận xét của tại hạ thì Thượng Quan Hoành là chủ mưu vụ huyết án đó thì phu nhân bảo sao?

- Người muốn nhận định thế nào cũng mặc.

- Phu nhân đã thừa nhận rồi phải không?

Thiếu phụ lạnh lùng nói :

- Bản nhân không rảnh để nói chuyện đường dài với người, bắt đầu từ bây giờ người là địa vị một con tin rồi đó.

Từ Văn sát khí bùng bùng xẵng giọng hỏi :

- Tại hạ e rằng không ai giữ được tại hạ thì làm thế nào?

- Người cứ thử đi coi.

Thiếu phụ dứt lời đã mất biến như loài quỷ mị bức màn gấm từ từ khép lại. Nổi oán độc trong lòng Từ Văn lại nổi lên bùng bùng, quan niệm trong Tàng Long cốc lại hiện lên rong đầu óc chàng. Nếu không dùng thủ đoạn khốc liệt thì đừng hòng truy tâm ra kẻ thù. Bất giác chàng lâm bầm :

- Họ bảo giữ mình ở lại đây làm con tin để bức bách phụ thân chàng phải xuất hiện biết đâu đó chỉ là điều vu vơ, họ còn có mưu đồ chuyện khác nên bày đặt ra vụ này cũng chưa biết chừng.

Từ Văn trong lòng nghĩ vậy liền vùng chường đánh vào bức màn gấm, bức màn bị rách ra làm mấy mảnh nhưng phía sau chẳng có gì mà cũng không thấy có cửa ngõ nào khác. Thiếu phụ xinh đẹp không biết ẩn nấp nơi đâu?

Giữa lúc chàng đang còn ngỡ vực thì cửa vào sảnh đường đã bị chăng một tấm lưới phong tỏa không biết là từ lúc nào. Từ Văn băng mình đến bên cửa giờ tay ra sờ vào tấm lưới chàng không khỏi cả kinh thất sắc, tấm lưới này không phải bằng tơ hay bằng gai mà dệt bằng một vật gì rất kiên cố, dù chàng có phát huy thần lực cũng không thể phá hủy được một mảy may. Bốn ả tỳ nữ áo xanh vẫn đứng ngoài sảnh đường, một ả cầm ngọc như ý cười hích hích nói :

- Đại Ngục thư sinh! Thiếu hiệp hãy bình tĩnh lại. Tấm lưới này dệt bằng thứ tơ thiên tằm nó không sợ đao kiếm, nước lửa. Dù thần lực của thiếu hiệp có lay non dốc biển cũng đừng hòng phá hủy tấm lưới này lấy một chút, bốn bức vách và trên nóc đều được đúc bằng thép nguyên chất vậy thiếu hiệp đừng phí công bỏ sức.

Từ Văn hít một hơi khí lạnh đồng thời sát khí trong lòng chàng nổi lên như sóng cồn, mấy dây chỉ phong do mắt lưới chui ra nhằm bắn vào bốn tên thiếu nữ. Bốn ả tan ra rồi lại họp lại vẫn đứng nguyên chỗ, thân pháp chúng mau lẹ và kỳ diệu khiến người ta phải tặc lưỡi. Từ Văn trong cơn thịnh nộ tụ tập công lực đến độ chót vung chường đánh vào vách tường. Choang một tiếng rùng rợn, chường lực đụng vào vách sắt hắt ngược trở về khiến chàng phải lùi lại đến ba bốn thước. Tiếng dội vang rền không ngớt khiến chàng chấn động màng tai cơ hồ muốn rách. Từ Văn bây giờ mới tin là thị nữ nói thật. Dù chàng có công lực nghiêng trời thì bây giờ cũng không thi triển được. Những mối hận độc oán hờn khiến chàng phát điên, chàng gầm lên :

- Thủ đoạn hèn mạt này mà dám khoe là bảo vệ đạo nghĩa có đúng hay không?

Bên tai chàng bỗng vang lên thanh âm của thiếu phụ xinh đẹp không biết phát ra từ chỗ nào tức hồ ở trong một hang động bật lên. Thiếu phụ nói :

- Từ Văn! Bản nhân không gia hình khốc liệt đối với ngươi cũng là tôn sùng võ đạo rồi đó.

- Đã nói chuyện võ đạo sao không đem bản lĩnh ra quyết đấu sinh tử?

- Có chứ, nhưng chưa đến thời cơ mà thôi.

Từ Văn thét lên :

- Ta không chết tất sẽ lấy máu rửa hội Vệ Đạo.

- Bản nhân chỉ e ngươi không đủ bản lĩnh.

Từ Văn lại hỏi :

- Mục đích chân chính của phu nhân thế nào?

- Cái đó hãy chờ Từ Anh Phong xuất hiện rồi mới biết. Hiện giờ tin tức Nữ thần tuyên triệu ngươi đã được đồn đại trên chốn giang hồ rồi.

- Nếu gia phụ không còn ở nhân thế thì sao?

- Bây giờ đã nói thế thì sớm quá.

Bầu không khí trở lại tịch mịch không có tiếng người nữa. Từ Văn như con mãnh hổ bị giam vào cũi, chàng chạy quanh trong nhà khách ảnh chân không dừng bước mà chàng không sao nghĩ ra cách thoát thân.

Từ Văn bị cầm tù đã năm ngày những người canh gác đều được triệt thoái, chàng chẳng khác gì người bị nhốt vào thiên la địa võng đến thần tiên cũng khó lòng ra thoát. Năm ngày đối với Từ Văn dài bằng năm năm, trong năm ngày chàng chỉ được tiếp xúc với ả tỳ nữ là Liễu Thiển Thiển tuy nói là chàng bị cầm tù song được đối đãi rất đầy đủ. Liễu Thiển Thiển cứ đúng giờ giấc đem thực vật cùng đồ tắm rửa đến cho chàng. Từ Văn hận thị thấu xương, nếu thị không đến đón đường đánh lừa thì chàng không nghĩ tới chuyện đến đây khấu đầu bái thần để bị cầm tù.

Liễu Thiển Thiển mỗi lần xuất hiện hiển nhiên đều có ý khêu gợi Từ Văn.

Đúng giờ Ngọ Liễu Thiển Thiển đem cơm lên đặt vào lỗ hồng để chàng kéo lấy mà ăn. Nét mặt thị lúc nào cũng tươi cười ra vẻ quyến rũ, chẳng hiểu thị hữu tình hay vô ý là lướt tầm lưng thon rung động cặp mông bầu bĩnh, nhất là hai trái đào phình lên như muốn xé rách làn áo mỏng dính để muốn chui ra ngoài nó nhô lên hụp xuống khiến người ta trông thấy không khỏi rung động trong lòng. Từ Văn tuy oán hận nhưng chưa tìm cách trả thù, mặt khác thị đối đãi với chàng rất chu đáo. Chàng ăn cơm vẫn cúi đầu suy nghĩ cách để thoát khỏi chốn lao lung chàng không để cho mối tuyệt vọng kèm chế mình.

Liễu Thiển Thiển ngậy người ra để nhìn Từ Văn con người tuấn mỹ bắp thịt nở nang nụ cười trên môi mỗi lúc một đậm thắm. Thị nghĩ gì vậy? Từ Văn vốn ghét tính phóng đảng cả năm ngày trời chàng không nói một câu mà cũng không thèm để mắt nhìn thị lấy một cái.

Hôm ấy Liễu Thiển Thiển đột nhiên ước hỏi :

- Từ thiếu hiệp! Thiếu hiệp không biết tương lai của mình sẽ nguy hiểm thế nào ư?

Từ Văn cứ ngồi ăn uống không lý gì đến thi, Liễu Thiển Thiển lại nói :

- Thiếu hiệp là thiên nhân bụng dạ tất phải khoáng đạt hơn khiến cho nô gia tâm phục vô cùng.

Từ Văn động tâm nghĩ thầm :

- Thiên nhân địa nhân thì làm cái gì? Trên chốn giang hồ đầy chuyện kỳ bí gian tà nếu chỉ trông vào cái khỏe của sức mạnh để mong thành tựu thì không đủ, mà thường hỏng việc. Mình đây vì bị trúng kế mới bị cầm tù cũng là theo một lẽ luật vô lâm cả, tội gì ta không lợi dụng ả này?..

Trong lòng Từ Văn nghĩ vậy, chàng đặt đĩa xuống để bát đĩa vào trong hộp để vào lỗ hồng đẩy ra ngoài. Chàng đứng đĩnh đứng dậy cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Liễu cô nương có điều chi chỉ giáo?

Cặp mắt Liễu Thiển Thiển trong như nước hồ thu liếc qua liếc lại có chiều khác lạ nhưng nó vẫn chiếu ra những tia sáng hấp dẫn. Thị cất giọng oanh thoả thê đáp :

- Nô gia nói là bụng dạ Từ thiếu hiệp thì người thường không thể đo lường được.

Từ Văn hỏi :

- Cô nương lấy chi làm bằng chứng mà nói vậy?

- Thiếu hiệp lâm vào tuyệt địa mà vẫn tỏ vẻ thản nhiên.

- Hai chữ tuyệt địa mà cô nói đó là nghĩa làm sao?

Liễu Thiển Thiển hỏi lại :

- Cha con thiếu hiệp cùng với Hội chủ của nô gia có mối huyết thù sâu tựa bể chẳng lẽ còn hy vọng sống được chăng?

Từ Văn trong lòng run lên nhưng chàng vẫn cố giữ vẻ thản nhiên tươi cười, lạnh lùng đáp :

- Mình là kẻ võ sĩ thì cần gì mà phải ngày ngày lo đến hai chữ sống chết.

- Vì thế mà nô gia bảo thiếu hiệp là con người khác thường.

- Cô nương quá khen rồi.

Liễu Thiển Thiển trầm ngâm một lúc rồi hạ thấp giọng xuống hỏi :

- Thiếu hiệp có nghĩ đến chuyện ra khỏi nơi tù ngục này không?

Từ Văn cất giọng hiền hòa hỏi lại :

- Nghĩ thì có nghĩ nhưng không thực hành được thì nghĩ làm chi?

- Thế là trong lòng thiếu hiệp có nghĩ đến rồi.

- Dĩ nhiên là thế, bản năng con người là hiếu sinh thì có lý đâu mà tại hạ lại ra ngoài thế lệ đó được?

- Thế thì thiếu hiệp có tính toán gì không?

- Chẳng lẽ cô nương có điều chi dạy bảo?

Liễu Thiển Thiển trầm lặng một chút rồi ngập ngừng đáp :

- Chủ nhân của bọn nô gia đã xuống núi hai ngày nay.

Câu nói này tuy không trả lời gì vào câu hỏi của Từ Văn nhưng khi chàng nghe đã biết chỗ dụng tâm của thị rồi. Thị nói câu này không phải là không có nguyên nhân, Từ Văn thông tuệ hơn người có lý đâu lại không hiểu ý nghĩa, nhưng chàng vẫn giả vờ hỏi lại :

- Quý chủ nhân là nữ thần phải không?

- Thiếu hiệp đã rõ sao còn giả vờ hỏi?

- Tại hạ nghe người ta vẫn gọi bà là Tiên tử.
- Đúng thế, đó là ngoại hiệu của phu nhân.
- Tại sao lại lấy ngoại hiệu này?

Liễu Thiên Thiên hơi biến sắc mặt, thị tự biết mình tiết lộ chuyện này hơi quá mạo hiểm không nên táo bạo như vậy mới phải. Song thị vẫn trả lời vì lúc này tâm lý của thị bị kiểm chế, lý trí mưòi phần yếu ớt. Thị đáp :

- Tên phu nhân là Vân Trung Tiên Tử.

Từ Văn la lên :

- Ô phải rồi! Cái tên Vân Trung Tiên Tử thì nói ra không có cái gì đáng xấu hổ. Vân Trung Tiên Tử mà làm môn hạ cho Sơn Lâm thần nữ thì thật xứng đáng.
- Thiếu hiệp trông phu nhân có đẹp lắm không?
- Đẹp lắm! Trên đời ít gười bì kịp.

Liễu Thiên Thiên ngập ngừng nói :

- Nhưng công lực của phu nhân...

Từ Văn ngắt lời :

- Tại hạ đã lĩnh giáo.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Cuộc chiến khốc liệt giữa Ngũ Phương giáo và hội Vệ Đạo

Liễu Thiên Thiên hỏi :

- Còn nô gia đây thế nào?

Từ Văn đáp :

- Cô nương cũng đẹp lắm! Nhất là thân pháp càng xuất sắc hơn người.

Liễu Thiên Thiên thẹn thùng cười nói :

- Nô gia thân phận tôi đòi không dám tiếp thụ mắt xanh của thiếu hiệp.

Từ Văn cười thâm trong bụng :

- Liễu Thiên Thiên đối với mình ra chiều loi lá. Xem chừng thị mê mẩn tâm thần nhưng màn kịch này còn tiếp diễn lập tức đừng phải chính đề.

Chàng liền hỏi ngay :

- Phải chăng Liễu cô nương có ý muốn viện thủ cho tại hạ?

Liễu Thiên Thiên ngập ngừng đáp :

- Cái đó nô gia không dám đem sinh mạng ra làm trò đùa có điều...

Từ Văn ngắt lời :

- Có điều làm sao?

- Không nỡ nhìn thấy thiếu hiệp...

Từ Văn ngắt lời :

- Tại hạ hiểu rồi.

Liễu Thiến Thiến hỏi :

- Hiểu cái gì?

- Cô nương có ý muốn viện trợ cho tại hạ nhưng cần có điều kiện, phải vậy không?

Liễu Thiến Thiến bưng miệng mà cười thị liếc cặp mắt rất đa tình và cất giọng không được tự nhiên đáp :

- Cơ trí của thiếu hiệp quả người thường không thể kịp được, nhưng nói đến hai chữ điều kiện thì không khỏi mạt sát chỗ dụng tâm của nô gia.

- Cô nương nói đến dụng tâm là trở vào việc gì?

Liễu Thiến Thiến hai má ửng hồng mím môi đáp :

- Nô gia chẳng tự xét mình muốn đem tấm thân bỏ liễu gửi cho người quân tử.

Thị nói xong cặp mắt long lanh nhìn thẳng vào mặt Từ Văn.

Từ Văn tuy biết rõ lòng dạ của đối phương nên nghe thị nói vậy chẳng lấy chi làm kinh dị, chàng thản nhiên hỏi :

- Điều kiện là thế phải không?

Liễu Thiến Thiến vẻ mặt hân hoan đáp :

- Nếu thiếu hiệp bảo đó là điều kiện thì nô gia cũng xin đáp điều kiện là thế đó.

- Cô nương muốn thế nào để tại hạ thực hành điều kiện này?

- Thiếu hiệp trở lên trời tuyên thệ nô gia cũng thề giữ chung thân một dạ, nô gia sẽ tìm cách để thiếu hiệp thoát khỏi chốn lao lung.

Từ Văn không khỏi ngăn người ra. Thoát khỏi tù ngục này là hy vọng duy nhất của chàng, vì thế mà chàng có thể hành động bất cứ thủ đoạn nào miễn là đạt được mục đích dù phải dùng đến thủ đoạn khốc liệt. Có điều người võ sĩ không thể canh cãi lời nói phải lấy chữ tín làm đầu. Nếu chàng ưng lời với thị tức là phải thực hành nhưng liệu chàng có thể kết hợp với con người dâm dăng được chăng? Không được, trăm ngàn lần không được. Thị không đáng là vợ chàng, nhưng đây lại là cơ hội ngàn năm một thuở khi nào bỏ lỡ.

Nếu Vân Trung Tiên Từ ở nhà thì dù Liễu Thiến Thiến lớn mật tới đâu cũng không dám làm, cứ coi thị lúc đứng trước Vân Trung Tiên Từ vẻ mặt đoan trang là đủ rõ.

Từ Văn lặng lẽ hồi lâu không trả lời, Liễu Thiến Thiến vẻ mặt buồn rầu thờ dài nói :

- Nô gia cũng tự biết là thiếu hiệp không rừ lòng thương.

Từ Văn đầu óc hoang mang không biết trả lời thế nào, hồi lâu chàng mới đáp :

- Đây là một việc trọng đại cô nương hãy để tại hạ nghĩ kỹ đã.

Liễu Thiến Thiến đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi nói :

- Từ ca ca. Thời gian không cho phép chúng ta suy nghĩ lâu được nếu phu nhân trở về thì mọi việc sẽ tan theo bọt nước.

Ba tiếng “Từ ca ca” khiến cho Từ Văn nghe mà ghé tòm buồn nôn, theo lẽ ra chàng bắt tất phải nghĩ tới phong độ của kẻ võ sĩ vì hai bên là thù địch nhưng chàng cũng không thêm làm. Chàng liền hỏi lại :

- Cô nương để cho tại hạ nghỉ ngơi trong một giờ được không?

- Một giờ thì được. Hay lắm! Sau một giờ nô gia sẽ trở lại.

Thị nói xong thò tay vào lấy khay bát đĩa, ngón tay búp măng vừa thò qua lỗ hồng trình bày trước mắt Từ Văn một ý niệm chợt thoáng qua đầu chàng, chàng tự nghĩ :

- Đối với kẻ thù còn khoan thứ là tàn nhẫn với mình.

Thế rồi chàng quyết định, chàng mỉm cười cúi xuống đưa tay ra sờ vào cổ tay nhỏ nhắn của Liễu Thiển Thiển. Ban đầu Liễu Thiển Thiển còn kinh hãi nhưng rồi thị đi vào cõi say sưa ngây ngất để mặc cho Từ Văn nắm lấy, thị khúc khích cười hỏi :

- Từ ca ca. Ca ca biến đổi chủ ý rồi chăng?

- Đúng thế!

Liễu Thiển Thiển sung sướng cười hỏi :

- Thế là Từ ca ca ưng chịu rồi phải không?

Từ Văn đột nhiên biến đổi sắc mặt trầm giọng hỏi :

- Cô nương có biết ngoại hiệu của ta là gì không?

Liễu Thiển Thiển chưng hửng đáp :

- Địa Ngục thư sinh.

Từ Văn buông tay thị ra cất giọng lạnh lẽo nói :

- Hay lắm! Tại hạ mong rằng cô nương đừng quên ngoại hiệu của tại hạ.

Bao nhiêu thối là loi của Liễu Thiển Thiển đều thu lại hết, thị chau mày đầy vẻ nghi ngờ hỏi :

- Thiếu hiệp nói vậy là có ý gì?

Từ Văn hững hờ nói :

- Tại hạ chẳng phải là con người tử tế với ai đâu.

Liễu Thiển Thiển ngơ ngác hỏi :

- Thiếu hiệp...

Từ Văn nói ngay :

- Bây giờ cô nương mở tấm lưới ra đi.

Liễu Thiển Thiển lùi lại hai bước run lên hỏi :

- Thiếu hiệp đã ưng chịu điều kiện của nô gia đâu..

Từ Văn ngắt lời :

- Tại hạ không có ý như vậy.

Liễu Thiển Thiển hỏi :

- Thế thì tại sao thiếu hiệp lại đòi nô gia phải tháo vòng cương tỏa.

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Cô nương làm thế tức là cô nương tự cứu mình.

- Thiếu hiệp nói vậy nghĩa là làm sao?

- Cô nương trúng phải chất độc ghê gớm của tại hạ, trên thế gian này không người nào giải được chất độc đó, chỉ trong vòng một khắc là đấm ngọc chìm hương. Nếu cô nương giải thoát cho tại hạ thì tại hạ sẽ giải độc cho cô nương.

Liễu Thiển Thiển liền thất sắc, thị lùi lại mấy bước rồi trở tay vào mặt Từ Văn lớn tiếng :

- Người thật là một kẻ thâm độc...

Từ Văn lạnh lùng ngắt lời :

- Tại hạ đã đúng như danh hiệu nói cho cô hay chẳng phải là người tử tế.
- Từ Văn! Ta chết rồi liệu ngươi có sống được chăng?
- Đó lại là một chuyện khác.

Liều Thiến Thiến nghiêng rặng nói :

- Thời gian một khắc cũng đủ cho ta băm thây ngươi ra làm muôn đoạn.

Từ Văn hững hờ nói :

- Chắc cô nương không dám đâu.
- Tại sao ta không dám?
- Vậy cô nương thử làm đi coi.

Liều Thiến Thiến ngăn người ra một lúc rồi đột nhiên xoay mình đưa tay lên đặt vào cây long thảo ngoài cột hiên. Từ Văn chấn động tâm thần, chàng không ngờ thị dám làm thật cây long thảo đó tất nhiên là mấu chốt để chuyển động cơ quan. Chàng bị giam hãm trong sảnh đường thì còn cách gì để ngăn trở được nữa nếu chàng mà bị chết về tay con tiện nhân này thì khó lòng mà nhắm mắt được. Liều Thiến Thiến vừa đặt tay vào cây long thảo vừa cất tiếng lạnh lùng nói :

- Từ Văn ngươi đừng hối hận nhé.

Từ Văn trong lòng nóng như lửa đỏ nhưng ngoài mặt vẫn trầm tĩnh chàng ngao ngễ nói :

- Trước nay tại hạ chưa từng biết hối hận là gì.
- Hay lắm! Vậy ta còn được coi ngươi chết.

Bỗng có tiếng quát :

- Liều Thiến Thiến! Ngươi thật là lớn mật.

Tiếng quát vừa dứt, một thiếu phụ nạ dòng mặc áo đen đột nhiên xuất hiện, mặt mũ cơ hồ bao phủ một làn sương đầy mắt mũ đầy sát khí trợn lên nhìn Liều Thiến Thiến. Liều Thiến Thiến vừa trông thấy mũ chẳng khác gì gập ma quỷ hiện hình, mũ áo đen cất giọng lạnh như băng hỏi :

- Con tiện tỳ kia! Ngươi dám làm gì vậy?

Liều Thiến Thiến sợ hãi ấp úng đáp :

- Tiểu tỳ... tiểu tỳ trúng phải độc thủ của gã.

Mũ áo đen ngó Từ Văn một cái nói :

- Ngươi có biết gã là một con tin trọng yếu của phu nhân không?

Liều Thiến Thiến sợ hãi đáp :

- Tiểu tỳ biết rồi.
- Nếu ngươi phát động cương nỏ trận để hủy diệt gã thì kết quả sẽ ra sao.

Liều Thiến Thiến ngập ngừng đáp :

- Nhưng... nhưng tính mạng của tiểu tỳ cũng sẽ chết trong khoảnh khắc.

Mũ áo đen quát :

- Cầm miệng ngay! Dưới tòa Tiên tử không thể dung tha đứa gian tặc như ngươi, ngươi dám phản bội Tiên tử làm việc trái khoáy này thế là mình làm mình chịu. Quý xuống đi.

Liều Thiến Thiến quỳ hai chân xuống cất lời van vãn :

- Thưa Tổng quản! Xin Tổng quản tha thứ cho tỳ nữ vì không biết mà phạm pháp lần đầu...

Thiếu phụ đáp :

- Theo môn quy của Nữ thần thì dù là Tiên tử cũng không dám thay đổi. Cầm miệng đi!

Mụ áo đen được kêu bằng Tổng quản tiến lại gần mép lưới ngó Từ Văn hỏi :

- Từ Văn! Ta hy vọng thiếu hiệp giải độc cho thị.

Từ Văn hỏi :

- Để làm gì?

- Thị còn phải tiếp thụ lễ luật của bản môn.

- Cách xưng hô của tôn giá thế nào?

Mụ áo đen đáp :

- Bản nhân là Tổng quản Tôn Uyên Như.

Từ Văn từ ngày gặp kỳ duyên về nhập môn phái Vạn Độc luyện được huyền công thượng thượng. Về đường dùng độc chàng đã đến bậc xuất thần nhập hóa thu phát tự do, lúc chàng nắm lấy cổ tay Thiển Thiển chàng đã hy động chất kịch độc tột tâm, nhưng chàng không chế không cho chất độc phát tác ngay mà hoãn lại một thời gian chứ không như nửa năm về trước hễ tay chàng mà chạm vào đối phương là chết liền. Trước kia chàng chỉ luyện được cánh tay trái mà bây giờ toàn thân chàng đã có chất độc tùy ý giết người. Đây là lần đầu tiên chàng thi độc bằng thân pháp tột cao chỉ vì chuyện bất đắc dĩ. Giới luật của sư môn là không được giết càn, thực ra chàng không có ý muốn giết Liễu Thiển Thiển mà chỉ vì trường hợp bất đắc dĩ. Từ Văn lớn tiếng nhìn Liễu Thiển Thiển nói :

- Liễu Cô nương! Cô nương hãy đưa tay vào đây.

Liễu Thiển Thiển quay đầu đi hỏi :

- Để làm gì?

- Để tại hạ giải độc cho cô.

Liễu Thiển Thiển buông thông :

- Không cần.

- Tại sao vậy?

- Đẳng nào cũng chết, ta nguyện chết về tay người.

Tổng quản Tôn Uyên Như tức giận quát lên :

- Cái đó người không được tự chủ.

Mụ băng người tới nắm lấy tay Liễu Thiển Thiển đút vào lỗ hổng.

Liễu Thiển Thiển trợn mắt lên nghiêng răng ken két ra chiều tức giận vô cùng nhưng không dám phản kháng. Từ Văn thò tay ra nắm lấy cổ tay Liễu Thiển Thiển vận động tâm pháp thu chất độc về trong mình rồi buông tay ra nói :

- Thế là xong rồi!

Cách giải độc kỳ dị như vậy khiến cho mụ áo đen kinh hãi vô cùng.

Giữa lúc ấy dưới lầu đài có mấy tiếng quát tháo vọng lại, tiếp theo là những tiếng chiến đấu chấn động màng tai. Mụ áo đen biến sắc vội lôi Liễu Thiển Thiển đi nhanh như chớp, Từ Văn rất lấy làm kinh hãi chàng không hiểu người nào mà dám đến non tiên gây sự.

Tiếng chiến đấu nổi lên như sóng vỗ chỗ lên bổng chỗ xuống trầm xen vào những tiếng rú thê thảm, Từ Văn biết là số người giao thủ không phải ít. Đột nhiên một bóng người vọt lên lầu đài lướt qua mé hữu nhanh như chớp, thoáng cái lại quay lại mé tả dường như để tìm kiếm vật gì. Bóng người thấp thoáng ngay chỗ Từ Văn đang bị cầm tù chăm chú nhìn vào tấm lưới lớn bất giác gã ò lên một tiếng. Từ Văn vừa nghe thanh âm đã vui mừng quá đổi cất tiếng gọi :

- Đại ca! Tiểu đệ ở đây.

- Hiền đệ còn sống ư?

- Đại ca tưởng tiểu đệ chết rồi ư?

- Năm ngày qua tiểu huynh nghĩ thế thật. Hiền đệ bị chuyện gì vậy?

Từ Văn đáp :

- Tiểu đệ bị cầm tù.

Hoàng Minh hỏi :

- Cầm tù ư? Tầm lưới này...

Từ Văn nói ngay :

- Tầm lưới này nó dệt bằng thứ tơ thiên tằm không sợ đao kiếm, nước lửa.

Hoàng Minh bật lên tiếng “ủa” ra chiều lo lắng Từ Văn lại hỏi :

- Những ai tới đây động thủ?

- Những tay cao thủ của Ngũ Phụng giáo tổng số có đến năm chục người trở lên.

Từ Văn hỏi :

- Ngũ Phụng giáo ư?

Hoàng Minh đáp :

- Phải rồi! Tiểu huynh nhân cơ hội này mới trà trộn lên đây được.

- Bậc thang thiên nhiên không ngăn trở được bọn chúng ư?

- Họ phải đánh đổi bằng mười hai nhân mạng, bên Ngũ Phụng giáo phải tổn thất mười hai tay cao thủ mới phá được cuộc phòng thủ.

- Hai lão quái vật giữ đầu cầu thang có việc gì không?

- Dĩ nhiên chúng chết rồi! Nhưng việc này để thủng thẳng hãy nói chúng ta phải lo liệu việc chính trước.

Gã nói xong chân đá tay sờ để tìm cơ quan mở lưới. Hoàng Minh là một tên cao đồ của Diệu Thủ thư sinh và là thần thủ đệ nhất trong thiên hạ, gã rất tinh xảo về nghề này. Từ Văn bỗng quát lên :

- Coi chừng!

Một luồng kiếm phong sắc bén chụp lấy Hoàng Minh, người ra tay là một thiếu nữ áo xanh thị xuất hiện như ma quỷ hiện hình. Hoàng Minh mang ngoại hiệu là Thiểm Điện khách thân pháp gã có chỗ độc đáo nhưng bản lĩnh gã so với đối phương còn kém nhiều.

“Véo véo” ba chiêu kiếm phóng ra liền Hoàng Minh không thể nào phản kích được gã lâm vào tình thế rất nguy hiểm.

Cứ tình hình này thì gã không thể nào chịu nổi mười chiêu của thiếu nữ áo xanh, Từ Văn trong lúc nguy cấp chìa tay vào mắt lưới phóng ra một tia chỉ phong cực kỳ mãnh liệt. “Bình” cây cột khắc đầu rồng ngoài hiên bị bắn trúng gãy tiện từ chỗ cổ rồng, tiếng thiếu nữ quát lên :

- Nằm xuống!

Hoàng Minh lưng và vai thấm máu biến thành màu đỏ gã loạng choạng người đi hai cái, thiếu nữ áo xanh lại vung kiếm lên nhằm đâm vào trước ngực Hoàng Minh.

Hoàng Minh lạng người đi một cái đã tránh xa hơn trượng nhưng chưa thoát ra khỏi phạm vi của lưới kiếm thiếu nữ áo xanh, gã chắc mình bị chết về lưới kiếm của đối phương. Giữa lúc ấy đột nhiên tầm lưới kéo lên, Từ Văn mừng quýnh pháp chỉ của chàng chủ tâm tập kích thiếu nữ áo xanh để cứu Hoàng Minh trong cơn nguy cấp. Không ngờ thân pháp thị nhanh như quỷ nị chưởng phong chỉ trúng vào đầu rồng. Trường hợp này chẳng khác gì mèo mù dưng phải chuột già. Mấu chốt cơ quan bị đánh trúng liền kéo tầm lưới lên Từ Văn thoát ra rồi liền phóng chưởng đánh thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ áo xanh bị chưởng phong của Từ Văn đánh trúng thị rú lên một tiếng thê thảm rồi té xuống đất. Hoàng Minh thấy phát hiện kỳ tích liền la lên :

- Hiền đệ.. làm sao...

Từ Văn trở tay vào cây cột ngắt lời :

- Đánh bậy đánh bạ chẳng may mà trúng.

Hoàng Minh nhăn nhó cười nói :

- Nếu không đánh bừa bãi thì cái mạng của tiểu huynh bây giờ đã đi đời rồi.
- Thương thế của đại ca thế nào?
- Bị sướt ngoài da chẳng có chi đáng ngại.

Gã nói xong móc trong bọc ra viên thuốc bỏ vào miệng nuốt.

Tiếng chiến đấu vẫn vang lên không ngớt dần dần đi tới lâu đài.

Từ Văn cặp mắt xanh lè, sát khí ngùn ngụt nói :

- Tiểu đệ muốn lấy máu mà rửa chốn này.

Hoàng Minh vội xua tay ngăn lại nói :

- Không nên.
- Sao lại không nên?

Hoàng Minh hỏi lại :

- Hiền đệ muốn giúp cho bọn Ngũ Phụng giáo làm dữ chăng?
- Hai phe hai việc...
- Minh là kẻ vô sỉ không nên nhân lúc người ta nguy hiểm mà dậu đổ bìm leo.

Từ Văn lẳng lặng một lúc rồi hỏi :

- Chẳng lẽ ta bỏ mặc họ mà đi hay sao?
- Cục diện bữa nay nếu còn người tiếp ứng cho họ thì nhất định Ngũ Phụng giáo sẽ nắm chắc phần thắng.

Từ Văn nghĩ thầm :

- Thiên hạ thật lắm chuyện kỳ. Thiếu phụ xinh đẹp Vân Trung Tiên Từ không ở trên núi thì đúng gặp lúc Ngũ Phụng giáo kéo đến hành động. Theo lý thuyết của Vân Trung Tiên Từ thì hội Vệ Đạo giương oai Sơn Lâm thần nữ cũng vì mục đích vệ đạo. Họ định ý vào thế hiểm thiên nhiên nơi đây để tiêu diệt bọn Ngũ Phụng giáo, giả tử mà Vân Trung Tiên Từ không xuống núi thì tình thế chắc là khác hẳn.

Hoàng Minh lại nói :

- Hiền Đệ! Tiểu huynh có một ý kiến...

Từ Văn ngắt lời :

- Ý kiến gì?
- Ngũ Phụng giáo tàn hại võ lâm nắm quyền sinh sát, bọn giang hồ đều nghiêng răng cắn hận...

Từ Văn hỏi ngay :

- Phải chăng đại ca có ý muốn cho tiểu đệ ra tay?

Hoàng Minh hỏi lại :

- Hiền đệ có đồng ý chăng?
- Hội Vệ Đạo đối với tiểu đệ có một mối thù chẳng đội trời chung.
- Tiểu huynh muốn mượn câu nói của hiền đệ chia làm hai việc để mà xử trí.

Từ Văn ngần ngừ một lúc rồi đáp :

- Chúng ta hãy coi một lúc xem thế nào đã.

Bất thành linh có một bóng người bay vọt lên đài, hiển nhiên là một thiếu niên áo gấm tay cầm trường kiếm toàn thân vết máu loang lổ, hấn vừa hạ mình xuống nhìn Hoàng Minh quát :

- Sao không động thủ đi?

Hiển nhiên hấn cho Hoàng Minh là đệ tử Ngũ Phương giáo. Từ Văn đưa mắt lạnh lùng nhìn hấn nói :

- May mà chúng ta lại gặp nhau đây.

Thiếu niên áo gấm đúng là một tên Ngũ Phương sứ giả mà bữa trước chàng đã gặp ngoài thành Yên Sư, còn một gã nữa thì bị “Độc Thủ nhất thức” của chàng hạ sát ngay đương trường hôm ấy. Vừa thấy tên sứ giả này Từ Văn liền nhớ tới vụ cướp người hồng nhan tri kỷ là Thiên Đài Ma Cơ. Sát khí bùng bùng nổi lên không tài nào ngăn lại được nữa.

Ngũ Phương sứ giả vừa nghe thấy thanh âm Từ Văn vội quay đầu nhìn lại gã sợ xám mặt cầm đầu toan chạy Từ Văn đứng chắn ngang quát lên :

- Nhất định ngươi phải chết.

Vừa dứt lời chàng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” tấn công nhanh như điện chớp, Ngũ Phương sứ giả giờ kiếm lên gạt nhưng chưa kịp thì triển thế kiếm đã bị ngã quay ra. Hoàng Minh kinh hãi hỏi :

- Hiền đệ! Công lực như vậy mà còn có kẻ đối thủ ư?

Từ Văn lắc đầu đáp :

- Đại ca đừng tán dương tiểu đệ nữa, chúng ta đi thôi.

Dứt lời chàng băng mình từ lầu đài nhảy xuống, Hoàng Minh cũng nhảy theo. Dưới đài người bị từ thương nằm ngổn ngang, số bị chết có đến mấy chục vừa nam vừa nữ. Bọn nữ dĩ nhiên là đệ tử dưới tòa Vân Trung Tiên Tử và bọn thị tỳ. Mục quang Từ Văn đưa mắt nhìn toàn trường một lượt bỗng thấy mù áo đen tự xưng là Tổng quản Tôn Uyển Như đang chiến đấu cùng lão già mặc áo gấm mặt mũi hung ác. Cuộc đấu đã đến chỗ sinh tử, theo chiêu thức hai bên mà đoán thì đây là một cặp công lực cao nhất ở hiện trường. Ngoài ra những cặp khác cũng đang chiến đấu cực kỳ thảm khốc.

Hoàng Minh trở vào lão mặc áo cẩm bào nói :

- Lão là người đứng đầu trong Ngũ Phương giáo làm đến chức Phó lãnh đội y vệ.

Từ Văn gật đầu.

Bỗng một tiếng quát nổi lên một thiếu nữ áo xanh đã bị té nhào dưới lưỡi kiếm của hấn từ áo gấm, hấn từ này dùng kiếm móc rách vạt áo trước ngực của thiếu nữ để lộ cả ra. Hành vi dâm dục vô sỉ này khiến cho Từ Văn căm phẫn chàng quát quát mắt nhảy xổ lại, hấn từ áo gấm chưa kịp nhìn rõ bóng người đã bị một chưởng của Từ Văn đánh vỡ tan đầu óc chết ngay đương trường. Một tiếng quát không hiển của ai bỗng nổi lên :

- Địa Ngục thư sinh!

Tiếng quát này làm chấn động toàn trường.

Từ Văn cất bước tiến lại gần lão già mặc áo cẩm bào, bất luận là ai hễ tay kiếm của chàng tới nơi là bị chết liền, chàng đi trong năm trường thì bọn Ngũ Phương giáo đồ bị chết đến bảy tên. Lão già mặc áo cẩm bào điểm liền ba tuyệt chiêu bức bách mù áo đen phải lùi lại rồi lão nhảy xổ về phía Từ Văn. Mù áo đen thấy Từ Văn vừa thoát khỏi chôn lao lung lại về phe với mình mù không khỏi ngạc nhiên đứng thộn mặt ra.

Từ Văn tiến lên phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” công lực của lão già mặc áo cẩm bào cũng không phải tầm thường, lão tiến đã mau mà lùi lại càng mau hơn nữa. Lão lạng người đi một cái tránh khỏi chiêu “Độc Thủ nhất thức” Từ Văn chưa kịp biến chiêu lão đã vung trường kiếm tấn công nhanh như điện chớp. Trong lúc cấp bách Từ Văn phải lùi lại hai bước, giữa lúc chàng lùi lại chàng vận động mười thành công lực phóng ra một chưởng.

Chưởng lực mãnh liệt như thế núi xô ra khiến cho thế kiếm của lão già mặc áo cẩm bào phải dừng lại, giữa lúc khe hở không bằng sợi tóc này Từ Văn phóng “Độc Thủ nhị thức” ra. Một luồng kiếm khí mờ mịt xô vào phía sau lưng Từ Văn, chàng nghe tiếng gió đã biết ngay kiếm đạo này của một tay cao thủ không vừa vì tình thế bất buộc Từ Văn đành phải né mình sang bên để tránh.

Chàng vừa né mình vừa phóng chưởng, coi bề ngoài “Độc Thủ nhị thức” có vẻ suy giảm thực lực mà thật ra là một chiêu sát thủ ghê gớm. Lão mặc áo cẩm bào rú lên một tiếng loạn choạng người đi đến ba bốn bước.

Từ Văn đảo mắt nhìn lại rồi bật tiếng la hoảng, mắt chàng tối sầm lại cơ hồ té lăn xuống đất.

Chiêu kiếm phóng ra đột kích này lại là của thế thúc chàng tên Trương Úy Dân. Trương Úy Dân vì Từ Văn phải lên Quỷ hồ ở núi Chung Nam để tìm thuốc chữa cho chàng, không ngờ lão lại xuất hiện nơi đây. Ai có thể tin rằng lão quy đầu kẻ thù là Ngũ Phương giáo toan giết chàng? Từ Văn tự hỏi :

- Vì lẽ gì mà từ kẻ thù đến người thân không chịu buông tha mình? Vì lẽ gì mà một bậc phụ chấp mình vẫn tôn kính, vốn cảm kích lại hạ thủ hại mình?

Chàng nghĩ không thấu đoán không ra trái tim chàng đau đớn như bị kim đâm. Đồng thời Hoàng Minh cũng bật tiếng la hoảng, Trương Úy Dân cất giọng

lạnh lùng đáp :

- Từ Văn! Ngươi không nên tiếp tay cừu nhân.

Từ Văn trợn mắt há miệng lú lười lại hồi lâu chàng mới cất tiếng hỏi :

- Diệt nhi... về bè với kẻ thù ư?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Kiếm Tổng đà bị lộ hành tung

Tướng Úy Dân lớn tiếng hỏi :

- Hội Vệ Đạo là kẻ thù chân chính của ngươi. Ngươi quên rồi sao?

Từ Văn áp ứng :

- Thế thúc...

Tướng Úy Dân gạt đi :

- Đừng nói nữa. Bây giờ hãy giải quyết bọn nanh vuốt của hội Vệ Đạo ở ngay đây đã.

Hoàng Minh quát lên :

- Hắn không phải Tướng Úy Dân đâu, hắn giả trang đó.

Từ Văn liền tỉnh ngộ, chàng đang háng một tiếng rồi hùng hổ ra tay công kích. Mụ áo đen bây giờ đánh nhau với tên Phó lãnh đội mặc áo cẩm bào, gã đã bị thương rồi.

Người mạo xưng là Tướng Úy Dân kiếm thuật đã đến một trình độ rất cao. Giữa lúc Từ Văn phóng ra những chiêu thức kinh người kiếm khí rít lên veo veo, kiếm quang dường như một tấm màn bao phủ mà hắn vẫn phản kích được. Hai bên đã trao đổi bảy tám chiêu thức mà hắn vẫn giữ thế quân bình, bỗng một tiếng rú thê thảm vang lên lão giả mặc áo cẩm bào ngã lăn ra. Tướng Úy Dân giả gầm lên :

- Triệt thoái!

Hắn vừa phân tâm để ra hiệu lệnh Từ Văn liền thừa cơ phóng ra chiêu “Độc Thủ tam thức” nhanh như điện chớp.

Nguyên Từ Văn cũng không cần phải dùng đến chiêu thức “Diêm Vương Yên Khách” tàn độc này, nhưng chàng quyết ý hạ sát đối phương nên không do dự gì phóng ngay ra chiêu sát thủ.

Tướng Úy Dân giả rú lên một tiếng rồi ngã lăn ngay ra dưới đất. Ngũ Phụng giáo đồ lúc này đang tới tập xuống núi chiến trường thành ra rối loạn. Từ Văn trở vào một xác chết ở trước mặt hỏi Hoàng Minh :

- Đại ca! Đại ca thử xem chân tướng hắn là ai?

Chàng vừa dứt lời thì người chàng đã vọt ra đến trước cửa thang lòng chàng đang căm hận cực điểm quyết ý không tha một tên đệ tử Ngũ Phụng giáo nào. Thân pháp chàng nhanh như quỷ mị chớp mắt chàng đã chạy tới hai chỗ lão quái vật ngồi phòng thủ. Chàng dừng lại vừa xoay mình thì gặp ngay mấy tên đi đầu chạy tới.

Huych! Huych!.. Bóng người kế tiếp nhau té xuống bọn đệ tử dưới trướng Sơn Lâm thần nữ rượt theo truy kích. Những tay cao thủ Ngũ Phụng giáo có sức chạy trốn nhưng chẳng tên nào tránh khỏi kiếp nạn. Chỉ trong khoảnh khắc đầu đầy lại im lìm, không trường chỉ còn lại những vũng máu, xác chết và những mảnh thi thể tan nát.

Mụ áo đen lúc này dường như có địa vị rất cao chỉ dưới quyền một mình Vân Trung Tiên Tử, mụ hạ lệnh thu dọn chiến trường tiến đến trước mặt Từ Văn cất lời trang trọng :

- Bản nhân kính cần đại diện cho Lệnh chủ phu nhân xin cảm ơn các hạ đã viện thủ cho.

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Bất tất phải thế. Tại hạ không có ý viện trợ cho quý hội đâu.

Mụ áo đen hơi biến sắc :

- Sao các hạ lại thoát ra được?

- Cái đó là nhờ ở lòng trời.

Mụ áo đen hỏi lại :

- Các hạ nói thế là nghĩa làm sao?

- Tại hạ tưởng không cần phải giải thích.

Mụ áo đen lại biến sắc mặt nhưng mụ nén giận nói :

- Theo lẽ ra thì bản nhân phải ngăn trở không để cho các hạ rời khỏi nơi đây.

Từ Văn cười nhạt nói :

- Tôn tổng quản! Tại hạ e rằng Tôn tổng quản không làm nổi thì sao?

- Làm nổi hay không làm nổi là chuyện khác. Có điều đã là người giang hồ phải giữ chuyện ân oán phân minh, các hạ vừa mới viện trợ cho mà bản nhân lại không biết điều hay sao?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Tại hạ đã nói phu nhân đừng nhắc đến hai chữ viện trợ nữa.

- Dù sao sự thực vẫn là sự thực.

- Ngày hôm nay đã bỏ qua nhưng tại hạ sẽ trở lại.

- Các hạ không tới thì hội Vệ Đạo cũng tìm đến.

- Thế thì hay lắm!

Hoàng Minh bỗng chạy tới Từ Văn hỏi ngay :

- Đại ca, kẻ mạo xưng thế thúc của tiểu đệ là ai thế?

- Tiểu huynh chưa gặp hần bao giờ, dù sao cũng biết hần là nhân vật đặc biệt của Ngũ Phương giáo.

- Hần mạo xưng Trương thế thúc là có ý gì?

- Vụ này khó nói lắm. Có khi hần muốn vu oan giá họa cho Trương Úy Dân khiến cho hội Vệ Đạo đối nghịch với lão, cũng có khi họ có chuyện mưu đồ gì khác.

- Sao đại ca lại biết đối phương giả mạo?

Hoàng Minh hỏi lại :

- Bây giờ chúng ta làm gì?

- Tiểu đệ định xuống núi.

- Nếu vậy chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

- Phải đấy!

Từ Văn quay lại bảo mụ áo đen :

- Tôn tổng quản! Chúng ta chẳng bao lâu nữa lại gặp nhau khi tại hạ trở lại đây thì tình trạng còn tệ hại hơn bữa nay là khác.

Mụ áo đen xòe tay ra nói :

- Xin mời các hạ.

Từ Văn cùng Hoàng Minh xuống qua những bậc thang thiên nhiên thì ở phía dưới không còn ai nữa, chắc bọn người đến triều bái Sơn Lâm thần nữ đã nghe chuyện đánh nhau và rút lui rồi.

Từ Văn giục :

- Đại ca, nói chuyện nữa đi.

Hoàng Minh vừa đi vừa nói :

- Điều thứ nhất là Tướng Úy Dân đi Quỷ hồ chưa về, không có lý nào lại có đột ngột ở nơi đây? Hai là thanh âm cùng lộ số võ công không giống. Ba là Tướng phủ vừa bị tàn hại chẳng có lý nào lão lại đi quy phục kẻ thù.

- Phải lắm! Trong lúc nhất thời tiểu đệ bị mờ ám đáng lý tiểu đệ phải nhận ra ngay lúc đó mới phải.

- Đối phương hóa trang khéo lắm, tiểu huynh ngay lúc đó cũng không nhận ra.

- Bọn Ngũ Phương giáo bị chết hết chắc họ cũng không chịu bỏ qua.

- Hội Vệ Đạo cũng hy vọng ở cục diện rồi ren này lắm.

- Trên chốn giang hồ toàn chuyện cừu hận chém giết nhau không bao giờ hết.

Hoàng Minh hỏi :

- Tại sao hiền đệ bị cầm tù?

Từ Văn liền đem những chuyện đã qua thuật lại, chàng nghi ngờ hỏi :

- Đại ca! Theo nhận xét của đại ca thì gia phụ còn sống ở thế gian không?

Hoàng Minh trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Chốn giang hồ lắm chuyện kỳ bí tiểu huynh không biết đâu mà nói.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện bất giác đã đến chân thang, Hoàng Minh dừng bước lại hỏi :

- Hiền đệ! Bây giờ chúng ta đến Chung Nam để dò thám xem việc Tướng Úy Dân lạc lõng nơi đâu. Hiền đệ tính sao?

Từ Văn trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tiểu đệ nghĩ rằng hãy đi kiểm Tổng đà Ngũ Phương giáo trước.

- Sao? Hiền đệ đã biết trụ sở của Tổng đà Ngũ Phương giáo rồi ư?

- Tiểu đệ biết rồi, ở sau núi Tung Sơn từ đây tới đó cũng không xa mấy.

Hoàng Minh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Cũng được, chúng ta đi thôi.

- Không được!

- Hiền đệ có cao kiến gì?

- Tiểu đệ không có cao kiến chỉ hết chỉ muốn nhờ đại ca tìm cách nào để kiểm thấy lệnh sư vì tiểu đệ còn nhiều việc muốn thỉnh giáo lão nhân gia. Sau khi tiểu đệ giải quyết xong việc Ngũ Phương giáo sẽ kiểm đại ca..

Hoàng Minh ngắt lời :

- Gia sư tính tình cổ quái. Chỉ có lão gia muốn tìm ai thì được còn ai muốn tìm lão gia thì khó lắm.

- Xin đại ca thử gắng sức một phen xem sao?

- Chắc hiền đệ e rằng thân thủ của tiểu huynh không đủ chống chọi với cường địch có đi theo chỉ làm hiền đệ bận tâm thêm chứ gì?

- Không phải tiểu đệ có ý nghĩ như vậy đâu.

- Vậy chúng ta đi thôi.

Thực ra trong lòng Từ Văn không muốn để cho Hoàng Minh mạo hiểm sinh mạng. Chuyến này đi tìm Ngũ Phương giáo thật chẳng nào nơi đầm rồng hang cọp, những tay cao thủ của Ngũ Phương giáo nhiều không biết đến đâu mà kể họ chỉ hy sinh một người là Hoàng Minh không đối phó nổi. Đồng thời theo lời của Phân đàn chủ Khương Giác lúc lâm tử đã thổ lộ thì Ngũ Phương giáo chủ rất có thể là tên nghịch đồ của bản môn. Vụ này liên quan đến vấn đề môn hộ mà có Hoàng Minh ở bên thật lắm điều bất tiện. Trong lòng chàng nghĩ vậy liền rũ thấp cặp lông mày thanh kiếm hồi lâu không nói gì.

Hoàng Minh là tay lão luyện giang hồ tâm tư mau lẹ gã nhìn thấy Từ Văn có điều ngấm ngầm liền hỏi ngay :

- Phải chăng hiền đệ có điều chi khó nói?

Từ Văn không sao được đành gạt đầu nói :

- Đại ca đoán đúng đó.

- Nếu vậy tiểu huynh hiểu rồi và vui lòng phớt bỏ chủ kiến...

- Tiểu đệ rất áy náy.

- Hiền đệ đừng nói vậy, tiểu huynh chẳng để tâm làm chi.

- Tiểu đệ xin đại ca nói cho hay là chúng ta sẽ gặp nhau ở địa phương nào?

Hoàng Minh hỏi lại :

- Ở ngoài thành Nhữ Châu được không?

- Được rồi! Vậy chúng ta cứ thế.

Hoàng Minh lại dặn :

- Hiền đệ đi chuyến này phải cẩn thận lắm mới được!

- Cảm ơn đại ca đã có dạ quan hoài tiểu đệ xin ghi nhớ.

- Chúng ta còn đi với nhau được một quãng nữa đến phía trước kia rồi hãy chia tay.

Hai người đi trong bóng chiều thê lương âm đạm ra khỏi khu vực núi non đến trước ngã ba đường Hoàng Minh cầm chặt tay Từ Văn ra chiều rất quyến luyến nói :

- Hiền đệ! Chúng ta chia tay nhau từ đây. Hiền đệ hãy trân trọng! Trong vòng mười ngày chúng ta sẽ gặp nhau ở ngoài thành Nhữ Châu.

Từ Văn trong lòng rất cả khái đối với người bạn thân thiết, chàng mỉm cười nói :

- Đại ca hãy trân trọng.

Hai người nắm chặt tay nhau lần nữa rồi chia đường mà tiến.

* * * * *

Tung Sơn là một trong bốn môn phái lớn nó là lãnh tụ phái Thiếu Lâm vì phái này khai sáng ở nơi đây. Tuy mấy năm nay Tung Sơn lâm vào tình trạng suy vì có điều vẫn giữ được danh dự nguyên như cũ.

Dãy núi phía sau ít có vết chân người, núi cao ngàn trùng sơn thế liên miên hiểm trở.

Một buổi sáng mù sớm vừa tan ánh dương quang chiếu khắp trần gian. Một chàng thư sinh áo xanh chân đi như nước chảy mây trôi rong ruổi trong rừng núi này. Lòng chàng hoài bão ba điều: cứu mẫu thân, kéo người yêu ra khỏi tay cường địch và thanh lý môn hộ Vạn Độc môn. Chàng chính là Địa Ngục thư sinh Từ Văn.

Chàng chuyển động theo ánh mặt trời và tìm kiếm trong phạm vi mấy chục dặm nhưng chẳng thấy vết tích chi hết. Cả tiểu phụ, liệt hộ cũng không thấy bóng một người nào.

Mặt trời đã xế về Tây mù chiều đã lên dần mà vẫn chẳng thấy tăm hơi chi hết, Từ Văn đứng ở đầu non ra chiều chán nản, chàng bụng bảo dạ :

- Nếu quả Ngũ Phương giáo lập đà tại đây ít ra cũng phải có dấu vết gì, hay là lời Khương Giác không đúng sự thật?

Chàng bắt đầu sinh mối hoài nghi thì bất thành linh một bóng người xuất hiện trong rừng như ma quỷ hiện hình. Tai mắt Từ Văn rất linh mẫn chàng phát giác

ra ngay quay đầu nhìn lại thì thấy ngoài năm trượng có một thiếu niên áo gấm đứng sững. Coi cách ăn mặc của đôi phương chàng đoán ngay được địa vị của gã sự phát hiện này khiến cho chàng phấn khởi. Chàng lẩm bẩm :

- Chuyến đi này không đến nỗi vô ích rồi.

Thiếu niên áo gấm lên tiếng hỏi trước :

- Địa Ngục thư sinh, ngươi đến đây làm chi?

Từ Văn băng mình về phía đôi phương còn cách ba trượng chàng dừng lại cất tiếng lạnh lùng hỏi :

- Có phải Ngũ Phương sứ giả đó chăng?

Thiếu niên đáp :

- Chính thị!

- Bản nhân muốn ra mắt Giáo chủ các vị.

Thiếu niên hỏi lại :

- Các hạ muốn tham kiến Giáo chủ tại hạ ư?

Từ Văn hừ một tiếng chứ không trả lời, thiếu niên liền nói tiếp :

- Hiện giờ tại Giáo chủ chưa muốn gặp các hạ.

- Vì lẽ gì?

- Bản sứ giả vâng lệnh Giáo chủ đưa tin cho các hạ...

Từ Văn ngấm ngấm kinh hãi, chàng tự hỏi :

- Té ra hành tung của mình đã bị bại lộ, không biết Ngũ Phương giáo chủ có biết thân phận mình hiện nay không?

Chàng liền hỏi :

- Đưa tin gì?

- Lệnh đường cùng người yêu là Thiên Đài Ma Cơ hiện được bản giáo rất hậu đãi.

Từ Văn nghe nói tới mẫu thân cùng người yêu mắt dường như nẩy lửa run lên hỏi :

- Hậu đãi là thế nào?

- Tức là cách sinh hoạt rất phong lưu.

- Còn gì nữa không?

- Bản Giáo chủ còn đưa ra một điều kiện để trao đổi, nếu các hạ làm được thì mẫu thân và Thiên Đài Ma Cơ sẽ được trả tự do ngay.

Từ Văn động tâm nghiến răng hỏi :

- Nếu bản nhân không làm được thì sao?

Thiếu niên áo gấm cất giọng trầm trầm đáp :

- Không làm được thì kiếp này chẳng khi nào các hạ được gặp hai người kia nữa.

- Điều kiện gì?

- Đem thủ cấp vợ chồng Vệ Đạo hội chủ làm vật trao đổi.

Từ Văn hỏi :

- Sao? Muốn lấy thủ cấp của Thượng Quan Hoàn và Vân Trung Tiên Tử ư?

Thiếu niên áo gấm đáp :

- Đúng thế!
- Liệu bản nhân có tiếp thụ được điều kiện đó chăng?
- Đúng thế!
- Sao ngươi lại tự tin như vậy?

Thiếu niên áo gấm đáp :

- Điều thứ nhất là Thượng Quan Hoành có mối thâm thù với các hạ đẳng nào các hạ cũng hạ thủ lấy đầu họ. Điều thứ hai là vì sinh mạng của lệnh đường và người yêu các hạ không tiếp thụ không được.

Gã nói thế quả đúng sự thật, giữa chàng và Thượng Quan Hoành thù cũ nợ mới chồng chất tất chàng phải trả. Mặt khác đời sống của mẫu thân chàng và Thiên Đài Ma Cơ cũng giống như đời sống của bản thân chàng có khi nó còn quan trọng hơn. Có điều chàng khó mà tìm được tới sào huyệt của bọn kia nên gã thiếu niên chắc chàng phải nghe theo cách sắp đặt của họ.

Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại bằng một giọng lạnh như băng :

- Tín tức của Giáo chủ đưa ra là thế ư?
- Đúng vậy!
- Bản nhân không tiếp nhận đâu.
- Nếu vậy thì các hạ sẽ phải ân hận suốt đời.

Từ Văn cười nhạt nói :

- Cái đó đã lấy gì làm chắc.

Thiếu niên áo gấm nói :

- Rồi các hạ sẽ biết, bản sứ giả xin cáo từ.

Từ Văn quát lên :

- Không được nhúc nhích.
- Sao?
- Ngươi đừng tưởng bỏ đi một cách dễ dàng như thế được. Bây giờ ngươi hãy nói danh hiệu cùng lai lịch của Giáo chủ ngươi đã.

Thiếu niên áo gấm hỏi :

- Các hạ tưởng làm được như vậy ư?

Mắt Từ Văn xanh lét mặt đầy sát khí chàng xẵng giọng :

- Ngươi không tự chủ được đâu.

Thiếu niên áo gấm sợ hãi lùi lại hai bước rồi băng mình vọt đi, thân pháp của gã cực kỳ mau lẹ khiến gười ta phải lè lưỡi. Nhưng Từ Văn khi nào để gã chạy thoát chàng lớn tiếng quát :

- Đứng lại ngay!

Chàng băng mình đi nhanh như điện chớp vọt tới phía trước ngăn chặn lại, thiếu niên áo gấm quay đầu toan chạy gã vọt đi một cái đã đến ven rừng. Chàng nghĩ thầm :

- Nếu để hán chuẩn vào rừng thì chàng mất nhiều công tìm kiếm.

Chàng liền rượt tới như bóng theo hình chàng vọt lên không vùng chưởng đánh ra một phát. Phát chưởng này tuy không mãnh liệt bằng đứng ở dưới đất phóng ra nhưng chàng đã vận dụng công lực đến độ chót chưởng phong ào ào xô tới khiến cho thiếu niên áo gấm loạng choạng người đi. Từ Văn lại rẽ ngang người ra đứng chắn thét lên :

- Ngươi muốn thoát thân thì chỉ là chuyện mơ hồ.

Thiếu niên áo gấm mặt xám như tro tàn lụi lại ba bốn bước đồng thời gãi giờ tay lên một cái lập tức một mùi thơm bao phủ Từ Văn.

Từ Văn cười khẩy nói :

- Té ra ngươi cũng học được cách dùng độc, đáng tiếc là ngươi lại chạm trán với tổ sư dùng độc.

Thiếu niên áo gấm trong lúc cấp bách không biết làm thế nào nên dùng hạ kế này gãi chẳng còn lạ gì Địa Ngục thư sinh là một tay cao thủ về độc đạo. Vì thiếu niên đã tiết lộ dùng độc Từ Văn liền xác định Ngũ Phương giáo chủ rất có thể là tên nghịch đồ bản môn đã lấy được Độc kinh. Thiếu niên áo gấm rú lên một tiếng quái gờ rồi phóng chưởng nhanh như điện chớp nhằm Từ Văn đánh một chiêu vong mạng.

Người ta thường nói “Kẻ dùng phu liệu mạng muôn người không địch lại” công lực của Ngũ Phương sứ giả vốn đã kinh người mà gãi lại ra tay liều mạng khiến cho Từ Văn chẳng được cũng phí sức.

Cách đánh liều mạng này chỉ có một hơi nhụt khí còn về công lực thì gãi so kịp Từ Văn thế nào được?

Thiếu niên áo gấm phóng chiêu liều mạng không ăn thua gì thì trong chớp mắt Từ Văn phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” thiếu niên áo gấm rú lên một tiếng kinh hồn miêng học máu tươi té lăn xuống đất, nhưng gãi cựa quậy mấy cái rồi đứng dậy được. Từ Văn muốn để gãi sống nên trong chiêu thức này chàng chưa ra tay kịch liệt nếu không thì đối phương chẳng tài nào đứng dậy được nữa.

Từ Văn nói :

- Ngươi nói thật đi là hơn.

Thiếu niên áo gấm đáp :

- Không được đâu.

Từ Văn thờ mạnh một cái rồi bảo gãi :

- Ngươi không nói cũng được, nhưng phải đưa ta về Tổng đàn.

Thiếu niên áo gấm lau máu trên mép rồi rú lên rất thê thảm :

- Ngươi đừng hòng..

Từ Văn giận quá không nhịn được nữa vờn tay ra nắm lấy huyết Kiên Tinh của đối phương. Năm ngón tay chàng bấm sâu vào thịt gãi máu tươi rơm rớm chảy ra lọt qua kẽ ngón tay rớt xuống khiến cho tấm áo gấm của gãi càng thêm màu tươi đẹp. Từ Văn lại quát hỏi :

- Ngươi thử nói một tiếng không nữa ta coi.

Thiếu niên áo gấm vẫn một mực :

- Ta không chịu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Từ Văn đả bại Ngũ Phương giáo chủ

Từ Văn bóp tay mạnh, thiếu niên áo gấm lên như con thú điên cuồng. Xương vai gãi gãy nát trán gãi toát ra những giọt mồ hôi chảy xuống. Da mặt hấn co rúm lại biến thành hình thù quái gờ, mắt hấn lộ ra vừa khủng khiếp vừa oán hận. Từ Văn lại hỏi :

- Ngươi có chịu dẫn đường không?

Thiếu niên áo gấm run lên cắt giọng cực kỳ thê thảm đáp :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi sẽ bị trả oán đau đớn gấp mười.

Từ Văn khịt mũi một tiếng rồi đáp :

- Cái đó không can hệ gì đến ngươi.

Thiếu niên áo gấm lặng thinh không nói gì nữa. Từ Văn lại quát :

- Có nói hay không thì bảo?

Thiếu niên áo gấm vẫn không mở miệng. Từ Văn không nổi sát khí găm lên :

- Ngươi không chịu thì có kẻ khác chịu, vậy ngươi yên tâm mà chết đừng trách ta thủ đoạn tàn độc nhé.

Giữa lúc ấy mười mấy bóng người xuất hiện từ bốn mặt tám phương tiến lại, tên nào cũng vũ phục áo gấm tay cầm trường kiếm. Từ Văn nhác trông đã biết ngay toàn là cấm y vệ sĩ. Tiếp theo một người mặc áo cẩm bào mặt thịt trông rất uy mãnh tiến gần đến trước mặt Từ Văn trầm giọng nói :

- Buông tha gã ra!

Từ Văn giương cặp mắt hung dữ lên nhìn người mặc áo cẩm bào nói :

- Cách xưng hô các hạ thế nào đây?

Người mặc áo cẩm bào đáp :

- Bản tòa là Ngũ Phương giáo chủ.

Lập tức bầu máu nóng của Từ Văn sôi lên sùng sục, những tia sáng xanh lè trong mắt chàng chiếu ra chói lọi, lập tức chàng vung tay lên một cái...

Tiếng thét như xé bầu không khí làm đỉnh tai nhức óc tên Ngũ Phương sứ giả bị bắn ra ngoài năm trượng đập vào núi đá lập tức chết liền.

Ngũ Phương giáo chủ quát :

- Từ Văn! Ngươi thực là điên khùng quá đời.

Mắt Từ Văn sáng rực như hai bó đuốc chiếu thẳng vào mặt Ngũ Phương giáo chủ, chàng muốn nhìn kỹ tên bạn đồ của sư môn xem tướng mạo thế nào mà là một nhân vật nham hiểm tàn độc đến vậy. Hồi lâu từ kẽ răng chàng rít lên một câu hỏi :

- Tôn tính đại danh của các hạ là gì?

Ngũ Phương giáo chủ cười khanh khách đáp :

- Tiểu tử! Ngươi không đáng hỏi ta đâu.

Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi nói :

- Các hạ đến vừa khéo, chúng ta hãy nói đến chuyện ơn oán tư nhân trước...

Ngũ Phương giáo chủ ngắt lời :

- Sao? Lại có tư thù công oán khác nhau ư?

- Đúng thế!

- Tư cừu thế nào ngươi hãy nói cho bản tòa nghe.

- Có phải vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo là do các hạ gây ra không?

- Bản tòa đã sai người truyền ngôn, việc đó ngươi kiếm Vệ Đạo Hội chủ mà hỏi.

Từ Văn lại hỏi :

- Lời nói từ miệng một vị Giáo chủ như các hạ thốt ra có thể tin được chăng?

- Dĩ nhiên!

- Vậy thì tại sao gia mẫu lại bị lọt vào tay các hạ?

Ngũ Phương giáo chủ ngần ngại một chút rồi đáp :

- Muốn mưu đồ bá nghiệp trên chốn giang hồ chỉ cốt sao cho đạt được mục đích chẳng cần lựa chọn thủ đoạn, về điểm này bản tòa không cần phải giải thích với ngươi.

- Lời đáp của các hạ chưa làm cho tại hạ đầy đủ thỏa mãn...

Ngũ Phuong giáo chủ đáp bằng giọng rất khinh miệt :

- Đó là câu chuyện con nít của người.

- Thế thì việc sát hại Tam Chỉ mỗ mỗ cướp Thiên Đài Ma Cơ đem đi là vì lẽ gì?

Ngũ Phuong giáo chủ hững hờ đáp :

- Cũng vì lý do như trên.

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Bây giờ xin các hạ hãy tha người ra.

Ngũ Phuong giáo chủ cười đáp :

- Người tưởng dễ thế ư?

Từ Văn lại nổi sát khí lớn tiếng quát :

- Các hạ phải tha mới xong, bằng không thì...

Ngũ Phuong giáo chủ hỏi ngay :

- Không thì làm sao?

- Cả Ngũ Phuong giáo sẽ bị chết hết dù là con gà con chó cũng chẳng còn.

Câu này của chàng chứa đầy sát khí khiến người nghe không rét mà run. Ngũ Phuong giáo chủ hắng giọng một tiếng rồi nói :

- Lời nói cuồng vọng của người hăm dọa bản tòa thế nào được.

Từ Văn đã muốn ra tay nhưng chàng lại nghĩ vì còn nhiều điều cần biết rõ nhất là vụ hai bên là truyền nhân hai đời của bản môn. Nếu không theo đủ lý lẽ mà hành động thì không xong được, lửa giận bốc lên ngùn ngụt chàng nghiêng răng hỏi :

- Các hạ không tha người thật chẳng?

- Trừ phi người lấy được thủ cấp của vợ chồng Thượng Quan Hoàn đem tới đây đánh đổi.

- Nếu không thì sao?

- Giết hai mạng người trong con mắt bản tòa chẳng khác gì dí chết hai con kiến.

Từ Văn run lên :

- Các hạ... không còn nhân tính nữa..

- Nếu còn bản đến nhân tính thì bản tòa chẳng còn sống được đến ngày nay.

- Các hạ khéo lắm, muốn mượn tay bản nhân để trừ một mối họa tâm phúc cho mình phải không?

- Tùy người giải thích thế nào cũng được.

- Các hạ tự tin bữa nay còn sống được ư?

Ngũ Phuong giáo chủ cười rồi nói :

- Tự tin lắm chứ! Chắc cả trăm phần trăm.

Lúc này bóng tịch dương đã lặn nửa bầu trời rán lên đỏ ối khiến cho đầu non biến thành toàn một màu hồng, màu hồng này vào lúc huỳnh hôn lại càng đỏ tươi như huyết. Bao nhiêu cảm y vệ sĩ đều đứng ngay như gỗ, trường kiếm của chúng đều có rán chiều chiều vào hiện lên những dây màu đỏ không trường bao phủ một làn sát khí khủng khiếp.

Từ Văn nghiêng răng ken két mắt chàng trợn ngược cơ hồ rách cả mí mắt ra, chàng dẫn giọng :

- Bây giờ hãy tạm gác món gia cừu, chúng ta hãy bàn chuyện gia sự.

Ngũ Phuong giáo chủ hững hờ nói :

- Việc gì mà gia sự?

Từ Văn hỏi lại :

- Trong địa lao tại Phân đàn Yên Sư đã xảy vụ công án về lão gia họ Ngũ, các hạ không phủ nhận chứ?

Ngũ Phuong giáo chủ bỗng lùi lại ba bước mắt chiếu ra những tia hàn quang run lên đáp :

- Sao ngươi lại nói là gia sự?

- Phải rồi! Chính là gia sự.

- Ngươi nói thế là nghĩa làm sao?

- Các hạ thừa nhận là hành vi của mình rồi chứ?

Ngũ Phuong giáo chủ chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời, Từ Văn lại nói tiếp :

- Các hạ hãy triệt thoái bọn thủ hạ đi đã.

- Tại sao vậy?

- Vì đã là gia pháp thì dĩ nhiên không để người ngoài can dự vào được.

Ngũ Phuong giáo chủ lại lùi thêm bước nữa lạnh lùng hỏi :

- Từ Văn! Ngươi được lão thất phu họ Ngũ cho biết điều gì hay thế?

Từ Văn quát lên :

- Các hạ dám vũ nhục đến bậc tôn trưởng trong nhà ư?

Ngũ Phuong giáo chủ lạnh lùng đáp :

- Cái đó chẳng có gì đáng gọi là dám với không dám...

Từ Văn lại giục :

- Các hạ hãy triệt thoái thủ hạ đi.

Ngũ Phuong giáo chủ ồm ồ :

- Chả cần.

- Nhưng tại hạ cho là cần.

Ngũ Phuong giáo chủ hừ một tiếng rồi đáp :

- Ngươi không đáng đâu.

Từ Văn tức như vỡ mặt. Vạn Độc môn đã nghiêm cấm không được tiết lộ bất cứ điều gì với ai. Thế mà hiện giờ bao nhiêu giáo đồ của Ngũ Phuong giáo hiện diện tại trường khiến chàng không thể nói những điều cần nói muốn làm gì cũng không dám làm. Ngũ Phuong giáo chủ có thái độ khinh bỉ chẳng coi môn qui vào đâu khiến chàng muốn nhin cũng không nhin nổi chàng rít chặt hai hàm răng lại nói :

- Các hạ muốn tại hạ phải động thủ chăng?

Ngũ Phuong giáo chủ hỏi :

- Ngươi chưa nói rõ ý tứ hai chữ gia sự là nghĩa làm sao?

Từ Văn xằng giọng nói :

- Các hạ hãy ra lệnh cho bọn thủ hạ rút lui đi đã.

- Bản tòa đã bảo là không cần rồi mà.

- Nếu vậy thì tại hạ phải làm việc thay các hạ..

Chàng chưa dứt lời đã nhảy phóng vào đám đông, Ngũ Phương giáo chủ quát lên :

- Người dám ngang tàng thế ư?

Rồi lão nhảy xổ về phía Từ Văn.

Mấy tiếng “oẹ oẹ” vang lên ba tên cầm y vệ đứng ở phía trước bị té nhào. Đồng thời Ngũ Phương giáo chủ cũng phóng chưởng, chưởng lực hùng mạnh dường như lay non dốc biển ào ạt xô ra chụp lấy Từ Văn. Từ Văn xoay tay lại phải phản kích nhưng chàng bị hất lùi lại sau hai bước. Ngũ Phương giáo chủ bật lên tràng cười quái gở quát :

- Thằng lỏi kia! Bàn tọa mà không giết được người thì thế không làm người nữa.

Hắn phóng song chưởng ra một luồng cương khí âm âm xô tới, Từ Văn chấn động tâm thần vì loại cương khí này đụng vào vật cứng đến đâu cũng bị đập tan. Đây là tinh hoa về chưởng lực. Vân Trung Tiên Tử và Thống Thiên hòa thượng cũng luyện được loại cương khí thất truyền này. Công lực của Ngũ Phương giáo chủ mà so với Thống Thiên hòa thượng thì hẳn còn cao thâm hơn nhiều còn so với Vân Trung Tiên Tử dường như ngang nhau. Trong lòng tính vậy Từ Văn đột nhiên vận huyền công của bản môn đến mười hai thành công lực vực vùng ra đón đỡ.

“Sầm” một tiếng khủng khiếp! Cây gỗ cò đứt, đá núi tung bay kinh lực rít lên trong vòng ba trượng, những tên cầm y vệ sĩ tên nào cũng ngã lăn mặt mũi xám ngắt tinh thần giao động.

Cả Từ Văn và Ngũ Phương giáo chủ đều lùi lại ba bước, hồi hộp kinh thế hãi tục này hai bên ở vào thế quân bình. Hai người liền vận động nội lực đứng nhìn nhau, Ngũ Phương giáo chủ cất tiếng run run hỏi :

- Từ Văn! Mới nửa năm nay mà người đã tiến được một bước dài chắc ngươi đã gặp kỳ tích gì phải không?

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Cái đó không can dự gì đến các hạ.

Từ Văn hoài bão mục đích thanh lý môn hộ để hoàn thành di mệnh của sư tổ rồi sẽ cứu thoát mẫu thân cùng người yêu để kết liễu mối thù riêng. Ngũ Phương giáo chủ đã quyết ý trừ diệt cho bằng được kẻ thù thứ nhất này. Nhân thân hai bên dường như đã nhìn rõ ý niệm của đối phương, nào cấm hận, nào sát khí khiến người ta không rét mà run.

Bọn vệ sĩ đứng bàng quang cũng hoang mang vô cùng mồ hôi nhỏ giọt.

Từ Văn cùng Ngũ Phương giáo chủ bỗng biến thành hai pho tượng đá không nói nửa lời cũng không cử động. Bầu không khí trong trường cơ hồ ngưng kết lại khiến người ta cơ hồ nghẹt thở.

Vàng thái dương đã thu về hết vùng rán đỏ cuối cùng để nhường chỗ cho màn đêm từ từ buông xuống.

Đây là cuộc tỷ đấu định lực hể bên nào tinh thần bị lung lay một chút là đối phương liền ra chiêu trí mạng, sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà hai bên đều toát mồ hôi trán. Sau cùng Từ Văn không nhẫn nại được nữa vì chàng tự biết sức mình không đủ kéo dài cuộc tỷ thí này. Chàng quát lên một tiếng kinh tâm động phách rồi phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” đồng thời Ngũ Phương giáo chủ cũng ra một chiêu lợi hại tuyệt luân. Đây là cách đánh liễu mạng hai bên chỉ công chứ không thủ bóng người gần vào rồi lại xa hai người cùng bật lên tiếng rên nhỏ nhẹ. Bóng người lại tiến gần vào nhau Từ Văn ra chiêu “Độc Thủ nhị thức” chưởng lực đụng nhau nổ lên âm âm cả hai đối thủ đều loạng choạng mấy bước miệng ứa máu tươi.

Bao nhiêu người có mặt tại trường đều kinh hồn bạt vía, Từ Văn quát lên một tiếng :

- Nằm ra!

Đồng thời chàng phóng chiêu “Độc Thủ tam thức” đây là một chiêu sát thủ tối hậu phải phát huy toàn bộ công lực nếu chiêu này mà không thắng địch là hết đường. Ngũ Phương giáo chủ rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra.

Những tiếng la hoảng vang động cả một vùng, bao nhiêu cầm y vệ sĩ ủa cả vào những làn kiếm quang giao nhau dệt thành một tấm lưới ánh sáng xanh lè. Từ Văn gầm lên một tiếng thật to tung phóng chưởng chàng phóng rất lẹ vào tấm lưới kiếm quang.

Huych! Huych! Mấy tiếng liền bốn tên vệ sĩ ngã lăn xuống đất ngoài ra những tên kia sợ hết hồn thể công bị dừng lại. Ngũ Phương giáo chủ lão đảo người đi phải gắng gượng mới đứng lên được nhưng đứng lão đảo không vững hần cổ sức là :

- Các người hãy lui đi.

Bọn vệ sĩ còn lại được lệnh tới tấp bước lui ra xa. Từ Văn đảo mắt lên nhìn bất giác chàng bật tiếng la :

- Té ra là lão!

Chiếc khăn trên đầu Ngũ Phụng giáo chủ bị rút xuống hất nghiêng đầu đi để lộ ra một vết sẹo như đập vào mắt. Hắn chính là “Khách qua đường” mà cũng chính là người giả mạo Thất Tinh bảo chủ định giết Từ Văn ngày trước, kẻ cướp Phật Tâm mà chạy cũng chính là hắn.

Từ Văn thật không ngờ Ngũ Phụng giáo chủ một nhân vật khủng khiếp lại chính là Khách qua đường mà chàng đã gặp mấy lần. Công lực của Khách qua đường ngày trước so với Ngũ Phụng giáo chủ ngày nay thành hẳn hai người chứ không phải một, phải chăng đây là kết quả từ khi lão lấy được Phật Tâm. Còn chân tướng đối phương thế nào, lai lịch ra sao vẫn ở trong bí mật.

Ban đầu Khách qua đường ngấm ngầm tiếp thụ sự sai khiến của người khác, về sau hắn nói còn có chủ nhân. Những câu quý quyết đó đều là giả dối thế thì cả lúc lão cải trang làm hắn tử mặt đen giữ chức Tổng tuần hội Vệ Đạo cũng là đều giả dối không còn nghi ngờ gì nữa. Vụ bí mật này đã được phanh phui ra được một nửa thế mà từ đây đến lúc điều tra ra được chân tướng hẳn hẳn còn xa lắm.

Từ Văn cất bước tiến về phía trước Ngũ Phụng giáo chủ quát :

- Không được nhúc nhích!

Từ Văn bắt giác dừng bước lại lau vết máu trên môi nói :

- Ta lại ra lệnh cho lão một lần nữa là hãy bảo bọn thuộc hạ rút lui không thì ta đánh chết hết chẳng còn một mống.

Ngũ Phụng giáo chủ nói :

- Bản tòa chắc ngươi không dám thế.

- Tại sao lại không dám?

- Vì mẫu thân ngươi là Lan Ngọc Trân và người yêu của ngươi là Thiên Đài Ma Cơ sống chết là ở trong tay bản tòa.

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Chính người lão còn chưa giữ được thì đừng hòng có cơ hội tàn ác nữa.

Ngũ Phụng giáo chủ cất giọng âm trầm nói :

- Bản tòa đã xếp đặt đầu vào đây. Nếu sau khi mặt trời lặn chừng nửa giờ mà không có kim lệnh của bản tòa thì Lan Ngọc Trân cùng Thiên Đài Ma Cơ sẽ bị xử tội lăng trì. Bây giờ sắp đến nơi rồi.

Từ Văn đôi mắt trợn ngược cơ hồ toé máu chàng băng mình lại, ra tay..

Chàng chỉ định kiểm chế Ngũ Phụng giáo chủ là hết mọi vấn đề đều được giải quyết ngay. Nhưng Ngũ Phụng giáo chủ không phải hạng tầm thường dĩ nhiên hắn đã đề phòng, chưa dứt lời hắn đã băng mình vọt vào trong khu rừng rậm nhanh như quỷ mị. Động tác của hai bên tưởng chừng như phát ra cùng một lúc Từ Văn nhảy xổ vào khoảng không chàng quát lên một tiếng vọt theo vào trong rừng.

Đêm đã tối ở trong rừng lại càng tối hơn giờ bàn tay không trông rõ ngón, mục lực của Từ Văn tuy đặc biệt hơn người nhưng không phải lúc ban ngày thì cũng chẳng thể nào nhìn ra được, bóng Ngũ Phụng giáo chủ chỉ trong chớp mắt đã mất hút. Một thanh âm từ đằng xa vọng lại :

- Tiểu tử! Ngươi đừng quên lời ước lấy thủ cấp đem đến đổi lấy con tin ra.

Đây là Ngũ Phụng giáo chủ dùng phép truyền âm để Từ Văn không biết đầu mà mò. Khi nào Từ Văn nhìn nhận được cái tức này, chàng như người phát điên nhảy xổ về phía phát ra thanh âm nhưng cây rừng dày đặc khiến chàng nhọc công vô ích.

Rừng cây này đã thấp xuống rồi lại đến một trái núi khác Từ Văn chạy lui chạy tới quá nửa đêm mà chẳng thấy gì. Chàng chắc rằng nơi Ngũ Phụng giáo chủ thiết lập Tổng đài cực kỳ bí ẩn sức một người không thể tìm khắp mọi chỗ được. Bao nhiêu mối phần nợ cảm hờn nổi lên như sóng cồn trong đầu óc chàng mà chàng vô kế khả thi.

Từ Văn tìm một khối đá lớn ngồi xuống lắng lặng suy nghĩ :

- Mẫu thân cùng Thiên Đài Ma Cơ còn được tạm thời an toàn vì Ngũ Phụng giáo chủ đã đưa ra điều kiện lấy thủ cấp vợ chồng Thượng Quan Hoàn làm vật trao đổi. Mục đích của đối phương tuy chưa rõ rệt nhưng hiển nhiên hẳn mượn đao giết người vậy ngoài mối lo căn bản hai người bị bắt làm con tin chưa đến nỗi bị hạ sát ngay.

Chàng tự hỏi :

- Ta có nên thực hành điều kiện ấy để cứu thoát mẫu thân và Thiên Đài Ma Cơ không? Thực ra giữa vợ chồng Thượng Quan Hoàn và ta có mối thâm cừu nhưng thù oán là việc riêng ta đâu thể hành động trái võ đạo, nhất là ta hiện thời ở ngôi chương môn chí tôn của Vạn Độc môn. Nếu không theo điều ước mà thi hành thì còn cách nào khác? Vấn đề quan trọng nhất là ở nơi Ngũ Phụng giáo chủ vì hắn là nghịch đồ của bả môn, sư thái tổ đã ban nghiêm lệnh, tổ sư đã để lại di ngôn nếu ta còn hơi thở cũng phải thi hành, có lý đâu ta lại khuất phục làm theo sở nguyện của hắn thì còn ra thế nào?

Chàng lại tự hỏi :

- Ta học được độc công từ phụ thân ta truyền lại mà độc công của phụ thân bắt nguồn từ Độc kinh. Ngũ Phương giáo chủ cũng có được Độc kinh vậy giữa phụ thân và Ngũ Phương giáo chủ có mối liên quan như thế nào?

Từ Văn không tự chủ được nữa lại nghĩ đến chuyện phụ thân bỏ vợ Diệu Thủ tiên sinh thu lưu đại mẫu chàng là Không Cốc Lan Tô Viên mà đại mẫu cảm hận phụ thân thấu xương. Theo lời lão Tú sĩ thì phụ thân và Diệu Thủ tiên sinh cùng đi một đường. Diệu Thủ tiên sinh đã ứng chịu giải đáp những điều bí mật cho chàng hay, cứ thế mà đoán chắc Diệu Thủ tiên sinh chắc biết rõ những điều ngoắt ngoéo bên trong.

Chàng lại nghĩ :

- Lúc ban đầu việc cướp Thạch Phật, Diệu Thủ tiên sinh và Thất Tinh cô nhân cùng đi một đường. Thất Tinh cô nhân đã toan giết mình rồi hấn và phụ thân đều bị hại trên đường Khai Phong. Song người ngoài lại đồn đại phụ thân hãy còn sống ở nhân gian, nói đi nói lại thì Diệu Thủ tiên sinh cũng là một tay quan hệ trong vụ này.

Trong lòng nghĩ vậy chàng hận mình không thể tìm ngay được Diệu Thủ tiên sinh mà hỏi cho ra gốc ngọn. Theo lời Hoàng Minh thì gã không hiểu lão đi về phương nào, lão cố ý né tránh chàng hay là...

Từ Văn giờ lương khô ra ăn rồi ngồi chờ sáng. Trời sáng rồi Từ Văn không cam tâm bỏ đi, chàng nghĩ tới mẫu thân cùng người yêu bị bắt đi bụng bảo dạ :

- Ta thật uống là có võ công hơn đời mà chẳng thể cứu thoát được mẫu thân cùng người yêu thoát khỏi tay bọn ma đầu.

Bất giác chàng tuôn đôi hàng lệ lòng đau như dao cắt.

Chàng tiếp tục xúc tìm rộng mãi phạm vi ra, chàng tin rằng sào huyệt Ngũ Phương giáo chủ chẳng thể ở xa hơn ngoài mười dặm. Nếu không thể thì tình trạng xảy ra trong đêm qua sao lại gần trong gang tấc.

Một ngày một đêm qua, lại một ngày qua mà Từ Văn chẳng tìm ra manh mối chi hết. Tính chàng vốn quật cường mà bữa nay thấy chán nản chàng tự hỏi :

- Mình đã rút dây động rừng mà lại như kẻ đuổi mò sò lẩn, địch ở trong bóng tối mà mình ở ngoài ánh sáng liệu có thể thu lượm được kết quả nào không? Ta có nên cùng Hoàng Minh thương lượng tìm kế hoạch khác nữa hay không?

Thế rồi Từ Văn ở vào tình trạng phần nộ không thể nhịn được nhưng không biết làm thế nào, chàng định rời khỏi núi Tung Sơn chạy về thành Nhữ Châu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Nổi lôi đình giết quân bạc hãnh

Từ Văn đến thành Nhữ Châu, chàng tìm đến Duyệt Lai từ lâu là một tửu lâu lớn nhất ở trong thành. Chàng ngồi vào một bàn bên cửa sổ trông ra đường phố rồi sai tiểu nhị lấy rượu nhắm rót ra uống một mình.

Hoàng Minh hẹn với chàng đến gặp nhau tại thành Nhữ Châu nhưng không dặn rõ địa điểm, sở dĩ chàng vào tửu lâu này là để cho Hoàng Minh dễ kiếm thấy chàng.

Hoàng Minh là cao đồ của Diệu Thủ tiên sinh mà Diệu Thủ tiên sinh là một nhân vật giữ một địa vị rất tôn cao trong “không đạo”, đồ tử đồ tôn của lão khắp thiên hạ chỗ nào cũng có nên Hoàng Minh muốn kiếm Từ Văn là một việc rất dễ dàng.

Hôm nay Từ Văn vào ngồi trong tửu lâu từ lúc giờ thân đầu giờ Dậu chờ tới lúc đầu canh một vẫn chưa thấy tông tích Hoàng Minh đâu. Từ khách hết bọn này đi tới bọn khác mấy lần rồi chàng tự nghĩ :

- Nếu mình cứ ngồi ý đây mãi coi cũng kỳ, chi bằng mình đi tìm chỗ trọ nào khác rồi sẽ liệu.

Chàng nghĩ vậy liền vẫy tay gọi tửu bảo lại tính tiền, gã tửu bảo chạy lại cười hi hi nói :

- Khách gia đã dùng đủ chưa?

Từ Văn không trả lời vào câu hỏi chàng nói :

- Nào! Tính xem hết bao nhiêu tiền?

Gã chưa tính tiền vội, hỏi :

- Có phải gia đài ở Tung Sơn đến đây không?

Từ Văn sừng sốt đáp :

- Phải rồi, người hỏi làm chi?

- Có một vị muốn nói chuyện với gia đài, nhưng...

Từ Văn động tâm liền hỏi ngay :

- Ông bạn nào? Ở đâu?

- Lão gia đó nói là có việc gấp không thể chờ được rồi đi về phía Tây.

Từ Văn gật đầu nói :

- Ủ! Ta biết rồi.

Từ Văn bảo tính nhẩm xong rồi :

- Tiền com rượu cộng là năm đồng cân ba phân bạc..

Từ Văn móc ra một lạng bạc vụn bỏ lên bàn rồi nói :

- Nếu còn dư thì ta thưởng cho người đó.

- Tạ ơn đại gia.

Từ Văn trả tiền xong lật đặt xuống lầu đường phố đông nghịt chợ đêm đang lúc náo nhiệt. Chàng không còn lòng dạ nào để ngắm phong cảnh rồi tìm vào khách sạn để ngủ đêm.

Từ Văn không hiểu Hoàng Minh có việc gì gấp nhưng chàng cũng biết gã nhún nhường đi về phía Tây tức là đi về phía Quý hồ ở núi Chung Nam để thám thính Tướng Ủy Dân lạc lõng nơi đâu. Lòng chàng trăm ngàn mối lo nghĩ mà không biết làm việc gì, chàng nhủ thầm :

- Bây giờ mẩu thân cùng Thiên Đài Ma Cơ tuy chưa rõ bị giam giữ nơi đâu nhưng tạm thời chưa có điều chi nguy hiểm, vậy đi Quý hồ không thể trì hoãn được nữa. Tướng thế thúc vì ta mà tìm phương giải tán độc công bỏ cả cửa nhà liều cả sinh mạng lần mò tới tận Quý hồ tìm cây “Kim tiền thảo quả”. Nếu xảy ra chuyện gì bất trắc thì dù không phải ta giết thế thúc mà thực ra thế thúc vì ta mà chết sau này đối Tướng Minh Châu cùng đối với lương tâm ta sẽ phải ân hận suốt đời.

Đột nhiên Từ Văn lại nhớ tới vụ nghi án về Thạch Phật bụng bảo dạ :

- Ban đầu Diệu Thủ tiên sinh và Thất Tinh cố nhân hai người lấy được rồi lại mất trộm ở Tướng phủ. Theo lời Tướng thế thúc thì lão gia mua được, mà sự thực chứng minh giữa Diệu Thủ tiên sinh và Tướng thế thúc có mối giao tình rất hậu. Diệu Thủ tiên sinh đã mấy lần báo mình đến Khai Phong để thương lượng cùng thế thúc mà hành động. Trong đêm nay dường như có mối ân tình gì rất trọng đại, mối ân tình này hoặc giả Diệu Thủ tiên sinh hay Tướng thế thúc giải đáp được. Hoàng Minh cũng rất quan tâm đến sự yên nguy của Tướng thế thúc như vậy còn rõ mối liên quan giữa hai bên rất phức tạp.

Từ Văn nghĩ vậy rồi quyết tâm đi Quý hồ trước để tìm kiếm xem Tướng Ủy Dân ở đâu. Như vậy là đối với người cũng hết đạo mà đối với công việc cũng có chỗ bỏ ích. Còn chuyện Ngũ Phương giáo chủ đưa ra điều kiện trao đổi chàng cần phải suy nghĩ cho chín rồi mới có thể quyết định nên hành động theo cách nào. Bây giờ hãy tạm bỏ đó.

Quyết định rồi chàng tưởng chừng khối đá trong lòng rớt xuống đất chàng yên tâm đi vào giấc ngủ say sưa.

Tiếng gà gáy từ phía xa xa vọng lại, Từ Văn tỉnh dậy thì ánh mặt trời đã chiếu vào cửa sổ, chàng lật đặt tỉnh dậy rửa mặt rồi ăn điểm tâm rồi khỏi quán trọ lên đường, mục đích của chàng là đi tới Quý hồ ở Chung Nam. Trời đã đúng Ngọ Từ Văn đi được khoảng chừng trăm dặm thì thấy người qua đường thưa thớt, đường quan đạo toàn là cát vàng mà mặt trời nóng như thiêu đốt tưởng chừng xem da cháy thịt.

Từ Văn khát đã khô cổ, chàng phóng tầm mắt nhìn xa xa thì thấy trong khu rừng rậm mé hữu thấp thoáng có bóng tường đỏ lộ ra chàng biết đây không phải chùa chiền thì cũng là đền miếu, chàng tự nhủ :

- Ta hãy vào đây kiếm miếng nước trà cho khỏi khô cổ và nghỉ ngơi một lúc rồi hãy lên đường.

Chàng nghĩ vậy liền rẽ vào rừng, lúc tới nơi thì đây quả là một tòa miếu nhỏ nhưng tịch tịch không thấy tiếng người. Từ Văn rảo bước đi tới chàng vừa giơ đạp vào cổng miếu chợt chàng chấn động tâm thần xuất bật tiếng la hoảng. Chàng ngó thấy một xác chết nằm ngang ngay phía sau cổng mùi hôi tanh xông lên mũi huyết tích chưa đông, coi chừng người này mới bị giết chưa lâu.

Chàng ngó cách ăn mặc của người bị nạn thì dường như là người thù tự, chàng tự hỏi :

- Kẻ nào mà nhẫn tâm hạ sát người thường không hiểu võ công?

Chàng ngừng đầu trông lên vách thì hiển nhiên là dấu mai hoa in bằng phấn, Từ Văn không khỏi rợn tóc gáy mắng thầm :

- Lại quân vạn ác Ngũ Phương giáo đồ.

Từ Văn băng người đi một cái vọt vào trong miếu. Trước chính điện ngay trước thềm có một gã thiếu niên cụt tay mình mặc áo gấm đứng đó. Mặt gã trắng trẻo nhưng đây vẻ đã man hiểm ác.

Trên thềm một người đàn bà bụng lớn mình mặc áo hồng ngồi ghé vào hành lang nước mắt dàn dụa sắc mặt lợt lạt mắt chiếu ra những tia oán hờn. Hồng Y nữ hai tay ôm bụng dường như cố nhịn cơn đau cất tiếng thê thảm hỏi :

- Ngươi... có còn chút nhân tính nào không?

Thiếu niên cụt tay cất giọng nham hiểm đáp :

- Có nhân tính thì sao? Không có nhân tính thì sao?

Hồng Y nữ cắn hận toàn thân run bần bật nghiêng răng đáp :

- Ta.. Ta hận mình không thể băm xác ngươi ra làm muôn đoạn.

Thiếu niên cụt tay háng dặng một tiếng rồi đáp :

- Ngươi mưu sát thân phụ theo luật đáng tội lăng trì.

Hồng Y nữ thét lên :

- Mi... là đứa súc sinh! Mi là quân chó má! Mi không phải là người! Trời ơi!

Hồng Y nữ đầu đón mặt co rúm lại ngồi dậy, thiếu niên cụt tay cười khàn khàn hỏi :

- Mỗi thù giết mẹ phá nhà chặt tay chẳng lẽ ta không trả ư?

Hồng Y nữ mồ hôi toát ra như mưa nghiêng răng quát :

- Đó là vì mi ác nghiệt nên bị quả báo.

Thiếu niên cụt tay cũng quát mắng :

- Con tiện nhân kia! Ta không giết ngươi nhưng chỉ mong ngươi báo song thân xuất hiện đi theo ta.

Hồng Y nữ cộc lốc :

- Đùng hồng!

- Ngươi không tự chủ được đâu.

- Ngươi chuẩn bị làm gì ta?

- Chẳng làm gì cả, ngươi hãy sinh hạ hài nhi rồi sẽ tính.

Hồng Y nữ thóa mạ :

- Quân nghiệt súc! Ta sẽ ra tay bóp chết nó...

Thiếu niên cụt tay ngắt lời :

- Ngươi không làm thế được đâu.

- Quân chó má! Ngươi đã làm hại đời ta.

Thiếu niên cụt tay gạt đi nói :

- Đùng rườn lời nữa, ngươi hãy đi theo ta.

Gã tiến gần lại đưa tay ra nắm lấy Hồng Y nữ, Hồng Y nữ dường như sắp đến lúc lâm bồn nàng không còn sức để phản kháng.

Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo quát hỏi :

- Lục Quân! Ngươi chưa chết ư?

Nguyên gã thiếu niên cụt tay mặc áo gấm đỏ là Thiếu chủ Lục Quân ở hội Tụ Bảo, còn Hồng Y nữ kia là Thượng Quan Tử Vi con gái Thượng Quan Hoàn. Ban đầu Thượng Quan Tử Vi bị Lục Quân làm cho mê hoặc nàng đã dâng cả trinh tiết cho gã, sau chân tướng của gã bị bại lộ mục đích của gã là vì Thạch Phật. Gã làm hại Thượng Quan Tử Vi đã mấy lần nàng muốn tự tử. Hội Vệ Đạo cũng không chịu bỏ qua Thái Y la sát đã mấy lần cầm đầu đến gây hấn với hội Tụ Bảo. Lục Quân vi phạm môn qui trong “không đạo” nên bị chặt cụt một tay.

Lục Quân nghe tiếng quát giật mình quay đầu nhìn lại bất giác bật tiếng la hoảng :

- Địa Ngục thư sinh!

Từ Văn mặt đầy sát khí hắng giọng một tiếng rồi đáp :

- Phải rồi! Tại hạ là Địa Ngục thư sinh, chúng ta gặp nhau đây thật là may mắn.

Lục Quân sợ xám mặt lùi lại ba bốn bước run lên hỏi :

- Ý ngươi muốn làm gì ta?

Từ Văn thân nhiên đáp :

- Tại hạ muốn giết các hạ.

- Ngươi dám gây thù nghịch với bản giáo ư?

Từ Văn cười ha hả nói :

- Lục Quân! Không ngờ ngươi lại làm nanh vuốt cho bọn Ngũ Phương giáo thế mới biết ngu ngu tầm ngu ngu mã tầm mã là đúng lắm. Ta nói cho ngươi biết chẳng những ta thù nghịch với Ngũ Phương giáo mà còn muốn làm cỏ cả phe phái này nữa.

Lục Quân xoay mình toan chạy Từ Văn quát lên :

- Đứng lại!

Tiếng quát của chàng dường như có thể lực vô cùng Lục Quân không dám cất bước nữa. Từ Văn lại thét :

- Lại đây!

Lục Quân riu riu vâng lời tiến lại mặt sợ xám xanh. Từ Văn vô tình đưa mắt nhìn về Thượng Quan Tử Vi thì thấy nàng cúi gằm mặt xuống hai hàng châu lệ đầm đìa.

Trong lòng Từ Văn nổi lên những mối cảm giác rất phức tạp, nàng là một cô gái in vào tâm khảm của chàng đầu tiên. Chàng đuổi theo nàng như điên như khùng nhưng nàng lại coi chàng như khách qua đường đi yêu loài lang sói Lục Quân. Sau nàng biết rõ tâm địa gã rồi thành ra mối thù sâu tựa bể.

Từ Văn tự hỏi :

- Mối tình không được hài hòa này là hên hay xui?

Con người vừa mới bước vào đời đã có ấn tượng sâu xa ghi vào tâm khảm lúc ban đầu thì chẳng có cách nào xóa nhòa được. Bây giờ nàng đã bụng chứa mà lại bị con người không còn nhân tính hành hạ liệu chàng có đồng tình với nàng không? Hay bỏ mặc nàng và lấy thể làm khoan khoái? Nếu chàng nghĩ tới thủ đoạn mà song thân nàng đối với chàng thì chàng nên giết nàng đi nhưng trong đầu óc chàng lại không có ý nghĩ này. Chàng cảm thấy tâm trí khó chịu không biết cảm giác thế nào mà phân tích. Từ Văn yêu nàng chăng? Dĩ nhiên là không thể được đó chỉ là một sợi tơ tình chưa cắt đứt.

Từ Văn không nói nữa câu với Thượng Quan Tử Vi hồi lâu chàng đưa mắt nhìn Lục Quân lạnh lùng hỏi :

- Gã họ Lục kia! Ngươi còn có nhân tính nữa không?

Lục Quân lại lùi một bước, gã há hốc miệng nhưng không thốt ra lời Từ Văn lại nói tiếp :

- Trong bụng y có cả cốt huyết của ngươi thể mà ngươi còn hành hạ ư? Trước ngươi đã trêu cợt y làm mất hết đời hạnh phúc của y, bây giờ ngươi lại nhẫn tâm bức bách y, nhục mạ y làm hại y hay sao? Con người như ngươi không còn đủ tư cách để sống ở trên thế gian nữa...

Lục Quân đánh bạo hỏi :

- Địa Ngục thư sinh! Trước kia ngươi theo đuổi thị nhưng thị không chịu yêu ngươi, bây giờ ngươi định giết ta để tiết hận phải không?

Gã nói câu này dụng ý rất sâu xa, gã toan dùng lời nói để cải biến tâm ý của Từ Văn. Gã biết rõ Từ Văn tâm tình kiêu ngạo chẳng chịu theo lời nói thực của gã để mang tiếng là con người nhỏ nhen. Nhưng gã đã lầm to..

Từ Văn cười lạt đáp :

- Bất luận thế nào bữa nay ngươi cũng phải chết.

Lục Quân không nói gì nữa gã băng mình về phía trước nhanh như điện chớp, coi thân pháp gã thì dường như bản lĩnh cũng cao hơn trước rất nhiều nhưng trong con mắt Từ Văn chẳng coi gã vào đâu.

Chàng quát lên một tiếng :

- Trở lại đi!

Lục Quân rên lên một tiếng rồi bị hất về chỗ cũ. Từ Văn vẫn đứng yên trợn mắt lên nhìn gã tựa hồ chẳng động thủ. Lục Quân chẳng còn hồn vía nào nữa hai chân gã run lẩy bầy cơ hồ đứng không vững. Thượng Quan Từ Vi gắng gượng đứng lên nhưng nàng loạng choạng hai cái rồi lại ngồi xuống sắc mặt lợt lạt như tờ giấy trắng.

Từ Văn lớn tiếng quát hỏi :

- Họ Lục kia! Ngươi còn đi ngôn điều gì nữa không?

Lục Quân đã khiếp sợ đến cùng cực gã loạng choạng lùi lại bước nói không ra lời :

- Địa Ngục thư sinh! Bản nhân vâng lệnh Giáo chủ mà làm việc...Giáo chủ sắp tới nơi rồi ngươi không trốn thoát đâu.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Câm miệng ngay! Giáo chủ của ngươi có đến càng tốt ta đang tức mình chưa gặp được hấn đây.

Thượng Quan Từ Vi đột nhiên la lên :

- Đừng giết hấn!

Từ Văn quay lại hỏi :

- Gã không đáng chết hay sao?

Thượng Quan Từ Vi cúi đầu xuống nàng không dám tiếp xúc với mục quang Từ Văn, Lục Quân không bỏ lỡ cơ hội cất giọng thê thảm nói :

- Muội muội ơi! Ta lắm rồi nghĩ đến đứa con trong bụng muội muội...

Thượng Quan Từ Vi vừa la lên một tiếng đó chẳng qua là phản ứng bản năng con người vì trong bụng nàng còn có đứa con của Lục Quân. Nhưng đây chỉ là kích động trong giây lát, nàng hận gã đến cực điểm hận không thể ăn tươi nuốt sống được gã. Mỗi hận này tình yêu chuyển sang cừ thù thì không còn mối hận nào mãnh liệt hơn nữa, nàng biết rõ nếu Từ Văn không tới nơi đột nhiên thì nàng đã bị lọt vào tay gã muốn sống không được muốn chết không xong.

Nàng lại gầm lên một tiếng rất thê thảm :

- Trời ơi! Quân chó má kia!

Từ Văn quay lại lớn tiếng quát :

- Nộp mạng đi!

“Bình” một tiếng, bóng chương xẹt qua tiếng rú bật lên Lục Quân té lăn xuống đất co quắp mấy cái rồi nằm yên. Thượng Quan Từ Vi bật lên tiếng khóc rồi tiếp theo là những tiếng rú thê thảm. Từ Văn toan cất bước bỏ đi nhưng một lực lượng của bản tính con người khiến chàng đột nhiên dừng bước quay lại chau mày hỏi :

- Thượng Quan cô nương! Sao thế?

Thượng Quan Từ Vi cất giọng yếu ớt đáp :

- Từ thiếu hiệp!... Xin thiếu hiệp tùy tiện.

Từ Văn ở vào lập trường rất bề bàng, đối với nàng thật chẳng chẳng còn điều chi mà nói. Ôn, oán, tình, cừu gì gì cũng không phải nhưng thật ra mỗi món

đều có một chút. Đột nhiên Thượng Quan Tử Vi run run nói :

- Tử thiếu hiệp, xin thiếu hiệp hãy đến bên tiện thiếp.

Từ Văn nghi ngờ hỏi :

- Để làm gì?

Thượng Quan Tử Vi ngập ngừng nói :

- Tiện thiếp có lời trọng yếu muốn nói cho thiếu hiệp hay.

Từ Văn động tâm hỏi :

- Thượng Quan cô nương hãy nói đi.

- Không được, xin thiếu hiệp hãy lại gần đây.

Từ Văn bất giác không tự chủ được bước lại gần, Thượng Quan Tử Vi lại giục :

- Xin thiếu hiệp hãy bước gần thêm chút nữa.

- Cô nương có ý gì?

Thượng Quan Tử Vi hỏi lại :

- Thiếu hiệp có giúp cho tiện thiếp đứng dậy được chăng?

Từ Văn ngập ngừng :

- Cái đó...

Thượng Quan Tử Vi chìa tay ra mắt nàng tán loạn dường như có điều gì khác lạ, Từ Văn rất dỗi hờ nghi chàng tự nghĩ :

- Không hiểu đôi phương có mưu đồ gì?

Nhưng chàng ý vào công lực của mình tiến gần thêm một bước đưa tay phải ra đỡ lấy tay trái nàng. Thượng Quan Tử Vi đột nhiên đưa tay phải ra nắm lấy tay trái Từ Văn nhanh như điện chớp. Động tác đột ngột này thật ra ngoài ý nghĩ của chàng, chàng bị nàng nắm lấy cổ tay. Chàng giật mạnh một cái Thượng Quan Tử Vi ngã lún xuống thêm.

Chàng hỏi :

- Thượng Quan cô nương! Cô nương làm thế là có ý gì?

Thượng Quan Tử Vi không trả lời hai mắt nàng nhắm lại, đột nhiên nàng mở mắt kinh ngạc hỏi :

- Tại sao tiện thiếp lại không chết?

Từ Văn ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ không có ý giết cô nương.

- Có phải.. thiếu hiệp đã luyện được “Vô Ảnh Tội Tâm Thức” rồi không?

- Đúng thế!

- Thế mà sao tiện thiếp không bị chất độc giết chết?

Bây giờ Từ Văn mới tỉnh ngộ là nàng muốn tìm cái chết mục đích duy nhất của nàng là mượn độc thủ của chàng để giải thoát. Chàng liền lạnh lùng hỏi :

- Độc thủ của tại hạ có thể dùng tâm ý kiềm chế được.

Thượng Quan Tử Vi tuyệt vọng la lên :

- Trời ơi!

Nước mắt của nàng đã khô cạn bây giờ lại trào ra. Tình trạng này khiến cho trong lòng Từ Văn phát sinh một cảm giác khó tả. Chàng cảm thấy Thượng Quan Tử Vi thật đáng thương đáng đồng tình với nàng, đột nhiên chàng bật tiếng la hoảng lùi lại hai bước chàng phát giác trên mặt đất chỗ Thượng Quan

Từ Vi ngồi có máu ướn đầm. Giữa lúc Từ Văn còn đang ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì bỗng mặt chàng đỏ lên chân tay luống cuống. Thượng Quan Từ Vi đề rồi, trước nay chàng chưa từng trải qua trường hợp này, nhưng chàng từng nghe nói nên đoán vậy. Chàng cho là triệu chứng nàng sắp lâm bồn, bỏ đi thì chàng không nhớ lưu lại thì cực kỳ bẽn lèn huống chi chàng lại hiểu gì về chuyện này.

Thượng Quan Từ Vi cất tiếng thê thảm khiến người nghe phải chua xót :

- Xin thiếu hiệp hãy thành toàn cho tiện thiếp.

Kẻ đầu tội là Lục Quân đã chết lần đương trường, gã gây nên nghiệt chướng rồi lại kết quả vào giữa lúc này. Người bị hy sinh là Thượng Quan Từ Vi tuy nàng có lắm lỗi nhưng tình thực đáng thương.

Chàng bối rối hỏi :

- Làm sao?... Thành toàn cách nào?...

Thượng Quan Từ Vi ngắt lời :

- Thiếu hiệp hãy giúp tiện thiếp giải thoát khỏi cuộc đời đau khổ này việc báo đền Ơ Đức xin hẹn kiếp sau.

Từ Văn ấp úng :

- Tại hạ.. không làm được...

Thượng Quan Từ Vi lại năn nỉ :

- Từ thiếu hiệp! Xin thiếu hiệp ráng thành toàn..

Từ Văn trán toát mồ hôi chân tay đờ đẫn tai chàng nghe thấy những tiếng vo vo vang lên, chàng há miệng lú lười nói không ra lời.

Giữa lúc ấy một mùi hương ngào ngạt đưa vào mũi một thiếu phụ đẹp tuyệt trần tự nhiên xuất hiện. Theo sau mụ là bốn thiếu nữ áo xanh chia nhau mỗi tên cầm một món: phất trần, ngọc như ý, trường kiếm và cây hốt. Từ Văn ngấm ngấm kinh hãi lùi lại tám thước chàng ngó qua thiếu phụ một cái mụ chính là Vân Trung Tiên Từ vợ Thượng Quan Hoành. Màn kịch Từ Văn bị giam ở lâu đài lại hiện lên khiến chàng biến đổi sắc mặt.

Vân Trung Tiên Từ nhẹ đưa mắt liếc qua Từ Văn rồi nhảy xổ về phía Thượng Quan Từ Vi, mụ xúc động vô cùng nói :

- Hải tử! Ta tìm ngươi đã nửa tháng nay.

Thượng Quan Từ Vi la lên một tiếng thê thảm :

- Má má!

Rồi nàng ngắt đi, Vân Trung Tiên Từ ôm nàng vào lòng nước mắt như mưa trào ra Từ Văn bất giác đứng thộn mặt ra, chàng tự hỏi :

- Mụ là mẫu thân nàng ư? Hai người coi chỉ hơn nhau năm sáu tuổi mà lại lộ ra mối thâm tình máu mủ rất thân thiết như tình mẹ con, sao lại như thế được?

Giả tỷ lúc này mà chàng muốn hạ sát Vân Trung Tiên Từ thì mụ chẳng còn cách nào phản kháng được. Ngũ Phương giáo chủ đưa ra điều kiện lại vắng vắng bên tai chàng :

- Lấy thủ cấp của vợ chồng Thượng Quan Hoành để làm vật trao đổi.

Nào mẫu thân, nào người yêu tựa hồ thúc giục chàng nên hạ thủ ngay đừng suy nghĩ gì nữa, nhưng chàng hạ thủ không được là vì chàng còn có nhân tính.

Thượng Quan Từ Vi dần dần hồi tỉnh nàng rít lên :

- Má má! Sao má má không để cho hải nhi chết đi?

- Hải tử! Đừng nói nhảm, ngươi là mệnh cầu của má má.

- Không! Nữ nhi chỉ cầu một cái chết.

Vân Trung Tiên Từ đáp :

- Ta không cho ngươi làm thế. Có phải y đã...

Mụ đưa cặp mắt sắc bén đảo nhìn Từ Văn.

Chương 72: Vân Trung Tiên Tử đả tử Từ Văn

Thượng Quan Tử Vi nói :

- Má má! Thiếu hiệp đã cứu hài nhi.

Vân Trung Tiên Tử hỏi :

- Từ Văn cứu hài nhi ư?

- Chính phải!

Vân Trung Tiên Tử ngạc nhiên :

- Ủa! Cái đó...

Mục đảo mắt ngoi thì thấy Lục Quân, Tử Vi khóc rống lên. Tiếng khóc thê thảm chẳng khác tiếng chim quyên nhỏ máu tiếng vượn kêu sương ở núi Vu Giáp. Vân Trung Tiên Tử đưa mắt nhìn bốn thiếu nữ áo xanh vẫy tay nói :

- Các ngươi hãy tìm nơi nào sạch sẽ để an trí tiểu thư.

Bốn tên thị nữ kính cẩn dạ một tiếng rồi đi vào hậu điện, hai ả nâng đỡ Thượng Quan Tử Vi.

Thượng Quan Tử Vi chìa tay ra nói :

- Má má! Má má đừng làm khó dễ y.

Vân Trung Tiên Tử đáp :

- Má má biết rồi.

Hai thiếu nữ áo xanh nâng đỡ Thượng Quan Tử Vi đi vào hậu điện.

Từ Văn nghĩ bụng :

- Vân Trung Tiên Tử cầm tù mình rồi xuống núi để cho bọn Ngũ Phương giáo thừa cơ xuất nữa chúng tiêu diệt cả bọn đồ đệ của hội Vệ Đạo ở trên đài, chắc cũng vì mục đi tìm Thượng Quan Tử Vi.

Vân Trung Tiên Tử chăm chú nhìn Từ Văn nói :

- Từ Văn! Ta nể mặt con gái ta mà theo lời y, bây giờ ngươi hãy đi đi còn nợ công gì thì hãy để khi khác sẽ thanh toán.

Từ Văn lạnh lùng hỏi :

- Nếu tại hạ muốn thanh toán ngay bây giờ thì sao?

- Bây giờ ta còn phải trông coi cho Tử Vi nên không được rảnh..

Từ Văn không biết nói sao. Chẳng không muốn nhân lúc người ta gặp con nguy cấp mà sinh sự, chàng cũng biết rằng bản lĩnh đôi bên ngang nhau hay xê xích đôi chút nếu đánh nhau thì không phải là một hai chiêu đã giải quyết xong nhưng chạm trán kẻ thù chàng cũng không cam tâm bỏ đi. Nếu bữa trước chàng không đụng vào cơ quan thì chắc bây giờ vẫn còn bị giam trong lưới “Thiên tâm” vận mệnh không biết đâu mà lường.

Trong lòng nghĩ vậy chàng hần học hỏi :

- Tôn giá còn muốn tại hạ tìm đến chỗ ở của Sơn Lâm thần nữ chăng?

- Bất tất phải thế! Theo lời bẩm báo của bọn thủ hạ thì ngươi đối với bản sơn đã có mối ân tình giết giặc bây giờ lại có ơn với tiểu nữ nữa. Người giang hồ phải biết điều ân oán phân minh, bản tiên tử không kiếm ngươi nữa.

Từ Văn ngắt lời :

- Khoan đã!
- Ngươi còn điều chi muốn nói?
- Tại hạ muốn thanh toán món nợ trước.

Vân Trung Tiên Từ hỏi lại :

- Hôm nay ư?
- Ngay bây giờ!

Mụ đưa mắt nhìn vào trong điện, mặt lộ vẻ nóng nảy nhưng cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Để lại bữa khác không được hay sao?

Từ Văn cương quyết đáp :

- Không được!
- Được rồi! Vậy ngươi chuẩn bị thanh toán bằng cách nào?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Mạnh thì sống yếu thì chết!

Bầu không khí trong trường lại trở nên khẩn trương vô cùng.

Vân Trung Tiên Từ nói :

- Từ Văn! Ngươi bắt quá ý vào chất độc nhưng bản Tiên Từ không sợ đâu nên cho ngươi hay trước ở điểm này.
- Nếu tôn giá cho tại hạ chỉ ý vào chất độc thì làm đây.
- Vậy ngươi động thủ đi, ta không có thì giờ.

Từ Văn từ ngày luyện được “Thượng thặng huyền công” của bản môn chàng chưa giao thủ với ai lần nào. Nhưng chàng thấy Ngũ Phương giáo chủ đã bị bại về tay mụ, như vậy đủ chứng minh bản lĩnh của mụ đã đi tới trình độ ghê gớm. Miệng chàng đã nói ra mạnh sống yếu chết nhưng thực ra chàng không nắm vững phần thắng nên không khỏi bồn khoăn trong dạ. Nhưng mối oán thù cần phải giải quyết, Từ Văn đột nhiên nghĩ tới hai vấn đề chàng ngẩng đầu lên nói :

- Tại hạ có hai việc cần trình bày trước.

Vân Trung Tiên Từ giục :

- Ngươi nói đi.
- Việc thứ nhất là vụ đổ máu Thất Tinh bảo có thật không phải do Thượng Quan Hoành gây ra chăng?
- Vấn đề này ngươi đã hỏi ta nhiều lần rồi.
- Nhưng tại hạ muốn được tôn giá minh xác.

Vân Trung Tiên Từ nói :

- Bản Tiên Từ đã nói cho ngươi hay, sự thật thì ban đầu y có dự tính thế thật nhưng sau lại thay đổi chủ ý ngươi hãy tìm tên thủ phạm mà hỏi.

Từ Văn hỏi :

- Liệu tại hạ có tin được lời tôn giá chăng?

Vân Trung Tiên Từ hững hờ đáp :

- Tin hay không là ở nơi ngươi.
- Hay lắm! Còn việc thứ hai nếu tôn giá mà thất bại thì tại hạ cần phải lấy thủ cấp.

Vân Trung Tiên Từ biến sắc rồi lạnh lùng đáp :

- Chỉ sợ ngươi không làm được thôi.
- Tại hạ có bấy nhiêu lời đã hết.

Vân Trung Tiên Từ giục :

- Vậy ngươi hãy ra tay đi.
- Mời tôn giả tiếp chiêu đi.

Chưa dứt lời thì Từ Văn đã vận mười thành công lực vào hai bàn tay phóng chưởng ra mục đích của chàng là thăm xem công lực của đối phương đến trình độ nào để tìm cách đối phó. Vân Trung Tiên Từ vẫy tay áo xanh một cái một luồng cương khí xô ra ào ạt.

“Bình” một tiếng rùng rợn hai bên cùng lùi lại một bước.

Từ Văn tăng thêm phần tự tin rất nhiều chàng vận toàn thân công lực lại phóng chưởng ra thế mạnh như sấm sét ngàn cân. Vân Trung Tiên Từ ngưng thần phóng chưởng phản kích lại một tiếng “sầm” khủng khiếp nổi lên, luồng kinh lực xô ra khiến cho mái ngói ngoài hiên điện rớt xuống như mưa. Vân Trung Tiên Từ lùi lại ba bước còn Từ Văn loạng choạng lùi lại đến bốn năm bước. Sự thật đã chứng minh nội lực của Vân Trung Tiên Từ còn cao hơn chàng một bậc, hai bên cùng lùi lại thành ra đứng cách nhau đến hơn trượng.

Từ Văn tiến gần lại phát ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” lại phát huy chất độc ra mười đầu ngón tay, chàng muốn thử xem có phải đối phương có thật không sợ chất kịch độc. Từ phi đối phương đã luyện được kim cương thần công không thì ngoài ra người bán môn chẳng ai tránh được chất kịch độc này. Nhưng kim cương thần công thường chỉ người nguyên dương mới tu luyện được, Vân Trung Tiên Từ là đàn bà lại có chồng rồi thì chắc là không luyện được.

Vân Trung Tiên Từ xoay chưởng thành vòng tròn để ngăn ngừa “Độc Thủ nhất thức” ở ngoài không tràn vào được. Cái vung tay của mụ coi tầm thường chẳng có chi kỳ lạ nhưng nó ngấm ngấm chứa huyền cơ rất kín đáo không một kẻ hở.

Từ Văn ngấm ngấm kinh hãi chưa biến chiêu vì đối phương chống cự được “Độc Thủ nhất thức” nhưng khó mà tránh được sự tiếp xúc vào ngón tay về chất độc không thể dùng chiêu thức mà ngã cán được.

“Bình! bình! bình” chưởng lực của Từ Văn đã đụng vào làn cương khí phòng thủ của đối phương và đã chạm vào tay mụ đến bảy tám lần. Chàng vô cùng kinh hãi vì đối phương thần nhiên không sợ chất kịch độc. Giữa lúc Từ Văn phóng ra những chiêu thức nhanh như điện chớp vừa hết Vân Trung Tiên Từ dùng bàn tay mặt đánh xéo ra được. Trong chỗ phòng thủ mà giấu sự phản công vào yếu điểm thì trong lối võ học thông thường chẳng thể nào có được.

Tiếng “bình” vừa nổi lên tiếng theo là một tiếng rên ư ừ. Từ Văn không né tránh được, thực ra chàng chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ đã bị phát chưởng đánh trúng vào mé tả trước ngực. Người chàng loạng choạng miệng ứa máu tươi.

Vân Trung Tiên Từ vẫy tay áo xanh biếc về mặt lạnh như sương, mụ nói :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi đi đi như vậy cũng kể là ta đã báo đáp ân tình.

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Bất tất phải thế, tại hạ không nhận món ân tình này đâu.

Chàng bước tới rồi phóng chiêu “Độc Thủ tam thức” vì biết rõ “Độc Thủ nhị thức” không thể hại được đối phương nên chàng phóng ngay chiêu tuyệt kỹ này ra. Vân Trung Tiên Từ la lên một tiếng :

- Úi chà!

Rồi lùi lại mấy bước liền sắc mặt tái mét, từ trên vai xuống cánh tay tấm áo đã bị rách một vết dài máu tươi ruộm ruộm chảy ra, cánh tay như ngó sen đâm máu khiến người ta phải mê hồn.

Từ Văn tuy quyết đấu sinh tử nhưng cũng không khỏi bắn khoăn trong dạ, Vân Trung Tiên Từ then quá hóa giận lớn tiếng quát :

- Ngươi muốn chết ư?

Mụ lại phóng ngọc chưởng ra. Đây là một chiêu cực kỳ huyền diệu, với chiêu này phóng tầm mắt ra võ lâm chưa thấy một ai chịu đựng nổi. Từ Văn bản tính cuồng ngạo trong lòng lại ôm mối oán hờn chẳng kể hai chữ sinh tử vào đâu, chàng biết rõ việc không nên làm mà cứ làm hết sức bình sinh ra để đối phó.

Chiêu thức của Vân Trung Tiên Từ đem theo một luồng cương phong có thể đập tan đá nát bia mãnh liệt dị thường. Từ Văn lại rên lên một tiếng miệng lại phun máu tươi ra như tên bắn và bị hất lui ra xa hơn trượng. Vân Trung Tiên Từ vọt người đi như bóng theo hình nhưng Từ Văn cũng không phải hạng

tầm thường. Giữa lúc chàng phải thôi lui chàng đã vận dụng nội lực đến độ chót lại phóng chiêu “Độc Thủ tam thức” để tiếp đón bóng người vọt tới.

Vân Trung Tiên Tử tiến thoái nhanh như cắt, mũi đang vọt đi vội thu chiêu lại tránh né người tạt ngang ra chừng ba thước tránh khỏi chiêu độc thủ của Từ Văn.

Từ Văn phóng một chiêu vào quãng không liền phóng chiêu thứ hai tiếp theo và vẫn là “Độc Thủ tam thức” hay “Diêm Vương Yến Khách”. Chiêu thức vừa phóng ra đột nhiên hình bóng đối phương mất hút, tình trạng này khiến cho Từ Văn kinh hãi không bút nào tả xiết lập tức chàng xoay mình lại ngó ba mặt phía trước song vẫn không thấy bóng đối phương đâu cả.

Từ Văn ngăn người ra tự hỏi :

- Mũi cũng là người chứ có phải ma quỷ đâu công lực mình nào phải kém cỏi mà để đối phương tự nhiên mất hút qua thị tuyến của mình được. Thế này thì đáng sợ thật! Chẳng lẽ trong thiên hạ lại có người thân pháp huyền kỳ đến thế ư?

Từ Văn chợt nhớ tới lúc chàng đến gần núi Tung Sơn giữa đường gặp thiếu nữ áo xanh Liễu Thiên Thiên thủ hạ của mũi vô có mất hút. Khi ấy chàng cũng hồ nghi là ma quỷ té ra thị cùng một nguồn gốc với mũi.

Bất thành linh sau lưng Từ Văn nổi lên một tiếng quát :

- Nằm xuống!

Chàng biết ngay có người tập kích đột ngột quá chừng, chàng chưa kịp lẩn tránh đã bị một đòn nặng đau thấu tâm can mũi chàng tối sầm lại xuyết nữa té xuống miệng học máu tươi.

Chàng la thảm :

- Ta không thể chết được.

Chàng nghiêng răng găng gượng đứng lên thì thấy Vân Trung Tiên Tử đứng sững ngay trước mặt có thể thò tay tới nơi. Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa phóng luôn chiêu “Độc Thủ tam thức” đánh ra. Bóng người lại mất hút, Từ Văn đánh vào quãng không xuyết nữa té nhào.

Miệng chàng máu tươi chảy ra như suối, mắt này đom đóm chân khí hoàn toàn mất hết. Chàng than thảm :

- Đòi ta đến đây là hết rồi, không ngờ ta lại mất mạng tại chốn này.

Vân Trung Tiên Tử lại xuất hiện, Từ Văn gầm lên :

- Ngươi hạ thủ đi ta đành chịu chết.

Vân Trung Tiên Tử đáp :

- Bản Tiên Tử không muốn giết ngươi nhưng...

Từ Văn gạt đi :

- Giữa chúng ta đây thế nào cũng phải có một người mất mạng mới xong.

Vân Trung Tiên Tử hỏi :

- Ai là người mất mạng?

- Hiện giờ là Từ Văn này.

Vân Trung Tiên Tử hỏi :

- Còn sau đây là ai?

- Nếu ta mà không chết thì ngươi và Thượng Quan Hoàn phải bay đâu.

- Ngươi chẳng còn có tương lai nào hết.

- Vậy ngươi hạ thủ đi.

Thanh âm cực kỳ gay gắt thê thảm chói tai, khiến người nghe không nỡ nghe hết câu nhưng cái đó đã biểu lộ bản sắc của người võ sĩ.

Vân Trung Tiên Tử nghiêng răng nói :

- Theo hành vi của phụ thân ngươi, thì giết ngươi không phải là quá đáng tình thực mà nói ta còn hiềm một nỗi...

Từ Văn ngắt lời :

- Muốn giết thì cứ việc giết đi hà tất phải rườm rà.
- Hiềm một nỗi là ta đã nhận lời với con gái ta...

Từ Văn lớn tiếng la :

- Địa Ngục thư sinh quyết không phải là kẻ xin người tha mạng cũng không chịu mang ơn ai. Mặt khác ta quyết không tha kẻ thù nào...

Vân Trung Tiên Từ ngắt lời :

- Bản Tiên tử thành toàn cho người và cầu chúc kiếp sau người được đầu thai vào nhà người phúc hậu.
- Oa! Oa!

Tiếng trẻ sơ sinh khóc ở hậu viện vọng ra. Từ Văn ngăn người, Vân Trung Tiên Từ cũng ngăn người nhưng thần sắc của mẹ trông rất khó coi. Một thiếu nữ áo xanh vội chạy ra hấp tấp báo :

- Bẩm Tiên tử! Tiểu thư đã hạ sinh được một cậu trai.

Vân Trung Tiên Từ đau khổ thờ dài đáp :

- Ta biết rồi.

Thiếu nữ áo xanh lui vào hậu viện lúc ả bước đi còn quay lại nhìn Từ Văn bằng con mắt kinh hãi.

Vân Trung Tiên Từ đột nhiên lớn tiếng thét :

- Địa Ngục thư sinh! Người muốn chết thì yên tâm mà chết nhé.

“Bình”

Người Từ Văn bị hát lên cao hơn trượng rồi té huych xuống đất, tri giác của chàng trong chớp mắt đã tiêu tan hết.

Vân Trung Tiên Từ băng người vào hậu viện. Dưới đất chỉ còn lại hai xác chết một của Lục Quân một của Từ Văn, cả hai đều là thiếu niên anh tuấn.

Bỗng một chàng võ sĩ mặt mũi đen sì vọt vào trường hạ mình xuống sân. Gã đưa mắt ngó quanh một lượt rồi chạy đến trước thi thể Từ Văn đưa tay ra sờ mũi sờ mạch chàng, bất giác gã sa lệ. Thiếu niên ôm thi thể của Từ Văn ra cửa miếu rồi chuồn vào trong khu rừng rậm rạp, gã đặt chàng xuống đất, la gọi :

- Hiền đệ ơi! Tiểu huynh sẽ báo thù cho hiền đệ. Mối mấy ngày xa cách nay đã trở thành vĩnh quyết. Hỡi ơi!..

Võ sĩ thiếu niên này là ai? Tưởng không cần nói cũng biết là Thiểm Điện Khách Hoàng Minh đã hóa trang. Hoàng Minh cực kỳ đau xót nước mắt lã chã tuôn rơi, gã lấy kiếm khoét một cái huyệt chuẩn bị an táng cho mình đệ Từ Văn.

Trong khoảnh khắc gã đã đào huyệt xong đi lượm ít tảng đá lớn để xếp làm phần mộ. Gã lại chọn phiến đá lớn hình vuông để làm bia mộ rồi vận chỉ lực khắc vào tám chữ lớn “Địa Ngục thư sinh Từ Văn chi mộ” mé dưới gã đề “Người lập bia là minh huynh Hoàng Minh”.

Hoàng Minh xấp đặt xong xuôi toan đem xác Từ Văn đặt xuống.

Đột nhiên Từ Văn cựa quậy rồi ngồi nhồm dậy Hoàng Minh kinh hãi bật tiếng la hoảng :

- Ủi chà!

Gã ớn lạnh xương sống đầu tóc dựng cả lên, gã tự hỏi :

- Đây là quỷ nhập tràng hay là...

Gã đã kiểm điểm cẩn thận thì Từ Văn tắt hơi chết đứt rồi, người chết có bao giờ còn sống lại được?

Từ Văn dương mắt lên băng khuông nhìn bốn phía, mục quang chàng vừa ngó thấy mặt Hoàng Minh liền cất tiếng hỏi :

- Các hạ! Các hạ là ai?

Hoàng Minh run run hỏi :

- Hiền đệ! Hiền đệ chưa chết hay sao?

Từ Văn hỏi :

- Đại ca đây ư?

Hoàng Minh ấp úng nói :

- Phải rồi! Tiểu huynh đây mà... hiền đệ...

- Đại ca đã cứu tiểu đệ phải không?

Bấy giờ Hoàng Minh đã ý thức là Từ Văn đã sống lại thực rồi, gã không sợ nữa mừng quýnh đáp :

- Hiền đệ! Thật là một kỳ tích.

- Sao? Kỳ tích gì đâu?

- Hiền đệ đã chết rồi. Tiểu huynh đang định mai táng cho thì không ngờ. Ủi chà! Thật không ngờ...

Hoàng Minh trong lòng nghi hoặc không sao giải thích được người đã chết rồi sao lại còn sống lại?

Từ Văn đưa mắt nhìn ra xa thì thấy quả Hoàng Minh đã đào huyệt và khuôn những tảng đá lớn để gần đó liền gật đầu nói :

- Phải rồi! Tiểu đệ nhớ lại là mình đã chết dưới bàn tay Vân Trung Tiên Tử...

Hoàng Minh ngắt lời :

- Mụ là Vân Trung Tiên Tử ư?

- Phải rồi! Mụ chính là vợ Thượng Quan Hoành đó.

- Tiểu huynh chạy gần đến nơi thì đúng lúc mụ hạ thủ đánh hiền đệ nên không kịp ngăn trở. Sự thực thì bản lãnh của tiểu huynh có làm gì được mụ chỉ có phần đưa thêm một mạng nữa.

Từ Văn hỏi :

- Sao đại ca biết tiểu đệ ở trong miếu này?

- Bọn thủ hạ báo cho tiểu huynh là tiểu đệ đi qua đường này, tiểu huynh rượt theo đoạn nữa mà chẳng thấy tông tích đâu, miệng lại khát nước..

Từ Văn ngắt lời :

- Thế ra chúng ta lại do một nguyên nhân mà vào miếu, nghĩ thật là kỳ.

- Bây giờ hiền đệ cảm thấy trong mình thế nào?

Từ Văn ngấm ngấm vận khí cảm thấy đau xâm cả người nhưng không có gì nghiêm trọng có điều đầu óc choáng váng. Chàng nhăn nhó cười đáp :

- Không hề gì cả, nhất định không thể chết được.

Hoàng Minh chau mày nói :

- Tiểu huynh rõ ràng đã thấy hiền đệ tắt hơi rồi, mạch lạc cũng ngừng đập thế mà sống lại được. Vụ này...

Từ Văn rất tin lời Hoàng Minh, và lại chàng đã mấy lần chết đi sống lại, vụ kỳ lạ này chàng cũng chẳng hiểu ra sao. Chàng không luyện thứ huyền công nào để sinh cơ phục hồi và cũng chẳng uống tiên đan diệu dược gì mà sự thực đã chứng minh trong bản thân chàng có thứ năng lực huyền diệu. Có điều vì lẽ gì thì chàng nghĩ mãi không ra.

Từ Văn nhớ lại lần đầu tiên “Khách qua đường” mạo xưng phụ thân để giết chàng, sau Thất Tinh cố nhân hất chàng xuống tuyết cốc đều chết thật rồi lại hồi sinh.

Chàng lắc đầu nói :

- Đại ca! Đây không phải là lần đầu nhưng tiểu đệ vẫn chẳng hiểu vì nguyên nhân gì.

- Dù sao cũng phải có nguyên nhân.

- Tiểu đệ cũng nghĩ vậy song suy nghĩ mãi vẫn không ra. À này! Đại ca có nghe ai nói có thứ thân pháp nào làm cho người đột nhiên mất hút không?

Hoàng Minh hỏi lại :

- Đột nhiên mất hút thân hình phải không?

- Phải rồi! Nếu không thế thì tiểu đệ khi nào bị hất té về tay mụ kia được.

Hoàng Minh cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp :

- Tiểu huynh nhớ rồi. Đó là một thứ thân pháp trong võ lâm nhưng đã bị thất truyền lâu rồi, thân pháp đó kêu bằng “Oan Hồn Phụ Thể”..

Từ Văn hỏi :

- Oan hồn phụ thể ư?

- Phải đấy! Hiện đệ tưởng đối phương mất hút rồi mà thực ra đối phương vẫn ở phía sau hiện đệ. Thân hình hiện đệ chuyển động bất cứ theo vị trí nào đều không trông thấy được họ, vì vậy gọi là oan hồn phụ thể.

Từ Văn ồ lên một tiếng ra chiều tỉnh ngộ, bắt giác chàng gật đầu luôn mấy cái, nghĩ thầm :

- Nếu mình biết sớm thế này thì không đến nỗi bị hạ về tay Vân Trung Tiên Từ. Thân pháp nào dù huyền diệu đến đâu cũng không có thể bao trùm tất cả các thân pháp khác. Nếu họ cứ ở sau lưng ta mà chuyển động thì chẳng lẽ ta vọt mình lên không họ cũng vọt lên theo được. Mình đã học thân pháp “Hoàn Không Phi Thăng” thì lấy cái đó để phá thân pháp mụ là xong.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Vào Quỷ hồ phanh phui bí mật

Từ Văn nghĩ ra kế ấy rồi hào khí chàng nổi lên bông bột miệng lẩm bầm :

- Chuyện này thật đúng với câu tục ngữ “Đi ngày đàng học một sàng khôn” võ học thiên hạ bao la như biển cả, người nào mà thiếu lịch duyệt thì khó mà bôn tẩu giang hồ được.

Hoàng Minh vẫn chưa buông tha vấn đề trước, gãi hỏi :

- Hiện đệ! Tiểu huynh vẫn thủy chung tin là hiện đệ đã uống một thứ thiên tài địa bảo hoặc trân phẩm gì. Nếu không thì chẳng tài nào giữ được sinh cơ tồn tại để chết đi mà sống lại được.

Từ Văn lắc đầu đáp :

- Đại ca ơi! Tiểu đệ không giấu đại ca đâu, thực tình chẳng hiểu vì nguyên nhân gì?

Bất thành linh một thanh âm trong trẻo lọt vào tai nhưng rất lạnh lùng nói :

- Người không hiểu thì để ta nói cho mà nghe.

Từ Văn kinh hãi giật nảy mình lên, nhưng thương thế chàng chưa khỏi nguyên khí chưa hồi phục. Chàng vừa bắn người lên thì đầu nhức mắt hoa lao đảo muốn té bất giác la lên một tiếng :

- Úi chao!

Hoàng Minh cất tiếng hỏi :

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Từ Văn nghe thanh âm đã biết ngay người mới đến là ai rồi, lập tức bầu nhiệt huyết sôi lên sùng sục. Nhưng chàng hiểu rằng bây giờ chàng không thể cùng người động thủ được đành miễn cưỡng dẫn mối oán hồn hỏi :

- Tôn giá biết thế nào?

Luồng gió thổi tà áo bay lạch phạch, rồi một bóng người xuất hiện đối phương rõ ràng là Vân Trung Tiên Tử. Hoàng Minh cũng hít một luồng khí lạnh.

Vân Trung Tiên Tử với dung nhan làm say đắm lòng người mặt mày không lộ một chút sát khí nào, mặt bình tĩnh đáp :

- Từ Văn! Trong người ngươi có máu của Thiên Đài Ma Cơ.

Từ Văn kinh hãi hỏi lại :

- Trong mình tại hạ có máu của Thiên Đài Ma Cơ ư?

- Đúng thế!

- Sao tại hạ không hiểu?

Vân Trung Tiên Tử đáp :

- Dĩ nhiên là ngươi không hiểu, lần đầu tiên ngươi bị người hạ sát sắp chết đến nơi thì Thiên Đài Ma Cơ vì muốn cứu mạng cho ngươi đã không tiếc lấy máu huyết bản thân của thị để vận hồi sinh cơ cho ngươi..

Từ Văn dương cặp mắt tròn xoe tỏ vẻ cực kỳ kinh ngạc, chàng run lên hỏi :

- Máu huyết của nàng có thể cứu được người ư?

- Phải rồi! Vì thị đã uống “Thạch long huyết tương” trong huyết dịch nàng có chứa chất trân bảo tuyệt thế và có thể giữ cho sinh cơ khỏi tuyệt diệt. Đó là nguyên nhân khiến cho ngươi dù gặp sát thủ cũng không chết.

Hoàng Minh cùng Từ Văn đồng thời bật tiếng la hoảng, đây thật là một dị sự chưa từng nghe thấy bao giờ.

Mỗi cảm giác của Từ Văn cảm thấy có phần khó nghĩ, vì thế là Thiên Đài Ma Cơ đối với chàng đã có ơn nặng tày non tình sâu tựa biển. Mỗi ân tình này thật không bút nào tả xiết và bất cứ sự đền đáp nào cũng không đủ trả nợ trong muôn một. Còn điều đáng quý hơn nữa là thủy chung nàng tuyệt không nhắc tới vụ này với chàng nếu nàng nói ra thì giữa hai người không khỏi phát sinh mối ngờ vực, và mối tình cảm cũng bị suy giảm. Nàng nhắc gì tới là hoàn toàn làm cho chàng có điều kiện thuận lợi, đồng thời sự kín đáo của nàng càng khiến cho người ta kính phục.

Thiên Đài Ma Cơ về bề ngoài dường như một cô gái dâm đang mà trong lòng nàng lại có mối thanh cao tuyệt đại. Nếu chỉ lấy bề ngoài mà đo lường lòng dạ con người mà không xét sâu vào tâm địa thì thật là lầm to. Ngay từ lúc này hình bóng của Thiên Đài Ma Cơ đã hoàn toàn chiếm lấy tâm hồn của Từ Văn.

Nhưng chàng chưa hiểu cần kể liền hỏi vặn :

- Tại sao tôn giá lại biết được?

Vân Trung Tiên Tử mỉm cười đáp :

- Bản Tiên Tử vô tình đã nghe được thị nói chuyện với sư phụ là Tam Chi mỗ mỗ như vậy.

Từ Văn bật lên tiếng ủa, Vân Trung Tiên Tử nói tiếp :

- Từ Văn! Ta thương cho ngươi một chương chẳng qua là để tiết hận, ta đã biết rõ ngươi không chết và ta cũng không muốn giết ngươi. Nếu ta tiêu hủy xác ngươi thì dù cho chất “Thạch long huyết tương” có huyền diệu đến đâu cũng chẳng thể vận hồi sinh cơ cho ngươi được.

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Tôn giá đã có lòng hậu tứ, tại hạ không dám quên. Bây giờ tôn giá muốn hạ thủ cũng hãy còn kịp.

Vân Trung Tiên Tử nghiêm nghị nói :

- Bản toàn đã nói là không giết ngươi nhưng qua bữa nay thì không thể nữa.

- Tôn giá không hồi hận ư?

- Bản tòa chẳng bao giờ hối hận cả.

- Tại hạ mà không chết thì cái đầu của tôn giá khó òng giữ được trên cổ.

- Chỉ cầu sao ngươi làm được như vậy..

Từ Văn lại hỏi :

- Tôn giá tới đây không có điều gì khác chỉ giáo nữa ư?

- Có chứ!

- Xin tôn giá cho nghe.

- Bản tòa gửi lời nhắn đến Từ Anh Phong bảo y ra mặt để giải quyết món nợ máu ngày trước.

- Nếu quả gia phụ chưa chết dĩ nhiên sẽ có chuyện đó, song gặp trường hợp mà người đã quá cố thì tại hạ xin tiếp thụ.

Vân Trung Tiên Tử mấp máy cặp môi anh đào dường như còn có điều chi muốn nói nhưng mụ lại thôi không mở miệng lướt người đi như quỷ mị mất hút.

Hoàng Minh kích động nói :

- Thân pháp này thật là tuyệt thế vô song.

Từ Văn không nói gì lòng chàng mãi nghĩ đến Thiên Đài Ma Cơ, chàng tự hứa thề trong bụng :

- Sau khi đèn on trà oán xong rồi ta quyết cùng nàng giữ mối chung tình trọn kiếp để báo đáp con người hồng nhan tri kỷ.

Nhưng chàng chợt nhớ tới Trương Minh Châu. Chàng tự nghĩ :

- Cha con họ Trương đối với mình ân tình trọng đại. Chuyến này Trương thế thúc đến Quý hồ ở Chung Nam để kiểm hao quả đặng giải tán độc công cho mình, tuy nói là vì mình thật ra là vì việc chung thân của Trương Minh Châu mới đúng. Vạn nhất mà Trương thế thúc đi chuyến này mà xảy chuyện bất trắc thì cả tình lẫn lý mình phải hoàn toàn chịu trách nhiệm, rồi mình an bài Trương Minh Châu cách nào đây? Nếu mình thu nạp cả hai cô thì đầu tiên là Trương Minh Châu chưa chắc cô đã ưng thuận mà đối với Thiên Đài Ma Cơ không thuận nhưt cũng là tiết mạo nàng. Tình yêu đã không chân chính thì làm gì có hạnh phúc, năm thê bảy thiếp là sự thường ở đời nhưng ở địa vị người hào kiệt thật khó bề giải quyết.

Từ Văn cảm thấy việc đi Quý hồ không thể trì hoãn được nếu chàng tìm thấy Trương thế thúc bình yên vô sự, chàng mong lão sẽ thể tất mối đau khổ của chàng mà thu hồi ý định.

Chàng uể oải hỏi Hoàng Minh :

- Đại ca! Tiểu đệ muốn đi Quý hồ ngay tức khắc nên chăng?

Hoàng Minh ngần ngừ đáp :

- Hiền đệ ơi! Tiểu huynh không thể đi với hiền đệ được.

Hoàng Minh nói câu này khiến Từ Văn rất đỗi ngạc nhiên nhưng lòng riêng chàng lại mừng thầm, và thực tình chàng không muốn để Hoàng Minh đi theo vì chàng cảm thấy có chuyện không nên để người ngoài dính vào mà phải tự giải quyết lấy.

Chàng liền hỏi :

- Tại sao vậy?

- Hiện tiểu huynh có việc gấp phải làm ngay.

- Việc gấp ư?

- Đúng thế! Đây là nghiêm lệnh lúc gia sư lâm bệnh, lão gia đã dặn lúc nào gặo thời cơ là phải hành động, bây giờ thời cơ đã đến tiểu huynh không thể bỏ lỡ.

Từ Văn muốn hỏi Hoàng Minh xem việc gì, nhưng chàng lại nghĩ nếu mình hỏi ra tất khiến cho gã có chỗ khó nghĩ. Nếu quả là việc công khai thì mình chẳng hỏi gã cũng nói ra rồi.

Chàng gật đầu nói :

- Vậy tiểu đệ đi một mình cũng được.

- Hiền đệ! Nếu giữa đường mà hiền đệ nghe được tin tức gì của gia sư thì bắt tất phải đi tìm Trương Ủy Dân nữa.

Từ Văn nghi ngờ hỏi :

- Tại sao vậy?

Hoàng Minh ngần người ra một chút rồi đáp :

- Gia sư sẽ nói nguyên nhân cho hiền đệ hay, nếu có tin tức về gia sư thì hiền đệ chỉ cần tìm được lão nhân gia là đủ.

Từ Văn ngần ngợ chẳng hiểu chi hết, chàng tự hỏi :

- Hoàng Minh nói vậy là có ý gì? Tại sao được tin tức về Diệu Thủ tiên sinh lại bỏ việc đi kiếm Tường thế thúc? Mục đích của mình là phải tìm cho ra Tường thế thúc lạc lõng nơi đâu có được an toàn không, chuyện này thật khó hiểu.

Hoàng Minh bao giờ thường hay giữ câu chuyện thần bí, khiến cho Từ Văn lắm lúc phải bực mình nhưng chàng chẳng biết làm thế nào nên chàng hàm hồ đáp :

- Hay lắm! Tiểu đệ ghi nhớ rồi.

- Tiểu huynh còn một phong cẩm nang này nữa...

Từ Văn bật cười ngắt lời :

- Cẩm nang ư? Phải chăng đại ca muốn bắt chước Gia Cát Võ Hầu? Gia Cát Võ Hầu ngày trước điều binh khiển tướng nhiều lần dùng đến cẩm nang diệu kế...

Hoàng Minh cũng cười theo rồi đưa phong thư dán rất kỹ trình trọng nói :

- Hiền đệ! Vụ này trọng yếu vô cùng, khi nào hiền đệ gặp việc nghi nan không quyết định được hãy mở ra coi.

- Nếu không gặp việc nghi nan thì sao?

- Hiền đệ đốt cẩm nang này đi.

Từ Văn hỏi :

- Không được mở ra coi ư?

Hoàng Minh nghiêm sắc mặt nói :

- Đừng coi là hay hơn hết.

- Được rồi! Tiểu đệ xin cất kỹ.

Đoạn rồi hai người từ biệt.

Hoàng Minh đi rồi, Từ Văn biết chắc Vân Trung Tiên Tử không tập kích hạ thủ giết mình nữa, chàng phóng tâm ngồi nguyên chỗ để điều dưỡng thương thế. Chỉ trong khoảnh khắc công lực hồi phục như cũ chàng lập tức đứng dậy nhắm hướng Tây trực chỉ. Kê ra bây giờ chàng có thể vào miếu để kiếm Vân Trung Tiên Tử rửa hận nhưng người ta đã không nhân lúc mình gặp nguy cơ mà hạ thủ thì bất cứ thì oán gì chàng cũng bỏ qua bữa nay, và cương quyết ra đi. Đó cũng là lòng dạ anh hùng khác với người thường.

* * * * *

Một hôm Từ Văn đi tới chân núi Chung Nam chàng hỏi khắp sơn dân mà chẳng một ai hiểu Quý hồ ở đâu. Nhưng chàng vẫn tin lời Hoàng Minh nhất định không sai có điều Quý hồ là một địa điểm nào đó mà người võ lâm gọi khác đi. Danh từ này chỉ lưu trong nhân vật võ lâm thì người sơn dân hiểu thế nào được? Vì trường hợp bất buộc Từ Văn phải chuẩn bị lương khô để đi hẳn vào núi điều tra.

Quý hồ là một nơi bí hiểm người thường không thể biết được thì tất nhiên nó cũng là một nơi ít vết chân người. Từ Văn nghĩ vậy nên sau khi vào núi cứ tìm những nơi hiểm trở mà dò la.

Ba ngày trời ăn gió nằm sương vẫn không được việc gì nhưng chàng vẫn không nản lòng quyết định phải tìm cho ra gốc ra ngọn mới nghe. Nếu không thì ngay đối với lương tâm mình chàng cũng ân hận đừng nói chuyện phúc đáp Tường Minh Châu nữa.

Ngauy thứ tư chàng ý mình có thân pháp tuyệt thế là môn “Hoàn Không Phi Thăng” liền tung mình vọt lên một ngọn núi rất cao vô cùng hiểm trở. Ngọn núi cao này trừ loài chim bay kể cả khi vượn cũng khó lòng mà trèo lên được, vách núi dựng đứng chỉ có rêu phong không một cây cỏ nào mọc được. Từ Văn lên đỉnh núi thấy một khu rừng cây cối rậm rạp xanh rì, mắt nhìn không thấu chẳng khác gì một ngọn núi cao đầu đội mũ xanh, chàng lâm bầm :

- Không hiểu ngọn núi này tên là gì, giả tỷ kêu nó bằng “Lục Mạo phong” thì thật đúng.

Đứng trên đỉnh núi trông xuống thì thấy quần sơn nhấp nhô khe suối rõ ràng chứ chẳng thấy bóng một cái hồ nào. Vì đầu núi bị rừng cây bao phủ chàng chỉ có thể nhìn về phía trước và một phần hai tả hữu, nếu muốn nhìn rõ mặt sau thì phải xuyên qua khu rừng đến tận bên kia mới được. Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi nhảy vọt lên cao cứ chuyền ngọn cây mà tiến. Chàng đi cách này tránh khỏi chông gai cùng cây cối làm cản trở bước đường.

Từ Văn đi chừng mấy chục trượng trước mắt chàng bỗng sáng lóa một cái hồ rộng chừng mấy mẫu nằm chính giữa ngay giữa rừng. Bốn mặt toàn là rừng

cây dày đặc như vậy mà đứng ngoài mà trông vào thì chẳng thể nào thấy được. Chàng tự hỏi :

- Chẳng lẽ vì tình trạng này mà người ta kêu nó bằng Quỷ hồ.

Từ Văn mừng quýnh đặt chân xuống cành lá lướt đi rồi nhẹ nhàng đặt chân xuống bên hồ còn cách chừng mười trượng. Nước hồ lơ lửng trên mặt bao phủ một làn mù trắng coi như một ảo cảnh đầy vẻ âm trầm quỷ khí. Bất giác chàng buột miệng la :

- Đúng rồi! Đây chắc là Quỷ hồ không còn sai nữa.

Bất thình lình giữa hồ nổi lên một trận cười the thé nghe rất chói tai như tiếng quỷ khóc ma gào song chẳng thấy bóng người đâu hết. Từ Văn toàn thân run bắn bật lông tóc dựng đứng cả lên chàng lăm bắm :

- Trong Quỷ hồ này chẳng lẽ có quỷ thiệt ư?

Tiếng cười này lúc dứt lúc nói, như gần như xa công lực của Từ Văn dù có cao thâm đến đâu nhưng ở vào tình trạng này chàng cũng không khỏi điên đầu. Chàng tự hỏi :

- Tưởng thế thúc đã đến đây chưa? Hay là lão gia đã trở gót rồi, có lẽ thế thúc chưa tìm được đến nơi không chừng.

Tiếng cười dứt bầu không khí trở lại trầm tịch chết chóc, Từ Văn định thần lại vận nội công rồi lớn tiếng :

- Kẻ mặt học trong võ lâm là Từ Văn xin vào bái kiến chủ nhân chốn này.

Chàng gọi luôn ba câu vẫn không thấy phản ứng, chàng còn đang ngần ngại bỗng thấy một bóng người tựa hồ ma quỷ ở trong nước hồ đứng đĩnh hiện lên. Từ Văn kinh hãi không bút nào tả xiết, chàng tự hỏi :

- Nếu là người thì sao họ lại đi trên mặt nước được? Nếu là quỷ lại càng vô lý giữa lúc thanh thiên bạch nhật làm gì có ma quỷ xuất hiện?

Bóng người đi mỗi một gait chân bước vững vàng như ẩn như hiện mà không thấy nước bắn toé lên, cước bộ này thì không giống phép Lăng Ba về khinh công tối thượng thế nó vì nguyên nhân gì? Từ Văn trong lòng hồi hộp nhìn bóng người thủng thỉnh đi về phía mình.

Bây giờ chàng nhìn rõ. Y là một lão già cao lớn ngoài năm chục tuổi mặt không lộ vẻ chi hết chỉ có cặp mắt sâu hoắm. Lão ngó Từ Văn hai lần rồi cặp môi mấp máy ngoảnh sang mé bên...

Từ Văn chấp hai tay nói :

- Xin các hạ hãy dừng bước!

Lão chẳng bảo sao mà cũng không quay đầu lại lão cứ ung dung mà đi.

Từ Văn nghĩ bụng :

- Không chừng lão này điếc nhưng mắt lão còn trông rõ thì thấy người lạ đến lẽ nào không nhìn?

Từ Văn nghĩ vậy liền lớn tiếng hô :

- Tại hạ có lời muốn phỏng vấn các hạ.

Lão kia vẫn chẳng nhìn nhối gì chàng cứ thẳng đường mà đi chớp mắt lão đã tới bên hồ nhắm về phía rừng rậm mà tiến. Từ Văn bằng mình nhảy xổ lại cản đường đối phương chàng nhận được cơ tức giận liền xẵng giọng hỏi :

- Sao các hạ lại cự tuyệt người ở ngoài ngàn dặm tới đây?

Lão vẫn không trả lời nhưng dừng bước lại, Từ Văn lớn tiếng hỏi :

- Nơi đây phải chăng là Quỷ hồ?

Lão nhú cặp lông mày khoé mắt lộ vẻ khác lạ, lão cất tiếng nói rất khê nhưng Từ Văn cũng nghe được :

- Dời khỏi nơi đây lập tức.

Từ Văn lại càng ngờ vực, chàng chẳng hiểu tại sao lão lại không trả lời câu hỏi của mình mà chỉ bảo mình phải lập tức rời khỏi nơi đây, về mặt lão ra chiều rất lo lắng không biết vì lẽ gì?

Lão già né mình sang bên để vượt qua thân pháp lão mau lẹ phi thường, dĩ nhiên Từ Văn khi nào chịu bỏ qua chàng bằng mình nhanh như chớp đón đầu lão rồi lớn tiếng hỏi :

- Tại hạ xin hỏi, nơi đây có phải là Quỷ hồ không?

Lão già lùi lại mấy bước liền nét mặt lão lộ vẻ cực kỳ đau khổ, Từ Văn lại càng nghi hoặc vì đối phương không cảm không diếc mà sao lại có thái độ kỳ dị như vậy?

Đột nhiên giữa hồ lại có tiếng đàn bà lạnh lẽo vang lên :

- Y không thể trả lời người được đâu.

Đúng là người đàn bà kia đã dùng phép truyền âm để nói rõ ràng từng tiếng một. Từ Văn chấn động tâm thần tự nghĩ :

- Hiện nhiên đối phương đã luyện thành thuật “Thiên thính, Địa thị” nếu không thể thì làm sao y lại biết rõ cảnh tượng bên ngoài. Nhưng đã có người đối đáp thì công việc có thể hoàn thành được.

Chàng liền dùng phép truyền thanh hỏi lại :

- Tại sao vậy?

Thanh âm kia trả lời :

- Người không can thiệp vào được.

Từ Văn lại hỏi :

- Phải chăng tôn giá là chủ nhân nơi đây?

- Chính thị!

- Xin tôn giá cho biết tôn hiệu.

Thanh âm kia đáp :

- Ta là Quý Hồ phu nhân.

- Tại hạ xin vào bái kiến.

Quý Hồ phu nhân hỏi :

- Về việc gì?

- Tại hạ mạo muội tới đây để tìm kiếm một người không hiểu lạc lõng nơi đâu?

Quý Hồ phu nhân hỏi :

- Người muốn kiếm ai?

- Tại hạ muốn kiếm Tướng Úy Dân ở Khai Phong, ba tháng trước đây lão đã tới đây tìm thuốc...

Quý Hồ phu nhân ngắt lời :

- Có phải người là Địa Ngục thư sinh không?

Từ Văn vừa nghe đã biết ngay là Tướng Úy Dân đã tới đây rồi, chàng chắc là lão bị giam cầm trong Quý hồ và đã trình bày sự thực với đối phương nếu không thì làm sao mụ lại biết danh hiệu chàng?

Từ Văn mừng quýnh đáp ngay :

- Chính là tại hạ.

- Người muốn gặp Tướng Úy Dân ư?

- Chính thế!

- Người có nhận biết Tướng Úy Dân không?

Lão già kia mấy lần đưa mắt ra hiệu cho Từ Văn, nhưng Từ Văn đã buột miệng đáp :

- Dĩ nhiên tại hạ quen biết lắm.

Quý Hồ phu nhân bật lên mấy tiếng cười the thé bỗng mặt cắt tiếng lạnh như băng nói :

- Người nói hoang đường.

Từ Văn ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao phu nhân lại nói thế?

- Thực tình người không biết hần.

- Tôn giá căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Quý Hồ phu nhân ồm ồm đáp :

- Vì người không nhận ra hần.

- Tại hạ không hiểu ý kiến của phu nhân muốn nói gì?

Quý Hồ phu nhân hỏi lại :

- Người đứng đối diện với người là ai đó?

Từ Văn chấn động tâm thần chú ý nhìn vào lão già nhưng chẳng thấy giống Trương Úy Dân chút nào ngoại trừ tầm thước người còn chẳng có chỗ nào tương tự. Nhất là Trương Úy Dân có chùm râu dài tới bụng mà lão này râu ngắn ngắn mà lại rất ít. Chàng tự nhủ :

- Chẳng có lý nào mình lại không nhận ra được Trương thế thúc.

Bỗng thấy da mặt lão co rúm lại mấy lần tỏ ra rất quái lạ nhưng vẫn chẳng nói gì. Lúc này Từ Văn đã nhìn tướng mạo lão già rất kỹ chàng phát hiện ở giữa cặp chân mày có một nốt ruồi lớn bằng hạt đậu. Dấu vết này theo sách tướng gọi là “Nhị long đoạt châu” song Trương Úy Dân không có dấu vết đó mà tại sao Quý Hồ phu nhân lại bảo lão là Trương Úy Dân mới kỳ? Chàng cương quyết đáp :

- Lão này không phải.

Quý Hồ phu nhân hỏi lại :

- Sao lão này không phải ư?

Từ Văn cương quyết đáp :

- Nhất định không đúng.

Quý Hồ phu nhân nói :

- Nếu vậy thì ở đây không có ai là người người muốn kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Mở cảm nang coi điều bí hiểm

Từ Văn hít mạnh một hơi chân khí rồi nói :

- Phải chăng tôn giá có ý trên cột tại hạ?

Quý Hồ phu nhân nói :

- Người không đáng đâu.

- Tại hạ lấy lễ thỉnh cầu tôn giá nói thực cho.

Lão già lại mấy môi muốn nói câu gì song lại dừng dường như có điều tâm sự mà không dám hở môi. Quý Hồ phu nhân lại vọng lên tiếng cười lạt ra

chiều kẻ cả coi Từ Văn chẳng vào đâu, mụ dùng âm điệu lạnh như băng tuyết đáp :

- Địa Ngục thư sinh, ngươi biết điều thì xuống núi đi.

Từ Văn lửa giận bốc lên ngao nghễ đáp :

- Nếu không thì sao?

Quý Hồ phu nhân hững hờ đáp :

- Nếu không thì ngươi vĩnh viễn chẳng được xuống núi nữa.

Từ Văn ra giọng thách thức nói :

- Cái đó chưa chắc.

Quý Hồ phu nhân nhấn mạnh :

- Cái đó là tự ngươi tìm đến cái chết.

Từ Văn vẫn cương quyết :

- Tại hạ mà chưa đạt được mục đích thì nhất định không về.

Lão già tỏ vẻ rất bồn chồn luôn luôn ra hiệu cho Từ Văn bỏ đi, Quý Hồ phu nhân lại dùng phép truyền thanh nói :

- Tường Úy Dân điều ước trước nay đã thủ tiêu rồi ngươi đi đi.

Lão già biến sắc nhìn Từ Văn nói :

- Thằng ngốc kia! Thế là ngươi làm hư hết bao nhiêu công trình của ta.

Lão nói xong văng mình xuống hồ chạy đi, chớp mắt đã mất hút trong làn sương mù. Từ Văn kinh ngạc thộn mặt ra, tiếng quát vừa rồi đúng là thanh âm của Tường Úy Dân nhưng tướng mạo hoàn toàn khác hẳn, chàng tự hỏi :

- Tường thế thúc nói hư hết công việc là nghĩa gì? Tại sao thế thúc lại nhận là Tường Úy Dân, thế thúc lại biểu diễn phép đi trên mặt nước có phải bản lĩnh lão gia làm được chăng?

Từ Văn lâm vào tình trạng rất khó nghĩ chàng chợt nhớ tới cảm nang của Hoàng Minh trao cho lúc ra đi. Gã dặn chàng khi gặp bước nghi nan không quyết định được thì mở ra coi, chàng liền mở ra coi thì trong cảm nang viết :

“Tường Úy Dân tức là gia sư nếu gặp người có nốt ruồi đen ở huyệt mi tâm tức là chân tướng lão nhân gia đó”

Từ Văn bật tiếng la hoảng chàng xúc động đến độ toàn thân run lay bầy. Thật chàng không bao giờ ngờ tới Tường Úy Dân lại là Diệu Thủ tiên sinh. Thế là vụ bí mật đã phanh phui những mối nghi ngờ bấy lâu nay bấy giờ đã rõ rệt, nếu vậy Tường thế thúc có bộ râu dài chùng tới bụng cũng chỉ là giả tạo, bữa nay chàng gặp đây mới đúng là chân tướng. Lão đã thu lưu đại mẫu chàng là Không Cốc Lan Tô Viên, lão đã bị người phát giác ra là đi cùng đường với phụ thân, mấy lần lão bảo Từ Văn đến Tường phủ ở Khai Phong vì việc hôn ước với Tường Minh Châu. Chàng lại nghĩ đến câu Hoàng Minh nói “Nếu gặp Diệu Thủ tiên sinh thì bất tất phải tìm đến Tường Úy Dân nữa” bao nhiêu điều bí mật không giải thích được thì nay đã hoàn toàn khám phá ra.

Tường Úy Dân cũng là Diệu Thủ tiên sinh, vậy vụ bí mật về phụ thân chàng còn sống hay chết, chuyện bí mật về Thất Tinh cố nhân chàng cho là cứ hỏi lão sẽ biết hết.

Bây giờ việc kiếm lão cùng “Kim tuyến thảo quả” không còn cần nữa rồi thì còn cầu Quý Hồ phu nhân làm chi nữa. Từ Văn băng mình lướt đi mấy trượng, chàng chợt nhớ mặt trước là hồ nước nhưng thu thế không kịp nữa. Hai chân chàng đã đạp xuống mặt nước, chàng kinh hãi mồ hôi toát ra như tắm. Lúc chân chàng đặt tới cùng rồi cúi xuống nhìn bất giác phải phì cười. Nào có phải hồ nước gì đâu mà chỉ toàn đá bạch ngọc thiên nhiên, ánh mặt trời chiếu xuống trông như mù trắng mịn mờ lại giống nước hồ mờ ảo. Thảo nào Tường Úy Dân đi như trên đất liền tuy nhiên chàng không khen cho tạo vật thần kỳ.

Quý hồ! Quý hồ! Không trách người ta kêu nơi đây bằng Quý hồ thì ra nơi đây đầy rẫy quý khí.

Từ Văn từ khi phát giác chuyện bí mật chàng bạo dạn lên nhiều cất bước tiến về phía trung tâm Quý hồ, càng vào sâu khí mù càng dày đặc chàng có mục lực siêu nhân mà chỉ trông xa được ba trượng. Ngoài ba trượng chỉ thấy đều mờ mịt không rõ chi cả chàng phải đề phòng bị người ta tập kích một cách bất ngờ.

Đột nhiên mắt chàng sáng lòa, trước mắt chàng hiện ra một tòa tịnh xá xây bằng đá trắng ánh hạt châu chiếu xuống soi rõ hết cả sự vật. Cửa lớn thạch thất mở rộng Tường Úy Dân quỳ mọp ngay trước cửa.

Từ Văn chỉ nghe rõ nửa câu sau lão nói :

- ... Xin tiền bói thu mệnh lệnh về.

Tiếng Quý Hồ phu nhân trong trẻo mà lạnh lẽo từ trong nhà vọng ra :

- Không được đâu.

Chàng nghe thanh âm rõ ràng chưa phải là người nhiều tuổi mà tại sao Tướng Úy Dân kêu mụ bằng tiền bói, khiến chàng rất đỗi ngạc nhiên.

Bỗng nghe Tướng Úy Dân cất tiếng đáp :

- Văn bói không dám trái với điều ước vì chưa mở miệng nói với gã câu nào.

Quý Hồ phu nhân nói :

- Đừng rườm lời nữa, ta đã tuyên bố là không canh cải.

Tướng Úy Dân nói :

- Xin cho văn bói được vào yết kiến tiên sư..

Quý Hồ phu nhân gạt đi :

- Câm miệng ngay, nếu ta không nể mặt Áo Ảnh Lang Quân thì khi nào để mi vượt khỏi tiêu tri nửa bước.

Từ Văn động tâm nghĩ thầm :

- Té ra Diệu Thủ tiên sinh là truyền nhân của Áo Ảnh Lang Quân.

Bỗng nghe Quý Hồ phu nhân nói :

- Ta nể mặt sư phụ ngươi, bây giờ cho ngươi dẫn thằng nhỏ kia dời khỏi nơi đây.

Hiển nhiên Từ Văn tới nơi mụ đã biết rồi.

Từ Văn rảo bước tiến lại nói :

- Tướng thế thúc! Xin thế thúc đứng dậy chúng ta đi thôi.

Tướng Úy Dân hần học nói :

- Hiền điệt! Ngươi hại ta rồi.

- Thế thúc! Chúng ta không cần đến “Kim tuyến thảo quả” nữa.

- Sao lại không cần?

- Nội tình không thể trình bày được, xin thế thúc miễn cho.

Tướng Úy Dân vẫn tỏ vẻ rất cung kính cúi đầu nói :

- Văn bói xin cáo từ.

Lão nói xong đứng dậy, Từ Văn nghe nói Quý Hồ phu nhân có mối giao tình với Áo Ảnh Lang Quân thì tuổi mụ phải đến dư trăm.

Bỗng nghe thanh âm Quý Hồ phu nhân vọng ra :

- Từ văn! Ngươi là kẻ hợm mình dưới mắt không còn có bậc tôn trưởng nữa.

Từ Văn liền đổi giọng xưng hô :

- Lão tiền bói! Lời chỉ giáo của tiền bói phải lắng văn bói xin có lời từ tạ.

Chàng nói xong xá cái một cái. Sở dĩ chàng có thái độ khiêm nhượng cũng chỉ vì nể mặt Tướng Úy Dân.

Quý Hồ phu nhân lại cất tiếng hỏi :

- Ngươi chỉ nói có một câu như vậy thôi sao?

Từ Văn sững sốt hỏi lại :

- Theo ý tiền bối thì văn bối phải làm gì?
- Lão thân muốn giáo huấn ngươi một bài học.
- Cách giáo huấn như thế nào?
- Chúng ta giao thủ ba chiêu nếu ngươi tiếp đón được thì hãy xuống núi.

Từ Văn hỏi lại :

- Nếu không tiếp đón được thì sao?

Quý Hồ phu nhân nói :

- Ngươi phải ở lại đây.

Tướng Úy Dân rất bối rối hoang mang kéo Từ Văn lại quay mặt vào phía trang nói :

- Xin tiền bối tha thứ cho gã này còn nhỏ dại chưa biết gì...

Quý Hồ phu nhân gạt đi :

- Không việc gì đến ngươi.

Tướng Úy Dân nói :

- Tiền bối đã hứa lời cho văn bối dẫn gã xuống núi rồi kia mà?

Quý Hồ phu nhân lớn tiếng :

- Câm miệng lại! Nếu còn nhiều lời thì kẻ cả ngươi cũng phải ở lại.

Từ Văn lửa giận lại bốc lên không nhẫn nại được nữa, chàng xẵng giọng :

- Lão tiền bối uy hiếp người thái quá.

Quý Hồ phu nhân gắt lên :

- Uy hiếp ngươi chăng? Thằng nhãi kia! Ngươi chưa đáng nói câu đó đâu...

Mụ dừng lại một chút rồi hô :

- Tiểu Mai! Ngươi ra dạy cho gã một bài học nhưng đừng giết gã.

Tiểu Mai đáp :

- Xin tuân lệnh!

Từ Văn đã tưởng chính Quý Hồ phu nhân ra động thủ với chàng ba chiêu không ngờ mụ lại sai tên thủ hạ xuất chiến, mà giọng nói có vẻ coi mình chẳng vào đâu thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Tướng Úy Dân biến sắc ra chiều khiếp sợ nói :

- Hiền đệ! Ngươi thật quá ngông cuồng, thử ngươi đâu thể đấu chiêu với tiền bối được. Sao không nhận tội đi...

Từ Văn ngắt lời :

- Xin thế thúc hãy tránh sang một bên tiểu đệ không tin bọn tà ma này.

Tướng Úy Dân thở dài nói :

- Hạng non nớt quả không biết trời cao đất dày là gì.

Từ Văn ngẩng đầu trông lên thì thấy một bà già đầu tóc bạc phơ đứng sững trước mặt, mắt mụ sáng như bó đuốc khiến cho ánh hạt châu phải lu mờ. Đó chính là người mà Quý Hồ phu nhân kêu bằng Tiểu Mai, tuổi mụ ít ra là phải vào cỡ bảy tám mươi nghe tên người ta tưởng mụ mới là một con tiểu nha

đầu.

Chàng cất tiếng hỏi :

- Tôn giá là Tiểu Mai đó ư?

Tiểu Mai nói :

- Im đi! Tên tuổi lão thân đâu phải là hạng người có thể kêu gọi được.

Từ Văn nói :

- Xin các hạ ra tay!

Tiểu Mai trừng mắt đáp :

- Ngông cuồng vừa vừa chứ, người động thủ trước đi.

Tướng Úy Dân sợ toát mồ hôi tức giận quát :

- Từ Văn! Người có giỏi thì hãy động thủ với ta.

Quý Hồ phu nhân lớn tiếng :

- Tướng Úy Dân! Người không được phá hoại quy củ của ta.

Tướng Úy Dân hậm hực lui ra. Từ Văn biết lão thương yêu mình, sợ mình không tiếp nổi ba chiêu này của cụ già nên chàng chẳng buồn để ý. Bà già kêu bằng Tiểu Mai lạnh lùng quát lên :

- Động thủ đi!

Theo lẽ luật giang hồ thì người cao tuổi chẳng bao giờ ra tay trước Từ Văn không nói gì nữa phóng ngay chiêu “Độc Thủ nhất thức” nhanh như chớp. Cụ già la lên một tiếng :

- Ái chà!

Rồi tránh sang một bên, Từ Văn thấy đối phương tránh khỏi chiêu “Độc Thủ nhất thức” một cách dễ dàng thì không khỏi chấn động tâm thần biết ngay là một tay bản lĩnh không vừa chàng liền không để cho đối phương kịp ra tay phóng ngay chiêu “Độc thủ nhị thức”.

Hai chiêu thức này chàng đã phát huy đến mười thành công lực, cụ già rú lên một tiếng :

- Ủi chao!

Rồi loạng choạng người đi, mặt cụ co rúm ra chiêu đau khổ. Từ Văn không muốn làm quá điểm tới là thôi. Chàng cũng hạ sát thủ nữa.

Tướng Úy Dân chấn động tâm thần lão không ngờ bây giờ công lực Từ Văn lại ghé góm đến thế, chính Từ Văn học được kỳ tích trong vòng nửa năm mà chàng cũng không hiểu bản lĩnh mình tới mức nào.

Từ Văn quay mặt vào trong nhà nói :

- Tiền bối! Văn bối may mà thắng được một chút.

Chàng vừa dứt lời bỗng trước mặt có tiếng hắng giọng một cụ nọ giọng mặt đẹp như hoa đứng ngay bên cửa. Từ Văn giật mình kinh hãi tự hỏi :

- Quý Hồ phu nhân đã ngoài trăm tuổi mà còn trẻ măng như thế này ư? Thuật trụ nhan của cụ sao kỳ đến thế?

Bỗng nghe Quý Hồ phu nhân nói :

- Chà! Người giỏi thật, lão thân quá coi thường người.

Từ Văn hỏi :

- Lão tiền bối có điều chi truyền dạy?

Quý Hồ phu nhân đáp :

- Lão thân muốn tiếp người ba chiêu.

Từ Văn ngáp ngừng :

- Vụ này..

Quý Hồ phu nhân ngắt lời :

- Lão thân quyết không thay đổi lời hứa sẽ để ngươi đi. Có điều lão thân thấy chiêu thức của ngươi kỳ bí lợi hại khác với thường tình nên muốn biết qua mà chơi. Ngươi thử tấn công lão thân ba chiêu nhưng phải dùng toàn lực nghe.

Từ Văn ngáp ngừng :

- Dùng toàn lực...

Quý Hồ phu nhân ngắt lời :

- Đúng thế! Lão thân không phản kích mà chỉ đón chiêu thức của ngươi.

Từ Văn lại ngáp ngừng :

- Cái này...

Quý Hồ phu nhân xua tay gạt đi nói :

- Ngươi hãy động thủ đi!

Từ Văn bất giác đưa mắt nhìn Tường Úy Dân để thăm dò ý kiến chỉ thấy mặt lão buồn rười rượi coi chừng lão không muốn cho chàng ra tay. Nhưng Từ Văn đã lâm vào tình trạng cung giương tên lấp chẳng thể không bắn được nữa.

Chàng liền ngưng thần đề khí phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức”..

Quý Hồ phu nhân giờ tay khoanh tròn một cái coi rất quái dị khiến cho chiêu thức của Từ Văn không phát huy được. Cái đó thật là đáng sợ, bản lĩnh cao thâm như Ngũ Phương giáo chủ, Văn Trung Tiên Từ cũng không thể làm được.

Diễn biến này khiến cho Từ Văn nổi lòng hiếu thắng chàng phóng ra chiêu “Độc Thủ nhị thức” để tấn công. Tình trạng lại giống lần trước Từ Văn mới phóng ra được nửa vởi lại phải thu về.

Tường Úy Dân giờ tay lên nói :

- Hiền đệ! Tiền bối đây bản lĩnh nghiêng trời người khôn hồn thì đừng mạo hiểm nữa.

Quý Hồ phu nhân lạnh lùng nói :

- Lão thân nói là chỉ đón tiếp gã ba chiêu chứ không phản kích.

Tường Úy Dân lẳng lặng không nói nữa nhưng lão cũng hơi yên lòng vì Quý Hồ phu nhân đã hứa lời không phản kích.

Từ Văn lại có cảm giác khác lão vì hai chiêu trước Quý Hồ phu nhân đã ung dung phong tỏa còn chiêu thứ ba có thắng được không lại là một vấn đề rất trọng đại. Đề tam thức là một chiêu tối cao của Vạn Độc môn mà cũng bị bại về tay Quý Hồ phu nhân thì là một cái nhục cho bản môn. Vì chuyện này chứng minh Quý Hồ không khai sơn lập phái mà sự thật đã đề trên bản môn.

Dĩ nhiên việc tu luyện của Từ Văn nông cạn hay cao thâm có mối quan hệ mật thiết với uy lực của chiêu thức, nếu quả nội lực của chàng cường mạnh thì uy lực của chiêu thức cũng tăng lên bội phần. Mặt khác chàng phải tuân thủ môn quy trong chiêu thức không dám phát huy chất độc, nếu không bị hạn chế điểm này thì tình trạng có thể khả quan hơn giả tỷ Quý Hồ phu nhân cũng ra tay công kích thì hậu quả chưa biết ra sao?

Từ Văn vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng mắt chàng chiếu ra hừng tia sáng xanh lè, chàng hô :

- Xin tiền bối đón tiếp chiêu thứ ba.

Tiếng hô chưa dứt chàng đã vận động công lực đến độ chót phóng ra chiêu “Độc Thủ tam thức”.

“Binh” tiếng vang tuy nhẹ nhưng cả trường đều nghe rõ. Quý Hồ phu nhân loạng choạng người đi một cái, mụ vẩy tay nói :

- Thôi các ngươi đi đi!

Thanh âm đầy vẻ thê lương, một bậc kỳ nhân trong võ lâm già quá trăm tuổi mà bị bại về tay một kẻ hậu sinh nhỏ tuổi thì sự thật đáng đau lòng. Từ Văn không ngờ “Độc Thủ tam thức” lại thành công được chàng đứng ngăn người ra nghe đối phương lên tiếng mới tỉnh lại, vội thì lễ kính cần nói :

- Tạ ơn tiền bối nhân nhượng cho.

Quý Hồ phu nhân không nói nửa lời trở gót đi vào, mụ già tóc bạc Tiểu Mai cũng bỏ đi mất hút. Trương Úy Dân nhẩn hơ cười nói :

- Chúng ta đi thôi!

Hai người chạy ra bìa rừng đến sườn núi, Từ Văn trông xuống hỏi :

- Thế thúc, bây giờ làm sao xuống núi?

Trương Úy Dân đáp :

- Ngươi hãy theo ta.

Hai người đi tới một chỗ trên núi cụt Trương Úy Dân thò tay vào khe đá lấy ra hai sợi dây, đầu dây có móc hồ. Lão nói :

- Bằng cái này đây.

- Có phải là dây “Phi trao bách luyện” không?

- Đúng thế!

Từ Văn nói :

- Thế thúc xuống trước đi.

- Còn ngươi thì sao?

- Tiểu diệt tay không cũng xuống được.

Trương Úy Dân kinh hãi đưa mắt ngó Từ Văn dường như có điều chi muốn nói nhưng lão dừng lại. Lão móc dây phi trao rồi tuột xuống lão dùng cặp phi trao tụt xuống dần chỉ trong khoảng khắc đã không bóng dáng lão đâu nữa. Từ Văn liền vận đủ công lực dùng phép “Hoàn Không Phi Thăng” xoay mình hạ xuống dần dần. Lúc chân chàng chạm đất thì chẳng thấy bóng vía Trương Úy Dân đâu, chàng lăm bắm :

- Lạ thật! Hai người cùng xuống một chỗ kẻ trước người sau mà sao lại chẳng thấy thế thúc đâu? Chẳng có lý nào thế thúc lại bỏ đi một mình..

Đột nhiên Từ Văn ngó thấy một dây phi trao rớt trên bụi gai một tia máu tươi rớt xuống mé hữu chàng kinh hãi vô cùng tự hỏi :

- Nhất định Trương thế thúc gặp điều chi rồi, phải chăng có người đến đột kích nơi đây? Bọn thù hạ của Quý Hồ phu nhân hay là chính mụ? Nhưng cũng không có lẽ.

Chàng lắng tai nghe không thấy hơi thở cũng chẳng thấy động tĩnh gì Trương Úy Dân lại không phải là hạng kém cỏi mà sao mất hút chóng thế?

Từ Văn trong lòng rất xao xuyến liền theo phía vết máu chạy đi, chỗ này cỏ dại mọc đầy chàng chạy xa mấy trượng không thấy vết tích đâu nữa vì rừng rậm rạp không thể trông ra xa được có điều chàng tin chắc tính thời gian thì bất luận có xảy chuyện gì thì đối phương cũng chưa chạy xa được. Từ Văn liền nhảy lên một mỏm đá nhìn ra phía trước nhưng cũng chẳng thấy gì. Nếu quả Trương Úy Dân bị hại thì thật là một mối hận thiên cổ cho chàng, và lại còn bao nhiêu chuyện bí mật phải hỏi lão mới biết rõ.

Từ Văn trán toát mồ hôi trong lòng rất xao xuyến. Giữa lúc ấy một tiếng rên trầm trầm dường như phát ra ở dưới đất và từ trong khu rừng rậm không xa mấy đưa vọng ra. Từ Văn không nghĩ gì nữa băng mình chạy về phía phát ra thanh âm.

Trong rừng Trương Úy Dân bị trói chặt vào một cành cây, miệng mũi cũng bị bịt chặt bằng một tấm vải chỉ hở hai con mắt.

Bốn phía vẫn lặng yên như tờ không một tiếng động. Từ Văn vừa thấy tình trạng lửa giận bốc lên ngàn ngút, chàng cất bước tiến về phía Trương Úy Dân. Vì chàng ra đời ít lâu gặp nhiều nguy hiểm nếm khá nhiều mùi quỷ quyết trên chốn giang hồ nên trong lòng vẫn đề ý đề phòng. Giả tỷ như ngày trước thì chàng đã vọt lại giải cứu Trương Úy Dân rồi. Trong cổ họng Trương Úy Dân phát ra hai tiếng ú ớ, Từ Văn đưa mắt nhìn bốn phía song chân vẫn không dừng bước.

Trương Úy Dân tròn mắt lên như hai nhạc đồng đáng tiếc là miệng lão bị cột chặt không thể thốt ra lời để phô bày ý kiến. Nhưng gười tinh mắt đã biết ngay là trong lòng lão cực kỳ nóng nảy.

Từ Văn cho là có điều chi ngoắt ngoéo nhưng chân chàng vẫn bước không thể dừng bước được tiếp tục tiến dần về phía Trương Úy Dân.

Trương Úy Dân hai chân đột nhiên đạp xuống mặt đất một cái thật mạnh, cát đá cùng cành khô bắn tung lên. Từ Văn tự hỏi :

- Phải chăng đây là cạm bẫy?

Một tia sáng vụt qua đầu óc chàng dường như chàng đã hiểu ra điều gì, chàng vẫn từ từ cất bước mục quang sắc bén nhìn chung quanh khắp ngọn cỏ gốc cây xem có phát hiện ra được vết tích gì chẳng.

Một thanh âm nhỏ bé nếu là người thường thì không thể nghe thấy được đột nhiên phát ra từ lùm cây rậm cách đó chừng năm trượng. Nhưng đối với Từ Văn thế là quá đủ rồi, thanh âm li ti đó khiến cho chàng phát giác ra là có người ẩn núp trong bóng tối mục đích của họ dĩ nhiên là để đối phó với chàng. Chàng còn hiểu rõ là Tường Ủy Dân dậm chân xuống đất trợn mắt lên là có ý cho chàng dừng đi về phía lão.

“Soạt” một cái Từ Văn xẹt về phía tả nhanh như chớp đi về phía bụi rậm. “Sầm” đồng thời chàng vừa đạp chân xuống đất tia lửa lấp lánh tiếng nổ vang tai khóí bốc mịt mù. Rồi một tiếng ư hử phát ra từ miệng một thiếu niên áo gấm, gã bị Từ Văn nắm lấy trước ngực giơ lên. Chàng nói :

- Ngũ Phương sứ giả! Hà, hà! Không ngờ bọn nanh vuốt tà ma các ngươi lại theo tông tích ta vào đến chỗ thâm sơn tuyệt lĩnh này..

Từ Văn chưa dứt lời, Ngũ Phương sứ giả bị chàng bắt hốt hoảng la lên :

- Ngũ Lôi châu!

Từ Văn phản ứng rất mau lẹ chàng buông tay rồi phóng mình nhảy chéch về mé hữu cách đó chừng ba bốn trượng. “Sầm” một tiếng, tiếp theo là tiếng rú thê thảm thế là tên Ngũ Phương sứ giả mà chàng vừa buông tay ra đã bị tan xác.

Trong vòng hai trượng khóí lửa mù mịt ngoài năm trượng lá rụng toi bời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Tường Ủy Dân thổ lộ chân tình

Mất Từ Văn lại chiếu ra những tia sáng xanh lè, chàng băng mình đi một cái lại một gã thiếu niên áo gấm ẩn nấp lọt vào tay chàng, bây giờ chàng đã không rồi hề nắm được tên chàng sứ giả nào chàng lại thay đổi vị trí nhanh như chớp. Bóng người ở các phương vị khác nhau kẻ trước người sau mạo hiểm nhảy ra hết. Bọn chúng đều mặc võ phục áo gấm màu xanh trừ những tên bị bắt và bị chết rồi bọn chúng còn lại tám tên. Bỗng có tiếng quát :

- Địa Ngục thư sinh! Phen này ngươi nhất định phải chết.

Từ Văn quay đầu nhìn lại thì thấy tại một gốc cây ngoài ba trượng có một quái nhân tóc đỏ chạy ra. Quái nhân này chột một mắt còn một mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ, người hăn gầy như que củi mặc một áo bào màu đen vừa dài vừa rộng trông hăn chẳng khác chi loài quỷ mị.

Hắn rõ ràng là Phó giáo chủ Ngũ Phương giáo tên gọi là Thất Sát Thần Chu Cẩn. Khi ở Phân đàn Yến Sư đã bị thương về độc thủ của Từ Văn rồi gặp cơ hội trốn thoát. Từ Văn cất giọng lạnh lùng :

- Phó giáo chủ! Mau lại gần đây.

Một tiếng rú như xé bầu không khí vang lên, Từ Văn xiết chặt tay đã bóp chết tươi tên Ngũ Phương sứ giả mà chàng nắm trong tay, tiện tay chàng liệng thi thể gã ra. Thất Sát Thần Chu Cẩn mặt đường như có lửa nghiêng răng nói :

- Địa Ngục thư sinh! Bữa nay mà ta không xé được xác ngươi ra thì thề chẳng làm người nữa.

- Ngươi không làm người thì làm ma quỷ chứ gì.

Chàng nói chưa dứt lời đã vọt mình về phía Chu Cẩn nhanh như tên bắn. Bỗng có tiếng quát :

- Không được nhúc nhích!

Từ Văn giật mình dừng lại Thất Sát Thần Chu Cẩn đã đến sau lưng Tường Ủy Dân bàn tay ấn vào đầu lão. Từ Văn lớn tiếng quát :

- Thất Sát Thần! Nếu ngươi mà đụng đến một sợi tóc của lão thì bọn Ngũ Phương giáo các ngươi sẽ bị tàn sát không còn một mống.

Thanh âm chàng đầy sát khí khiến người nghe không rét mà run. Thất Sát Thần mặt mũi xấu xa co rúm lại nổi lên tràng cười quái gở nói :

- Tiểu tử! Ngươi không còn cơ hội nữa.

- Cái đó chưa chắc.

Tường Ủy Dân hai chân lại bắt đầu đập xuống, Từ Văn biết là lão cảnh cáo vội xoay mình lại nhanh như chớp thì thấy một tên Ngũ Phương sứ giả liệng Ngũ Lôi châu tới. Uy lực trái Ngũ Lôi châu tán ra trong mấy trượng thân pháp của Từ Văn dù có mau lẹ tới đâu cũng không bằng tốc độ trái Ngũ Lôi

châu nổ bùng.

Thống Thiên hòa thượng nhờ có “Tiên Thiên cương khỉ” mà bắt được trái Ngũ Lôi châu ở không gian nhưng Từ Văn thì không thể được, đó là mỗi người có một tuyệt kỹ hoặc một sở trường.

Từ Văn không còn thì giờ để suy nghĩ nữa chàng vận đến mười hai thành công lực vào song cửa sổ đánh lên không rồi nằm phục xuống. Ngũ Lôi châu đụng vào cửa sổ lực đánh bình một cái rồi hất ngược lại chưa rót xuống đất đã nổ tung tiếp theo là những tiếng rú thê thảm vang lên, ba tên sứ giả không còn thấy bóng đâu nữa.

Từ Văn nắm lấy cơ hội Thất Sát Thần đang phân tâm người chàng lộn ngược đi nhảy lại sau lưng Thất Sát Thần phóng tay điểm nhanh như chớp. Chu Cẩn vừa phát giác thì đã chậm mất rồi, hắn không còn đủ cơ hội để nhảy đến hạ thủ Tướng Úy Dân nữa, bản năng cầu sinh của hắn thúc giục hắn phải lảng tránh.

Thất Sát Thần tránh được đòn tập kích nhanh như chớp này đủ tỏ công lực hắn vào hạng phi thường. Từ Văn tức giận đến cực điểm rượt tới như bóng theo hình đồng thời phóng ra chiêu “Độc Thủ tam thức”.

“Bình” Thất Sát Thần té xuống đang cố gượng đứng dậy thì Từ Văn lại phóng cửa sổ ra đánh “sầm” một tiếng, thân hình hắn như cánh khô bị hất lên cao hơn trượng rồi rớt xuống hắn không động dậy được nữa. Còn bốn tên Ngũ Phương sứ giả ôm đầu mà chạy. Từ Văn không rượt theo vội chạy đến còi thổi cho Tướng Úy Dân trước.

Tướng Úy Dân bị cột chặt hai tay thành ra tê chồn lão nhăn nhó cười nói :

- Hiền đệ! Thật là nguy hiểm, ta tưởng như đã trải qua hai kiếp người.

Từ Văn thân mật hỏi :

- Thế thúc có việc gì không?

- Không sao cả.

Từ Văn lại hỏi :

- Bọn nanh vuốt mà đầu nấp dưới chân núi này thấy thế thúc rồi nhảy ra tập kích hay sao?

- Bọn chúng theo dõi người đến tận đây mục đích là để đối phó với người.

- Sao bọn chúng lại biết thế thúc và tiểu đệ cùng đi một đường, thế thúc bị giam trên núi mấy tháng rồi, vụ này thần không hay quý không biết. Tiểu đệ đến đây chỉ có một mình đồng thời chân tướng của thế thúc e rằng trên chốn giang hồ rất ít người hay biết..

Tướng Úy Dân ngắt lời :

- Chuyện này không phải ngẫu nhiên, ta vừa xuống núi thì bị đột kích mà Thất Sát Thần đã nói rõ danh hiệu ta ngay.

Từ Văn bật lên một tiếng ủa.

Tướng Úy Dân nói :

- Hiền đệ hãy ngồi xuống đây nói cho ta hay những cuộc tao ngộ trong thời gian qua.

Từ Văn theo lời ngồi xuống rồi chàng thuật lại những chuyện đã trải qua chuyến này khi chàng tới đây. Sau chàng lại kể những chuyện tao ngộ nửa năm trước lên núi gia nhập môn qui, nhưng chàng chỉ nói là một chuyện kỳ ngộ đầu nhem nội tình Vạn Độc môn không thuật cho lão hay. Tướng Úy Dân cảm khái thờ dài nói :

- Hiền đệ! Bản lãnh của hiền đệ hiện nay ta phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm khó tìm được tay địch thủ.

Từ Văn lắc đầu đáp :

- Thế thúc quá khen đó! Tỷ dụ như Quý Hồ phu nhân tỷ đấu thật sự thì chưa biết ai chết ai sống.

- Nhưng sau ba chiêu người đã thắng rồi.

- Đó là đối phương chỉ thủ chứ không phản công nên tình trạng dĩ nhiên có khác.

- Người có biết Quý Hồ phu nhân là ai không?

- Tiểu đệ không biết.

- Mẹ chính là Bách Biến quý nữ mà ngày trước oai danh chấn động giang hồ.

- Ủa! Thảo nào tướng mạo và tuổi tác không giống nhau, té ra bà là một tay cự phách trong nghề thay hình đổi dạng.

Tướng Úy Dân nói :

- Thế thì không đúng! Hiền đệ thấy đó chính là chân tướng bà. Công lực của bà đã luyện được đến trình độ trụ nhan trường xuân. Ta đi quanh đi quẩn tìm được tới Quý Hồ, bà nghĩ tình tiên sư ta có mối giao tình với Áo Ảnh lang quân nên hứa lời đưa ra “Kim tuyến thảo quả” nhưng bà đưa ra điều kiện là phải phục dịch trong vòng nửa năm.

- Phục dịch trong vòng nửa năm ư?

- Chà! Đồng thời bà quy định trong vòng nửa năm không được mở miệng nói chuyện với bất cứ một ai.

Từ Văn hỏi :

- Bà ra điều kiện đó làm chi?

- Bà sợ ta tiết lộ những điều bí mật trong Quý Hồ.

- Quái nhân thường có hành động dị thường.

Tướng Úy Dân đáp :

- Đúng thế! Ngươi chưa nói tới chuyện vì lẽ gì không còn cần đến “Kim tuyến thảo quả” nữa.

- Tiểu đệ sau khi gặp được kỳ tích thì bây giờ độc thủ có thể tự do thu phát như ý muốn. Thế là chất độc không cần giải mà tự nó giải rồi.

Tướng Úy Dân la lên một tiếng “ùa” vui mừng. Từ Văn thở dài nói :

- Nhưng đó lại là một mối khổ tâm cho thế thúc, chính tiểu đệ cũng ân hận suốt đời.

- Không bàn tới chuyện đó nữa.

Từ Văn nói :

- Thế thúc, tiểu đệ còn có điều thỉnh giáo.

Tướng Úy Dân nói ngay :

- Phải rồi! Chắc ngươi nhớ đến điều ước một tháng mà nửa năm trước đây ta với ngươi ước hẹn tại Khai Phong.

- Chính vì việc đó mà tiểu đệ muốn thỉnh giáo.

Tướng Úy Dân giục :

- Ngươi hỏi đi.

Từ Văn lau mồ hôi trán bình tĩnh lại một chút rồi nói :

- Gia phụ còn sống hay chết?

Tướng Úy Dân cực kỳ xúc động, lão nghiêng răng đáp :

- Y vẫn còn sống ở thế gian.

Từ Văn hỏi lại :

- Thế thúc nhất quyết như vậy ư?

- Chắc là đúng rồi.

- Xin thế thúc nói rõ hơn cho.

Tướng Úy Dân hỏi :

- Ngươi có biết Thất Tinh cố nhân là ai không?

- Lão là ai?

- Y chính là phụ thân hiền đệ.

Từ Văn như bị sét đánh, chàng nhảy vọt lên mất trọn ngược run run nói :

- Không phải! Không thể thế được.

Tướng Úy Dân hỏi :

- Tại sao không thể thế được?

- Trên đầu núi Bạch Thạch tiểu đệ bị lão đồn rớt xuống vực sâu.

Tướng Úy Dân đứng bật dậy run run hỏi :

- Quả có chuyện đấy ư?

- Chẳng lẽ tiểu đệ còn bịa chuyện ư?

Tướng Úy Dân ngập ngừng nói :

- Cái này.. sao lại thế được?

- Sự thực là như vậy.

Tướng Úy Dân rất đỗi ngạc nhiên há hốc miệng ra không còn biết nói gì nữa. Đầu óc Từ Văn đâm ra rối loạn có bao giờ phụ thân lại định giết con ai mà tin được? Nhưng lời nói của Tướng Úy Dân không thể sai được trong vụ này tất có điều ngoắt ngoéo.

Từ Văn hỏi :

- Hai xác chết trên đường đi Khai Phong thế thúc giải thích như thế nào?

- Vì Thất Tinh cố nhân là phụ thân người nên ta đoán chắc là phụ thân người còn sống ở trên thế gian.

- Gia phụ.. gia phụ bày trò này để làm gì?

- Có thể y muốn trốn lánh Thượng Quan Hoành truy sát, vì y và người y giả trang là Thất Tinh cố nhân đều bị hội Vệ Đạo theo dõi nên y mới bày ra nghi trận này.

Từ Văn nhắc lại câu hỏi :

- Sao gia phụ lại muốn hạ thủ giết tiểu đệ?

- Về điểm này thì thật khó mà đoán được.

- Hoặc giả bên trong còn có điều chi bí ẩn.

- Vụ này thật vượt ra ngoài sức tưởng tượng của con người.

Từ Văn hỏi lại :

- Nếu vậy thì gia phụ đích xác chưa chết hay sao?

- Có thể là như vậy. Xác chết bị phá hủy mặt mũi là có ý sợ người ta nhận ra bằng chứng.

Từ Văn nắm chặt hai bàn tay, trong lòng mê hoặc đau khổ người run bần bật.

Tướng Úy Dân thùng thảng nói :

- Ban đầu ta nhận lời với người khám phá ra sự bí mật để kiểm phụ thân người, là tính rằng đi tìm thấy y sẽ rõ chân tướng. Nhưng ta mất hết bao nhiêu công phu mà chẳng được tin tức gì về y cả.

Từ Văn lại hỏi :

- Có phải thế thúc vẫn đi một đường với gia phụ không?

- Đúng thế! Ban đầu người có nói đến một hán tử lạ mặt đoạt được “Phật Tâm” là Khách qua đường. Ta hoài nghi chính là phụ thân người đã hóa trang nhưng kết quả vẫn không tìm ra manh mối.

- Khách qua đường chính là Ngũ Phương giáo chủ đó.

Tướng Úy Dân giặt mình kinh hãi nói :

- Sao? Khách qua đường là Ngũ Phương giáo chủ ư?

- Đúng thế! Hắn lại mạo xưng là gia phụ mặc áo cẩm bào che mặt đi rồi nhằm tiêu diệt mà hạ sát thủ.

- Ngươi có đủ bằng chứng chứ?

Từ Văn cả quyết :

- Nhất định không sai rồi.

- Nếu vậy ta nghĩ ra một điểm.

Từ Văn hỏi ngay :

- Điểm gì?

- Thất Tinh cố nhân hạ thủ ngươi đã không phải hấn hóa trang mà đối phương là người khác tính nghề dịch dung để bề gần tới bên ngươi đang thừa cơ hạ thủ.

Từ Văn như người ở trong đám mây mù được đưa ra chỗ sáng, chàng xúc động hỏi :

- Thế thúc đoán rất trúng! Nhưng người kia là ai?

- Hẳn là Khách qua đường.

- Về điểm này tiểu diệt đã điều tra rõ ràng và còn nhớ được Thạch Phật ở Tướng phủ bị mất trộm. Kể về bản lĩnh thế thúc..

Tướng Úy Dân nhăn nhó cười ngất lời :

- Ban đầu ta được Thạch Phật rồi phát giác ra là không Phật Tâm chẳng còn giá trị gì nữa có khi vì nó mà ta rước lấy tai hoạ nên ta cố ý để người lấy cắp.

Từ Văn gật đầu nói :

- Té ra là thế! Còn nữa, đại mẫu của tiểu diệt là Không Cốc Lan Tô Viên gửi thân trong bí thất của thế thúc tại thành Chính Vương, mà đại mẫu và gia phụ...

Tướng Úy Dân ngắt lời :

- Trong vụ này những chuyện đã qua ngươi đã biết rồi. Ngươi còn nhớ ta có nói đến giữa Hoàng Thiên Kiếm Ngụy Hàn Văn cùng phụ thân ngươi đã có một thiên cổ sự thảm khốc không?

Từ Văn nghiêng răng trả lời :

- Tiểu diệt nhớ rồi.

Tướng Úy Dân thở dài nói :

- Đại mẫu ngươi chạy sang với ta, ta đành phải thu dụng. Ta cũng đồng tình với y phụ thân ngươi không biết gì về vụ này.

- Lại còn đứa nhỏ..

Tướng Úy Dân lộ vẻ bi thảm nói :

- Nó là thằng nhỏ con ta, mẹ nó sinh ra rồi mất ngay nên ta gửi đại mẫu ngươi nuôi dưỡng.

Từ Văn gật đầu nói :

- Cả Ngũ Phương giáo và hội Vệ Đạo đều phủ nhận vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo.

Tướng Úy Dân ngắt lời :

- Trong hai phe ấy tất phải có một.

Từ Văn cất giọng trầm trọng hỏi :

- Nếu gia phụ vẫn còn sống ở thế gian mà sao không tìm đến diệt nhi.
- Có thể y còn tính toán điều chi khác. Có thể.. Hỏi ơi! Ta không nên nói với ngươi câu này, nhưng ngươi đã biết phụ thân ngươi thật đã làm nhiều điều quá đáng.

Kẻ làm con không thể kể tội cha chàng biết nói thế nào bây giờ? Chàng liền chuyển sang vấn đề khác :

- Gia mẫu bị Ngũ Phương giáo chủ bắt giữ, cả Thiên Đài Ma Cơ cũng thế..

Tướng Úy Dân giương cặp mắt tròn xoe nói :

- Sau vụ Thất Tinh bão, mẫu thân ngươi đi cùng đường với phụ thân ngươi. Vụ này...

Từ Văn kinh hãi hỏi :

- Phải chăng gia phụ đã gặp độc thủ của Ngũ Phương giáo..

Tướng Úy Dân trầm găm không nói gì nữa sắc mặt biến đổi luôn luôn. Từ Văn nói tiếp :

- Thế thúc! Tiểu diệt xin mạn phép hỏi giữa thế thúc và gia phụ có điều gì bí mật chăng?

Tướng Úy Dân nghiêm nét mặt nói :

- Bí mật thì không có. Nhưng điểm này cần cho ngươi hay, năm trước ta cùng y kết bạn với nhau nhưng chưa hiểu rõ tình hình một cách sâu xa. Về sau ta có phỏng vấn nhiều hành vi của y rồi xa dần đến khi ngươi vô tình cứu được Minh Châu ra khỏi Bí Đan Hội Tụ bảo, Châu nhi đem lòng tha thiết yêu ngươi.

Từ Văn ngấm ngấm run lên một cái, Tướng Úy Dân lại nói tiếp :

- Từ đó ta lại cùng phụ thân ngươi đi lại, giữa hai chúng ta trao đổi võ công.
- Trao đổi võ công ư?
- Phải rồi! Ta truyền cho y phép dịch dung còn y dạy ta môn độc công. Thế là y biết cách dịch dung và ta trước đây không sợ độc thủ của ngươi cũng vì nguyên nhân đó.

Từ Văn kinh hãi la lên một tiếng “ủa”. Đây là một việc mà chàng không bao giờ biết tới, điểm này cũng mở thêm cho chàng một điều bí mật.

Từ Văn hỏi :

- Thế thúc có biết nguồn gốc độc công của gia phụ chăng?
- Nghe nói y vô tình lượm được một cuốn Độc kinh.

Từ Văn động tâm hỏi :

- Độc kinh ư? Gia phụ có đề cập đến vụ lượm được Độc kinh đó thế nào không?
- Ta chỉ nghe phong thanh như vậy chứ không nghe y kể lại bao giờ. Ô hay, vụ này ngươi cũng không biết ư?
- Tiểu diệt chỉ được gia phụ dạy theo lối truyền khẩu chứ chưa bao giờ được thấy Độc kinh mà cũng không biết gì về lai lịch của nó.

Tướng Úy Dân la lên :

- Ô, lạ nhỉ.

Từ Văn ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên chàng buột miệng nói :

- Tiểu diệt hiểu rồi.

Tướng Úy Dân kinh ngạc hỏi :

- Ngươi hiểu thế nào?
- Người lượm được Độc kinh chính là Ngũ Phương giáo chủ rồi có thể gia phụ lấy được Độc kinh trong ấy trường hợp nào đó. Gia mẫu bị Ngũ Phương

giáo chủ cầm tù, thế thúc đã nói là sau vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo gia mẫu cùng gia phụ đi một đường. Có thể gia phụ bị mắc tay độc thủ của Ngũ Phương giáo chủ rồi hẳn không cần lựa chọn thủ đoạn lúc nào cũng theo dõi tiêu diệt, nếu vậy hẳn vì mục đích cá nhân và cướp lại Độc kinh.

Tướng Úy Dân hỏi :

- Người có tự tin là lời phỏng đoán này là xác thực không?
- Tiêu diệt nghĩ rằng đại khái là như vậy.

Tướng Úy Dân lại hỏi :

- Người bảo liệt đồ Hoàng Minh đã đi làm công việc mà ta đã giao cho gã rồi ư?
- Đúng thế!
- Hay lắm! Công việc mà gã làm đó là để giúp vào cuộc điều tra bí mật này.

Từ Văn động tâm chàng muốn hỏi Hoàng Minh đi làm việc gì nhưng chẳng hiểu sao chàng lại không hỏi nữa.

Tướng Úy Dân chau mày hỏi :

- Biết đâu không phải là phe đảng của Vệ Đạo hội chủ Thượng Quan Hoành đã hạ thủ?
- Cái đó.. không có lý vững chắc.

Tướng Úy Dân hỏi :

- Tại sao vậy?
- Vì thiếu chứng cứ.

Tướng Úy Dân nói :

- Tuy nhiên vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo đúng vào thời điểm Thượng Quan Hoành tìm cách trả thù. Hơn nữa Thượng Quan Hoành đối với phụ thân người có mối thù sâu tựa bể, hẳn đã nói ra miệng là nhất định không chịu buông tha y. Thế thì thời cơ và tình lý cũng là bằng chứng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Lên Hào Sơn chạm trán cừu thù

Từ Văn hỏi :

- Nhưng sao lúc đầu có một lần thế thúc ngăn trở cuộc tìm cừu của tiêu diệt?

Tướng Úy Dân đáp :

- Không phải là ta cản trở, nhưng ta thấy vụ này còn có nhiều chỗ khả nghi nên hy vọng người cùng phụ thân người thương nghị rồi hãy hành động thì công việc mới chắc chắn khỏi mạo hiểm vào chỗ vô ích. Không ngờ từ đó chẳng thấy tông tích của phụ thân người đâu.

Từ Văn gật đầu nói :

- Tiêu diệt thề rằng phải truy cứu vụ này cho ra sự thật.
- Hiện diệt còn muốn hỏi điều gì nữa không?
- Hiện thời không còn điều gì để thỉnh giáo thế thúc.

Tướng Úy Dân hỏi :

- Hay lắm! Bây giờ hiện diệt hãy trả lời ta một vấn đề, có điều là ta nói trước người bất tất phải miễn cưỡng mà cũng đừng ngại gì cứ nói rõ điều sở

nguyện trong lòng cho ta hay là được.

- Xin thế thúc cho nghe.

Tướng Úy Dân hỏi :

- Người có yêu Minh Châu không?

Từ Văn chợt dạ không biết trả lời thế nào. Nếu nói không yêu là tự dối lòng mà bảo có yêu tất Tướng Úy Dân nhắc tới ước hẹn cuộc hôn nhân. Việc này mà xảy ra thì biết trả lời Thiên Đài Ma Cơ làm sao? Thiên Đài Ma Cơ đối với chàng có mối tình sâu nghĩa cả hân hữu trên đời, nguyên việc cho máu trị thương là nằng đã vô hình trung cứu sinh mạng cho chàng, vụ này dù có tan xương nát thịt cũng chưa đủ đáp đền. Có gieo đào trả mặn mới là tư cách của người võ sĩ.

Chàng ngơ ngẩn hồi lâu không trả lời, Tướng Úy Dân thở dài nói :

- Việc thiên hạ có rất nhiều khi nhân lực không thể miễn cưỡng được.

Câu nói này tựa như một mũi dao đâm vào tâm khảm Từ Văn, chàng biết nói sao bây giờ.

Hiện trường bao phủ một làn không khí ngơ ngẩn bẽ bàng, Từ Văn nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu sau cùng chàng mới hỏi lại :

- Thế thúc có thể để cho tiểu diệt sau khi on trả oán đền rồi mới trả lời vấn đề này được chăng?

Tướng Úy Dân lạnh lùng đáp :

- Người ta mỗi người đều có một chí hướng, nhưng tiểu nữ rất chấp.

Từ Văn lại hỏi :

- Hoặc thế thúc để cho tiểu diệt được nói rõ với thế muội được chăng?

- Theo ý người thì việc hôn nhân khó thành lắm phải không?

Từ Văn đánh liều đáp :

- Tiểu diệt có nhiều chỗ khó tâm chỉ có thể nói cùng thế muội lượng giải cho mà thôi.

Tướng Úy Dân vẻ mặt buồn thiu, Từ Văn lại càng bịn rịn. Chàng nghĩ tới cha con họ Tương đối với chàng rất tha thiết. Nhất là lần này Tướng Úy Dân mạo hiểm quá chừng đi tìm thuốc chi vì hy vọng cho con gái lão được hòa duyên cùng chàng. Tình trạng này biến hy vọng của lão thành bọt nước, trách nào một bậc kỳ nhân trên giang hồ, một tay hảo phú đệ nhất trong thành Khai Phong như lão chẳng ngao ngán ưu phiền.

Từ Văn thấy thế khẽ thở dài nói :

- Thế thúc ơi! Tiểu diệt rất đau lòng.

- Hãy tạm gác vụ này lại. Hiền diệt muốn làm gì bây giờ?

- Tiểu diệt tính đến Ngũ Phương giáo trước rồi sẽ đi tìm hội Vệ Đạo.

Tướng Úy Dân nói :

- Theo ý ta thì hãy tạm hoãn việc đi tìm Ngũ Phương giáo...

Từ Văn ngắt lời :

- Thế thúc có điều chi dạy bảo?

- Ta bày ra một thế cớ để người coi xong rồi hãy quyết định hành động.

Từ Văn động tâm hỏi :

- Nước cờ của thế thúc làm sao?

- Bây giờ nói ra thì hơi sớm quá!

- Vậy tiểu diệt lên núi Đồng Bách trước nên chăng?

Tướng Úy Dân hỏi lại :

- Vậy ngươi không đến thành Chính Dương để gặp Minh Châu ư?

Từ Văn bẽn lẽn đáp :

- Ô! Có chứ. Dĩ nhiên là thế.

- Vậy chúng ta hãy chia tay và sẽ gặp nhau ở thành Chính Dương.

Từ Văn biết Tướng Úy Dân không muốn lộ chân tướng ra ngoài, lão còn hóa trang rồi sau mới đi một mình.

Chàng liền gật đầu nói :

- Xin thể thức tùy tiện.

Tướng Úy Dân dặn chàng :

- Ngươi hãy đề phòng bị bọn Ngũ Phụng giáo ám toán.

- Tiểu đệ xin thận trọng.

Đoạn chàng bái biệt Tướng Úy Dân rồi băng mình đi ngay.

Từ Văn ngẩng đầu trông chiều trời thì thấy vầng thái dương đã xế về Tây, chàng không chần chờ nữa vội rảo bước đi ra khỏi khu rừng núi.

Chuyến này Từ Văn đi Quỷ Hồ kể ra không uổng, Tướng Úy Dân bình yên vô sự, nhiều điều bí mật đã khám phá ra được. Chỉ còn phụ thân chàng sống hay chết? Mẫu thân cùng Thiên Đài Ma Cơ yên nguy thể nào? Là trong lòng còn áy náy. Chàng tự hỏi :

- Lúc ra đến Quỷ Ốc biết nói thế nào với Tướng Minh Châu?

Đọc đường chàng bị bao nhiêu mối ân oán tình cừu làm cho tâm thần bối rối trong lòng hồi hộp.

Đi suốt một ngày một đêm chàng mới ra khỏi khu vực núi Chung Nam. Chàng bị Phó giáo chủ Ngũ Phụng giáo là Thất Sát Thần đột kích vừa qua trong lòng hãy còn hồi hộp mà ngay lúc ấy lại chẳng thấy gì. Bấy giờ chàng hồi tưởng lại tính mạng mình chỉ khe chừng sợi tóc mà không khỏi hãi hùng, nếu đồng thời đạn Ngũ Lôi châu có nổ ra thì công lực chàng có đến trình độ thông thần cũng khó lòng tránh khỏi tan tành. Chàng tự nghĩ :

- Ngũ Lôi cung đã bị bọn Ngũ Phụng giáo thôn tính và lập thành Phân đàn, Ngũ Lôi châu là vật báu truyền cung dĩ nhiên để cho bọn Ngũ Phụng giáo lạm dụng, đối với võ lâm đó là một mối họa hoạn rất trọng đại.

Một hôm Từ Văn đi qua Hào Sơn chàng liền nhớ tới truyền nhân của Sơn Lâm nữ thần là Vân Trung Tiên Tử. Lần trước chàng đi vào trong tòa cổ miếu bên đường nhân vụ Hồng Y nữ Thượng Quan Tử Vi sinh sản mà chàng chưa thanh toán mối thù với Vân Trung Tiên Tử nếu trong người chàng không có thứ máu trân quý chứa đựng chất “Thạch long huyết tương” của Thiên Đài Ma Cơ thì chàng đã chết về bàn tay mụ rồi, chàng nghĩ tới thù mới hận cũ không thể bỏ qua. Thế rồi chàng bỏ đường lớn mà đi vào trong núi, ngựa quen đường cũ chẳng mấy chốc chàng đã đi tới nấc thang thiên nhiên trên đỉnh núi này là nơi ở của Vân Trung Tiên Tử.

Nơi đây lần trước đã bị Ngũ Phụng giáo tập kích dĩ nhiên trên núi đã phòng bị nghiêm mật. Chàng tự hỏi :

- Bấy giờ ta nên theo nấc thang đi lên hay là thi triển thân pháp “Hoàn Không Phi Thăng” để theo lối tắt bay vào?

Giữa lúc ấy bỗng thấy có mấy tiếng kim thiết choang choang vang lên từ mé bên vọng lại. Từ Văn lại động tính hiếu kỳ bằng mình vọt về phía phát ra thanh âm.

Trong rừng bày ra một cảnh kinh tâm thảm mục. Một gã Tú sĩ ăn mặc như một nhà học giả cùng một gã trung niên áo gấm đang đứng đối lập đăm đăm nhìn nhau, cả hai cùng sử dụng kiếm. Gã trung niên áo gấm trở mũi kiếm chênh chếch xuống còn gã Tú sĩ tay trái bắt kiếm quyết để trước ngực tay phải đưa kiếm bằng bần hướng ra ngoài. Cả hai thế kiếm này đều khác lạ với thế kiếm thông thường. Hai người cùng trán toát mồ hôi trước ngực nhô lên hụp xuống xem chừng hai người đã kịch chiến trong một thời gian khá lâu mà hai người ở vào thế quân bình.

Năm tên kiếm thủ áo gấm nai nịt gọn gàng bao vây vòng ngoài mỗi tên chiếm một phương vị, thanh kiếm nào cũng lấp loáng màu máu đỏ tươi. Trong vòng vây mười hai xác chết ngã lãn ra đó, Từ Văn như ma quỷ hiện hình tiến lại gần còn cách vòng vây chừng năm trượng. Chàng đảo mắt nhìn quanh một cái là hiểu hết, bọn áo gấm kia dĩ nhiên là những tay cao thủ của Ngũ Phụng giáo. Còn lão Tú sĩ thì chính là người nhân lúc chàng gấp bước nguy cơ liền cướp chàng đem lên thuyền, sau lão gia nhập hội Vệ Đạo lai lịch vẫn còn bí mật, những xác chết kia dĩ nhiên là đệ tử hội Vệ Đạo không còn nghi ngờ gì nữa. Bầu không trong trẻo im lặng mà nghệt thờ lại dàn dụa sát khí.

Từ Văn tới nơi chẳng một ai hay.

“Choang, choang” ánh kiếm lóe lên kiếm khí ào ạt xô ra bốn mặt, bóng người hợp lại rồi lại phân ra khôi phục cảnh tượng nguyên như trước. Kiếm thuật hai bên đều đến tình trạng tinh thâm ít có trong võ lâm. Từ Văn tự hỏi :

- Ngũ Phuong giáo mới quật khỏi trên chốn giang hồ chưa được bao lâu mà không hiểu họ đi đâu quét được nhiều tay cao thủ đến thế? Nguyên một bọn võ sĩ áo gấm thân thù họ cũng thuộc hạng nhất trên chốn giang hồ.

Bỗng chàng đưa mục quang nhìn chăm chặp vào lão Tú sĩ. Chàng may mắn không mất công tìm kiếm mà đã gặp được kẻ thù ở quãng đường này thì món nợ kia phải tính cho xong.

Gã trung niên mặc áo gấm lạnh lùng hỏi :

- Ông bạn nhất định không chịu nói rõ lai lịch ư?

Lão Tú sĩ run lên đáp :

- Cái đó không cần.

Gã trung niên đáp :

- Nhưng kiếm pháp của ông bạn đã bộc lộ rõ thân phận rồi...

Lão Tú sĩ ngắt lời :

- Các hạ hiểu rõ rồi ư?

Gã trung niên áo gấm liền kêu thẳng tên họ đối phương :

- Ngụy Hán Văn! Môn Hoàn Thiên Nhất Kiếm của tôn giá tại hạ đã nhận ra rồi.

Lão Tú sĩ kinh hãi lùi lại hai bước rồi lạnh lùng nói :

- Giỏi lắm! Các hạ có kiến thức đó.

Từ Văn chấn động tâm thần chàng tự hỏi :

(mắt mấy trang)

...mà hắn vừa quật lên một tiếng thanh trường kiếm của Ngụy Hán Văn đã rơi xuống đất. Vạch áo trước ngực của lão bị xé một vết dài đến hơn một thước.

Hoàn Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn sắc mặt tái mét Ngũ Phuong giáo chủ bật lên tràng cười hô hô rồi cất giọng đanh ác :

- Ngụy Hán Văn! Bữa này sang năm là ngày giỗ của ngươi đó.

Hắn vừa nói vừa vung chưởng đánh ra, Ngụy Hán Văn nhắm chặt hai mắt lại lão biết là không còn cách nào chống đỡ hoặc né tránh được sát thủ kinh thế hãi tục của Ngũ Phuong giáo chủ.

Bỗng một tiếng quát vang lên :

- Dừng tay!

Tiếp theo là một tiếng “bình” rùng rợn, Ngũ Phuong giáo chủ phải lùi lại đến tám bước Từ Văn đứng vào khoảng giữa hai người. Ngũ Phuong giáo chủ gầm lên :

- Địa Ngục thư sinh! Ngươi làm vậy là có ý gì?

- Chẳng có ý chi hết, ta chỉ không cho ngươi giết lão.

Ngũ Phuong giáo chủ quát hỏi :

- Tiểu tử! Ngươi không biết hắn là Hộ pháp hội Vệ Đạo hay sao?

- Ta biết rồi!

- Vậy sao ngươi còn đi giúp kẻ thù?

- Cái đó không liên quan gì đến ngươi.

Ngũ Phuong giáo chủ nói :

- Thằng nhãi con kia! Rồi sẽ có ngày bản Giáo chủ lột da rút xương mi ra đó.

- Nhưng ta e rằng sẽ không có ngày đó.

Ngũ Phuong giáo chủ lại hỏi :

- Ngươi quên lời ước giữa chúng ta rồi chăng?

- Lời ước gì?

- Ngươi phải lấy đầu vợ chồng Vệ Đạo hội chủ để đánh đổi lấy con tin.

- Ngươi muốn mượn đao giết người chăng?

- Tùy ý ngươi muốn giải thích thế nào cũng được nhưng điều kiện đó quyết không thể nào biến đổi.

Từ Văn nói :

- Ta không thực hành thì sao?

Ngũ Phuong giáo chủ nói :

- Trừ khi ngươi không cần đến sinh mạng của nẫu thân ngươi và Thiên Đài Ma Cơ.

- Ta muốn giết ngươi ngay bây giờ..

Ngũ Phuong giáo chủ ngắt lời :

- Liệu ngươi có làm được thế hay không?

Từ Văn quay đầu nhìn lão Tú sĩ nói :

- Họ Ngụy kia! Lão hãy rời khỏi nơi đây.

Hoàng Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn ra chiều ngạc nhiên vì Từ Văn không giết lão mà lại cứu lão. Thật là một chuyện khó hiểu, nhưng lão vẫn ngao nghể đáp :

- Địa Ngục thư sinh! Bản nhân không tiếp thụ món ân tình của ngươi đâu.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Vậy tùy ý lão.

Ngũ Phuong giáo chủ không nói nữa câu. Đột nhiên lão ra tay nhằm tấn công Từ Văn một cách đột ngột khiến cho chàng không kịp trở tay, chàng phải lùi lại mấy bước.

Thực ra Ngũ Phuong giáo chủ không để ý đánh Từ Văn mà lão ra chiêu công kích để Từ Văn phải lùi lại, rồi hấn nhân cơ hội chớp nhoáng này nhảy phốc về phía Hoàng Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn, dường như hấn phải có giết chết Ngụy Hán Văn mới nghe.

Từ Văn tức bực vô cùng, bản lĩnh của Ngũ Phuong giáo chủ với chàng chỉ xê xích đôi chút chàng muốn giải cứu Ngụy Hán Văn không còn kịp nữa rồi. Giữa lúc nguy cấp tựa ngàn cân treo sợi tóc thì một luồng cương phong tan bìa vỡ đá xô tới nhằm đập vào Ngũ Phuong giáo chủ.

Ngũ Phuong giáo chủ biết luồng cương kinh này nguy hiểm vô cùng hấn liền uốn lưng đi dừng lại. Chỉ trong nháy mắt này cũng đủ cho Từ Văn có cơ hội phóng chưởng ra, chàng tức giận đến cực điểm nên phát chưởng này chàng đã vận hết công lực đánh ra một đòn thật nặng.

Ngũ Phuong giáo chủ rên lên một tiếng loạng choạng lùi lại đến bốn năm bước.

Trong trường bỗng thêm hai bóng người là một lão tuổi ngoài năm mươi mặt có vết sẹo to tướng và một thiếu phụ mặt đẹp như tiên. Hiện nhiên hai người này là vợ chồng Vệ Đạo hội chủ tức Thượng Quan Hoàn và Văn Trung Tiên Tử.

Vợ chồng Thượng Quan Hoàn xuất hiện lúc này thật khiến cho Từ Văn rất đỗi ngạc nhiên, mục quang hai người hết đưa nhìn Từ Văn lại quay sang ngó Ngũ Phuong giáo chủ. Từ Văn cực kỳ kích động cả hai cừu gia đồng thời xuất hiện khiến lòng chàng hồi hộp. Chàng nghĩ bụng :

- Ai là thủ phạm vụ đổ máu Thất Tinh bão, bây giờ đủ mặt đương tịch đối chất là ra gốc ngọn. Ngũ Phuong giáo chủ càng quan trọng hơn vì hấn là một tên nghịch đồ của Vạn Độc môn.

Thượng Quan Hoàn trầm ngâm một chút rồi lên tiếng :

- Ngũ Phuong giáo chủ! Chắc Giáo chủ lấy làm lạ lắm!

Ngũ Phuong giáo chủ bật tiếng cười khẩy đáp :

- Quả là một phen hạnh ngộ.

Vân Trung Tiên Tử xen vào :

- Nào thù cũ hận mới, chuyện này thanh toán cho xong đi.

Ngũ Phuong giáo chủ lại cười lạt đáp :

- Dĩ nhiên!

Rồi hần lại quay sang Từ Văn nói :

- Tiểu tử! Ngươi hãy nghĩ kỹ đi, nếu muốn thực hành điều kiện thì đây là một cơ hội tốt nhất. Bản tòa sẽ giúp ngươi một tay, ngươi tính sao?

Thật là một câu nói hấp dẫn. Bản lãnh của Từ Văn đã thế lại thêm uy lực của Ngũ Phuong giáo chủ thì có muốn lấy đầu vợ chồng Thượng Quan Hoành thật dễ dàng. Mẩu thân chàng cùng Thiên Đài Ma Cơ lập tức thoát khỏi bàn tay của đại ma đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Tiên tử đưa ra điều ước “Tam chiêu”

Từ Văn tự hỏi :

- Ngũ Phuong giáo chủ là con người thâm độc giáo quyết liệu hần có thực hành lời ước hay không? Hay hần lại giờ trò gì khác, ta theo lời hần mà hành động thì có đúng với tinh thần võ đạo hay không? Ta đã là Chương môn một phái có vẻ bề với tên nghịch đồ bản môn được không?

Bỗng nghe Thượng Quan Hoành thân nhiên nói :

- Giáo chủ! Các hạ muốn mượn tay Địa Ngục thư sinh để đối phó với vợ chồng tại hạ để thỏa lòng tư dục làm bá chủ võ lâm nhưng Giáo chủ có e đó là hành động đê hèn không?

Ngũ Phuong giáo chủ vẫn thân nhiên đáp :

- Đã muốn làm nên sự nghiệp phi thường thì phải có thủ đoạn phi thường.

Thái độ gian hùng của hần thế là đã bộc lộ hết rồi. Vân Trung Tiên Tử mai mỉa :

- Dùng thủ đoạn phi thường tất sẽ gặp sự báo ứng phi thường.

Từ Văn không nhẫn nại để nghe hai bên khẩu chiến nữa, chàng đảo mắt nhìn toàn trường rồi lạnh lùng hỏi :

- Ai đã gây ra vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo?

Ngũ Phuong giáo chủ lập tức hỏi ngay :

- Thượng Quan Hoành! Ngươi không dám thừa nhận ư?

Thượng Quan Hoành cười lạt toan cất tiếng đáp thì Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn đã ườn ngực ra nói :

- Từ Văn! Đó là hành vi của bản nhân.

Từ Văn chấn động tâm thần không bao giờ chàng nghĩ tới đó lại là hành động của Ngụy Hán Văn, người chàng run bàn bật rồi quát hỏi :

- Là ngươi ư?

Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn cũng ra chiều cực kỳ thống hận :

- Phải rồi! Chính bản nhân làm đó có điều Từ Anh Phong lại lọt lưới.

Mặt Từ Văn bao phủ một làn sát khí khủng khiếp, chàng cứ yên trí tên hung thủ tiêu diệt cả nhà chàng không phải là hội Vệ Đạo thì là Ngũ Phương giáo mà kết quả lại là Ngụy Hán Văn. Tuy đó là chuyện bất ngờ nhưng cũng hợp tình hợp lý, kể về thù hận Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn có thể trả thù bằng thủ đoạn tàn khốc này.

Chàng hỏi lại :

- Đó là hành vi của một mình các hạ ư?

Ngụy Hán Văn thản nhiên đáp :

- Dĩ nhiên!

Từ Văn ngập ngừng hỏi :

- Một mình các hạ làm được chăng?

Ngụy Hán Văn hững hờ nói :

- Sao lại không được?

- Sức của một mình các hạ mà tàn sát hết cả đệ tử bản bảo cùng sáu vị trong Thất Tinh bát tướng, còn gia phụ...

Ngụy Hán Văn ngắt lời :

- Từ Văn! Ta nói huych toẹt cho ngươi hay là lúc ta động thủ thì vừa gặp Thượng Quan hội chủ đến tầm cừu phụ thân ngươi, nhưng trên thực tế bản nhân không gặp được hắn.

Từ Văn nói :

- Hay lắm! Bây giờ các hạ chết cũng đáng không còn điều gì oán hận nữa, tại hạ không thể tha các hạ được.

Thượng Quan Hoành giờ tay lên nói :

- Hãy khoan!

Từ Văn quay lại hỏi :

- Hội chủ có cao kiến gì?

Thượng Quan Hoành nói :

- Ngụy hộ pháp là một phần tử trong bản hội đồng thời cũng có mối hận như nhau.

- Hội chủ định can thiệp chăng?

- Dĩ nhiên!

- Giữa tại hạ cùng Hội chủ và Tôn phu nhân cũng còn mấy món nợ chưa thanh toán xong.

- Vậy bây giờ thanh toán cả một thể.

- Hay lắm!

Ngũ Phương giáo chủ lại cất giọng âm trầm :

- Từ Văn! Một mình ngươi mà bữa nay quyết ý báo ân trả thù thì e rằng ngươi không làm nổi.

Từ Văn trợn mắt lên hỏi :

- Ngươi nói thế là có ý gì?

- Bản tòa muốn giúp ngươi một tay.

- Câm miệng đi! Việc của ta ngươi không nên nhúng tay vào.

Ngũ Phương giáo chủ nắm tay lại một cái rồi lùi lại mấy bước nói :

- Như vậy bản tòa đứng ngoài bàng quan.

Trong trường sát khí dần dụa.

Nếu quả vợ chồng Thượng Quan Hoành cùng Ngụy Hán Văn ba người liên thủ hợp lực chọi với Từ Văn thì không hiểu ai chết về tay ai. Nhưng Từ Văn vẫn cả giữ tính cuồng ngạo dĩ nhiên chàng không chịu tiếp nhận sự trợ lực ở bên ngoài. Huống chi Ngũ Phụng giáo chủ lại có hai trường hợp đối nghịch không những hấn bắt giữ mẫu thân cùng người yêu của chàng có thể hấn còn gia hại phụ thân chàng. Ngoài ra hấn lại còn là tên bạn đồ đối thầy diệt tổ, tình thực mà nói thì những người có mặt tại trường hấn là người đáng giết hơn hết.

Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn tiến lại trước Thượng Quan Hoành nói :

- Thừa Hội chủ! Vụ này để cho ty tòa tự liệu được chăng?

Thượng Quan Hoành trầm giọng nói :

- Ngụy hộ pháp! Bản tòa không những vì một vị hộ pháp bản hội nhúng tay vào mà còn công lý và chính nghĩa nữa.

Ngụy Hán Văn không nói gì nữa, Ngũ Phụng giáo chủ liền bật lên một tràng cười lạt.

Tiếng cười của lão lọt vào tai Từ Văn khiến cho chàng càng thêm cảnh giác. Hung thủ vụ đồ máu Thát Tinh báo là Ngụy Hán Văn chính lão đã thừa nhận chắc lão không thoát chết được. Còn việc đối phó với vợ chồng Thượng Quan Hoành hấn cần phải theo quy củ giang hồ mà hành động tức là phải mở cuộc quyết đấu công bằng. Chàng nghĩ thầm :

- Ngũ Phụng giáo chủ tuy là tay xảo trá khôn lường lòng dạ hiểm sâu, cho đến bây giờ hấn là nhân vật thế nào vẫn ở trong bí mật, bữa nay nếu mà không thừa cơ kiểm chế hấn thì sau này hầy còn nhiều biến diễn không thể lường được.

Từ Văn nghĩ vậy đột nhiên tiến đến trước mặt Ngũ Phụng giáo chủ nói :

- Công việc của chúng ta hãy giải quyết trước.

Ngũ Phụng giáo chủ dường như rất đỗi ngạc nhiên, hấn la lên ;

- Ô hay! Từ văn, ngươi nói thế là có ý gì?

Từ Văn thân nhiên nói :

- Chẳng có ý gì hết, giữa bản nhân cùng các hạ còn có việc trọng yếu hơn.

- Ngươi không mưu đồ giải cứu con tin trước ư?

- Giáo chủ đừng hòng đem tại hạ ra làm cái bung xung.

- Địa Ngục thư sinh! Sau này ngươi có hối cũng không kịp đâu.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Đừng rườm lời nữa.

Ngũ Phụng giáo chủ lại hỏi :

- Ngươi không cho việc báo mối huyết thù là cần kíp ư?

- Thượng Quan hội chủ là người võ sĩ chân chính tại hạ có thể tin được, quyết chẳng khi nào y dùng thủ đoạn hèn mạt.

Ngũ Phụng giáo chủ tức giận hỏi :

- Ngươi không tin bản Giáo chủ ư?

- Đúng thế!

Ngũ Phụng giáo chủ lại hỏi :

- Ngươi không nghĩ tới trường hợp một người chọi bốn ư?

Từ Văn mắng liền :

- Lão thất phu! Còn ai liên thủ hợp lực với ngươi? Ta nghĩ rằng người ta muốn giết ngươi còn chưa được có lý nào lại viện trợ ngươi. Dù có đi chăng nữa

ta cũng không để ý.

Ngũ Phụng giáo chủ bắt giác lùi lại một bước run lên hỏi :

- Người định làm gì bản Giáo chủ?
- Trước hết người hãy thông tên họ đi.
- Về điểm này người không làm được đâu.

Từ Văn nghiêng răng hỏi :

- Vậy vậy đó hãy tạm gác. Ta hỏi người, vậy giữa người và gia phụ có mối liên quan thế nào?

Ngũ Phụng giáo chủ bật lên tròng cười the the nói :

- Chuyện này ở đâu ra thế?
- Người đã biết mười mười, đừng hòng đưa thói xảo quyết ra để dấu diếm ta nữa.

Ngũ Phụng giáo chủ làm bộ ngạc nhiên hỏi :

- Người bảo ta biết mười mười là cái gì?
- Giữa người và gia phụ có mối liên quan rất hệ trọng về gốc tích Độc kinh.

Ngũ Phụng giáo chủ mắt chiếu ra những tia sáng kinh hãi cất giọng hung dữ hỏi :

- Từ Văn! Người muốn tra hỏi Độc kinh lạc lõng nơi đâu phải không?
- Đúng thế!

Ngũ Phụng giáo chủ lạnh lùng nói :

- Nếu vậy thì bản tòa nói trắng cho người hay là giữa Từ Anh Phong và bản tòa có mối liên hệ rất mật thiết.

Từ Văn toàn thân run bắn lên, chàng hỏi gấp :

- Vậy tất người biết gia phụ lạc lõng nơi đâu?
- Cái đó đã hẳn.

Từ Văn hỏi :

- Vậy gia phụ hiện thời ở đâu?

Ngũ Phụng giáo chủ hỏi lại :

- Người muốn gặp lão hay sao?
- Người nói đi.
- Nếu người thực hành điều kiện thì bản tòa sẽ ưng thuận cho cha mẹ con cái người được đoàn tụ.

Từ Văn cố nén giận hỏi :

- Gia phụ bị người bắt giữ cầm tù hay sao?
- Lão chỉ là tân khách của bản tòa.

Bọn Thượng Quan Hoàn, Văn Trung Tiên Tử và Ngụy Hán Văn đều bật lên tiếng la hoảng.

Nguyên ba người này muốn bắt giữ cho được Từ Anh Phong họ mới cam lòng, bây giờ đột nhiên họ biết Từ Anh Phong bị Ngũ Phụng giáo chủ bắt giữ trách sao họ không khỏi kinh ngạc.

Từ Văn xúc động quá chừng toàn thân run lấy bầy, phụ thân chàng quả nhiên còn sống ở thế gian sự tiên đoán của Trương Úy Dân quả nhiên đã không lầm. Từ Văn ngập ngừng hỏi :

- Thế sao... người đã từng nói gia phụ bị chết về tay Thống Thiên hòa thượng?

Ngũ Phụng giáo cười bí hiểm nói :

- Chữ sách đã nói: Bình bất yếm trá. Như vậy có hề chi?

Từ Văn thóa mạt :

- Thật là quân hèn mạt.

- Bây giờ không phải là lúc tranh luận hảo huyền, người định lựa chọn đường lối nào?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Ta hãy trừ diệt người rồi sẽ tính.

Chàng chưa dứt lời đã băng mình nhảy xổ về phía Ngũ Phụng giáo chủ.

Ngũ Phụng giáo chủ đằng hắng một tiếng phát huy công lực toàn thân để tiếp chiêu, từ ngày hắn lấy được “Phật Tâm” công lực hắn kỳ ảo và tuyệt thế vô song. Ngoài “Độc Thủ tam thức” không còn chiêu thức nào làm gì được hắn.

“Bình”! Hai bên cùng lùi lại mấy bước.

Vợ chồng Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn liền tán ra ngoài mỗi người chiếm một phương vị xem chừng ba người này có ý định chờ cơ hội để động thủ. Từ Văn đảo mắt nhìn ba người nói :

- Các vị đừng vội ra tay.

Chàng chỉ sơ tâm nói một câu là đã đủ thì giờ cho Ngũ Phụng giáo chủ vọt vào trong rừng không một tiếng động. Cả ba người cùng Từ Văn lớn tiếng quát :

- Chạy đâu cho thoát.

Rồi băng mình rượt theo như chớp. Từ Văn không ngờ đối phương là một bậc tôn trưởng của một giáo phái mà lại hèn hạ để trình độ này. Chàng cảm hận tưởng chừng thất khiếu đều phun khói ra, chàng phản ứng tuy mau lẹ dị thường mà chỉ sai một phân ly mà đã bị Ngũ Phụng giáo chủ cánh hồng bay bóng mịt mù không còn thấy tông tích đâu nữa.

Trong trường người có thân pháp huyền kỳ hơn hết là Vân Trung Tiên Tử, nếu họ không bị câu nói của Từ Văn làm cho bị phân tâm thì chẳng đời nào Ngũ Phụng giáo chủ còn có cơ hội thoát thân.

Từ Văn tức như vỡ mặt chàng ở trong rừng rậm truy kiếm hồi lâu chẳng thấy gì lại trở về chỗ cũ.

Chuyện bí mật lại nguyên bí mật. Từ Văn chỉ biết được một điều do miệng Ngũ Phụng giáo chủ nói ra là phụ thân chàng vẫn còn sống và bị hắn giam giữ ở một nơi nào đó. Theo lời của Diệu Thủ tiên sinh Tường Úy Dân thì phụ thân chàng đã hóa trang thành Thất Tinh cố nhân. Chàng tự hỏi :

- Hai xác chết trên đường đi Khai Phong phải chăng là nghi trượng mà phụ thân đã bày ra hay là một âm mưu gì khác của bọn Ngũ Phụng giáo, Ngũ Phụng giáo chủ đã mấy phen thay đổi tướng diện với mục đích giết cho được chàng là vì lẽ gì?

Từ Văn tự nghĩ :

- Theo chỗ mình quan sát thì dù có lấy được thủ cấp của vợ chồng Thượng Quan Hoành thì mẫu thân và Thiên Đài Ma Cơ cũng chưa chắc đã thoát được bàn tay của tên đại ma đầu Ngũ Phụng giáo chủ vì hắn chẳng coi sự bội tín vào đâu.

Từ Văn còn đang ngẫm nghĩ thì ba người trước sau lại xuất hiện chính là vợ chồng Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn. Ba người này vẫn không thừa cơ mà chạy thoát như thế mới là tác phong của kẻ võ sĩ.

Từ Văn thấy vậy nét mặt tỏ ra hòa hoãn khá nhiều, nhưng đó là vì chàng đồng tình với tác phong võ sĩ chứ không phải là dẹp bớt mối cừu hận. Vì những cuộc tao ngộ khác nhau mà tính cách của Từ Văn chuyển biến không ngớt, sự chuyển biến này khiến cho chàng đi dần tới chỗ thành người võ sĩ hoàn toàn.

Thượng Quan Hoành trịnh trọng lên tiếng :

- Từ Văn! Trước kia bản Hội chủ đã được hai lần các hạ viện trợ nội nhân cùng tiểu nữ của bản tòa, bản tòa xin có lời cảm tạ.

- Cái đó Hội chủ bắt tất phải nhắc đến.

- Bốn phận người võ lâm phải biết điều ơn oán phân minh.

- Hội chủ muốn nhúng tay vào việc của Ngụy Hán Văn ư?
- Bản tòa đã trình bày rõ lập trường chẳng thể nào không can thiệp được.

Từ Văn hỏi :

- Can thiệp bằng cách không kể sống chết hay sao?
- Dĩ nhiên là thế.

Từ Văn lại nói :

- Tại hạ xin thanh minh trước là người nhúng tay vào việc này cũng coi như là kẻ thù.

Thượng Quan Hoành nói :

- Tình thực mà nói thì giữa chúng ta cũng có mối cừu hận, có điều đó là do lệnh tôn gây ra nhân quả..

Từ Văn ngắt lời :

- Hay lắm! Tại hạ nói đến đây là dứt lời và bây giờ đi vào cuộc động thủ.

Từ Văn nói xong chàng nghiêng người đi và quay mặt về phía Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn. Bầu không khí trong trường đột nhiên biến thành khẩn trương.

Trong trường trừ Ngụy Hán Văn có phần sút kém còn ba nhân vật kia đều là những tay cao thủ nghiêng trời lệch đất. Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn về mặt thân nhiên lão kiếm chế hoàn toàn những mối cừu hận, kích động và hoang mang.

Thượng Quan Hoành giơ tay lên nói :

- Bản tòa còn có lời muốn trình bày.

Từ Văn nói :

- Xin Hội chủ nói ra.
- Một sự thật không thể phủ nhận được là một mình Ngụy hộ pháp không phải là tay đối thủ với các hạ...
- Vậy thì làm sao?
- Ngụy hộ pháp bắt tất ra tay trước.
- Các hạ nói thế là có ý gì?
- Thiếu hiệp cứ giết được vợ chồng bản tòa là tự nhiên tính mạng của Ngụy hộ pháp sẽ giao cho thiếu hiệp.

Từ Văn hỏi :

- Nếu không được thì sao?
- Thì thiếu hiệp không đạt được mục đích.
- Nếu vậy thì cục diện bữa nay thì hai bên phải có một bên chết mới thôi hay sao?
- Đúng thế!

Từ Văn trong lòng nảy ra nhiều cảm giác rất phức tạp, chàng tự nhủ :

- Đối với Ngụy Hán Văn thì dĩ nhiên mình phải hạ sát bằng không thì chẳng làm thế nào các vọng linh những người mắc nạn ở Thất Tinh bảo ngâm cười noi chín suối. Còn đối với vợ chồng Thượng Quan Hoành mình không muốn đưa họ vào đất chết song phải hạ độc thủ cả ba mới xong.

Chàng liền hỏi :

- Hai vị cùng ra tay một lúc chứ?

Thượng Quan Hoành nói :

- Nếu căn cứ vào hành động của lệnh tôn là Từ Anh Phong thì có thể đối phó với thiếu hiệp bằng cứ thủ đoạn nào, nhưng bản tòa không muốn để người

ta phê bình vậy chúng ta cứ theo quy củ giang hồ là lấy một chọi một.

Từ Văn nghe đối phương nhắc đến hành vi của phụ thân và mối thù giữa hai bên chàng cảm thấy ngấm ngầm đau đớn. Theo võ đạo thì phải lấy công nghĩa làm tiêu chuẩn mà chàng lại bị thiên hạ đều trở vào mặt. Đúng thế, đối phương không cần phải lựa chọn hành động để đối phó với chàng, việc đã đến thế này thì chàng cũng đành liều. Dĩ nhiên với hai đối phương cũng như bọn Ngũ Phương giáo thì họ chẳng còn điều chi úy kỵ nữa.

Chàng ngần gười ra một chút rồi nói :

- Thượng Quan hội chủ! Nếu lấy một chọi một thì Thượng Quan hội chủ không đón được ba chiêu đâu.

Câu này thật là ngông cuồng, phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm hiện nay còn ai dám buông lời khinh mạn Thượng Quan Hoành đường đường là Vệ Đạo hội chủ. Từ Văn nói vậy tuy có vẻ kiêu ngạo nhưng nó không xa sự thực.

Thượng Quan Hoành biến sắc háng giọng một tiếng rồi nói :

- Địa Ngục thư sinh! Các hạ thật coi người không bằng nửa con mắt.

Từ Văn thần nhiên nói :

- Sự thật sẽ chứng minh điều đó.

Thượng Quan Hoành lại hỏi :

- Có phải các hạ đã nói là muốn lấy thủ cấp của vợ chồng bản tòa không?

- Tại hạ không phủ nhận điều đó.

Vân Trung Tiên Tử nói :

- Các hạ có dám đánh cuộc với bản Tiên tử không?

- Đánh cuộc thế nào?

Vân Trung Tiên Tử đưa mắt cho Thượng Quan Hoành bảo y đừng nói gì để mặc mụ xử trí, rồi cất giọng trầm nói :

- Bản Tiên tử muốn chống lại ba chiêu của các hạ được không?

Đối với Vân Trung Tiên Tử, Từ Văn không dám quá cuồng ngạo nhưng chàng cũng đáp :

- Có thể được lắm!

- Vậy là hay, chúng ta có thể lấy ba chiêu đánh cuộc.

Từ Văn hỏi lại :

- Cách đánh cuộc như thế nào?

- Bản Tiên tử mà không chống nổi được ba chiêu thì cả ba cái thủ cấp này để tùy các hạ lấy đi..

Cách đánh cuộc thật là kinh hãi, Từ Văn không tự chủ được người chàng run lẩy bẩy. Vân Trung Tiên Tử lại nói tiếp :

- Nếu may mà bản Tiên tử đón được..

Từ Văn ngắt lời :

- Thì sao?

- Các hạ phế bỏ mối thù với Ngụy hộ pháp đi, từ nay trở đi để mặc lão đối phó với lệnh tôn để giải quyết vấn đề.

Từ Văn hỏi :

- Còn hai vị thì sao?

- Vợ chồng bản Tiên tử cũng vậy, tự đi tìm lệnh tôn để thanh toán món nợ cũ. Tuy nhiên các hạ muốn khiêu chiến thì bất cứ lúc nào chúng ta cũng sẵn sàng đón tiếp.

Từ Văn ngẫm nghĩ một lúc rồi quả quyết đáp :

- Hay lắm! Tại hạ chấp nhận điều ước ba chiều đó.

Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hàn Văn đột nhiên tiến lên một bước cất giọng run run nói :

- Tiên Tử không nên..

Vân Trung Tiên Tử lấy làm lạ hỏi :

- Ngụy hộ pháp có điều chi cao kiến?

Ngụy Hàn Văn đáp :

- Ty tòa xin đại diện cho Tiên Tử cùng Hội chủ ra đánh cuộc.

- Trước nay ta đã nói gì là không thay đổi.

- Ty tòa tự vấn tâm thấy không yên lòng về điều ước này.

Vân Trung Tiên Tử nói :

- Xin Ngụy hộ pháp hãy lui ra bắt tất phải nói nhiều.

Thanh âm mụ tuy ôn hòa nhưng có một lực lượng rất oai nghiêm khiến lão không dám kháng cự. Ngụy Hàn Văn ngấm ngầm nghiêng rằng, lão không sao được đành lùi lại hai bước lão toan nói nữa nhưng bị Thượng Quan Hoành xua tay ngăn lại.

Từ Văn muốn cáo tố cho Ngụy Hàn Văn biết chỗ ở của Không Cốc Lan Tô Viên nhưng chàng nghĩ lại rồi không nói nữa. Chàng không thể tiết lộ điều bí mật của Tướng Ủy Dân đồng thời Không Cốc Lan Tô Viên dù không hiểu lai lịch thế nào mụ vẫn là chính thất phu nhân của phụ thân chàng. Mọi oan cừu này đã kết chặt khó mà cởi mở ra được, mục đích của chàng hiện giờ là chỉ định giết một mình Ngụy Hàn Văn để trả mối thù vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo.

Vân Trung Tiên Tử lạnh lùng nói :

- Địa Ngục thư sinh! Các hạ chuẩn bị ra tay đi.

Bầu không khí trong trường lại trở lại khàn trương vô cùng.

Từ Văn động tâm nói :

- Chắc Tiên Tử ý mình có thân pháp “Oan Hồn Phụ Thể”...

Vân Trung Tiên Tử không chờ Từ Văn nói hết câu đã giơ bàn tay ngọc lên ngắt lời :

- Từ Văn! Bản Tiên tử tiếp ba chiều của các hạ quyết thi triển thân pháp để né tránh.

Từ Văn trong bụng đã sẵn thành kiến chàng lạnh lùng nói :

- Tại hạ muốn nói vậy mà thôi, Tiên Tử có thi triển thân pháp cũng chẳng hề chi, có điều tại hạ cần phải thuyết minh trước là tại hạ ra tay có chất kịch độc.

Vân Trung Tiên Tử nói ngay :

- Về điểm này các hạ chẳng nói bản Tiên tử cũng biết rồi.

Từ Văn nói :

- Vậy mời Tiên Tử hãy tiếp chiêu thứ nhất.

Chàng vừa quát vừa phóng “Độc Thủ nhất thức” ra mà chàng đã vận toàn thân công lực để tấn công.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Nhớ lời ước dò la Quỷ Ốc

Trong ba người thì Vân Trung Tiên Tử công lực cao thâm hơn hết, nếu mụ mà không tiếp được ba chiêu thì Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn không phải nhắc đến nữa. Vân Trung Tiên Tử đề nghị đánh cuộc ba chiêu này là mụ muốn tránh điều nặng để đi đến điều nhẹ. Nếu hai bên chiến đấu thì tất nhiên sẽ có người sống người chết mới thôi. Cuộc chiến đấu ba chiêu may ra có thể xóa bỏ được cuộc đấu lưu huyết.

Từ Văn vô tình đã mấy lần thi ân cho đối phương, lần đầu tiên chàng cứu Thượng Quan Hoành, về sau lại ba lần giải cứu Thượng Quan Tử Vi khỏi con tai ách. Chàng lại còn viện trợ để giữ vững chỗ ở của Sơn Lâm thần nữ, nửa khắc trước đây chàng lại còn giải cứu Ngụy Hán Văn khỏi chết về tay Ngũ Phương giáo chủ. Vì những lý do đó mà bọn Vân Trung Tiên Tử không tiện thắng tay đối phó với chàng, nhưng phụ thân chàng đã gây ra những mối oan cừu không có cách nào giải trừ được. Vì vậy mà mối quan hệ giữa hai bên biến thành cực kỳ vi diệu.

Từ Văn cũng hiểu rõ thế nên lúc ra tay chàng vận dụng toàn thân công lực. Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn gặp những cuộc tao ngộ khiến chàng cũng đồng tình với lão, nhưng vì vụ đồ máu Thất Tinh bảo chàng chẳng thể nào tha thứ được, muốn giết lão thì phải đánh ngã Vân Trung Tiên Tử.

Giữa lúc Từ Văn ra tay bầu không khí trong trường trở nên cực kỳ khẩn trương. Đây là cuộc đấu sinh tử. Nếu Vân Trung Tiên Tử không tiếp được ba chiêu tức là mất cả ba cái thủ cấp.

Vân Trung Tiên Tử trầm trọng dị thường song chương của mụ khoanh tròn luôn mấy cái.

“Bình, bình” bàn tay của hai bên đụng nhau có đến mười lần, Vân Trung Tiên Tử đã tiếp được chiêu “Độc Thủ nhất thức” rồi. Từ Văn trong lòng hơi xao xuyến vì công lực của đối phương quả đáng ghê hồn, mụ là người thứ nhất không sợ chất kịch độc và hóa giải được độc thủ của đối phương đánh tới.

Vân Trung Tiên Tử trán toát mồ hôi lấm chấm đủ tỏ trong lòng mụ rất đổi khẩn trương. Từ Văn lùi lại một bước rồi quát lớn :

- Tiên Tử hãy tiếp chiêu thứ hai!

Chàng ra chiêu “Độc Thủ nhị thức” cũng bằng công lực vận đến độ chót. Một tiếng “sầm” rùng rợn khiến người nghe phải ghê hồn, Vân Trung Tiên Tử lùi lại đến ba bốn bước sắc mặt lợt lạt.

Nhưng như vậy cũng được kể là tiếp xong chiêu thứ hai, bây giờ chỉ còn chiêu tối hậu, chiêu này quyết định cuộc sinh tử tồn vong.

Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn da mặt co rúm lại, Vệ Đạo hội chủ Thượng Quan Hoành cũng cực kỳ nao núng, lão toát mồ hôi trán nhỏ giọt.

Từ Văn mắt chiếu ra những tia sáng xanh lè, ánh sáng tưởng chừng ngưng tụ thành hình khiến người nghe thấy phải phát khiếp. Thanh âm chàng trầm trọng đầy sát khí chàng nói ra mỗi tiếng tựa hồ nhất kiếm đánh vào tim địch nhân :

- Đây chiêu sau cùng.

Vân Trung Tiên Tử người hơi run lên mặt ngọc xám xanh, dung nhan thâm đậm những giọt mồ hôi trong suốt từ trên trán nhỏ xuống.

Bầu không khí trong trường tưởng chừng như ngưng kết lại khiến cho người ta phải nghẹt thở. Đòn này quyết định ăn thua nên trong lòng Từ Văn cũng cực kỳ xao xuyến.

Chàng từ từ giơ song chương lên...

Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn mắt tròn xoe tưởng chừng như đôi tròng sắp bật ra ngoài. Cơ cực nghiêm trọng này tưởng chừng trong vô lâm trăm năm khó gặp một lần.

Từ Văn vừa giơ song chương lên vừa lớn tiếng quát khiến cho mọi người mắt tối sầm lại :

- Độc Thủ tam thức! Diêm Vương Yến Khách.

Vân Trung Tiên Tử giao hai bàn tay lại mới vạch nửa vòng luồng cương khí ào ào xô ra veo véo như xé bầu không khí. “Úi chào!” Vân Trung Tiên Tử rú lên một tiếng rồi té nhào, Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn bất giác thét lên một tiếng kinh hoàng. Trong lúc chớp nhoáng này Từ Văn cũng cảm thấy đầu nhức mắt hoa, vì chàng cũng hao tổn chân khí rất nhiều, người chàng không tự chủ được cũng loạng choạng mấy bước.

Giả tỷ lúc này mà Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn không đếm xỉa gì tới lẽ luật giang hồ mà đồng thời xuất thủ thì Từ Văn có đối phó nổi hay không khó mà biết được. Thượng Quan Hoành hai mắt đỏ ngầu nhìn Từ Văn ra chiêu tức giận, Ngụy Hán Văn vì xúc động quá cũng lao đao muốn té. Vân Trung Tiên Tử cố gắng gượng đứng lên nhưng vừa lồm cồm bò dậy lại té xuống ngay.

Giả tỷ mụ dùng thân pháp né tránh hay xoay tay phản kích thì tình trạng sẽ khác đi, nhưng mụ thẳng thắn đứng yên đón tiếp ba chiêu mà không trả đòn. Mụ thua thật, nhưng thua mà khiến cho người ta phải khâm phục một người đàn bà mà tác phong cùng hào khí chẳng kém gì một bậc hào kiệt tiếng ở đời.

Từ Văn đưa mục quang nhìn Thượng Quan Hoành rồi lại nhìn Ngụy Hán Văn.

Ngụy Hán Văn ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài rồi buồn rầu nói :

- Hội chủ! Tiên Tử! Ngụy Hán Văn này kiếp sau xin được đền bồi. Than ôi! Thiên địa bất công, quý thần vô tư..

Nỗi bi phẫn của lão biểu lộ hết ra câu này.

Từ Văn run lên nói :

- Ngụy Hán Văn! Lão hãy chuẩn bị để tự vệ đi, ta sắp ra tay giết lão đây.

Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn run bắn bật lùi lại một bước dài, lão cất giọng run run nói :

- Để lão phụ tự xử.

Giữa lúc ấy một thanh âm yếu ớt cất lên :

- Khoan đã! Bản Tiên Tử vẫn chưa chết đâu.

Từ Văn quay đầu nhìn lại thấy Vân Trung Tiên Tử đã đứng lên mặt mày xám ngắt coi rất thê thảm. Mụ chưa chết thật nhưng mụ đã bị trọng thương vậy ba chiêu này có kẻ là tiếp được hay không?

Lúc bắt đầu cuộc đấu đã không nói rõ là hề không chết thì kẻ là như đón tiếp được rồi mà cũng không ước hẹn có chết mới là thất bại.

Thượng Quan Hoành vô cùng xúc động lên tiếng :

- Từ Văn! Trong thể lệ thông thường thì trường hợp này được coi là tiếp nổi ba chiêu.

Từ Văn nghiêng răng tự nghĩ :

- Câu nói của lão không phải là vô lý vì đối phương đã té xuống rồi nhưng đứng dậy được..

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì bỗng nghe đánh “huych” một tiếng Vân Trung Tiên Tử lại ngã xuống đất mặt mày xanh ròn, đôi môi mím lại rồi không nhúc nhích nữa. Từ Văn nhận ra đối phương sắp chết đến nơi, đây là triệu chứng của sự trúng độc. Độc thủ của Từ Văn đã thu phát tự do theo ý muốn, trong ba chiêu này chàng đã phát huy chất kịch độc. Vân Trung Tiên Tử đã bị thương lại trúng độc mà không chết ngay lập tức cũng khiến cho người ta phải kinh hãi. Xem ra mụ đã luyện được môn Hộ Thân thần cương một loại luyện công chất độc không cho thấm vào được. Vì thế mà chiêu thứ nhất và chiêu thứ hai mụ vẫn chịu đựng được bình yên vô sự, chiêu thứ ba làm cho mụ bị thương cương khí hao tổn không tài nào hộ vệ được kinh mạch, để chất độc theo chỗ hở thấm vào liền mới phát sinh hiện tượng này.

Thượng Quan Hoành dĩ nhiên đã biết rõ về điểm này. Từ Văn cất giọng lạnh như băng nói :

- Thượng Quan hội chủ! Bây giờ Hội chủ bảo sao?

Thượng Quan Hoành lớn tiếng đáp :

- Đây là ý trời các hạ thắng rồi.

- Còn lời hứa thì sao?

- Dĩ nhiên phải thi hành.

Từ Văn cực kỳ xúc động, Ngụy Hán Văn mà chịu chết thì coi như mối huyết cừu Thất Tinh bảo đã trả xong. Còn việc lấy thủ cấp vợ chồng Thượng Quan Hoành cầm đến cho Ngũ Phương giáo chủ để trao đổi cho mẫu thân cùng Thiên Đài Ma Cơ ra. Thế là từ nay chỉ còn một việc thanh lý môn hộ bắt Ngũ Phương giáo chủ từng trị theo môn quy thể là mọi việc xong hết.

Trên môi chàng thoáng một nụ cười đau khổ, nụ cười này lộ ra bao nhiêu nỗi tàn khốc trên chốn giang hồ, khiến con người võ sĩ phải chịu đựng.

Bỗng một tiếng niệm :

- A Di Đà Phật!

Như phá tan bầu không khí chết chóc vang lên một vị lão ni mặc áo đen xuất hiện. Từ Văn đảo mục quang nhìn ra, chàng hít một hơi khí lạnh. Người xuất hiện này chẳng ai xa lạ mà chính là người trong kiếp ngày trước tức là Đỗ Như Lan em gái của Bạch Thạch thần ni.

Lần trước Từ Văn xuất mất mạng về tay đối phương, Đỗ Như Lan chợt xuất hiện phát giác trong người chàng có đeo tín vật. Sau khi hỏi ra bà mới biết là người yêu ngày trước của bà là Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán hãy còn sống ở nhân gian.

Từ Văn chợt nhớ tới lão quái Ngọc Diện Hiệp Chu Công Đán ở sau núi Bạch Thạch nếu chàng không được lão truyền thụ thân pháp và trút chân nguyên bản thân cho thì chàng quyết chẳng được sống đến ngày nay. Món ân tình đó thật khó mà báo đáp.

Đỗ Như Lan xuất hiện lúc này và ở nơi đây khiến cho chàng rất đỗi ngạc nhiên. Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn song song quay về phía lão ni thì lễ.

Lão ni nhìn chăm chú vào mặt Từ Văn, chàng chấp tay khom lưng nói :

- Lão tiên bối vẫn bình yên đây chứ?

Lão ni để một bàn tay lên trước ngực đáp lễ. Chàng lại hỏi tiếp :

- Chu lão tiên bối vẫn được mạnh giỏi chăng?

- Y đã tạ thế rồi.

Từ Văn chấn động tâm thần liền hỏi :

- Sao? Chu lão tiên bối từ trần rồi ư?

Đỗ Như Lan đáp :

- Đúng thế! Y rất cảm kích ngươi về việc ngươi hoàn thành tâm nguyện của y là đem tin đến bản ni. Đồng thời y rất quan tâm về những hành động sau khi ngươi rời khỏi núi Bạch Thạch.

Câu nói của mục di nhiên Từ Văn hiểu ngay, chàng trịnh trọng đáp :

- Văn bối đã chịu ơn đức của Chu lão tiên bối đã trút công lực cho dù chết cũng không quên được. Văn bối chưa đền đáp được chút gì nên rất lấy làm xấu hổ, có điều văn bối tự kiểm điểm thì chưa bao giờ ý vào tuyệt kỹ để hại người và gây nên sát nghiệp bừa bãi.

- Hay lắm! Chu Công Đán ở dưới cửu tuyền biết vậy cũng yên lòng.

Từ Văn lại hỏi :

- Tiên bối tới đây có điều chi dạy bảo?

Đỗ Như Lan hỏi lại :

- Ngươi có biết hành vi của phụ thân ngươi thế nào không?

Từ Văn nghiêng răng nói :

- Văn bối đã biết rồi.

Đỗ Như Lan lại hỏi :

- Ngươi cũng hiểu rõ là Thượng Quan Hoành và Ngụy Hán Văn hai vị đây đã gặp tình trạng thảm khốc chưa?

- Văn bối có biết.

Đỗ Như Lan lại nói :

- Bản ni xem ra là giữa ngươi và phụ thân ngươi là Từ Anh Phong khác hẳn nhau. Ngươi bản tính lương thiện có chịu nghe ta một lời chăng?

- Xin lão tiên bối chỉ giáo.

Đỗ Như Lan hỏi :

- Ngươi có vui lòng phế bỏ mối thù oán này không?

Từ Văn lặng yên một lúc rồi trầm giọng nói :

- Lão tiên bối! Lão tiên bối thử đứng vào địa vị của văn bối thì e rằng cũng không thể làm thế được.

- Theo ý bản ni thì mối ân cừu về người trên thì nên để cho người trên tính toán với nhau.

- Nhưng văn bối là kẻ làm con đã hiểu biết có việc không nên mà vẫn phải làm.

- Ngươi không thể tha ba người này được ư?

Từ Văn ngạc nhiên không nói gì. Lòng chàng nóng tựa dầu sôi nào thù phải trả nào nợ phải đền. Nếu không có Chu Công Đán thì mình làm gì có ngày

nay, mà theo lời của Đỗ Như Lan bỏ hết thù cũ thì lại là một việc mình không thể làm được.

Từ Văn nghĩ lui nghĩ tới hồi lâu rồi cất tiếng đáp :

- Vì nể mặt Chu lão tiên bối, văn bối xin ưng lời tha họ một lần.

Đỗ Như Lan lạnh lùng nói :

- Ngươi không thể để đượng sự tự xử đoán với nhau được ư?

- Xin tha thứ cho văn bối không thể tuân mệnh được.

- Được rồi, vậy ngươi cứ tự ý mà làm.

Từ Văn không ngờ lại đi đến kết quả này, chàng vừa buồn rầu vừa phẫn kích nhưng không làm sao được, chàng dậm chân nói :

- Văn bối xin cáo từ.

Chàng chuyển mình đột nhiên sờ lấy một viên thuốc trong người liệng cho vị lão ni nói :

- Đỗ lão tiên bối! Đây là thuốc giải để cứu mạng cho Văn Trung Tiên Tử.

Lão ni đón lấy viên thuốc cầm tay, bà xúc động nói :

- Bản ni ghi nhớ món ân tình này.

Từ Văn nói :

- Lão tiên bối bắt tất phải quan tâm.

Rồi chàng băng mình vọt đi.

Chàng chẳng biết tại sao mình lại làm như vậy, đối phương là kẻ thù không đội trời chung mà chàng lại cứu mạng cho họ. Chàng không có cách nào giải thích được ngoài vụ đối phương tỏ ra có phong độ của kẻ võ sĩ. Chàng không quên mình ở cương chỉ tôn trong một môn phái thì những hành vi của chàng đem lại vinh hay nhục cho cả Vạn Độc môn.

Từ Văn chạy một lúc rồi dần dần bình tĩnh lại để nghĩ xem bây giờ mình nên hành động thế nào. Chàng nghĩ thầm :

- Phụ thân cũng bị giam ở Ngũ Phụng giáo như vậy không thể trách người là không tìm cách liên lạc với mình nữa. Mình được gặp phụ thân lần sau cùng đã được người chỉ rõ kẻ thù gây ra vụ đổ máu ở Thất Tinh bảo là bọn Thượng Quan Hoành mà khi đó lão Tú sĩ Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hân Văn chưa gia nhập hội Vệ Đạo vậy thật khiến cho mình khó hiểu. Chẳng lẽ ngày đó phụ thân cũng chỉ phỏng đoán mà thôi?

Ngũ Phụng giáo chủ là con người xảo quyết vào hạng cáo già, dù ta phải gian nan lắm mới đối phó được với hắn nhưng cũng tự mình quyết hành động chứ không thể mượn tay kẻ khác.

Điều Thủ tiên sinh Trương Uy Dân đã ước hẹn với ta gặp nhau ở thành Chính Dương. Vậy theo kế hoạch đã định ta sẽ đến thành Chính Dương trước để một mặt cùng thế thúc thương nghị cách giải thoát người thân, mặt khác ta phải tự mình giải thích lập trường của mình cho Trương Minh Châu nghe. Bậc đại trượng phu đã nói lời xem bằng chín vạc, vụ này không thu xếp được ổn thỏa không xong. Mối quan hệ nam nữ cực kỳ tế nhị chỉ một lần xử xử không thích đáng thì sau này sẽ tai hại vô cùng, về tình cũng như về lý phải phúc đáp cho hợp tình hợp lý mới yên. Còn việc trả oán Thượng Quan Hoành đành chờ cơ hội sau này.

Từ Văn nghĩ vậy rồi theo đường Dự Trung chạy về phía thành Chính Dương.

* * * * *

Một hôm Từ Văn đến thành Chính Dương chàng biết có người theo hút nên không tới thẳng Quý Ốc. Chàng tìm vào một tiểu điểm ở ngõ hẻm ăn cơm rồi ngồi chờ cho đến đêm. Điều mà chàng băn khoăn là việc lai lịch bí mật của Trương Uy Dân đã bị tiết lộ có thể gây ra chuyện bất ngờ, sự việc đã hiển nhiên là bọn Ngũ Phụng giáo không bỏ lỡ một cơ nào là không ngấm ngấm theo dõi. Nếu không thể thì bản lĩnh chàng chẳng cần gì phải hoạt động bí mật.

Vào khoảng đầu canh hai Từ Văn nai nịt gọn gàng từ cửa sổ chuồn ra chạy thẳng về phía ngoài thành. Khi chàng xác định không có ai theo dõi rồi mới xăm xăm vọt về phía Quý Ốc.

Quý Ốc là một nơi rậm rạp quanh quệ nhưng ngựa quen đường cũ chàng chẳng mất công tìm kiếm chạy thẳng tới nơi ngay. Chàng đi thẳng vào trước tiểu viện nơi mà chàng đã gặp đại mẫu Không Cốc Tô Lan Viên ngày trước. Trời tối mù mịt chẳng có đèn lửa chi hết mà cũng không nghe thấy tiếng người, Từ Văn trong lòng hồi hộp theo lẽ đối phương đã phát giác ra mình vào nhà rồi mới phải. Chàng khẽ đằng hắng một tiếng song hồi lâu vẫn không thấy phản ứng gì. Chàng lăm bắm :

- Lạ thật! Chẳng lẽ lại xảy ra biến cố gì rồi chăng?

- Này!

Từ Văn nghe tiếng giạt mình kinh hãi vì thanh âm này lại phát ra trên ngọn cây ở phía khu rừng rậm mé hữu. Chàng lớn tiếng quát hỏi :

- Ai?

Có tiếng cười đáp :

- Có phải Từ thế huynh đó không?

Nghe thanh âm hãy còn non nớt chàng biết ngay là ai rồi. Chàng vội hỏi :

- Tiểu Bảo đấy ư?

Thanh âm kia đáp :

- Chính thị! Tiểu đệ ở trên cây.

Từ Văn nhảy vọt lên chàng thấy một đồng đen sì bé nhỏ cuộn tròn lại ở chỗ chằng ba trên cây, chàng xoay mình trên không rồi từ từ hạ xuống cành cây gần đó. Quả nhiên đối phương là gã Tiểu Bảo lần trước chàng đã gặp, gã hãy còn là đứa con nít.

Khi Từ Văn ở Quý Hồ đã được Tướng Úy Dân cho chàng biết đã sinh được một cậu trai, nhưng lúc gã vừa buông tiếng khóc chào đời thì bà mẹ liền từ trần nên phải nhờ đại mẫu chàng nuôi nấng.

Chàng cất tiếng hỏi :

- Tiểu Bảo hiền đệ! Có chuyện gì vậy?

Tiểu Bảo đáp :

- Đêm nay có khách đến chơi.

- Khách nào?

- Bọn Ngũ Phương giáo.

Từ Văn lại hỏi :

- Sao hiền đệ lại biết chắc là tiểu huynh?

- Gia phụ đã báo thì chắc đêm nay Từ huynh sẽ đến đây người sai tiểu đệ ra đây chờ Từ huynh, Từ huynh đi đâu một bước lão nhân gia cũng biết.

Từ Văn lại hỏi :

- Lệnh tôn về đến nhà bao giờ?

- Mới về hôm qua.

- Lão gia đâu rồi?

- Ở cả trong nhà hầm.

- À này! Bảo hiền đệ, lệnh tỷ có nhà không?

- Có đấy! Y vừa nhắc đến Từ huynh, tiểu đệ kêu Từ huynh bằng đại ca được không?

- Được lắm chứ.

Tiểu Bảo lại hỏi :

- Đại ca! Có phải đại ca sắp lấy đại thư không?

Từ Văn ngần người ra không thể trả lời được, đối với một thằng nhỏ ngây thơ gã nói sao là đúng vậy. Gã đã hỏi câu này đủ chứng minh cha con Tướng Úy Dân đã bàn bạc với nhau về chuyện này rồi. May nhờ đêm tối về mặt bên lên của chàng không lọt vào mắt gã.

Từ Văn là người cấp trí chàng đổi sang chuyện khác hỏi :

- Bảo hiền đệ! Ta hãy bàn chuyện chính trước Ngũ Phương giáo chủ đến đây làm gì?

Tiểu Bảo đáp :

- Chúng truy sát gia phụ.

- Lão gia đã sắp đặt gì chưa?

- Gia phụ bảo đại ca đến rồi thì chờ cơ hội ra tay, hay hơn hết là bắt sống tên thủ lĩnh để tra hỏi khẩu cung.

Gã chưa dứt lời bỗng nghe có tiếng rất nhỏ vọng lại Từ Văn vội trở tay vào miệng ra hiệu gã đừng nói nữa.

Cứ theo thanh âm mà phán đoán thì những người tới đây bản lĩnh rất cao cường. Hai bóng người vọt vào trong viện không một tiếng động, mục lực của Từ Văn rất minh mẫn chàng đã nhìn rõ là hai tên võ sĩ mặc áo gấm, cách ăn mặc này đã biểu lộ cấp bậc của đôi phương rồi.

Một trong hai tên hỏi :

- Theo lời Phục Trang thì y đã phát hiện ra bóng người vào nhà mà sao lại không thấy đâu?

Gã kia đáp :

- Chắc họ ẩn nấp đâu đây.

Gã này hỏi :

- Bao giờ mới hành động?

Gã kia đáp :

- Còn chờ lệnh của Thống lĩnh đại khái vào khoảng canh ba.

Gã này lại hỏi :

- Đối phó với một lão ăn cắp mà làm gì phải phát động hiệu tay cao thủ đến thế?

Gã kia đáp :

- Đừng có coi thường Diệu Thủ tiên sinh lão là tay áo để chứ không phải hạng tầm thường đâu.

Từ Văn không nhẫn nại được nữa, chàng ra hiệu cho Tiểu Bảo đừng có động đây rồi chàng nhẹ nhàng từ trên ngọn cây buông mình hạ xuống. Hai người mới đến tai mắt cũng minh mẫn dị thường chúng vừa phát giác ra có điều gì khác lạ vội thủ thế đề phòng. Từ Văn không lên tiếng nhảy xổ lại như quý mị đồng thời phóng song chưởng ra. Hai tiếng rên ư ử vang lên, thế là hai tên võ sĩ áo gấm đã mất mạng một cách hồ đồ. Từ Văn mỗi tay xách một tên bỏ vào một chỗ hẻo lánh.

Chàng quay mặt vào một cái phòng nhỏ, đột nhiên có ánh đèn vàng khê lóe lên. Tiểu Bảo ở trên cây khẽ nói :

- Đại ca! Đó là kẻ dụ địch.

Từ Văn xúc động tâm cơ lạng người đi chuồn vào phòng rất lẹ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Trong Quỷ Ốc nổi trận ba đào

Sau một thời gian chùng uống cạn tuần trà một tiếng còi thét lên lạnh lạnh vang động cả một vùng. Tiếp theo mỗi góc đều có tiếng đáp lại, xem chừng cả tòa Quỷ Ốc đã bị tụi Ngũ Phương giáo đồ bao vây nghiêm mật. Từ Văn nghĩ thầm :

- Thế này thì thật khéo quá, nếu Diệu Thủ tiên sinh chưa về mà mình cũng chưa tới nơi, tòa Quỷ Ốc bí mật này đã bị bọn Ngũ Phương giáo phát giác thì hậu quả đêm nay khó mà lường được.

Trong mỗi góc tối đen có bóng người lố nhố căn phòng có ánh đèn sáng liên bị bao vây. Bốn bóng người tiến vào trước cửa phòng tay đều cầm trường kiếm, chúng hô lên một tiếng rồi xông vào...

Mấy tiếng rú “ối, ối” rất thê thảm xé tan bầu không khí kỳ bí chết chóc, bốn bóng người hầu như đồng thời bị hất ngược trở lại té huych xuống đất không nhúc nhích nữa.

Những tiếng vèo vèo liên thanh mười mấy bóng người đồng thời nhảy vọt vào trong sân. Người đi đầu là một lão già râu bạc mặc áo cẩm bào coi bộ là tay thống lĩnh. Lão già râu bạc quay mặt vào cửa phòng cất giọng trầm trầm :

- Tướng Úy Dân! Ra đây nói chuyện.

Không có tiếng người đáp lại, lão râu bạc quay lại nhìn hai tên hán tử thân hình to lớn lưng đeo trường kiếm vẫy tay một cái ra lệnh :

- Xông vào đi!

Hai tên kiếm thủ cùng quát lên một tiếng cầm ngang thanh trường kiếm chênh chếch lên để che đầu mặt rồi nhảy vọt tới cửa phòng.

Hai gã vào rồi lại không thấy tiếng tăm gì nữa, lão râu bạc lại tiếp tục ra lệnh cho sáu tên kiếm thủ nữa xông vào. Chúng tiến vào rồi chẳng khác gì đá ném xuống biển không một tiếng động, những người đứng ngoài đều phải điên đầu. Lão già râu bạc thấy tình trạng này biết là nguy rồi liền lớn tiếng quát :

- Tướng Úy Dân! Ngươi nhất định nấp trong xó nhà không ra thật chẳng?

Trong phòng có tiếng đáp lại :

- Các hạ hãy báo danh đi.

Lão râu bạc đáp :

- Ta là thống lĩnh võ sĩ tại Tổng đàn Ngũ Phương giáo tên gọi là Doãn Siêu.

Người trong nhà hỏi vọng ra :

- Cách mời khách là như vậy ư?

- Ông bạn hãy ra đây, lệ lên.

Người trong phòng đáp :

- Nếu tại hạ không ra thì sao?

- Nếu ông bạn không chịu ra thì tòa Quý Ốc này sẽ san bằng bình địa.

Người trong phòng hỏi lại :

- Liệu các hạ làm được thế chẳng?

- Rồi ông bạn sẽ biết.

- Đêm nay đã làm phiền bao nhiêu vị tới đây?

Lão râu bạc đáp :

- Chẳng có mấy, chừng một trăm tên võ sĩ.

- Như vậy thì ít thật.

- Ông bạn nói vậy là nghĩa làm sao?

- Một khi tại hạ đã khai sát giới thì cái số một trăm người còn chê là ít.

Lão râu bạc nổi lên tràng cười the thé nói :

- Tướng Úy Dân! Đừng khoác lác nữa, hãy chường mặt ra đây nếu không bản thống lĩnh sẽ phóng hỏa đó.

Người trong nhà hỏi :

- Họ Doãn kia! Ngươi tưởng tại hạ là Tướng Úy Dân chẳng?

Lão râu bạc chưng hửng đáp :

- Ông bạn đừng ý mình có thuật dịch dung để che mắt ta, quyết không sai được.

Người trong phòng nói :

- Nếu vậy thì các hạ hãy coi thủ pháp của tại hạ..

Chưa dứt lời thì thấy tám tên võ sĩ xông vào trong trước nối đuôi nhau chạy ra đến giữa sân đột nhiên ngã lăn đùng xuống đất chết liền. Tình trạng này khiến cho những người đứng ngoài sân đều hồn vía lên mây. Lão râu bạc kiểm điểm lại đột nhiên lão kinh hãi la lên :

- Tội tâm kịch độc.

Một thanh âm lạnh lẽo từ trong phóng cất lên :

- Doãn Siêu! Thế ra ngươi cũng nhận biết được chất kịch độc này ư?

Doãn Siêu hỏi lại :

- Ngươi là ai?

- Sao ngươi không vào đây nói chuyện.

Lão râu bạc tức Doãn Siêu ngăn người ra một chút run lên nói :

- Đừng giờ trò ma quái nữa, lão phu chỉ nhận nại được đến một trình độ nào thôi.

- Các hạ không nhận nại được nữa thì làm gì?

- Ta sẽ đốt nhà để hỏa táng ngươi.

- Các hạ cứ thử coi.

Lão râu bạc nói :

- Chuẩn bị!

Bóng người thấp thoáng trong sân đều lùi ra ba trượng trong tay mỗi người đều cầm một trái cầu đen sì. Doãn Siêu chúm môi huyết lên một tiếng còi lạnh lạnh, bốn mặt đều có tiếng hưởng ứng. Lão nói :

- Cái ngươi hãy làm cái đó cho gã xem.

Một võ sĩ liệng trái cầu đen vào bụi cây đánh “bùm” một cái, bụi cây xanh rì mà phát hỏa cháy lên ngọn ngút sáng rực cả một góc trời. Nguyên trái cầu đen có chứa chất dẫn hỏa, giả tỷ bao nhiêu trái cầu đen của đối phương đều liệng ra thì tòa Quỷ Ốc này tất biến thành than hết.

Bỗng có tiếng quát :

- Thủ đoạn tàn độc!

Một bóng người xuất hiện đứng trong cửa, bao nhiêu tiếng la hoảng vang lên :

- Địa Ngục thư sinh! Địa Ngục thư sinh.

Doãn Siêu cả kinh thất sắc lớn tiếng la :

- Té ra là ngươi.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Doãn Siêu! Đêm nay lão hãy ở lại đây.

Thân pháp chàng nhanh như điện chớp nhảy xổ về phía Doãn Siêu.

Doãn Siêu đã thẩm tính không tài nào chống đỡ nổi Địa Ngục thư sinh nên lão đề phòng từ trước. Lão vừa thấy Từ Văn vọt tới liền thi triển thân pháp cực kỳ thần tốc ẩn mình vào trong bóng tối.

Từ Văn nhảy vào quảng không, chàng tức giận nghén răng ken két. Bọn kiếm sĩ của Doãn Siêu lập tức bị tai nạn. Chàng ra tay tới đâu thì người chết tới, tiếng la rú oai oái tiếng lửa reo ào ào. Cả một cái sân con lập tức bị hãm trong biển lửa. Từ Văn tức như vỡ mặt thân hình chàng như quỷ mị xuyên qua

xuyên lại hề thấy người là giết. Bọn võ sĩ này so với hạng sứ giả còn kém một bậc, muốn chạy thoát thân cũng không còn đất nữa. Tiếng rú thê thảm cùng tiếng nổ do nhà cháy phát ra hòa nhau thành một điệu nhạc khủng khiếp.

Trong lúc Từ Văn tìm người để chém giết thì đa số đã tri cơ chạy trước còn kẻ nào không chạy kịp đều bị mất mạng.

Tiểu Bảo bỗng cất tiếng gọi :

- Đại ca!

Từ Văn hai mắt đỏ sậm đảo mắt nhìn quanh thì Tiểu Bảo đã đến bên cạnh, chàng nóng nảy vô cùng hỏi ngay :

- Tiểu Bảo! Lệnh tôn cùng mọi người ở đâu?

- Không hề chi, chỗ ở của người nhà dù lửa cháy đến ba năm cũng không thể tới nơi được.

- Nhưng cũng phải giữ cho thể lửa đừng lan ra mãi chứ vì nơi đây ở trong thành.

- Nhiều lắm cháy hết tiểu viện này là cùng còn ba mặt đều trống không còn có tường vách cách trở. Phía sau còn có một nhà lầu ở bên ngõ hẻm ta chỉ việc chặn đứng là xong.

- Các vị ở chỗ nào?

- Xin đại ca theo tiểu đệ.

Khi hai người ra đến cửa phòng thì ngọn lửa hồng đã lan tới còn cách chừng hơn trượng là đến nhà lầu.

Từ Văn la lên :

- Coi chừng!

Chàng vung chưởng lên đánh vào cây cột ngoài hành lang. Phòng này lâu ngày không sửa chữa chàng vừa phóng một phát chưởng đã lung lay cơ hồ muốn sụp đổ. Chưởng lực của Từ Văn đã mạnh như núi mà chàng lại phóng luôn ba phát, mái nhà đổ xuống âm ầm. Thế là ngọn lửa không tiến thêm được nữa.

Tiểu Bảo vẫn trấn tĩnh như thường, gã không về gì là hoang mang hết kéo tay áo Từ Văn nói :

- Đại ca! Đại ca vào gấp gia gia tiểu đệ đi.

- Còn chỗ này thì sao?

- Để mặc cho nó cháy.

- Còn bọn nang vuốt ma đầu...

Tiểu Bảo ngắt lời :

- Hãy để cả đấy, vào trong này đã.

Gã dẫn Từ Văn đi quanh quần một lúc rồi đi vào một tòa núi giả, gã mở từng cửa bí mật rồi đi vào đường hầm.

Trong đường hầm là một thế giới khác bố trí có vẻ mỹ quan hơn. Từ Văn vào tới đây mới biết nơi đây mới chính là Quý thất còn tòa nhà bên ngoài chỉ để yểm hộ mà thôi. Hai người đi lát nữa thì gặp Trương Úy Dân ra đón, phía sau là Trương Minh Châu.

Trương Úy Dân lại để bộ râu dài chùng xuống bụng nổi lên tràng cười ha hả nói :

- Hiền đệ! Ta tính rằng đêm nay ngươi tắt đến đây.

Từ Văn bẽn lẽn đáp :

- Thế thúc, đáng tiếc là tiểu đệ bắt tài để cho tên đầu sỏ chạy mất rồi.

Trương Úy Dân nói :

- Hãy bỏ mặc hấn.

Trương Minh Châu có gầy đi một chút song cặp mắt nàng vẫn trong như nước hồ thu. Hai má nàng hơi ửng hồng vì e lệ nàng chúc câu vạn phúc rồi nói :

- Thế huynh, lâu nay không được gặp.

Từ Văn mặt nóng bừng lên vội đáp lễ nói :

- Thế muội vẫn mạnh khỏe chứ?

Tướng Úy Dân vội xua tay đi :

- Để vào trong kia rồi hãy nói chuyện.

Đường hầm khá rộng đủ cho ba người sóng vai mà đi, Tướng Úy Dân dắt Bảo nhi cùng Từ Văn đi trước Tướng Minh Châu lọt lại sau mấy bước. Chỉ trong chớp mắt bốn người đã vào tới nhà đại sảnh rất đường hoàng.

Từ Văn liếc mắt thấy đại mẫu chàng là Không Cốc Lan Tô Viên lòng chàng lập tức nổi lên một cảm giác khác lạ vì sự quan hệ của hai bên thật là rắc rối. Mụ là đại mẫu nhưng phụ thân chàng lại là kẻ thù của mụ. Dù sao chàng vẫn giữ lễ chấp tay nói :

- Đại mẫu vẫn bình yên?

Không Cốc Lan Tô Viên cất giọng lạnh như băng đáp :

- Lần trước ta đã bảo ngươi cứ kêu ta bằng tiền bối là được.

Từ Văn ngẩn người ra rồi đổi giọng :

- Xin tham kiến Tô tiền bối.

Không Cốc Lan Tô Viên đáp :

- Ngươi hãy ngồi xuống đi.

Từ Văn tạ ơn ngồi xuống.

Mọi người ngồi đầu đầy rồi, bầu không khí trong trường trở nên trở trăn khó thở vì có Tô Viên ngồi đó không ai tiện mở miệng.

Tướng Úy Dân hắng giọng một tiếng phá tan bầu không khí nặng nề cất tiếng hỏi :

- Hiền đệ, tới đây có gặp gì không?

Từ Văn đáp :

- Tiểu đệ đã gặp Ngũ Phương giáo chủ ở trên núi Hào Sơn nhưng bị hấn tẩu thoát mất.

Tướng Úy Dân la lên một tiếng :

- Ủa!

Từ Văn nói tiếp :

- Tiểu đệ đã biết tin tức về gia phụ.

Không Cốc Lan Tô Viên đột nhiên biến sắc.

Tướng Úy Dân chau mày hỏi :

- Lệnh tôn hiện thời ở đâu?

- Gia phụ cùng gia mẫu đều bị Ngũ Phương giáo chủ bắt giữ.

- Có phải Ngũ Phương giáo chủ tiết lộ như vậy không?

- Đúng thế!

- Đối phương mưu đồ chuyện gì?

- Hiện giờ chưa biết rõ, có điều đối phương đưa ra một điều kiện.

Tướng Úy Dân hỏi :

- Điều kiện gì?

- Hắn ra điều kiện cho tiểu diệt lấy đầu vợ chồng Thượng Quan Hoành để đổi lấy con tin.

Tướng Úy Dân la lên :

- Ủa! Đó là cách mượn dao giết người, lòng dạ Ngũ Phung giáo chủ thật là hiểm sâu.

- Vì thế mà tiểu diệt phải trù liệu kế hoạch để đối phó.

- Hiện diệt có chuẩn bị thực hành điều kiện không?

- Tiểu diệt vẫn chưa quyết định.

Tướng Úy Dân nói :

- Một điều khẩn yếu duy nhất hiện giờ là phải điều tra cho biết lai lịch của Ngũ Phung giáo chủ.

- Tiểu diệt nhận thấy vụ này rất khó.

- Ta đã bày một thế cờ chắc chẳng bao lâu nữa sẽ rõ hết.

Tướng Úy Dân lại nhắc đến thế cờ, thế cờ của lão thế nào? Đó là điều mà Từ Văn muốn hỏi rõ nhưng chàng lại biết lão có vẻ giữ bí mật nên không tiện mở miệng.

Không Cốc Lan Tô Viên nét mặt rầu rầu nói :

- Nghĩa huynh! Từ Anh Phong còn sống ở thế gian thì nghĩa huynh không ngăn trở tiểu muội đòi nợ chứ?

Đây là lần đầu tiên chàng nghe muội kêu Tướng Úy Dân bằng “nghĩa huynh” hiển nhiên muội hoàn toàn phủ nhận giữa Từ Anh Phong và Tướng Úy Dân có mối quan hệ. Chàng nghe muội nói vậy vừa bẽn lèn vừa chướng tai.

Tướng Úy Dân đưa mắt nhìn Từ Văn rồi trầm ngâm không nói gì nữa.

Từ Văn đã hiểu rõ ở Quỷ hồ chàng cùng Tướng Úy Dân nói chuyện rất lâu. Theo lời Tướng lão thì phụ thân chàng là người hành động rất tàn tệ và tựa hồ lão lấy làm hối hận là đã kết giao với phụ thân chàng, lúc này chàng ở vào một tình thế rất bẽ bàng.

Đột nhiên chàng nhớ đến Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngự Hán Văn, lão vẫn chưa chết và đã gây ra mối huyết cừu Thất Tinh bảo. Đại mẫu chàng oán độc sâu cay nhưng muội cùng phụ thân chàng lại có nghĩa phu thê sau này lại có chuyện đổ máu giữa hai người thì cục diện sẽ ra sao?

Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa chăm chú nhìn Tướng Úy Dân nói :

- Thế thúc! Tiểu diệt đã tìm ra tên hung thủ vụ đổ máu Thất Tinh bảo.

Tướng Úy Dân kinh ngạc hỏi :

- Ai vậy?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngự Hán Văn.

Câu này chẳng khác một tiếng sét làm chấn động mọi người trong sảnh đường. Không Cốc Lan Tô Viên nhảy bổ lên muội trợn mắt há miệng người run bần bật.

Tướng Minh Châu cũng nhìn Từ Văn bằng cặp mắt kinh hãi rồi nàng quay lại ngó Tô Viên. Tướng Úy Dân đứng phắt dậy hỏi :

- Ngươi bảo ai?

Từ Văn nhắc lại :

- Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngự Hán Văn.

Tướng Úy Dân ấp úng :

- Sao lại.. có chuyện thế được?

- Năm trước hắn không chết đâu.

Tướng Úy Dân hỏi :

- Hấn.. vẫn còn sống ở thế gian ư?
- Hấn tức là lão Tú sĩ mới đây quy thuận hội Vệ Đạo.

Tướng Úy Dân la lên :

- Ủa! Nếu vậy thì còn ai mà ngờ tới.

Không Cốc Lan Tô Viên áp ứng không thành tiếng :

- Ngươi... làm gì hấn?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Văn bối không giết hấn. Hấn vẫn còn sống và hiện giờ ở trong hội Vệ Đạo.

Tô Viên lại hỏi :

- Thực thế ư?
- Diêm văn bối cần chi phải nói dối.

Tô Viên lại hỏi :

- Sao ngươi lại biết hấn là hung thủ gây ra vụ đổ máu Thất Tinh bảo?
- Chính hấn đã thừa nhận.

Không Cốc Lan Tô Viên nước mắt chảy quanh tựa hồ mục được tin mừng quá đổi, mục kích động đến nỗi không chịu nổi mà phải ngồi xuống ghế thờ hồng học. Lát sau mục đứng lên cất giọng run run bảo Tướng Úy Dân :

- Mấy năm nay tiểu muội được nhờ nghĩa huynh thu nạp, ơn đức cao cả này không thể nói một câu cảm tạ mà xong kiếp này tiểu muội không thể báo đáp thì kiếp sau xin kết cỏ ngậm vành.

Tướng Úy Dân kinh hãi ngập ngừng :

- Nghĩa muội.. nói vậy...

Tô Viên ngắt lời :

- Tiểu muội xin cáo từ.
- Nghĩa muội đi đâu?
- Đi tìm Ngụy Hán Văn.

Tướng Úy Dân ngăn lại nói :

- Nghĩa muội hãy bình tĩnh, bất cứ làm việc gì cũng phải thương nghị rồi hãy hành động.
- Tiểu muội thấy bồn chồn lắm rồi không thể nào ngồi lại được nữa.

Tiểu Bảo chạy lại nắm lấy vạt áo mục cất giọng bi ai hỏi :

- Di mẫu bỏ Tiểu Bảo ư?

Không Cốc Lan Tô Viên nước mắt đầm đìa đáp :

- Bảo nhi! Rồi chúng ta lại gặp nhau, Bảo nhi lớn rồi lại có thư thư và gia gia bầu bạn.

Tiểu Bảo hỏi :

- Di mẫu không đi không được hay sao?

Tô Viên đáp :

- Đúng thế, ta phải đi mới được.

Tướng Minh Châu cũng sa lệ hỏi :

- Nghĩa mẫu hãy nán lại một chút rồi hãy đi được không?

Tô Viên đáp :

- Không! Ta phải đi ngay.

Tướng Úy Dân buồn rầu nói :

- Nghĩa muội! Chúng ta ở với nhau lâu nay như người một nhà Tiểu Bảo do chính tay nghĩa muội nuôi nấng cho đến ngày khôn lớn. Ta không biết lấy gì để tạ ơn nghĩa muội, nhưng ta có điều muốn nói.

- Nghĩa huynh có điều chi chỉ bảo xin nói ngay cho tiểu muội hay.

- Mọi oan cừu thì nên cời chứ không nên thất. Sau khi nghĩa muội cùng Hán Văn huynh đoàn tụ, nghĩa muội có thể phứt bỏ mối thù đó được chăng?

- Nghĩa huynh! Chắc nghĩa huynh cũng biết là tiểu muội không thể làm được.

Tướng Úy Dân quay lại nhìn Từ Văn nói :

- Nghĩa muội, việc gì đã qua nên cho nó qua luôn.

Tô Viên nở một nụ cười thâm đáp :

- Tiểu muội đã thành tàn hoa bại liễu làm sao còn tính đến chuyện đoàn viên được? Y còn sống thì thế nào tiểu muội cũng đến gặp mặt y một lần. Từ đây!... Hỡi ôi! Nghĩa huynh! Minh Châu! Tiểu Bảo! Ta đi đây.

Mụ vừa dứt lời đã giũt áo chạy nhanh đi như điện chớp. Tiểu Bảo khóc nức nở, Minh Châu cũng sa lệ. Tướng Úy Dân dậm chân thờ dài, Từ Văn về mặt xám xanh chàng trợn mắt lên nhưng không nói gì.

Bầu không khí trong trường trở nên phức tạp hết chỗ nói. Tướng Úy Dân dặt tay Bảo nhi nói :

- Bọn nanh vuốt Ngũ Phương giáo có lẽ chưa triệt thoái hết đâu, người cùng ta hãy đưa nghĩa mẫu đi một đoạn đường.

Thế rồi hai cha con rào bước ra ngoài. Lúc ra đi lão còn đưa mắt nhìn Từ Văn một lần.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Xót hồng nhan hào kiệt khóc ròng

Trong nhà chỉ còn lại Từ Văn và Tướng Minh Châu ngồi đối diện nhau. Tướng Úy Dân lúc ra đi đưa mắt nhìn chàng là đã có ý nhắc chàng về chuyện Minh Châu. Từ Văn còn hiểu lão mượn cớ đưa chân Không Cốc Lan Tô Viên một đoạn đường là để cho Từ Văn và Tướng Minh Châu có cơ hội nói chuyện với nhau, vì lúc ở Quỷ hồ, Từ Văn đã hứa lời đến giải thích việc chung thân với Minh Châu.

Từ Văn trong dạ bồi hồi chưa biết nói chuyện này bằng cách nào. Tướng Minh Châu dường như đã nhìn rõ quan niệm của Từ Văn nằng cuội đầu xuống không nói nửa lời.

Từ Văn đánh bạo lên tiếng :

- Thế muội. Tiểu huynh có mấy lời thật khó bề tiến thoái...

Chàng mới nói nửa câu chợt dừng lại không biết nói thế nào cho tiện, Tướng Minh Châu vẫn không ngẩng đầu lên nằng ra vẻ bề bàng khép nép đáp :

- Thế huynh có điều chi xin nói rõ cho tiểu muội hay.

Từ Văn nói :

- Được hiền muội có lòng quá yêu tiểu huynh xin ghi tâm khắc cốt, nhưng thân này có nhiều mối ân cừ ràng buộc. Cuộc tao ngộ mai sau chưa biết ra sao? Vì vậy mà tiểu huynh mong rằng hiền muội lượng tình cho đừng mưu đồ hạnh phúc ở nơi tiểu huynh.

Tường Minh Châu bỗng ngừng đầu lên mặt nàng đầy vẻ oán hờn e thẹn, cười lạt đáp :

- Từ Văn! Ta có bảo không lấy được người không xong bao giờ đâu?

Từ Văn ngẩn người, mặt chàng đỏ lên nói không nói ra lời, bầu không khí trong trường trở nên trơ trẽn.

Tường Minh Châu phát tay áo đứng dậy mắt nàng long lanh ngấn lệ. Nàng lật đật đi ra khỏi phòng. Từ Văn muốn kêu nàng lại nhưng cặp môi cứng đờ không nói ra lời, chẳng biết nỗi đau lòng của Minh Châu nhưng chàng không thể nào thỏa hiệp với nàng được vì còn Thiên Đài Ma Cơ tình sâu tựa bể nghĩa nặng tây non. Bất luận thế nào chàng cũng không thể cô phụ người hồng nhan tri kỷ được.

Thấy tình trạng đi vào chỗ bế tắc không thể nào đi đến chỗ lưỡng toàn được, chàng buông tiếng thở dài sullen sướt.

Bỗng nghe có tiếng hỏi :

- Cuộc đàm luận đi đến đâu rồi?

Tường Úy Dân nói xong bước vào nhà nhưng chỉ có một mình lão, còn gã Tiểu Bảo chắc lão đã bảo ở ngoài không tiện cho vào. Từ Văn miệng cười méo xệch đáp :

- Thế muội không niệm tình cho.

Tường Úy Dân chau mày nói :

- Y bề ngoài thì có vẻ ôn nhu thuần nhả nhưng trong lòng rất cương ngạnh. Ta là phụ thân mà cũng chẳng có cách nào thuyết phục được y. Nhưng việc chung thân là việc trọng đại không phải trò đùa nên ta mong rằng hiền đệ hãy suy nghĩ lại cho kỹ.

Từ Văn không sao được đành đáp :

- Để tiểu đệ xin suy nghĩ lại.

Tường Minh Châu lại xuất hiện mặt nàng như bao phủ một lớp sương dày đặc, nàng buồn rầu nói :

- Gia gia ơi! Gia gia hà tất phải miễn cưỡng đưa người ta vào chỗ khó...

Tường Úy Dân cất giọng từ hòa nói :

- Minh Châu con ơi! Con đừng ương ngạnh quá.

Tường Minh Châu đáp :

- Gia gia! Nữ nhi nào phải loại giang hồ, y đã bảo Hoàng sư huynh đưa vòng tay ngọc trả về là đã tỏ rõ thái độ rồi...

Tường Úy Dân ngắt lời :

- Con người trong võ lâm thật có lắm chuyện rắc rối.

- Nữ nhi không muốn nhắc tới chuyện này nữa.

Từ Văn bẽ bàng nói :

- Thế muội, tiểu huynh thật ân hận vô cùng.

Minh Châu nói :

- Thế huynh hẳn khoản làm quái gì?

Tường Úy Dân vội xua tay đi nói :

- Thôi bây giờ không nói chuyện đó nữa, hãy đi ăn cơm đi.

Từ Văn ở vào tình trạng rất ngượng ngùng, chàng muốn cáo từ nhưng lại có điều không ổn vì làm như vậy không phải là tác phong của kẻ trượng phu. Đồng thời mối quan hệ giữa hai bên không thể đứt đoạn được, nếu phát tay áo ra đi thì sau này gặp mặt lại càng khó chịu, hơn nữa tình nghĩa của cha con đối phương khiến chàng không thể mặt sát được. Chàng gật đầu theo Tường Úy Dân rồi khỏi phòng.

Những căn nhà hẻm cửa ngõ trùng điệp cách bố trí đã được dày công khảo cứu. Tường Úy Dân đã tỏ ra là một tay rất giỏi về xây dựng.

Vào tới nhà biệt thất cổ bản đã được chuẩn bị rất tề chỉnh, tuy không phải là sơn hào hải vị nhưng các món ăn đều rất tinh khiết. Bầu không khí trên bàn tiệc rất nặng nề, hai bên đều ít nói cả Tiểu Bảo cũng im tiếng còn Trương Úy Dân thì tìm những câu chuyện trên giang hồ để điều hòa bầu không khí miễn cưỡng vui vẻ lên một chút, cho giảm bớt phần lạnh nhạt.

Từ Văn chẳng buồn nghe lão nói đầu óc chàng đang xoay chuyển về cách đối phó với những vấn đề gay go. Đột nhiên một bóng người xuất hiện ra trước bữa tiệc, rõ ràng là một thiếu niên tuấn mĩ mặt đẹp như ngọc mình mặc áo gấm. Từ Văn bỗng la lên :

- Ngũ Phương sứ giả.

Chàng đứng phắt dậy rời khỏi chiếu tiệc, thiếu niên áo gấm nhìn Trương Úy Dân kính cẩn nói :

- Đồ nhi xin tham kiến sư phụ.

Từ Văn nghe thanh âm đối phương chàng không khỏi bẽn lẽn lên người mới đến chính là Thiểm Điện Khách Hoàng Minh.

Thực ra chàng không biết mặt thật của gã bao giờ, không trách người ta nói thầy nào trò nấy từ tác phong cho đến cách cải trang hoàn toàn giống nhau không ai biết đầu mà mò.

Hoàng Minh lại nhìn Trương Minh Châu và Tiểu Bảo vẫn an rồi quay sang nói Từ Văn nói :

- Chuyến đi Quý hồ vừa rồi chắc hiền đệ vất vả lắm.

Từ Văn nghiêng mình đáp lễ nói :

- Đại ca! Cũng chẳng có gì vất vả lắm đâu, đại ca hãy ngồi xuống uống một chung rồi hãy nói chuyện.

- Xin lỗi hiền đệ, tiểu huynh không có thì giờ.

Trương Úy Dân cất giọng trầm trọng hỏi :

- Tình trạng tiến triển ra sao?

Hoàng Minh đáp :

- Vẫn chưa tìm ra manh mối, nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Có một điểm rất khả nghi..

Trương Úy Dân hỏi :

- Có phải cách dịch dung của đối phương dường như cùng một nguồn gốc với bản môn?

Hoàng Minh ngắt lời :

- Cái đó chưa lấy chi làm lạ, trong thiên hạ thuật dịch dung của ba phái lớn tương tự như nhau chỉ khác những điểm nhỏ. Mục đích chủ yếu là để khám phá chân tướng đối phương hoặc tìm ra lai lịch cùng nơi xuất thân của họ.

- Tình thực thì thủ đoạn của đối phương rất ghê gớm, hẳn là tay xảo quyết lỗi đời. Bọn đệ tử ở cấp sứ giả vẫn không thể tự do hoạt động ở Tổng đàn.

Hoàng Minh nói :

- Nhưng chúng có thể dùng đến thủ đoạn khác.

- Phải rồi!

Từ Văn nghe hai người nói chuyện là hiểu ngay, Hoàng Minh bữa trước không đi với mình lên Quý hồ và gã bảo là phải làm một việc gấp. Té ta là gã đến nằm vùng trong Ngũ Phương giáo, mặt khác Trương Úy Dân bảo là đã bày một thế cớ thì đại khái cũng là vụ này.

Chàng liền cất tiếng hỏi xen vào :

- Phải chăng hiện giờ đại ca làm Ngũ Phương sứ giả?

- Đúng thế!

Từ Văn trầm trồ khen ngợi :

- Địa vị đại ca khá cao đấy! Phải là một tay ghê gớm mới làm được.

Hoàng Minh trở vào mặt nói :

- Hoàn toàn nhờ vào cái bộ mặt này.

Từ Văn gạc nhiên hỏi :

- Đại ca nói vậy là nghĩa làm sao?

Hoàng Minh nói :

- Ngũ Phụng giáo lựa chọn sứ giả căn cứ vào ba điểm. Thứ nhất là phải bộ mặt cho xinh đẹp, thứ hai là phải tuổi trẻ và thứ ba là võ công cho trác tuyệt.

- Ủa! Nhưng họ đi đâu mà kiếm được nhiều tay cao thủ tuổi trẻ măng như vậy?

- Chỉ cần người có căn cơ tốt còn võ công hoàn toàn do Giáo chủ truyền thụ cấp tốc trong vòng một tháng là thành tài.

Từ Văn hỏi :

- Đến nay mà đại ca vẫn chưa biết được chân tướng hấn ư?

- Không biết đâu! Tiểu huynh e rằng khó có người thấy được chân tướng hấn kể cả những tay cao thủ và giữ địa vị quan trọng trong giáo phái.

- Tại sao hấn lại giữ bí mật như vậy?

- Đó là lãnh vực để phân biệt kẻ chính người tà. Nhân sĩ phải chính thì hành động phải cho quang minh lỗi lạc. Còn nhân vật phe tà thì hành động cốt sao đạt được mục đích chứ không cần lựa chọn thủ đoạn. Chỗ nào họ cũng lấy bí ẩn làm phương châm gian trá làm đường lối.

Từ Văn nói :

- Tiểu đệ xin cung cấp cho đại ca một mối đầu dây.

Hoàng Minh hỏi :

- Đầu mối thế nào?

- Ngũ Phụng giáo chủ chính là Khách qua đường người đã hạ thủ toan giết tiểu đệ và đã dùng mưu kế để đoạt Phật Tâm.

- Hay lắm!

Tướng Úy Dân nói xen vào :

- Tiểu tử! Đừng có ngớ ngẩn mà để lộ hình tích, còn việc gì nữa thì nói mau đi rồi lên đường.

Hoàng Minh nói :

- Còn một việc nữa có liên quan đến hiền đệ.

Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :

- Có liên quan đến tiểu đệ ư?

Hoàng Minh ngập ngừng nói :

- Phải rồi!

- Việc gì vậy?

- Hiền đệ hãy coi cái này rồi sẽ nói chuyện.

Dứt lời Hoàng Minh đưa ra một gói giấy. Từ Văn kinh nghi đón lấy mở coi, bỗng chàng biến sắc hai tay run lẩy bẩy đó là triệu chứng một chuyện bất thường xâm chiếm tâm hồn chàng.

Trong gói giấy chỉ có một món tóc đen láy. Từ Văn ấp úng hỏi :

- Đại ca.. vụ này.. là thế nào?

Hoàng Minh cất giọng buồn thảm đáp :

- Đó là của Thiên Đài Ma Cơ gọi cho hiền đệ.

Từ Văn cất giọng run run hỏi :

- Nàng.. gọi cho tiểu đệ ư?

- Phải rồi!

Từ Văn lại hỏi :

- Đại ca có gặp nàng không?

Hoàng Minh gật đầu. Từ Văn lại hỏi :

- Nàng.. có bình yên không?

Hoàng Minh nhìn xuống đất đáp bằng giọng thê lương :

- Hiền đệ ơi! Y.. chết rồi.

Từ Văn giật mình khác nào sét đánh vào đỉnh đầu đến bình một tiếng, chàng ngồi trên ghế da mặt co rúm lại cặp mắt trở ra như đôi hạc đồng, châu lệ đầm đìa chàng la lên :

- Nàng.. nàng đã chết rồi!..

Tướng Úy Dân, Tướng Minh Châu cùng Tiểu Bảo đều cả kinh thất sắc. Hoàng Minh tiến lại đưa tay ra vỗ vai Từ Văn cất giọng đồng tình nói :

- Hiền đệ ơi! Người đã chết rồi chẳng thể sống lại. Hiền đệ nên bớt nỗi bi ai thuận theo biến cố.

Từ Văn đột nhiên đứng phắt dậy nắm chặt tay Hoàng Minh lớn tiếng hỏi :

- Nàng chết trong trường hợp nào?

Vì chàng bị xúc động mãnh liệt bóp mạnh quá khiến cho Hoàng Minh đau đến nỗi nhăn răng méo miệng, gãi nhãn nhó nói :

- Đó là y tự tử.

Từ Văn hỏi :

- Tự tử ư? Làm sao mà tự tử?

- Vì thân thể y đã bị Ngũ Phương giáo chủ làm cho nhơ nhuốc.

Từ Văn gầm lên :

- Phải giết! Phải giết chết nó...

Mắt chàng trợn ngược lên làm cho đứt cả kẻ máu chảy ra, nước mắt hòa lẫn máu đầm đìa đầy mặt, tình trạng bi thảm này khiến cho người ta không dám nhìn thẳng vào.

Tay Hoàng Minh bị bóp mạnh quá, gã la lên :

- Chao ôi!

Từ Văn dường như người sức tỉnh chàng vội buông tay ra, Tướng Minh Châu cúi gầm mặt xuống Tiểu Bảo miệng há hốc ra không ngậm vào được nữa. Nét mặt gã còn non nớt mà cũng chứa đầy phẫn nộ.

Tướng Úy Dân thở dài nói :

- Hiền đệ! Hiền đệ hãy bình tĩnh lại.

Từ Văn tay run bần bật ôm lấy mớ tóc máu cùng nước mắt chảy ra như suối. Trái tim chàng bị cảnh ngộ tàn khốc xé tan, linh hồn chàng tựa hồ rời khỏi xác thịt. Nỗi bi phẫn quá độ khiến cho đầu óc chàng biến thành tro như gỗ không còn cảm giác nữa. Tình chưa đến! Ân chưa trả! Mà nàng đã chết rồi, lại chết trong vòng khuất nhục thì nàng làm sao có thể nhắm mắt được?

Mớ tóc xanh này đại biểu cho tình nghĩa muôn vàn, nàng chết đi còn để lại nó cho người yêu tâm lý. Nàng chỉ có một hy vọng duy nhất là cùng chàng kết tóc, mà chàng cũng tự thề là quyết không phụ nàng. Thế mà nhất thiết đều hủy diệt, nàng ôm mối sầu hận sâu cay mà đi kết liễu cuộc đời thanh xuân như hoa tựa ngọc bằng một cách rất thảm khốc.

Bầu không khí trong trường biến thành bi thảm chết chóc, thật là một khắc nặng nề không ai nói được câu gì.

Hồi lâu bỗng Từ Văn ngẩng đầu lên cất giọng bi thiết hỏi :

- Tình trạng xảy ra thế nào?

Hoàng Minh cất giọng trầm trầm đáp :

- Máy bữa trước vừa gặp Giáo chủ ra ngoài tiểu huynh được phái vào viện cảnh giới liền bày cách cho đồng bạn uống rượu say túy lúy để mò vào nội viện. Bỗng nghe tiếng khóc rất bi thiết của người đàn bà, tiểu huynh coi lại thì chính là Thiên Đài Ma Cơ..

Từ Văn giục :

- Rồi sao nữa?

- Tiểu huynh nói rõ lai lịch thì y cắt món tóc này trao cho tiểu huynh nói: “Xin gởi lại cho lang quân, kiếp này đành đã lỡ rồi. Xin chờ kiếp sau xin se tơ kết tóc”.

Từ Văn hỏi :

- Nàng còn nói gì nữa không?

- Y dặn hiền đệ cần phải thận trọng tẩm thân, món tóc này là kỷ vật duy nhất trao cho lang quân. Y còn nói trái tim kia dù chết cũng không thay đổi và mối tình kia y sẽ đem theo xuống dưới cửu tuyền, rồi y tự chấn động cho đứt tâm mạch mà chết.

Từ Văn khoé mắt vẫn chảy máu chàng thét lên như gười điên khùng :

- Sao đại ca lại không ngăn trở mà để y tự sát?

- Y nói : “Tẩm thân nhơ nhuốc này mà còn sống trộm đến ngày nay là chờ cơ hội để đưa tin ra ngoài. Y mong rằng hiền đệ hãy vì thầy trò y mà trả mối thù sâu tựa bể đó”.

Từ Văn gất lên nhắc lại :

- Tiểu đệ hỏi đại ca vì lẽ gì không ngăn trở y kia mà?

- Tiểu huynh muốn ngăn trở mà không kịp.

Từ Văn trách móc :

- Đại ca chỉ biết mình không có lòng hỷ xả.

Hoàng Minh loạng choạng lùi lại một bước trong lòng rất kích động :

- Sao hiền đệ lại nói vậy? Tiểu huynh là hạng người như thế ư?

Câu này vừa ra khỏi miệng Từ Văn biết ngay là không ổn vì không những nó mạt sát Hoàng Minh còn khinh mạn cả cha con Tướng Úy Dân nữa, chàng muốn dừng lại song không kịp mất rồi. Lòng hối hận mới thoáng qua lại bị mối bi hận vô biên che khuất ngay chàng cất giọng thê thảm hỏi :

- Đại ca đã biết nàng tắt đi đường này sao lại không ngăn kịp?

Hoàng Minh tức mình hỏi lại :

- Chẳng lẽ hiền đệ còn muốn tiểu huynh mổ bụng móc tim ra cho hiền đệ coi nữa chăng?

- Bất tất phải thế!

Hoàng Minh thờ dãi nói :

- Hiền đệ ơi! Tiểu huynh đã biết rõ tâm tình của hiền đệ lúc ấy đau khổ đến thế nào rồi, nên tiểu huynh không chấp trách hiền đệ..

Từ Văn nghiêng răng hỏi :

- Di thể của nàng hiện ở đâu?

- Mai táng rồi.

- Mai táng ở chỗ nào?

- Mai táng ở khu rừng sau Tổng đàn.

Từ Văn lại hỏi :

- Tổng đàn Ngũ Phụng giáo ở đâu?

- Tổng đàn ở sau núi Tung Sơn chỗ khe suối thứ ba, chỗ xuyên qua một cái sơn động là tới nơi.

Tướng Úy Dân buồn rầu nói :

- Hiền đệ! Lòng ta cũng đau xót vô cùng chẳng biết nói thế nào. Ta chỉ mong hiền đệ bình tĩnh lại Thiên Đài Ma Cơ gặp điều bất hạnh cực kỳ thâm trọng. Nhưng trong vô lâm còn biết bao nhiêu người gặp cảnh ngộ thâm trọng hơn y.

Từ Văn ngờ ngẩn gật đầu chàng vẫn nhìn Hoàng Minh chăm chăm hỏi :

- Đại ca ơi! Đại ca có được tin tức gì về gia phụ và gia mẫu không?

Hoàng Minh tròn mắt lên hỏi :

- Lệnh tôn cũng ở trong Ngũ Phụng giáo ư?

- Phải rồi! Chính miệng Ngũ Phụng giáo chủ tiết lộ điều đó.

- Để khi trở về tiểu huynh sẽ hết sức điều tra xem sao.

Tướng Úy Dân vẫy tay nói :

- Thôi người đi đi, kéo lỡ việc lớn.

Hoàng Minh dạ một tiếng rồi nhìn sư phụ hành lễ đoạn gã nhìn Từ Văn nói bằng giọng rất thành khẩn :

- Hiền đệ! Hiền đệ trách tiểu huynh là phải, đáng lý tiểu huynh phải đề phòng Thiên Đài Ma Cơ đi vào bước đường này, thế mà tiểu huynh không đề phòng trước. Về điểm này tiểu huynh sẽ hối hận suốt đời có điều hiền đệ cũng nên lượng giải cho, tiểu huynh quyết không phải là người có ý ngồi nhìn để xảy ra bi kịch.

- Đại ca dạy quá lời.

- Tiểu huynh đi đây, hiền đệ hãy trân trọng, tiểu huynh hết sức hành động để chuộc tội.

- Đại ca nói vậy khiến cho tiểu đệ hồ thẹn vô cùng.

Hoàng Minh từ biệt mọi người lần nữa rồi trở gót đi ngay.

Tướng Minh Châu từ hồi nào không mở miệng bây giờ nàng bỗng đổi giọng lên tiếng :

- Thế huynh đối với Thiên Đài Ma Cơ quả có mối tình rất sâu xa.

Từ Văn đỏ mắt nhìn nàng nói như người muốn khóc :

- Tiểu huynh chịu ân nàng rất nhiều mà chưa báo đáp được lấy một dây tơ sợi tóc.

- Y cũng yêu thế huynh lắm phải không?

- Đúng thế! Không những chỉ vì tình yêu mà nàng còn vì tiểu huynh mà hy sinh nữa, nhưng tiểu huynh không biết thành ra thờ ơ với nàng sau khi tiểu huynh phát giác thì nàng sẵn lòng hy xả. Hỡi ơi! Thế là hết rồi, cái gì cũng chậm mất rồi, nàng không nên chết thế mà sao lại đi vào con đường giải thoát này? Dù thân thể nàng đã bị ác ma làm cho nhơ nhuốc nhưng linh hồn nàng vẫn trong sạch phi thường, khi nào tiểu huynh lại chấp trách điều đó.

Tướng Minh Châu nói :

- Y được thế huynh tận tình như vậy dù có chết cũng nhắm mắt được.

- Thế muội ơi! Nàng không biết đâu. Nàng không biết lòng tiểu huynh, tiểu huynh chưa tỏ cho nàng hay mà nàng cũng chỉ tỏ bề ngoài yêu ta. Lúc chia tay

lần sau cùng cả hai bên đều không được vui vẻ, ngờ đâu ly biệt biến thành vĩnh quyết..

Từ Văn giờ tay lên bứt tóc chàng muốn cho xác thịt đau khổ để giảm bớt nỗi đau về tinh thần. Tường Minh Châu trong lòng chưa xót chính nàng cũng vì chàng mà điên đảo thần hồn.

Từ Văn nói :

- Thế mọi oi! Nếu không có nàng thì ta chẳng thể sống được đến ngày nay.

Tường Minh Châu hỏi :

- Tại sao vậy?

- Lần đầu tiên tiểu huynh bị Ngũ Phương giáo chủ mạo xưng gia phụ để hạ độc thủ nàng đã dùng huyết trong người nàng để cứu tiểu huynh.

- Huyết ư?

- Phải rồi! Nàng đã uống chất “Thạch long huyết tương” trong huyết có chứa một chất rất quý để bảo vệ sinh cơ, vì thế mà tiểu huynh đã mấy lần chết đi còn sống lại..

Cha con Tường Úy Dân bật lên tiếng la hoảng :

- Úi chao!

Thật là một thiên giai thoại chưa từng nghe thấy trong võ lâm.

Tường Úy Dân biết nhiều hiểu rộng “Thạch long huyết tương” là vật gì dĩ nhiên lão cũng biết rồi, lão không khỏi gạt đầu lia lia và đâm ra đồng tình với chàng rồi giải thích :

- Hiền đệ ơi! Ta hoàn toàn biết rõ tâm tình của hiền đệ rồi.

Tường Minh Châu cũng vô cùng xúc động song nàng là thân gái mỏng manh đồng thời nàng lại hoan hỷ ngấm ngấm nên lẳng lặng không nói gì, nhưng nét vui mừng không khỏi lộ ra ngoài mặt.

Mối bí phận của Từ Văn không phải có một điều, song thân chàng bị bắt giữ làm con tin. Người yêu của chàng bị chết trong vòng khổ nhục, kẻ thù phạm lại là một tên bạo đồ của bản môn khiến chàng khôn hờ ra lời. Chàng nói :

- Thế thúc! Tiểu đệ xin cáo từ.

Tường Úy Dân hỏi :

- Hiền đệ định đi đâu?

- Đi kiếm Tổng đàn của Ngũ Phương giáo.

- Sao hiền đệ không bàn tính rồi sẽ hành động?

- Tiểu đệ không thể nhẫn nại được một phút nào nữa.

Tường Úy Dân nói :

- Trong Ngũ Phương giáo cao thủ đông như kiến cỏ mà hiền đệ lại trơ trọi một mình mạo hiểm dấn thân vào hổ huyết...

Từ Văn ngắt lời :

- Tiểu đệ xin gia tâm đề phòng.

Tường Úy Dân nói :

- Được rồi! Ta cùng đi với hiền đệ.

Từ Văn gạt đi chàng lắc đầu nói :

- Thế thúc bắt tất phải theo tiểu đệ.

Giữa lúc ấy một bóng người loạng choạng chạy vào rồi té huych xuống đất máu chảy loang mặt đất, gã Tiểu Bảo hét lên một tiếng. Tường Úy Dân, Tường Minh Châu cùng Từ Văn đều cả kinh thất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Người che mặt mặc áo cẩm bào lại xuất hiện

Người mới đến là một gã thiếu niên mình mặc áo lam chỉ còn thoi thóp thở. Từ Văn kinh hãi hỏi :

- Gã là ai vậy?

Diệu Thủ tiên sinh Tường Ủy Dân nhảy vọt về phía thiếu niên áo lam miệng lão đáp :

- Đây là tên đồ đệ thứ hai của ta tên gọi là Khi Thả Thụ.

Từ Văn lại hỏi :

- Y cũng là môn hạ của thế thúc ư?

- Phải rồi!

Tường Ủy Dân phục xuống thò tay sờ mạch Thi Khả Thụ rồi run lên nói tiếp :

- Gã bị kiếm thương chảy máu khá nhiều, e rằng...

Lão không nói thêm nữa nhưng ai cũng hiểu tình trạng này dữ nhiều lành ít. Từ Văn tiến lại thấy vết thương chẳng chịt chỗ nào cũng rướm máu ra da thịt bầy nhầy, tình trạng rất thảm khốc khiến người ta không nỡ nhìn vào. Tường Minh Châu động tác rất mau lẹ nàng đã lấy thuốc dầu ra đưa cho phụ thân. Bổng Tường Ủy Dân la lên :

- Hông rồi!

Từ Văn thất kinh hỏi :

- Làm sao mà hông?

- Khả Thụ đã bị kiếm thương có thể là do bọn đệ tử Ngũ Phương giáo đã phục quanh Quỷ Ốc này gây ra. Gã chạy vào mặt thất đề vết máu khắp ngoài đường e rằng bọn chúng sẽ bới lông tìm vết tới đây...

Từ Văn hỏi :

- Để tiểu đệ đi ra coi xem sao.

Tường Ủy Dân dặn Tiểu Bảo :

- Bảo nhi! Người dẫn đường cho thế huynh nhưng đừng để lộ diện.

Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi dắt Từ Văn đi ra ngoài, gã đưa chàng đi theo lối khác chứ không phải ngõ đường lúc đi vào. Chàng cho rằng trong nhà bí thất có rất nhiều ngã giao thông chứ không phải ít. Chỉ trong nháy mắt đã đi đến trước một bức tường đá, Tiểu Bảo đưa tay ấn mạnh một cái lập tức bức tường đá há ra một khe hở rộng hai thước Từ Văn né mình lách qua. Tiểu Bảo nói :

- Thế huynh! Tiểu đệ về coi nhị sư huynh một lúc rồi lại trở ra đón thế huynh.

Từ Văn nói :

- Bảo đệ bất tất phải trở ra nữa cứ để cửa mở rồi tiểu huynh sẽ trở lại ngay.

- Thế huynh cứ ra tay mạnh vào giết cho nhiều kẻ địch.

- Hiền đệ cứ yên tâm, Địa Ngục thư sinh không phải là hạng gan dạ mềm nhũn đâu.

Chàng đi qua đường hẻm ước chừng ba trượng thì trước mặt hiện ra một bụi trúc rậm rạp, chàng vạch cành rẽ lá chui ra thì biết rằng bụi trúc này mọc ở giữa toà núi giả, ở giữa ao cách bờ ao không đầy bốn trượng. Từ Văn lấy làm kinh dị nghĩ thầm :

- Đường hầm kiểu này thì người ngoài khó lòng phát giác ra được.

Bên kia bờ ao bóng đen ló nhỏ đi lại tuần tiểu, trống đã điểm canh tư chỉ còn khoảng một thời gian ngắn nữa là trời sáng. Chàng vừa đứng vững liền đảo mắt nhìn quanh một lượt thì phát giác ra rằng bọn Ngũ Phương giáo đồ ẩn nấp nơi đây không phải là ít, xem chừng đối phương gắng làm cho thành công mới cam lòng.

Lúc này khói lửa đã yên lặng, đại khái phòng ốc trong tiểu viện đã cháy hết rồi. Từ Văn cố ý bước mạnh cho phát ra những tiếng sột sạt rồi nhằm vào chỗ không người mà đi. Bỗng có tiếng hỏi :

- Ai đó? Không được tự ý chuyển động.

Hiển nhiên đối phương đã nhận lầm Từ Văn là người nhà, chàng vội đi như không nghe thấy tiếp tục cất bước tiến về phía trước.

“Vèo, vèo”

Ba bóng người vọt ra Từ Văn chưa kịp nhìn rõ y phục cũng tưởng mạo đối phương chàng đã phóng độc thủ ra nhanh như chớp.

“Huych, huych” ba tên Ngũ Phương giáo đồ chết ngay không kịp kêu lên một tiếng. Tiếng động làm cho bọn mai phục kinh hãi lớn tiếng quát hỏi :

- Ai?

Tiếng quát chưa dứt thì năm bóng người nữa từ trong bóng tối nhảy ra, Từ Văn lại theo phương pháp trước giải quyết năm tên này.

Bỗng có tiếng quát :

- Thủ đoạn của ông bạn thật là tàn độc.

Từ Văn xoay mình lại ngó thấy một gã thiếu niên mình mặc áo gấm đứng cách ngoài ba trượng, chàng liền háng giọng hỏi :

- Ngũ Phương sứ giả.

Thiếu niên áo gấm bây giờ mới nhận ra là Từ Văn liền kinh hãi la lên :

- Địa Ngục thư sinh!

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Chính thị! Tại hạ là Địa Ngục thư sinh đây.

Tên Ngũ Phương sứ giả kia không chờ cho Từ Văn hết lời đã cầm đầu chạy vào bóng tối, gã tự lượng không thể địch nổi Từ Văn. Nhưng Từ Văn mới oán đã sâu chàng cầm hận bọn Ngũ Phương Giáo thâm nhập cốt tủy khi nào chàng lại chịu buông tha. Chàng xét mình đi một cái theo mé quanh lại chân đường thân pháp chàng cực kỳ mau lẹ. Ngũ Phương sứ giả chưa chạy được năm trượng liền bị Từ Văn ngăn chặn, chàng quát hỏi :

- Ngươi còn muốn trốn nữa chăng?

Đồng thời chàng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” để tấn công, tên Ngũ Phương sứ giả giờ kiếm lên để chống cự nhưng gã mới phát chiêu được nửa vọt đã rú lên một tiếng thê thảm rồi ngã lăn ra. Tiếng còi báo động nổi lên nhộn nhịp.

Từ Văn cứ theo chỗ phát ra tiếng còi nhảy xổ tới, tiếng rú thê thảm thay vào những tiếng còi báo động vang động cả một vùng. Khu vườn hoang rậm rạp lúc này biến thành một nơi đầy ma quỷ oan hồn.

Sau thời gian chừng uống cạn tuần trà bao nhiêu tiếng động đều yên lặng, trong trường bao phủ một làn không khí im lìm đầy chết chóc. Những kẻ chết thây phơi ngoài Quỷ Ốc, tên nào còn sống đều chạy trốn biệt.

Từ Văn sát khí đằng đằng chàng tiếp tục xục tìm mà chẳng thấy tên nào để tiết hận, bọn Ngũ Phương giáo đồ bị chết bao nhiêu cũng chẳng có ai kiểm điểm.

Từ Văn tìm kiếm một lúc không thấy gì nữa liền quay vào trong ao đi vào mặt thất. Tường Ủy Dân ra đón chàng. Từ Văn hỏi :

- Lệnh cao đồ có việc gì không?

Tường Ủy Dân ngắt lời :

- Thương thế đã vào đến phủ tạng không còn có thể vấn hỏi được nữa.

- Y trở về có việc gì?

- Y cố ý về báo một việc gấp.

- Việc gì mà gấp vậy?

Tướng Úy Dân nói :

- Bọn Ngũ Phụng giáo đồ đã bắt giữ một trăm tên đệ tử Cái bang ở trong khu rừng cách ngoài thành mười dặm và chuẩn bị đến trời sáng là tàn sát tập đoàn.

Từ Văn kinh hãi hỏi :

- Có việc đó ư?

- Bọn Ngũ Phụng giáo đòi Cái bang phải giao một lão chốt mắt.

Từ Văn giật mình ủa lên một tiếng, chàng biết lão chốt mắt đó là Thiểm Điện Khách Hoàng Minh đã cải trang không ngờ gã đã gieo tai họa cho Cái bang. Tướng Úy Dân cất giọng trầm trọng nói :

- Cái này nguyên do nơi Hoàng Minh..

Từ Văn ngắt lời :

- Cái đó tiểu đệ đã biết rồi.

Tướng Úy Dân nói :

- Vì vậy mà nhị đồ đệ ta phải liều chết về báo tin.

- Để tiểu đệ đi xử trí vụ này.

- Đâu dám để mình hiền đệ nhọc sức...?

Từ Văn nói ngay :

- Thế thúc thử nghĩ xem đây là một cơ hội tốt để trừ diệt bớt thế lực của Ngũ Phụng giáo, khi nào tiểu đệ chịu bỏ lỡ. Bây giờ gần sáng rồi tiểu đệ xin cáo từ.

- Khi xong việc hiền đệ nên quay lại đây để thương nghị kế hoạch hành động lâu dài.

Từ Văn chưa dứt lời chàng đã vọt mình đi mất hút, chàng biết Tướng Úy Dân còn có điều muốn nhưng chàng được hưng tin về Thiên Đài Ma Cơ lòng bị phần cơ hồ phát điên. Dù trong chớp lát cũng không thể nhẫn nại được chàng lập tức ra đi để tính cách hành động là thượng sách.

Trong khu rừng rậm mười dặm ngoài thành Chính Dương trời hãy còn tối mù không một chút ánh sáng nào lọt vào được, giờ bàn tay ra không trông rõ ngón ngoài rừng thỉnh thoảng lại có bóng người tuần tiễu.

Bất thành linh trong giữa rừng lóe lên bốn cây đuốc lớn ánh lửa sáng rực, Từ Văn thấy chừng trăm người khát cái ăn mặc rách rưới đủ cả già trẻ ngồi thành hàng dưới đất. Người nào cũng cảm phần ngẩn ngơ nhìn nhau nhưng không một ai nói câu gì.

Không trường bao phủ một làn sát khí đầy bí mật, trong thôn xóm phía xa xa có tiếng gà gáy xao xát vọng lại.

Một lão già râu bạc xuất hiện đảo mắt nhìn quần đệ tử Cái bang cất giọng lạnh như băng nói :

- Gần đến giờ rồi đó, quý bang vẫn không chịu giao con người mà bản giáo đòi, xem chừng đến phải chuẩn bị hy sinh các vị.

Một lão cái mày trắng ngồi ở hàng đầu ra chiều tức giận đứng lên nói :

- Ngũ Phụng giáo đầu độc vô lâm, tàn sát cả đồng đạo vô tội Hoàng Thiên tất chẳng dung tha.

Lão già râu bạc giờ tay lên nói :

- Cầm miệng đi! Dương phân đàn chủ, lúc này không phải là lúc nói chuyện lễ trời với đạo người đâu.

Lão già mày trắng hần học đáp :

- Giết người tất bị người cơ báo ứng không lầm đâu.

Lão già râu bạc gạt đi :

- Đừng nhiều lời nữa, đến lúc trời sáng là đã hết hạn ba ngày.

Lão cái mày trắng nói :

- Bọn lão hóa tử chết đi sẽ biến thành lệ quý để đòi mạng vụ huyết án này.

Lão râu bạc nói :

- Hừ! Nếu Cái bang không chịu giao tên lão cái chốt mắt kia ra thì còn một trăm tên thứ hai rồi đến một trăm tên thứ ba cho đến khi phải giao người mới xong. Đệ tử Cái bang tuy nhiều thật nhưng giết mãi cũng hết.

Lão cái mày trắng nói :

- Bản bang không có tên lão cái nào chốt mắt cả.

Lão râu bạc ngắt lời :

- Đừng nói nhiều nữa.

Lão cái mày trắng hỏi :

- Ngũ Phụng giáo dám làm việc vô nhân đạo thảm khốc đến thế ư?

- Đó là sự thực không thể chối cãi được.

Ánh sáng ban mai khiến cho ánh ngọn đuốc biến thành vàng khè ảm đạm.

Một tên võ sĩ lớn tiếng hô :

- Bẩm thống lĩnh! Đã đến giờ rồi.

Lão râu bạc lớn tiếng ra lệnh :

- Chuẩn bị!

Những tên võ sĩ Ngũ Phụng giáo có mặt tại trường đều rút kiếm ra khỏi vỏ bật lên những tiếng loảng choảng vang lên không ngớt. Một trăm tên Cái bang bị bắt làm con tin đều đứng dậy trong trường nhốn nháo lên một lúc rồi trở lại bình tĩnh. Những người nào cũng phùng má trợn mắt lên ra chiều căm hận đến cực điểm nhưng Phân đàn chủ chưa ra lệnh nên không một người nào dám hành động. Hiển nhiên quy luật của Cái bang rất nghiêm minh cái đó còn tỏ ra đệ tử Cái bang sức chịu đựng hơn người. Trong võ lâm trước nay chưa từng có cuộc thảm sát tập đoàn bây giờ nó sắp diễn ra. Bề không khí trong trường tuy chưa được mùi máu tanh nhưng nó đầy vẻ khủng khiếp, những thanh trường kiếm đều chuẩn bị sẵn sàng để mở ra cuộc tàn sát.

Lão râu bạc từ từ giơ tay phải lên để ra lệnh..

Giữa lúc ấy một thanh âm lạnh lẽo nổi lên :

- Doãn Siêu! Ngươi muốn chết bằng cách gì bây giờ?

Nguyên lão râu bạc này là Thống lĩnh Doãn Siêu ở Ngũ Phụng giáo đã chỉ huy cuộc tấn công Quý Ốc.

Lão vừa nghe tiếng hô lập tức biến sắc hỏi :

- Ông bạn ở phương nào xin mời ra đây nói chuyện.

Bọn võ sĩ cầm kiếm đều cả kinh thất sắc, bọn đệ tử Cái bang đều kinh ngạc nghi ngờ. Theo chỗ họ biết thì về phương diện Tổng đàn không ai hiểu bọn họ bị cướp và bắt giữ ở đây, đồng thời trong bang cũng không có một tay cao thủ nào mà độc lực đến đây cứu họ được.

Một bóng người lù lù xuất hiện, chàng là một thư sinh áo xanh mặt mũi tuấn tú. Sáu bảy tên kiếm sĩ lao ra, mấy tiếng “úi, úi” vang lên. Thư sinh áo xanh vừa vung tay lên lập tức bốn tên kiếm thủ ngã quay ra. Doãn Siêu gầm lên :

- Địa Ngục thư sinh.

Thanh âm lão đầy vẻ sợ sệt, lão vừa hô lên thì bên đệ tử Cái bang không bị tử thần khủng bố nữa. Mà giáo đồ Ngũ Phụng giáo thì tên nào cũng len lét như ma quỷ, chúng tó tập đứng liền vào nhau để dễ bề phòng bị. Từ Văn vọt về phía trước Doãn Siêu nói :

- Đêm qua ta đã để ngươi tẩu thoát cho sống thêm mấy giờ, nhưng nay thì ngươi nhất định phải chết.

Doãn Siêu cũng quát lớn :

- Thằng lỏi kia! Ngông cuồng vừa vừa chứ, chưa chắc ngươi đã làm gì được chúng ta.

Lão chưa dứt lời đã vận toàn bộ công lực vào song chưởng đánh ra.

Lão đã làm đến tổng quản võ sĩ ở tổng đàn Ngũ Phương giáo dĩ nhiên bản lĩnh không phải tầm thường. Gặp lúc bị từ thần uy hiếp lão vận toàn công lực đánh ra một chưởng mãnh liệt phi thường khiến người trông thấy phải phát khiếp. Từ Văn không né tránh cũng không đón đỡ chàng liền vung song chưởng lên phản kích. “Ầm” một tiếng rùng rợn cả hai bên đều lùi lại một bước. Giữa lúc Từ Văn lùi lại mấy tên võ sĩ áo gấm bản lĩnh đặc biệt liền xông ra nhanh như chớp, hơn chục cây trường kiếm đều veo veo phóng ra mạnh như sấm sét.

Từ Văn nghe tiếng gió đã biết rồi liền xoay mình lại phóng chưởng đánh ra. Hai tên võ sĩ bị trúng chưởng la lên một tiếng rồi té nhào nhưng cũng có ba cây trường kiếm đụng vào người Từ Văn khiến chàng cảm thấy nóng rất đau đớn. Chàng càng phần nộ như người điên lập tức phóng ra chiêu “Độc Thủ nhị thức” tức “Độc Long Trảm Giao” lại hai tên võ sĩ kia rú lên rồi ngã lăn xuống đất.

Đồng thời Doãn Siêu cũng nhảy xổ về phía sau Từ Văn không một tiếng động, tay trái phóng chưởng tay mặt phóng chỉ đều nhắm vào chỗ yếu huyệt trí mạng của chàng.

“Bình” tiếp theo là tiếng rên ư ừ, Từ Văn xông về phía trước tám thước tuy chàng bị đột kích song tay chàng vẫn chưa dừng lại, ba tên kiếm sĩ áo gấm chết nhay thấy đương trường. Từ Văn quát lên một tiếng :

- Nộp mạng đi!

Thân hình chàng xoay lại nhanh như điện chớp vừa gặp lúc Doãn Siêu đột kích lần thứ hai, chàng liền thuận đà phóng ra chiêu “Độc Thủ nhị thức” để phản kích. Doãn Siêu rú lên một tiếng người lão loạn chaoạng đi một cái.

Mấy thanh trường kiếm từ những phương vị khác nhau phóng tới, song chưởng của Từ Văn vừa vòng vừa phóng hất ba thanh trường kiếm trở ngược lại chàng chẳng khác gì con hổ đối chọi trún tay lão râu bạc Doãn Siêu. Doãn Siêu công lực rất thâm hậu cố gắng cự quấy thoát khỏi bàn tay chàng rồi bằng mình toan trốn chạy. Từ Văn lại quát :

- Đứng lại!

Tiếng quát chưa dứt chàng đã đứng ngăn trước mặt Doãn Siêu, lão râu bạc mặt xám như tro tàn lùi lại mấy bước. Lão cái mày trắng lập tức găm lên một tên bọn đệ tử Cái bang bắt đầu mở cuộc phản kích.

Bọn võ sĩ áo đen này giờ chưa động thủ lúc này cũng bắt buộc chúng phải xông vào vòng chiến, nhưng ở trước mặt Từ Văn chúng đành bó tay không sao phát chiêu được. Giả tỷ có cuộc đối phó với đệ tử Cái bang thì tình thế khác hẳn.

Hai bên vừa tiếp xúc thì lập tức bọn đệ tử Cái bang đã có một số người tử thương. Lúc này trời đã sáng tỏ mấy cây đuốc lớn không hiểu tắt từ bao giờ.

Cuộc ác chiến điên cuồng diễn ra trong rừng vẫn còn tối mờ mờ, mấy tên kiếm sĩ áo gấm chưa chết vẫn nhìn chăm chú vào Từ Văn và Doãn Siêu. Cặp này vẫn chưa buông tay ngừng chiến.

Bọn đệ tử Cái bang dường như đã hiểu rõ bọn kiếm sĩ áo gấm bản lĩnh ghê gớm hơn nên chuyên tìm bọn áo đen để chiến đấu không dám lẫn mờ tới bọn áo gấm. Vì lẽ đó mà số người tử thương không nhiều lắm.

Từ Văn cặp mắt xanh lè lấp lánh hắng giọng một tiếng rồi phóng “Độc Thủ nhị thức” chụp lấy Doãn Siêu. Doãn Siêu rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra. Một tên võ sĩ áo gấm lớn tiếng hô :

- Triệt thoái!

Từ Văn vẫn không tài nào ngăn nổi sát khí chàng xoay mình một cái tên võ sĩ vừa ra lệnh đã té nhào, tiếp theo lại một tên bị hất đi mấy trượng rồi té xuống. Bọn võ sĩ áo đen hoàn toàn mất sức chiến đấu tới tấp tranh nhau chạy trốn nhưng chúng bị bọn đệ tử Cái bang vây chặt. Năm ba người chơi với một người thì làm sao mà địch nổi nên bọn võ sĩ áo đen bắt đầu bị tử thương.

Từ Văn tiếp tục thi triển độc thủ đụng đến đâu là chết người đến đấy. Chàng thấy bọn áo gấm không còn sót một mống nào chỉ còn bọn áo đen khoảng chừng hai chục tên. Như vậy bọn đệ tử Cái bang dư sức đối phó với chúng rồi chàng liền bằng mình rời khỏi chiến trường đến bờ khe suối để rửa sạch vết máu ở trên mình. Người chàng bị kiếm thương ở ngoài da chàng buộc thuốc xong là không hề chi nữa.

Từ Văn không chần chờ một khắc nào liền lập tức chạy về phía núi Tung Sơn. Thiên Đài Ma Cơ chết đi khiến chàng bị kích thích cơ hồ phát điên, trong lòng chàng chứa đầy sát khí oán hờn khôn tả chàng cầm đầu chạy được nửa ngày đã gần được trăm dặm.

Từ Văn bỗng thấy bên đường có chiều bài bán rượu bay phát phới, chàng cảm thấy đói bụng muốn ăn no một bữa rồi sẽ thượng lộ. Chàng liền vào trong điểm gọi lấy một mâm thịt bò chín và nửa con gà đồng, hai hồ rượu rót lấy uống một mình. Rượu uống vào xong lòng sàu càng tăng, những mối oán độc dường như mở lửa thiêu đốt tâm can. Chàng định uống chút ít rồi lên đường nhưng càng uống càng cảm thấy cần chất ma túy ở trong rượu kích thích làm cho say sưa nên chàng cứ uống hoài.

Chỉ trong khoảnh khắc Từ Văn đã uống hết bảy hồ rượu trước mặt chàng bóng một người đã thành hai, chàng lấy móng tay bấm vào mặt thấy tro ra như gỗ không biết đau đó là triệu chứng chàng sắp say đến tột độ.

Hình bóng Thiên Đài Ma Cơ cứ chập chờn như ẩn như hiện trước mắt chàng, Từ Văn muốn khóc lên một hồi cho voi lòng phần uất chàng lại muốn giết

người để tiết hận. Chẳng thích máu tươi từ mình kẻ thù chảy ra.

Trong lúc Từ Văn say túy lúy mê ly thì đột nhiên có bóng người hiện ra trước mắt, người này che mặt mặc áo cẩm bào. Từ Văn tưởng là ảo ảnh chàng dụi mắt nhìn lại thì bóng đó vẫn đứng trơ. Lập tức rượu biến thành mồ hôi lạnh ngắt, chàng chống tay xuống bàn đứng lên dương cặp mắt xanh lè sáng như điện. Sát khí đằng đằng chàng nói dần từng tiếng :

- Tên bạn đồ kia! Ta mà không chặt thây ngươi ra làm muôn đoạn thì thề chẳng làm người nữa.

Bao nhiêu tử khách thấy vậy đều chú ý nhìn hai người, điểm tiểu nhị khò lưng tới trước nhẵn nhụi nói :

- Tướng công! Xin tướng công bình tĩnh, tiểu điểm.

Từ Văn quát :

- Cút ngay!

Điểm tiểu nhị loạng choạng lùi lại đến góc phòng đứng thộn mặt ra. Từ Văn bỗng nghe thanh âm quen tai lắm, thanh âm đó chàng ngày đêm mong nhớ thốt ra từ miệng con người che mặt mặc áo cẩm bào :

- Hải tử! Ngươi... ngươi làm sao vậy?

Thanh âm đầy vẻ bi thương nện ngào, Từ Văn run bắn lên bao nhiêu sát khí đều tiêu tan hết chàng kích động vô cùng cất tiếng gọi :

- Gia gia đây ư?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :

- Hải tử! Ngươi quên cả ta không nhận ra được chăng?

Từ Văn nói :

- Đúng là gia gia rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Rừng Toại Bình ai gây án mạng

Người che mặt mặc áo cẩm bào nói :

- Hải tử! Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện.

Từ Văn lúc ban đầu còn hoài nghi là Ngũ Phương giáo chủ giờ trở quý quái. Bây giờ thanh âm đối phương đã chứng thực là phụ thân chàng, chàng xúc động chân tay luống cuống toàn thân bần rần bất giác nước mắt tuôn ra xối xả. Người che mặt mặc áo cẩm bào móc ít bạc vụn để trên bàn trả tiền rượu cho Từ Văn rồi trở gót ra cửa.

Từ Văn như người mơ mộng chàng hoảng hốt chạy ra cửa điểm đi theo phụ thân. Chàng tự hỏi :

- Phụ thân bị bắt giữ ở Ngũ Phương giáo sao lại thoát thân mà đến đây được? Thế thì hai xác chết trên đường đi Khai Phong vẫn ở trong vòng bí mật, ai đã bày ra trò đó để làm gì?

Hai người đi chưa được bao xa đã rẽ vào khu rừng bên đường. Từ Văn từng bị người giả phụ thân mấy lần hạ độc thủ trong lòng chưa hết mối hoài nghi, mấy bài học tàn khốc trước kia khiến chàng hãy còn bỡ ngỡ. Chàng xúc động muốn phản cất tiếng hỏi :

- Gia gia ơi! Có phải gia gia bị Ngũ Phương giáo cầm tù không?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp :

- Đúng thế! Nhưng ta lại ra thoát được.

- Còn mẫu thân con đâu?

Người che mặt mặc áo cảm bào đáp :

- Hải tử! Rồi ta sẽ tìm cách cứu y thoát nạn.
- Mẫu thân có bị hành hạ gì không?
- Ta chưa từng được thấy mặt y.

Từ Văn lại hỏi :

- Gia gia! Ngũ Phụng giáo chủ là nhân vật thế nào?

Người che mặt mặc áo cảm bào ngập ngừng đáp :

- Cái đó.. ta cũng không biết.
- Phụ thân không biết ư? Đáng lẽ phụ thân phải biết rồi mới phải chứ?
- Tại sao vậy?
- Người trước phụ thân lấy đầu ra được độc công?
- Ô! Cái đó ư? Ta học được của Ngũ Phụng giáo chủ.

Từ Văn nghi ngờ run lên nói :

- Vậy mà sao phụ thân vừa bảo không biết đối phương là ai?

Người che mặt mặc áo cảm bào đáp :

- Hải tử! Người hãy nghe ta nói đã. Ban đầu ta vô tình gặp lão, nhưng lão là nhân vật thần bí chưa bao giờ lộ chân tướng mà lão cũng không chịu nói rõ lai lịch, bây giờ cũng vậy.

Từ Văn hỏi :

- Sao lão lại cầm tù gia gia?
- Lão muốn thu hồi độc công.

Từ Văn bỗng la lên một tiếng :

- Ủi chà!

Tay người che mặt đặt vào vai Từ Văn và hỏi bằng một giọng thê lương :

- Hải tử! Có phải ngươi chịu nhiều phen đau khổ lắm rồi không?

Từ Văn bất giác run lên, nhưng chàng cảm thấy bàn tay đối phương không có ác ý chỉ hết lòng chàng đâm ra hối hận về ý nghĩ sai lầm của mình. Bấy lâu nay chàng không được bàn tay nào vỗ về nay được bàn tay môn tôn trớn chàng cảm thấy bớt phần cô quạnh. Từ Văn đã tưởng kiếp này không còn ngày nào phụ tử trùng phùng ngờ đâu nay lại gặp đây chàng cho là kỳ tích, mới bi ai tự đáy lòng phát ra khiến chàng lại tuôn đôi dòng lệ.

Từ Văn có nhiều điều muốn nói và nhiều chuyện bí mật muốn hỏi, nhưng cuộc gặp gỡ quá đột ngột chàng không kịp sắp xếp thứ tự các câu hỏi nên chàng không biết nên hỏi câu nào trước...

Người che mặt cất giọng ôn hòa nói :

- Hải tử! Nghe nói bản lãnh ngươi đã đến trình độ thông huyền phải chăng ngươi đã gặp được kỳ tích?

Từ Văn gật đầu, người che mặt gạn hỏi :

- Hải tử có thể nói cho ta nghe được không?

Từ Văn lấy làm khó nghĩ đáp :

- Gia gia, vì môn quy nghiêm ngặt xin gia gia tha thứ cho hải nhi không thể trình bày được.

Người che mặt lẳng lặng hồi lâu rồi nói :

- Đã thế thì người bắt tất phải nói nữa.

Từ Văn trong lòng rất ân hận nhưng sự thực chàng không thể tiết lộ những điều bí mật của Vạn Độc môn. Dù cha con thân tình song môn quy vẫn là trọng yếu hơn, để hòa hoãn bầu không khí chàng chuyển sang vấn đề khác nói :

- Gia gia! Lần trước gia gia bảo bọn hung thủ gây ra vụ đổ máu Thất Tinh bảo là Thượng Quan Hoành phải không?

- Phải rồi, còn sao nữa?

- Vụ này hài tử đã điều tra rõ rệt.

- Ai vậy?

- Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn.

Người che mặt lùi lại luôn mấy bước kinh hãi la lên :

- Sao lại có thể thế được?

- Chính miệng hắn đã thừa nhận rồi.

Người che mặt hỏi :

- Hắn.. hắn còn sống ư?

Từ Văn lẳng lặng chàng nhớ tới thiên cổ sự mà Diệu Thủ tiên sinh cho chàng nghe thì hành vi của phụ thân chàng chẳng khác gì giống cảm thú. Nhưng kẻ làm con biết nói sao bây giờ, mỗi đau khổ lại xâm chiếm tâm hồn chàng.

Người che mặt lại hỏi :

- Hiện giờ hắn ở đâu?

- Ở trong hội Vệ Đạo.

- Người đã giao thù với hắn rồi ư?

- Đúng thế! Đáng lý hài tử giết hắn rồi, nhưng..

Người che mặt hỏi :

- Nhưng làm sao?

- Vì nguyên nhân đặc biệt, hài tử tha hắn một lần rồi trước sau gì hắn cũng bị giết.

Từ Văn nhớ đến đại mẫu là Không Cốc Lan Tô Viên, chàng tự hỏi :

- Việc của mẹ mình có nên nói cho gia gia biết không? Theo tình lý thì lỗi là ở nơi phụ thân vậy thì mình nên đứng vào lập trường nào?

Tay người che mặt vẫn mân mê võ vẽ trên lưng Từ Văn hắn buông tiếng thở dài nói :

- Hài tử! Những hành vi trước của ta hơi có điều quá đáng, ta hối hận lắm rồi..

Từ Văn rất hy vọng được nghe câu nói này phát ra từ đáy lòng của phụ thân, chàng xúc động nói :

- Gia gia! Việc quá khứ bắt tất phải nhắc lại nữa.

- Hài tử! Con người ta lập thân xử thế không thể đi lùi một bước vì sẩy chân một cái là để hận ngàn thu.

- Gia gia ơi! Gia gia hãy bỏ tấm khăn che mặt cho hài nhi coi mặt một chút được không?

Người che mặt ngập ngừng đáp :

- Hài tử...

Từ Văn cảm thấy huyết Mệnh Môn bị một ngón tay đâm vào rất nặng, cơn đau kỳ dị thấm vào tim chàng chưa nghĩ tới thì đã rú lên một tiếng thê thảm ngã quay ra. Người che mặt nổi lên tròng cười ha ha, tiếng cười thét lên như quỷ rú lang gào cực kỳ chói tai rùng rợn. Từ Văn chưa mất hết tri giác chàng tưởng chừng như ruột gan tan nát, than thầm :

- Thôi thế là hết rồi!

Chàng không cảnh giác chút nào kết quả vẫn đi vào vết bánh xe cũ, một lần nữa chàng lại mắc tay kẻ thù. Từ Văn cố sức cựa quậy lồm cồm đứng lên nhưng chàng thấy trời xoay đất chuyển rồi lại té xuống.

Chàng tự hỏi :

- Tại sao đối phương lại mô phỏng thanh âm phụ thân mình giống đến thế được?

Mắt chàng trợn lên cất tiếng gầm như người điên :

- Ngươi.. ngươi là quân hèn mặt vô liêm sỉ.

Người che mặt cất giọng the thé đáp :

- Hải tử! Mạng ngươi lớn thiệt mấy lần tưởng ngươi chết rồi lại không chết, nhưng bữa nay không phát ra kỳ tích nữa đâu..

Từ Văn quát lên :

- Câm miệng đi! Ngũ Phương giáo chủ rồi ngươi sẽ bị báo ứng.

Người che mặt cười ha hả hỏi :

- Hải tử! Báo ứng là cái gì?

Hối hận, căm thù sâu xé hồn chàng. Phụ thân bị bắt giữ dễ gì mà trốn thoát được? Thế mà chàng bị mắc vào gian kế của kẻ thù. Chàng tự nghĩ :

- Đúng là phen này không còn kỳ tích nào phát sinh nữa nhất định mình phải chết, bao nhiêu ân oán tình cừu đến đây là chấm dứt. Nhưng ta chết mà không nhắm mắt được vì Vạn Độc môn do ta làm đoạn tuyệt, tên bạn đồ kia sẽ dùng độc làm lợi khí tàn ngược võ lâm, tổ sư truyền đời vĩnh viễn thống hận nơi chín suối.

Người che mặt cất giọng âm trầm nói :

- Tiểu tử! Bàn tọa kêu ngươi đi lấy thủ cấp vợ chồng Thượng Quan Hoàn để làm vật trao đổiặng ta phóng xá song thân ngươi. Nhưng ngươi đã không thực hành được lời hứa nên bắt đắc dĩ bàn tọa mới hạ độc thủ.

Từ Văn hít một hơi chân khí cất giọng thâm trầm nói :

- Tổ sư mà linh thiêng tất ngươi sẽ bị báo ứng.

Người che mặt cười khàn khàn nói :

- Tổ sư ư? Từ Văn, ta không ngờ ngươi đã về núi gia nhập Vạn Độc môn. Nếu vậy thì ngươi càng phải chết mới yên.

Từ Văn bị khí tức xông vào trong trái tim, chàng ọc lên một tiếng miêng phun máu tươi ra rồi chàng mê đi. Những luồng khí oán độc khiến chàng chẳng cam tâm chết trong tình trạng này, lát sau chàng hồi tỉnh nhưng không còn chút sức lực nào nữa từ thân đã ôm chặt lấy chàng. Ngũ Phương giáo chủ vừa nổi lên tròng cười quái gở vừa giơ bàn tay mặt lên nói :

- Hải tử! Vì ta muốn sống nên ngươi phải chết đó là định luật tự nhiên, ngươi chết rồi đừng oán ta nhé. Đây là số mệnh của ngươi đã chứa sẵn, ngươi phải gặp kết quả này.

Từ Văn trợn mắt rách kẻ máu lại chảy ra.

Giữa lúc ấy bất thành linh một bóng người xuất hiện. Từ Văn thấp thoáng nhìn thấy Vệ Đạo hội chủ Thượng Quan Hoàn, Vân Trung Tiên Tử, Thông Thiên hòa thượng, Đỗ Như Lan và một số người mà chàng không quen biết...

Rồi chàng lại mất hết tri giác.

Chẳng hiểu chàng ngất đi đã bao lâu sau chàng hồi tỉnh thì thấy trước mắt bóng người ló nhỏ, thị tuyến chàng dần dần trông rõ thì thấy bọn người vây quanh mình là bọn Thượng Quan Hoàn. Chàng tự hỏi :

- Mình lại bị kẻ thù cứu sống ư?

Chàng nghiêng răng găng gượng đứng dậy cất tiếng hỏi :

- Ngũ Phương giáo chủ đâu rồi?

Vân Trung Tiên Tử hậm hực đáp :

- Lại bị hấn tẩu thoát rồi.

Từ Văn nhắm mắt dưỡng thần, chàng biết rằng nếu trong người chàng không có máu của Thiên Đài Ma Cơ mà bị điểm trúng huyết Mệnh Môn thì có đến mười chàng cũng chết. Mặt khác nếu không có bọn Thượng Quan Hoành xuất hiện thì chàng chẳng tài nào thoát khỏi được độc thủ của Ngũ Phương giáo chủ. Từ Văn thử vận động công lực thấy hầy còn có điều suy nhược hơn trước nhiều.

Chàng lại mở mắt ra nhìn nhó cười hỏi :

- Vì lẽ gì các hạ lại cứu tại hạ.

Vệ Đạo Hội chủ Thượng Quan Hoành thân nhiên nói :

- Đó chẳng qua là vì chúng ta chung một kẻ thù.

Từ Văn nghiêng chặt hai hàm răng hai tay chống xuống đất chàng cố đứng dậy mà lão đảo không vững. Thượng Quan Hoành đưa mục quang nhìn khắp cả người Từ Văn rồi nói :

- Từ Văn! Bản tòa có cả trăm lý do để giết các hạ.

Từ Văn buồn rầu hỏi :

- Sao các hạ không động thủ đi?

- Các hạ đang ở trong tình trạng này mà bản tòa hạ thủ thì còn đâu là đạo nghĩa võ lâm, đồng thời..

Từ Văn hỏi :

- Đồng thời làm sao?

- Các hạ có nguyện ý hợp lực với bản tòa không?

- Liên thủ hợp lực ư?

- Phải rồi! Chúng ta hãy tạm thời bỏ thù oán tư nhân để cùng nhau trừ diệt mối họa cho võ lâm.

Từ Văn nói :

- Tại hạ không muốn thế.

Thượng Quan Hoành lại hỏi :

- Tại sao các hạ không muốn thế?

- Tại hạ chỉ muốn một mình hành động mà thôi.

- Một cây không chống nổi cả tòa nhà lớn thì làm sao?

- Đó là việc riêng của tại hạ.

Vân Trung Tiên Tử háng dặng một tiếng rồi nói :

- Từ Văn! Lúc này các hạ không tự chủ được sự sinh tử của mình các hạ không biết ư?

Từ Văn lại nổi lòng cuồng ngao đáp :

- Vậy tôn giả cứ hạ thủ đi, tại hạ có chết cũng chẳng hề gì.

- Các hạ có biết số người muốn giết các hạ rất nhiều không?

Từ Văn đáp :

- Về điểm này tại hạ biết rõ quá rồi, có điều mối ân tình bữa nay của tôn giả tại hạ xin ghi lòng.

Vệ Đạo hội chủ Thượng Quan Hoành lại hỏi :

- Các hạ có nguyện ý hay không?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Tại hạ ít khi thay đổi chủ ý.
- Vậy các hạ đi đi. Bản tòa không muốn giết các hạ lúc này.
- Tại hạ xin cáo biệt. Sau này chúng ta còn có ngày tái ngộ.

Chàng nói xong cất bước đi vào phía khu rừng sâu, bước chân chàng hãy còn loạng choạng chàng có ý tìm chỗ hẻo lánh để vận công trị thương. Theo tình trạng hiện giờ mà gặp tay cao thủ của Ngũ Phương giáo thì hậu quả khó mà lường được.

Từ Văn đi chưa được mấy bước thì đột nhiên có tiếng quát của Vệ Đạo hội chủ từ phía sau vọng lại :

- Khoan rồi hãy đi.

Từ Văn quay lại nói :

- Có phải bây giờ Vệ Đạo hội chủ hối hận không muốn buông tha tại hạ nữa?
- Đâu đã đến nỗi thế.
- Vậy Hội chủ có điều chi dạy bảo?
- Chất độc mà các hạ thường dùng dường như là cùng một nguồn gốc với Ngũ Phương giáo chủ?

Từ Văn chấn động tâm thần, chàng chẳng thể phủ nhận mà cũng không thừa nhận được, chàng ngẩn ngơ một chút rồi đáp :

- Thiên hạ dùng độc thật có lắm người nhưng đại khái chỉ khác nhau một vài điểm mà thôi.

Vệ Đạo Hội chủ cũng gật đầu ra chiều đồng tình với thuyết này, rồi lão cất giọng trầm trọng hỏi :

- Các hạ cũng không phủ nhận Ngũ Phương giáo là nguồn gốc tai họa cho võ lâm chứ?
- Dĩ nhiên là thế.
- Vì vậy mà bản tòa có điều thỉnh cầu với các hạ.

Từ Văn hỏi lại :

- Thỉnh cầu tại hạ ư?

Thượng Quan Hoành nói :

- Phải rồi! Nếu Địa Ngục thư sinh lấy việc võ lâm làm trọng thì xin ưng chịu điều thỉnh cầu này.

Từ Văn hỏi :

- Hội chủ thử nói nghe.
- Xin các hạ bảo cho phương pháp trị độc.

Từ Văn rất đỗi ngạc nhiên, sao đối phương lại đưa ra yêu cầu này, theo lập trường của võ đạo thì chàng nên ưng chịu điều đó nhưng đối phương lại là kẻ thù của chàng.

Vệ Đạo hội chủ nói tiếp :

- Bản tòa yêu cầu điều này là vì công nghĩa võ lâm chứ không dính líu tới ân oán tư nhân.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ :

- Ngũ Phương giáo chủ là một tên bạn đồ của bản môn, mà hắn lấy độc hại người là vi phạm môn qui mình chẳng thể tự thủ bàng quan.

Rồi chàng gật đầu cương quyết đáp :

- Có thể được.
- Nếu vậy bản tòa xin có lời tạ ơn trước.

- Bất tất phải thế vì thực tình giữa chúng ta hãy còn những món nợ chưa thanh toán xong.

- Cái đó đã hẳn bản tòa đã có lời nói từ trước là không dính líu gì để thù oán tư nhân.

Từ Văn lấy trong bọc ra một gói linh đơn mà khi xuống núi sư thái tổ đã ban cho liệng về phía Thượng Quan Hoành nói :

- Mỗi người ngâm một viên là có thể tránh được tất cả chất độc.

Thượng Quan Hoành đón lấy cầm tay nói :

- Các bạn đồng đạo võ lâm rất cảm kích về nghĩa cử của các hạ.

Cử động này của Từ Văn quả đã khiến cho toàn trường phải xúc động. Chàng đảo mắt nhìn mọi người lần nữa rồi lại trở gót đi vào rừng sâu trong lòng chàng nảy ra mối cảm tình khó tả.

Chàng đã cứu cha con Thượng Quan Hoành, mà Thượng Quan Hoành lại cứu chàng. Chàng lại biết chắc rằng sau này Thượng Quan Hoành tất chẳng chịu buông tha phụ thân chàng và dĩ nhiên chàng chẳng thể đứng ra ngoài vòng. Những mối ân oán trong võ lâm thật là phức tạp khôn lường.

Từ Văn tìm một hốc cây chui vào để vận tâm pháp của bản môn trị thương. Giả tỷ người khác mà bị điểm trúng vào tử huyết Mệnh Môn thì đã chết ngay đương trường còn sống làm sao được. Sở dĩ chàng không chết là nhờ vào trong máu có chất “Thạch long huyết tương” mà Thiên Đài Ma Cơ ngày trước đã trút vào trong người chàng, nên chàng mới giữ được sinh cơ. Từ Văn điều trị xong vào lúc sáng sớm ngày hôm sau, chàng ra khỏi hốc cây nhìn quanh một lượt bất giác bật lên tiếng la hoảng.

Chàng thấy năm xác chết toàn là thiếu niên mặc áo gấm nằm lăn xuống đất cách hốc cây không đầy năm trượng, cứ theo y phục mà phán đoán thì những kẻ bị nạn này đều là những tay cao thủ ở cấp bậc sứ giả của Ngũ Phương giáo không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng tự hỏi :

- Năm tên này tại sao lại chết tại đây? Suốt đêm mình vận công trị thương nên chẳng biết tí gì. Giả tỷ mà bọn chúng đến tìm kiếm mình thì mình thoát chết làm sao được, phải chăng trong bóng tối có người viện thủ cho mình.

Thân thủ bọn thiếu niên áo gấm này đều thuộc vào hàng cao thủ bậc nhất trong võ lâm vậy nhân vật tầm thường khi nào lại hạ sát được chúng huống chi cả bọn những năm người. Vậy kẻ ở trong bóng tối cứu mình là ai nếu không phải là bọn Thượng Quan Hoành?

Đột nhiên một trong năm xác chết cử động gãi chưa chết, Từ Văn băng mình tới nơi thì thấy thiếu niên áo gấm này chưa tắt hơi nhưng tình trạng của gã rất bi thảm, một lưỡi trường kiếm đâm suốt từ sau lưng ra trước ngực còn bốn xác kia lại không có vết kiếm đâm. Chàng xem xét lại cho cẩn thận bất giác bật la hoảng vì bốn xác kia đều trúng độc mà chết.

Vụ này thật khó hiểu chẳng lẽ người viện thủ cho chàng lại là tay cao thủ về độc đạo? Cứ thế mà suy thì vụ này đầu phải của bọn Thượng Quan Hoành mà chàng đã đoán trước vì Thượng Quan Hoành không chuyên về dùng độc. Trong hội Vệ Đạo chỉ có Chương lệnh Thôi Vô Độc là tay chuyên về nghề này nhưng hôm qua lại không mặt y tại trường, thêm nữa y chỉ giải độc cho người chứ không dùng độc hại ai.

Vậy đây là hành vi của người nào?

Từ Văn cúi xuống lật xác chết bị kiếm lên bỗng chàng la hoảng :

- Chao ôi!

Toàn thân chàng nổi gai ốc, cả hô hấp cũng ngừng lại. Trời ơi! Thiếu niên áo gấm trúng kiếm này chính là minh huynh của chàng tên gọi là Thiểm Điện Khách Hoàng Minh. Gã vâng lệnh sư phụ vào nằm vùng trong Ngũ Phương giáo. Từ Văn coi vết kiếm thương thì không còn cách nào cứu vãn được nữa, người chàng lão đảo đảo mấy cái rồi đứng tro ra như tượng gỗ.

Hoàng Minh lại cử động chân tay, Từ Văn gọi thét lên :

- Đại ca! Đại ca!

Chàng đưa ngón tay điểm lệ vào những huyết lớn nhỏ trong người Hoàng Minh rồi đưa tay đặt vào huyết Mạch Căn thúc đẩy chân khí vào người gã.

Sắc mặt Hoàng Minh đang xanh lét dần dần hiện màu hồng, hơi thở mạnh hơn trước.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Chùa Thiếu Lâm hào kiệt đòi kinh

Lúc này Từ Văn chỉ sơ tâm một chút thôi là đưa Hoàng Minh vào chỗ tắt hơi liền. Từ Văn cố nhịn nỗi đau lòng chàng nhẫn nại đem chân nguyên bản thân từ từ trút vào người Hoàng Minh.

Chỉ trong khoảnh khắc Hoàng Minh giương cặp mắt thất thần, chuyển động trông mắt lúc này Từ Văn không nhẫn nại được nữa liền lớn tiếng gọi :

- Đại ca! Đại ca! Tiểu đệ là Từ Văn đây mà đại ca cố gượng lên.

Chàng vừa gọi nước mắt vừa tuôn ra xối xả. Cặp mắt thất thần của Hoàng Minh dừng lại trên mặt Từ Văn. Hồi lâu dường như gã đã nhận ra người ngồi trước mặt là ai, da mặt gã co lại mấy lần gã gắng sức mấy môi dường như muốn nói gì mà không phát ra tiếng được. Cặp mắt gã lơ đãng mà còn biểu lộ nỗi đau khổ vô cùng. Từ Văn tiếp tục tiếp chân nguyên vào trong người Hoàng Minh chàng chỉ hy vọng gã nói được một câu rồi sẽ chết.

Sau một lúc miệng của Hoàng Minh nói lên thanh âm rất yếu ớt như tiếng muỗi vo ve cơ hồ nghe không rõ :

- Lệnh đường... Lệnh đường...

Từ Văn nghe gã đề cập đến mẫu thân thì trong lòng chàng se lại hồ hấp cũng đình chỉ. Chàng hấp tấp khẽ hỏi :

- Đại ca! Gia mẫu làm sao? Gia mẫu làm sao?

Tiếng chàng biến thành tiếng khóc rất khó nghe, Hoàng Minh nói được mấy tiếng nhát gừng :

- Độc kinh.. Thiếu Lâm tăng..

Trái tim của Từ Văn cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Độc kinh là vật trí bảo truyền đời của bản môn, ngoài việc vâng lời sư tổ thanh lý môn hộ chàng còn phải tìm cách thu hồi nửa pho Độc kinh. Chàng nóng nảy hấp tấp hỏi :

- Độc kinh làm sao? Có phải đã lọt vào chùa Thiếu Lâm rồi không?..

Hoàng Minh bỗng nghẹn đầu qua một bên gã tắt hơi rồi.

Từ Văn khác nào sảy chân rớt xuống hang sâu muốn trượng toàn thân chàng trơ ra như gỗ đá. Hoàng Minh chết rồi để lại cho chàng một vụ bí mật không sao hiểu được.

Thế là hai tên đồ đệ của Diệu Thủ tiên sinh Trương Úy Dân đã vì chính nghĩa vô lâm hy sinh tính mạng hết.

Không biết thời gian đã trải qua bao lâu Từ Văn mới bật lên tiếng khóc thất thanh, đây là lần đầu chàng khóc đến nước mắt đầm đìa, chàng khóc để vơi đi những nỗi bi ai thống thiết trong lòng. Giữa chàng và Hoàng Minh mới kết bạn chưa đầy một năm mà gã đối với chàng như thế tay chân. Chàng tự hỏi :

- Ai đã động thủ giết Hoàng Minh. Nếu quả là người vì mục đích cứu mình hạ thủ mà không xét rõ thân thế y đã hạ thủ thì y chết một cách rất oan uổng. Trời ơi! Ta không giết Hoàng Minh nhưng Hoàng Minh đã vì ta mà chết.

Trong cái đau khổ còn thêm cái hối hận thành ra nỗi đau khổ tăng lên bội phần, kẻ đầu tội vụ này là Ngũ Phương giáo chủ.

Từ Văn đứng thộn ra hàng giờ rồi chàng lau nước mắt đứng dậy đào một cái huyệt để an táng Hoàng Minh. Chàng lại lấy phiến đá làm bia mộ rồi dùng chỉ lực khắc vào hàng chữ “Minh huynh Thiểm Điện Khách Hoàng Minh chi mộ” phía dưới chàng đề “Minh đệ là Từ Văn dựng bia này”. Chàng sợ thi thể của Hoàng Minh bị xâm phạm, chàng liền đưa tàng bốn cái xác chết kia ra chỗ khác không đắp thành mộ và cũng không dựng bia chỉ phủ ít lá khô rồi lấp đất lại.

Mọi việc xong xuôi Từ Văn trở lại trước mộ Hoàng Minh ngồi xuống đất âm thầm suy nghĩ miệng chàng lầm bầm mấy câu :

- Lệnh đường... Độc kinh.. Thiếu Lâm tăng..

Rồi chàng tự hỏi :

- Thế là nghĩa gì? Phải chăng mẫu thân đã thoát khỏi tay bọn ma đầu và đem Độc kinh đi?

Nhưng còn ba chữ Thiếu Lâm tăng thì giải thích thế nào cho hợp lý? Nơi đây không phải là phạm vi của chùa Thiếu Lâm và Thiếu Lâm xưa nay không can thiệp vào những vụ thị phi trong võ lâm. Môn đồ của phái này giữ môn quy rất nghiêm cần.

Chàng nghĩ lui rồi lại nghĩ tới :

- Thiếu Lâm tăng, Độc kinh? Tất nhiên Độc kinh đã lọt vào tay nhà sư chùa Thiếu Lâm, Hoàng Minh là đại đồ đệ của Diệu Thủ tiên sinh, nghề lấy cắp của y tinh thông rất mực, hay là y đã lấy trộm được Độc kinh rồi sau bị nhà sư chùa Thiếu Lâm cướp mất. Bọn họ năm người gặp sát thủ rồi một nhà sư Thiếu Lâm nào đó chợt qua đây phát hiện Độc kinh liền tiện tay nhắc lấy. Cũng có thể nhà sư chùa Thiếu Lâm kia đã hạ thủ giết người vì mục đích đoạt

lấy Độc kinh. Chàng ở trong hốc cây trệ thương nhân lúc đêm tối nên không biết gì đến việc bên ngoài. Tóm lại vụ bí mật này phải do miệng một nhà sư nào nói ra mới được.

Từ Văn lại nghĩ :

- Độc kinh thì không thể để lọt vào tay người ngoài. Hoàng Minh có nhắc đến mẫu thân mình nhưng vụ này không có cách nào suy đoán được. Bây giờ hãy phanh phui vụ bí mật Thiếu Lâm tăng rồi sẽ tính đến. Dĩ nhiên mấu chốt là ở nhà sư chùa Thiếu lâm, nhưng gã chỉ nói Thiếu Lâm tăng nên mình không biết được là một người hay nhiều người. Ấu là ta phải đến chùa Thiếu Lâm hỏi cho ra.

Quyết định rồi chàng lập tức hành động, mục đích chàng đi chuyến này là còn để đòi nợ máu Ngũ Phương giáo. Ngũ Phương giáo ở sau núi Tung Sơn chùa Thiếu Lâm ở mặt trước vậy cũng là nhất cử lưỡng tiện không có điều chi trở ngại.

Từ Văn đứng lên quay mặt về phía mà mới Hoàng Minh cất giọng bi ai khản :

- Đại ca! Đại ca nằm đây mà yên giấc ngàn thu, tiểu đệ đi đây. Nhất định tiểu đệ sẽ điều tra cho ra vụ án này để đại ca chết được nhắm mắt.

Chàng nói tới đây nước mắt lại chảy ra đầm đìa làm mờ cả thị tuyến, chàng bi thương quá đôi nức nở lên mấy tiếng. Từ Văn ai điều lần cuối cùng người mình huynh rồi lên đường lớn mà đi.

Nhiều nỗi bi thương khiến chàng quên cả nhọc mệt, quên cả đói khát tiếp tục hành trình không ngớt. Chàng không dám ngừng lại lúc nào vì chỉ sợ ruột gan phát điên.

Hôm ấy vào khoảng giờ Ngọ chàng đến trước cửa sơn môn chùa Thiếu Lâm.

Hai nhà sư đứng tuổi chạy ra, một vị chấp tay hỏi :

- Thí chủ giá lâm tệ tự có việc gì?

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Tại hạ muốn ra mắt Chương môn quý tự.

Nhà sư hỏi :

- Thí chủ muốn gặp tệ Chương môn ư?

- Đúng thế!

Nhà sư nhắc lại câu hỏi :

- Xin thí chủ cho hay vì việc gì?

Từ Văn gạt đi :

- Về điểm này hòa thượng bất tất phải hỏi làm chi.

Nhà sư có vẻ khó chịu nhưng vẫn hỏi :

- Tiểu tăng tưởng cần phải biết rõ việc gì để bẩm báo.

- Hòa thượng cứ nói là tại hạ vào ra mắt.

- Cách xưng hô thí chủ thế nào đây?

- Tại hạ là Địa Ngục thư sinh Từ Văn.

Hai nhà sư biến đổi sắc mặt bất giác lùi lại mấy bước về khùng khiếp lộ ra ngoài mặt.

Từ Văn bị bao nhiêu nỗi bi phần, oán hờn hành hạ nhưng chàng lại nghĩ mình cũng là một bậc tôn trưởng trong môn phái cho nên phải nghĩ đến chữ lễ. Thực ra trong lòng chàng cực kỳ nóng nảy không hề nhẫn nại.

Chàng liền nói tiếp :

- Tại hạ không thể chờ lâu được.

Hai nhà sư liền không nói gì nữa quay gót lại chạy như bay vào trong chùa. Từ Văn thung thảng cất bước đi theo những bậc đá đi vào. Chàng mới vào đến trước cửa chùa thì một vị lão tăng ra đón, chàng mới nhìn đã nhận ra là Nhất Tâm đại sư mà chàng đã gặp vào dịp hội Vệ Đạo lập đàn. Hiện giờ Nhất Tâm đại sư là trụ trì tại La Hán đường chùa Thiếu Lâm.

Chàng liền chấp tay thi lễ nói :

- Kính chào đại sư.

Nhất Tâm đại sư trong lòng kinh nghi đảo mắt nhìn Từ Văn chấp tay đáp lễ trình trọng hỏi :

- Thí chủ quang giáng có điều chi dạy bảo?

Từ Văn đáp :

- Tại hạ muốn yết kiến quý Chương môn để điều tra một vụ công án.

Nhất Tâm đại sư kinh ngạc hỏi :

- Công án ư?

- Đúng thế!

- Xin mời thí chủ hãy vào nhà khách dùng trà đã.

Lão nói xong nghiêng mình nhường lối, Từ Văn cũng chấp tay đáp :

- Xin mời đại sư.

Rồi chàng không khiêm nhượng nữa hiên ngang tiến vào, chàng xuyên qua điện Hộ Pháp Di Đà vào tới trước điện. Tri Khách tăng (nhà sư chuyên việc tiếp khách) vội chạy ra nghinh tiếp, nhà sư này ngó Nhất Tâm đại sư một cái rồi dẫn Từ Văn vào căn nhà mé tả nói :

- Xin mời thí chủ vào nhà khách dùng trà.

Từ Văn nghĩ bụng :

- Mình vào đây nào phải làm khách khứa gì đâu.

Chàng lạnh lùng đáp :

- Xin miễn cho, vì tại hạ có việc gấp bên mình không thể chờ lâu được.

Nhất Tâm đại sư rào bước đến trước mặt Từ Văn ngập ngừng hỏi :

- Theo ý thí chủ..

Từ Văn ngắt lời :

- Tại hạ muốn bái kiến quý Chương môn nhân ngay.

- Thí chủ có thể đem việc đó nói cho lão tăng hay được không? Nếu lão tăng có thể giải quyết thì bất tất phải kinh động đến tự Chương môn.

Từ Văn đáp :

- Tại hạ e rằng đại sư không thể chủ trương được.

Nhất Tâm đại sư biến sắc nói :

- Thí chủ thử nói nghe không hề chi mà.

Từ Văn nói ngay :

- Trong quý tự có người cướp kinh sát nhân.

Nhất Tâm đại sư chấn động tâm thần lùi lại hai bước dài hỏi :

- Cướp kinh, sát nhân ư?

Từ Văn động nổi bi thương thanh âm chàng lộ đầy sát khí đáp :

- Đúng thế!

Nhất Tâm đại sư hỏi :

- Xin hỏi cướp kinh gì và đã giết ai?
- Họ cướp nửa pho Độc kinh và giết năm tên sư giả trong Ngũ Phương giáo.

Nhất Tâm đại sư la lên :

- Ủa! Có việc đó ư?... Thí chủ có tận mắt trông thấy không?
- Gần như trông thấy vì có người trong lúc hấp hối đã thổ lộ ra..
- Lão tăng chẳng biết gì hết.
- Vì thế mà tại hạ mới cầu kiến quý Chương môn.

Nhất Tâm đại sư hỏi :

- Thí chủ tới đây với tư cách gì?
- Tư cách cá nhân.

Nhất Tâm đại sư ngăn người ra một chút rồi vẫy tay Tri Khách tăng nói :

- Vào bẩm với Chương môn.

Tri khách tăng trở gót đi ngay, Nhất Tâm đại sư quay lại nhìn Từ Văn nói :

- Xin thí chủ chờ cho một chút.

Chẳng mấy chốc Tri khách tăng lật đật chạy ra nói :

- Bẩm trụ trì, Chương môn ra đại diện tiếp khách.

Nhất Tâm gật đầu rồi nói với Từ Văn :

- Xin thí chủ đi theo lão tăng.

Từ Văn đi tới trước Đại Hùng bảo điện thì thấy một vị lão tăng bảo tướng trang nghiêm mình mặc áo cà sa màu vàng tươi. Phía sau nhà sư già này có mười hai tầng nhân trê tuổi khí vũ uy mãnh chàng chắc đây là bọn đệ tử Hộ pháp. Nhất Tâm đại sư tiến lên kính cẩn thi lễ xong rồi đứng sang một bên. Từ Văn tiến lại gần chấp tay thi lễ nói :

- Tại hạ là võ lâm hậu học Từ Văn xin tham kiến pháp giá.

Chương môn Thiếu Lâm thanh âm như tiếng chuông đồng cất lên :

- Thí chủ miễn lễ. Xin cho lão tăng hay bản ý tới đây có chuyện gì?

Từ Văn đáp :

- Mấy bữa trước đây trên đường Toại Bình có kẻ cướp kinh giết người. Theo lời một trong những nhân vật bị nạn lúc lâm tử thổ lộ thì đó là hành vi của môn hạ quý tự. Vì vậy mà tại hạ tới đây bái yết xin Chương môn tra xét vụ này.

Thiếu Lâm chương môn chau mày nói :

- Hay là thí chủ nghe lầm chăng?

Từ Văn cất giọng cực kỳ lạnh lẽo đáp :

- Quyết không có điều đó, tại hạ xin chắc lời nói của kẻ sắp chết không phải là giả dối.
- Bản tòa có thể nói trước với thí chủ là những đệ tử của bản môn không khi nào làm việc đó.
- Chương môn nói vậy không quá tự tin ư..

Chương môn Thiếu Lâm ngắt lời :

- Vì gần đây trong bản môn không có một tên đệ tử nào xuất ngoại..

- Chẳng lẽ không có một vị sư nào ở ngoài ư?

- Có thì có đấy, đại khái như thủ tòa Hộ pháp là Trưởng lão Ngô Nguyên mà có thể làm được việc đó ư?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Cái đó khó nói lắm.

Chưởng Môn Thiếu Lâm thay đổi sắc mặt lớn tiếng :

- Thiếu thí chủ không tin bản tòa chăng?

Từ Văn hỏi lại :

- Tại hạ xin hỏi Ngô Nguyên đại sư đã về chưa?

- Về sáng sớm hôm nay.

Từ Văn khẽ đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Có thể mời đại sư ra đây nói chuyện được chăng?

Thiếu Lâm chưởng môn khẽ vẩy tay một cái một tên đệ tử hộ pháp đứng ở sau lưng đi ngay. Chớp mắt một vị lão tăng lông mày trắng bạc thái độ uy mãnh từ trong điện bản đi ra, còn ở xa xa lão đã đảo mắt ngó Từ Văn rồi tiến vào nhìn Chưởng môn thì lễ hỏi :

- Chưởng môn tuyên triệu đệ tử có pháp dụ gì?

Thiếu Lâm chưởng môn đem lời Từ Văn lượt thuật một lượt, Ngô Nguyên đại sư niệm Phật hiệu rồi nói :

- Đệ tử hoàn toàn không biết gì về vụ này.

Từ Văn lại cảm thấy ngọn lửa vô hình bốc lên ngùn ngụt, chàng chắc chắn lời nói của Hoàng Minh không thể sai sự thật mà Ngô Nguyên đại sư lại về chùa vào sáng sớm hôm nay là thời gian rất thích hợp. Vậy mà lão vẫn chối phăng. Từ Văn trong lòng nghĩ vậy liền lạnh lùng hỏi :

- Chưởng môn nhân đối với vụ công án này chỉ trả lời có vậy thôi ư?

Thiếu Lâm chưởng môn lộ vẻ không bằng lòng nặng lời hỏi lại :

- Theo ý thí chủ thì bản tòa phải trả lời như thế nào?

- Xin Chưởng môn nhân hãy giao trả Độc kinh trước.

- Độc kinh ư? Bản tòa lấy đâu ra mà trả?

Từ Văn cũng xẵng giọng :

- Cái đó Chưởng môn tự hỏi mình là biết.

Chưởng môn Thiếu Lâm tuy đã dày công hàm dưỡng mà cũng không nhẫn nại được nổi giận đùng đùng lớn tiếng hỏi :

- Có phải thí chủ định tới đây kiểm chuyện chăng?

Từ Văn trừng mắt lên đáp :

- Chưởng môn muốn nói thế nào cũng được.

Trụ trì tăng ở La Hán đường là Nhất Tâm đại sư cũng tức giận lên tiếng :

- Thí chủ có mục đích gì xin nói ra hà tất phải dùng kiểm ra chuyện vu vơ để làm nguyên cớ.

- Đại sư nói vậy thì ra tại hạ tới đây quấy rối một cách vô lý chăng?

- Cái đó thí chủ tự biết rồi.

Từ Văn lớn tiếng hỏi vặn :

- Chẳng lẽ một người sắp chết còn đặt lời để vu oan cho quý tự chăng?

Nhất Tâm đại sư nói :

- Có phải thí chủ nói những người bị chết là năm tên sứ giả vào hạng cao thủ của Ngũ Phương giáo không?
- Đúng thế!

Nhất Tâm đại sư hỏi :

- Hẳn thí chủ cũng biết rõ là bản lĩnh những người đó cao hay thấp rồi?
- Cái đó đã hẳn.

Nhất Tâm đại sư hỏi vặn lại :

- Nếu vậy lực lượng của năm tên sứ giả mà hợp lại thì phòng trên chốn giang hồ có bao nhiêu tay cao thủ giết được hết bọn họ?

Từ Văn không khỏi ngần người ra, chàng nghĩ bụng :

- Lão nói đúng, năm tên Ngũ Phương sứ giả mà hợp lực thực hiếm có người mà sát hại được.

Nhất Tâm đại sư nói vậy là có ý cho chàng hay là công lực của thủ tòa Hộ pháp Ngô Nguyên đại sư không thể giết được năm tay cao thủ ở cấp bậc sứ giả của Ngũ Phương giáo.

Nhưng chàng lại nghĩ :

- Việc trong thiên hạ không thể lấy thường tình mà xét đoán, trong vụ này hẳn có điều chi ngoắt ngoáy. Điều mà chàng tin cậy nhất là Hoàng Minh không khi nào nói dối.

Nhất Tâm đại sư lại nói tiếp :

- Xin hỏi thí chủ! Năm tên sứ giả đó đã chết trong tình trạng nào?

Từ Văn lại một phen chưng hửng, bốn người thì bị chết về chất độc còn Hoàng Minh thì bị kiếm đâm về chất độc và kiếm pháp đều không phải là những môn sở trường của phái Thiếu Lâm. Chàng nghĩ vậy rồi cho là nếu mình nói ra sẽ bị đối phương bài bác, nhưng chẳng lẽ lại không nói nên chàng cứ sự thực đáp :

- Bốn người chết về chất độc còn một người thì bị kiếm đâm.

Thiếu Lâm trưởng môn lạnh lùng nói :

- Tiểu thí chủ! Cứ theo trường hợp bị nạn của mấy người đó thì kiếm pháp không phải là môn sở trường của đệ tử bản phái, nhất là chất độc lại phạm vào cấm lệ.

Từ Văn không biết nói sao nhưng chàng vẫn chưa cam lòng, vụ bí mật này chàng quyết định phải khám phá cho được mới nghe, vì Hoàng Minh đã chết rồi thì chẳng thể xuống cửu tyền để hỏi ý cho biết rõ, chỉ có một bằng cớ duy nhất là y đã thổ lộ ba chữ “Thiếu Lâm tăng”.

Từ Văn ngẫm nghĩ một chút rồi quay qua Ngô Nguyên đại sư hỏi :

- Đại sư không biết gì thật chăng?

Ngô Nguyên đại sư không ngăn được tức giận liền hỏi lại :

- Thí chủ! Thí chủ nói vậy là quá mức, lời nói của bậc Trưởng môn chỉ tôn ở tệ tự mà không đủ tin ư?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Nhưng tại hạ cũng cương quyết là lời nói của kẻ hấp hối không thể sai được.

Ngô Nguyên đại sư hỏi :

- Thế ra thí chủ cứ đổ việc này cho tệ tự hay sao?
- Quý tự cần đưa ra lời phúc đáp hợp lý mới xong.

Ngô Nguyên đại sư nói :

- Nếu không thì sao?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Tại hạ cần biết rõ chân tướng vụ này mới thôi.

Ngô Nguyên đại sư tức giận hỏi :

- Thí chủ định làm gì?

Từ Văn mắt lộ sát khí :

- Đại sư nên nghĩ tới hậu quả.

Thiếu Lâm chương môn vẫy tay để ngăn Ngô Nguyên đại sư lại rồi trang nghiêm nói :

- Để bản tòa triệu tập hết thầy đệ tử bản môn để điều tra kỹ lưỡng rồi trong vòng tuần nhật trả lời được chăng?

Từ Văn hỏi lại :

- Quý tự đã không có người ở ngoài thì cuộc triệu tập có thể thực hành ngay hà tất phải lâu đến hàng tuần?

Thiếu Lâm chương môn nói :

- Sở dĩ bản tòa nói không có người ở ngoài là chỉ vào những hạng đệ tử có bản lãnh, còn những đệ tử bậc dưới thì dĩ nhiên họ phải ra ngoài chứ?

Từ Văn ngần ngừ không quyết được mà đối phương đối đáp rất hợp tình hợp lý, có điều để kéo dài vụ này ra làm mười ngày thì e rằng lại thêm lắm chuyện. Độc kinh đã không thể nào lọt vào tay kẻ khác lâu ngày hướng chỉ theo lời di ngôn của Hoàng Minh thì không chừng nó còn liên quan đến mẫu thân nữa.

Giữa lúc ấy Tri Khách tăng lật đật chạy vào đến trước mặt Chương môn kính cẩn thi lễ nói :

- Bẩm Chương môn! Có một vị thí chủ tự xưng là Thiên Nhân Thánh Thủ xin vào ra mắt.

Từ Văn chấn động tâm thần tự hỏi :

- Sao Tưởng thế thúc cũng đến chùa Thiếu Lâm.

Thiếu Lâm chương môn trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại :

- Vị đó nói rõ là muốn gặp bản tòa hay sao?

Tri khách tăng đáp :

- Đúng thế!

Thiếu Lâm chương môn hỏi :

- Ngươi đã hỏi đối phương đến đây có việc gì chưa?

- Vị đó nói là có việc gấp cần gặp chương môn.

- Được rồi! Ta sẽ tiếp iễn ngay.

Từ Văn không nhận được nữa liền xen vào :

- Vị Thiên Nhân Thánh Thủ đó có quen biết với tại hạ chắc y đến đây cũng vì vụ này.

Thiếu Lâm chương môn chú ý nhìn Từ Văn một lát rồi nói :

- Mời y vào đây.

Tri Khách tăng thi lễ rồi lui ra. Lát sau một thầy lang đạo tay phải cầm râu nhạc, trên vai vác một bị thuốc nách bên trái cắp một cái bọc to tướng thùng thưng đi vào.

Từ Văn nhìn ra thì đúng là Diệu Thủ tiên sinh Tưởng Úy Dân đã hóa trang. Tưởng Úy Dân vừa nhìn thấy Từ Văn cũng không khỏi kinh ngạc la lên một tiếng :

- Ô kìa!

Rồi nghi hoặc hỏi :

- Người làm sao cũng đến đây?

Đĩ nhiên Từ Văn không muốn tiết lộ lai lịch của Tướng Úy Dân chàng chấp tay thi lễ rồi lạnh lùng đáp :

- Tại hạ cũng có việc mới tới đây may gặp được các hạ.

Tướng Úy Dân không nói gì nữa tiến lên mấy bước đặt cái bọc lớn xuống rồi nhìn Thiếu Lâm chường môn chấp tay nói :

- Tại hạ là Thiên Nhân Thánh Thủ xin tham kiến Chường môn.

Thiếu Lâm chường môn hỏi :

- Xin thí chủ miễn lễ, thí chủ đến đây có điều chi dạy bảo?

Tướng Úy Dân nói :

- Có một việc cực kỳ quan trọng xin thỉnh giáo Chường môn.

Thiếu Lâm chường môn nói :

- Xin thí chủ cho nghe.

Tướng Úy Dân nói :

- Xin Chường môn hãy coi cái này đã.

Lão nói xong cúi xuống cõi bao ra, mọi người có mặt tại trường đều bật tiếng la hoảng :

- Ủi chao!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Cửa Phật khôn qua kiếp bụi trần

Trong bao rõ ràng thi thể của một vị hòa thượng. Thiếu Lâm chường môn biến sắc kích động hỏi :

- Thí chủ! Vụ này là thế nào?

Tướng Úy Dân lạnh lùng hỏi :

- Xin Chường môn hãy nhìn nhận xem có phải là đệ tử của quý tự không đã.

Thủ tòa hộ pháp là Ngô Nguyên bước lên một bước, lão nhìn kỹ rồi run lên nói :

- Bẩm Chường môn! Y là Liễu Không đệ tử đời thứ mười ba.

Thiếu Lâm chường môn nhìn Tướng Úy Dân bằng con mắt sắc bén hỏi :

- Xin thí chủ giải thích cho vụ này.

Từ Văn là tay cao thủ về độc đạo chàng vừa ngó đã biết ngay buột miệng la :

- Nhà sư này chết vì trúng độc.

Những người trong trường đều cả kinh thất sắc. Tướng Úy Dân nhìn Từ Văn nói :

- Đúng thế! Y trúng độc mà chết.

Những tăng nhân chùa Thiếu Lâm đều giương mắt phẫn nộ lên nhìn Tường Úy Dân.

Tường Úy Dân đảo mắt lạnh lùng ngó chúng tăng. Sau đó cất giọng cực kỳ nghiêm nghị nhìn Chương môn nói :

- Vừa may đêm qua tại hạ tá túc tại chùa Tĩnh Linh ngoài thành Đãng Phong. Nhà sư này ở trong chùa đó, giữa lúc đêm hôm lão đã bóc trộm một phong mật thư ra coi, thế rồi..

Thiếu Lâm chương môn giục :

- Thí chủ nói hết đi.
- Trước hết tại hạ xin hỏi Chương môn nhân, người bị chết này có phải cầm mật thư do Chương môn sai đi không?

Thiếu Lâm chương môn trầm ngâm hỏi :

- Một phong thư?

Tường Úy Dân đáp :

- Đúng thế!

Thiếu Lâm chương môn nói :

- Kêu Giám tự ra đây.

Một tên đệ tử dạ một tiếng rồi chạy đi. Không trường lại tịch mịch một bầu không khí rất nặng nề kỳ bí.

Lát sau một nhà sư mặt hồ rảo bước đi tới nói :

- Giám tự đệ tử là Ngô Chân xin tham kiến Chương môn.

Thiếu Lâm chương môn hỏi ngay :

- Có phải người đã sai Liễu Không đưa thư đi không? Người hãy coi kia!

Ngô Chân quay lại ngó xác chết để dưới đất bất giác la hoảng :

- Liễu Không! Liễu Không! Y..

Thiếu Lâm chương môn sa sầm nét mặt giục :

- Ngô Chân! Vụ này thế nào người hãy giải thích cho bản tòa nghe.

Ngô Chân quay lại cúi đầu đáp :

- Hai tháng trước đệ tử đã sai Liễu Không đưa một phong sớ điệp đến hạ viện Bồ Kinh ở tỉnh Phúc Kiến.

Chương môn ngắt lời :

- Hai tháng trước ư?

- Đúng thế!

- Theo lời Thiên Nhân Thánh Thủ thí chủ nói thì đêm qua y mở mật thư coi ở chùa Tĩnh Linh..

Ngô Chân nói :

- Thừa Chương môn, tính theo ngày giờ thì y từ hạ viện trở về thì vừa đúng.

Tường Úy Dân háng dặng một tiếng rồi nói :

- Trong mật phong không phải là sớ điệp.

Thiếu Lâm chương môn ngạc nhiên hỏi :

- Vậy nó là cái gì?

- Một bản bí đồ có đồ chất kịch độc, vì y mở trộm ra coi nên trúng độc mà chết.

Chương môn Thiếu Lâm da mặt co rúm lại rất khó coi còn ngoài ra ai cũng bất tiếng la hoảng.

Từ Văn hai mắt tròn tròn xoe, Trương Úy Dân lại nói tiếp :

- Vì vậy mà tại hạ mạo muội tới đây bái yết Chương môn xin chỉ thị cho biết lai lịch của bí lục này.

Chương môn phái Thiếu Lâm rất đỗi nghi ngờ, lão đảo mắt nhìn Ngô Chân và Trương Úy Dân cất giọng nghiêm trọng nói :

- Bí lục đó tên gì?

Trương Úy Dân lấy trong bì thuốc ra một cái gói da dê giơ lên nói :

- Độc kinh!

Toàn trường lại hoảng :

- Độc kinh ư?

Từ Văn chấn động tâm thần bất giác la lên :

- Thế thúc! Xin cho tiểu đệ coi!

Trương Úy Dân kinh hãi ngó Từ Văn rồi ngần ngừ đưa cái túi da dê cho chàng. Từ Văn đón lấy tay run lấy bầy mở ra coi thì thấy một cuốn sách rất mỏng nhỏ cũ mèm. Ngoài bìa có viết hai chữ lớn “Độc kinh” theo lối cổ triện, phía dưới có chứa hai chữ nhỏ “Quyển thượng”. Trước nay chàng chưa từng thấy pho bí lục chí bảo của bản môn này, song chàng căn cứ vào hình tượng mà phán đoán thì nhất quyết là báu vật của bản môn không còn sai nữa.

Từ Văn lại mở ra xem mấy trang bên trong thì đúng là Độc kinh. Chàng liền cất Độc kinh vào bọc đưa mắt nhìn Trương Úy Dân thì thấy lão ra chiều kinh dị liền nói :

- Thế thúc! Tiểu đệ cũng vì pho Độc kinh này mà tới đây.

Trương Úy Dân hỏi :

- Ngươi... vì pho Độc kinh mà tới đây ư?

- Đúng thế!

- Ngươi đã biết tình trạng này từ hồi trước rồi hay sao?

- Không phải!

Chàng không nói thêm gì được nữa, dường như cổ họng bị vật gì nút chặt nước mắt chảy quanh cơ hồ trào ra. Trương Úy Dân kinh hãi hỏi :

- Vụ này là nghĩa làm sao?

Từ Văn nghiêng răng dần mồm đau thương cất giọng thê lương đáp :

- Hoàng Minh đại ca, y...

Trương Úy Dân biết rằng có chuyện bất thường liền hỏi ngay :

- Y làm sao?

- Y chết rồi.

Trương Úy Dân lão đảo người đi luôn mấy bước, hai mắt tròn ngược lão rú lên :

- Hoàng Minh... chết rồi ư?

- Y chết rồi! Mà chết một cách thê thảm y bị lợi kiếm đâm xuyên qua ngực.

Trương Úy Dân run bần bật hỏi :

- Y chết ở đâu?

- Trong khu rừng trên đường đi Toại Bình, tiểu diệt... đã mai táng y rồi.

Tướng Úy Dân da mặt co rúm lại người run lấy bầy nước mắt tuôn ra như suối.

Từ Chương môn trở xuống cho đến quần đệ tử phái Thiếu Lâm ai cũng kinh hãi nghi ngờ nhìn chòng chọc vào hai người nhưng không một ai lên tiếng.

Tướng Úy Dân lau nước mắt hỏi :

- Sự việc đã xảy ra như thế nào?

Từ Văn nghiêng răng đem những chuyện mà chàng đã xảy ra thuật lại một lượt. Tướng Úy Dân mắt lộ sát khí đây là một trường hợp rất ít khi thấy trong người lão.

Từ Văn đã có ấn tượng về lão thần châu này lúc nào cũng hoạt kê vui vẻ, cơ trí hơn người mà nay lại cảm xúc đến thế này thì không khỏi kinh ngạc. Chàng quay lại hỏi Chương môn Thiếu Lâm :

- Bây giờ Chương môn hãy giải thích đi thôi.

Chương môn Thiếu Lâm chấn động tâm thần hỏi lại :

- Các hạ muốn bản tòa giải thích thế nào?

- Tại sao Liễu Không lại mang Độc kinh trong người?

- Y đã vì cái đó mà mất mạng vậy bản tòa còn phải phái người đi điều tra vụ này.

- Phải chăng Chương môn nói vậy là để lấp liếm cho xong chuyện?

Chương môn Thiếu Lâm rất bức tức nhưng vẫn bình tĩnh đáp :

- Thí chủ bảo bản tòa lấp liếm thì có điều hơi quá.

Từ Văn đáp :

- Sự thực đã hiển nhiên bốn tên Ngũ Phương sứ giả đã chết vì trong kinh có chất kịch độc. Còn một người nữa là minh huynh của tại hạ bị lợi kiếm hạ sát, lúc lâm tử y có di ngôn là đệ tử của quý tự đã gây ra. Mặt khác Liễu Không cũng đã chết rồi mà dường như công lực của y không đủ để giết người cướp kinh, thế thì trong vụ này phải có duyên cớ. Duyên cớ đó xin Chương môn giải thích.

Chàng dứt lời đảo mắt ngó Thủ tòa hộ pháp Ngô Nguyên.

Ngô Nguyên đại sư mới về chùa sáng nay lại đúng thời gian xảy ra vụ án mạng. Căn cứ vào bản lĩnh của đại sư thì y có thể giết Hoàng Minh được.

Tướng Úy Dân run lên nói :

- Thừa Chương môn! Tiểu đồ là Hoàng Minh ẩn thân nằm vùng trong Ngũ Phương giáo cũng vì chính nghĩa võ lâm mà nay gã bị thảm tử phơi thây bên đường hiển nhiên là một vụ mưu sát.

Thiếu Lâm chương môn hỏi :

- Mưu sát ư?

Tướng Úy Dân xẵng giọng hỏi lại :

- Chẳng lẽ còn không phải hay sao?

Giám tự Ngô Chân trầm giọng quát :

- Thí chủ không được vô lễ.

Tướng Úy Dân bị phẫn quá độ thành ra không giữ được thái độ bình tĩnh lúc bình thời, lão trợn mắt lên hỏi :

- Vô lễ ư? Bữa nay mà không giải thích được rõ ràng thì cửa Phật là nơi thanh tịnh cũng phải đổ máu.

Câu này khiến cho quần chúng đều chấn động, quần đệ tử Thiếu Lâm đều mặt giận xám xanh người nào cũng giương mày trợn mắt nhưng vì giới luật ngăn cản nên họ không dám nổi hung.

Từ Văn hỏi thêm một câu :

- Chương môn nhân! Xin Chương môn quyết đoán ngay đi.

Chương môn Thiếu Lâm cũng tức giận hỏi :

- Phải chăng thí chủ có ý khinh thị bản tự không người?

- Không dám! Tại hạ chỉ đòi nợ nhân mạng mà thôi.

Chương môn ngắt lời :

- Đệ tử của bản môn cũng chết phơi thầy đương trường, đó không phải là nhân mạng hay sao?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Cái đó không thuộc phạm vi tại hạ phải trả lời.

- Thí chủ định làm gì bây giờ?

- Xin Chương môn trả lời về vụ giết người đoạt kinh cho.

- Trước khi sự thực chưa được rõ rệt bản tòa không có cách nào trả lời các hạ được.

- Nếu vậy thì đừng trách Địa Ngục thư sinh này thủ đoạn tàn ác.

Thủ tòa hộ pháp là Ngô Nguyên đại sư tức giận hỏi lại :

- Các hạ định làm gì?

Từ Văn hai mắt xanh lét cất giọng lạnh như băng buông thông hai tiếng :

- Giết người!

Hai tiếng này từ cửa miệng Đại Ngục thư sinh nói ra có uy lực uy phùng khiến cho người ta phải kinh hãi.

Tăng chúng chùa Thiếu Lâm tức giận đều lên tiếng háng dặng. Chương môn Thiếu Lâm cất cao giọng niệm Phật hiệu rồi nói :

- Đức Phật từ bi! Bản tự từ ngày thành lập môn phái trước Phật đường chưa bao giờ có mùi máu tanh.

Từ Văn lạnh lùng nói :

- Bữa nay khó mà giữ được thể lệ đó.

Trụ trì La Hán đường Nhất Tâm đại sư chấp tay nói :

- Xin Chương môn định đoạt.

Áo cà sa của Chương môn Thiếu Lâm không gió mà lay động, hiển nhiên lão rất xúc động. La Hán đường phụ trách việc bảo vệ an ninh trong chùa trụ trì tăng xin chỉ thị tức là chờ dịp xuất chiêu, hậu quả này thật đáng sợ.

Châu Thiếu Lâm tuy đóng cửa tự thủ không hỏi gì đến chuyện thi phi của võ lâm nhưng tai mắt rất linh mẫn. Địa Ngục thư sinh gần đây có những hành vi chấn động giang hồ, đồ đệ phái này biết rõ, không cần nói đến chuyện khác nguyên một cánh tay độc của chàng trong chùa đã không ai địch nổi.

Chương môn nhân cặp lông mày co rúm lại không ngớt, lão tự hỏi :

- Làm thế nào để đối phó với vụ này bây giờ?

Không trường bao phủ một làn sát khí dày đặc, Tường Úy Dân gầm lên như người điên :

- Bữa nay mà tại hạ không báo thù được cho đồ đệ thì cũng chẳng sống trên núi Thiếu Thất này nữa.

Tiếng quát vừa dứt lão đã xông ra.

Bầu không khí trở nên khàn trương vô cùng, bao nhiêu đệ tử hộ pháp đều thủ thế chờ đợi. Ba vị cao tăng là Ngô Chân, Ngô Nguyên, Nhất Tâm đều lặng người ra đứng trước Chương môn. Từ Văn băng người ra ngăn cản Tường Úy Dân run lên nói :

- Thế thúc! Xin để vụ này cho tiểu đệ.

Dứt lời mắt chàng xanh lét đảo nhìn ba nhà sư hỏi :

- Tại hạ mà ra tay thì chết chứ không bị thương, vậy ba vị cùng xuất chiến tay hay là một vị nào ra tay trước?

Thực là một câu nói cuồng ngạo nhưng cũng khiến cho người ta không rét mà run. Trong trường không một ai có thể chống cự nổi với Từ Văn vì không thể lấy bất cứ một công lực nào để chống cự lại với chất độc.

Trụ trì La Hán đường là Nhất Tâm đại sư tiến lên một bước cất giọng đanh thép nói :

- Bản tòa vì danh dự chùa Thiếu Lâm mà phải xuất chiến.

Từ Văn giục :

- Vậy đại sư ra tay đi.

Nhất Tâm đại sư đáp :

- Bản tòa là chủ vậy nhường cho thí chủ động thủ trước.

Từ Văn quát :

- Tiếp chiêu đây.

Chàng phóng ra chiêu “Độc Thủ nhất thức” với mười thành công lực. Nhất Tâm đại sư vẩy tay áo vào một cái nguyên là một thế thủ nhưng nó gồm cả thế công thật là một chiêu thức tuyệt diệu.

Những tiếng “bình, bình” chấn động chiêu “Độc Thủ nhất thức” của Từ Văn bị giải khai.

Bọn môn đồ Thiếu Lâm thấy hai bên động thủ liền tới tấp lùi ra ngoài khỏi vòng chiến.

Từ Văn dùng độc thủ phát tự do, chiêu này chàng hoàn toàn phát huy thực lực chứ không thi triển chất độc nếu không thì lúc chừng chỉ hai bên đụng nhau Nhất Tâm đại sư nhất định bị té rồi.

Nhất Tâm đại sư thấy mình chống được một chiêu thì hùng tâm phấn khởi. Lão tướng bản lãnh của Địa Ngục thư sinh chỉ có vậy mà thôi. Lão quát to một tiếng rồi lập tức phóng ra “Toái Bì chương” một trong bảy mươi hai tuyệt nghệ của Thiếu Lâm, chương thế cực kỳ uy mãnh khiến người coi thấy phát khiếp.

Từ Văn bản tính cuồng ngạo chàng vận toàn thân công lực vào hai tay để đón tiếp. Chàng vẫn không dùng độc chỉ dùng thực lực để so bì xem công lực của Trụ trì La Hán đường cao thâm đến đâu.

Sầm một tiếng chấn động, cuồng phong nổi lên ào ào đứng ngoài ba trượng hãy còn thấy luồng gió xô đẩy mạnh. Nhất Tâm đại sư rú lên một tiếng loạng choạng lùi lại người lão đảo cơ hồ muốn té. Từ Văn cũng bị sức phản chấn hất lùi lại hai bước dài, những viên gạch xanh dưới gót chàng xéo lên bị vỡ tan hết bốn phiến.

Một chiêu này khiến cho toàn trường phải kinh tâm động phách.

Nhất Tâm đại sư là người phụ trách La Hán đường có một bản lãnh nhất nhì trong chùa mà không chịu nổi hai chiêu của Từ Văn, cứ thế mà coi thì còn ai là đối thủ của chàng nữa?

Từ Văn cất giọng lạnh như băng nói :

- Tại hạ nghĩ đến cửa Phật là nơi thanh tịnh không tiện khinh mạn nên hai chiêu vừa rồi tại hạ không dùng đến chất độc. Bây giờ tại hạ muốn mở khai sát giới xin liệt vị đừng trách tại hạ sao không báo trước.

Nghe chàng nói đến chất độc từ Chương môn trở xuống không một ai mà không biến sắc.

Tướng Ủy Dân lớn tiếng :

- Hiền đệ! Không thể từ bị được đâu mà phải hạ độc thủ mới xong.

Thủ tòa hộ pháp là nguyên lão Ngô Nguyên đại sư tuyên Phật hiệu rồi bằng mình ra thay thế cho Nhất Tâm đại sư, mặt lão nghiêm trọng coi như tám thiết bản lão run lên hô :

- Thí chủ ra tay đi!

Từ Văn nhận định Ngô Nguyên đại sư tất có mối liên quan với Độc kinh và cái chết của Hoàng Minh, mặt chàng nổi sát khí mắt chiếu ra những tia sáng xanh lè chàng vùng song chương lên nói :

- Ngô Nguyên! Bản nhân muốn phóng một chiêu cho đại sư phải táng mạng.

Ngộ Nguyên đại sư tức giận, sắc mặt tím bầm cặp mắt trợn lên, tấm áo cà sa không gió mà căng phồng lên. Lão đã phát huy công lực đến tột độ bao nhiêu con mắt ngó vào đều kinh hãi.

Chưông môn Thiếu Lâm mặt lạnh như băng mà không dấu nổi mối khích động trong lòng.

Giữa lúc sát khí đằng đằng uy hiếp mọi người, từ trong đại điện có tiếng hô lớn vọng ra :

- Phật Gia sư tổ đã tới.

Tiếng hô vừa dứt tăng chúng Thiếu Lâm trở lại thái độ nghiêm chỉnh sắc mặt trang trọng hát lên một câu tiếng Phạn rồi tới tấp lùi ra hai bên. Bày thành hai hàng để chờ Ngộ Nguyên đại sư trở lại hàng ngũ.

Boong! Boong!

Tiếng chuông ngân nga nổi lên, vẻ trang nghiêm từ hòa trở lại tựa hồ quét sạch làn sát khí trong không trường.

Từ Văn cũng không tự chủ được phải lùi lại đứng bên Tường Úy Dân đưa mắt nhìn lão như để hỏi ý kiến. Chưông môn Thiếu Lâm cao giọng tuyên Phật hiệu bao nhiêu tăng chúng đều đồng thanh phụ họa.

Bỗng một vị lão tăng chân mày bạc phơ thân hình gầy như que củi mà bảo tướng trang nghiêm, lông mi dài đắp kín mắt ngồi xếp bằng trên một cái bồ đoàn lớn, bốn nhà sư mặt hồ mỗi người một tay khiêng bồ đoàn từ trong đại điện thông thả đi ra.

Bao nhiêu tăng chúng đều chấp tay khom lưng, bốn nhà sư mặt hồ đặt cái bồ đoàn xuống thềm rồi cúi đầu khép nép đứng lùi ra hai bên.

Chưông môn Thiếu Lâm kính cẩn bẩm :

- Vị đệ tử bất hiếu mà làm kinh động đến Phật Gia.

Vị lão tăng mày trắng khề vẩy bàn tay khô như que củi mà không lên tiếng, toàn trường im lặng tưởng như cây kim rớt cũng nghe tiếng chuông đình lại.

Tường Úy Dân khẽ nói :

- Không ngờ lão quái vật này hãy còn sống ở thế gian, xem chừng chùa Thiếu Lâm không bị Ngũ Phương giáo quấy nhiễu, như vậy hẳn có nguyên nhân.

Từ Văn chau mày hỏi :

- Ta nên xử trí thế nào?

Tường Úy Dân trầm lặng một chút rồi đáp :

- Để xem đối phương vạch đường lối thế nào đã, vụ công án này nếu không được giải quyết hợp lý không xong.

Lão tăng mày trắng mở miệng, thanh âm lão không lớn nhưng mỗi tiếng nói ra như vật hữu hình đập vào màng tai :

- Lão tăng là Phạn Tinh không nhuộm bụi trần đã ba mươi năm, không ngờ bữa nay chưa hết kiếp tục. Cửa Phật là nơi thanh tịnh không được để tanh nhơ hai vị thí chủ làm như vậy khi quá độ.

Tường Úy Dân toan lên tiếng thì Từ Văn đã cướp lời :

- Lão thiền sư đã biết đầu đuôi sự kiện này chưa?

Lão thiền sư đáp :

- Lão tăng biết cả rồi.

- Xin hỏi lão thiền sư nguyên nhân này từ đâu mà ra?

- Sự thực cần phải mở cuộc điều tra mới biết rõ, hai vị thí chủ hãy tạm lui ra khỏi chùa Thiếu Lâm để chờ phúc đáp.

Từ Văn sùng sốt hỏi :

- Lão thiền sư không tra ra chân tướng vụ này ngay được ư?

- Dĩ nhiên không được.

Từ Văn lại hỏi :

- Văn bối muốn rằng lão thiền sư làm ngay bây giờ.
- Phải có thời giờ mới được.
- Xin tha thứ cho văn bối không thể tiếp thụ lời đề nghị của lão thiền sư.

Lão thiền sư hỏi :

- Tiểu thí chủ định làm gì?
- Vụ công án này chưa giải quyết xong thì văn bối chưa thể rời khỏi chùa Thiếu Lâm được.

Vị lão tăng mày trắng bỗng giương mắt lên hai đạo hàn quang lạnh lẽo sáng như điện chiếu thẳng vào mặt Từ Văn.

Từ Văn không khỏi giật mình lùi lại một bước dài. Theo mục quang này mà xét đoán thì công tu luyện của lão tăng đã cao thâm rất mực.

Bầu không khí biến thành khẩn trương vô cùng. Lão tăng mày trắng thu mục quang lại nói dường như để mình nghe :

- Đức Phật từ bi! Đệ tử đã quay mặt vào vách đá ba mươi năm mà vẫn còn xúc động tâm niệm. Thuyết của Đức Phật là vô tướng mà đệ tử vẫn còn có tướng thì ra ba chục năm khổ luyện vẫn chưa quét sạch bụi trần.

Chưông môn Thiếu Lâm quỳ mọp xuống nói :

- Tội nghiệt của đệ tử thật là thâm trọng.

Chưông môn vừa quỳ xuống bọn đệ tử cũng quỳ theo. Bầu không khí đang nghiêm trọng bỗng biến thành nghiêm cẩn phi thường.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Hồi 85

Từ Văn chăm chú nhìn Tượng Úy Dân hỏi :

- Thế thúc! Theo ý thế thúc thì nên làm thế nào?

Lúc này Tượng Úy Dân đã bình tĩnh lại đôi chút, lão thủng thẳng đáp :

- Trước hết ta hãy làm một việc lớn khác đi đã.

Từ Văn hỏi :

- Việc lớn ư?

Tượng Úy Dân gật đầu, Từ Văn nói :

- Thế cũng được.

Tượng Úy Dân trầm giọng nhìn lão tăng mày trắng nói :

- Thiền sư là bậc cao tăng đắc đạo đã mở cửa quan lộ mặt ra ngoài, bọn văn bối phải hiểu đường tiến thoái đâu dám phản lại ý nghĩa võ lâm không hiểu tôn ty là gì. Bọn hậu bối chỉ xin trong vòng năm ngày được quý tự phúc đáp rõ ràng cho. Bây giờ bọn hậu bối tạm thời xin cáo thoái.

Lão nói xong chấp tay thi lễ rồi dắt Từ Văn trở gót đi ra cổng chùa.

Sau lưng còn tiếng niệm Phật vang lên không ngớt.

Ra khỏi cửa sơn môn Từ Văn không nhịn được lại hỏi :

- Thế thúc! Vị lão tăng mày trắng đó là ai?

Tướng Úy Dân đáp :

- Lão là đại sư huynh của Chưởng môn phái Thiếu Lâm đời trước. Năm nay lão đã ngoài trăm tuổi pháp hiệu lão là Vô Tướng, sáu chục năm trước lão là tay cao thủ bậc nhất phái Thiếu Lâm. Tính lão rất cổ quái, lão ghét tà ác như cừu địch, người trong võ lâm không ai mà không kính phục, thường truyền tụng lão là thánh tăng.

- Còn việc này nên thế nào?

- Chờ năm ngày sau rồi sẽ tính.

Từ Văn lại hỏi :

- Vừa rồi thế thúc nói có việc lớn phải làm..

Tướng Úy Dân ngắt lời :

- Phải rồi! Ta cũng vì việc đó mà tới đây, thế muội người cũng tới đó..

Từ Văn sùng sốt :

- Ủa! Hiện giờ thế muội..

- Y chò ở dưới chân núi vì theo qui củ của Thiếu Lâm đàn bà con gái không được vào chùa.

Từ Văn vẫn chưa hiểu liền hỏi lại :

- Nhưng thế thúc bảo là việc lớn kia mà?

- Hội Vệ Đạo dốc toàn lực tấn công vào Ngũ Phương giáo..

Từ Văn chấn động tâm thần liền hỏi ngay :

- Vào chỗ nào?

- Vì ta đi vô tình gặp được Độc kinh đi quanh đường chạy đến đây, ta chắc rằng Độc kinh có liên quan đến phụ thân người mà còn có mối liên quan đến Ngũ Phương giáo. Mà hội Vệ Đạo sáng sớm hôm nay đã tiến đến sau núi.

Từ Văn hỏi :

- Như vậy hai bên đã tiếp xúc nhau chưa?

- Có thể! Vụ này có quan hệ đến vận kiếp của võ lâm ta cũng là một trong những người bị hại vì thế mà ta muốn đem hết sức mình để giúp vào công cuộc đó. Chẳng ngờ! Hỡi ơi! Hoàng Minh lại gặp chuyện bất trắc.

Lão nói tới đây cặp mắt long lanh ngấn lệ muốn bật lên tiếng khóc, đủ tỏ tình thầy trò của lão rất thấm thiết.

Từ Văn nóng nảy vô cùng, bầu nhiệt huyết nổi lên sùng sục. Ngũ Phương giáo chủ là tên nghịch đồ của bản môn quyết chẳng để cho hội Vệ Đạo nhanh chân tới trước. Tuy hai bên chưa dự đoán được cuộc thắng bại song phụ thân và mẫu thân chẳng còn ở trong tay bọn Ngũ Phương giáo mà giữa Thượng Quan Hoàn với phụ thân chàng cũng có mối từ thù, nếu hội Vệ Đạo mà thắng thì hậu quả khó có thể mà lường được. Chàng thấy rằng bây giờ mới ra đi e rằng chậm mất rồi..

Trong lòng nghĩ vậy hận mình chẳng thể chấp cánh bay tới nơi ngay.

Tướng Úy Dân đột nhiên dừng bước nói :

- Hiền đệ! Có khi chúng ta đều lầm hết.

Từ Văn ngơ ngác hỏi :

- Lầm ư? Lầm sao mà lầm?

Tướng Úy Dân hỏi lại :

- Có phải người đã nói Hoàng Minh lúc hấp hối có nói mấy câu “Lệnh đường... Độc kinh.. Thiếu Lâm tăng..” không?

- Đúng thế!

- Lúc ta cho Hoàng Minh tìm cách trà trộn vào Ngũ Phương giáo là vì ba mục đích..

Từ Văn hỏi :

- Ba mục đích đó là gì?

- Thứ nhất: tra rõ lai lịch của Ngũ Phương giáo chủ cho biết vì lẽ gì hấn phá hủy tòa viện của ta ở Khai Phong và việc hấn có ý truy sát cha con ta? Thứ hai là khám phá vụ hấn lấy cắp Phật Tâm. Thứ ba là đóng góp vào công việc võ lâm một phần nhỏ mọn.

Từ Văn la lên một tiếng :

- Ủa!

Tướng Úy Dân nói tiếp :

- Có lẽ Hoàng Minh đánh cắp Phật Tâm nhưng không xong mà lại lấy được Độc kinh đem đi. Còn bốn tên sứ giả kia cùng phe với gã hay biết chuyện đó nên rượt theo, có thể gã sơ hở để Độc kinh lộ ra rồi xảy cuộc tranh cướp nhau. Sau bốn gã kia bị chết vì sò vào Độc kinh có chất độc, kẻ đó có đệ tử chùa Thiếu lâm chọt tới rồi thừa cơ cướp lấy...

- Còn cái chết của Hoàng Minh thì sao?

- Bây giờ ta nghĩ ra rồi Hoàng Minh chết về tay bốn tên sứ giả vì bọn chúng đều dùng kiếm. Còn tăng nhân chùa Thiếu Lâm chẳng bao giờ giắt kiếm trong khi qua lại giảng hồ. Kiếm thuật cũng không phải là môn sở trường của phái này, lúc nhà sư phái Thiếu Lâm cướp Độc kinh thì Hoàng Minh đã bị kiếm thương rồi mà chưa tắt thở.

Từ Văn gật đầu nói :

- Thế thúc phỏng đoán rất hợp tình hợp lý.

Tướng Úy Dân ngắt lời :

- Có thể còn một trường hợp nữa.

- Trường hợp nào?

- Hoàng Minh biết mình khó lòng thoát chết liền trao Độc kinh cho nhà sư chùa Thiếu Lâm, đáng tiếc là nhà sư đó đã chết rồi.

- Như vậy cũng rất có lý, nhưng vụ Hoàng Minh lúc hấp hối có đề cập đến gia mẫu thì sao?

Tướng Úy Dân đáp :

- Có thể gã đã gặp lệnh đường, gã muốn nói những tin tức liên quan đến lệnh đường nhưng gã đã bị kiệt lực không thể nói được nữa. Còn việc Độc kinh cần hơn gã có thốt được ba tiếng là có ý cho hiền đệ hay nó đã ở trong tay một nhà sư Thiếu Lâm.

Từ Văn ngẫm nghĩ rồi nói :

- Nếu tiểu đệ gặp được gia mẫu thì vụ bí mật này mới khám phá ra được.

Tướng Úy Dân gật đầu. Từ Văn đưa mắt nhìn ra phía núi xa xa hỏi :

- Thế Thúc! Có đường tắt nào qua sau núi cho lẹ được không?

Tướng Úy Dân hỏi lại :

- Để làm gì?

- Tiểu đệ muốn đi trước một bước.

- Ngươi không muốn đi cùng với thế muội chăng?

- Tiểu đệ lòng nóng như lửa chỉ sợ gia phụ cùng gia mẫu đã bị hại trong hỏa ngục của Ngũ Phương giáo rồi. Vì thế...

Tướng Úy Dân ngắt lời :

- Hay hơn hết là vòng quanh xuống chân núi mà đi. Phía trước cũng như phía sau núi đều hiểm trở vô cùng đi lối tắt gần mà hóa xa.

- Nếu vậy tiểu đệ xin đi trước.

- Được rồi, ngươi đi trước đi. À này! Hãy khoan...

Từ Văn hỏi ngay :

- Thế thúc còn điều chi chi bảo thêm?
- Cuốn Độc kinh đó trước kia người đã thấy qua chưa?
- Tiểu diệt chưa từng thấy qua. Nhưng thuở nhỏ luyện độc công bao nhiêu khẩu quyết hoàn toàn giống sách này, lúc này ở trong chùa tiểu diệt đã coi qua rồi.
- Ta còn hoài nghi một điều?
- Điều gì?
- Ngũ Phương giáo chủ và lệnh tôn dường như hãy còn có mối liên quan với nhau.
- Tiểu diệt cũng nghĩ thế nhưng cái đó chẳng bao lâu nữa sẽ tìm ra sự thực.
- Được rồi! Người đi đi, ta cùng Minh Châu sẽ đi sau.
- Tiểu diệt xin thất lễ.

Chàng chưa dứt lời đã băng mình xuống núi.

Dọc đường chàng thi triển kình công đến tột độ chạy như bay, hiện giờ mất một giây một khắc đối với chàng cũng tương như mất hàng ngày hàng tháng. Nhưng vô luận thế nào thì sức người cũng chỉ có hạn mà thôi, đoạn đường này ít ra cũng phải bảy tám chục dặm dù có nhanh lắm thì cũng phải mất hai giờ mới tới nơi được.

Từ Văn vẫn lo ngại xảy ra chuyện ở dọc đường nên lòng chàng nóng như lửa đốt. Từ Văn đang chạy bon bon bỗng thấy một bóng người lật đật chạy tới bất giác dừng bước lại nhìn xem ai thì là một nhà sư hành cước coi vẻ rất hốt hoảng. Chàng nổi tính hiếu kỳ buột miệng quát :

- Đứng lại!

Người kia dừng bước ngó Từ Văn rồi đột nhiên ngã huych xuống đất. Miệng sùi bọt rãi thờ hồng hộc như trâu, Từ Văn đoán chừng nhà sư này chạy mệt quá. Tưởng thế rồi chàng không có thì giờ can thiệp chuyện vụ vợ liền băng mình toan đi..

Bất thình lình bốn bóng người đang chạy nhanh tới, nhà sư chùa Thiếu Lâm kia gắng gượng đứng lên quay lại ngó một cái rồi cầm đầu cầm cổ mà chạy nhưng mới đi được mấy bước đột nhiên ngã lăn ra.

Từ Văn đột nhiên dừng lại..

Bốn người chạy như bay tới nơi là bốn hán tử áo đen nai nịt gọn gàng, chúng vừa rượt theo nhà sư vừa la :

- Lão trọc kia! Chạy đi đâu!

Từ Văn lạng người ra chặn lại cất giọng lạnh như băng nói :

- Đứng lại đã!

Bốn tên áo đen đồng thời dừng bước, một tên ra chiều hung dữ trợn mắt lên nhìn Từ Văn hỏi :

- Thằng nhãi này! Người muốn chết chăng?

Một tên khác đã nhảy xổ về phía nhà sư một nhào. Từ Văn không quay người lại chàng chỉ lạng người đi một cái rồi trở về chỗ cũ dường như chàng chưa chuyển động. Một trong bốn tên áo đen đang rượt nhà sư rú lên một tiếng ngã lăn ra chết liền, thù thế này khiến cho ba tên chẳng còn hồn vía nào nữa. Từ Văn quát hỏi :

- Lai lịch của các người thế nào? Nói mau!

Một gã áo đen run lấy bầy đáp :

- Tại hạ là đệ tử tuấn sơn của Ngũ Phương giáo..

Gã chưa dứt lời Từ Văn vung tay lên một cái cử chỉ của chàng coi nhẹ nhàng thừa thớt mà cả ba tên áo đen đều rú lên rồi ngã lăn ra chết liền.

Từ Văn quay lại ngó nhà sư sợ quá sắc mặt tái mét liền hỏi :

- Hòa thượng có phải là đệ tử chùa Thiếu Lâm không?

Nhà sư đáp :

- Phải rồi!

- Hòa thượng đi đi!

Nhà sư ngập ngừng hỏi :

- Này thí chủ... Thí chủ có phải là Địa Ngục thư sinh không?

Từ Văn sùng sốt hỏi lại :

- Phải rồi! Hòa thượng muốn hỏi điều gì?

Nhà sư gắng gượng đứng lên xúc động nói :

- A Di Đà Phật! Đức Phật linh thiêng, bản tăng đang đi tìm thí chủ đây.

Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :

- Sao? Hòa thượng muốn kiếm tại hạ?

- Phải rồi! Tiểu tăng pháp hiệu là Liễu Nhâm được gặp thí chủ đây may biết chừng nào.

- Hòa thượng muốn kiếm tại hạ có điều gì?

- Mấy bữa trước đây tiểu tăng đi trên đường Toại Bình vô tình gặp được trưởng thẩm sát.

Từ Văn chấn động tâm thần hỏi :

- Rồi sao nữa?

- Năm tay cao thủ của Ngũ Phương giáo bị giết.

Từ Văn động tâm hỏi :

- Ủa! Rồi sao nữa?

- Trong năm tên này thì người trúng kiếm chưa chết gã thấy tiểu tăng liền gọi một vật trao cho thí chủ...

Từ Văn sắc mặt biến đổi run lên hỏi :

- Rồi sao nữa?

Liễu Nhâm sắc mặt kinh hãi nhìn Từ Văn rồi nói tiếp :

- Tiểu tăng nhận có việc khác phải đi ngay liền giao cho sư đệ là Liễu Không hãy mang vật đó về chùa Thiếu Lâm đã.

Từ Văn la lên một tiếng :

- Úi chà!

Rồi chàng lùi lại ba bước sắc mặt biến đổi rất khó coi khiến cho Liễu Nhâm hòa thượng kinh hãi không dám nói nữa.

Đây thật là một việc hiểu lầm rất đáng sợ. Trong lòng Từ Văn hối hận vô cùng chàng tự nhủ :

- Nếu không có Vô Tướng thiền sư xuất hiện thì trong chùa Thiếu Lâm tất không tránh được cuộc đổ máu. Kết quả đúng như lời Tướng thế thúc đã phỏng đoán, đây chỉ là một sự hiểu lầm và cũng là cái may lớn trong những điều không may.

Chàng rất khích động hỏi :

- Người bị kiếm thương trao cho hòa thượng cái đó có nói gì nữa không?

- Không! Gã chỉ nói bất luận thế nào cũng tìm cách trao vật này cho Địa Ngục thư sinh dùm. Đồng thời gã còn dặn không nên đụng vào bên trong vì nó có chất kịch độc.

Từ Văn ngắt lời :

- Tại sao hòa thượng lại biết tại hạ là Địa Ngục thư sinh?

Liễu Nhâm đáp :

- Độc thủ của thí chủ thì trên chốn giang hồ còn ai là không biết.

Từ Văn hỏi hận vô cùng liền lễ phép nói :

- Xin đại sư phụ về phúc trình với Chương môn nhân là tại hạ hối hận vô cùng! Điều ước năm ngày xin thủ tiêu, sau này tại hạ có thời cơ sẽ đến thỉnh tội.

Liễu Nhâm hòa thượng nghi ngờ hỏi :

- Tiểu tăng không hiểu thí chủ nói vậy là nghĩa làm sao?

Từ Văn không rồi để giải thích mà chàng cũng không muốn giải thích liền hàm hồ đáp :

- Đại sư phụ cứ về chùa sẽ rõ tình hình, xin tha thứ cho tại hạ không thể chờ lâu được. Vậy xin cáo biệt.

Chàng nói xong chấp hai tay thi lễ rồi băng mình đi ngay.

Sự thật đã chứng minh Liễu Không hòa thượng đệ tử chùa Thiếu Lâm chịu lời ủy thác của Liễu Nhâm đem Độc kinh về chùa Thiếu Lâm rồi dọc đường nhà sư động tính hiếu kỳ quên mất lời cáo giới của đồng môn cứ mở Độc kinh ra coi để đến nỗi trúng độc mà chết. Tấn kịch này Tướng Ủy Dân đã ngó thấy rồi đem cả người chết lẫn kinh về chùa Thiếu Lâm.

Cái chết của Hoàng Minh là do lưỡi kiếm của đồng bạn gã bọn Ngũ Phương sứ giả gây ra không còn nghi ngờ gì nữa.

Nguyên nhân vụ này đã hiển nhiên, Từ Văn tuy có lòng hối hận về cuộc đại náo chùa Thiếu Lâm nhưng lòng chàng cũng nhẹ nhõm đi nhiều.

Sau chừng nửa giờ Từ Văn đã đến phía sau núi Tung Sơn chàng chiếu theo những chỉ thị của Hoàng Minh bữa trước chạy thẳng đến Tổng đàn Ngũ Phương giáo ở trong bí cốc.

Dọc đường chàng phát hiện ra khá nhiều tử thi tình trạng này cho chàng hay là hội Vệ Đạo đã phát động cuộc tấn công. Lòng chàng đang bồn chồn bây giờ lại nóng nảy hơn.

Khi gần đến bí cốc tử thi lại càng nhiều, cứ theo cách ăn mặc mà phán đoán thì kẻ bị chết phần nhiều là giáo đồ của Ngũ Phương giáo. Từ Văn vượt hết hang núi đi tới trước đường thông đạo vào lòng núi bỗng có mấy bóng người xuất hiện ra cản đường. Đi đầu là một hán tử trung niên mình mặc áo lam, hiển nhiên hẳn là Tổng quản Cổ Kim Nhân trong hội Vệ Đạo.

Cổ Kim Nhân đã dẫn người đến canh gác đủ tỏ ra hội Vệ Đạo đã làm chủ tình thế.

Từ Văn dừng bước lạnh lùng nói :

- Cổ tổng quản! May lại gặp đây.

Cổ Kim Nhân chấp tay cười ha hả nói :

- Thiếu hiệp đến vừa hay! Xin mời thiếu hiệp vào.

Hắn nói xong liền né mình nhường lối.

Từ Văn đối với hội Vệ Đạo ở vào tình trạng không phải là kẻ thù mà cũng không phải là bạn hữu. Chàng đến để làm việc riêng của mình chàng ngần ngại một chút rồi chấp tay hỏi :

- Quý hội chuyển này dường như gặp bước thuận lợi phải không?

Cổ Kim Nhân đáp :

- Lúc ban đầu gặp khá nhiều thuận lợi nhưng rồi gặp phải sức chống cự rất nặng.

- Tình trạng hiện giờ ra sao?

Giữa lúc ấy một tên hán tử áo đen chạy ra, Cổ Kim Nhân hỏi ngay :

- Tình trạng trong ấy hiện giờ ra sao?

Hán tử áo đen mồ hôi nhễ nhãi thở hồng hộc đáp :

- Số tử thương cả hai bên tương đối ngang nhau, tình trạng cuộc chiến cực kỳ thảm khốc.

Từ Văn trong lòng đã bót phần xao xuyến.

Hán tử áo đen lại nói tiếp :

- Đối phương có một số cao thủ rất mạnh xem chừng bên ta đi vào chỗ kém thế.

- Được rồi! Người hãy tạm nghỉ một chút!

Rồi hán quay lại nói với Từ Văn :

- Tệ Hội chủ có nhắc đến các hạ và hy vọng rằng các hạ hãy tạm gác những mối ân oán..

Từ Văn giờ tay ngắt lời :

- Hành động của tại hạ do tại hạ chủ trương, tại hạ xin cáo lỗi.

Từ Văn băng mình vào đường hầm chạy đi.

Dọc đường những xác chết từng đồng mùi máu tanh hôi xông vào mũi sặc sụa, xem chừng hội Vệ Đạo phải trả một giá khá đắt để khám phá ra đường hầm này. Từ Văn xuyên qua đường hầm tối đen khá dài, mắt chàng bỗng sáng lóa chàng đã vào tới hang trong và đã nghe tiếng sát phạt ghê gớm. Từ Văn đưa mắt nhìn ra thì hang này là một nơi kỳ địa thiên nhiên, bốn mặt đều là núi non vây bọc coi chẳng khác một cái giếng khổng lồ, một mặt phòng xá đầy như bát úp..

Bóng người thấp thoáng ở phía xa xa chàng nhìn thấy cả đao quang kiếm ảnh. Tiếng kêu la, tiếng quát tháo, tiếng sát phạt hợp lại thành một khúc nhạc điên cuồng khủng khiếp.

Từ Văn đảo mục quang nhìn khắp chung quanh một lượt rồi băng mình chạy về phía đầu trường. Nào máu đỏ lênh láng, nào thi thể tan nát, nào đao gãy kiếm cụt hợp lại thành một bức họa thương tâm thảm mục khiến người ta không nỡ nhìn vào.

Cuộc chiến đấu đang đi đến chỗ một mất một còn nên chẳng ai chú ý tới một vị sát tinh đang đi tới nơi. Từ Văn đi thẳng vào đầu trường thì thấy vợ chồng Thượng Quan Hoành đang giáp công Ngũ Phụng giáo chủ trong chiến trường thì đôi này khốc liệt nhất. Ngoài ra còn Đỗ Như Lan, Táng Thiên Ông, Thống Thiên hòa thượng, Thôi Vô Độc là những tay cao thủ hội Vệ Đạo. Có chỗ một chọi một, có chỗ một chọi ba đang giao chiến với bọn người mặc áo cấm bảo.

Ngoài ra còn bọn đệ tử thuộc hạng nhì, hạng ba thì bày thành cuộc hỗn chiến. Người nào người nấy hai mắt đỏ ngầu toàn thân đầy vết máu.

Từ Văn đặc biệt chú ý tới đại mẫu là Không Cốc Lan Tô Viên và Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn đôi này giao chiến với một tên Ngũ Phụng sứ giả.

Thế kiếm của Hoành Thiên Nhất kiếm vọt ra như cầu vòng bức bách đối thủ lâm vào thế nguy. Không Cốc Lan Tô Viên lại bị đối phương đánh cho chân tay luống cuống mụ ra chiêu thức chẳng ra là lối nào nữa.

Từ Văn xoay chuyển ý nghĩ chàng cho là hội Vệ Đạo lâm vào tình thế hạ phong, nhưng trong một thời gian ngắn cục diện chưa có gì biến đổi ngay. Việc khẩn cấp của chàng là đi cứu song thân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phạt Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Cuộc ác chiến trong Ngũ Phụng giáo

Từ Văn nghĩ vậy rồi vượt qua vòng chiến vọt thẳng về phía phòng ốc, người chàng xuyên qua mé bên Không Cốc Lan Tô Viên tiện tay chàng vung chưởng đánh ra một phát vào đối phương của mụ. Thiếu niên áo gấm rú lên một tiếng khủng khiếp rồi té xuống đất.

Không Cốc Lan Tô Viên thấy diễn tiến đột ngột thì giật mình kinh hãi đứng thộn mặt ra. Từ Văn xuyên qua đám người mụ không nhìn rõ là ai đã ra tay viện trợ cho mụ, chàng xuyên qua đến đâu hề gặp Ngũ Phụng giáo đồ là chàng dừng lại thưởng cho một chỉ. Chàng đi hết trường đấu có đến mười mấy người bị độc thủ của chàng đánh chết.

Chàng đang lo lắng về vụ yên nguy của song thân nên chàng đi thẳng vào khu nhà ở. Tới nơi Từ Văn tìm hết phòng nọ đến phòng kia nhưng tuyệt không thấy bóng người nào cả, xem chừng hết thấy giáo đồ của Ngũ Phụng giáo đã ở ngoài tham gia chiến cuộc.

Đột nhiên chàng phát giác ra là hành động của mình quá ngu xuẩn vì Ngũ Phương giáo chủ đã hao tổn công phu kinh doanh chốn này tất có nhà bí mật mà song thân của chàng bị bắt giữ thì dĩ nhiên phải cầm tù vào nơi nào cực kỳ kín đáo, bí ẩn. Chàng tìm kiếm kiểu này chỉ tốn công vô ích rồi chàng tự nhủ :

- Âu là ta hãy giải quyết xong Ngũ Phương giáo chủ thì mọi việc sẽ ra hết.

Nghĩ vậy chàng liền trở ra ngoài chiến trường.

Chỉ trong khoảnh khắc tình trạng trường đấu đã bắt đầu biến đổi. Bọn Ngũ Phương giáo đồ tên nào cũng kêu dừng lại dai sức chiến đấu. Còn bên hội Vệ Đạo ngoài mấy tay cao thủ có địa vị vẫn hết sức chống cự được với đối thủ, còn bọn thuộc hạ vào hạng nhì hạng ba võ công kém cỏi bị từ thương gần hết. Hội Vệ Đạo lâm vào tình thế sút kém rõ rệt.

Một tiếng quát lớn tiếp theo là một tiếng rú thê thảm vang lên.

Thống Thiên hoà thượng đã hạ được đối thủ, tiếp theo là Táng Thiên Ông cũng đã hạ được kẻ địch rồi. Hai tay cao thủ tuyệt đỉnh lại xông vào đám đông trợ lực, thế lực lại có cơ vận hồi.

Từ Văn mặt lạnh như băng tiến về phía Ngũ Phương giáo chủ.

- Địa Ngục thư sinh! Địa Ngục thư sinh!

Một người hô mấy người hưởng ứng, chiến trường đang bao phủ một bầu sát khí bây giờ lại tăng thêm phần khủng khiếp.

Ngũ Phương giáo chủ nếu không luyện được huyền công ghi trong Phật Tâm thì quyết chẳng thể nào chống lại được với Thượng Quan Hoành và Vân Trung Tiên Tử một thời gian lâu như thế. Giữa lúc những tiếng hô “Địa Ngục thư sinh” vang lên Ngũ Phương giáo chủ đảo mắt nhìn về phía Từ Văn. Những tay cao thủ ra chiêu chiến đấu không thể phân tâm được dù chỉ là trong nháy mắt, trường hợp đột ngột này Ngũ Phương giáo chủ đã để cho đối phương có cơ hội.

Bình! Bình! Bình!

Tiếp theo là tiếng rên ư ư?, Ngũ Phương giáo chủ trúng liền ba chiêu loạn choạng người đi, miệng phun máu ra như tên bắn. Thượng Quan Hoành và Vân Trung Tiên Tử mỗi người một bên rượt theo đánh tới.

Ngũ Phương giáo chủ thân hình cực kỳ huyền diệu hần chỉ xoay mình một cái là thoát ra khỏi vòng uy lực của vợ chồng Thượng Quan Hoành rồi hần vọt đi nhanh như chớp về phía phòng ốc trong Tông đàn.

Ngay lúc đó một bóng người vọt lên cao theo đường vòng cung rồi như một con gió lốc từ không trung đề xuống Ngũ Phương giáo chủ lại rên lên một tiếng rồi bất chợt phải trở lùi lại.

Bóng người hạ xuống rất mau chính là Địa Ngục thư sinh Từ Văn. Hai người trở mắt nhìn nhau Ngũ Phương giáo chủ sợ hãi lùi lại mấy bước liền. Từ Văn trong lòng oán độc không bút nào tả xiết mắt chàng dường như tóe lửa chàng liền tiến theo không chịu buông tha. Vân Trung Tiên Tử vung bàn tay ngọc tiến lại một bước quét ngang sau lưng Ngũ Phương giáo chủ. Từ Văn tức giận quát lên :

- Hãy dừng tay!

Vân Trung Tiên Tử bất giác thu tay về lùi lại giương mắt lên nhìn Từ Văn một cách hồ nghi.

Từ Văn nghiêng răng lớn tiếng :

- Lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt người hãy nên thuận theo số mạng đi thôi.

Ngũ Phương giáo chủ bật lên tiếng cười quái gở nói :

- Từ Văn! Nếu ngươi còn muốn cho cha mẹ ngươi thoát chết thì bây giờ hãy thi hành lời hứa đi hãy còn kịp...

Từ Văn tròn mắt cơ hồ chảy máu lớn tiếng quát :

- Thôi câm đi! Đừng mơ mộng nữa.

Ngũ Phương giáo chủ cười gằn nói :

- Ngươi tưởng bản Giáo chủ thất bại rồi chăng? Ngươi còn cho rằng Ngũ Phương giáo đã bị tan tành rồi phải không? Này thằng nhãi kia! Ta cho ngươi hay nếu ngươi nghĩ thế thì là lầm rồi đó.

- Song thân ta bị ngươi giam ở chỗ nào?

Ngũ Phương giáo chủ lạnh lùng đáp :

- Ngươi muốn gặp họ phải không? Giản dị lắm ngươi hãy thực hành điều ước đi.

Từ Văn tức giận cơ hồ không thể ăn tươi nuốt sống hắn được, bây giờ Độc kinh chàng đã lấy được ở chùa Thiếu Lâm về rồi chỉ còn việc cứu thoát song thân là cứ việc theo môn quy hành phát xử trị hắn.

Trong chiến trường cuộc đấu vẫn tiếp tục.

Vợ chồng Thương Quan Hoành ngó chăm chú vào Từ Văn và Ngũ Phương giáo chủ. Lão ni Đỗ Như Lan lúc này đã giải quyết xong đối thủ mục sấn lại lớn tiếng quát :

- Ngũ Phương giáo chủ! Ngươi hãy giao trả Phật Tâm đi.

Ngũ Phương giáo chủ ngó Đỗ Như Lan bằng con mắt hung tàn nói :

- Dĩ nhiên ta sẽ trả lại cho ngươi, nếu ngươi đủ bản lĩnh thì cứ việc lấy về.

Đỗ Như Lan vung chưởng nhằm đánh vào Ngũ Phương giáo chủ..

Từ Văn lạnh lùng cản lại nói :

- Bất luận là ai cũng không được ra tay.

Đỗ Như Lan thu chưởng về tức giận nói :

- Từ Văn! Ngươi nói thế là nghĩa làm sao?

Từ Văn không thèm ngoảnh lại đáp :

- Vụ này do tại hạ xử trí.

- Tại sao vậy?

- Tôn giá bất tất phải hỏi về điểm này.

Vệ Đạo hội chủ lên tiếng :

- Từ Văn! Các hạ nên biết hấn uy hiếp cả toàn võ lâm.

Từ Văn thân nhiên đáp :

- Về điểm này tại hạ hiểu rõ lắm.

Thượng Quan Hoành lại hỏi :

- Vậy các hạ định xử trí với hấn thế nào?

Dĩ nhiên Từ Văn không thể tiết lộ bí mật của bản môn chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi đáp :

- Thượng Quan hội chủ! Tại hạ nhận rõ rằng các hạ muốn kết thúc cuộc chiến đấu trước rồi hãy hỏi đến hấn là thượng sách có phải không?

Vệ Đạo Hội chủ ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Bản hội đã phải chịu một giá rất đắt.

Từ Văn lạnh lùng đáp :

- Tại hạ cũng thế.

Thượng Quan Hoành lại hỏi :

- Các hạ có chịu giữ công nghĩa võ lâm không?

- Tại hạ xin lấy nhân cách ra mà bảo đảm điều đó.

- Hay lắm! Vậy hãy tạm giao hấn cho các hạ.

Thượng Quan Hoành dứt lời rồi vẫy tay một cái, rồi cùng Vân Trung Tiên Tử và Đỗ Như Lan trở lại vòng chiến.

Ngũ Phuong giáo chủ cất giọng âm trầm nói :

- Từ Văn! Té ra ngươi theo hòa với kẻ thù bỏ mối huyết thù không lý gì đến ư?

Từ Văn háng dặng một tiếng rồi đáp :

- Cái đó không liên quan gì đến ngươi.

- Ngươi có nghĩ đến bọn chúng lợi dụng ngươi để hủy diệt bản giáo rồi sẽ đối phó với ngươi thế nào không?

Từ Văn hững hờ đáp :

- Cái đó là việc cá nhân của ta.

Ngũ Phuong giáo chủ hỏi gặng :

- Ngươi tình nguyện hy sinh cả tính mạng song thân nữa chăng?

Từ Văn gạt đi :

- Ngươi toàn nói những chuyện không đâu. Điều cốt yếu là bữa nay ngươi phải chịu phép của bản môn.

Ngũ Phuong giáo chủ đột nhiên lùi lại một bước rồi nói :

- Ngươi nói đi môn qui rồi trở lại cũng môn qui, vụ đó là thế nào?

Từ Văn ngoảnh lại không thấy có ai liền hạ thấp giọng xuống nói :

- Tên nghịch đồ kia! Bản nhân chịu lệnh của Vạn Độc môn làm Chương môn đệ tử đòi thứ mười lăm ngươi đã hiểu chưa?

Ngũ Phuong giáo chủ tròn mắt tròn xoe kích động hỏi :

- Ngươi... chịu mệnh của Ngũ Thượng ở Vạn Độc môn chứ gì?

- Ngươi lầm rồi! Ta chịu mệnh của sư thái tổ và trách nhiệm thanh lý môn hộ.

Ngũ Phuong giáo chủ áp ứng :

- Ngươi.. chịu mệnh.. của sư thái tổ..

- Bây giờ ngươi hãy nói trước cho bản nhân hay, chỗ ngươi cầm tù song thân của bản nhân.

- Ta chẳng nói ra nữa hay hơn..

Từ Văn hỏi ngay :

- Tại sao vậy?

- Vợ chồng Thượng Quan Hoành, Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn, Không Cốc Lan Tô Viên, những người đó có buông tha họ không?

Từ Văn ngưng ngẩn vì nó là câu nói thực, mình mẫu thân thì chẳng nói làm chi, nhưng phụ thân chàng mà xuất hiện thì những kẻ thù bất cộng đái thiên kia sẽ đưa cha con chàng tới một hậu quả khôn lường. Chẳng lẽ chàng để mặc cho song thân bị giam hãm và ở trong tình thế nào chàng cũng không hay được chăng? Trước khi hai người đó chưa lộ diện thì ai mà biết được họ có an toàn không?

Từ Văn nghĩ vậy liền nghiêng răng đáp :

- Người ngoài trả thù đó là một việc khác, bây giờ ngươi hãy nói rõ chỗ cầm tù song thân ta trước đã.

- Chỗ đó cực kỳ bí ẩn ngoài bản tòa chẳng một ai hay..

- Ta chỉ cần ngươi nói ra là đủ.

- Ta có nói cho ngươi hay cũng bằng vô dụng vì người không thể tìm đến nơi được trừ phi bản tòa dẫn đường.

- Bây giờ việc đã đến thế này mà ngươi còn định hý lộng quỷ thần ư?

Ngũ Phuong giáo chủ lạnh lùng đáp :

- Tin hay không tùy ý người.

Từ Văn ngần ngừ một chút rồi hỏi :

- Bây giờ người hãy nói rõ tính danh và lai lịch đi.

Ngũ Phương giáo chủ hững hờ đáp :

- Không được đâu.

Từ Văn tức giận cơ hồ thất khiếu phun khói ra, chàng nghiêng răng hỏi :

- Có thật là người đến chết cũng không chịu tính ngộ không?

Ngũ Phương giáo chủ cất giọng the thé đáp :

- Ai bảo bản tòa chết? Bản tòa mà chết thì bao nhiêu người hiện diện ở đây cũng bị chôn theo hết.

Câu này khiến cho người nghe phải rùng mình.

Từ Văn lớn tiếng nói :

- Nếu bữa nay mà ta còn để cho người trốn thoát thì ta sẽ tự quyết ngay đương trường.

Ngũ Phương giáo chủ thách thức :

- Hay lắm! Nếu vậy thì người chuẩn bị mà tự quyết đi.

Từ Văn lại hỏi :

- Người... người còn có nhân tính nữa không?

Ngũ Phương giáo chủ cười hớ hớ nói :

- Tiểu tử kia! Nhân tính hay thú tính chẳng khác nhau bao nhiêu đâu.

Từ Văn muốn nổi sát khí hàn học nói :

- Chúng ta hãy giải quyết món nợ cá nhân trước. Người đã mấy phen thay hình đổi dạng để ám toán bản nhân..

Ngũ Phương giáo chủ ngắt lời :

- Thế mà người không chết là số mạng người lớn đó!

- Người cường dâm Thiên Đài Ma Cơ để nàng uất ức mà tự sát chết.

Ngũ Phương giáo chủ ngắt lời :

- Y không chịu làm phu nhân của bản tòa thế là y phước bạc.

Từ Văn gầm lên một tiếng như người điên phóng chưởng đánh ra, Ngũ Phương giáo chủ hai tay khoanh lại thành vòng tròn giải khai phát chưởng của Từ Văn không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Từ Văn trong lòng kinh hãi nghĩ thầm :

- Té ra mới trong một thời gian ngắn mà hắn đã khôi phục lại được toàn bộ công lực.

Tình trạng này khiến cho chàng nao núng trong lòng rồi chàng mạnh dạn phóng ra chiêu “Độc Thủ tam thức” vì chàng đã rõ chỉ có tam thức mới kiềm chế được đôi phương còn nhất thức và nhị thức thì không làm gì được hắn. Chiêu thức này chàng đã sử dụng mười hai thành công lực kinh lực cực kỳ uy mãnh phi thường mà chiêu thức lại tàn độc tuyệt thế vô song. Ngũ Phương giáo chủ rên lên một tiếng loạng choạng người ba bốn bước, đột nhiên hấn lộn vòng đi..

Bỗng có tiếng quát :

- Định chạy trốn chăng?

Tiếng quát như sấm đồng thời chàng phóng luôn mấy phát chưởng nặng như núi xô ra đẩy Ngũ Phương giáo chủ về chỗ cũ. Người ra tay hiển nhiên là vợ

chồng Thượng Quan Hoành cùng mấy tay cao thủ tuyệt đỉnh trong hội Vệ Đạo.

Bấy giờ Từ Văn mới phát giác ra cuộc chiến đã kết thúc, xác chết và người bị thương nằm rải rác hết mọi chỗ. Bọn cao thủ hội Vệ Đạo đã trở lại bao vây. Cách ngoài ba trượng mỗi người chiếm giữ một phương vây chằng và Ngũ Phụng giáo chủ vào giữa.

Ngũ Phụng giáo chủ đảo mắt quanh nhìn bốn phía, lão ra điều khùng khiếp mà vẫn chưa hết vẻ hung tàn. Từ Văn biết đối phương giáo quyết vô cùng, nếu không kiềm chế hẳn thì khó tránh khỏi xảy chuyện bất trắc. Hẳn mà trốn thoát thì việc tìm kiếm song thân và thi hành nhiệm lệnh tổ sư đều đi vào chỗ không hết.

Chàng thét lớn :

- Nằm ra!

Tiếng quát chưa dứt chàng lại phóng ra chiêu “Độc Thủ tam thức” tiếng binh cùng tiếng rú đồng thời phát ra, những người trong trường chẳng một ai là không sợ hãi thất sắc.

Ngũ Phụng giáo chủ lùi lại đến bốn năm bước ngồi phịch xuống đất miệng ứa máu tươi ướt cả một vạt áo. Từ Văn cũng bị đối phương liều mạng phản kích rên lên một tiếng lùi ba bước mới đứng vững.

Táng Thiên Ông tức giận quát lên :

- Hay dỡ gì thì hãy phế bỏ công lực của hần đi rồi sẽ tính.

Từ Văn cũng thét lên :

- Không được đụng đến hần.

Táng Thiên Ông giương mày tròn mắt lên nói :

- Người nói vậy là nghĩa làm sao?

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Trong bọn các vị bất luận là ai cũng không đủ tư cách đụng đến hần được.

Táng Thiên Ông lại cau tiết gầm lên :

- Thằng nhãi kia! Người đừng có coi người bằng nửa con mắt.

- Các hạ không tin thì cứ ra tay thử coi.

- Lão phu không tin là hần có tà..

Vệ Đạo hội chủ trầm giọng nói :

- Xin hộ pháp hãy lui ra.

Sự thật Táng Thiên Ông không dám làm cứng với Từ Văn lão mượn cơ hội này lùi lại vừa thở ồ ồ. Ngũ Phụng giáo chủ thở hồng hộc một lúc lau vết máu trên miệng đi rồi đứng dậy người run bần bật, Từ Văn tiến gần lại một bước hần chưa hết khiếp sợ lùi lại một bước.

Ngũ Phụng giáo chủ run lên nói :

- Công việc của chúng ta không thể giải quyết trước mặt bọn chúng được.

Từ Văn gật đầu một cách trầm trọng đáp :

- Ta đã biết rồi.

Thống Thiên hòa thượng này giờ vẫn yên lặng bây giờ mới cất giọng trầm trọng hỏi :

- Từ thiếu hiệp! Các vị không nên giải quyết riêng tư với nhau mà cần phải xử sự hợp lý đối với đồng đạo võ lâm.

Từ Văn trong lòng rất lấy làm khó nghĩ, theo lẽ ra Ngũ Phụng giáo chủ tàn ngược với võ lâm đồng đạo không biết bao nhiêu mà kẻ cần phải đem ra nơi công cộng mà xử đoán nhưng việc thanh lý môn hộ không thể công khai được.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi cương quyết đáp :

- Đối với đồng đạo võ lâm tại hạ sẽ có lời phúc đáp chính xác.

Tổng Thiên hòa thượng hỏi :

- Phúc đáp thế nào?
- Bây giờ nói ra hãy còn quá sớm.
- Các hạ nói thế là có ý gì?
- Tại hạ tưởng không cần giải thích chỉ bảo đảm là đủ.

Ngũ Phụng giáo chủ đảo cặp mắt tàn độc nhìn Tổng Thiên hòa thượng lớn tiếng hỏi :

- Chu Đại Niên! Ngươi đã là kẻ bội chủ phản thầy mà còn dám lên giọng biện luận ư?

Tổng Thiên hòa thượng chừng hững hờ lùi lại mấy bước, lão không hiểu tại sao Ngũ Phụng giáo chủ lại biết rõ gốc gác của mình. Lão đưa mắt ngó Thượng Quan Hoành.

Thượng Quan Hoành lên tiếng hỏi Ngũ Phụng giáo chủ :

- Các hạ biết nhiều chuyện đấy nhỉ?

Ngũ Phụng giáo chủ hần học nói :

- Thượng Quan Hoành! Bản Giáo chủ còn biết ngươi tướng tượng còn nhiều hơn.
- Có phải việc các hạ vừa nói đó là Tổng Thiên hòa thượng không chấp hành mệnh lệnh của Từ Anh Phong chăng?
- Phải rồi! Ngươi biết rõ về điểm này quá.

Thượng Quan Hoành lại hỏi :

- Các hạ có biết hai chữ “đại nghĩa” là gì không?
- Biết hay không biết cũng vậy mà thôi chẳng có gì phân biệt.
- Đúng thế! Nhưng đó là địa giới để phân chia kẻ chính người tà..

Ngũ Phụng giáo chủ ngắt lời :

- Thượng Quan Hoành! Bây giờ ngươi có vẻ đắc chí nhưng ta e rằng hãy còn hơi sớm, ngươi cho cuộc thắng bại này đã thành nhất định rồi chăng?

Rồi hắn bật lên tràng cười hô hô, tiếng cười nghe như tiếng quỷ thét ma gào giữa chốn hoang sơn khiến người nghe rất lấy làm khó chịu.

Táng Thiên Ông tiếng như tiếng sấm cất lên :

- Thừa Hội chủ! Xin quyết định ngay đi đừng để xảy ra hậu họa.

Câu nói này khiến cho toàn trường đều theo hùa, ai nấy giương mắt lên nhìn Thượng Quan Hoành, chỉ có một mình Từ Văn mặt lạnh như tiền đồng dặc nói :

- Tại hạ xin thanh minh là bất cứ là ai cũng đừng động vào hắn.

Trong trường những tiếng hắng giọng nổi lên ra chiều tức giận lời nói của Từ Văn khiến cho mọi người rất khó chịu. Ngũ Phụng giáo chủ là một tấm công địch của võ lâm. Không biết bao nhiêu người đã bị hại về tay hắn. Hội Vệ Đạo cũng bị thiệt hại ghê gớm, mà Từ Văn lại chưa tỏ rõ lập trường một mình độc đoán dĩ nhiên khiến người bất phục.

Thượng Quan Hoành hết sức kiềm chế những lời nghị luận của mọi người nói :

- Từ Văn! Bản tòa tin các hạ sẽ có lời phúc đáp, có điều đối phương cần nói rõ hai điều.
- Hai điều đó là những điều gì?
- Thứ nhất phải phúc đáp về tên họ hắn.

Đó là một điều rất thông thường, chính Từ Văn cũng chỉ muốn thế chàng quay lại bảo Ngũ Phụng giáo chủ :

- Ngươi nghe rõ chưa? Trả lời đi!

Ngũ Phuong giáo chủ lạnh lùng đáp :

- Bản tòa không muốn trả lời!

Mọi người nghe hắn nói vậy đều nổi giận đùng đùng, Từ Văn cũng không ngăn được lòng căm tức quát hỏi :

- Người nói như vậy là có ý gì?

Ngũ Phuong giáo chủ quả không hô một đời cự ma hắn thân nhiên đáp :

- Từ Văn! Cái đó đối với người chẳng có ích gì.

Câu nói này rất cao thâm khiến cho Từ Văn không đoán thấu được ý tứ trong lời nói, chẳng không sao được đành quay lại hỏi Thượng Quan Hoành :

- Hội chủ hãy nói điều kiện thứ hai trước đi.

Vệ Đạo Hội chủ ngẩn người ra một chút rồi nói :

- Hãy giao Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong ra trước đi.

Từ Văn biến sắc chưa kịp trả lời thì Ngũ Phuong giáo chủ cười the thé nói :

- Nếu Từ Anh Phong xuất hiện thì e rằng bọn người sẽ xé nát hắn ra thành từng mảnh.

Tuy hắn nói thực nhưng vẫn có ý thách thức, mặt khác Từ Anh Phong và Từ Văn có mối quan hệ cha con. Bây giờ Thượng Quan Hoành đòi kẻ thù thì chẳng lẽ Từ Văn thông tay đứng bàng quan, nếu tình trạng mà diễn biến theo lời hắn nói thì hậu quả khó mà lường được. Vì hội Vệ Đạo tuy nhiều người thế mạnh nhưng vẫn ủy kỵ bản lĩnh của Từ Văn, hơn nữa Từ Văn chưa giải quyết xong vấn đề môn hộ lại bật ra mối tranh chấp khác thì chẳng không muốn.

Mọi người vẫn có ý e dè vì họ không hiểu Ngũ Phuong giáo ngoài những tay đã tử thương trong chiến trường còn có những tay cao thủ nào khác bí mật mai phục nữa không. Nếu quả thực Từ Văn và Thượng Quan Hoành động thù với nhau thì Ngũ Phuong giáo sẽ có cơ phản chiến. Trong trường số đông đều là những tay giang hồ lão luyện nên những điều nặng nề đều biết cân nhắc nên sau khi Ngũ Phuong giáo chủ nói vậy thì không ai lên tiếng nữa.

Bầu không khí trong trường biến thành trầm lắng kỳ bí.

Hồi lâu Từ Văn mới lên tiếng :

- Tại hạ cùng hắn giải quyết một vấn đề khác đã còn điều mà Hội chủ đưa ra tại hạ sẽ trả lời được.

Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngự Hán Văn cùng Không Cốc Lan Tô Viên sóng vai mà đứng mấy phen đã toan lên tiếng xong lại thôi. Từ Văn cố ý đưa mục quang ngó về cặp này vì lòng chàng rất đau đớn ở chỗ hành động của phụ thân ngày trước khiến cho người ta phải căm hờn.

Giữa lúc ấy đột nhiên có hai bóng người tiến vào trong trường một người giả trang là thầy lang dạo trên chôn giang hồ và một là thiếu nữ đẹp như thiên tiên. Hai người mới đến chính là Diệu Thủ tiên sinh Tửng Ủy Dân và Tửng Minh Châu con gái lão.

Lai lịch của Diệu Thủ tiên sinh ngoài Từ Văn và Không Cốc Lan Tô Viên chẳng một ai hay.

Ngũ Phuong giáo chủ đột nhiên cười rộ nói :

- Hay quá! Thật là quần hiền tụ hội già trẻ lớn bé không thiếu một ai.

Theo tình trạng này thì Ngũ Phuong giáo chủ đã thành ba ba trong rọ, mà hắn vẫn cười nói như không khiến cho mọi người trong trường không khỏi giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Sập sảng đường anh hùng mắc nạn

Tửng Ủy Dân ngưng thần nhìn Ngũ Phuong giáo chủ đột nhiên la lên một tiếng :

- Ngươi..

Ngươi làm sao? Lão không nói thêm được nữa nhưng tiếng la hoảng làm cho toàn trường chú ý, cả Từ Văn cũng vậy. Ngũ Phương giáo chủ mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ lớn tiếng hỏi lại :

- Bản tòa làm sao?

Tướng Úy Dân đưa mắt nhìn Từ Văn rồi ngập ngừng :

- Thật là không ngờ...

Từ Văn hỏi lại :

- Không ngờ làm sao?

Tướng Úy Dân đáp :

- Thuật dịch dung tuy môn hộ tương tự nhưng vẫn có chỗ tinh tế hay thô sơ, Giáo chủ tuy biến đổi thanh âm song tại hạ vẫn có thể căn cứ vào thuật dịch dung phán đoán được lai lịch của Giáo chủ.

Lời cáo tố này khiến cho mọi người biết rõ Ngũ Phương giáo chủ đứng đó không phải là chân tướng như vậy mà đã cải trang và biến đổi cả thanh âm

Từ Văn lớn tiếng hỏi :

- Hắn là ai vậy?

Ngũ Phương giáo chủ cất giọng lạnh như băng nói :

- Tiểu tử! Chúng ta ra chỗ khác để giải quyết những điều xích mích đã qua hay hơn..

Tướng Úy Dân nói theo :

- Từ Văn! Ta tán thành đề nghị của đối phương.

Từ Văn trong lòng ngờ vừa đưa mắt nhìn Tướng Úy Dân, chàng biết trong chuyện này có điều ngoắt ngoéo nhưng không tiện hỏi ra trước mặt mọi người vì điều bí mật của Tướng Úy Dân cũng như thân thể chàng không thể tiết lộ được. Chàng liền hỏi Ngũ Phương giáo chủ :

- Đi đâu giải quyết?

- Ngươi hãy đi theo bản tòa.

Tướng Úy Dân nói ngay :

- Tại hạ xin đi theo làm nhân chứng.

Ngũ Phương giáo chủ nói ngay :

- Vậy càng hay.

Từ Văn đưa mắt nhìn Tướng Úy Dân nói :

- Việc này không cần người làm chứng vậy không tiện có mặt thêm người thứ ba.

Chàng nói một cách huych toẹt không cần úp mở chi hết, Tướng Úy Dân chỉ xoa tay chứ không nói gì nữa. Từ Văn vẫy tay nói :

- Nào, chúng ta đi.

Ngũ Phương giáo chủ cất bước về phía ra ngoài vòng không trường Từ Văn đi theo sát nút. Phía này có Táng Thiên Ông và Đỗ Như Lan đứng gác cả hai đều giương cặp mắt tức giận lên mà nhìn tựa hồ không muốn nhường lối.

Từ Văn mắt xanh lè trịnh trọng nói :

- Xin nhường lối cho tại hạ!

Táng Thiên Ông và Đỗ Như Lan dường như bị luồng sát khí vô hình của Từ Văn uy hiếp bất giác lùi ra hai bên một bước.

Ngũ Phương giáo chủ kẻ trước người sau tiến ra khỏi vòng nhằm về hướng tòa nhà lớn mà đi. Vệ Đạo hội chủ ngó theo cho đến khi hai người mất hút

vào trong cửa tòa lớn rồi hạ lệnh :

- Xin các vị Hộ pháp và Đường chủ hãy giám thị nghiêm cẩn khu phòng ốc trong Tổng đàn còn các đệ tử thì hãy thu dọn hiện trường này đi.

Lệnh vừa ban ra thì những tay cao thủ từ cấp Đường chủ trở lên đều kéo lại đến bao vây tòa nhà lớn. Còn không đầy hai chục tên đệ tử thì ra tay giết chết hết những tên địch bị thương còn nằm ở đó.

Tướng Minh Châu nóng nảy hỏi Tướng Úy Dân :

- Gia gia! Liệu có nguy hiểm gì không?

Tướng Úy Dân không trả lời lại nói như để mình nghe :

- Hỡi ơi! Thật không ngờ lại xảy ra cuộc biến diễn ghê gớm.

Tướng Minh Châu hỏi :

- Cuộc biến diễn ghê gớm thế nào?

- Chờ chút nữa sẽ thấy.

Tướng Minh Châu kinh hãi hỏi :

- Liệu y có bị nguy hiểm gì không?

- Cái đó khó mà biết trước được nhưng ta chắc y không việc gì.

Tướng Minh Châu vẫn hỏi hệt hỏi :

- Gia gia nói vậy có chắc không?

Tướng Úy Dân chỉ âm ừ chứ không trả lời. Tướng Minh Châu nói :

- Nữ nhi coi nhãn thần của Ngũ Phương giáo chủ thấy lão rất nham hiểm.

Tướng Úy Dân gạt đi :

- Không sao đâu.

Tướng Minh Châu lại hỏi :

- Gia gia có biết chân tướng lão không?

- Hài tử! Ngươi đừng hỏi nhiều nữa hãy lắng lắng chờ coi hạ hồi phân giải.

Bức màn đêm từ từ rũ xuống trong hang chỉ còn thấy lò mờ bao nhiêu con mắt đều đổ dồn phía phòng ốc trong Tổng đàn. Tòa lệnh sảnh cao ngất kiến trúc một cách khác thường không một ai đến gần đề mà dòm ngó được.

Hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì.

Đây nói về Từ Văn theo sau Ngũ Phương giáo chủ tiến vào tòa lệnh sảnh, chàng vẫn nơm nớp lo sợ bỗng lớn tiếng quát :

- Đứng lại! Ở ngay chỗ này tiện hơn.

Ngũ Phương giáo chủ quay lại, hai người đứng đối diện ở sảnh đường, Từ Văn nghiêng răng nói :

- Bây giờ ngươi nói đi.

Ngũ Phương giáo chủ tỏ ra rất trầm tĩnh nói :

- Để ta hỏi ngươi mấy câu trước đã.

Từ Văn giục :

- Nào, ngươi hỏi đi.

- Có phải ngươi đã chính thức làm chương môn Vạn Độc môn rồi không?

- Đúng thế!

- Vậy ngươi đã học được tâm pháp của bản môn rồi chứ?

Từ Văn chỉ ầm ừ chứ không trả lời.

- Chiêu thức mà ngươi thường dùng đó tên là gì?

- Cái đó ngươi bắt tất phải biết rõ làm chi.

Từ Văn thò tay vào trong bọc lấy ra một viên Pháp hoàn mà sư thái tổ đã ban cho lúc chàng xuống núi chàng thấy vẫn còn nguyên mới yên lòng. Vì viên Pháp hoàn này là vật chấp pháp của Vạn Độc môn để xử nghịch đồ khỏi phải ra tay hạ sát.

Ngũ Phuong giáo chủ nhíu mày lên một tiếng miêng học máu tươi, người hần lão đảo muốn té hần lùi lại hỏi :

- Ngươi vâng lệnh thanh lý môn hộ ư?

- Đúng thế! Nhưng trước khi chấp hành luật lệ bản môn ngươi phải phúc đáp mấy điều này..

Ngũ Phuong giáo chủ hỏi :

- Ngươi có cho ta ngồi xuống để trả lời được không?

Từ Văn thấy đối phương thương thế rất nặng thì chắc là hần không thể làm gì được nữa liền gật đầu nói :

- Được rồi! Nhưng đừng giờ trò đùa nữa nhé?

Ngũ Phuong giáo chủ cất bước ra chiều khó nhọc đến ngồi ở chiếc ghế đôn bên mé hữu, Từ Văn tiến lại gần hỏi :

- Song thân ta hiện giờ ở đâu?

- Cha ngươi là Từ Anh Phong hiện đã chết rồi.

Từ Văn quắc mắt hỏi :

- Ngươi bảo sao? Phụ thân ta chết rồi ư?

Ngũ Phuong giáo chủ lạnh lùng đáp :

- Đúng thế! Hần chết rồi!

Từ Văn giương cặp mắt toé lửa gầm lên :

- Ngươi đã nói là phụ thân ta bị cầm tù kia mà?

Ngũ Phuong giáo chủ lạnh lùng đáp :

- Bình bát yếm trà.

- Phụ thân ta chết trong trường hợp nào?

Giữa lúc ấy một tiếng nổ tưởng trời long đất lở đập vào màng tai, cửa ngõ bị chấn động vang lên những tiếng lách cách.

Từ Văn mắt chiếu ra những tia sát quang rùng rợn hỏi :

- Vụ này là thế nào?

Ngũ Phuong giáo chủ cười the thé đáp :

- Chẳng có chi hết, đường giao thông ra khỏi hang núi bị bít kín lại rồi.

Từ Văn ngáp ngừng :

- Ngươi..

Ngũ Phuong giáo chủ ngắt lời :

- Ta đã bảo trước là Ngũ Phuong giáo chưa lâm vào tình trạng son cùng thủy tận rồi mà, cuộc thắng bại khó mà biết trước.

Từ Văn quát :

- Ta đập chết nguoi.
- Chạm mắt rồi.

Từ Văn thò tay ra chụp Ngũ Phuong giáo chủ đang ngồi trên ghế trong chớp mắt đã chìm xuống tay Từ Văn chụp vào khoảng không, chiếc ghế hẫy còn nguyên đó mà tông tích Ngũ Phuong giáo chủ không còn thấy đâu nữa. Một ý nghĩ khiếp sợ thoáng qua đầu óc Từ Văn chàng than thầm :

- Ngụy mất rồi!

Chàng băng mình vừa đến chỗ cửa sổ gần đó, mấy tiếng ầm ầm lại nổi lên. Sau lưng Từ Văn bị mấy đòn khá nặng mắt chàng tối sầm lại ngã lăn xuống đất khỏi xông vào mũi rồi chàng mất hết tri giác.

Không hiểu thời gian đã trôi bao lâu tâm thần chàng từ từ hồi tỉnh lại, ý nghĩ đầu tiên đến với chàng là câu hỏi :

- Ta còn chưa chết ư?

Bốn bề phẳng lặng như tờ trong vùng tối đen bỗng thấy ánh lửa lấp loáng. Từ Văn trở mình không nhúc nhích được, gân cốt đau như dằm. Chàng thò tay sờ mới phát giác ra là mình bị một cái xà nhà to tướng đè lên, muốn ngồi dậy thì tất phải đẩy cái xà nhà qua một bên. Chàng nhìn kỹ lại thì thấy một đầu xà nhà đè lên mình đến quá nửa phần có ngói gạch gỗ đá đè lên tường chừng có sức nặng ngàn cân.

Chàng hồi tưởng lại lúc xảy ra chuyện bất trắc, may mà chàng tri cơ sớm một chút nếu không thì đã uổng mạng rồi vì tấm thân bị nát tan tành. Trong chớp mắt vừa qua chàng đã xông ra được đến cửa sổ thuốc nổ bật tung lên khiến cho sau lưng bị xà nhà đập vào thành chết giấc rồi bị xà gỗ đè lên. Đây cũng là một điều may mắn trong những chuyện bất hạnh, nếu bị gạch ngói vỡ vùi lấp tất bị nghẹt thở mà chết rồi.

Từ Văn nghĩ tới Ngũ Phuong giáo chủ giáo quyết phi thường chàng căm giận lông tóc đứng dựng cả lên. Ngũ Phuong giáo chủ đã làm bộ bị thương không thể chống được xin ngồi để nói chuyện khiến cho chàng sợ hờ phông bị. Từ Văn rất hối hận là chàng đã tính sai lại không biết đề cao cảnh giác, tính cố chấp và tự cao tự đại đưa chàng tới chỗ thất cơ, nếu chàng phớt bỏ công lực của Ngũ Phuong giáo chủ thì tấn kịch này không đến nỗi xảy ra.

Cứ coi một điểm Ngũ Phuong giáo cho chất nổ làm sập đường cốc đạo thì đủ biết họ còn ngầm đặt những tay cao thủ mai phục đợi thời cơ phát động, không trách Ngũ Phuong giáo chủ chẳng về gì là sợ chết.

Chàng tự hỏi :

- Cuộc tranh đấu đã kết thúc chưa? Ngũ Phuong giáo chủ hiện giờ ở đâu? Tình trạng hội Vệ Đạo ra sao?

Chàng nghĩ tới đây trong lòng nóng như lửa đốt, chàng thử vận động công lực thấy vẫn còn nguyên có điều thương thế khá nặng mà muốn gầy gĩa đẩy ra những vật nặng đè lên mình, thì bây giờ chàng không làm nổi.

Từ Văn ráng ngoảnh trông ra thì tòa sảnh đường lúc nãy mà chàng đứng đối diện với Ngũ Phuong giáo chủ đã hoàn toàn sụp đổ. Những phòng ốc kế bên cũng bị xiêu vẹo chỉ có những căn ngoài xa là vẫn còn nguyên như cũ. Một điều rất lạ là tuyệt không có tiếng người mà cũng không thấy ánh đèn lửa đâu hết, bốn bề đều tối mò như tổ quỷ.

Dĩ nhiên điều cần kíp cho chàng lúc này là làm sao cho thoát thân được. Mà muốn thoát thân thì chỉ trông cậy vào sức lực của mình, vậy việc đầu tiên là chàng phải khôi phục lại công lực hoàn toàn. Hiện chàng đang bị đè nặng chàng liền ngầm ngầm vận động tâm pháp tối cao của bản môn.

* * * * *

Lúc trời vừa tờ mờ sáng thì cuộc vận công trị thương của Từ Văn vừa xong, chàng liền cố gắng trở thân lực đẩy những cây gỗ lớn và thoát thân được. Bỗng thấy có tiếng chân sột sọat đi đến phái bên chàng liền đề cao cảnh giác nằm phục xuống.

Bỗng một thanh âm cất lên :

- Bọn họ im hơi lặng tiếng, trời sắp sáng rồi xem chừng lại xảy ra một cuộc ác chiến nữa.

Một người khác nói :

- Đáng tiếc là Ngũ Lôi châu của mình dùng hết mất rồi nếu không thì giải quyết bọn chúng mau lẹ hơn.

Tên này lại nói :

- Bọn chúng khác nào ba ba trong rọ, tên đầu sỏ của chúng là Địa Ngục thư sinh bị nổ tan xác mất rồi. Ngoài ra bọn Tăng Thiên Ông, Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngụy Hán Văn và Thôi Vô Độc cũng trúng kế bị chất nổ làm cho toi mạng. Thế là thực lực đối phương đã giảm sút quá nửa..

Từ Văn nhào người ra nhảy vọt tới hai tên đang nói chuyện giật mình kinh hãi la lên một tiếng :

- Ủi chào!

Rồi co giò chạy trốn thân pháp chúng cũng mau lẹ vô cùng, có tiếng quát hỏi :

- Ai?

Tiếp theo là một tiếng rú thê thảm một trong hai tên té nhào, còn tên vừa cất tiếng hỏi quay đầu chạy trốn vào trong bóng tối. Từ Văn khác nào con chim ưng không lỏ từ trên không đáp xuống giờ ngón tay nắm lấy cổ hắn...

Người kia bị nắm cổ liền xoay tay lại phóng kiếm. Thủ pháp tên này thật lợi hại Từ Văn không ngờ đối phương trong tay cầm kiếm. May mà phản ứng chàng mau lẹ vừa thấy ánh kiếm liền buông tay ra lạng người sang bên tránh chùng ba thước.

“Roac!” Mũi kiếm của đối phương đã đâm rách áo chàng chỉ sai một chút là đâm trúng cạnh sườn. Đang con thịnh nộ Từ Văn xoay tay lại phóng chưởng ra, gã kia rên lên một tiếng bỏ kiếm ngồi phịch xuống đất miệng ảm ớ la :

- Địa Ngục thư sinh...

Rồi hắn tắt hơi ngã lăn ra chết liền.

Từ Văn rất hối hận chàng định bắt sống để tra hỏi vì chàng nóng nảy mà hư việc. Từ Văn chuyển qua đám gạch ngói ngồi xuống để suy nghĩ tìm đường hành động. Đột nhiên ngoài hang núi có những tiếng quát tháo tiếp theo là những tiếng khí giới đụng nhau chát chúa, chàng nóng ruột băng mình vọt về phía chiến trường lúc ban ngày.

Trời đang tranh tối tranh sáng chàng nhìn rõ bóng người trong trường lộ nhỏ, xa xa là một vòng vây người dày đặc như một bức tường mà toàn là hán tử võ phục áo gấm.

Từ Văn nghĩ thầm :

- Ngũ Phụng giáo chủ quả là một tay gian trá, té ra hắn vẫn được lực lượng rất hùng hậu. Hắn đã đặt chất nổ bít đường cốc đạo là có ý tận diệt địch nhân không sót một mống.

Trong lòng nghĩ vậy chàng tiến vào khu phụ cận đấu trường để coi địa thế, chàng liền nhảy vọt lên một mỏm đá núi lở ra, đứng trên cao trông xuống thấp chàng nhìn rõ hết tình hình trong không trường.

Từ Văn thấy ở khu trung tâm bóng người hắt tung lên chướng phong réo ầm ầm như sóng vỗ, nào kiếm ánh nào đao quang. Cuộc chiến đấu cực kỳ khốc liệt xung quanh trường có đến dư trăm tên kiếm thủ áo gấm bao vây. Tiếng quát tháo cùng tiếng kêu rú vang trời không cần hỏi cũng biết là bao nhiêu đệ tử hạng nhì hạng ba của hội Vệ Đạo đang bị tàn sát cực kỳ thê thảm. Nếu tình trạng này mà còn kéo dài thì hội Vệ Đạo phen này không còn một mống.

Từ Văn nhiệt huyết nổi lên sùng sục chàng nhảy vọt lên không xoay mình hai vòng lớn tiếng quát :

- Dừng tay!

Tiếng quát từ trên không phát ra khiến ai nghe thấy cũng phải kinh tâm động phách bao nhiêu người trong đấu trường chẳng ai bảo ai đều dừng tay lại. Một bóng người từ trên không hạ đó là Địa Ngục thư sinh Từ Văn.

Chân chàng chưa chạm đất những người ở bên hội Vệ Đạo đã nổi lên một trận hoan hô vang dội.

Ngũ Phụng giáo chủ tiến gần lại hỏi :

- Tiểu tử.. ngươi còn chưa chết ư?

Thanh âm hắn đầy vẻ kinh hãi.

Từ Văn đảo mắt nhìn toàn trường quả nhiên không thấy bóng Tảng Thiên Ông, Thôi Vô Độc và Hoành Thiên Nhất Kiếm Ngự Hán Văn đâu cả thì chàng biết ngay là ba người đó đã bị hạ đêm qua đúng như lời nói của hai tên Ngũ Phụng giáo đồ mà chàng đã đánh chết. Từ Văn đưa mắt ngó thẳng vào Ngũ Phụng giáo chủ, cặp mắt chàng chiếu ra những tia sáng xanh lè đó là biểu hiện sát khí của chàng đã nổi lên cực điểm, cả bao nhiêu tay cao thủ của Ngũ Phụng giáo có mặt tại trường đều khiếp sợ nét mặt tái mét.

Địa Ngục thư sinh mà không chết là kế hoạch của Ngũ Phụng giáo chủ bị phá hủy hết nửa. Cặp mắt của Ngũ Phụng giáo chủ đi từ sợ hãi biến thành hung dữ coi chẳng khác con mãnh thú đang tìm mồi cầu xé. Từ Văn phần hận như người phát điên nhưng đầu óc chàng vẫn tỉnh táo. Chàng không muốn bất cứ là ai can thiệp vào chuyện giữa chàng và Ngũ Phụng giáo chủ, chàng xoay chuyển ý nghĩ mấy lần rồi quay lại nói với Thượng Quan Hoành :

- Thừa Hội chủ, xin Hội chủ tha thứ cho tại hạ đêm qua đã không thực hành điều ước. Bây giờ xin để tên ma đầu này cho tại hạ đối phó, vậy các vị cứ buông tay để mặc tại hạ, rồi tại hạ sẽ phúc đáp hết mọi sự.

Câu này giải quyết được cảnh nguy ngập cho Thượng Quan Hoành. Tuy bọn họ căm hận Ngũ Phụng giáo chủ thấu xương nhưng không một ai là đối thủ của hắn. Vân Trung Tiên Từ tuy có thể chiến đấu với hắn nhưng muốn kiếm chế hắn được là một việc rất khó huống chi Ngũ Phụng giáo còn biết bao nhiêu cao thủ đang lờm lờm nhìn vào.

Bên hội Vệ Đạo số đệ tử hạng nhì hạng ba đã bị từ thương gần hết thật là một cuộc hy sinh thảm khốc nặng nề.

Thượng Quan Hoành đáp :

- Được lắm!

Chiến trường tái diễn cuộc chiến đấu khốc liệt.

Từ Văn đối với Ngũ Phụng giáo chủ không còn gì để nói bây giờ chỉ còn cách kiếm chế hấn được rồi mới nói chuyện được. Ngũ Phụng giáo chủ đẩy về oán độc nói :

- Từ Văn! Quân tiểu tặc kia, ta muốn chẻ xương mi ra mới hả giận.

Từ Văn hăng giọng một tiếng rồi nhảy xổ lại chàng phóng ngay chiêu “Độc Thủ tam thức” Ngũ Phụng giáo chủ cũng chỉ tấn công chứ không phòng thủ, đúng là một cuộc đấu liều mạng.

Một chiêu! Hai chiêu! Ba chiêu!

Ngũ Phụng giáo chủ miệng phun máu tươi không ngớt người hấn lão đảo muốn té. Khi đối phương phản kích vong mạng Từ Văn cũng bị trúng bảy tám chưởng huyết trời ngược lên từng hồi. Đây là cuộc rùng rợn hồ đấu trăm năm chưa từng thấy trong võ lâm, đáng tiếc là không có ai theo dõi vì cả hai bên kẻ người nào còn sống là xông vào cuộc chiến một mất một còn.

Đột nhiên hai bên tạm dừng tay nghỉ xả hơi.

Từ Văn mắt tròn xoe như hai chiếc nhạc vòng cát giọng thê thảm gào lên :

- Chiêu mà ta xữ đó là “Độc Thủ tam thức” hay Diêm Vương Yến Khách của bản môn. Tên bần đồ tất nhiên ngươi phải chết phanh thây về chiêu thức này mà tổ sư đã sáng lập ra.

Ngũ Phụng giáo chủ lùi lại liền mấy bước như muốn nhảy vọt ra ngoài vòng chiến. Từ Văn lớn tiếng quát :

- Chạy đi đâu!

Rồi chàng tức tốc rượt theo.

Hai người ra ngoài vòng chiến chừng bảy tám trượng, Từ Văn liền gia tăng cước lực đuổi kịp đối phương phóng ra một chưởng. Ngũ Phụng giáo chủ rên lên một tiếng xông về phía trước hai trượng rồi quay lại Từ Văn sấn đến trước mặt nghiêng răng :

- Ngươi còn muốn trốn nữa chăng?

Ngũ Phụng giáo chủ người cúi lom khom song chưởng đưa lên trời tầm áo bào đen lão mặc trong mình lập tức bành trướng lên như trái banh, đỉnh đầu hấn tiết ra một làn mù trắng dày đặc. Miệng hấn dần từng tiếng :

- Ta mà chết thì ngươi cũng đừng hòng sống.

Từ Văn trong lòng cực kỳ hồi hộp vì không hiểu đối phương có món võ công độc địa gì, chàng liền đề tụ công lực đến tột độ.

Bất thành linh một bóng người chạy như bay đến hô lên :

- Coi chừng! Hấn đã luyện được môn “Càn Khôn Tịch Diệt” ghi trong Phật Tâm..

Người mới đến này là con gái của Bạch Thạch thần ni tức Đỗ Như Lan vì Bạch Thạch thần ni là chủ nhân của Phật Tâm nên Đỗ Như Lan biết rõ nội tình, mọi người nghe tiếng hô hốt hoảng biết ngay là tình hình rất nghiêm trọng.

Từ Văn chấn động tâm thần, chàng không hiểu “Càn Khôn Tịch Diệt” là gì nhưng chàng quyết không chịu lùi bước. Ngũ Phụng giáo chủ gầm lên một tiếng rồi đưa bàn tay lên xoay lại phóng ra nhanh như chớp...

Từ Văn cũng phóng “Độc Thủ tam thức” ra mà chàng đã vận hết toàn thân công lực.

Đỗ Như Lan vội co mình lùi lại.

Luồng cương phong xô ra bốn phía rít lên âm âm.

Hai tiếng “úi, úi” vang lên, cả hai bên đều ngã lăn ra. Từ Văn sắc mặt lợt lạt như tờ giấy trắng miệng thổ máu tươi chỉ trong giây lát chàng đã mất hết tri giác. Ngũ Phụng giáo chủ ngã nằm phục dưới đất máu tươi phun ra như suối thành vũng dưới đất.

Lão ni Đỗ Như Lan đứng thộn mặt ra.

Hồi lâu Từ Văn tỉnh lại thì tự đáy lòng chàng phát ra tiếng gọi :

- Từ Văn! Người không thể chết được hãy phấn chấn lên mà đứng dậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Cha nhận con, lương duyên mỹ mãn

Đỗ Như Lan cất bước tiến đến gần Ngũ Phụng giáo chủ, Từ Văn trong lòng nóng nảy cố sức la lên :

- Không được đụng đến hấn!

Tiếng gầm này khiến cho máu ra ông ộc, đầu nhức mắt hoa nhưng Từ Văn không ngăn cản được hành động quật cường. Chàng tin là trong người mình có một lực lượng chống đỡ cho chàng đứng dậy được, mặt mũi chàng rất hung dữ khiến cho người ta không dám nhìn vào. Người chàng lao đảo một hồi mới ngồi vững lại được. Miệng chàng lắp bắp :

- Hấn không thể chết được... Mà phải chết vì kỷ luật của môn phái. Hấn còn nhiều việc phải phúc đáp.

Đỗ Như Lan ngơ ngác nhìn Từ Văn chẳng hiểu chàng nói gì.

Trong trường lại nổi cuộc chiến đấu điên cuồng, tiếng hò hét cùng tiếng rú thê thảm vang động cả một góc trời.

Ngũ Phụng giáo chủ cử động chân tay rồi ngẩng đầu lên Đỗ Như Lan cất giọng run run nói :

- Hấn vẫn chưa chết!

Từ Văn cố nhẫn nại để chờ nếu chàng còn chút dư lực quyết cứu cho Ngũ Phụng giáo chủ sống lại. Đáng tiếc là chàng chẳng còn chút dư lực nào những tàn lực cuối cùng chỉ đủ giữ cho chàng khỏi ngã.

Từ Văn ngấm ngấm vận động tâm pháp của bản môn chàng hy vọng khôi phục lại một chút công lực.

Hai kiếm sĩ áo gấm chạy tới chúng đảo mắt nhìn toàn trường rồi vung kiếm lên nhằm chém xuống Từ Văn. Đỗ Như Lan liền vung song chưởng chia ra đón tiếp hai gã chỉ trong hai hiệp bà đã giết chết được hai tên kiếm thủ.

Tiếng chém giết trong trường đấu đã thừa thốt cuộc chiến đã tới màn chót. Ngũ Phụng giáo chủ chống tay ngồi dậy.

Bóng dương từ trên ngọn núi chiếu tận đáy hang hết thấy thành màu hồng. Bóng người chạy lui chạy tới, kẻ thua thì chạy thực thân còn người thắng quyết nạt theo chém giết.

Từ Văn đột nhiên nhìn Đỗ Như Lan nói :

- Xin tiền bối hãy tạm lánh đi một lát!

Đỗ Như Lan nghi ngờ hỏi :

- Để làm gì?

- Văn bối còn có việc bí mật phải giải quyết với hấn.

- Bản ni cũng cần phải đòi Phật Tâm nơi hấn.

Từ Văn ngắt lời :

- Việc đó xin hãy để cho văn bối phụ trách.

Đỗ Như Lan chưa hết nghi ngờ nhưng trở cũng trở gót đi ra, lúc này Từ Văn đã khôi phục được hai ba phần công lực. Ngũ Phụng giáo chủ cất giọng trầm trầm than rằng :

- Lòng trời muốn hại ta..

Từ Văn nói :

- Tự mình làm nên tội nghiệt thì còn sống làm sao được.

Từ Văn tiến về phía trước một bước. Đột nhiên có hai bóng người từ phía đáy hang chạy lại hiển nhiên là cha con Tường Úy Dân.

Tường Minh Châu sung sướng quên hết cả mọi việc bật lên tiếng hoan hô :

- Thế huynh! Thế huynh không việc gì rồi.

Từ Văn xiết bao cảm kích nhìn nàng chăm chăm.

Tường Úy Dân vội la lên :

- Từ Văn! Ngươi không nên giết hấn!

Từ Văn ngăn người rất khịch động hỏi :

- Tại sao vậy?

Tường Úy Dân nghiêng răng run lên nói :

- Ngươi hãy mở tấm khăn che đầu hấn rồi sẽ rõ chân tướng.

Từ Văn rất lấy làm ngờ chàng cho là Tường Úy Dân biết rõ đối phương là ai lời của lão chắc có điều bí ẩn. Ngũ Phương giáo chủ cố hết sức định giơ ngón tay lên thọc vào huyết thái dương để tự tử, Từ Văn không kịp suy nghĩ gì nữa vội tiến lại một bước điểm huyết cách không khiến cho Ngũ Phương giáo chủ phải buông tay xuống, miệng hấn gầm lên những tiếng rất chói tai :

- Từ Văn! Ngươi.. mau hạ thủ giết ta đi.

Từ Văn liền thò tay lột miếng khăn phủ đầu cùng tấm mặt nạ, bất giác chàng bật lên tiếng la hoảng :

- Ủi chao!

Tiếng rú như người phát điên chàng lùi lại mấy bước rồi ngồi phịch xuống đất, mặt chàng co rúm lại không còn ra hình thù gì nữa tường chừng như bị chứng giết gân suốt nửa ngất đi. Trong giây lát này chàng tưởng như ngày mặt vắn đã tới lại tựa hồ như bị người xâu xé từng miếng thịt, đầu chàng trống rỗng.

Hồi lâu chàng thấy mình tuyệt vọng đau khổ không còn đủ sức phải cố gắng mới la lên được :

- Chuyện này... không thể được. Thật là thảm khốc! Trời ơi!

Ngũ Phương giáo chủ hiển nhiên là phụ thân chàng tức Thất Tinh bảo chủ Từ Anh Phong. Chàng không ngờ kết cục lại xảy ra như thế này.

Người che mặt mặc áo cẩm bào tức Thất Tinh cố nhân, hấn tử mặt đen tức Khách qua đường đã bao lần toan hạ sát thủ giết chàng với bộ mặt thần bí thì nay những điều đó đã phơi ra trước mặt chàng.

Mé đầu Từ Anh Phong bị một vết sẹo khác nào mũi đao đâm vào tim chàng vì chính chàng đã gây ra vết sẹo đó.

Chàng la thảm :

- Có bao giờ cha lại giết con không cần lựa chọn thủ đoạn? Phụ thân lại bắt giữ mẫu thân để uy hiếp chàng thì còn ra thế nào? Phụ thân lại gian dâm với người yêu của con trai là Thiên Đài Ma Cơ ư? Phụ thân lại dối thầy diệt tổ và gây ra bao nhiêu tội ác khiến quỷ thần cũng phải phẫn nộ.

Từ Văn nghĩ vậy rồi chàng tưởng như mình bị vỡ trái tim hồn lìa khỏi xác, nỗi đau khổ của chàng lúc này thật không bút nào tả xiết. Chàng giơ tay lên bứt đầu tóc rồi lại kêu gào rất thảm thiết :

- Trời ơi! Trời làm chi cực thế này. Sao lại thế này?..

Tiếng chàng la hét không giống như từ miệng người phát ra khiến người nghe phải đau xót không nỡ để lọt vào tai.

Tường Úy Dân sa lệ hỏi :

- Anh Phong huynh! Sao Anh Phong huynh lại hành động tàn tệ đến thế?

Từ Anh Phong ngẩng đầu trông lên trời mặt hấn co rúm lại không nói nửa lời. Từ Văn đột nhiên đứng phắt dậy cầm đầu loạn choạng chạy đi.

Tướng Úy Dân lạng người ra chặn lão xúc động quá nói không nên lời :

- Từ Văn! Ngươi.. không thể.. bỏ đi được. Bọn Thượng Quan Hoành liệu có buông tha y không?

Từ Văn khóc không ra lời hỏi lại :

- Thế thúc! Tiểu diệt.. phải làm gì?

Tướng Úy Dân nói :

- Trước mắt ngươi là sự thật. Ngươi hãy giải quyết vấn đề của ngươi trước đi rồi sẽ bàn tới chuyện khác.

Từ Văn áp úng :

- Nhưng.. Tiểu diệt giải quyết làm sao?.. Trừ cái chết..

- Ngươi không thể nói diên khùng thế được.

Mấy chục bóng người từ bên kia chạy đột nhiên có tiếng la :

- Từ Anh Phong! Hắn là Từ Anh Phong

Tướng Úy Dân kéo Từ Văn lại trước mặt Từ Anh Phong, bỗng Thượng Quan Hoành bật tràng cười rộ :

- Từ Anh Phong! Thật không ai ngờ lại là ngươi! Đây là ý trời! Ha, ha...

Một bóng người vọt về phía Từ Anh Phong không nghĩ ngợi gì phóng chuồng đánh luôn, bóng người liền bị hất ngược lại mặt chính là Không Cốc Lan Tô Viên. Từ Văn vội chạy ra chắn trước mặt phụ thân, sắc mặt chàng lợt lạt không còn chút huyết sắc ánh mắt chàng chẳng khác kẻ diên khùng.

Thượng Quan Hoành lớn tiếng quát :

- Từ Văn! Ngươi còn hộ vệ cho hắn ư?

Từ Văn máy môi một lúc rồi mới nói lời :

- Các vị muốn động thủ thì hãy giết tại hạ trước đi.

Bầu không khí tưởng chừng ngưng kết lại khiến người ta phải nghẹt thở.

Không Cốc Lan Tô Viên lớn tiếng quát :

- Từ Văn! Ngươi mà hộ vệ cho hắn thì hãy giết hết người trong trường đi đã.

Từ Văn trong lòng đau khổ không biết nói sao, mối tình phụ tử khiến chàng không thể thông tay đứng nhìn. Nhưng phụ thân chàng là công địch của võ lâm, ngoài ra y còn là tên bạn đồ mà Từ Văn là người chấp pháp.

Chàng không dám nghĩ thêm nữa.

Từ Văn ngó Không Cốc Lan Tô Viên, nguyên mặt là đại phu nhân của phụ thân chàng. Chàng thấy mặt mặt cực kỳ đau khổ và phần nộ nên không biết đáp thế nào. Chàng chỉ còn có con đường duy nhất là cả hai cha con đều chết về tay mọi người, vì kẻ làm con không thể giết cha mà phụ thân chàng chết cũng chưa đủ đền tội.

Giữa lúc ấy một gã áo đen chạy tới trước mặt Thượng Quan Hoành thì lễ nói :

- Bẩm Hội chủ! Thôi chương lệnh, Ngụy hộ pháp cùng ba vị nữa..

Thượng Quan Hoành hỏi ngay :

- Các vị đã làm sao?

Gã áo đen đáp :

- Các vị đã bị chết trong hang núi.

Không Cốc Lan Tô Viên rú lên tiếng rất thê thảm :

- Hân Văn đã chết rồi ư?

Vân Trung Tiên Tử vội đỡ lấy vai mụ nói :

- Xin phu nhân bớt nỗi bi ai thuận theo biến cố.

Không Cốc Lan Tô Viên lão đảo người đi hai cái rồi bật lên tiếng cười rộ, tiếng cười so với tiếng khóc còn thâm thảm hơn.

Từ Văn chịu không nổi những cái đau đớn vô hình hành hạ chàng. Chàng lớn tiếng nói :

- Các vị hãy động thủ đi!

Không Cốc Lan Tô Viên giãy giụa thoát khỏi bàn tay Vân Trung Tiên Tử tiến lại gần lớn tiếng quát :

- Từ Văn! Tránh ra!

Từ Văn nghiêng răng đáp :

- Không được! Tiền bối cứ hạ thủ đi.

- Nhưng ta không muốn giết người...

Từ Văn đáp :

- Nếu thế thì không được!

Mụ thét lên :

- Coi chừng đây.

“Bình” một tiếng. Từ Văn bị hất ra ngoài hơn trượng miệng vọt máu ra như tên bắn. Chàng không sao chống đỡ được và cũng không vận công hộ vệ cho mình.

Mọi người trong trường đều biết rõ Từ Văn muốn tìm cái chết. Không Cốc Lan đứng thộn mặt ra, nhưng mụ oán độc vô cùng không giết Từ Anh Phong là không xong.

Từ Anh Phong đã không tự từ được mà thương thế cực kỳ trầm trọng, hẳn tự biết không còn cách nào trốn thoát được công đạo bèn nhắm mắt lại.

Thượng Quan Hoành trầm giọng quát :

- Từ Văn! Hay hơn hết là các hạ hãy lui ra khỏi chốn này.

Từ Văn lạng người đi một cái trở về chốn cũ miệng chàng đáp :

- Không được!

Không Cốc Lan Tô Viên đột nhiên cất giọng bi ai hỏi :

- Nguy hộ pháp còn thanh kiếm đâu?

Một tên võ sĩ áo đen lập tức đưa thanh trường kiếm có cả vỏ nói :

- Thưa kiếm đây!

Không Cốc Lan Tô Viên rút trường kiếm liệng vỏ đi rung cổ tay toan...

Bất thành linh một bóng người áo đen thân hình mảnh dẻ chạy vào không trường hiển nhiên là một thiếu phụ nạ dòng. Cặp lông mày nhăn rút lại tỏ vẻ rất buồn rầu, sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc.

Từ Văn cất tiếng bi ai hô lên :

- Má má!

Chàng quỳ ngay xuống rồi nức nở khóc.

Người đàn bà áo đen này chính là Lam Ngọc Trân nhị phu nhân của Từ Anh Phong, mẫu thân của Từ Văn.

Lam Ngọc Trân nước mắt chảy quanh xoa đầu Từ Văn nói :

- Hài tử! Đừng khóc nữa! Đứng dậy đi!

Từ Văn trong lúc nhất thời không làm sao thu được những mối bí phần nó làm cho chàng tan nát ruột gan, vắn nước nở khóc hoài.

Lam Ngọc Trân tay cầm một cái túi gấm nhỏ buồn rầu nói :

- Phật Tâm đây! Vị nào thu hồi đi?

Đỗ Như Lan tiến lại niệm Phật hiệu nói :

- Xin trao lại cho bản ni.

Bà đón lấy cái túi gấm rồi lùi ra bên.

Lam Ngọc Trân ngó Từ Anh Phong nhắm mắt ngồi dưới đất nói :

- Anh Phong! Việc đã đến thế này tiện thiếp xin nói rõ.

Từ Anh Phong mở mắt ra hung quang lấp lánh nhưng hấn cúi đầu xuống ngay, thờ người ra nói :

- Được rồi! Ngươi muốn nói gì thì nói.

Lam Ngọc Trân đưa tay dắt Từ Văn cất giọng buồn thảm nói :

- Từ Văn! Ngươi hãy đứng dậy nghe ta thuật chuyện.

Từ Văn lau nước mắt đứng lên toàn thân chàng vẫn run lẩy bẩy không ngớt.

Thống Thiên hòa thượng nhìn Lam Ngọc Trân chấp tay nói :

- Nhị phu nhân! Bần tăng là Chu Đại Niên người đứng đầu Thất Tinh bát tướng ngày trước đây.

Lam Ngọc Trân đáp :

- Bản nhân biết rồi!

Từ Văn lại cất giọng thê lương gọi :

- Má má!

Lam Ngọc Trân thở dài não ruột bà đưa tay áo lên lau nước mắt rồi bà lộ vẻ cương quyết nói :

- Ta không phải là má má ngươi.

Từ Văn kinh hãi lùi lại một bước run lên nói :

- Má má bảo sao?

Lam Ngọc Trân đảo mắt nhìn Thượng Quan Hoành rồi cất giọng run run nói :

- Từ Anh Phong không phải là phụ thân ngươi.

Từ Văn trợn mắt há miệng lùi lại thêm mấy bước hồi lâu mới ấp úng nói :

- Hải nhi còn sống không? Hay là đang mơ mộng.

Lam Ngọc Trân đáp :

- Hải tử! Không phải mộng ảo gì đâu phụ thân chân chính của ngươi là vị này.

Bà vừa nói vừa giơ tay trở vào Thượng Quan Hoành. Thượng Quan Hoành biến đổi sắc mặt mấy lần ra chiều rất kinh ngạc đăm đăm ngó Lam Ngọc Trân.

Từ Văn đập tay vào đầu la lên :

- Trời ơi! Ta không chịu nổi nữa rồi, vụ này là thế nào?...

Lam Ngọc Trân chú ý ngó Thượng Quan Hoành rồi kể tiếp :

- Thượng Quan Hoành! Gã là con của tôn phu nhân Chúc Diễm Hoa sinh ra. Nàng sinh vào đúng dịp ba hôm trước bản nhân cũng sinh được một gái nhưng đứa nhỏ chỉ sống được hai ngày rồi chết ngay. Từ Anh Phong sợ rằng mình đã gây ra bao nhiêu thù oán nên muốn giết gã đi nhưng ta miễn cưỡng bồng gã về nuôi dưỡng hận làm con mình. Vụ này không một ai hay biết. Gã nên kêu bằng Thượng Quan Văn nhận ra rồi trở về tôn tộc đi!

Lam Ngọc Trân nói câu này khiến cho toàn trường đều kinh ngạc thật là một thiên bi sử không ai nghĩ tới.

Từ Văn hiểu ngay, chàng nghĩ thầm :

- Không trách phụ thân tìm thiên phượng bách kế để giết mình té ra vì nguyên nhân này. Thật là đáng sợ! Thật là ly kỳ! Từ Anh Phong còn trở kẻ thù để mượn tay mình giết phụ thân, lòng người ác độc đến thế ư?

Thượng Quan Hoành lại ôm lấy Từ Văn - kêu bằng Thượng Quan Văn đúng hơn - nước mắt tuôn ra như mưa hồi lâu không nói nên lời.

Thượng Quan Văn quý xuống, một mối bi thương lại nổi lên nhớ lại người mẹ thân sinh là Chúc Diễm Hoa đã gặp thảm cảnh. Chàng ngẩng đầu lên nhìn Từ Anh Phong bằng con mắt vô cùng oán hận.

Từ Anh Phong cũng phẫn nộ nói :

- Lam Ngọc Trân! Ngươi...

Lam Ngọc Trân nghiêng răng quay lại Thượng Quan Văn hỏi :

- Hải tử! Ta đã sai Hoàng Minh đưa Độc kinh cho ngươi, ngươi đã lấy lại được chưa?

Thượng Quan Văn quay lại buồn rầu đáp :

- Hải nhi đã thu được rồi nhưng Hoàng Minh đại ca đã bỏ mạng.

Sự thực đã chứng minh: Hoàng Minh bị bọn kiếm sĩ áo gấm đi với gã hạ sát. Kiếm sĩ áo gấm sò vào Độc kinh mà chết. Thiếu Lâm tăng chịu lời ủy thác của Hoàng Minh lúc lâm tử cũng trúng độc mà uống mạng. Kết quả gây nên một trường sóng gió.

Lam Ngọc Trân lại nói :

- Hải tử! Còn Thiên Đài Ma Cơ đã lấy máu trong người nàng để cứu ngươi, chính mắt ta trông thấy nhưng nàng cũng đã chết rồi.

Từ Văn gật đầu. Bây giờ chàng mới nhớ ra lúc ban đầu Thiên Đài Ma Cơ có nói đến một thiếu phụ áo đen thần bí thì người đó chính là Lam Ngọc Trân.

Lam Ngọc Trân lại nói tiếp :

- Từ Anh Phong mấy lần muốn sát hại ngươi lại không chết đáng lý y cũng thôi vì thân thể y bí mật chẳng một ai hay. Song trên đầu còn có vết sẹo không có cách nào làm mất đi được nên y với ngươi thành thể cưỡi hổ không xuống được nữa. Ta cũng lấy làm tủi nhục vì hấn nhưng mình trót đã là vợ con hấn, bây giờ ta bán rẻ hấn cũng vì đại nghĩa bỏ tình chồng vợ. Ta..

Bà chưa dứt lời đã ngã lảo ra vì bà đã tự làm đứt kinh mạch mà chết, mọi người trong trường đều than thở một hồi.

Thượng Quan Văn băng mình lại trước Từ Anh Phong tay cầm viên Pháp hoàn lớn tiếng nói :

- Từ Anh Phong! Tội ngươi đáng băm thây làm muôn đoạn nhưng vì môn quy vậy ngươi nuốt viên thuốc này để đền tội ác là xong.

Từ Anh Phong buông tiếng thở dài đón lấy viên Pháp hoàn bỏ vào miệng ngửa mặt lên trời rồi ngã lảo ra tắt thở chết liền.

Không Cốc Lan Tô Viên la lên một tiếng bi ai, bà cầm thanh trường kiếm nhảy xổ lại chặt đứt đầu Từ Anh Phong rồi hô lớn :

- Hán Văn ca! Tiệp thiếp cũng đi theo đây.

Mụ xoay kiếm lại đâm cổ tự vẫn, động tác của mụ rất đột ngột mọi người nhảy lại để cứu thì không kịp nữa.

Vân Trung Tiên Từ cất bước tiến lại. Thượng Quan Hoành dặt tay Thượng Quan Văn tới bảo chàng :

- Hải tử! Đây là hậu mẫu ngươi, ngày trước y đã gặp được Bạch Thạch thần ni luyện thành tuyệt nghệ sau y cùng ta kết hôn sinh ra muội muội của ngươi là Từ Vi..

Thượng Quan Văn hỏi :

- Ô! Muội muội đâu rồi?

Thượng Quan Hoành đáp :

- Hồi ơi! Số phận của y thật khổ não bây giờ ở trong núi nuôi dưỡng đứa hài nhi do tội ác sinh ra.

Thượng Quan Văn nét mặt cũng rầu rầu. Ban đầu chàng say mê thiếu nữ áo hồng đến điên đảo thần hồn ngờ đâu nàng lại là đứa em khác mẹ với chàng.

Tướng Úy Dân đột nhiên kéo tay Thượng Quan Hoành nói nhỏ hồi lâu.

Thượng Quan Hoành kêu Thượng Quan Văn đến hỏi :

- Hài nhi! Ngươi đối với Minh Châu cô nương thế nào?

Thiên Đài Ma Cơ chết rồi Thượng Quan Văn chẳng còn gì để nói nữa, chàng đáp :

- Vụ này xin gia gia tác chủ.

Thượng Quan Hoành nhìn Tướng Úy Dân nói :

- Hay lắm! Vậy là quyết định xong rồi. Một tháng sau cha con tại hạ sẽ đến quý phủ cầu thân.

Tướng Úy Dân cười ha hả nói :

- Vậy thì tại hạ xin cáo từ về trước.

Tướng Úy Dân dắt Tướng Minh Châu vái chào mọi người rồi trở gót đi ngay.

Thượng Quan Văn nghi ngờ hỏi :

- Đường thông đạo vào hang bị bít kín rồi thì làm thế nào?

Thượng Quan Hoành đáp :

- Tướng Úy Dân đã được Lam Ngọc Trân cho hay một nẻo đường bí mật khác.

Thượng Quan Văn mừng rỡ nói :

- Hay lắm!

Mọi người thu dọn chiến trường xong thì đã giờ Mùi.

Đoàn người ôm mối bi thương trầm trọng theo đường bí mật ra khỏi hang núi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thủ Phật Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.